MYSTICKÉ MESTO BOŽIE

Zväzok III.

PREBODNUTIE

Zázrak Božej všemohúcnosti a nevyčerpateľný zdroj milostí.

Kniha p r v á

I.

I M P R I M A T U R

(pre prvé anglické vydanie)

Rome City, Ind., 24. august 1912.
Dôst. pánovi George J. Blatterovi.

Drahý dôstojný pane:
Dávam Vám svoje schválenie na anglický preklad diela, nazvaného „Ciudad de Dios.“ S prianím všetkého požehnania ostáva Váš v Kristovi

+H. J. Alerding,
biskup z Ford Wayne.

O d p o r ú č a n i e

(druhého anglického vydania)

Santa Fe, New Mexico, 9. Februára 1949.
S najväčšou ochotou dávam dnes svoje doporučenie pre celé vydanie diela „The City of God“ od Sestry Márie od Ježiša, ktoré bude znovu bez zmien vydané podľa pôvodného autorizovaného vydania zo španielskej reči z roku 1902 a už schváleného Jeho Excelenciou najdp. H. J. Alerdingom, biskupom vo Ford Wayne.

+Edwin V. Byrne, D.D.
arcibiskup v Santa Fe.

P R E H L Á S E N I E

Majúc v poslušnej úctivosti dekréty pápeža Urbana VIII. i všetkých pápežov, prehlasujeme, že v celku i v jednotlivostiach týkajúcich sa zjavení, zázrakov a pod., podrobujeme sa bezvýhradne súdu svätej Cirkvi Rímsko-katolíckej.

I M P R I M A T U R

(pre české vydanie Mesta Božieho)

Nihil obstat: Rev. Martin Horák, O.S.B.
censor deputatus

Imprimi potest: + Rt. Rev. Ambrose L. Ondrak, O.S.B.
St. Procopius Abbey, Lisle, Illinois.

Imprimatur: + Albert Cardinal Meyer
Archbishop of Chicago

Chicago, Illinois, January 17. 1961.

„Ó, všetci, čo prechádzate cestou,
pozrite a viďte, či je ešte bolesť
ako bolesť moja.“

(Plač Jeremiáša 1, 12)

Oneskorená výtka

Isté encyklopédie a niekoľko spisovateľov po veľmi povrchnom prezretí a pod zámienkou opatrnosti dovolili si vyniesť svoj úsudok nad „Mestom Božím“, v ktorom so zvláštnou pozornosťou zdôraznili útoky francúzskych jansenistov a talianskych gallikánov proti Mestu Božiemu. Pri porovnaní s tým, čo dobrého bolo povedané o Meste Božom, sú tie niekoľké kritiky vyslovené pesimistami, ako kvapka v mori. Hlavnou výčitkou proti „Ciudad de Dios“ je, že to nenapísala Mária z Agredy.

Čo si máme myslieť o takých kritikách, vyplýva jasne z úradných jednaní, ktoré urobili niekoľkí pápeži, ktorí nepriamo schválili toto dielo a podporovali jeho uverejnenie. Pápež Innocent XI. v liste zaslanom 9. novembra 1681 kráľovi Karolovi II. do Španielska a pápež Alexander VIII. roku 1690 ústne (viva vocis oraculo) výslovne prehlásil, že Mesto Božie môžu čítať všetci veriaci. Pápeži Klement XI. a Benedikt XIV., prvý z nich vo dvoch dekrétoch zo dňa 5. júna 1705 a z 26. septembra 1713, a druhý dekrétom z 21. marca 1729, urobili podobné rozhodnutie. Okrem toho pápeži Benedikt XIV. a Klement XI., ktorí schválili prehlásenie kongregácie obradov z 8. mája 1757 a 11. mája 1771, úradne prehlásili, že Mesto Božie bolo nielen pôvodne napísané, ale tiež zložené a opravené výhradne ctihodnou služobníčkou Máriou z Agredy.

S C H V Á L E N I E

Prvý pápež, ktorý venoval úradnú pozornosť dielu „Ciudad de Dios“, bol pápež Innocent XI., keď 3. júla 1686 ako odvetu na celý rad búrlivých útokov a nástrah, ktoré robili niektorí členovia Sorbony, o ktorých bolo známe, že sú jansenisti, vydal zvláštny list, ktorým sa povoľovalo vydávanie a čítanie „Ciudad de Dios“. Podobné prehlásenie vydali niektorí pápeži aj v neskoršej dobe. Boli to Alexander VIII., Klement IX. a Benedikt XIII. Tieto prehlásenia boli neskoršie opäť pripomenuté dvoma dekrétmi vydanými kongregáciou posvätných obradov, schválenými pápežmi Benediktom XIV. a Klementom XIV. Tým bola potvrdená pravosť a vierohodnosť spisu „Ciudad de Dios“, ako to oznámila a napísala ctihodná služobnica Božia Mária od Ježiša. Vynikajúci pápež Benedikt XIII., keď bol arcibiskupom v Benevente, používal tieto zjavenia ako predmet pre poradie kázní o blahoslavenej Panne Márii. Dňa 26. septembra 1713 biskup v Sento v Taliansku podal námietku proti publikácii „Mesta Božieho“, ale bolo mu pripomenuté, aby od toho ustúpil, pretože to odporuje rozhodnutiu pápeža Innocenta XI., ktoré bolo vydané pre celú Cirkev.

Proces blahorečenia Márie z Agredy bol veľmi posilnený španielskymi biskupmi a inými vynikajúcimi osobami v Cirkvi. Tak sa stalo krátko po jej smrti v r. 1666, keď bol tejto služobníčke Božej daný titul „ctihodná“ a tým je otvorená cesta k jej blahorečeniu. Je nádej, že ak je to vôľa Božia, čoskoro sa nájde pracovník medzi jej mnohými ctiteľmi, ktorý sa podujme na túto úlohu, na základe úcty k jej svätému životu a znamenitému spisu a mnohým zázrakom pri jej hrobe.

Redemptoristi vydali nový preklad v nemeckom jazyku v roku 1885, ktorý dostal schválenie a významné doporučenie od biskupa v Ratisbone s nasledujúcimi slovami:
„S úprimnou radosťou dávame naše biskupské schválenie prekladu pôvodného španielskeho spisu „Ciudad de Dios“, Márie od Ježiša a doporučujeme túto knihu, ktorá určite povznesie čitateľov a bude pre nich zdrojom duševného požehnania.“

V Ratisbone, 29. septembra 1885
+ Ignác, biskup v Ratisbone.

Významné je doporučenie kniežaťa-arcibiskupa Solnohradského, legáta a prímasa nemeckého:
„Podľa dekrétov vydaných pápežmi Innocentom XI. a Klementom XI., doporučuje sa na čítanie všetkým veriacim kniha s názvom „Ciudad de Dios“, napísaná ctihodnou služobníčkou Božou Máriou od Ježiša.“
„Túto knihu schválili mnohí biskupi dekrétmi za tým účelom vydanými, štyri vynikajúce

univerzity: v Toulouze, v Salamanke, v Alcale a v Lovene a vynikajúci členovia rôznych rádov. Vzdelaný a zbožný kardinál D Aguire vyhlásil, že všetky svoje štúdia za dobu 50 rokov svojho života považuje iba za malú časť náuk, ktoré sú obsiahnuté v tejto knihe, ktorá sa v celom svojom obsahu zrovnáva s Písmom svätým, s učením pápežov a cirkevných snemov. Ctihodný generálny predstavený u sv. Silpícia, abbé Emery dodal: *„Jedine od toho času, keď som čítal zjavenie Márie z Agredy, poznám náležíte Ježiša a Jeho svätú Matku.“*
Preto neváhame s vydaním nášho biskupského schválenia pre „Ciudad de Dios“ a doporučujeme túto knihu veriacim a najmä nášmu duchovenstvu.“

+ František Albert,
arcibiskup
Arcibiskupská kancelária v Soľnohrade
12. septembra 1885

Iné doporučenie knihy „Ciudad de Dios“ z novšej doby je od biskupa v Tarazone, ktoré je v predslove nového vydania z roku 1911-1912:

„Ja Dr. James Ozoidi v Udave, z milosti Božej a apoštolskej stolice biskup v Tarazone, apoštolský administrátor diecéze v Tulada
Poverili sme kňazov Eon Eduardo Royo, kaplána a spovedníka v konvente Nepoškvrneného Počatia v Agrede, aby opatrne a presne porovnal rukopis, pripravený do tlače nového vydania „City of God“, ktorý pripravili na vydanie členovia vyššie menovaného konventu. Zistili sme osobne, že zmienený kňaz túto úlohu svedomité vykonal. Preto teraz dosvedčujeme, že nové vydanie „Ciudad De Dios“, až na niekoľko výnimiek, čo sú iba pravopisné zmeny, sa úplne zhoduje s pôvodným rukopisom ctihodnej Matky Márie od Ježiša v Agrede.“

Tarazona, 7. apríla 1911.

(pečať diecézy) + Ja, es. biskup v Tarazone.

P R E B O D N U T I E

Sväté tajomstvá zo života presvätej Matky Božej od návratu z Egypta až do slávneho Nanebovstúpenia Jej božského Syna Ježiša Krista.

K N I H A P R V Á

O dokonalosti s akou najsvätejšia Mária napodobňovala a nasledovala činnosť duše Kristovej, ako Ju vtelené Slovo vyučovalo v zákone milosti, v článkoch viery o sviatostiach a desatora prikázaní, a s akou radosťou a šľachetnou ochotou spolupôsobila s Jeho učením. O smrti svätého Jozefa, o kázaní svätého Jána, o pôste a krste nášho Vykupiteľa, o povolaní prvých učeníkov, o krste našej najblahoslavenejšej Panej, Panny Márie.

K a p i t o l a 1.

Pán ďalej skúša Najsvätejšiu Máriu, jedná s Ňou akoby vzdialene a prísne, vysvetlené sú príčiny takého jednania.

1. Ježiš, Mária a Jozef boli už usadení v Nazarete, čím sa ich chudobné obydlie premenilo na nebo. Aby som mohla popísať tajomstvá a posvätné diania, ktoré sa odohrali medzi božským Synom a Jeho najčistejšou Matkou než dosiahol dvanásť rokov a neskoršie až do tej doby, keď začal verejne kázať, boli by potrebné mnohé kapitoly a mnohé knihy a ešte by som s tým bola v stave popísať iba veľmi malú časť toho, ak vezmeme do úvahy veľkosť tohto predmetu a nedostatočnosť takej nevedomej ženy ako som ja. Aj s pomocou svetla, ktoré som obdržala od tejto veľkej Panej, môžem popísať iba niekoľko prípadov a väčšiu časť z nich musím vynechať. Pre nás, smrteľníkov, nie je možné, ani nám neprislúcha porozumieť všetky tieto tajomstvá v tomto živote, pretože sú vyhradené až pre život budúci.

2. Krátko po návrate svätej rodiny z Egypta do Nazareta, Pán sa rozhodol skúšať svoju najsvätejšiu Matku tým istým spôsobom, ako Ju skúšal v mladosti, ako to bolo popísané v druhej knihe prvého zväzku vo dvadsiatejsiedmej kapitole. Hoci teraz bola už veľmi vyspelá v cvičení lásky a múdrosti, predsa Pán si prial povzniesť Ju ešte na vyšší stupeň svätosti a zásluh, pretože predmet božskej lásky je nekonečný a okrem toho schopnosti našej Kráľovnej prevyšovali schopnosti všetkých tvorov. Mimo toho, Pán ako pravý Vzdelávateľ ducha, prial si urobiť z Nej žiačku tak vznešenej vedy, aby nám bola dokonalou Učiteľkou a živým príkladom Jeho náuk. Lebo to malo byť Jej úradom po Nanebovstúpení Jej Syna a Vykupiteľa, ako budem neskoršie rozprávať. Patrilo sa a bolo tiež potrebné pre česť nášho Vykupiteľa Krista Pána, aby učenie evanjelia, ktorým a na ktorom chcel založiť zákon milosti, svätý, nepoškvrnený a bez vrásky, plne prejavil svoju účinnosť a moc na obyčajnom tvorovi a aby všetky jeho dostatočné a prevýborné účinky sa prejavili na niekom, kto by bol vzorom pre všetkých ľudí. Samozrejme takým tvorom nemohol byť nikto iný než najsvätejšia Mária, ktorá ako Jeho Matka stála tak blízko Majstra a Učiteľa všetkej svätosti.

3. Preto Najvyšší rozhodol, aby nebeská Pani bola prvou učeníčkou Jeho školy a prvorodenou Dcérou Nového zákona milosti, do ktorého by, ako do mäkkého vosku, mohol vtlačiť pečať svojho učenia a svätosti tak, aby Syn a Matka boli pravé dve dosky Nového zákona daného svetu /Exod 31, 18/. Pre ten účel Jej zjavil všetky tajomstvá zákona evanjelia a jeho učenia, a bolo to predmetom Jeho vyučovania od ich návratu z Egypta až do tej doby, keď začal kázať verejne, ako uvidíme v priebehu tohoto životopisu. Týmito skrytými tajomstvami sa vtelené Slovo a Jeho Matka zamestnávali v tých dvadsiatichtroch rokoch ich pobytu v Nazarete. Pretože toto všetko sa týkalo výhradne nebeskej Matky, (ktorej život svätí evanjelisti nemienili popisovať) preto pisatelia svätých evanjelií sa o tom nezmieňujú s výnimkou toho, čo sa hovorí o dieťatku Ježišovi, keď bol dvanásťročný a stratil sa v Jeruzaleme. Za všetky tie roky Mária sama bola jedinou učeníčkou Kristovou. Preto k tým nevýslovným darom milosti a svätosti, ktoré Jej udelil až do ich príchodu do Jeruzalema, vylial na Ňu ešte nové svetlo a urobil Ju podielničkou na Jeho božských vedomostiach, ukladal a vtlačil do Jej srdca celý zákon učenia o milosti, ktorú až do konca sveta bude Jeho svätá Cirkev rozdávať. Toto všetko bolo uskutočnené u našej veľkej Panej takým vznešeným spôsobom, že žiadne ľudské slová to nemôžu vyjadriť. Bola naplnená takou múdrosťou a vedomosťami, že by to stačilo osvietiť mnoho svetov, keby ich bolo viac než jeden.

4. Pán, aby mohol vystavať v srdci najčistejšej Panny budovu svätosti do výšky, ktorá by presahovala všetko, čo nie je Boh, položil podľa toho aj jej základy, skúšajúc silu Jej lásky a všetkých ostatných Jej cností. Za tým účelom sa Pán skryl, takže Ho viac nevidela, a tým stratila svoju doterajšiu najväčšiu radosť a útechu. Nechcem tým povedať, že Ju Pán opustil telesne, ale ostávajúc aj naďalej s Ňou a v Nej svojou nevýslovnou prítomnosťou a milosťou, skryl sa pred Jej vnútorným zrakom a zadržal prejavy svojej najsladšej lásky. Pritom však nebeská Pani nepoznala vnútornú príčinu Jeho jednania, pretože Pán Jej nedal žiadne vysvetlenie. Okrem toho Jej božský Syn, bez toho aby Jej povedal príčinu, choval sa k Nej veľmi odmerane a vzdiaľoval sa od Jej spoločnosti. Často sa uchyľoval do ústrania a povedal Jej iba niekoľko slov a aj to s veľkou vážnosťou a majestátnosťou. Najviac Ju však trápilo zatienenie svetla, ktorým ako v kryštále videla, ako sa zrkadlí činnosť Jeho najčistejšej duše. Toto svetlo sa náhle tak veľmi zatemnilo, že už nemohla rozoznávať túto činnosť, ktorá Jej bola živým vzorom pre Jej konanie.

5. Táto neoznámená a neočakávaná zmena bola pecou, ktorá najčistejšie zlato lásky našej Kráľovnej prečisťovala a skúšala. Prekvapená tým, čo sa stalo, ihneď hľadala útočisko vo svojom pokornom zmýšľaní o sebe, považujúc sa za nehodnú, aby videla Pána, ktorý sa Jej teraz skryl. Všetko to pripisovala nedostatku svojho spolupôsobenia a nevďačnosti za milosti, ktoré obdržala od preštedrého, vznešeného Otca milosrdenstva. Najmúdrejšia Kráľovná netrpela natoľko preto, že stratila Jeho oblažujúcu útechu, ako z obavy, že sa Mu znepáčila a náležíte Mu neslúžila. To bol šíp, ktorý spôsoboval bolesti Jej srdcu.. Kto bol naplnený takou pravdivou a šľachetnou láskou ako Ona, nemohol by cítiť ináč, lebo všetka rozkoš lásky spočíva v úteche a v uspokojení, ktoré dostáva milujúci od milovaného a preto sa nemôže uspokojiť, ak sa domnieva, že milovaný nie je spokojný, alebo sa mu niečo nepáči. Avšak láskyplné vzdychy Matky boli Jej najsvätejšiemu Synovi veľmi milé. Tým viac si Ju zamiloval a nežné city lásky Jeho jedinej Vyvolenej zraňovali Jeho srdce. /Veľp. 4,9/. Ale kedykoľvek Ho jeho najmilšia Matka vyhľadala, aby si s Ním pohovorila, On Jej vždy dával najavo svoju vonkajšiu zdržanlivosť. Ako sa plameň vyhne alebo požiar zosilní, ak sa pokropí trochou vody, tak týmto svojím jednaním rozdúchaval plameň lásky v najsladšom srdci svojej Matky.
6. Prostosrdečná Holubička cvičila sa v úkonoch všetkých hrdinských cností. Pokorovalala sa pod prach zeme, ctila svojho Syna najhlbším klaňaním, velebila nebeského Otca ďakujúc Mu za Jeho obdivuhodné skutky a požehnania a podrobujúc sa Jeho prianiam a vôli, snažila sa poznať Jeho vôľu, aby ju vo všetkom plnila, ustavične obnovovala úkony viery, nádeje a horúcej lásky, a pri všetkých svojich skutkoch a za všetkých okolností tento preľúbezne voňajúci nardový klas vydával vôňu sladkosti /Veľp. 1,11/ pre Neho, Kráľa kráľov, ktorý odpočíval v Jej srdci ako na lôžku voňajúcom a vystlanom kvetmi.. Pokračovala v modlitbách so slzami vysielanými a v ustavičnom vzdychaní a túžení vychádzajúcom z hĺbky Jej srdca. Vylievala svoje modlitby za prítomnosti Pána a oznamovala svoje utrpenia pred trónom Božím /Ž 141,3/. A často svoju bolesť a svoje túžby prejavovala slovami nevýslovnej sladkosti a láskyplného zármutku, ako sú tieto:
7. „Stvoriteľu celého vesmíru, večný a všemohúci Bože, nekonečný vo svojej múdrosti a dobrote, nevystihnuteľný vo svojej podstate a dokonalosti, dobre viem, že moje túžby nie sú pred Tebou skryté a vieš o bolesti, ktorá preniká moje srdce. Ak som niečo ako neužitočná slúžka vo Tvojej službe a pre Tvoje zaľúbenie zanedbala, prečo, ó život mojej duše, neraníš a netrestáš ma všetkými bolesťami a utrpeniami tohto môjho smrteľného života, aby som nemusela znášať odvrátenie Tvojho zraku, keď som zaslúžila tento trest svojimi nedostatkami?. Všetky tresty boli by menšie, než tento, lebo moje srdce nemôže zniesť Tvoju neľúbosť. Ty jediný, Pane, si môj život, moje šťastie, moja sláva a môj poklad. Duša moja pokladá za nič všetko, čo si stvoril a obraz Tvojich tvorov nedržím vo svojej duši, s výnimkou, aby som velebila Tvoju veľkosť a vyznávala Ťa ako Stvoriteľa a Pána všetkého. Čo si teda mám počať, keď Ty, požehnaný Pane môj, svetlo mojich očí, cieľ mojich túžob, polárna hviezda môjho putovania, život mojej bytosti a podstata môjho života, ma opustíš? Kto dá mojim očiam studnicu vôd, aby som oplakala všetok nedostatok svojho spolupôsobenia so všetkými milosťami, ktoré som obdržala a svoj nevďak za všetky dobrodenia? Pane môj, svetlo moje, môj Vodca a Učiteľ na tejto ceste, ktorý svojím vznešeným a dokonalým pôsobením spravuješ moje slabé a vlažné skutky, podľa čoho môžem riadiť svoj život, keď Ty, vzor môj, mi chýbaš? Kto ma povedie bezpečne po tejto púšti? Čo si mám počať a kam sa obrátiť, keď Ty mi odnímaš svoju pomoc?“
8. Ale neuspokojil sa tento ranený jeleň iba s tým, ale ako smädiaca po najčistejších žriedlách milosti, obrátila sa Mária tiež k svätým anjelom a dlho sa s nimi radila a zhovárala, hovoriac: „Najvyššie kniežatá a dôverní priatelia Najvyššieho Kráľa, moji strážcovia, pri vašom blaženom pohľade na Jeho božskú Tvár /Mt 18, 10/ a nevýslovné svetlo /XI I Tim 6,10/, zaprisahám vás, aby ste mi oznámili príčinu Jeho neľúbosti, ak ju voči mne má. Prihovorte sa za mňa v Jeho skutočnej prítomnosti, aby mi pre vaše prosby odpustil, ak som Ho urazila. Pripomeňte Mu, priatelia moji, že som iba prach /Jób 10,9/, hoci ma Jeho ruka stvorila a vtlačila na mňa pečať Jeho obrazu, proste Ho, aby nezabúdal na svoju núdzu trpiacu až do konca, aby mohla vyznávať a velebiť Jeho meno /Ž 79,19/. Povedzte Mu, aby mi navrátil dych života, ktorý ma opúšťa v obave, že som stratila Jeho lásku. Povedzte mi, ako a akým spôsobom by som sa Mu mohla zapáčiť a získať znovu radosť Jeho

Tváre?“ Svätí anjeli Jej odpovedali: „Kráľovná a Veliteľka naša, rozšírené je Tvoje srdce, takže ho nemôže premôcť utrpenie, a nik nie je v stave pochopiť tak ako Ty, ako blízko je Pán tým, ktorí sú sužovaní a volajú k Nemu /Ž 33,19/. Niet pochyby, že Všemohúci pozná všetky tvoje žiadosti a neodmieta Tvoje láskyplné žalostné náreky /Ž 37,10/. Zaiste poznáš, že je Tvojim láskavým Otcom a Jeho Jednorodený nanajvýš milujúcim Synom, ktorý hľadí na Tvoje utrpenia.“ Matka opustená svojím Miláčikom, odvetila: „Bola by to snáď opovážlivosť, keby som pred Neho predstúpila a padala na tvár, prosiac za odpustenie svojich vín, ktoré snáď na mne zistil? Čo mám robiť? Ako by som mohla uľaviť svojej horúcej túžbe?“ A nebeské kniežatá odpovedali: „Srdcom skrúšeným a pokorným náš Kráľ nepohŕda /Ž 50,19/, upiera naň svoj láskyplný zrak a nikdy Mu nie je protivné volanie tých, ktorí Ho milujú.“

9. Tieto reči a odpovede anjelov trochu potešili našu Kráľovnú a Paniu, pretože Ju utvrdili v Jej vlastnom presvedčení, že Jej vrúcne vzdychy vzbudia u Najvyššieho zvláštnu lásku a zaľúbenie. Anjeli nechceli hovoriť otvorenejšie, pretože Pán si prial predĺžiť tieto rozkoše /Prísl. 8, 31/.Jej najsvätejší Syn, hoci pre svoju prirodzenú lásku ku svojej Matke bol často hlboko dotknutý súcitom, keď ju videl takú zarmútenú, predsa to nijako neprejavil, ale zakrýval svoj súcit prísnou tvárou. Niekedy, Keď Ho milujúca Matka volala k jedlu, oneskoril sa, inokedy zase si zajedol bez toho, aby sa na Ňu pozrel alebo k Nej slovo prehovoril. Avšak, hoci naša veľká Pani prelievala veľa sĺz a láskyplne v srdci vzdychala, vždy sa tak zdržovala a konala všetky svoje skutky s takou múdrosťou, že keby Boh mohol dať priechod obdivu, ako že nemôže, bol by takým citom podľahol, keď videl takú plnosť svätosti a dokonalosti v tomto tvorovi. Kochal sa tým ako človek, najmä keď videl, že Jeho božská láska a milosť prináša tak hojné ovocie v Jeho panenskej Matke. Svätí anjeli Mu spievali nové hymny chvály za tento obdivuhodný a neslýchaný div cností.

10. Na žiadosť milujúcej Matky zhotovil svätý Jozef lôžko, na ktoré Ona prestrela jednoduchú deku a na tom chlapček Ježiš odpočíval a spával, lebo od toho času, keď opustil kolísku, keď ešte boli v Egypte, nechcel spať na inom lôžku alebo mať viac pokrývok. Avšak nikdy sa na postieľke nevystrel, ani ju vždy nepoužíval, lebo niekedy odpočíval iba posediačky, opierajúc sa o chudobnú podušku, ktorú Mu z vlny zhotovila Jeho Mamička. Keď sa zmienila o upravení lepšej postieľky, Jej najsvätejší Syn odpovedal, že jediné lôžko, na ktoré bude natiahnutý, bude *Jeho kríž*, aby ľudí poučil svojím príkladom /1 Peter 2,21/, že nikto nemôže vôjsť do večného odpočinku používaním vecí obľúbených Babylonom, a že utrpenie je naša pravá úľava v tomto smrteľnom živote. Preto od tej doby nebeská Pani Ho s novou horlivosťou a pozornosťou napodobňovala v tomto spôsobe odpočinku. Keď večer nastal čas odpočinku, Majsterka pokory mala vo zvyku padnúť na tvár pred svojím Synom odpočívajúcim na svojom lôžku a prosila Ho za odpustenie všetkého, čím sa previnila v neplnení svojich povinností pri Jeho obsluhe a za nedostatok vďačnosti za požehnania obdržané v ten deň. Opäť Mu vzdávala mnohé vďaky a s hojnými slzami Ho uznávala za pravého Boha a Vykupiteľa sveta a nechcela vstať zo zeme, kým Jej to Syn nerozkázal a neudelil svoje požehnanie. To isté robievala aj ráno, žiadajúc svojho božského Učiteľa a Majstra, aby Jej prikázal, čo všetko má v ten deň robiť v Jeho službe a Ježiš to robieval s prejavom veľkej lásky.

11. Teraz však zmenil svoj postoj a chovanie voči svojej Matke. Keď sa najnevinnejšia Matka priblížila, aby Ho, ako obyčajne, uctila a poklonila sa Mu, hoci so slzami a vzdychmi, ktoré stále viac vychádzali z vnútra Jej srdca, On Jej neodpovedal ani slovom, ale vypočul Ju bez pohnutia a povedal Jej, aby odišla. Pohľad na Jej Syna, pravého Boha a pravého človeka, tak úplne zmeneného v chovaní a tak cudzo sa tváriaceho a skúpeho na slovo, a vôbec v celom vonkajšom jednaní tak zmeneného, nevýslovne trápne pôsobil na najčistejšie, holubičie srdce milujúcej Matky. Nebeská Pani skúmala svoje vnútro i všetky pohnútky, okolnosti a následky svojich skutkov, napísala svoju pamäť vyšetrovaním nebeských úkonov svojej duše a mocností. Tam, kde bolo iba samé svetlo, svätosť, čistota a milosť, nemohla nájsť žiaden tieň zatemnenia, ale pretože vedela, ako vraví Job, že ani nebesia a hviezdy nie sú čisté pred tvárou Božou /Job 25,5/, a keď aj na anjeloch našiel neprávosť /Job 15,15/, preto sa veľká Kráľovná obávala, že snáď si nevšimla nejakú chybu, o ktorej Pán vie. V tejto úzkosti, hoci bola plná najvyššej múdrosti, jej láska trpela smrteľné úzkosti, lebo Jej láska, silná ako smrť /Veľp. 8,6/, vzbudila v nej zápolenie, ktoré zapálil neuhasiteľný oheň trpenia a súženia. Táto skúška našej Kráľovnej trvala veľa dní. Jej najsvätejší Syn ju v tej dobe pozoroval s

veľkým zaľúbením a povýšil za Učiteľku všetkého tvorstva. Odmenil Jej vernosť a veľkú lásku hojnými milosťami, okrem tých, ktoré už mala. Potom sa stalo to, o čom budem hovoriť v nasledujúcej kapitole.

Poučenie, ktoré mi udelila najsvätejšia Kráľovná nebies Mária.

12. Dcéra moja, vidím, že túžiš byť učeníčkou môjho najsvätejšieho Syna, pretože si teraz popísala i pochopila moje jednanie v tomto ohľade. Všimni si, pre svoju útechu, že ten úrad Učiteľa nekonal iba raz a iba v dobe, kedy hlásal svoje sväté učenie pokiaľ bol vo svojom smrteľnom tele, ako hovoria sväté evanjelia, ale že je stále Učiteľom duší až do konca sveta /Mt 28,20/. Napomína ich a poučuje, dodáva im odvahu, pobáda ich, aby činili to, čo je najdokonalejšie a najsvätejšie. Jedná tak voči všetkým, bez výnimky, hoci podľa Jeho božského ustanovenia a podľa dispozície a pozornosti duší, každá z nich získa viac alebo menej úžitku /Mat 11,5/. Keby si sa vždy riadila touto pravdou, mala by si už dosť skúseností, aby si poznala, že Pán neodmieta byť Učiteľom chudobných, opovrhovaných a hriešnikov, ak len chcú počúvať Jeho skryté náuky. Keď si teraz praješ vedieť, akú dispozíciu žiada Pán od teba, aby ti mohol byť Učiteľom podľa priania tvojho srdca, teda ťa Jeho menom o tom poučím. Ubezpečujem ťa, že ak ťa nájde dobre pripravenú, udelí ti, ako múdry Učiteľ, plnosť svojej múdrosti a osvietenia.
13. Predovšetkým si musíš zachovať čisté svedomie, nepoškvrnené, jasné a pokojné, musíš byť stále bdelá, aby si sa nedopustila nejakého hriechu alebo nedokonalosti pri žiadnej príhode, ktorá ťa v živote stretne. Zároveň sa musíš vymaniť a vzďaľovať od všetkého, čo je pozemské tak, (ako som ťa už predtým poučovala) že si nepodržíš ani žiaden obraz alebo pamiatku na svetské a viditeľné veci, ale zachováš si najvyššiu úprimnosť, čistotu a pokoj srdca. Keď tak očistíš svoje vnútro od všetkých obrazov a tieňov pozemských vecí, potom budeš venovať pozornosť hlasu Božiemu ako milovaná dcéra, zabúdajúc na hlas Babylona a na dom otca svojho Adama a všetkej náklonnosti k hriechu. Uisťujem ťa, že k tebe bude hovoriť slová života večného /Ján 6,69/. Tvojou povinnosťou bude, aby si Ho s úctivosťou a pokornou vďačnosťou počúvala, vážila si Jeho učenie a so všetkou snaživosťou a presnosťou podľa Neho jednala. Pred týmto veľkým Majstrom a Učiteľom nič nemožno ukryť /Ž 4,13/ a s neľúbosťou sa vzďaľuje od nevďačných a neposlušných. Nech si nikto nemyslí, že vzďaľovanie Najvyššieho sa deje vždy takým spôsobom, ako sa dialo u mňa. Odo mňa sa Pán nevzďaľoval pre nejaké moje chyby, ale pre preveľkú lásku. Od iných tvorov sa obyčajne vzďaľuje, aby ich navštívil trestom, ktorý si zaslúžili za svoje hriechy, urážky, nevďak a nedbalosti.
14. Preto, dcéra moja, pri odmeriavaní tvojej úcty a vážnosti k učeniu a osvecovaniu tvojho božského Majstra a mojich napomínaní, musíš vziať do úvahy svoje nedbalosti a svoje chyby. Drž na uzde svoju prílišnú bázeň a už nepochybuj, že je to Pán, ktorý hovorí s tebou a učí ťa, lebo Jeho učenie samo o sebe vydáva svedectvo o Jeho pravde a uisťuje ťa, že Boh je jeho pôvodcom, pretože vidíš, že je sväté, čisté, dokonalé a neomylné, vštepuje to, čo je najlepšie, karhá najmenšiu chybu a nad to je schválené tvojimi učiteľmi a duchovnými vodcami. Keďže ja som tvoja Učiteľka, prajem si, aby si tiež mňa nasledovala a prišla každé ráno i večer pokorne a s ľútosťou vyznať svoje chyby, aby som sa za teba ako tvoja Matka mohla prihovoriť a dosiahnuť pre teba od Pána odpustenie. Hneď akonáhle sa dopustíš nejakej nedokonalosti, bezodkladne to uznaj a pros Pána za odpustenie a sľúb polepšenie. Ak budeš dbať na to, čo tu hovorím, budeš učeníčkou Najvyššieho i mojou, tak ako si praješ. Čistota duše a milosť Božia sú najvýbornejšou a najprimeranejšou prípravou pre podieľanie sa na účinkoch božského svetla vedy a Vykupiteľ sveta ich udeľuje svojim verným učeníkom.

K a p i t o l a 2.

Duševná činnosť najsvätejšieho Syna i všetko čo bolo pred najsvätejšou Máriou skryté, opäť sa Jej stalo viditeľné a je poučovaná o zákone milosti.

15. Ľudský duch vykonal už mnohé a dlhé skúmania o povahe a vlastnostiach lásky aj o jej

príčinách a účinkoch: Aby som mohla vysvetliť svätú a božskú lásku našej blahoslavenej Matky, bola som nútená ešte veľa pridať k tomu, čo som už napísala a povedala o láske, lebo okrem lásky, ktorú mala duša nášho Vykupiteľa Ježiša Krista, nebol žiaden medzi ľudskými tvormi, ktorý by sa vyrovnal v láske nebeskej Panej, ktorá si zaslúžila názov Matka krásneho milovania /Sir 24,24/. Predmet i cieľ svätej lásky je v každom prípade ten istý, to jest sám Boh, a všetky tvory pre Neho; ale podstatný predmet, v ktorom existuje láska a z ktorého vychádza, účinky ktoré spôsobuje, sú veľmi rozdielne. U našej veľkej Kráľovnej všetky základné rysy lásky dosiahli najvyššiu dokonalosť. Mala v neobmedzenej miere a hojnosti čistotu srdca, vieru, nádej, detinskú bázeň, vedomosti a múdrosť, pamätlivosť a vďačnosť za najväčšie a všetky iné zdroje najvznešenejšej lásky. Plameň Jej lásky nebol zapálený bláznovstvom zmyslov, ktoré nie sú riadené a ovládané rozumom. Jej svätá a čistá láska prišla cestou Jej vysokého poznania nekonečnej dobroty a nevýslovnej sladkosti Božej, lebo keď Boh je múdrosť a dobrota, praje si byť milovaný nielen v sladkých útechách a príjemnostiach, ale tiež v múdrosti a poznaní toho, ktorého miluje.
16. Tieto city lásky sú si viac podobné vo svojich účinkoch než vo svojich príčinách, lebo keď raz ovládnu a podmania si srdce, je veľmi ťažké ich vypudiť. To býva príčinou veľkého utrpenia ľudského srdca, keď vidí, že milujúci ho opustil a nevšíma si ho, lebo tento nedostatok vzájomnej lásky kladie mu za povinnosť vykoreniť tiež svoju lásku. Keď táto láska tak úplne ovládla srdce, že sa hrozí vypudenia, hoci rozum k tomu núti, nastane taký silný boj, že sa podobá smrteľnej úzkosti. V slepej pozemskej láske je táto úzkosť iba bláznovstvom. Ale v božskej láske je táto úzkosť najväčšou múdrosťou, lebo keď nie je možné nájsť žiadnu príčinu pre vypudenie lásky, je teda najväčšou múdrosťou hľadať prostriedky k vrúcnejšiemu milovaniu a horlivejšie sa snažiť zapáčiť sa Milovanému. A pretože tiež vôľa tu pôsobí s úplnou slobodou, stáva sa, že čím slobodnejšie duša miluje najvyššie Dobro, tým viac slabne neláska k Nemu. Ak je v takom vznešenom zápase vôľa paňou a veliteľkou duše, stáva sa šťastnou otrokyňou svojej lásky a už nehľadá, ani nie je v stave zrieknuť sa tejto dobrovoľnej podriadenosti. V dôsledku tohto slobodného násilia, ak duša zistí, že to najvyššie Dobro, ktoré miluje, sa jej vyhýba alebo vzďaľuje, trpí bolesti smrteľných úzkostí, tak ako keby jej život unikal. Všetok život duše je v jej láske a vo vedomí, že je milovaná.
17. Z toho môžeme trochu pochopiť, čo trpelo najvrúcnejšie a najčistejšie srdce našej Kráľovnej za neprítomnosti alebo vzdialenia Pána a zatemnení svetla Jej lásky; spôsobilo Jej to úzkosť neistoty, či sa Mu snáď neznepáčila. Lebo práve preto, že bola takmer nesmiernou priepasťou pokory a lásky a pretože nevedela, z čoho pochádza tá prísnosť a odmeranosť Jej Miláčika, trpela mučeníctvo tak vznešené a predsa také kruté, že žiadna ľudská ani anjelská moc ho nikdy nevystihne. Iba Mária, ktorá je Matkou Najsvätejšej Lásky /Sir 24,24/ a dosiahla vrchol stvorenej dokonalosti, sama vedela, ako jej bolo možné zniesť toto mučeníctvo, ktoré prevyšovalo všetky muky všetkých mučeníkov a pokánia vyznavačov dohromady. Na Nej sa splnilo, čo sa hovorí v Piesni Šalamúnovej: *„Priam, keby človek za lásku chcel dať bohatstvá všetky svojho domu, len by sa opovrhlo ním.“* /Veľp. 8,7/. Lebo v tomto milovaní zabudla na všetky viditeľné stvorené veci i na svoj život, považujúc všetko za nič, kým nenašla opäť milosť a lásku svojho najsvätejšieho Syna, o stratu ktorého sa obávala, hoci Ho stále mala. Žiadne slová dostatočne nevyjadria Jej starostlivosť a svedomitosť. Jej bdelosť a snahu s akou sa pokúšala zavďačiť sa svojmu najmilšiemu Synovi a večnému Otcovi.
18. Tridsať dní trvalo toto utrpenie, avšak Jej, pretože pokladala za nemožné žiť jediný okamih bez lásky a Miláčka svojej duše, sa zdalo, ako by to bolo toľko vekov. Po takom otáľaní (podľa spôsobu našej reči), srdce dieťatka Ježiša sa už nemohlo ďalej udržať alebo ďalej odporovať nesmiernej sile lásky ku svojej najnežnejšej Matke, lebo Pán tiež trpel rozkošné, podivuhodné násilie tým, že Ju tak držal v takom napätí a súžení. Jedného dňa najvyššia Kráľovná sa priblížila k svojmu Synovi Ježišovi, vrhla sa k Jeho nohám a so slzami a vzdychmi vychádzajúcimi z hĺbky Jej srdca Mu povedala: *„ Moja najmilšia Láska a najvyššie Dobro, čo znamenám ja, nepatrný prach a popol, pred Tvojou nesmiernou mocou? Čím je bieda tvora pri porovnaní s nekonečným bohatstvom? Ty vo všetkom prevyšuješ našu nízkosť a Tvoje nekonečné more milosrdenstva zaplavuje naše nedokonalosti a chyby. Ak som nebola horlivá v Tvojej službe, ako musím vyznať, potrestaj moju nedbalosť a odpusť ju. Ale ukáž mi, Synu a Pane môj, radosť Tvojej Tváre, ktorá je mojou spásou a*

žiadúcim svetlom môjho života. Sem k Tvojim nohám kladiem svoju úbohosť, miešam ju s prachom a nepovstanem z neho, kým opäť nenahliadnem do zrkadla, ktoré mi ukazuje moju dušu.“
19. Tieto a iné prosby plné múdrosti a najvrúcnejšej lásky, veľká Kráľovná pokorne vylieva pred svojím najsvätejším Synom. A pretože Jeho túžba, aby jej navrátil svoju útechu, bola ešte väčšia než túžba blahoslavenej Panej, povedal s veľkou nežnosťou tieto niekoľké slová: *„Vstaň, Matka moja.“* Pretože tieto slová vyslovil ten, ktorý sám je Slovom večného Otca, mali taký účinok, že nebeská Matka bola v okamihu zmenená a uvedená do najvznešenejšej extázy, v ktorej videla Božstvo v abstraktívnom videní. Pán Ju v ňom prijal sladkým uvítacím objatím Otca a Ženícha a zmenil Jej slzy na radosť a horkosť na sladkosť. Pán Jej zjavil veľké tajomstvá zamýšľaného nového zákona evanjelia. S prianím, aby ho vpísala úplne do Jej najčistejšieho srdca, najsvätejšia Trojica ustanovila Ju za prvorodenú Dcéru a prvú Učeníčku vteleného Slova a postavila Ju ako model a vzor všetkým svätým apoštolom, mučeníkom, doktorom, pannám a iným spravodlivým novej Cirkvi a zákona milosti, ktorý malo vtelené Slovo založiť pre vykúpenie ľudstva.
20. K tomuto tajomstvu sa vzťahuje všetko, čo nebeská Pani hovorí o sebe a čo Cirkev svätá Jej pripisuje v dvadsiatejštvrtej kapitole knihy Sirach v obraznej reči o božskej múdrosti. Nebudem sa zdržovať vysvetľovaním toho, lebo pri popisovaní týchto tajomných udalostí objasním, čo Duch svätý hovorí v tejto kapitole o našej veľkej Kráľovnej. Stačí, keď uvediem niektoré výroky tej kapitoly tak, aby všetci mohli poznať niečo o tomto obdivuhodnom tajomstve. „Ja som z úst Najvyššieho vyšla,“ hovorí táto Pani, „prvorodená pred všetkým stvorením. Ja som roznietila na nebi neuhasiteľné svetlo a ako hmla pokryla som zem. Príbytok svoj mám na výsostiach, prestol mám na stĺpe mrakov. Okruh neba som samotná pochodila, prenikla som do morských hlbín, po vlnách mora som kráčala, na každom mieste zeme som sa zastavila, u každého ľudu, v každom národe som vládla. Mocne som pošliapala srdcia všetkých, ktorí vynikali alebo boli nízko postavení, u týchto všetkých som si hľadala spočinúť a zdržovať sa v dedičstve Pána. Stvoriteľ vesmíru mi rozkázal a ustanovil - lebo Stvoriteľ môj spočinul v stánku mojom a riekol mi: *„V rode Jakubovom prebývaj, v Izraeli maj dedičný podiel a medzi mojimi vyvolenými zapusť korene!“* Od počiatku a pred vekmi stvoril ma /Boh/, takže naveky už nikdy sa nepominiem. Vo svätostánku /Božom/ konala som bohoslužbu. Tak som sa na Sione trvale usadila a na posvätnom mieste mám svoje spočinutie, lebo v Jeruzaleme mám vládnuť. V slávnom národe som zapustila korene, v podiele Boha môjho, ktorý Jemu patrí dedične, a medzi zástupom svätých mám príbytok.“ /Sir 24,5-16/.
21. O trochu ďalej pokračuje múdry Sirach vo vypočítavaní Máriiných predností hovoriac: „Ja ako terebint rozkladám haluze svoje a haluze moje sú nádherné a utešené. Ako vinič prinášam ľúbeznú vôňu a z kvetov mojich vzíde skvelé a prevzácne ovocie cti a poctivosti. Ja som matka krásneho milovania, bázne, poznania a svätej nádeje. U mňa je všetka milosť spravodlivej cesty životnej, u mňa je všetka nádej silného života. Pristúpte ku mne všetci, ktorí túžite po mne a nasýťte sa z plodov mojich. Lebo duch môj je sladší ako med a mať mňa je (sladšie) ako plást medu. Spomienka na mňa pretrvá večné pokolenia. Ktorí ma požívajú, budú väčšmi lačnieť, a ktorí ma pijú, budú väčšmi smädiť. Kto mňa počúva, nezažije zahanbenie, ktorí sa namáhajú v službe mojej, nezhrešia. Ktorí (iným) dajú poznať jasnosť moju, obsiahnú život večný.“ /Sir.24, 22-31/. Nech zbožným dušiam postačia tieto slová Písma svätého, v ktorých hneď poznajú takú hojnosť tajomstiev a svätého pôsobenia, ktoré sa týka najsvätejšej Márie, že ich srdce tým bude hneď pozdvihnuté hore a poznajú i pocítia, k akej nevysvetliteľnej veľkosti a vznešenému učeniu a vzdelaniu najsvätejší Syn povýšil najvyššiu Matku. Z ustanovenia najsvätejšej Trojice bola táto Kňažná nebies učinená pravou archou úmluvy v Novom zákone /Zj 11,19/; a z hojnosti Jej múdrosti a milosti, ako z nesmierneho oceánu pretekajú všetky druhy požehnaní, ktoré svätí obdržali alebo až do konca sveta obdržia.
22. Nebeská Matka vyšla z vytrženia a opäť sa klaňala svojmu najsvätejšiemu Synovi a prosila Ho o odpustenie, keď sa snáď previnila zanedbaním niečoho v Jeho službe. Dieťatko Ježiš Ju pozdvihlo zo zeme, na ktorej ležala a povedalo Jej: *„Matka moja, som veľmi potešený láskou tvojho srdca a prajem si rozšíriť ho a pripraviť na dôkazy mojej lásky. Chcem splniť vôľu môjho Otca a zapísať do tvojho srdca zákon svätého evanjelia, ktorému som prišiel vyučovať tento svet. A ty, Matka, ho*

uvedieš do praxe s takou dokonalosťou, akú si žiadam.“ Najčistejšia Kráľovná odpovedala: *„Synu a Pane môj, kiež by som našla milosť pred Tvojimi očami; a Ty riaď všetky moje schopnosti po cestách svojej spravodlivosti a vôle. Hovor, Pane, lebo Tvoja služobnica počúva a bude Ťa nasledovať až do smrti.“* /3 Kráľ 3,10/ Pri tomto rozhovore božského Dieťatka s Jeho svätou Matkou, začala naša slávna Pani opäť vidieť najsvätejšiu dušu Krista a jej vnútorné pôsobenie, a od tohto dňa toto požehnanie všestranne vzrastalo. Dostávala jasnejšie a vyššie svetlo a vo svojom najsvätejšom Synovi videla zrkadliť sa nový Zákon evanjelia so všetkými jeho tajomstvami, svätými výkonmi a učením, tak ako ich božský Zakladateľ Cirkvi mal v pláne a ako ho v postavení Vykupiteľa a Učiteľa vopred pripravil pre dobro ľudstva. Okrem onoho jasného videnia tohoto zákona, ktoré bolo vyhradené iba pre Máriu, pridal ďalší druh poučovania, tiež svojimi vlastnými živými slovami učil a poučoval Ju o skrytých veciach svojej múdrosti /Ž 50,8/, ktoré ani všetci ľudia, ani anjeli nemôžu pochopiť. Túto múdrosť, na ktorej sa Mária podieľala priamo, Ona tiež ochotne zdelovala iným, pred nanebovstúpením Krista, Pána nášho, a ešte viac po nanebovstúpení.
23. Dobre viem, že by sa v tomto životopise mali uviesť všetky skryté tajomstvá, ktoré sa stali medzi Kristom Pánom a Jeho Matkou v Jeho chlapčenských a junáckych rokoch, až do doby, kedy začal verejne kázať, lebo všetky tieto roky strávil vyučovaním nebeskej Matky, ale musím opäť vyznať, ako som spravila vyššie, že ja ani všetky tvory nie sme v stave pochopiť také vznešené rozhovory. Aby bolo možné náležíte popísať tieto tajomstvá a nevysvetliteľné veci, bolo by potrebné vysvetliť všetky tajomstvá Písma svätého, celé kresťanské učenie, všetky cnosti, všetky ústne podania Cirkvi svätej, všetky námietky proti bludom a sektám, prehlásenia a dekréty cirkevných snemov, všetko čo Cirkev udržuje a zachováva až do konca sveta a tiež veľké tajomstvá a slávne životy svätých. Lebo toto všetko bolo napísané v najčistejšom srdci našej veľkej Kráľovnej a bolo by nutné pridať k tomu ešte všetky skutky Vykupiteľa a Učiteľa s mnohonásobným požehnaním a poučovaním Cirkvi i všetko, čo svätí evanjelisti, apoštoli, proroci a starí Otcovia zaznamenali a všetko, čo potom svätí prakticky prevádzali, taktiež svetlo udelené Učiteľom a doktorom Cirkvi, utrpenie mučeníkov a panien i všetky milosti, ktoré obdržali k znášaniu tých muk a ku konaniu svätých skutkov pre dosiahnutie svätosti. Toto všetko a mnoho iného, čo tu nie je možné vypočítať, najsvätejšia Mária vedela, chápala a osobne videla a za všetko to vzdávala patričné vďaky a spolupôsobila s tým vo svojom konaní, nakoľko Jej to ako tvorovi bolo možné, spolupracujúc s večným Otcom ako s pôvodcom toho všetkého a so svojím jednorodeným Synom ako s Hlavou Cirkvi. Tieto veci vysvetlím neskoršie ako budem môcť najlepšie.
24. Pritom čo dávala pozor na poučovanie, ktoré Jej dával Jej Syn a Učiteľ a pri najdokonalejšom vykonávaní svojich prác, nikdy nezanedbávala to, čo sa týkalo zovňajších, telesných potrieb jej Syna a svätého Jozefa, ale starala sa o všetko a nezabúdala pripravovať im jedlo a čo je potrebné k odpočinku. Pred svojím najsvätejším Synom vždy s najhlbšou úctou padávala na kolená. Snažila sa poskytovať tiež svätému Jozefovi príležitosť k útechyplným rozhovorom s chlapčekom Ježišom, ako keby bol Jeho prirodzeným otcom. V tom Syn poslúchal svoju Matku a často sa zdržiaval v dielni, v ktorej svätý Jozef s neúnavnou pilnosťou pracoval, aby v pote tváre obstaral živobytie Synovi večného Otca a Jeho Matke. Keď božský Chlapec povyrástol, nakoľko Mu sily stačili, pomáhal niekedy svätému Jozefovi, a inokedy zase pomohol zázrakom, aby mu uľahčil prácu a trochu uľavil. Ale všetky skutky božského Dieťaťa boli skrývané ako rodinné tajomstvo.

Poučenie, ktoré mi udelila Kráľovná nebies.

25. Dcéra moja, pozývam ťa, aby si odo dneška bola mojou učeníčkou a spoločníčkou v zachovávaní nebeského učenia, ktorému môj božský Syn učí svoju Cirkev pomocou svätých evanjelií a iných Písiem. Žiadam od teba, aby si pripravila svoje srdce s novou pilnosťou a pozornosťou, aby si mohla ako vyvolená pôda prijať živé, sväté semeno slova Božieho, prinášajúceho stonásobný úžitok /Lk 8,8/. Sprav svoje srdce pozorné na moje slová a pritom sa stále zaoberaj čítaním svätých evanjelií. Rozjímaj a uvažuj o učení a tajomstvách, ktoré v nich nájdeš. Načúvaj hlasu svojho Snúbenca a Majstra. On volá všetkých ľudí a pozýva ich na hostinu svojich slov života /Ján 6,69/. Ale nebezpečný klam tohoto smrteľného života je taký veľký, že iba málo duší si žiada počúvať a poznať cestu života /Mt 7,14/. Mnohí idú za rozkošami, ktoré im ponúka

knieža temnosti; a kto chodí vo tme, nevie kam ide /Jn 12,35//. Teba však povolal Najvyšší na cesty pravého svetla, choď po nich napodobňujúc ma a tvoje túžby sa splnia. Zriekaj sa všetkého pozemského a viditeľného, nevšímaj si to a nechci to vidieť; netúž po tom a nevenuj tomu žiadnu pozornosť, chráň sa známosti a nech žiaden tvor nemá o teba záujem, chráň svoje tajomstvá /Iz 24,16/ a svoj poklad /Mt 13,14/ a hľaď, aby si neupútala na seba pozornosť ľudí a diabla. To všetko sa ti podarí, ak ako učeníčka môjho najsvätejšieho Syna a moja, budeš dokonale jednať podľa učenia svätého evanjelia, ktoré sme ti vštepili. Aby si sa prinútila k tomu vznešenému dielu, pamätaj stále na požehnanie, ktoré si dostala tým, že ťa božská Prozreteľnosť povolala, aby si napodobnila môj život a cnosti a pomocou mojich poučovaní kráčala v mojich šľapajach. Z toho stavu novicky musíš prejsť k dokonalejšiemu stavu a k úplnému vyznávaniu katolíckej viery tým, že sa budeš prispôsobovať zákonu svätého evanjelia a príkladu Vykupiteľa, bežiac po vôni mastí Jeho pravdy po cestách pravosti. To, že si najprv moja učeníčka, má ti byť prípravou, aby si sa stala učeníčkou môjho Syna; a oba tieto stavy majú ťa priviesť k dokonalému spojeniu s nemeniteľnou bytosťou Božskou. Tieto tri stupne sú milosťou preveľkej ceny, pretože ťa uvádzajú do stavu, v ktorom sa môžeš stať dokonalejšia než vznešení serafi. Božská pravica ti ich udelila, aby ťa prispôsobila, pripravila a uschopnila k prijatiu patričného svetla a rozumu potrebného pre napísanie skutkov, cností, tajomstiev a svätosti môjho života. Zadarmo, bez tvojich zásluh preukázal ti Pán toto veľké milosrdenstvo, povoliac mojim príhovorom a žiadosti. Ja som ti získala túto milosť, pretože si sa s bázňou a triaškou podrobila vôli Pána a poslušnosti k tvojim predstaveným, ktorí ti stále dávali výslovné rozkazy, aby si napísala tento životopis. Tvojou najväčšou odmenou je, že si sa naučila tým trom stupňom či cestám, ktoré sú tak tajomné, skryté a povznesené nad telesnú múdrosť a nanajvýš milé tvojmu božskému Majstrovi /Iz 24,16/. Obsahujú prehojné naučenia pre dosiahnutie ešte vyšších cieľov, čo si sama už poznala a skúsila. Poznač si ich každé zvlášť, ako si môj najsvätejší Syn praje, pre vlastné poučenie. Daj tomu ten istý názov, aký si uviedla v úvode tohoto životopisu: *„Zákony Ženícha, odrobinky čistej lásky a ovocie obrané zo stromu života, obsiahnuté v tomto životopise.“*

K a p i t o l a 3.

Najsvätejšia Mária a Jozef chodili každý rok do Jeruzalema, ako to zákon vyžadoval a brali so sebou tiež Ježiša.

26. O niekoľko dní po príchode svätej Rodiny do Nazareta, priblížila sa ročná doba, v ktorej boli židia povinní predstaviť sa Pánovi v chráme Jeruzalemskom. Toto prikázanie zaväzovalo židov k tejto povinnosti v každom roku trikrát, ako je to uvedené v druhej a piatej knihe Mojžišovej. Ale toto prikázanie zaväzovalo iba mužov, nie ženy /2 Mojž 23,17/, preto ženy mohli ísť alebo nie, podľa svojej zbožnosti, lebo to nemali ani prikázané, ani zakázané. Nebeská Pani sa radila so svojím snúbencom, ako by to mali v tejto záležitosti zariadiť. Svätý manžel veľmi túžil, aby naša Kráľovná, jeho manželka a jej Syn išli s ním, pretože si prial znovu Ho v chráme obetovať večnému Otcovi. Najčistejšiu Matku tiež pudila zbožnosť, aby sa poklonila Hospodinovi v chráme, pretože však v takých veciach si nechcela dovoliť rozhodovať bez porady a rozhodnutia vteleného Slova, svojho Učiteľa, požiadala Ho o radu. Nakoniec sa dohodli, že dvakrát do roka pôjde svätý Jozef sám, ale po tretie pôjdu všetci traja. Izraeliti navštevovali jeruzalemský chrám na slávnosť stánkov, na slávnosť týždňov čiže turíc a na slávnosť nekvasených chlebov čiže Veľkej noci. Na túto poslednú slávnosť išli spoločne, najsladší Ježiš, prečistá Mária a svätý Jozef. Slávnosť trvala sedem dní a v tom čase sa stalo, o čom budem hovoriť v nasledujúcej kapitole. Na ostatné dve slávnosti chodil svätý Jozef sám, nechávajúc božské Dieťa a Jeho Matku doma.
27. Svätý snúbenec Jozef konal tieto púte za seba, za svoju Snúbenicu a v mene vteleného Slova. On ho poučil a udelil mu svoju milosť a svätý Jozef putoval do chrámu a obetoval tam večnému Otcovi dary vždy vyhradené pre túto príležitosť. Pretože zastupoval tiež božského Syna a jeho Matku, ktorí za neho doma konali modlitby, obetoval tajomné obete svojich modlitieb a ešte v nich

zastupoval Ježiša a Máriu, bola jeho obeta večnému Otcovi milšia než obete všetkého židovského ľudu. Keď však na Veľkú noc bol s ním aj vtelený Syn boží a Panna Mária, bola to púť nanajvýš obdivuhodná pre neho i pre nebeských dvoranov, ktorí, ako som už pri podobných príležitostiach napísala, konali im nanajvýš slávnostný sprievod. Desaťtisíc anjelov sprevádzalo týchto troch pútnikov, Ježiša, Máriu a Jozefa v ľudských podobách, žiariacich krásou a leskom a s najhlbšou úctou slúžili svojmu Stvoriteľovi a svojej Kráľovnej. Vzdialenosť medzi Nazaretom a Jeruzalemom bola asi tridsať hodín cesty pešo a svätí anjeli, podľa rozkazu a ustanovenia vteleného Slova zachovali rovnaký spôsob v sprevádzaní cestou tam aj naspäť.
28. Strávili na týchto cestách viac času ako inokedy, lebo chlapček Ježiš chcel ísť pešo a pretože všetci traja, Syn a rodičia konali púť pešo, museli ísť pomaly. Ježiš už teraz začal prijímať námahy v službe večného Otca a pre náš prospech. Nechcel použiť svoju nesmiernu moc, aby si uľahčil námahu cestovania, ale podstúpil ju ako človek podrobený utrpeniu a ponechal všetkému prirodzené účinky, ktoré sú príčinou rôznych útrap. Jedným z týchto účinkov bola únava a vysilenie spôsobené cestovaním. Hoci na prvej ceste nebeská Matka a svätý Jozef uľahčovali cestu tým, že Ho občas niesli na rukách, predsa to bola iba malá úľava, neskoršie vždy konával celú cestu pešo. Jeho nežná Matka Mu nebránila, pretože vedela, že túži po utrpení; ale obyčajne Ho viedla za ruku a niekedy Ho viedol aj svätý Jozef. Často, keď bol chlapček unavený a uhriaty, múdra milujúca Matka bývala dojatá až k slzám. Spytovala sa Ho na Jeho bolesti a únavu a utierala Mu božský obličaj, ktorý bol krajší než nebesia so všetkými hviezdami. Robievala to s nevýslovnou úctou, kľačiac na kolenách. Božský Syn odpovedal vždy s veľkou radosťou a hovoril, že tieto námahy znášané pre oslavu večného Otca a pre dobro ľudí, spôsobujú Mu potešenie. Takými hovormi a spevom božských chvál si spríjemňovali cestovanie, ako som sa už inde zmienila.
29. Inokedy zasa, keď slávna Kráľovná a Pani videla vnútornú činnosť najsvätejšej duše Kristovej a dokonalosť Jeho s božstvom spojeného človečenstva, ktorého krása a činnosť sa prejavovala v pôsobení božskej milosti a v Jeho vzraste ako pravého človeka. a keď o všetkom tom vo svojom srdci uvažovala /Lk 2,19/, cvičila sa v heroických úkonoch všetkých cností a bývala rozpálená božskou láskou. Pozerala tiež na Dieťa ako na Syna večného Otca a pravého Boha bez toho, aby niekedy ochabovala v láske pravej prirodzenej matky a preukazovala Mu vždy všetku úctu, aká Mu patrila ako Bohu a Stvoriteľovi. Toto všetko pochádzalo prirodzene z Jej prečistého srdca. Veľmi často pri chôdzi vietor rozstrapatil vlasy božského chlapčeka Ježiša. Jeho vlasy nerástli dlhšie, než bolo potrebné a nestratil ani jeden z nich, než tie, ktoré Mu neskoršie vytrhali katani. Aj také veci si všímala najnežnejšia Matka a poskytovali Jej látku k láskyplnému rozjímaniu. Vo všetkom svojom vnútornom i vonkajšom jednaní bola obdivuhodná pre anjelov a milá svojmu najsvätejšiemu Synovi a Stvoriteľovi.
30. Na týchto cestách svätej Rodiny konali Ježiš a Mária hrdinské skutky lásky v prospech duší, obrátili mnohé k poznaniu Boha, zbavili ich hriechov, ospravedlnili a priviedli ich na cestu do života večného. Pretože však nenastal ešte čas pre Učiteľa cností, aby sa zjavil, všetky tieto skutky boli konané skryto. Pretože nebeská Pani vedela, že takú činnosť Jej Synovi uložil večný Otec, a že predbežne to má ostať utajené, napomáha pritom ako nástroj Vykupiteľovej vôle, ale len potajomky. Aby sa mohla správať podľa vnuknutia najvyššej Múdrosti, nanajvýš obozretná Pani sa vždy radila s božským Dieťatkom o všetkých záležitostiach cesty, týkajúcich sa miest, kde sa majú zastaviť alebo kde prenocovať. Nebeská Pani dobre vedela, že Jej Syn pripravil a zariadil príležitosť pre svoje obdivuhodné skutky, ktoré vo svojej múdrosti vopred videl a riadil.
31. Preto trávili noci niekedy v nocľahárňach, inokedy pod šírym nebom, ale božské Dieťa a Jeho najčistejšia Matka sa neodlúčili nikdy od seba. Slávna Pani vždy opatrovala svojho Syna a Majstra a sledovala Jeho konanie, aby Ho mohla napodobniť a čo najlepšie nasledovať. To isté robila tiež v chráme, kde prinášala večnému Otcovi svoje modlitby a žiadosti v spojení s vteleným Slovom a bola svedkyňou pokornej, hlbokej úcty, ktorou Jeho človečenstvo uznávalo dary, plynúce z Jeho Božstva. Niekoľkokrát táto najpožehnanejšia Matka počula hlas večného Otca hovoriť: *„Tento je Syn môj milovaný, v ktorom mám zaľúbenie.“* /Mt 17,5/ Inokedy zase poznala a videla, ako sa Jej najsvätejší Syn modlí k večnému Otcovi za Ňu a ako Mu Ju obetoval ako svoju pravú Matku a toto poznanie spôsobovalo Jej nevýslovnú radosť. Pozorovala tiež, ako sa modlil za celé ľudské

pokolenie a ako zaň obetoval všetky svoje práce a námahy. V týchto prosbách a obetiach sa k Nemu vždy pripojila a nasledovala Ho.
32. Stávalo sa tiež, ako na ceste a pri vstúpení do chrámu, tak aj keď sa v ňom zdržiavali, anjeli v najľúbeznejšej harmónii zanôtili hymny ku cti vteleného Slova. Prešťastná Matka ich videla aj počula a rozumela všetkým tajomstvám a v takých chvíľach bývala naplnená novým osvietením a múdrosťou. Jej najčistejšie srdce bolo roznietené a horelo božskou láskou. Najvyšší Ju zasypával novými darmi a požehnaniami, ktoré môj nedostatočný jazyk nedokáže slovami vyjadriť. Bola nimi pripravovaná na utrpenia, ktoré Ju očakávali. Mnohokrát po takých útechách ako v živom obraze videla všetky urážky, potupu a utrpenie, ktoré očakávali Jej najsvätejšieho Syna v tomto meste Jeruzaleme. Aby už teraz mohla všetko vidieť so živšou bolesťou, obyčajne Ježiš začínal svoje modlitby za prítomnosti svojej najsladšej Matky, a keď bola naplnená svetlom božskej múdrosti a vrúcnou láskou k Bohu a k svojmu Synovi, bola prebodnutá mečom bolesti ako Jej to predpovedal Simeon /Lk 2,35/. Už teraz prelievala mnoho sĺz nad urážkami, ktoré mal vytrpieť Jej najmilší Syn, pri spomienke na Jeho utrpenie a potupnú smrť, ktorá bola pre Neho určená /Iz 53,3/. Jej duša bola plná úzkosti pri pomyslení, že krása Syna Božieho, ktorá prevyšuje krásu všetkých ľudí, má byť horšie znetvorená, než malomocenstvom /Múdr. 2,20/, /Ž 44,3/ a že Ona to všetko má vidieť vlastnými očami. Božské Dieťatko, aby zmiernilo jej zármutok, obyčajne sa k Nej obrátilo a povedalo, aby rozšírila svoje srdce láskou k ľudskému pokoleniu a spolu s Ním obetovala večnému Otcovi všetky tie utrpenia za spásu ľudí. Tak Syn i Matka prinášali najsvätejšej Trojici príjemné obete v prospech veriacich, najmä predurčených, ktorí mnoho získajú ich zásluhami a vykúpením skrz vtelené Slovo. Hlavne takými skutkami sa zamestnávali najsladší Ježiš a Jeho Matka v dňoch, keď navštívili Jeruzalemský chrám.

Poučenie, ktoré mi udelila najsvätejšia Kráľovná Mária.

33. Dcéra moja, keď náležíte a pozorne uvážiš svoje povinnosti, zistíš, že všetky práce, ktoré ti ukladajú prikázania a predpisy svätého zákona Pána, sú veľmi ľahké a príjemné. To musí byť prvý krok na tvojej púti a počiatkom i základom všetkej kresťanskej dokonalosti. Už som ti veľakrát pripomenula, že plnenie predpisov Pána nesmie sa konať chladne a vlažne, ale horlivo a zbožne. Taká horlivosť a zbožnosť zabráni, aby si sa neuspokojila s obyčajnou cnosťou a povzbudí ťa ku konaniu skutkov najčistejšej lásky, nad to, čo ti Boh ukladá svojimi prikázaniami. To je jedno z umenia Jeho múdrosti, že očakáva, aby Ho jeho verní služobníci a priatelia akoby prinútili k tomu, aby sa odmenil, a to si aj ja prajem od teba. Pamätaj, moja najdrahšia, že cesta zo smrteľného života do večného je dlhá, bolestná i nebezpečná /Mt 7,14/. Dlhá preto, že trvá celý život, bolestná pre obtiaže a nebezpečná pre ľudské krehkosti a prešibanosti nepriateľov. A k tomu ešte čas je krátky /I Kor 7,29/ a koniec neistý /Sir 9,2/, buď veľmi šťastný alebo nanajvýš nešťastný /Mt 25,31/ a vymedzenie jedného i druhého je neodvolateľné /Sir 11,20/. Po hriechu Adamovom je zvierací pozemský život bremenom pre všetkých, ktorí sa mu oddávajú /Job 18,3/, putá vášní sú silné, boj proti nižšej prirodzenosti ustavičný, zmyselné rozkoše sú vždy pohotové a ľahko okúzlia schopnosti človeka, to však, čo je ušľachtilé, ako aj bezprostredné následky toho, je často pred zrakom skryté. Životná púť je plná týchto nebezpečných prekážok.
34. Zo všetkých týchto nebezpečenstiev a obtiaží, telo nie je z tých najmenších, lebo ľudská slabosť je vždy prítomná a činná a mnohých olupuje o milosť. Najkratšia a najbezpečnejšia cesta pre teba i pre všetkých ľudí je, ochotne prijímať trpkosti a bolesti tohoto života, odopierať si pohodlie a to, čo lahodí zmyslom a pevne si umieniť, že im nepovolíme a nenecháme sa nimi rozptyľovať a nebudeme si dovoľovať väčšiu slobodu, než prísne pravidlá alebo rozum pripúšťajú. Okrem toho musíš vždy vyhľadávať, čím by si sa viac zaľúbila Pánovi a snažiť sa dosiahnuť veľký posledný cieľ všetkých tvojich túžob. Pre tú príčinu musíš stále dbať o to, aby si ma nasledovala, lebo hlavne k tomu ťa vyzývam s túžbou, aby si dosiahla vrchol cnosti a svätosti. Uvažuj o presnosti a horlivosti, s ktorou som dosiahla tak mnohé veľké výsledky a to nie preto, že by ma Pán k tomu nútil svojimi prikázaniami, ale preto, že som sa Mu chcela viac zapáčiť. Ty tiež zvýš svoju horlivosť v konaní dobrých skutkov, v pobožnostiach, v duchovných cvičeniach a vo všetkom a rozmnožuj svoje modlitby a obete, a obetuj všetko večnému Otcovi v prospech pozemšťanov.

Pomáhaj im tiež príkladom a napomínaním, kedykoľvek ti to bude možné. Potešuj zarmútených, povzbudzuj slabých a skleslým pomáhaj vstať; a za všetkých, keby to bolo potrebné, obetuj aj svoju krv. Nadovšetko sa však snaž páčiť môjmu najsvätejšiemu Synovi, ktorý s takou trpezlivosťou znáša nevďak ľudí, zachováva im život a stále ich zahŕňa svojimi milosťami a dobrodeniami. Uvažuj o Jeho nepremožiteľnej láske k ľuďom a ako som Ho v tom ja nasledovala a doteraz im ukazujem tú istú lásku. Prajem si, aby si aj ty nasledovala svojho milého Ženícha v Jeho vznešenej láske a tiež mňa, tvoju Učiteľku.

K a p i t o l a 4.

Dvanásťročný Ježiš ide s rodičmi do Jeruzalema a skryl sa im v chráme.

35. Ako som predtým povedala, Ježiš, Mária a Jozef navštevovali každoročne Jeruzalemský chrám na slávnosť nekvasených chlebov. Taktiež keď bol božský Chlapček dvanásťročný a bol už čas, aby nechal zažiariť nedostupné božské svetlo, išli opäť do chrámu k tejto slávnosti /LK 2,42/. Slávnosť (nekvasených chlebov), podľa príkazu božského zákona trvala sedem dní, a najslávnejšie dni boli prvé a posledné. Naši nebeskí pútnici ostali vtedy celý týždeň v Jeruzaleme a venovali sa skutkom klaňania a pobožnostiam, ako ostatní Židia, ale pre svoje sväté postavenie, ich klaňanie a pobožnosti boli celkom iné a oveľa vznešenejšie a ušľachtilejšie než všetkých ostatných. Blahoslavená Matka a svätý Jozef obdržali v týchto dňoch také veľké milosti a dary, že ich ľudský rozum ani nemôže pochopiť.

36. Keď tak strávili všetkých sedem sviatočných dní, vydali sa na cestu domov do Nazareta. Keď Jeho rodičia opúšťali Jeruzalem a išli k domovu, chlapček Ježiš bez ich vedomia sa od nich odlúčil. Využil k tomu oddeľovanie mužov od žien, čo bolo u pútnikov zvykom kvôli mravnosti, ako aj kvôli lepšej usobranosti cestou domov. Dietky, ktoré boli s rodičmi, mohli ísť s mužmi alebo so ženami, pretože ich spoločnosť nemala veľký význam. Tak sa stalo, že svätý Jozef sa mohol ľahko domnievať, že chlapec Ježiš ostal pri svojej najsvätejšej Matke, s ktorou obyčajne býval. Ani ho nenapadlo, že by bola išla bez Neho, milovala a tešila sa z Neho viac než ktorýkoľvek iný tvor ľudský alebo anjelský. Presvätá Matka nemala toľko príčin, pre ktoré by sa mohla domnievať, že jej najsvätejší Syn je v spoločnosti svätého Jozefa, ale Pán sám odvrátil Jej myseľ nábožným rozjímaním, že spočiatku ani nepozorovala Ježišovu neprítomnosť. Keď si neskôr všimla, že s ňou Jej najmilší Syn nie je, domnievala sa, že Ho svätý Jozef vzal so sebou a že Ježiš k úteche svojho pestúna ide s ním.

37. S takými domnienkami pokračovali presvätá Mária a Jozef na ceste k domovu celý deň, ako hovorí svätý Lukáš. Čím viac sa vzďaľovali od Jeruzalema tým viac redli rady pútnikov, ktorí sa rozchádzali rôznymi smermi a manželky sa opäť pripojovali k manželom alebo rodičom. Najsvätejšia Mária a svätý Jozef sa taktiež konečne stretli na mieste, o ktorom sa predtým dohodli, že sa tam stretnú v prvý večer po odchode z Jeruzalema. Keď presvätá Pani zistila, že chlapec nie je so svätým Jozefom a svätý patriarcha tiež videl, že nie je so svojou Matkou, obidvaja na dlhú chvíľu onemeli od úžasu a prekvapenia. Obidvaja, vedení zmýšľaním najhlbšej pokory, cítili sa zdrtení a každý obviňoval seba z nedostatku bdelosti nad ich najsvätejším Synom a robili si výčitky pre Jeho neprítomnosť. Žiaden z nich si nepomyslel, že by potajomky mohol uniknúť pred ich bdelosťou. O chvíľu sa spamätali zo svojho úžasu a s najväčším zármutkom sa radili, čo by mali urobiť /Lk 2,45/. Milujúca Matka povedala svätému Jozefovi: *„Snúbenec a pán môj, moje srdce sa nedá uspokojiť, kým sa čo najrýchlejšie nevrátime do Jeruzalema, aby sme vyhľadali môjho najsvätejšieho Syna.“* A hneď Ho začali hľadať medzi svojimi príbuznými a známymi. z ktorých im však žiaden nemohol o Ňom dať nejakú správu, ktorá by uľahčila ich zármutok; naopak ich odpovede iba zvýšili ich starosť, pretože nikto z nich ich Syna vôbec nevidel od toho času, čo odišli z Jeruzalema.

38. Skľúčená Matka sa obrátila na svätých Anjelov. Tí, ktorí mali odznaky s najsvätejším menom

Ježiš (o ktorých som hovorila pri obrezaní), sprevádzali Pána, ale iní ostali s najčistejšou Matkou. Tak sa to vždy dialo, kedykoľvek sa Syn vzdialil od svojej Matky. Spytovala sa od tých, ktorých bolo desať tisíc: *„Priatelia a spoločníci moji, dobre poznáte príčinu môjho zármutku; buďte v ňom mojou útechou, povedzte mi niečo o mojom Milom, aby som mohla hľadať a nájsť Ho /Veľp. 3,2/. Poskytnite nejakú úľavu môjmu zranenému srdcu, ktoré odtrhnuté od svojho šťastia a života chce vyskočiť zo svojho miesta, aby Ho hľadalo.“* Svätí anjeli, ktorí ale nikdy nestratili Stvoriteľa a Vykupiteľa z očí, vedeli, že Pán si prial poskytnúť svojej Matke príležitosť k veľkým zásluhám a že ešte nie je čas zjaviť Jej to tajomstvo, odpovedali potešujúcimi slovami, ale Jej nepovedali, kde je a čo robí ich Pán. Táto vyhýbavá odpoveď vzbudila nové pochybnosti najmúdrejšej Matky. Úzkosť Jej zvierala srdce, až prepukla v žalostný plač a vzdychanie, a pobádala ju, aby starostlivo hľadala, nie stratené drachmy, ako ona žena v evanjeliu /Lk 15,8/, ale celý poklad neba i zeme.
39. Matka Múdrosti začala potom v duchu rozoberať rôzne možnosti. Prvá myšlienka, ktorá sa Jej naskytla, bola obava, či sa snáď Archelaus nedozvedel o Ježišovej prítomnosti a nasledujúc v ukrutnosti svojho otca Herodesa, nezajal Ho a neposadil do väzenia. Napriek tomu, že podľa Písem i zo Zjavení a z rozhovorov so svojím najsvätejším Synom a Učiteľom vedela, že ešte neprišiel čas pre Jeho umučenie a smrť, a že kráľ Ho neusmrtí, predsa sa zhrozila pri myšlienke, že by Ho mohli uväzniť a týrať. Vo svojej najhlbšej pokore sa tiež obávala, či sa Mu snáď neznepáčila svojím chovaním a preto Ju zaslúžene opustil a odišiel na púšť ku svojmu predchodcovi svätému Jánovi. Inokedy zasa, oslovila svoju neprítomnú Lásku a zvolala: *„Sladká láska a potešenie mojej duše! Tvoja túžba po utrpení za ľudí, i tvoja nesmierna láska Ťa pobáda, aby si sa nevyhýbal žiadnej námahe a bolesti, a ja zas naopak sa bojím, ó Pane a Majstre, že ich schválne hľadáš, pretože sám chceš trpieť /Iz 53,7/. Kam sa mám obrátiť a kde Ťa nájdem, svetlo mojich očí? /Tob 10,4/. Chceš ma snáď pripraviť o život mečom rozdelenia od tvojej prítomnosti? Ale nedivím sa, moje najvyššie Dobro. Trestáš svojou neprítomnosťou tú, ktorá nevedela ťažiť z Tvojej prítomnosti. Prečo si ma, ó Pane môj, obšťastnil radosťami svojho detstva, keď tak skoro mám stratiť pomoc Tvojho láskyplného poučovania? Ale beda mi!, že nebola som hodná udržať si Teba a radovať sa z Teba ako zo svojho Syna. Musím však vyznať, že som povinná ďakovať Ti aj za tú blahosklonnosť, ktorú si mi preukázal, keď si ma prijal za svoju otrokyňu! Ak tá výsada, že som Tvoja nehodná Matka, by mi trochu pomohla ťa hľadať, Bože môj a moje najvyššie Dobro, pripusti to, ó Pane a urob ma hodnou, aby som Ťa opäť našla, aby som mohla ísť s Tebou na púšť, s Tebou trpieť, namáhať sa, znášať protivenstvá alebo čokoľvek budeš chcieť. Pane môj, moja duša by rada vytrpela aspoň najmenšiu čiastočku Tvojho utrpenia a zomrela, ak Ťa nájdem, alebo žila v Tvojej službe a prítomnosti. Vtedy, keď sa pred mojím zrakom skrylo Tvoje Božstvo, zostalo so mnou aspoň Tvoje rozmilé človečenstvo, a hoci si bol ku mne prísny a menej láskavý, než si býval predtým, mohla som sa aspoň vrhnúť k Tvojim nohám, ale teraz i táto radosť je mi odňatá a úplne som stratila z dohľadu Slnko, ktoré ma osvecovalo a ostal mi iba plač a nárek. Ó, Láska duše mojej! Ktoré vzdychy z hĺbky môjho srdca Ti mám poslať ako poslovi? Nie som však hodná Tvojej dobroty, pretože moje oči nenachádzajú žiadnu stopu po Tebe.“*
40. Tak táto najčistejšia Holubička bez prestania a bez odpočinku stále v slzách a v stonaní strávila celé tri dni, bez spánku i bez jedla. Hoci ju sprevádzalo desať tisíc anjelov vo viditeľných podobách a boli svedkami Jej utrpenia a zármutku, predsa Jej nedali žiaden znak, kde by mohla nájsť svojho strateného Syna. Tretí deň sa veľká Kráľovná rozhodla hľadať Ho na púšti, kde sa zdržiaval svätý Ján, lebo keď nebolo znaku, že Ho Archelaus zajal a uväznil, začala pevne veriť, že Jej najsvätejší Syn je u svätého Jána. Keď už chcela previesť svoj úmysel a vydať sa na púšť, anjeli Ju zdržovali a naliehali, aby tú cestu nepodnikala, že Božské Slovo tam nie je. Chcela tiež ísť do Betlehema, v nádeji, že tam Ho snáď nájde v jaskyni Narodenia, ale aj v tom Jej anjeli bránili, a povedali, že tak ďaleko nie je. Hoci požehnaná Matka počula tieto odpovede a poznala, že anjeli vedia, kde chlapček Ježiš je, predsa vo svojej pokore a múdrosti bola taká skromná a zdržanlivá, že nič na to nepovedala, ani sa ich nespýtala, kde by Ho mohla nájsť, lebo poznala, že Jej to neoznámia z vôle Božej. Takú veľkomyseľnú úctu mala Kráľovná anjelov k tajomstvám Najvyššieho a Jeho zástupcom a vyslancom /II Mach 2,9/. Toto bola jedna z príležitostí, ktorá ukázala veľkosť a šľachetnosť srdca nebeskej Kráľovnej.

41. Všetky muky všetkých mučeníkov nedosiahli tú výšku utrpenia, aké prestála najsvätejšia Mária v tejto skúške, ani sa nikdy nemôžu mučeníci vyrovnať v trpezlivosti, odovzdanosti a znášanlivosti tejto Panej, lebo strata Ježiša bola pre Ňu väčšia, než strata čohokoľvek stvoreného, lebo láska k Nemu a výška, ako Ho oceňovala, prevyšovala všetko poňatie iných tvorov. Pretože príčina tejto straty Jej nebola známa, Jej úzkosť, ako som už povedala, presahovala všetku mieru. Okrem toho Ju Pán v tých dňoch ponechal iba prírodným pomocným zdrojom prirodzenosti a milosti, zbavenú všetkých zvláštnych výsad a dobier, okrem spoločnosti a rozhovorov s anjelmi, zastavil všetky ostatné útechy a požehnania, ktoré Jej duša stále dostávala. Z toho všetkého si môžeme urobiť akúsi predstavu, akou bolesťou bolo preplnené milujúce srdce nebeskej Matky. Avšak aký to bol div svätosti, múdrosti, statočnosti a dokonalosti! V takom neslýchanom utrpení a zármutku nebola rozrušená, ani nestratila svoj vnútorný pokoj a nepripustila si žiadnu hnevlivú myšlienku alebo nevôľu, ba neurobila ani žiaden nepotrebný pohyb a nevyslovila nevhodné slová, ani sa neoddala prílišnej skľúčenosti a namrzenosti, ako to obyčajne býva pri veľkom utrpení iných dietok Adamových, ktoré už pri malých ťažkostiach upadajú do zmätku a privádzajú do neporiadku všetky svoje vášne a schopnosti. Táto Majsterka všetkých cností udržovala všetky cnosti a všetky svoje mocnosti v nebeskom poriadku a harmónii. Napriek tomu, že Jej zármutok a bolesti prevyšovali všetky prirovnania a prenikali Jej srdce, neochabla v uctievaní a chválení Pána, ani neprestala v modlitbách a prosbách za ľudské pokolenie a za to, aby našla svojho najsvätejšieho Syna.
42. S touto nebeskou múdrosťou a pilnosťou Ho hľadala tri dni, chodiac po uliciach mesta, dopytujúc sa od rôznych osôb, popisujúc dcéram jeruzalemským znaky svojho Milého, prehľadávala vedľajšie cesty a námestia, čím splnila, čo sa písalo v piesni Šalamúnovej /5,8-17/. Niektoré ženy sa Jej pýtali, aké zvláštne znaky má jej stratený jediný Syn a Ona odpovedala slovami Nevesty: *„Môj Milý je biely a červený, vyvolený z tisícov.“* Jedna zo žien, ktorá počula taký popis, povedala: *„Také dieťa s takými znakmi, prišlo včera k mojim dverám a žiadalo o almužnu a ja som mu dačo dala; jeho milota a krása uchvátili moje srdce. A keď som mu dávala almužnu, cítila som neobyčajný súcit, keď som videla, že taký spanilý chlapček je taký chudobný.“* To bola prvá správa, ktorú zarmútená Matka počula v Jeruzaleme o svojom jednorodenom Synovi. To trochu zmiernilo Jej zármutok a s väčšou nádejou pokračovala v hľadaní a vypytovala sa osôb, ktoré stretla a tie hovorili podobne ako ona vyššie zmienená. Vedená týmto popisom zamerala svoje kroky do mestskej nemocnice, lebo myslela, že medzi nemocnými, ako medzi vlastnými bratmi a priateľmi nájde svojho Ženícha a Pôvodcu trpezlivosti a chudoby. Keď sa tam spytovala, bolo Jej oznámené, že taký chlapček, ako Ho popísala, navštívil nemocných, dal im nejakú almužnu a povedal im veľmi potešujúce slová
43. Správa o týchto skutkoch Jej milovaného Syna vyvolala najsladšie pocity a najnežnejšiu lásku v srdci nebeskej Panej, ktoré vysielala z hĺbky svojho srdca ako poslov k svojmu stratenému Synovi. Potom jej prebleskla hlavou myšlienka, že keď nie je medzi chudobnými, nepochybne sa zdržuje v chráme, v dome Božom a modlí sa. Svätí anjeli Ju povzbudili slovami: *Kráľovná a Pani naša, hodina Tvojho potešenia sa blíži, čoskoro už uvidíš svetlo svojich očí, zrýchli svoje kroky a choď do chrámu.“* Slávny patriarcha Jozef sa v tej chvíli opäť stretol so svojou manželkou, lebo sa rozišli a išiel každý iným smerom, aby božské Dieťatko tým skoršie našli. Iný anjel vyzval aj jeho, aby išiel do chrámu. Svätý Jozef za celé tri dni trpel nevýslovný zármutok a skľúčenosť, náhlil sa z jedného miesta na druhé, niekedy sám, inokedy spoločne so svojou nebeskou Snúbenicou. Bol v tej dobe vo vážnom nebezpečenstve smrti, a bol by asi zomrel, keby ho Pán neposilňoval a nanajvýš múdra Pani netešila a nepritúlila, aby si trocha zajedol a odpočinul si. Jeho úprimná, veľká láska k božskému Dieťatku ho poháňala, aby starostlivo, pilne hľadal chlapčeka, že si nechcel popriať chvíľku k jedlu, aby nadobudol prirodzené sily. Teraz na radu svätého kniežaťa a najčistejšej Márie vošli do chrámu, a to, čo sa im prihodilo, poviem v nasledujúcej kapitole.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná nebies, najsvätejšia Mária.

44. Dcéra moja, zo skúsenosti, aká sa často prihodí smrteľníkom vieš, že nestrácajú bez zármutku to, z čoho mali radosť. Táto pravda, tak dobre známa, mala by presvedčiť ľudí, ako málo lásky majú k svojmu Stvoriteľovi, lebo z toho veľkého počtu, ktorí Ho strácajú, je ich veľmi málo, ktorí

úprimne želejú nad touto stratou; tí, ktorí nad tým neželejú, ukazujú tak, že Boha nikdy nemali a nemilovali láskou vyplývajúcou z milosti Božej. A ako neželejú nad stratou najvyššieho Dobra, ktoré nemajú v láskyplnej vážnosti, tak tiež nedbajú o to, aby Ho hľadali, keď Ho stratili. Je však veľký rozdiel v spôsobe, akým ľudia strácajú Boha z očí; lebo nie je rovnaké stratiť Boha preto, aby bola vyskúšaná cnosť a láska človeka, alebo stratiť Ho za trest pre spáchané hriechy. Prvý je nástrojom božskej lásky a prostriedkom pre užšie spojenie s tým, kto po Ňom túži a zaslúži si Ho. Druhá je spravodlivým trestom za urážky spáchané proti Bohu. V prvom druhu straty Pán pokoruje dušu svätou bázňou a detinskou láskou, ponechávajúc ju v neistote, či snáď sama nedala k tomu príčinu, že sa od nej Boh vzdialil. Hoci mu svedomie nič nevyčíta, milujúce a úprimné srdce pozná nebezpečenstvo straty Boha, cíti ho a tak, ako vraví múdry muž, je taký človek požehnaný /Sir 1,19/, lebo žije v ustavičnej bázni a strachuje sa pred takou stratou, lebo vie, že človek až do konca svojho života je v neistote, či je hodný lásky alebo nenávisti Božej. V pozemskom živote obyčajne spravodlivý a hriešnik prežíva to isté dobro alebo zlo bez veľkého rozdielu.
45. To je najhoršie zlo, ako hovorí múdry muž, ktoré sa deje pod slnkom, že bezbožný a hriešnik zatvrdzujú svoje srdcia vo svojej zlosti a klamnej bezpečnosti, keď vidia, že tie isté nehody sa stávajú iným, tak ako im, spravodlivým i bezbožným a nik nemôže povedať s istotou, kto je vyvolený a kto zavrhnutý, kto je priateľom a kto nepriateľom Boha, kto je spravodlivý a kto hriešny, ktorí sú hodní lásky a ktorí nenávisti /Kaz 9,1-3/. Keby sa však ľudia pokojne a bez klamú spýtali svojho svedomia, ono by každému povedalo pravdu, čo má vedieť /Lk12,57-58/, lebo keď svedomie svedčí proti spáchaným hriechom, boli by blázni, keby zlo a protivenstvá nepripisovali sebe, alebo nechceli vidieť, že ich milosť opustila a sú zbavení najvyššieho Dobra. Keby ich zmýšľanie bolo bez predsudkov, potom by sa museli veľmi obávať, keď ostávajú takí nepohnutí a bezcitní pri strate alebo zastavení duchovných radostí plynúcich z milosti. Ak chýba táto obava duši stvorenej a určenej pre večnú blaženosť, je to neklamný znak, že tá duša po večnom šťastí ani netúži, ani ho nemiluje a horlivo ho nehľadá a preto sa nemôže tešiť odôvodnenou, Bohom danou zárukou, že raz dosiahne najvyššie Dobro. Musíš si pamätať, že túto odôvodnenú istotu, ak ju v tomto živote hriechom nestratili, môžu mať všetky verné duše.
46. Bola som zbavená telesnej prítomnosti svojho najsvätejšieho Syna, a hoci som dúfala, že Ho opäť nájdem, predsa, pri mojej veľkej láske, tá neistota ohľadne príčiny pre ktorú odišiel, nedala mi pokoj, kým som Ho nenašla. Prajem si, aby si ma aj v tomto nasledovala, keď Ho stratíš buď svojou vinou alebo z Jeho vôle. Ako veľmi sa musíš báť, aby si Ho nestratila svojou vinou, aby ani súženie alebo úzkosť, ani hlad alebo nahota, ani nebezpečenstvo alebo prenasledovanie, ani meč, ani výška alebo hĺbka neboli v stave zadržať ťa od hľadania tvojho Boha /Rim 8,35/; lebo ak budeš verná ako máš byť, a nebudeš Ho chcieť stratiť, ani anjeli, ani kniežatá, ani mocnosti, ani žiadne iné tvory nikdy ťa Oň nebudú môcť pripraviť. Také silné sú putá a reťaze lásky, že ich nik nemôže roztrhnúť, iba tvoja slobodná vôľa.

K a p i t o l a 5.

O tri dni najsvätejšia Mária a svätý Jozef našli Dieťa v chráme, ako rokuje s učiteľmi.

47. V predchádzajúcej kapitole je čiastočná odpoveď na otázku, ktorú niektorí kladú: ako bolo možné, že nebeská Kráľovná, ktorá bola taká starostlivá a horlivá pri opatrovaní a službe svojmu najsvätejšiemu Synovi, mohla Ho natoľko pustiť z očí, že Ho nechala v Jeruzaleme. Hoci by to bola dostatočná odpoveď, keby som povedala, že Pán sám to tak zariadil, predsa teraz lepšie vysvetlím, ako sa to mohlo stať bez dobrovoľnej nedbalosti a nedopatrenia zo strany milujúcej Matky. Zaiste okrem využitia veľkého návalu ľudí musel Pán použiť tiež nadprirodzené prostriedky, aby unikol pozornosti svojej starostlivej Matky, lebo bez toho Ho nemohla stratiť z očí ani natoľko, ako nemohla stratiť slnko, ktoré Jej osvecovalo cestu. Preto pri oddeľovaní mužov od žien, ako som sa zmienila, všemohúci Pán uviedol nebeskú Matku do abstraktného nazerania na Boha, ktoré božskou mocou sústredilo a pritiahlo všetky Jej schopnosti k sebe, do Jej vnútra. V takom stave bola

odlúčená od všetkého, roznietená a zmyslov natoľko zbavená, že ich mohla používať len natoľko, nakoľko bolo nutné, aby mohla sledovať cestu. Všetko ostatné však akoby pre Ňu neexistovalo, tak bola úplne zaujatá sladkosťou a útechou božského videnia. Jednanie svätého Jozefa viedli okolnosti uvedené v predchádzajúcej kapitole, hoci aj on bol zaujatý veľmi povznášajúcimi myšlienkami, čo ešte umožnilo Jeho mylnú domnienku, že Chlapček je s Máriou. Tak sa Ježiš odlúčil od oboch a ostal v Jeruzaleme. Keď po dlhšom čase Kráľovná prišla opäť k sebe a spozorovala, že jej najsvätejší Syn nejde s Ňou, domnievala sa, že ide so svätým Jozefom.
48. Bolo to blízko mestskej brány, kde sa chlapček obrátil a náhlil sa ulicami späť. Vo svojej všemohúcnosti vedel, čo sa bude diať a obetoval to svojmu večnému Otcovi v prospech duší. Prosil v tých troch dňoch o almužnu, aby tým zošľachtil pokornú žobrotu ako prvorodenú dcéru svätej chudoby. Navštevoval nemocnice chudobných ľudí, tešil ich a dával im almužnu, ktorú si vyprosil, potajme niektorým vrátil telesné zdravie a mnohým zdravie duševné tým, že ich vnútorne osvietil a uviedol naspäť na cestu spasenia. U niektorých dobrodincov, ktorí Mu dali almužnu, urobil tieto divy s väčšou hojnosťou milosti a svetla, čím začal už od tej doby plniť prisľúbenie, ktoré neskoršie urobil svojej Cirkvi, že kto dáva spravodlivému alebo prorokovi v mene spravodlivého alebo proroka, dostáva odmenu spravodlivého alebo proroka /Mt 10,41/.
49. Po vykonaní týchto a iných skutkov svojho nebeského Otca, odobral sa do chrámu. V ten deň, o ktorom sa zmieňuje evanjelista, sa stalo, že tiež učitelia a učení rabíni v chráme stretli sa v jednej miestnosti pri chráme, aby rokovali o niektorých sporných bodoch Písma svätého. Toho dňa sa práve preberala otázka o príchode Mesiáša, lebo v dôsledku správ o podivuhodných udalostiach, ktoré sa šírili od tej doby, keď sa narodil Ján Krstiteľ a od návštevy kráľov od východu, povesti o príchode Vykupiteľa, a že je už na svete, hoci doteraz neznámy, medzi Židmi nadobúdali pôdu. Všetci kňazi a učitelia sa posadili na svojich miestach, vedomí si svojej autority, ako to obyčajne býva u tých, ktorí sú učitelia a považujú ich za učených. Tiež chlapec Ježiš prišiel na schôdzu týchto vynikajúcich mužov. Ale On, Kráľ kráľov a Pán pánov /Zj 19,16/, nekonečná Múdrosť sama /I. Kor 1,24/ a ktorý riadi múdrych /Múdr 7,15/, predstavil sa učiteľom tohto sveta iba ako pokorný učeník, dávajúc im na vedomie, že prišiel vypočuť ich rokovanie a poučiť sa o tej otázke, o ktorej budú jednať, najmä či už Mesiáš prišiel alebo nie a o dobe, kedy má prísť na svet.
50. Názory zákonníkov a učených mužov o tejto otázke sa veľmi líšili, niektorí súhlasili s tým, že už nastala doba pre príchod Mesiáša, iní tomu odporovali. Tí, ktorí odporovali, odvolávali sa na svedectvo Písma svätého a prorokov, ktorí neotesane vykladali, čo apoštol karhal slovami, že zabíjajú ducha literou /II Kor 3,6/. Tvrdili, že Mesiáš príde s kráľovskou nádherou a okázalosťou, aby mocou získal slobodu svojho ľudu a pozemským spôsobom ho vyslobodil z otroctva pohanov, ale že doteraz nie sú žiadne znaky takej moci a žiadna možnosť, aby sa Židia zbavili rímskeho jarma. Tieto vonkajšie okolnosti boli veľmi silné dôkazy pre týchto zmyselných, zaslepených ľudí, lebo predpokladali, že slávny a velebný príchod sľúbeného Mesiáša a vykúpenie bolo mienené iba pre nich, a že vykúpenie bude časové a pozemské ako až doteraz Židia v zaslepenosti svojho srdca /Iz 6,10/ stále veria. Až do dneška Židia ešte neprišli k poznaniu, že sláva, velebnosť a moc Vykupiteľa a oslobodenie, ktoré mal priniesť svetu, nie je pozemské, časné a pomíňajúce, ale nebeské, duchovné, večné, a že nebolo myslené iba pre Židov, hoci im bolo ponúknuté pred všetkými ostatnými národmi, ale bezvýhradne pre celé ľudské pokolenie pochádzajúce od Adama /I Kor 3,15/.
51. Učiteľ pravdy, Ježiš, vedel vopred, že rokovanie s týmito bludnými dôkazmi bude skončené, hoci niektorí učení mužovia sa prikláňali k opačnému názoru, ale tých bolo málo a teraz aj tých umlčali autoritou a obšírnymi dôvodmi ostatných. Pretože Pán prišiel na svet, aby vydal svedectvo o pravde /Jn 18,37/, ktorou bol On sám, nechcel pripustiť, aby pri tejto príležitosti, tak dôležitej pre ukázanie pravdy, autority a učení muži potvrdili a upevnili klam a blud. Jeho nesmierna láska nemohla obísť mlčaním túto nevedomosť o jeho Dielo a vysokom účele, akú prejavili títo mužovia, ktorí boli učiteľmi ľudu vo veciach týkajúcich sa večného života a jeho Pôvodcu, nášho Vykupiteľa. Preto božský Chlapec ukazujúc milosť plynúcu z Jeho perí /Ž 44,3/, predstavil sa odporcom a s veľkou dôstojnosťou a slušnosťou sa postavil doprostred ako človek, ktorý chce predložiť na rozlúštenie nejakú nejasnú otázku. Svojím príjemným vystúpením vzbudil v srdci týchto učených

mužov túžbu, aby Ho pozorne vypočuli.
52. Božský Chlapec prehovoril k nim takto: „Vypočul som vašu otázku ohľadne príchodu Mesiáša a dobre som porozumel odpoveď, ktorú ste na to dali. Aby som mohol predložiť svoju pochybnosť ohľadne jej rozlúštenia, pokladám za potrebné uviesť, čo o tom hovoria proroci, ktorí píšu, že Vykupiteľ príde s veľkou mocou a velebnosťou, čo tu potvrdzujú aj vaše výpovede. Izaiáš hovorí, že bude naším Zákonodarcom a Kráľom, ktorý vyslobodí svoj ľud /Iz 30,27/, a Dávid, že premôže všetkých svojich nepriateľov /Ž 94,3/, Daniel, že pokolenia a národy Mu budú slúžiť /Dan 7,14/, Sirach, že príde vo veľkom zhromaždení svätých /Sir 24,3/. Všetci proroci i písma sú plné podobných prisľúbení, naznačujúcich dosť jasne a zreteľne Jeho význačné rysy tým, ktorí s osvietenou pozornosťou o nich uvažujú. Pochybnosť však vzniká pri porovnávaní týchto výrokov s inými výrokmi prorokov, ktoré všetky musia byť tiež rovnako pravdivé, hoci pre svoju stručnosť, zdá sa, že si navzájom odporujú. Preto sa musia zhodovať v inom zmysle, ktorý je možné, ba nutné uznať za rovnako vhodný pre všetky výroky. Ako teda môžeme rozumieť to, čo o Mesiášovi hovorí ten istý prorok Izaiáš, že príde zo zeme živých a keď sa pýta: a na Jeho pokolenie ktože pomyslí? /Iz 53,8/, že bude nasýtený potupou, že bude vedený ako ovca k zabitiu a neotvorí svoje ústa? Jeremiáš uvádza, že nepriatelia Mesiáša sa spoja, aby Ho prenasledovali a namiešajú jed do Jeho chleba a vyhladia Jeho meno zo zeme, ale vo svojej snahe nezvíťazia /Jer 11,19/. Dávid hovorí, že bude pohanením ľudí a vyvrheľom obce a bude pošľapaný a opovrhnutý ako červík /Ž 21,78/. Zachariáš, že príde tichý a pokorný, sediac na oslici a osliatku /Zach 9,9/. Všetci proroci uvádzajú tie isté znaky o prisľúbenom Mesiášovi.“
53. „Preto,“ dodal božský Chlapec, „ako teda bude možné porovnať tieto proroctvá s predpokladom, že Mesiáš príde vyzbrojený mocou a velebnosťou, aby premohol všetkých kráľov a vladárov násilím a neobyčajným krviprelievaním? Nesmieme prehliadnuť, že má prísť dvakrát. Raz, aby vykúpil svet a druhý raz, aby ho súdil; proroctvá musia platiť pre oba príchody a poskytovať výklad pre každý z nich. Nakoľko účely týchto príchodov sú rozdielne, pretože nebude vykonávať tú istú činnosť pri oboch príchodoch, ale úkony veľmi odlišné a úplne opačné. Prvým príchodom má premôcť diabla a zvrhnúť ho z jeho nadvlády nad dušami, ktorú získal prvým hriechom. Preto musí Mesiáš najprv dať zadosťučinenie Bohu za celé ľudské pokolenie, musí tiež učiť ľudí svojím slovom a príkladom ceste života večného, ako majú premáhať svojich nepriateľov, ako majú slúžiť a klaňať sa Bohu a Vykupiteľovi, ako musia spolupracovať s darmi a používať dobre požehnanie jeho pravice. Všetky tieto požiadavky musí Mesiáš splniť pri svojom príchode. Druhý krát príde preto, aby žiadal účty od všetkých ľudí pri všeobecnom súde a odplatil každému podľa skutkov, dobrých alebo zlých a potrestal svojich nepriateľov vo svojom spravodlivom hneve a rozhorčení. Toľko hovoria proroci o Jeho druhom príchode.“
54. „Podľa toho, ak chceme pochopiť, ako Jeho prvý príchod bude v moci a velebnosti, alebo ako hovorí Dávid, že bude panovať od mora k moru a že Jeho príchod bude slávny, ako hovoria iní proroci, všetko toto sa nesmie vykladať, ako by sa to vzťahovalo na viditeľné, pozemské panovanie, s veľkou vonkajšou okázalosťou, pompou a majestátom, ale na duchovné kráľovstvo v novej Cirkvi, ktorá sa rozšíri po celej zemi so zvrchovanou mocou a bohatstvom milostí a cností odporujúcich satanovi. Týmto výkladom stane sa nám celé Písmo jasné, čo nie je možné uvidieť v rôznych častiach do súladu v inom zmysle. Že ľud židovský je pod vládou rímskou a nie je v stave nadobudnúť opäť svoju nadvládu, nielenže nesmieme považovať za dôkaz, že Mesiáš ešte neprišiel, ale naopak je to neklamný znak, že už prišiel na svet, lebo náš patriarcha Jakub poukazuje práve na tento znak, ktorý má viesť jeho potomkov, keď im hovorí, aby očakávali Mesiáša akonáhle uvidia, že je odňatá barla od Júdu a od vlády izraelskej /I Mojž 49,10/; a musíte vyznať, že ani Juda, ani žiadne iné pokolenie izraelské nemá nádej znovu ju získať alebo ju udržať. To isté dosvedčujú tiež Danielove týždne /Dan 9,25/, ktoré zaiste teraz musia byť dovŕšené. Kto si praje, môže si tiež pamätať, že pred niekoľkými rokmi bolo vidieť o polnoci nad Betlehemom svetlo a niektorí chudobní pastieri počuli zvesť o novonarodenom Vykupiteľovi; a čoskoro nato prišli akýsi králi od východu, vedení hviezdou a hľadali kráľa židovského, aby sa Mu poklonili. Herodes, otec Archelava, pokladajúc to za istú pravdu, dal zavraždiť mnoho detí, v nádeji, že tak odstráni aj novonarodeného Kráľa, ktorého sa bál ako svojho soka vo vláde nad Izraelom.“

55. Ešte iné dôvody pridal Ježiš a keď zdanlivo kládol otázky, s božskou pôsobivosťou ich učil. Zákoníci a učení mužovia, ktorí Ho počúvali, boli ohromení. Presvedčení Jeho dôvodmi hľadeli jeden na druhého a s veľkým údivom sa spytovali: *„Aký je to zázrak? A aký neobyčajný je to chlapec? Odkiaľ pochádza a čie je to Dieťa?“* Ale napriek tomu, že tak žasli, nepoznali, alebo netušili, kto by bol Ten, ktorý ich tak poučil a osvietil o takých dôležitých pravdách. Medzitým a prv, než Ježiš ukončil svoje dôvody, Jeho najsvätejšia Matka a svätý Jozef, jej najčistejší ženích, prišli práve keď uvádzal svoje posledné dôvody. Keď skončil, všetci učitelia zákona s úžasom povstali. Nebeská Pani unesená radosťou pristúpila k svojmu najmilšiemu Synovi a pred celým zhromaždením Mu povedala slová zaznačené svätým Lukášom: *„Synu, prečo si nám to spravil? Hľa, otec Tvoj i ja sme ťa s bolesťou hľadali /Lk 2,48/.“* Túto láskyplnú sťažnosť vyslovila nebeská Matka s úctou a láskou, čím Mu prejavila úctu ako Bohu i svoju materskú bolesť. A Pán odpovedal: *„Prečo ste ma hľadali? Či ste nevedeli, že musím byť v tom, čo patrí môjmu Otcovi?“*
56. Evanjelista hovorí, že oni neporozumeli slovám, ktoré im povedal /Lk 2,50/, lebo vtedy to bolo ešte skryté pred Máriou a svätým Jozefom a to pre dve príčiny: po prvé, vnútornú radosť teraz žali, čo s veľkými bolesťami rozsievali, lebo radosť z toho, že zas videli svoj poklad, preplňovala mocnosti ich duší; a po druhé, ešte neprišiel čas pre úplné pochopenie tých vecí, o ktorých sa jednalo v onom rozhovore. Okrem toho u nanajvýš starostlivej Kráľovnej nastala práve vtedy ešte ďalšia prekážka, ktorou bola opätovne záclona, ktorá zahaľovala vnútro Jej najsvätejšieho Syna a bola odstránená až o nejaký čas. Učení mužovia odišli, hovoriac s úžasom o tejto podivuhodnej udalosti, pri ktorej dostali vyznamenanie, že si vypočuli učenie večnej Múdrosti, hoci Ju nepoznali. Keď tak svätá Rodina skoro osamela, blahoslavená Matka s materinskou láskou objala svojho Syna a pavedala Mu: *„Dovoľ, Synu môj, môjmu roztúženému srdcu, dať priechod jeho zármutku a bolesti, aby som nezomrela od žiaľu, kým Ti môžem byť osožná. Neodmietaj ma od svojej tváre, ale prijmi ma ako svoju otrokyňu. Ak sa to stalo mojou nepozornosťou, že som bola zbavená Tvojej prítomnosti, odpusti mi a urob ma hodnou Tvojej spoločnosti a netrestaj ma svojou neprítomnosťou.“* Božský Chlapček Ju prijal s prejavom radosti a ponúkol sa Jej za Učiteľa a spoločníka, kým nepríde patričný čas. Tým bolo holubičie milujúce srdce veľkej Panej upokojené a vydali sa na cestu do Nazareta.
57. Keď už boli na kus cesty od Jeruzalema a boli na ceste sami, najmúdrejšia Pani padla pred svojím Synom na kolená a klaňala sa Mu, žiadajúc Ho o požehnanie, lebo medzi ľuďmi v chráme Ho tak otvorene neuctievala, snažiac sa jednať stále dokonale a sväto. Chlapček Ježiš s láskavou nežnosťou Ju pozdvihol zo zeme, povedal Jej niekoľko slov na útechu, a v tej chvíli opäť bola odstránená záclona a znovu videla Jeho najsvätejšiu dušu a to s väčšou hĺbkou a jasnosťou, než ju vidievala predtým. Potom najsvätejšia Matka čítala a pochopila vo vnútri svojho najsvätejšieho Syna všetky tajomstvá a skutky, ktoré činil za tie tri dni v Jeruzaleme. Poznala tiež všetko, čo sa dialo pri dišpute s doktormi, čo Ježiš hovoril a prečo sa im nedal lepšie poznať ako pravý Mesiáš. Aj mnohé iné posvätné tajomstvá zjavil svojej panenskej Matke, ktoré ukladal do Jej srdca ako v archíve všetkých pokladov vteleného Slova, aby odtiaľto mohol zase ako odplatu obdržať za všetko česť a chválu, aká Mu patrila ako Pôvodcovi takých veľkých divov. A panenská Matka splnila všetko očakávanie Pána. Potom Ho požiadala, aby si na poliach trochu odpočinul a niečo si zajedol a On prijal pokrm z rúk veľkej Panej a starostlivej Matky večnej Múdrosti /Sir 24,24/.
58. Na ďalšej ceste sa zhovárali nebeská Matka so svojím najmilším Synom o tajomstvách, ktoré Jej boli vnútorne zjavené o rokovaní s učiteľmi. Ježiš Jej opakoval slovami to, čo Jej ukázal vo vnútri. Najmä Jej povedal, že tí učitelia Ho nepoznali ako Mesiáša, pretože boli nafúknutí domýšľavosťou nad svojimi vedomosťami. Ich rozum bol tak zatemnený temnosťou pýchy, že nemohli pozorovať svetlo, ktoré tak hojne z Neho vyžarovalo; kdežto keby mali pokornú a láskyplnú túžbu poznať pravdu, jeho dôvody boli by stačili, aby ich presvedčili. Ale kvôli tým prekážkam to nevideli, hoci to mali otvorené pred očami. Náš Vykupiteľ na tejto ceste k domovu priviedol mnohé duše na cestu spásy, a pretože Jeho najsvätejšia Matka bola s Ním, používal Ju ako nástroj podivuhodných skutkov. S pomocou Jej múdrych slov a napomínaní osvecoval srdcia všetkých, s ktorými hovorila. Mnohým nemocným vrátili zdravie, tešili zarmútených a chorých a všade rozsievali milosť a milosrdenstvo a nestratili žiadnu príležitosť pre konanie dobra. Pretože

som však popísala podrobnejšie niektoré z ich podivuhodných skutkov, ktoré vykonali na iných cestách, nebudem ich tu znovu popisovať, pretože by to vyžadovalo veľa kapitol a času, keby som ich chcela všetky popísať a musím hovoriť ešte o dôležitejších veciach v tomto životopise.
59. Čím sa zamestnávala, keď prišla do Nazareta, popíšem neskoršie. Evanjelista Lukáš sa stručne zmieňuje iba niekoľkými slovami o všetkých tých tajomstvách. Hovorí, že dieťatko Ježiš bolo poddané rodičom, totiž najsvätejšej Márii a svätému Jozefovi a že Jeho nebeská Matka uchovávala všetky tie udalosti vo svojom srdci; a Ježiš sa vzmáhal v múdrosti, veku a v obľube u Boha i u ľudí /Lk 2,52/, o čom podľa svojej schopnosti a možnosti budem hovoriť neskoršie. Teraz si prajem zmieniť sa iba, že pokora nášho Boha a Pána a poslušnosť voči rodičom udivovali anjelov. Ale tak isto to bola aj dôstojnosť a vznešenosť Jeho najsvätejšej Matky, ktorá si zaslúžila, aby Jej vtelený Boh bol poddaný a zveril sa Jej starostlivosti natoľko, že s pomocou svätého Jozefa Ho riadila a jednala s Ním ako so svojím vlastným. Akokoľvek Jeho poddanosť a poslušnosť bola do istej miery prirodzeným výsledkom Jej materstva, predsa, aby mohla správne používať materské právo a zvrchovanosť, bola k tomu potrebná iná milosť než bola tá, s ktorou Ho počala a porodila. Tieto potrebné milosti pre vykonávanie takého poslania a úradu boli najsvätejšej Márii udelené v takej hojnosti, že pretekali aj do duše svätého Jozefa a robili ho hodným, aby ho pokladali za otca Ježišovho a za hlavu tejto rodiny.
60. Tejto poslušnosti a poddanosti svojho najsvätejšieho Syna slávna Pani odpovedala hrdinskými skutkami. Mimo iných predností osvojila si takmer bezmedznú pokoru a cítila najsrdečnejšiu vďačnosť za to, že opäť získala spoločenstvo svojho Syna. Táto milosť, ktorej sa nebeská Kráľovná pokladala za nehodnú, veľmi zvýšila lásku Jej najčistejšieho Srdca a vrúcnu túžbu, aby slúžila svojmu božskému Synovi. A bola taká vytrvalá v prejavovaní vďačnosti, taká presná a dbanlivá, keď mu posluhovala kľačiac pred Ním a ponižujúc sa do prachu, že to vzbudzovalo obdiv najvyšších serafov. Okrem toho sa snažila s najväčšou pozornosťou napodobovať Ho vo všetkých skutkoch, akonáhle ich poznala, s najväčšou horlivosťou sa snažila robiť to isté. Plnosť Jej dokonalosti zranila srdce Krista, Pána nášho a podľa spôsobu nášho vyjadrovania pripútavali Ho k Nej putá nepremožiteľnej lásky /Oz 11,4/. Z toho, že ako Boh i ako Syn, bol tak pripútaný k nebeskej Kňažnej, vznikla taká výmena a božská vzájomnosť vrúcnej lásky, že to prevyšovalo všetko stvorené chápanie. Lebo do oceánu Máriinej duše vtekali všetky nesmierne prúdy milostí a požehnaní vteleného Slova; a tento oceán nepretekal, pretože hĺbky jeho sa rozširovali, aby všetko prijali /Ekl. 1,7/. Avšak tieto prúdy a obdiv Božstva, ktorý sa deje medzi dvoma brehmi, Synom Božím a Jeho Matkou. Toto nám vysvetľuje, prečo tak často opakovala to pokorné vyznávanie Nevesty: *„Môj milý je môj a ja som Jeho, Toho, ktorý sa kochá medzi ľaliami, kým deň ochladne, kým sa tieň nachýli.“* /Veľp. 2,16/. A inde: *„Ja patrím môjmu Milému a môj Milý patrí mne“* /Veľp. 6,2/. A ďalej: *„Lež preňho som ja tá, čo sa už dávno oddala!“* /Veľp. 8,10/.
61. Žiar božskej lásky, ktorý horel v srdci nášho Vykupiteľa, a ktorý prišiel rozšíriť po zemi a mal poruke pôdu takú pripravenú a hotovú, ako bolo prečisté srdce Márie, pôsobil tak mohutne, že iba Pán sám, ktorý bol jeho pôvodcom, mohol to náležíte odhadnúť. Iba na jednu vec, o ktorej som bola upovedomená, si prajem poukázať, že pri vonkajších prejavoch svojej lásky ku najsvätejšej Matke sa Jej najsvätejší Syn neriadil prirodzenou náklonnosťou a synovskou láskou, ale Jej schopnosťou pre získanie zásluh ako pútničky v smrteľnom živote, pretože dobre vedel, že keby v týchto prejavoch uvoľnil uzdy svojej synovskej lásky k takej Matke, prekážal by Jej zásluhám, lebo by Ju to nútilo, aby stále požívala útechy z lásky svojho Milého. Preto Pán do istej miery obmedzoval prejav svojej ľudskej lásky a nechával svoju Matku, hoci už dosiahla vrchol svätosti, konať záslužné práce a trpieť občasným zastavením prúdu viditeľných prejavov priazne a lásky Jeho božského človečenstva. Preto pri svojom dennom jednaní zachovával božský Chlapec istú odmeranosť a zdržanlivosť. A hoci v pozornosti nanajvýš neúnavná Pani sa starala o to, aby čo najlepšie obstarávala všetky Jeho potreby, Jej najsvätejší Syn Jej neprejavoval také vonkajšie znaky synovskej lásky, aké by boli primeranou odplatou za Jej láskyplné služby.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba, najsvätejšia Mária.

62. Dcéra moja, všetky skutky môjho najsvätejšieho Syna i všetko moje konanie je plné tajomných

poučení a náuk pre pozemšťanov, ktorí o nich usilovne a s úctou uvažujú. Pán sa odo mňa vzdialil preto, aby som Ho hľadala so slzami a zármutkom a opäť Ho našla s radosťou a hojnými zásluhami pre moju dušu. Chcem, aby si ma v tomto tajomstve nasledovala a hľadala Ho s takou horlivosťou a ustavičnou stravujúcou túžbou, ktorá by ti nikdy v živote nedala pokoj, kým by si Ho neuchopila a nikdy viac nepustila /Veľp. 3,4/. Aby si mohla lepšie porozumieť toto tajomstvo Pána, pamätaj, že nekonečná Múdrosť stvorila ľudí schopných na požívanie Jeho večnej blaženosti a zaviedla ich na cestu vedúcu k tejto blaženosti, ale ponechala ich v neistote o jej dosiahnutí, kým ju nedosiahnu, a tak ich naplňuje radostnou nádejou a trápnym strachom, či ju konečne dosiahnu. Z tejto úzkosti vzniká v človeku po celý život trvajúca bázeň a nenávisť k hriechu, ktorý jediný ju môže o túto blaženosť olúpiť a tak tá bázeň ho chráni, aby sa nenechal zlákať a zviesť telesnými a viditeľnými vecami tohoto sveta. Túto úzkosť a bázeň Stvoriteľ podporuje tým, že k prirodzeným myšlienkovým schopnostiam pridáva ľuďom vieru a nádej, ktoré povzbudzujú ich lásku, aby hľadali a našli svoj posledný cieľ. Okrem týchto a iných cností vliatych pri krste svätom, posiela Pán svoje vnuknutia a pomáha duši k bdelosti, keď sa duša vzdiali, a chráni ju, aby naň a na seba nezabúdala, keď necíti Jeho milostnú prítomnosť. Tak ide po správnej ceste, kým nedôjde k veľkému cieľu, v ktorom nájde uspokojenie všetkých svojich túžob a náklonností.
63. Z toho môžeš poznať ľahostajnú nevedomosť pozemšťanov, a ako málo sa ich zastavuje, aby uvažovali o tajomnom poriadku stvorenia a ospravedlnenia a o všetkých dielach Všemohúceho, smerujúcich k tomuto vznešenému cieľu. Z tejto zábudlivosti vyplýva veľa zla, ktoré trpia ľudia, keď chcú mať tak veľa pozemských majetkov a klamných rozkoší, ako keby mohli niekedy v nich nájsť svoj konečný cieľ. Vrchol prevrátenosti, ktorý sa protiví poriadku Stvoriteľa je, že pozemšťania sa v tomto krátkom, pominuteľnom živote natoľko radujú a tešia z viditeľných vecí, akoby boli ich posledným cieľom, ktoré by naopak mali používať pre získanie a nie pre stratu najvyššieho Dobra. Preto, moja najdrahšia, pamätaj na túto ľudskú ľahostajnosť. Považuj všetky rozkoše a radosti tohto sveta za bláznovstvo, jeho smiech za zármutok, zmyselné pôžitky za sebaklam a žriedlo pochabosti, ktoré opájajú srdce a obmedzujú a ničia všetku pravú múdrosť. Ži stále vo svätej bázni, aby si nestratila život večný a nemaj v ničom zaľúbenie, než v Pánovi, kým nebude úplne tvojím majetkom. Utekaj pred stykom s ľuďmi a obávaj sa pred jeho nebezpečenstvom. Ak to Boh niekedy bude chcieť, aby si sa pre Jeho česť a slávu a z poslušnosti stýkala s ľuďmi, potom v takom prípade môžeš dúfať v Jeho ochranu, predsa nikdy neochabuj alebo nepovoľuj bezstarostnosti v chránení sa pred nákazou. Nedôveruj svojej prirodzenej povahe, keď sa jedná o priateľstvo a užšie styky s inými, v tom je pre teba väčšie nebezpečenstvo, lebo Pán Ti dal príjemnú a miernu povahu, aby si sa mohla prirodzene kloniť k Nemu, neodporovať Jeho úmyslom a prinášať patričný úžitok z požehnania, ktoré ti udeľujem. Akonáhle však povolíš tvorom prístup do svojho srdca, zaiste ťa unesú a odcudzia od najvyššieho Dobra a zvrátiš úmysly a pôsobenie Jeho nekonečnej múdrosti, ktoré sú pre tvoj prospech. Bolo by to teda zaiste nanajvýš nedôstojné, keby si to, čo máš najušľachtilejšie, používala pre taký neslušný cieľ. Povznes sa nad všetky stvorené veci a nad seba samú. Zdokonaľuj pôsobenie svojich mocností a prevádzaj im vznešenú dokonalosť svojho Boha, môjho milovaného Syna a tvojho Ženícha, ktorý je najkrajší medzi synmi ľudskými /Ž 44,3/. Miluj Ho zo všetkých síl svojho srdca a svojej duše.

K a p i t o l a 6.

O videní, ktoré mala najsvätejšia Mária, keď Ježiš dosiahol dvanásť rokov, a malo napomáhať, aby v Nej bol vytvorený dokonalý vzor a obraz zákona evanjelia.

64. V nasledujúcich kapitolách musím dokončiť, čo som začala v prvej a druhej kapitole tejto knihy. Ale nerobím to bez obavy, pretože poznám svoje nedostatočné schopnosti vo vyjadrovaní i vlažnosť svojho srdca, čo všetko ma robí neschopnou hovoriť o skrytých rozhovoroch vteleného Slova s Jeho najpožehnanejšou Matkou. A najmä ma to robí nehodnú písať o nebeskom obcovaní Syna a Matky v Nazarete za dobu osemnástich rokov, ktoré uplynuli od Jeho dišputy s doktormi v Jeruzaleme do

tej doby, ako začal verejne kázať, keď mal tridsať rokov. Stojím plná zmätku a neistoty na brehoch tohoto nesmierneho oceánu tajomstiev a prosím z hĺbky srdca najvyššieho Pána, aby vložil moje pero do rúk anjela, aby sa nestalo žiadne bezprávie predmetu, o ktorom sa jedná; alebo, aby On sám, všemohúci a nanajvýš mocný Boh, hovoril ku mne, osvietil ma schopnosťami, ktoré riadené Jeho božským svetlom, by boli vhodným nástrojom Jeho vôle a pravdy a zbavené ľudskej krehkosti a ženskej nevedomosti.
65. V predchádzajúcich kapitolách som už povedala, že naša slávna Pani bola prvá a obzvlášť vyznamenaná učeníčka svojho božského Syna, vyvolená spomedzi všetkých tvorov za vzor nového evanjeliového zákona i jeho Pôvodcu, podľa ktorého by utváral všetkých svätých Nového zákona a porovnával všetky výsledky vykúpenia. Pri Nej vtelené Slovo si počínalo ako najšikovnejší umelec, ktorý dokonale rozumie maliarskemu umeniu aj všetkému, čo sa ho týka, ktorý vynakladá všetky svoje sily na jediné obľúbené dielo, v snahe, aby skrze toto jediné dielo dosiahol zverejnenie a slávu ako z diela, ktoré plne ukazuje jeho umenie. Je isté, že všetka svätosť a sláva svätých je výsledkom lásky a zásluh Kristových /Efez 2,3/, ale pri porovnaní ku vznešenosti Márie zdajú sa nepatrné a iba ako hrubé náčrtky, lebo u všetkých svätých vidno nedostatky. Ale tento živý obraz Jednorodeného bol bez akejkoľvek nedokonalosti; a už prvé ťahy Jeho štetca na Nej boli krajšie než posledné dotyky na najvyšších anjeloch a najväčších svätých. Ona je modelom pre všetku dokonalosť svätosti a cnosti všetkých Jeho vyvolených a najvzdialenejšia hranica, ku ktorej môže láska Kristova dostúpiť u obyčajného tvora. Nikto nedostal žiadnu milosť alebo slávu, ktorú by nebola obdržala presvätá Mária. Ona obdržala všetky, ktoré všetci ostatní svätí neboli v stave dosiahnuť; a Jej najsvätejší Syn Jej dal všetko, čo mohla prijať a čo Jej dať mohol.
66. Množstvo a rozmanitosť svätých aj bez slov zvyšuje slávu Umelca svojou veľkou svätosťou a veľkosť najsvätejšej Márie, lebo svojou svätosťou ich všetkých neporovnateľne prevyšuje a oni používajú tým väčšiu blaženosť, čím lepšie Ju napodobňovali, lebo Jej svätosť prospieva všetkým. Pretože najčistejšia Mária dosiahla najvyšší vrchol v radoch spravodlivých, môže sa pre tú istú príčinu považovať za nástroj, čiže za hybnú silu, prostredníctvom ktorej svätí sami dosiahli svoje miesto. Keď uvažujeme o Jej vznešenosti (hoci iba zďaleka) podľa práce, ktorú Kristus Pán venoval pre Jej vytvorenie, uvážme, koľko práce venoval Jej a koľko celej CIRKVI. Pre založenie a obohatenie CIRKVI pokladal za dostatočné len Tri osoby, v ktorých sa venoval kázaniu, vyvoleniu apoštolov, vyučovaniu ľudu, vštepovaniu evanjeliového zákona svojim verejným životom; a to úplne stačilo na vykonanie diela, ktoré Mu uložil večný Otec a k ospravedlneniu a posväteniu všetkých pravoverných. Aby však vtlačil obraz svojej svätosti svojej najsvätejšej Matke, tomu venoval nie tri, ale desať krát tri roky, a venoval sa tejto práci s celou silou svojej božskej lásky, a nikdy neprestal, hodinu za hodinou pridával milosť k milosti, dary k darom, požehnania k požehnaniam, svätosť ku svätosti. A na koniec toho všetkého ponechal Ju ešte v stave, v ktorom mohol ďalej pridávať vznešenosti a výbornosti po svojom nanebovstúpení k svojmu večnému Otcovi, ako budem neskoršie popisovať. Náš rozum vyvedie z rovnováhy a naše slová viaznu keď pozorujeme veľkosť tejto neporovnateľnej Panej, lebo Ona je vyvolená ako slnko /Veľp. 6,9/ a jej jasnosť pozemské oko nemôže zniesť, ani ju pozemský tvor nemôže pochopiť.
67. Kristus, náš Vykupiteľ, začal rozvíjať svoje plány u svojej nebeskej Matky po ich návrate z Egypta do Nazaretu, ako som sa už zmienila, a od tej doby stále pokračoval v uskutočňovaní svojho úmyslu ako schopný učiteľ a božský osvecovateľ vo všetkých tajomstvách vtelenia a vykúpenia. Po návrate z Jeruzalema, keď mal Ježiš dvanásť rokov, mala veľká Kráľovná videnie, v ktorom videla Boha nie priamym nazeraním, ale v duchovných obrazoch. Bolo to veľmi vznešené videnie a plné nových účinkov Božstva a tajomstiev Najvyššieho. Obzvlášť bola osvietená o ustanoveniach božskej vôle týkajúcich sa zákona milosti, ktorý teraz mal byť založený vteleným Slovom a o moci, aká Mu bola udelená v rade najsvätejšej Trojice. Súčasne videla, ako pre ten účel večný Otec odovzdal svojmu Synovi knihu so siedmimi pečaťami, o ktorej píše svätý Ján vo svojom Zjavení /5,1/, a že nikoho nenašli na nebi ani na zemi, kto by ju otvoril, až Baránok rozlomil jej pečate a otvoril ju svojím umučením a smrťou, svojím učením a zásluhami. Týmto znamením chcel Boh ukázať, že tajomstvo onej knihy nie je nič iné ako nový zákon Evanjelia a Cirkev založená na tomto svete.

68. Potom nebeská Kráľovná videla v duchu, že podľa ustanovenia najsvätejšej Trojice Ona mala byť prvá, ktorá túto knihu mala čítať a rozumieť jej, že Jej Jednorodený ju má otvoriť pre Ňu a celú ju ukázať Jej a Ona má potom ukázať, ako sa má podľa knihy žiť; že Ona prvá má sprevádzať Slovo a zaujať prvé miesto vedľa Neho na ceste do neba, ktorú On smrteľníkom otvoril a v tejto knihe naznačil. V Nej, ako v pravej Matke, mal tento nový zákon byť uložený. Videla, ako Syn večného Otca i jej prijal toto ustanovenie s veľkým potešením a ako Ho Jeho presväté človečenstvo kvôli Nej poslúchlo s nevýslovnou radosťou. Nato sa večný Otec obrátil k najčistejšej Panej a povedal:
69. „Nevesta a Holubička moja, priprav svoje srdce pre plnosť vedomostí a pre prijatie Nového zákona môjho Jednorodeného do svojej duše. Roznieť svoje túžby a obráť svoju myseľ pre poznanie i konanie nášho učenia a našich predpisov. Prijmi od nás dary našej štedrosti a našej lásky k tebe. Aby si nám mohla vzdávať náležité vďaky, uvažuj, že podľa rozhodnutia našej nekonečnej múdrosti sme ustanovili učiniť teba, jediného tvora, najvernejším obrazom a najviac podobnú môjmu Jednorodenému a tak docieliť u teba účinky a ovocie hodné Jeho zásluh. V tom bude Jeho najsvätejšie Meno dôstojne uctené a zvelebené. Preto si pamätaj, moja milovaná, vyvolená Dcéra, že sa od teba žiada veľká príprava.“
70. A najpokornejšia Pani odpovedala: „Večný Pane a nekonečný Bože, pred Tvojou skutočnou a božskou prítomnosťou padám na tvár a vyznávam pred tvárou Tvojej nekonečnej Bytosti svoju nepatrnosť a ničotu. Poznávam Tvoju milosť a svoju nepatrnosť. Viem, že nie som hodná byť tvojou otrokyňou, ale pre láskavosť, s akou si na mňa zhliadol, obetujem Ti plod svojho života a tvojho Jednorodeného a prosím Ho, aby odpovedal za svoju nehodnú Matku a svoju slúžku. Moje srdce je pripravené a je preplnené vďačnosťou za Tvoje milosrdenstvá a stravuje ho láska, kým nie je možné, aby ukojilo svoju mocnú túžbu. Ale ak som našla milosť pred Tvojimi očami, ó Pane a Majstre, budem hovoriť v Tvojej prítomnosti a žiadať jedine to, aby si naložil so svojou otrokyňou akokoľvek si praješ a prikážeš, lebo nikto nemôže vykonať, len keď Ty sám mu pomôžeš, ó Pane a najvyšší Kráľ. Ak si odo mňa žiadaš srdce slobodné a oddané, ponúkam Ti ho teraz, je hotové poslúchať Ťa a trpieť pre Teba až do smrti.“ Ihneď potom nebeská Kňažná pocítila nové účinky Božstva, bola osvietená, očistená a oduševnená takou plnosťou Ducha svätého, že prevyšovalo všetko, čo až do toho dňa zažila, lebo toto požehnanie bolo pre nedosiahnuteľnú zvrchovanú Paniu jedno z najpamätnejších. Hoci všetky boli vznešené a neporovnateľne prevyšovali ktorékoľvek, ktoré dostali ostatné tvory a dosahovali najvyššiu dokonalosť, predsa v udeľovaní božských dokonalostí nie je žiadna miera, kým je tvor v stave prijímať ich a nesklame v očakávaní. A pretože táto schopnosť u našej Kráľovnej bola taká veľká a každým prijatím milosti sa ešte zväčšovala, preto Ju tie veľké dary robili schopnou, aby prijala ešte väčšie dary. A pretože božská moc v Nej nenachádzala žiadne prekážky, všetky Jeho poklady boli uvedené do pohybu a boli ukladané do bezpečnej a nanajvýš spoľahlivej schránky najsvätejšej Márie, našej Kráľovnej.
71. Keď videnie pominulo, odobrala sa naša Pani k svojmu najsvätejšiemu Synovi, padla pred ním na tvár a povedala: „Pane môj, Svetlo moje a Učiteľu môj, hľa Tvoja nehodná Matka je pripravená plniť Tvoje priania; prijmi ma opäť za svoju učeníčku a služobnicu a použi ma ako nástroj svojej múdrosti a moci. Vykonaj vo mne svoju vôľu a vôľu večného Otca.“ Jej najsvätejší Syn Ju prijal s vážnosťou a plnou mocou božského Učiteľa a poučil Ju o najvznešenejších tajomstvách. Nanajvýš presvedčivými a pôsobivými slovami Jej vysvetlil najhlbší význam diela, ktoré Mu uložil večný Otec ohľadne vykúpenia ľudstva, založenia Cirkvi a ustanovenia nového evanjeliového zákona. Prehlásil a uistil Ju, že v prevádzaní týchto vysokých, skrytých tajomstiev Ona má byť Jeho spoločníčkou a pomocníčkou, ktorá má prijímať a požívať prvé ovocie milosti; a že preto Ona, najčistejšia Pani, má Ho nasledovať v Jeho prácach a námahách až do Jeho smrti na kríži s veľkomyselným a dobre pripraveným srdcom, s nepremožiteľnou a ochotnou vytrvalosťou. Dodal ešte nebeské poučenie, ktoré Jej dalo schopnosť, aby sa pripravila na prijatie celého zákona evanjelia, aby pochopila a najdokonalejšie vykonávala všetky Jeho predpisy a rady. Aj iné posvätné tajomstvá o svojich prácach na tomto svete povedal Ježiš svojej Matke pri tejto príležitosti. A nebeská Pani prijala všetky Jeho slová a úmysly s najhlbšou pokorou, poslušnosťou, úctou, s vďakou a najvrúcnejšou láskou.

Poučenie, ktoré mi dala nebeská Pani.

72. Dcéra moja, mnohokrát behom tvojho života, ale najmä teraz, keď píšeš tento môj životopis, volala a vyzývala som ťa, aby si ma čo možno najviac napodobnila. Aj teraz ťa k tomu pozývam a povzbudzujem, pretože si teraz z blahosklonnosti Najvyššieho obdržala svetlo a porozumenie o tajomstve, aké Jeho mocná ruka vykonala v mojom srdci, ako doň vpísala zákon milosti a všetko učenie evanjelia, aké účinky vo mne táto milosť spôsobila a ako som ja spolupôsobila čo možno najbližším a najdokonalejším napodobňovaním môjho najsvätejšieho Syna a Učiteľa. Poznanie toho všetkého musíš považovať za jednu z najväčších milostí, akú ti kedy Pán udelil. Lebo v tom nájdeš súhrn a podstatu najvznešenejšej svätosti a dokonalosti, ktorá sa v tom odráža ako v najčistejšom zrkadle. Bude ti v tom ukázaný chodník božského svetla, po ktorom budeš môcť bezpečne výjsť z tmy nevedomosti, ktorá obklopuje ostatných smrteľníkov.
73. Poď teda, dcéra moja, poď a nasleduj ma. A aby si ma mohla nasledovať tak, ako si prajem, a tvoj rozum aby bol náležíte osvietený, tvoj duch dostatočne zošľachtený a pripravený a tvoja vôľa povzbudená, odlúč sa od všetkých pozemských vecí, ako si to tvoj Ženích praje; vzďaľuj sa od všetkého viditeľného, zabudni na všetky tvory, zapieraj sa a uzavri všetky svoje zmysly zvodom a výmyslom sveta. /Ž 39,5/ A radím ti, aby si sa pri pokušeniach príliš netrápila a neznepokojovala, lebo keď ťa iba zastavia v behu, už tým získajú nad tebou veľkú prevahu a budú ti prekážať, aby si nadobudla silu pre cvičenie sa v dokonalosti. Počúvaj teda iba samotného Pána, ktorý žiada krásy tvojej duše /Ž 44,12/, ktorý je štedrý v udeľovaní svojich darov tvojej duše, mocný vložiť do nej poklady svojej múdrosti a túži, aby si sa pripravila na ich prijatie. Dovoľ Mu, aby zapísal do tvojho srdca zákon evanjelia; toto nech je stále predmetom tvojho premýšľania a rozjímania vo dne i v noci, sladkým pokrmom tvojej pamäti, životom tvojej duše, sladkým nápojom tvojej duchovnej chuti. Tak dosiahneš to, čo Najvyšší i ja od teba žiadame a po čom aj ty sama túžiš.

K a p i t o l a 7.

Vysvetľuje sa obšírnejšie vznešený účel, prečo bola najsvätejšia Mária poučovaná a ako uviedla tieto poučenia do praxe.

74. Každá slobodná a dobrovoľná príčina musí mať nejaký rozumný cieľ alebo účel, ktorý povzbudzuje k činnosti. Keď sa dosiahne jasný rozhľad o tom cieli, prikročí sa k voľbe prostriedkov, ktorými ho možno dosiahnuť. Toto zaiste platí o dielach Božích, ktorý je prvou a jedinou príčinou, ktorý je nekonečná Múdrosť sama, ktorý riadi a vykonáva všetko ľúbezne, hovorí múdry muž /Múdr 8,1/. Ani nevyhľadáva zničenie a vyhladenie žiadneho tvora, ale všetky stvoril, aby sa radovali zo života a z existencie. Čím obdivuhodnejšie a vznešenejšie sú diela Najvyššieho, tým podivuhodnejšie sú aj ciele, ktorým majú slúžiť. Hoci konečným cieľom všetkých vecí je, aby hlásali slávu Božiu, predsa všetky sú zriadené podľa nekonečnej vedomosti a sú spojené jedna s druhou ako články reťaze. Tak všetky tvory nasledujú jeden po druhom od najnižšieho až po najvyššieho a najbližšieho Bohu, pôvodcovi všetkého.
75. Všetka vznešenosť a svätosť našej Panej spočíva v tom, že Ju Pán spravil obrazom, a či živým odtlačkom svojho Syna a bola tak dokonale prispôsobená a zdokonalená v milosti, že v obcovaní aj v prednostiach sa zdala byť druhým Kristom. Tak bolo zriadené zvláštne božské obcovanie medzi Ňou a Jej Synom. Ona Mu dala podobu a existenciu ľudskú, kdežto Pán Jej dal onú najvyššiu duchovnú existenciu milosti, takže bola medzi nimi vzájomná zhoda a podobnosť v daroch. Ciele, ktoré Najvyšší mal na zreteli, boli primerané tomuto neobyčajnému divu a najväčšiemu zo všetkých Jeho pôsobení v púhych tvoroch. V druhej a šiestej kapitole som už niečo povedala o cti a dôstojnosti Krista, ako je spojená s účinkami Jeho učenia a s Jeho zásluhami, že Jeho česť vyžadovala, aby bola známa najsvätejšej Márii, a že všetky účinky zákona evanjelia i ovocie jeho vykúpenia majú prispievať k Jeho sláve tým, že budú ukázané na Nej. V tejto najvyššej Panej to malo byť viditeľné vo väčšej miere než v celej Cirkvi a vo všetkých predurčených.
76. Druhý cieľ, ktorý mal Pán pri tomto diele na zreteli, týkal sa taktiež úradu Vykupiteľa, lebo

dielo nášho vykúpenia malo sa zhodovať s dielom stvorenia sveta a liek proti hriechu mal mať vzájomný vzťah s jeho príchodom medzi ľudí. Preto bolo správne, aby, ako prvý Adam mal spoločníčku v hriechu našu pramatku Evu a ona ho pohla a zviedla k hriechu, ktorý zavinil stratu celého ľudského pokolenia, tak tiež pri náprave tejto veľkej skazy, druhý, nebeský Adam, Kristus, náš Pán, mal mať za spoločníčku a pomocníčku svoju najčistejšiu Matku. Ona mala súhlasiť a spolupracovať na vykúpení, hoci jedine v Kristovi samom, ktorý je našou Hlavou, spočívala plná moc a primeraná pohnútka všeobecného vykúpenia. Aby toto tajomstvo nepostrádalo primeranú dôstojnosť a súhlas, bolo nutné, aby sa to, čo povedal Najvyšší pri stvorení prvého človeka, splnilo tiež u Krista a Jeho Matky: *„Nie je dobré človeku byť samotnému, urobme mu pomocníčku podobnú jemu.“ /Gen 2,18/.* Toto Pán vo svojej všemohúcnosti urobil, takže hovoriac o druhom Adamovi, Kristovi, mohol povedať: *„Toto je teraz kosť z mojich kostí a telo z môjho tela a bude sa menovať mužena, lebo bola vzatá z muža“ /1 Mojž 2,23/.* Nebudem sa ďalej zdržiavať vysvetľovaním tohto tajomstva, lebo možno ho jasne poznať osvieteným svetlom viery a podobnosť medzi Kristom a Jeho najsvätejšou Matkou je zrejmá.

77. Ďalší dôvod pre toto tajomstvo, hoci ho uvádzam až na treťom mieste, je prvým podľa úmyslu, lebo sa týka večného predurčenia Krista, Pána nášho, čo som popísala v prvej časti tohoto životopisu. Základný úmysel večného Slova, že prijal telo a stal sa Učiteľom ľudstva, zodpovedá veľkosti tohto diela, ktoré sa malo vykonať. Bolo to najväčšie dielo zo všetkých Jeho skutkov a v skutočnosti bolo cieľom, pre ktorý všetko ostatné malo byť vykonané. Preto božská múdrosť všetko tak zariadila, aby medzi obyčajnými tvormi bol Jeden, ktorý by úplne vyhovoval Jeho prianiu a mohol byť naším Učiteľom, a aby nás mohol svojou milosťou prijať za svoje dietky. Keby Stvoriteľ nebol najsvätejšiu Máriu stvoril takou a neobdaril Ju podobným stupňom svätosti ako svojho božského Syna /podľa nášho hrubého spôsobu vyjadrovania/, bola by chýbala primeraná pohnútka pre Jeho vtelenie, nakoľko nám to bolo zjavené. Prirovnajme k tomu to, čo sa hovorí o Mojžišovi, keď obdržal dosky Zákona písaného prstom Božím. Rozbil ich, keď uvidel modlárstvo ľudu, lebo považoval ten ľud za príliš neverný a nehodný takého veľkého dobrodenia. Potom bol Zákon napísaný na iné dosky, zhotovené ľudskou rukou, a tieto sa pre svet zachovali. Prvé dosky, zhotovené rukou Božou, na ktorých bol zapísaný zákon Pána, boli rozbité prvým hriechom; a my by sme nemali žiaden zákon evanjelia, keby neboli iné dosky, Kristus a Mária, utvorená iným spôsobom: Ona obyčajnou, prirodzenou cestou, Kristus so súhlasom a z podstaty Márie. Keby táto veľká Pani nebola súhlasila a nespolupôsobila ako dôstojný nástroj, boli by sme teraz my ostatní smrteľníci bez zákona evanjelia.

78. Kristus, náš Pán dosiahol plnosť tejto božskej vedy a milosť, aj všetky tie vznešené city tým, že svoju najblahoslavenejšiu Matku vyučil tajomstvám evanjeliového zákona. Aby vo všetkých tajomstvách tohto zákona bola odborníčkou a zároveň aby im všetkým po každej stránke rozumela, aj aby neskoršie sama mohla byť dokonalou Učiteľkou a Matkou múdrosti, Pán používal rôzne prostriedky na jej osvietenie. Niekedy pomocou nepriameho nazerania na Boha, ktorým Ju v tomto období života častejšie obdarovával, inokedy zasa duševnými videniami, ktoré boli častejšie, hoci nie také jasné. Ale ako v jednom, tak i v druhom videla Cirkev bojujúcu a celé jej dejiny od počiatku sveta až do Vtelenia, a aký bude jej údel potom až do konca sveta a potom vo večnej blaženosti. Toto poznanie bolo také jasné, zreteľné a pochopiteľné, že poznala všetkých spravodlivých a svätých a tých, ktorí sa neskoršie v Cirkvi vyznamenali: Apoštolov, mučeníkov, patriarchov rehoľných rádov, cirkevných učiteľov, vyznavačov a panny. Týchto všetkých poznala každého osve, všetky ich zásluhy, milosti a odmeny pre nich určené.

79. Bola oboznámená tiež so sviatosťami, ktoré Jej božský Syn mal v Cirkvi založiť, a ich pôsobivosťou a účinkami u tých, ktorí ich prijímajú a ktoré sa líšia podľa stavu a prípravy prijímajúceho, aj všetku ich silu vyplývajúcu zo sviatosti a zásluh Jej najsvätejšieho Syna, nášho Vykupiteľa. Obdržala tiež jasné pochopenie všetkých náuk, ktoré mal hlásať a učiť, Novému a starému zákonu a všetkým tajomstvám skrytým pod štyrmi rôznymi spôsobmi, ktorými ich vysvetľoval, totiž slovným, morálnym, názorným a mystickým a všetkému, čo vykladači Písma svätého mali pre vysvetlenie napísať, ale Jej pochopenie toho všetkého bolo oveľa väčšie a hlbšie, než ich. Vedela, že všetky tie vedomosti Jej boli udelené, aby mohla byť Učiteľkou celej Cirkvi,

lebo to bol Jej úrad za neprítomnosti Jej najsvätejšieho Syna po Jeho nanebovstúpení. V Nej nové verné dietky Cirkvi, splodené milosťou, mali mať milujúcu Matku, ktorá by ich starostlivo kojila prsiami svojich náuk ako najsladším mliekom, jediným vhodným pokrmom pre nemluvňatá. Potom sa najblahoslavenejšia Pani v osemnástich rokoch jej skrytého života so svojím najsvätejším Synom živila náukami evanjelia a stravovala ich podstatu, prijímajúc ich od ich autora, Krista, Vykupiteľa. Keď okúsila a dobre pochopila rozsah a účinky tohoto zákona, čerpala z neho sladký pokrm pre prvotnú Cirkev, ktorej členovia boli ešte v útlych rokoch a neschopní požívať pevný, silný pokrm Písma svätého a dokonale nasledovať svojho Majstra a Vykupiteľa. Ešte však o tejto časti Jej života budem písať na príslušnom mieste neskoršie.
80. Okrem vyššie zmienených videní a poučovaní ohľadne Jej božského Syna a Jeho ľudskej prirodzenosti, mala slávna Pani ešte dva iné pramene pre svoje informácie, o ktorých som sa zmienila. Jedným bol odraz Jeho najsvätejšej duše a jej vnútorného pôsobenia, ktoré videla ako v zrkadle, v čom bolo zároveň zahrnuté odrážanie obrazu všetkých Jeho vedomostí o stvorených veciach, takže bola informovaná o všetkých zámeroch Vykupiteľa a tvorcu svätosti a tiež o všetkých prácach, ktoré hodlal konať sám alebo prostredníctvom svojich poslancov. Druhým prameňom informácii bolo hovorené Slovo Pána, lebo hovoril so svojou úcty najhodnejšou Matkou o všetkých veciach týkajúcich sa Cirkvi, od najmenších až po najväčšie, zahrňujúc do toho aj udalosti, ktoré sa pritom súčasne prihodia a budú mať vzťah na rôzne obdobia dejín Cirkvi. Preto nebeská Učeníčka a naša Učiteľka bola tak preniknutá Jeho učením a taká pokročilá v najdokonalejšom jednaní podľa neho, že dokonalosť Jej skutkov zodpovedala Jej nesmiernej múdrosti a vedomostiam. Jej vedomosti boli také jasné a hlboké, že ľahko chápala všetko a žiaden tvor sa Jej nikdy vo vedomostiach nevyrovná a myseľ ani slová nemôžu vystihnúť ich plný obsah. Jej vedomostiam nechýbalo nič, čo je potrebné, ani k nim nebolo pridané nič zbytočné, nikdy si nič nemýlila s niečím iným, ani nepotrebovala dlhé reči alebo vypytovania, aby mohla vysvetliť najskrytejšie tajomstvá Písiem, kedykoľvek také vysvetľovanie bolo v prvej Cirkvi potrebné.

Poučenie, ktoré mi dala nebeská Matka a naša Pani.

81. Najvyšší, ktorý je číra dobrota a štedrosť, dal existenciu všetkým tvorom a nikomu neodmieta svoju božskú starostlivosť, verne poskytuje dušiam svetlo, s pomocou ktorého môžu získať poznatky o Ňom aj o živote večnom, keď tomu svojou vlastnou vôľou nebránia a nezatemňujú jeho svetlo hriechom alebo sa nevzdávajú hľadať kráľovstvo nebeské. Ešte štedrejší sa ukazuje dušiam, ktoré podľa svojho božského tajomného súdu volá do svojej Cirkvi. Lebo z milosti svätého krstu vlieva im nielen tie cnosti, ktoré sa nazývajú podstatne vliate a ktoré si tvor svojou snahou nemôže zaslúžiť, ale aj tie, ktoré sú mimoriadne vštepené a ktoré si človek môže zaslúžiť svojím vlastným pričinením. Tieto cnosti udeľuje Pán zadarmo vopred, aby duša bola lepšie pripravená a horlivejšia v zachovávaní Jeho svätého zákona. Iným dušiam pre obyčajné svetlo viery Pán udeľuje vo svojej dobrotivosti ešte nadprirodzené dary poznania a cnosti pre lepšie pochopenie tajomstiev obsiahnutých v evanjeliu a pre horlivejšie konanie dobrých skutkov. V týchto daroch bol k tebe štedrejší než k mnohým pokoleniam, čím ťa zaviazal, aby si vynikala v láskyplnom spojení s Ním a pokorovala sa pred Ním až do prachu.
82. Aby si bola náležite poučená a informovaná, musím ťa ako starostlivá a milujúca Matka varovať pred prefíkanosťou a klamlivosťou satana, ktoré používa na ničenie diela Pána. Hneď od okamihu, keď smrteľníci začínajú nadobúdať užívanie rozumu, každého sleduje veľa bdelých a neúnavných diablov. Lebo akonáhle sú duše v stave povzniesť svoje myšlienky k poznaniu Boha a začať konať cnosti vliate im pri krste, títo pekelní duchovia s neuveriteľnou zúrivosťou a úskočnosťou snažia sa vykoreniť to božské semienko, a keď sa im to nepodarí, pokúšajú sa prekážať jeho vzrastu a zabrániť, aby neprinieslo ovocie, tým, že zamestnávajú ľudí hriešnymi, zbytočnými alebo bezcennými vecami. Tak odvracajú ich myšlienky od viery a nádeje a od konania iných cností, vedú ich k zabúdaniu na to, že sú kresťania a odvracajú ich pozornosť od poznania Boha, od tajomstva vykúpenia a od života večného. Okrem toho vnuká tento nepriateľ rodičom trestuhodnú nedbalosť a telesnú lásku k svojmu dieťaťu, učiteľov ponúka k nedbalosti a tak dieťa nenachádza žiadnu oporu proti zlému pri svojom vzdelaní, ale zhoršuje a kazí sa mnohými zlými zvykmi, stráca dobré

náklonnosti a zmysel pre cnosti a kráča po ceste skazy.
83. Avšak nanajvýš láskavý Pán na ne nezabúda v tomto nebezpečenstve a znovu im udeľuje vnuknutia a zvláštnu pomoc. Svojimi kazateľmi a služobníkmi im podáva sväté učenie Cirkvi. Má pre nich posilu svätých sviatostí a mnoho iných pomôcok, aby ich udržal na ceste života. Že počet tých, ktorí kráčajú po ceste záhuby je väčší než tých, ktorí sú na ceste spásy, je v dôsledku zlých návykov osvojených a živených v mladosti. Platí o nich výrok Písma svätého: *„Aká bola jeho mladosť, taká nech je aj staroba.“* /Dut. 33,25/ Preto sa zlí duchovia vynasnažujú a zvyšujú svoj tyranský vplyv na duše v prvých rokoch ľudského života, v nádeji, že v neskorších rokoch ich budú môcť zvádzať k páchaniu tým väčších a častejších hriechov, čím viac sa im podarí zviesť ich k malým a hoci iba nepatrným chybám v detstve. Tým privedú dušu do stavu slepej namyslenosti, lebo s každým hriechom stráca viac a viac sily odporu, poddáva sa diablovi a stáva sa obeťou tyranskej nadvlády tohoto nepriateľa. Biedne jarmo hriechu stále viac zviera dušu a pevnejšie sa jej pridržuje a je šliapaná nohami svojich vlastných neprávostí a pod vládou diabla je hnaná dopredu z jednej priepasti do druhej /Ž 41,8/, čo sa deje za trest všetkým, ktorí sa nechávajú premôcť pokušením v začiatkoch. Týmito prostriedkami Lucifer zvrhol do pekla veľký počet duší a stále ich každodenne zvrhuje, stavajúc sa vo svojej pýche proti Všemohúcemu. Takým spôsobom sa mu podarilo založiť svoju tyranskú moc na svete a tým, že rozsieva zabúdanie na smrť, súd, nebo a peklo vrhá mnohé národy z jednej do druhej priepasti temnôt a beštiálnych bludov, aké obsahujú kacírstva falošných siekt a nevercov. Ty, dcéra moja, varuj sa teda pred týmto hrozným nebezpečenstvom a nech nikdy nevymizne z tvojej pamäti pamiatka na zákon Boží, na Jeho predpisy a prikázania, na pravdy katolíckej Cirkvi a náuky evanjelia. Nech neprejde ani deň, v ktorom by si nestrávila veľa času rozjímaním o všetkých týchto veciach; a nabádaj k tomu tiež svoje rehoľníčky a iných ľudí, lebo nepriateľ a odporca pracuje s ustavičnou bdelosťou, aby ti zatemnil rozum zabúdaním na Božie zákony a odvrátil ti vôľu, ktorá je slepou mocnosťou, od konania spravodlivosti. Toto, ako vieš, spočíva v úkonoch živej viery, dôvernej nádeje a vrúcnej lásky a všetko pochádza zo skrúšeného a pokorného srdca. /Ž 50,19/.

K a p i t o l a 8.

Ako naša veľká Kráľovná žila podľa učenia evanjelia tak, ako Ju naučil Jej najsvätejší Syn.

84. Náš Spasiteľ pokročil vo veku i v božskej činnosti. Jeho chlapčenské roky uplynuli v plnení úloh, ktoré Mu v prospech ľudstva uložil Jeho večný Otec. Nezamestnával sa kázaním, ani nerobil v tej dobe také zázraky ako neskoršie v Galileji alebo predtým v Egypte. Ale pod závojom skrytosti konal veľké divy v dušiach i na telách ľudí. Navštevoval chudobných a chorých, utešoval skľúčených a zarmútených. Zvláštnym osvietením a svätým povzbudzovaním priviedol mnoho duší na cestu spásy a priviedol ich k tomu, aby sa obrátili k svojmu Stvoriteľovi a odvrátili od diabla a od skutkov, ktoré plodia smrť. Také práce konal Ježiš stále a často vychádzal a prebýval mimo domu blahoslavenej Panny. Osoby, ktorým tak pomohol, vedeli síce, že boli obrátené slovami a prítomnosťou Ježiša, ale pretože nepoznali tajomstvo Jeho pomoci a mohli to pripisovať iba pôsobeniu Božiemu, nehovorili o tom. Naša slávna Pani sa dozvedela o týchto divoch tým, že ich videla zrkadliť sa v duši svojho najsvätejšieho Syna tiež i inými prostriedkami; padávala na tvár, klaňala sa Mu a vzdávala Mu za nich vďaky.
85. Ostatný čas najsvätejší Syn trávil so svojou Matkou, poučoval Ju a modlil sa s Ňou. Hovoril Jej o starostiach, aké má o svoje milované stádo, o zásluhách, ktoré si prial nazhromaždiť v prospech duší a o prostriedkoch, aké sa majú použiť pre ich spásu. Najmúdrejšia Matka pozorne počúvala Jeho slová a spolupracovala s Jeho božskou láskou a múdrosťou, napomáhajúc Mu v úrade Otca, Brata, Priateľa, Obhajcu, Ochrancu a Vykupiteľa ľudského pokolenia. Také konferencie konávali ústne alebo iba vnútorným zdeľovaním, lebo oboma spôsobmi Syn i Matka mohli spolu hovoriť. Ježiš hovorieval: *„Matka moja, ovocím môjho diela a základom, na ktorom chcem postaviť Cirkev, má byť učenie založené na svätej vede, ktorá bude životom a spásou ľudí, ak mu uveria a budú*

podľa neho žiť, bude to účinný a svätý zákon, ktorý bude v stave zničiť smrtiaci jed Lucifera, nakvapkaný do ľudskej prirodzenosti prvotným hriechom. Prajem si, aby ľudia pomocou mojich predpisov a rád boli oduševnení a povzbudení podieľať sa na mojich zásluhách a pripodobniť sa Mi, a aby vo svojom smrteľnom tele stali sa schránkami môjho bohatstva a potom sa podieľali so Mnou na Mojej večnej sláve. Chcem im dať nový Mojžišov zákon tak obnovený a zdokonalený, že bude obsahovať tiež návody a rady.“
86. Všetky tieto úmysly Pána života Jeho nebeská Matka v najhlbšom nazeraní pochopila a prijala s vrúcnou láskou, uctievajúc Ho a ďakujúc Mu v mene celého ľudského pokolenia. A ako Pán pokračoval v poučovaní o všetkom, Ona tým viac a dokonalejšie poznávala účinky všetkých tých tajomstiev, mocný vplyv evanjeliového zákona a učenia na poslušné duše i odmenu s tým spojenú a snažila sa verne ho plniť, ako by bola zástupkyňou každého tvora. Poznala všetky štyri evanjeliá, slovo za slovom, ako sa mali napísať, aj všetky tajomstvá, ktoré mali obsahovať. Ona sama chápala všetko učenie evanjelia, lebo Jej vedomosti boli väčšie než tých, ktorí ich napísali. Mohla ich vysvetľovať bez toho, aby videla text. Vedela tiež, že Jej vedomosti sa majú podobať vedomostiam Kristovým, majú byť napísané do Jej duše, ako bol napísaný Starý zákon na doskách, ktoré boli v arche úmluvy. Jej vedomosti mali slúžiť ako originál. zákonitý a vierohodný rukopis Nového zákona milosti, pre vedenie svätých a spravodlivých, lebo títo všetci mali napodobňovať Jej cnosti a svätosť obsiahnutú v tomto archíve milosti, v najsvätejšej Márii.
87. Božský Učiteľ poučil svoju presvätú Matku tiež o Jej povinnostiach v zachovávaní tohoto svätého učenia v ich celom rozsahu tak, aby sa mohol dosiahnuť ten vysoký cieľ, ktorý mal na zreteli, keď Ju urobil podielničkou na tomto vznešenom požehnaní a dobrodení. Keby som sa tu chcela naplno rozpísať, ako dokonale a obratne sa veľká Pani zrovnávala s úmyslami Pána, bolo by nutné popísať v tejto kapitole celý Jej život, lebo to bol súhrn evanjelia, ktorý písal Jej Syn a Učiteľ. Čo všetko toto sväté učenie vykonalo v apoštoloch, mučeníkoch, vyznavačoch, pannách a všetkých spravodlivých a svätých, ktorí žili a ešte až do konca sveta budú žiť, nikto nemôže popísať a tým menej pochopiť, jedine Pán sám. Musíme však uvážiť, že všetci svätí a spravodliví boli počatí v hriechu a všetci kládli milosti nejaké prekážky, každý z nich mohol dosiahnuť vyššiu milosť a svätosť a každý v niečom nespolupôsobil s milosťou. Avšak naša nebeská Pani nemala žiaden taký nedostatok, Ona jediná bola bytosťou primerane spôsobilou a vhodnou pre mocné pôsobenie Božie a Jeho požehnaní. Ona jediná bez rozpakov a bez odporu prijímala mocné prúdy Božstva, ktoré Jej udeľoval Jej Syn a Boh. Z toho všetkého môžeme poznať, že iba v blaženom nazeraní a vo večnej blaženosti budeme môcť poznať, ako veľa vykonal tento div Všemohúceho.
88. Kedykoľvek chcem vysvetliť niektoré dôležitejšie veci, ktoré mi v tom ohľade boli ukázané, nemôžem nájsť slová, ktorými by som sa vyjadrila. Naša veľká Kráľovná a Pani zachovávala návody a náuky evanjelia podľa miery svojho hlbokého porozumenia im a žiaden tvor nie je v stave dosiahnuť tie hranice vedomostí a schopností, ktoré dosiahla táto Matka múdrosti v učení Krista. I to, čo porozumela, ďaleko presahuje schopnosti ľudských slov a ľudskej reči. Vezmime si za príklad náuky prvej kázni na hore, ktorú Učiteľ života dal svojim učeníkom, ktoré zaznačil svätý Matúš /5,1/. Tieto náuky obsahujú celý súhrn kresťanskej dokonalosti, na ktorých je Cirkev založená a ktoré robia blahoslavenými tých, ktorí ich zachovávajú.
89. „Blahoslavení chudobní duchom,“ hovorí náš Pán a Učiteľ, *„lebo im patrí kráľovstvo nebeské.“* Toto je prvý pevný základ celého života podľa evanjelia. Hoci apoštoli a náš zakladateľ svätý František to pochopil vo vysokej miere, predsa iba Mária sama prenikala a plne vyvážila túto veľkosť chudoby ducha, a podľa toho, ako tomu rozumela, tak tiež podľa toho aj jednala až do posledných medzí. Do Jej srdca obraz pozemského bohatstva nenašiel prístup, ani k nemu necítila žiadnu náklonnosť. Hoci milovala stvorené veci ako dielo rúk Pána, predsa zároveň nimi tiež opovrhovala, keď boli prekážkou alebo na obťaž láske k Bohu. Používala ich triezvo a iba nakoľko prospievali láske k Bohu. Táto obdivuhodná a nanajvýš dokonalá chudoba oprávňovala Ju, aby vlastnila všetky veci, ako Kráľovná neba a zeme. To, čo som tu povedala ohľadne chudoby, hoci je to celkom pravdivé, je iba maličkosť pri porovnaní s tým, ako to naša veľká Pani chápala a konala vzhľadom na túto chudobu ducha, ktorá je prvým blahoslavenstvom.
90. Druhé blahoslavenstvo je: *„Blahoslavení tichí, lebo oni zemou vládnuť budú.“* Najsvätejšia

Mária svojou milou tichosťou a v zachovávaní tohoto blahoslavenstva prevyšovala nielen všetkých pozemšťanov, ako Mojžiš prevyšoval všetkých ľudí svojej doby, ale vynikala v nej aj nad anjelov a samotných serafov, lebo táto najúprimnejšia Holubička, kým žila v smrteľnom tele, bola vnútorne i navonok viac vystavená nepokoju a vzrušovaniu svojich schopností než títo čistí duchovia, ktorí nie sú obdarení zmyslami. Bola v takom vysokom stupni vládkyňou nad všetkými svojimi schopnosťami a mocnosťami telesnými, aj nad všetkými srdciami tých, s ktorými obcovala, že každý deň vládla zemou a privádzala ju k pokornej poddanosti. - Tretie blahoslavenstvo je:*„Blahoslavení plačúci, lebo oni potešení budú.“* Najsvätejšia Mária poznala lepšie, než ktorý jazyk by mohol vysvetliť cenu a užitočnosť sĺz, i pochabosť a nebezpečenstvo smiechu a ľudských radovánok. A zatiaľ čo všetky dietky Adama, hoci sú počaté v dedičnom hriechu a neskoršie sa dopúšťajú mnohých vlastných hriechov, oddávajú sa smiechu a veseliu, - táto nebeská Matka, hoci bez poškvrny hriechu počatá a nikdy sa žiadneho hriechu nedopustila, vždy si pamätala, že tento pozemský život má sa tráviť v plači nad stratou najvyššieho dobra a nad hriechmi, ktoré boli a sú páchané proti Bohu. Z lásky k ľuďom plakala nad ich hriechmi a svojimi nevinnými slzami zaslúžila si veľké útechy a priazeň Pána. Jej najčistejšie Srdce sa veľmi zarmucovalo pri pohľade na urážky páchané proti Jej Milému a Jej Bohu. Jej oči stále slzili /Jer 9,1/ a Jej chlebom dňom i nocou bol plač /Ž 41,4/ nad nevďakom hriešnikov voči svojmu Stvoriteľovi a Vykupiteľovi. Žiaden tvor, ba ani všetci dohromady neplakali viac, než Kráľovná anjelov nad ľuďmi pre ich hriechy, pretože tu bolo oveľa viac príčin k plaču a náreku, hoci Ona mala dosť príčin iba sa radovať a tešiť zo svojich pokladov milosti.
91. Štvrté blahoslavenstvo: *„Blahoslavení, ktorí lačnia a smädia po spravodlivosti, lebo budú nasýtení,“* napomáhalo našej nebeskej Panej preniknúť s pochopením tento mystický hlad a smäd. V Nej tento hlad a smäd po spravodlivosti boli väčšie než odpor, aký kedy proti nim mali nepriatelia Boží. Keď už dosiahla vrchol spravodlivosti a svätosti, v rovnakej miere zároveň vzrástla v Nej tiež túžba po ešte väčšej spravodlivosti, pritom stekal na Ňu nepretržitý prúd náplne milostí z pokladov Božstva a uspokojoval Jej veľkú túžbu. Piate blahoslavenstvo: *„Blahoslavení milosrdní, lebo oni dôjdu milosrdenstvu,“* vlastnila v takom vysokom stupni, že Ona jediná si zaslúžila názov Matky milosrdenstva, tak ako Pán jediný je nazývaný Otcom milosrdenstva /II Kor 1,3/. Ona, ktorá pred zrakom Božím bola najnevinnejšia a bez akéhokoľvek hriechu, preukazovala v najvyššom stupni milosrdenstvo v prospech a pre spásu ľudského pokolenia. Pretože s pomocou svojich vysokých vedomostí poznala výbornosť tejto cnosti, nikdy neodoprela ani neodoprie milosrdenstvo, ktokoľvek Ju oň žiada, a nikdy neprestane vyhľadávať chudobných a núdznych, aby im uľavila a ponúkla svoju pomoc.
92. Vynikala tiež nad každé porovnanie v šiestom blahoslavenstve: *„Blahoslavení čistého srdca, lebo oni Boha vidieť budú,“* pretože bola jasná ako slnko /Veľp. 6,9/ a bola vernou podobou pravého Slnka spravodlivosti a obrazom nášho hmotného slnka, ktoré nie je poškvrnené vecami ležiacimi pod ním. Do srdca a mysle našej najčistejšej Kňažnej nikdy žiadna poškvrna nenašla prístup; naopak, znečistenie u Nej bolo nemožné pre Jej vynikajúcu čistotu zmýšľania a pretože od prvého okamihu Jej existencie a mnohokrát potom bola obdarená hľadením na Boha, hoci - pretože bola ešte v stave pútničky - tieto videnia neboli trvalé. Siedme blahoslavenstvo: *„Blahoslavení pokojamilovní, lebo sa budú nazývať synmi Božími,“* bolo Jej udelené v obdivuhodnej miere. Mária potrebovala toto požehnanie, aby mohla zachovať pokoj svojho srdca a schopností v skúškach a súženiach svojho života a pri utrpení a smrti svojho najsvätejšieho Syna. Nikdy nebola príliš vzrušená a vedela prijímať aj najväčšie utrpenia s najhlbším pokojom mysle, lebo bola vo všetkom dokonalá dcéra nebeského Otca. Ba bolo to najmä pre zachovanie tohoto blahoslavenstva, že si zaslúžila názov Dcéry večného Otca. V poslednom blahoslavenstve: *„Blahoslavení prenasledovaní pre spravodlivosť, lebo ich je nebeské kráľovstvo,“* Mária dosiahla vrchol dokonalosti. Lebo Ona jediná, okrem Boha, bola v stave s pokojnou mysľou priniesť obeť cti a života Krista, nášho Pána a zniesť ukrutnosť, s akou to bolo vykonané. Musíme pamätať, že bola pravou Matkou, ako bol Boh pravým Otcom svojho Jednorodeného. Jedine táto Pani sama napodobnila Pána v Jeho umučení a plne chápala, že až do takej krajnosti musí byť zachovaný zákon Jej božského Učiteľa v evanjeliu.
93. Takým spôsobom môžem vysvetliť časť z toho, čo som poznala o vedomostiach, aké mala o

evanjeliu táto veľká Pani a ako podľa Jeho učenia žila. Rovnakým spôsobom pochopila tiež všetky predpisy a všetky rady i podobenstvá evanjelia. Napríklad predpisy o láske k nepriateľom, odpúšťanie bezprávia a krívd, konanie dobrých skutkov v skrytosti bez vystatovania, varovanie sa pokrytectva, rady o dokonalosti a naučenia obsiahnuté v podobenstvách, o nájdenom poklade, o pannách, o rozsievaní semena na poli, o krivdách a všetky ostatné podobenstvá všetkých štyroch evanjelií. Všetky dobre rozumela, aj všetky náuky, ktoré nám kladú na srdce a poznala aj vysoký cieľ, aký mal Pán na mysli. Všetko poznávala nanajvýš svätým a dokonalým spôsobom a tak to všetko aj zachovávala až do posledného bodu. O tejto Panej môžeme povedať, čo Kristus povedal o sebe: že prišla, nie aby zákon rušila, ale plnila.

Poučenie, ktoré mi udelila Kráľovná neba, najsvätejšia Mária.

94. Dcéra moja, bolo potrebné, aby Učiteľ cností nám povedal, čo sám robil, aj aby robil to, čo učil, lebo k učiteľskému úradu patria slová aj skutky. Slovami sa má poučovať, kdežto príklad má pohnúť a vydávať svedectvo o učení, aby ho prijali a zachovávali. Toto všetko splnil môj najsvätejší Syn a ja tým, že som Ho nasledovala. Nakoľko sme ani On ani ja nemali stále ostať na zemi, preto On si prial zanechať tu sväté evanjeliá ako súhrn svojho aj môjho života, aby dietky svetla tým, že uveria a budú zachovávať Jeho učenie, mohli riadiť svoj život podľa Jeho príkladu. Lebo tým sa ukazujú praktické výsledky učenia Krista, tak ako sa javili u mňa nasledovaním Jeho príkladu. Sväté evanjeliá sú veľmi drahocenné a preto ich musíš mať vo veľkej úcte. Upozorňujem ťa na to, že môjho najsvätejšieho Syna i mňa to veľmi ctí a teší, keď vidíme , že božské výroky a skutky Jeho života ľudia náležíte oceňujú a majú v úcte. Naopak zase, zabúdanie a nedbalosť učenia obsiahnutého v evanjeliách považuje sa za veľkú urážku, spôsobenú Mu dietkami Cirkvi našej doby. Lebo sú mnohí, ktorí ich nepočúvajú a nevenujú im pozornosť, ktorí za toto požehnanie neďakujú a nepovažujú ho za nič viac, než keby boli napísané pohanskými spisovateľmi, alebo akoby neobsahovali svetlo viery.
95. Tvoja dlžoba v tomto ohľade je zvlášť veľká, lebo ti bolo dopriate vidieť, v akej úcte a vážnosti som ja mala učenie svätého evanjelia a vieš, ako som sa snažila podľa neho žiť. Nemohla si ale poznať všetko, čo som robila a ako som čo rozumela, pretože tvoja schopnosť je obmedzená, ale si aspoň pamätaj, že k žiadnemu inému národu som nebola taká blahosklonná, ako k tebe jedinej v udeľovaní týchto požehnaní. Preto dávaj veľký pozor, ako s nimi spolupracuješ, aby si nesplácala chladom a neužitočnosťou tú lásku, ktorá ti bola vliata k Písmu svätému, najmä ku svätým evanjeliám a ich vznešeným náukám. Evanjeliá a ich pravdy majú ti svietiť ako maják a môj život ti má byť vzorom, podľa ktorého máš zariadiť svoj život. Pamätaj, aké dôležité a nutné je pre teba, aby si tomu venovala snahu. Ako veľa útechy tým môžeš poskytnúť môjmu Synovi a Pánovi a ako ja sa budem cítiť povinná chovať sa voči tebe ako Matka a Učiteľka. Obávaj sa nebezpečenstva, aby si si nevšímala božské volanie, lebo to je príčina straty bezpočetných duší. Pretože ty dostávaš tak veľa a tak podivuhodných volaní od milosrdného a všemohúceho Boha, aká by to bola trestuhodná hrubosť a ako by si sa zošklivila Pánovi, mne aj svätým, keby si na ne neodpovedala.

K a p i t o l a 9.

Ako bola najsvätejšia Mária poučená o článkoch viery a ako tieto vedomosti používala.

96. Najpevnejším základom nášho ospravedlnenia a počiatkom všetkej svätosti u ľudí je viera v tie pravdy, ktoré Boh zjavil vo svojej svätej Cirkvi. Pán, ako najzručnejší Staviteľ, postavil svoju Cirkev na pevnej skale, aby búrky a prívaly, ktoré na ňu prídu počas jej pozemského trvania, zistili, že je absolútne nepohnuteľná /Lk 6,48/. Takto múdro zaistená pevnými základmi, svojimi článkami viery, Cirkev evanjelia je nepremožiteľne založená ako jedine pravá, Rímsko-katolícka Cirkev. Jedine v nej nájdeme jednotu viery, nádeje a lásky, jedine táto Cirkev nie je rozštiepená rôznosťou mienok a nezrovnalostí, aká panuje v synagógach satana. Sekty a kacírstva sú plné tmy a bludov a vedú boj nielen medzi sebou a proti správnym dôvodom, ale každý bojuje aj sám so sebou, lebo v

tej istej dobe alebo v rôznych dobách pridržiava sa nezrovnávajúcich a bludných náuk. Proti všetkým takým bude naša viera vždy víťaziť a brány pekelné ju nepremôžu /Mat.16,18/, ani v najmenšom bode, napriek tomu, že podľa proroctva Pána života ju ustavične mlátia a presievajú ako obilie, ako sa to stalo Jeho nástupcovi, svätému Petrovi.
97. Aby naša Kráľovná a Pani, tento obdivuhodný oceán milostí, mohla byť náležíte poučená o zákone evanjelia, bolo potrebné, aby si osvojila tiež všetky pravdy katolíckej viery, ktoré veriaci budú vždy veriť. Musela byť obzvlášť dobre poučená o prvých zásadách celého kresťanského učenia, lebo všetky pravdy až k dogmám, ktoré sa mali o Nej ustanoviť a veriť, najsvätejšia Mária bola v stave svojou obdivuhodnou múdrosťou pochopiť. Bola totiž, ako budem neskoršie písať, poučená o všetkých dogmách katolíckej viery spolu s okolnosťami ohľadne času, miesta a spôsobu ich prehlásenia, keď sa postupom dejín stali vhodné a potrebné. Aby blahoslavenú Pannu poučil najmä o týchto článkoch, Pán Jej udelil nepriame nazeranie na Boha, také, aké som ho popísala už pri iných príležitostiach. V tomto videní boli Jej ukázané najskrytejšie tajomstvá o Jeho nevyspytateľných súdoch a Prozreteľnosti. Poznala nekonečnú štedrosť, z ktorej Boh ustanovil, že dá človeku dar vliatej viery a umožnil mu, zbavenému hľadenia na Boha, aby ľahko a rýchlo došiel k poznaniu Boha, bez otáľania a očakávania alebo hľadania tohoto poznania svojím obmedzeným a krátkozrakým pátraním, pomocou prirodzenej vedy. Lebo hneď, akonáhle sa rozum začína rozvíjať, naša katolícka viera nás hneď povznesie k istému poznaniu nielen Boha v troch Osobách, ale aj človečenstva Krista, Pána nášho a poznáme aj prostriedky pre získanie života večného. To všetko sa nedosiahne neužitočnou, jalovou ľudskou vedou, ak srdce nie je naplnené silou a cnosťou božskej viery.
98. Teda v tomto videní naša veľká Kráľovná jasne videla a poznala všetky tieto tajomstvá a všetko, čo obsahujú. Videla, ako svätá Cirkev navrhla štrnásť zvláštnych článkov katolíckej viery hneď pri samom začiatku a ako neskoršie v rôznych dobách ustanovila mnoho právd a dogmát, ktoré sú v nich obsiahnuté a tiež v Písme svätom ako v koreňoch, ktoré sú pripravené na okopanie a aby prinášali ovocie. Keď toto všetko vo videní zhliadla, pozorovala to potom tiež v najsvätejšej duši Krista ako v zrkadle, kde celé toto dielo božského učenia vzniklo. Potom sa nebeská Kňažná radila so svojím Pánom ohľadne praktického používania týchto článkov viery vo svojom živote. Pán Jej povedal, že Ona má byť prvá, ktorá má jedinečným a nanajvýš dokonalým spôsobom a prakticky používať každý článok božskej viery. Čo sa týka prvého z tých siedmych článkov, ktoré jednajú o Bohu, poznala, že je iba jeden Boh, nezávislý, nevyhnutný, nekonečný, nezmerateľný vo svojich vlastnostiach a dokonalostiach, nemeniteľný a večný. Poznala tiež, aké je spravodlivé a potrebné, aby tvory verili a vyznávali tieto pravdy. Vzdávala vďaky za zjavenie tohoto prvého článku viery a prosila svojho najsvätejšieho Syna, aby pokračoval vo svojej priazni k ľudskému pokoleniu tým, že ľuďom bude udeľovať milosti, aby verili a prijímali tieto pravdy. V tomto spoľahlivom, hoci skrytom svetle, videla bezbožnosť modlárstva a s neopísateľnou ľútosťou a horkosťou plakala nad takým poblúdením. Ako vynáhradu na to cvičila sa horlivo vo viere a klaňaní sa Bohu a konala mnoho iných úkonov, ktoré Jej vnukli vnútorné zmysly o tejto povinnosti.
99. Potom prikročili k druhému článku viery, že je Boh Otec. Presvätá Panna bola poučená, ako sa majú viesť ľudia k viere o najsvätejšej trojici a iných náuk, ktoré vysvetľujú tajomstvo o troch Osobách v jedinom Bohu, a ako majú ľudia prísť k úplnému poznaniu svojho posledného cieľa, ako ho môžu dosiahnuť a budú požívať. Porozumela, prečo osoba Otca nemohla sa narodiť alebo pochádzať od iných, a ako je Pôvodcom všetkého ostatného. Jasne videla, ako stvoril nebo a zem i všetko tvorstvo a ako Otec je bez počiatku ale je zároveň počiatkom všetkých vecí. Nebeská Pani vzdala vďaky za túto pravdu a menom celého ľudského pokolenia začala prispôsobovať svoje skutky tak, aby sa zhodovali s týmto poznaním. Tretí článok, že je Syn Boží, Matka milostí verila so zvláštnou jasnosťou a pochopením, najmä čo sa týka vychádzania z Božstva vnútorne. Prvé a najdôležitejšie činy tohoto pôsobenia vo vnútri je večné plodenie Syna. Toto sa deje od večnosti pôsobením božského rozumu, ktorého účinkom je plodený Syn z Otca, ktorý nie je nižší, ale rovný Otcovi v Božstve, vo večnosti a v nekonečných vlastnostiach. Verila a pochopila tiež štvrtý článok, že je Duch svätý, tretia Osoba, vychádzajúci z Otca i Syna ako z jednej podstaty účinkom vôle, vo všetkom rovný Otcovi i Synovi a rozoznávajúci sa od nich iba osobou, ktorá je výronom a

vychádzaním z nekonečného rozumu a z nekonečnej vôle. Hoci o týchto tajomstvách najsvätejšia Mária mala už vedomosti, ktoré získala v predošlých videniach, boli v tomto videní doplnené poznaním okolností a bližšieho určenia, ktoré sú spojené s touto pravdou a článkom katolíckej viery a tým, že bol urobený rozdiel v bludnom učení, ktoré Lucifer zosnoval a rozsieval proti týmto článkom už od tej doby, odkedy bol zvrhnutý z neba a dozvedel sa o vtelení Slova. Na zadosťučinenie za všetky tieto bludy najblahoslavenejšia Pani vzbudzovala úkony najdokonalejšej viery spôsobom, ktorý som už predtým popísala.

100. Taktiež v piatom článku, že Pán je Stvoriteľom neba i zeme, najsvätejšia Mária všetko dokonale verila i rozumela. Poznala, že stvorenie vecí, hoci sa pripisuje Otcovi, vykonali spoločne všetky tri Osoby, lebo sú iba jedným Bohom, ktorý je nekonečný, všemohúci a prvou príčinou existencie i zachovania všetkého tvorstva a že žiadna iná bytosť nie je v stave stvoriť alebo urobiť niečo z ničoho, alebo inú bytosť, ani anjel nemôže stvoriť hoci iba najmenšieho červíčka. Iba Boh, ktorý nie je od nikoho závislý, na žiadnej vyššej ani nižšej príčine, môže stvoriť čokoľvek. Poznala, aký potrebný je tento článok svätej viery na obranu proti bludom Lucifera, a aby každý vedel a uznával Boha za Pôvodcu všetkých vecí. V šiestom článku porozumela znovu všetky tajomstvá o predurčení, povolaní a konečnom ospravedlnení, i ako zatratení stratili večnú blaženosť, pretože nepoužívali prostriedky, ktoré im ponúkalo božské milosrdenstvo. Najvernejšia Pani videla tiež, ako dielo spasenia je spoločné všetkým trom Osobám a ako prináleží najmä Slovu ako človeku, pretože On mal byť výkupnou cenou, ktorú by Boh prijal ako uzmierenie za hriech dedičný i za hriech osobný každého jednotlivca. Naša veľká Kráľovná venovala pozornosť všetkým sviatostiam a tajomstvám, ktoré Cirkev prijala a verí a poznanie každého z nich sprevádzala hrdinskými úkonmi mnohých cností. V siedmom článku, ktorý obsahuje učenie o Božskej činnosti v prinesení večnej blaženosti človeku, poznala všetko, čo sa týka večnej blaženosti smrteľníkov v požívaní blaženého hľadenia na Boha, aké dôležité je pre nich, aby v túto pravdu verili a dosiahli večnú blaženosť, a ako sa nemajú považovať za občanov tohoto sveta, ale za občanov nebeských, ktorí tu iba putujú a majú sa teda veľmi utešovať touto vierou a nádejou na Neho.

101. O siedmom článku viery, ktorý sa týka božského človečenstva, mala naša Kráľovná podobné vedomosti, ale sprevádzali ich ešte nové city Jej najčistejšieho srdca. Vedela, že ako človek bol počatý pôsobením Ducha svätého, čo sama skúsila a vedela, že toto má byť článkom svätej viery. Účinky, ktoré spôsobilo toto vedomie u našej najmúdrejšej Panej, boli neopísateľné. Pokorovala sa pod najnižšie tvory, ba až pod prach zeme. Hlboko Ju prenikalo vedomie, že bola stvorená z ničoho. Ona pripravila hlboké zákopy a položila pevné základy pokore, na ktorých mal Všemohúci postaviť vysokú a vznešenú budovu vliatych vedomostí a vysokej dokonalosti. Naša veľká Pani velebila Všemohúceho a vzdávala Mu vďaky za seba i za celé ľudské pokolenie, pretože vyvolil takú vznešenú cestu k tomu, aby si získal ľudské srdcia svojou ľudskou prítomnosťou a úzkymi vzťahmi, ktoré s nimi naviazal prostredníctvom kresťanskej viery. Tie isté účinky na Ňu mal tiež druhý článok, že Kristus, náš Pán, sa narodil z Márie Panny. Dokonale rozumela všetky tajomstvá, ktoré obsahovala táto dogma, že Ona bola Bohom vyvolená, aby Jej panenstvo ostalo nedotknuté a predsa tiež bola spomedzi všetkých tvorov vyvolená za Matku Pána, a že tak ako Všemohúci tak aj Ona sa podieľala na dôstojnosti a vznešenosti takého božského diela, a že Cirkev svätá má veriť a považovať to za takú náuku a za jednu zo svojich právd, ktoré predkladá k viere. Nadšená takým uvažovaním o týchto mnohých pravdách, nebeská Pani vzbudzovala úkony tak vznešených cností, že to ľudskými slovami nemožno ani vyjadriť. Odvďačujúc sa plnou mierou, blčala chválami, klaňala sa a vďačne ďakovala za každú z nich a pokorujúc sa v takej miere, v akej bola povýšená, ponižovala sa až do prachu.

102. Tretí z týchto článkov je, že Kristus, náš Pán, podstúpil muky a smrť, štvrtý, že zostúpil do pekiel a vyslobodil duše spravodlivých, ktoré v predpeklí očakávali Jeho príchod, piaty, že vstal z mŕtvych, šiesty, že vstúpil na nebesia a sedí na pravici večného Otca, siedmy, že odtiaľ príde súdiť živých i mŕtvych pri všeobecnom súde, aby odplatil každému podľa jeho skutkov. Tieto pravdy, tak ako iné, najsvätejšia Mária verila a hlboko im rozumela, ako každej zvlášť, tak aj v poradí ako po sebe nasledujú a poznávala, aké je nutné, aby ich ľudia považovali za pravdu a verili im. Ona sama vynahradila za nedostatok viery tých, ktorí neuverili alebo nechceli uveriť týmto pravdám, a za

nedostatky spôsobené našou váhavosťou, aby sme im verili, i za nedostatok patričnej vážnosti, úcty a vďačnosti, aké toto božské učenie zaslúžilo. Celá Cirkev nazýva našu Kráľovnú nanajvýš šťastnou a požehnanou nielen preto, že uverila nebeskému vyslancovi /Lk 1,43/, ale i preto, že neochvejne verila v splnenie všetkých tých tajomstiev, ktoré sa začali i dokonali v Jej panenskom lone; a verila im za seba i za všetky dietky Adama. Ona bola Víťazkou božskej viery, ktorá pred zrakmi nebeského dvora rozvinula prápor svätej viery pre všetkých veriacich na zemi. Ona bola prvá Kráľovná katolíckej viery na tomto svete a nik sa Jej nevyrovná. V Nej majú všetci katolíci Matku a preto tí, ktorí sa k Nej utiekajú, sú Jej zvláštne dietky, lebo niet žiadnej pochyby, že táto láskavá Matka a Veliteľka katolíckej viery zhliadla so zvláštnou láskou na tých, ktorí Ju nasledujú v tejto veľkej cnosti viery a ktorí sa snažia rozširovať a hájiť ju.
103. Moje rozprávanie bolo by príliš rozvláčne, keby som chcela povedať všetko, čo som poznala o viere našej veľkej Panej, ako vystihovala všetky okolnosti a tajomstvá týchto článkov viery i všetky pravdy spojené s týmito katolíckymi náukami. Ja ale nemám dosť slov, aby som mohla opakovať všetky tajomstvá, ktoré Jej boli zjavené v tých konferenciách s Jej božským učiteľom Ježišom na Jej pokorné a múdre otázky, skryté v odpovediach Jej najmilšieho Syna, ktorými odkrýval pred Jej zrakom sväté diela, a tie poznala iba Matka a Syn. Okrem toho mi bolo povedané, že nie je vhodné o nich všetko povedať ľuďom v tomto smrteľnom živote. Ale vo vnútri najsvätejšej Márie bol uložený celý tento Nový zákon a jedine Ona sama ho zachovávala nanajvýš verne, aby vo vhodnom čase mohla poskytnúť, čokoľvek by svätá Cirkev potrebovala. Ó, najšťastnejšia a najblaženejšia Matka! Keď syn múdry je radosťou otca /Prísl. 10,1/, kto môže popísať radosť tejto veľkej Kráľovnej, keď videla oslavu večného Otca, ktorú dostával skutkami svojho Jednorodeného, ktorý bol tiež Jej Synom a keď plno vnikla do tajomstiev, ktoré obsahovali náuky svätej katolíckej viery?

Poučenie, ktoré mi dala nebeská Pani, presvätá Mária.

104. Dcéra moja, ľudský rozum nie je v stave pochopiť, čo som cítila, keď pomocou vliatych vedomostí a viery som poznala články viery, ktoré ustanovil môj najsvätejší Syn pre Cirkev svätú a ako to účinkovalo na moje schopnosti. Je preto pochopiteľné, že márne hľadáš slová, ktorými by si mohla povedať, čo si o tom poznala, lebo všetok pojem o tom je vzdialený od toho, aby mohol pochopiť a vysloviť tieto tajomstvá. Prajem si však a žiadam, aby si si s veľkou úctou a starostlivosťou uchovala to vzácne poznanie a pochopenie týchto posvätných tajomstiev. Ako Matka ti prikazujem a upozorňujem ťa na veľké a klamlivé snahy tvojich nepriateľov, ktorí ťa o ne chcú olúpiť. Buď vždy na stráži, aby ťa našli vždy plnú sily a tvoji domáci, ktorými sú tvoje schopnosti tela i duše, aby boli zaoblečené dvojnásobným rúchom vnútornej a vonkajšej ostražitosti a mohli odrážať útoky ich pokušení /Prísl. 31,17/. Mocnou zbraňou k boju proti tým, ktorí vedú boj proti tebe, musia byť náuky katolíckej viery /Rim 1,17/, lebo verná viera v nich a ich stále zachovávanie, ako aj ustavičné rozjímanie o nich a pamätanie na ne osvecuje dušu, zapudzuje omyly, odkrýva satanové osídla a rozptyľuje jeho klamstvá tak, ako slnečné papršleky rozptyľujú tmavé mraky. Okrem toho všetky tieto cvičenia sú tiež výživnou duchovnou potravou pre posilnenie duše v boji Pána.
105. Ak veriaci nepociťujú také a ešte obdivuhodnejšie účinky viery, nie je to preto, že by snáď viera nemala tú silu a pôsobenie, aby ich uskutočnila, ale je to tým, že niektorí veriaci sú veľmi zábudliví a nedbalí, iní sa zase príliš oddávajú telesnému a zvieraciemu životu a tým prekážajú požehnaniu viery. Zriedkakedy na ňu myslia, tak ako keby ju nikdy neboli ani obdržali. Pretože žijú ako pohania, ktorí nikdy nepoznali výhody viery a pomaly si uvedomujú svoju nešťastnú neveru, upadajú do väčšej bezbožnosti, než neverci Taký je výsledok ich ošklivej nevďačnosti a pohŕdania týmto vznešeným, najväčším darom. Od teba, moja najdrahšia dcéra, žiadam, aby si s najhlbšou pokorou a vrúcnou láskou ďakovala za dar svätej viery, aby si sa v nej cvičila neprestajnými hrdinskými úkonmi a stále rozjímala o jej tajomstvách. Tak budeš bez prekážky ochutnávať jej sladké a ako božské účinky. Čím živšie a hlbšie bude tvoje poznanie tajomstiev viery, tým viac a mocnejšie budú na teba pôsobiť. Ak budeš s náležitou horlivosťou spolupôsobiť, budeš prospievať v poznaní vysokých a podivuhodných tajomstiev, týkajúcich sa podstaty trojjediného Boha,

podstatného zlúčenia božskej a ľudskej prirodzenosti, života, smrti a zmŕtvychvstania môjho najsvätejšieho Syna a inej činnosti Bohočloveka. Tak okúsiš Jeho sladkosti a nazhromaždíš hojné ovocie pokoja a večného života.

K a p i t o l a 10.

Ako najsvätejšia Mária obdržala osvietenie o desiatich prikázaniach a ako to použila.

106. Ako sa náuky katolíckej viery vzťahujú na činnosť rozumu, tak prikázania sa vzťahujú na činnosť vôle. Všetky slobodne vykonané skutky, ako tie, ktoré vyžadujú používanie vliatych cností, tak aj tie, ku ktorým sú potrebné získané či osvojené cnosti, závisia síce na činnosti mocností vôle, ale nezávisia na nej rovnakým spôsobom, lebo úkony viery, ktoré pochádzajú priamo z rozumu, závisia na vôli len natoľko, že ich táto príjme s úprimnou, zbožnou a úctivou láskou. Nejasné skutky a pravdy viery nevynucujú súhlas rozumu bez spolupráce vôle a preto rozum čaká na rozhodnutie vôle. Ale pri konaní cností založených na viere, vôľa jedná samostatne a čaká od rozumu, len aby ju viedol k uskutočneniu toho, čo si predsavzala. Vôľa je taká slobodná a nezávislá, že nepripúšťa žiadne rozkazy rozumu, ani žiadne násilie. Je to poriadok ustanovený Pánom, aby nik nemohol byť prinútený slúžiť Mu nedobrovoľne, z nutnosti, mocou alebo násilím, ale tak, ako hovorí apoštol, každý nech slúži Bohu s neobmedzenou slobodou a radosťou.
107. Keď blahoslavená Panna bola tak božsky poučená o článkoch a dogmách našej svätej viery, bola obdarená iným videním Božstva, podobným tomu, o ktorom bola zmienka v predchádzajúcej kapitole. Toto videnie Jej bolo udelené pre obnovenie Jej pochopenia desiatich prikázaní Božích. Boli Jej v ňom s veľkou jasnosťou a úplnosťou ukázané všetky tajomstvá o prikázaniach, ako ich božská dobrota predložila ľuďom, aby ich viedli k večnému životu a ako boli dané Mojžišovi na dvoch doskách. Na prvej doske boli napísané tri prikázania, týkajúce sa úcty a klaňania, ktoré sa má vzdávať Bohu, na druhej bolo sedem prikázaní týkajúcich sa nášho obcovania s blížnymi. Vykupiteľ sveta, Jej najsvätejší Syn, mal ich všetky vpísať do ľudských sŕdc, ale naša Kráľovná a Pani mala začať konať všetko, čo každé z nich obsahovalo. Tiež porozumela vzťahu jedného k druhému a ako ich ľudstvo potrebovalo, aby dosiahlo spoločenstvo s Bohom. Mala jasný pojem o nestrannosti, spravodlivosti a múdrosti, s akou z božskej vôle boli tie prikázania ustanovené a že sú svätým, nepoškvrneným, sladkým, jasným, čistým, spoľahlivým a ľahkým zákonom pre rozumné tvory. Videla, ako dokonale boli primerané a prispôsobené ľudskej prirodzenosti, ako ľahko môžu a majú byť prijaté s radosťou a vďačnosťou a ako sa ich Autor postaral, aby pri ich zachovávaní bola nápomocná Jeho milosť. Naša veľká Kráľovná poznala v tomto videní mnohé iné vznešené tajomstvá a neznáme veci, týkajúce sa Cirkvi svätej a tých, ktorí v nej budú božské prikázania zachovávať alebo ich prestupovať.
108. Blahoslavená Pani vyšla z tohoto videnia zmenená a rozpálená vrúcnou a horlivou láskou pre zákon Boží. Ihneď sa odobrala k svojmu najsvätejšiemu Synovi, v duši ktorého videla zrkadliť sa jasne zákon Boží, aby ho znova podľa poriadku milosti vytvorila v seba samej. Súčasne hojným osvietením poznala, aké potešenie to bolo pre Pána, že v Nej mohol urobiť živý vzor v zachovávaní tých prikázaní. Je ale pravda, ako som už niekoľkokrát povedala, že naša Pani mala trvalé vliate vedomosti o všetkých tajomstvách, aby sa nimi stále riadila, ale tieto vedomosti sa u Nej obnovovali a zosilňovali zo dňa na deň. Pretože rozsah a hĺbka tajomstiev bola takmer nekonečná, ostávalo vždy otvorené nesmierne pole nových tajomstiev pre vnútorné nazeranie. Pri tejto príležitosti vysvetlil Jej božský Učiteľ mnoho nových bodov a predložil Jej Nový zákon a pravidlá s ich vzťahmi jedného k druhému, zriadené podľa poriadku, v akom majú byť udržované v bojujúcej Cirkvi Jeho evanjelia. Tiež o každom z nich jednotlivo obdržala nové zvláštne osvietenie. Hoci náš obmedzený rozum a schopnosti nie sú v stave obsiahnuť také vysoké tajomstvá, žiadne z nich nebolo skryté pred nebeskou Paňou. Lebo nesmieme merať Jej hlboké vedomosti so schopnosťami nášho krátkozrakého rozumu.
109. S najpokornejším a najochotnejším srdcom podrobila sa presvätá Mária zachovávaniu

všetkých prikázaní Božích a prosila Ho, aby Ju učil a udelil božskú milosť, aby mohla zachovávať všetko, čo prikázal. Pán Jej odpovedal takto: *„Matka moja, ty si tá jediná, ktorú som od večnosti vyvolil a predurčil pre väčšie potešenie môjho Otca, ktorý je jeden Boh so mnou. Naša večná láska, ktorá nás núti udeľovať požehnanie nášho Božstva tvorom a tak ich povýšiť k podieľaniu sa na našej sláve a blaženosti, ustanovila tento svätý a čistý zákon, ktorým pozemšťania môžu dosiahnuť cieľ, pre ktorý boli stvorení. Toto naše prianie sa dokonale splní v tebe, moja milovaná Holubička, lebo do tvojho srdca bude náš božský zákon vpísaný tak jasne a hlboko, že od samého začiatku tvojej existencie a po celú večnosť nebude vymazaný, a v žiadnom prípade neostane nesplnený alebo neúčinný v tebe, ako sa to stáva u iných dietok Adamových. Všimni si, najdrahšia Sulamitská, že tento zákon je absolútne čistý a nepoškvrnený a že preto si ho prajeme uložiť v tebe, lebo si tiež čistá a nepoškvrnená a v tebe sú oslavované všetky naše úmysly a všetko naše pôsobenie.“*
110. Tieto slová, ktoré sa v nebeskej Matke bez prekážky uskutočnili a spravili Ju podobnou Bohu s úplným pochopením a prijatím desiatich prikázaní a tajomstiev, ktoré obsahujú. Riadiac svoj rozum nebeským svetlom a spravujúc svoju vôľu podľa vôle božského Učiteľa, vnikla do významu prvého a najvznešenejšieho prikázania: *„Milovať budeš Pána Boha svojho z celého srdca svojho, z celej duše a z celej svojej mysle.“* /Mat 22,37/ Týmito slovami toto prikázanie neskoršie napísal evanjelista a dávno pred ním Mojžiš vo svojej piatej knihe, menovanej DEUTERONOMIUM. Jej pamäť ich pochopila i so všetkými bližšími určeniami, ktoré k nim Pán pridal, že ich ľudia majú chovať vo svojich srdciach, že otcovia ich majú vštepovať svojim deťom a že o ňom majú rozjímať vo svojich domovoch i vonku mimo nich, na svojich cestách, v spánku i bdení a že ich majú mať ustavične pred zrakom svojej duše. Aké hlboké bolo Jej porozumenie tomuto prikázaniu, takú veľkú mala aj horlivosť v zachovávaní všetkého, čo ním Pán prikazuje. Aj keď žiadne iné z Adamových dietok ich nesplnilo dokonale za svojho pozemského života, najsvätejšia Mária to dokázala a to dokonalejšie, ako najvyšší a láskou horiaci serafi a všetci svätí a blahoslavení v nebesiach. Nebudem sa zdržiavať podrobnejším výkladom toho, pretože v prvej časti tohoto životopisu, kde som písala o Jej cnostiach, som dostatočne pojednala o láske blahoslavenej Panny. Pri tejto príležitosti presvätá Mária veľmi horko plakala nad hriechmi, ktoré mali byť páchané proti tomuto veľkému prikázaniu a vzala si za úlohu vynahradiť svojou láskou chyby a hriechy pozemšťanov.
111. Po prvom prikázaní nasledovali dve ďalšie, týkajúce sa úcty k Bohu: Nezneuctievať meno Božie krivou a bezvýznamnou prísahou a ctiť Ho zachovávaním a svätením sviatočných dní. Tieto prikázania Matka múdrosti náležite pochopila a prenikla a zapísala ich do svojho zbožného a pokorného srdca s rozhodnutím, že bude vzdávať Bohu najvyššiu poctu a kľačanie. Hlboko uvažovala o urážkach, ktorých sa dopúšťajú tvory proti nemeniteľnej bytosti Božej a Jeho nekonečnej dobrote krivými prísahami alebo rúhaním proti Bohu a Jeho svätým. Vo svojom zármutku, že rozumné tvory opovážlivo prestupujú tie prikázania, zaprisahávala svojich anjelov strážcov, aby Jej menom uložili strážnym duchom všetkých ľudí, aby zamedzovali páchaniu tých urážok proti Bohu, aby svätými vnuknutiami a bázňou Božou zdržovali ľudí od zneužívania alebo rúhania sa Jeho svätému Menu. K tomu ešte tiež prosila Všemohúceho, aby udeľoval hojné požehnanie sladkostí tým, ktorí sa zdržujú od nepotrebných prísah a zneuctievania Jeho svätého Mena.
112. Pre zachovávanie a svätenie sviatkov, čo je tretie prikázanie, ktoré Boh ustanovil, našu veľkú Kráľovnú oboznámili Jej anjeli strážni so všetkými sviatkami, ktoré budú v Cirkvi ustanovené, aj so spôsobom, akým sa budú svätiť a zachovávať. Ako som sa zmienila inde, naša nebeská Matka už začala svätiť pamiatku tých dní, v ktorých sa stali tajomstvá Jej života, ako najsvätejšej Trojice a tie, ktoré sa týkali Jej najsvätejšieho Syna a anjelov. Na oslavu týchto a iných tajomstiev, ktoré Cirkev neskoršie slávila, pozvala nebeských dvoranov a v spojení s nimi spievala hymny chvály a vďakyvzdania Pánovi. Dni, ktoré sú zvlášť ustanovené k uctievaniu Boha, trávila celé tým, k čomu sú určené, nie preto, že Jej vonkajšia činnosť nikdy neprekážala Jej vnútorným úmyslom lebo nebránili vzletu Jej duše, ale preto, že si priala svätiť sviatky Pána takým spôsobom, ako to vyžadoval nový zákon milosti; a toto všetko, ako prvá učeníčka Vykupiteľa sveta, snažila sa horlivo zachovávať.
113. Podobné pochopenie a vedomosti mala najsvätejšia Mária tiež o siedmych prikázaniach, ktoré

sa týkajú povinností k našim blížnym. O štvrtom prikázaní, ktoré prikazuje ctiť otca i matku, poznávala dobre, kto má byť zahrnutý pod meno rodičov a ako hneď po úcte povinnej k Bohu nasleduje úcta k rodičom, a ako sú dietky povinné preukazovať im všetku úctu; poznávala tiež, aké povinnosti majú rodičia ku svojim deťom. Videla, aké spravodlivé je piate prikázanie zakazujúce vraždy, lebo iba Boh je Pánom života a bytia človeka a nedal nad ním moc ani jeho vlastníkovi a tým menej niektorému z jeho spolublížnych. Pretože život je najprednejší z prirodzených hodnôt a základom milosti, preto Mária vzdávala Pánovi vďaky za to, že ho svojím prikázaním tak dobrotivo chráni. Na všetkých ľudí pozerala ako na dielo Jeho rúk, schopných Jeho milosti a slávy a vykúpených krvou Jej Syna. Preto sa horlivo modlila za verné zachovávanie tohoto prikázania v Cirkvi Božej. Naša najčistejšia Pani rozumela podstate a vlastnostiam šiesteho prikázania tak ako nebeskí blahoslavenci, ktorí nemusia používať žiadne opatrenia proti ľudským vášniam a môžu na ne pozerať bez toho, aby sa ich tieto dotkli. Najblahoslavenejšia Pani, ktorá bola úplne uchránená od poškvrny hriechu, rozumela podstate a vlastnostiam šiesteho prikázania ešte aj z vyššieho stanoviska milosti, než svätí. Také pocity vznikali v tomto veľkom vzore čistoty, keď k nej vzbudzovala lásku a ľútosť nad hriechmi nečistoty páchané ľuďmi, že nimi znovu zranila srdce Všemohúceho /Veľp. 4,9/; a podľa spôsobu nášho vyjadrovania, potešila svojho božského Syna urážaného ľuďmi hriechmi proti tomuto prikázaniu. Pretože vedela, že v Novom zákone evanjelia zachovávanie tohoto prikázania dosiahne tak veľkú vážnosť, že bude možné aj rády a kongregácie panien i mužov zriaďovať, ktorých členovia budú sľubovať zachovávanie čistoty, prosila Pána, aby im zaistil neprestajné požehnania. Pán vypočul žiadosť svojej najčistejšej Matky a uistil Ju, že ako odmenu za panenskú čistotu tí, ktorí sa Jej zasvätia, obdržia výsadu, že budú Jej nasledovníkmi, ktorá bola panenskou Matkou Baránka /Ž 44,15/. S nevýslovnou radosťou vzdávala Pánovi vďaky za také rozšírenie zachovávania panenstva, ktoré Ona sama v Novom zákone zahájila. Nebudem už ďalej hovoriť o preveľkej cene tejto cnosti, pretože som o nej už písala v prvej časti a aj na iných miestach.
114. Rovnako pozoruhodné bolo Máriine pochopenie tiež o siedmom prikázaní: „Nepokradneš", o ôsmom: „Neprehovoríš krivé svedectvo proti blížnemu svojmu," o deviatom: „Nepožiadaš manželku blížneho svojho" a o desiatom: „Nepožiadaš ani majetok jeho." Pre každé z týchto prikázaní vzbudzovala úkony veľkej vnútornej ochoty a súhlasu s nimi a za každé z nich chválila Pána a ďakovala Mu za to, že poskytol ľuďom také múdre a účinné prostriedky na dosiahnutie večnej blaženosti pomocou týchto prospešných a nanajvýš primeraných zákonov. Lebo videla, že ak ich budú ľudia zachovávať, nielen že si zaistia večnú odmenu, aká im za to náleží, ale môžu tiež požívať pravý pokoj a mier, primerané každému podľa jeho stavu a okolností. Keby sa teda všetky rozumné tvory podrobovali spravodlivým požiadavkám zákona Božieho a rozhodli sa verne zachovávať Jeho prikázania, požívali by neobyčajné, veľmi oblažujúce šťastie, ktoré pochádza zo svedectva dobrého svedomia. Všetky ľudské rozkoše sa vôbec nemôžu prirovnať k úteche, akú poskytuje vernosť k zákonu Božiemu vo všetkých veciach, malých aj veľkých /Mt 25,21/. Za toto požehnanie vďačíme najmä Kristovi, nášmu Vykupiteľovi, ktorý nás utvrdil v konaní dobrého a tým nám zaistil sladký pokoj a mier, útechu a mnoho iných požehnaní tohoto života. Ak to nedosahujeme všetci, je to tým, že nezachovávame Jeho prikázania. Práca , nehody a nespokojnosť sú nerozlučné dôsledky prestupovania prikázaní, lebo každý priestupok prispieva svojím dielom k nášmu nešťastiu, ale napriek tomu sme takí nerozumní, že akonáhle nás stihne nejaké protivenstvo, hneď zvaľujeme vinu na iných, namiesto toho, aby sme ju pričítali sami sebe.
115. Kto môže odhadnúť všetky zlá tohoto života, ktoré vyrastajú z nepoctivého jednania, zakázaného siedmym prikázaním a z nedostatku spokojnosti s vlastným údelom a spoliehania sa na pomoc Pána, ktorý nezabúda ani na vtáctvo nebeské, ani na najmenšieho zemského červíčka? Akú biedu a súženie často trpia kresťanské národy iba preto, že ich vladári sa nespokoja s územím, ktoré im zveril najvyšší Kráľ! V snahe po rozšírení svojej moci a svojho vplyvu, nenechávajú na pokoji ani svet, ani pokojné vlády, ba ani duše, aby mohli slúžiť svojmu Stvoriteľovi. Nie menšie zlo a nesvornosť zaviňujú falošné svedectvá klamstiev, ktoré urážajú nekonečnú Pravdu a poškodzujú vzájomné styky, rozsievajú semeno svárov a hádok, narúšajú pokoj a kľud ľudských srdc, a jedno ako druhé zapríčiňuje, že Stvoriteľ v nich nemôže prebývať ako by si prial. Žiadosť po manželke

blížneho a cudzoložstvo ruší zákon Boží o manželstve, ktorý je potvrdený a posvätený sviatosťou. A koľko skrytého i verejného zla tým bolo spôsobené a stále sa spôsobuje medzi katolíkmi! Ak uvážime, koľko je priestupkov, ktoré sú známe v očiach sveta a že oveľa viac ich ostáva pred ľuďmi skrytých, ale nie sú skryté pred Bohom, prísnym a spravodlivým sudcom, ktorý ich už teraz trestá, či nás to nemôže presvedčiť, že oveľa prísnejšie budú Jeho tresty, čím viac prehliadal naše hriechy teraz a čím dlhšie trpezlivo čakal a dovoľoval nám používať spoločné kresťanské dobrá?
116. Všetky tieto pravdy naša veľká Kráľovná poznávala v Pánovi. I keď vedela o hriešnosti ľudí, ktorí tak ľahkomyseľne odhadzujú vážnosť a úctu, ktorú sú povinní vzdávať svojmu Bohu, a to aj po tom, keď im tak láskavo opatril tak veľmi potrebné zákony a predpisy, naša najmúdrejšia Pani predsa sa nepohoršovala nad ľudskou krehkosťou, ani sa nedivila ľudskému nevďaku, ale ako láskavá Matka ľutovala pozemšťanov a s najvrúcnejšou láskou ďakovala Všemohúcemu za Jeho dobrotu a snažila sa dávať Mu vynáhradu za priestupky páchané proti zákonu evanjelia, prosiac o milosť na Jeho dokonalé zachovávanie. Súhrn všetkých týchto prikázaní: milovať Boha nado všetko a blížneho ako seba samého, najsvätejšia Mária pochopila dokonale; taktiež tú pravdu, že náležité pochopenie a zachovávanie týchto dvoch prikázaní je dokonalosťou pravej cnosti. Kto ich zachováva, nie je ďaleko od kráľovstva Božieho a ich zachovávaniu sa má dávať prednosť i pred obeťami a celopalmi, ako učí sám Pán v evanjeliu /Mk 12,34,33/. V akej miere naša Kráľovná poznávala a chápala tieto predpisy, tak tiež úmerne podľa nich jednala a zachovávala ich tak ako sú uvedené v evanjeliu, nezabúdajúc ani na najmenší predpis alebo radu. Táto nebeská Kňažná sa dokonalejšie riadila učením Vykupiteľa, než všetci svätí a veriaci Cirkvi svätej.

Poučenie, ktoré mi udelila Pani a Kráľovná nebies.

117. Dcéra moja, keď Syn večného Otca vyšiel z Jeho lona a v mojom živote prijal ľudskú prirodzenosť, prišiel osvietiť tých, ktorí chodia vo tme a v tieni smrti /Lk 1,79/, a navrátiť im stratenú blaženosť. Aby teda bol ich svetlom , cestou, pravdou a životom, bolo potrebné, aby im dal zákon taký svätý, aby ich ospravedlňoval; tak bezpečný, aby ich povzbudzoval; tak mocný, aby nimi pohol; tak pravdivý, aby prinášal radosť a potešenie všetkým, ktorí ho budú zachovávať. Nepoškvrnený zákon evanjelia má v seba moc poskytovať všetky tieto i iné, ešte obdivuhodnejšie účinky. A Boh stvoril a ustanovil rozumné tvory tak, že všetko ich šťastie, telesné i duševné, časné i večné, záleží úplne na zachovávaní tohoto zákona. Preto nemôžeme odsudzovať slepú nevedomosť, ktorou úhlavní nepriatelia očarovali smrteľníkov /Gal 3,1/, keď všetci ľudia v nezriadenej túžbe a honbe za šťastím nedbali na božský zákon, v ktorom ho jedine môžu nájsť, a preto z nich tak málo dosahuje šťastie.
118. Keď toto všetko vieš, priprav svoje srdce, aby Pán mohol do neho zapísať svoj svätý zákon. Odlož všetko a zabudni na to, čo je viditeľné a pozemské, aby všetky tvoje schopnosti boli voľné a nezaťažovali ich nejaké obrazy okrem tých, ktoré tam vtlačil prst Boží a ktoré obsahuje učenie a predpisy evanjeliových právd. Aby tvoje túžby neboli márne, pros Pána vo dne i v noci, aby ťa spravil hodnú požehnania, ktoré prisľúbil môj najsvätejší Syn. Pamätaj, že u teba je každá nedbalosť alebo zabudnutie trestuhodnejšie, než u všetkých ostatných pozemšťanov, lebo žiadneho iného božská láska nevolala tak nástojčivo, alebo neprispievala svojimi požehnaniami a pomocou, ako tebe. V dňoch hojnosti i v dňoch súžení a pokušení si pamätaj na to, čo si dlžná Pánovi, ako aj na Jeho žiarlivé horlenie tak, aby ťa útechy nepovyšovali a utrpenia i bolesti neskľučovali. Či si už v jedných alebo v druhých okolnostiach, vždy sa obracaj k božskému zákonu napísanému v tvojom srdci a zachovávaj ho neporušiteľne a vytrvalo so všetkou pozornosťou a dokonalosťou. V ohľade lásky k blížnym riaď sa vždy základným zákonom, aby si robila iným, čo si praješ, aby druhí robili tebe, to základné pravidlo všetkého obcovania s ľuďmi. Ak si praješ, aby s tebou zmýšľali a jednali dobre, ty musíš tak konať voči svojim bratom. Ak cítiš, že ťa v nejakých maličkostiach rozľaďujú, dbaj, aby si im nerobila nič podobné. Ak vidíš, že iní konajú to, čo sa ich blížnym zdá byť zlé a nepríjemné, chráň sa to činiť aj ty, nakoľko vieš, aké veľké previnenie je to proti zákonu ustanovenému Najvyšším. Plač nad svojimi hriechmi aj nad hriechmi svojich spolublížnych, pretože sa protivia zákonu Božiemu; to je pravá láska k Bohu i k blížnemu. Ľutuj ich nešťastie tak ako svoje vlastné a tak ma budeš nasledovať.

K a p i t o l a 9.

Hlboké vedomosti najsvätejšej Márie o siedmych sviatostiach, ktoré mal Kristus Pán ustanoviť a o piatich prikázaniach cirkevných.

119. Aby krása a bohatosť Cirkvi svätej bola úplná, bolo potrebné, aby jej zakladateľ Ježiš Kristus, náš Vykupiteľ, ustanovil sedem sviatostí, ktoré mali slúžiť ako spoločná pokladňa všetkých Jeho zásluh, ba Stvoriteľ všetkých týchto požehnaní sám mal zostať skutočne prítomný v jednej z nich ako pokrm a útecha veriacich i ako záruka tým, čo Ho budú požívať a hľadieť Naň z tváre do tváre po celú večnosť. Pre zdokonalenie vedomosti a milosti najsvätejšej Márie bolo potrebné, aby náplň týchto sviatostných požehnaní bola presadená do Jej rozšírenej a rozvrúcnenej duše, aby zákon milosti mohol byť v plnom rozsahu zapísaný na tabuľky Jej srdca tak, ako existoval v srdci Jej najsvätejšieho Syna. Veď za Jeho neprítomnosti Ona mala byť Učiteľkou Cirkvi a učiť prvých kresťanov, ako majú ctiť a prijímať tieto sviatosti s najväčšou možnou dokonalosťou.
120. Z týchto tajomstiev každé jednotlivo bolo novým osvietením ukázané blahoslavenej Matke vo vnútri Jej najsvätejšieho Syna. O prvej z týchto sviatostí uvidela, že starý zákon obriezky bude čestne odložený a obdivuhodne nahradený pôvabnou sviatosťou krstu. Bolo Jej oznámené, že hmotnou časťou tejto sviatosti bude obyčajná čistá voda a že bude udeľovaná v mene troch Božských osôb: Otca, Syna a Ducha svätého, a tak formula tejto sviatosti bude obsahovať vieru v najsvätejšiu Trojicu. Poznala tiež, ako Kristus, jej zakladateľ, udelí tejto sviatosti takú moc, že úplne od všetkých hriechov očistí a dokonale posvätí toho, kto ju príjme. Videla obdivuhodné účinky, ktoré spôsobí v ľuďoch, že ich znovuzrodí a urobí adoptovanými dietkami Božími a dedičmi neba, že im vleje cnosti viery, nádeje a lásky s mnohými inými cnosťami a vtiskne do ich duší znamenie dietok Cirkvi svätej. Tento i všetky iné účinky tejto svätej sviatosti boli ukázané najsvätejšej Márii. Potom s horúcou túžbou prosila svojho najsvätejšieho Syna, aby Jej dal túto sviatosť v príhodnom čase prijať, čo Jej On prisľúbil, a ako neskoršie budem rozprávať, skutočne aj spravil.
121. Podobné porozumenie naša veľká Pani obdržala tiež o druhej sviatosti, birmovaní. Táto zaberá druhé miesto, pretože krst je určený k zrodeniu dietok pre Cirkev, kdežto birmovanie, aby sa stali silné a neohrozené vo vyznávaní viery, obdržanej na krste svätom. Birmovanie rozmnožuje prvé milosti a pridáva k nim ďalšie milosti, potrebné každému k jeho stavu. Poznala usporiadanie tejto sviatosti, čo sa pri nej bude používať, kto ju bude udeľovať, ako bude účinkovať a aké znamenie vtlačí do duše, ako sa olejom a chrizmou, ktoré tvoria hmotnú časť tejto sviatosti, znázorňuje vôňa dobrých skutkov Krista, na ktorých prijímajúci s vierou dostáva podiel, čo je taktiež ale iným spôsobom znázornené vo formule pre udeľovanie birmovania, najmä slovami, ktoré sa pri udeľovaní tejto sviatosti používajú. V súhlase s týmito osvieteniami vzbudzovala naša veľká Kráľovná hrdinské úkony chvály, vďakyvzdávania, vrúcnych prosieb, s túžbou, aby všetci ľudia čerpali z tohoto zdroja Pána a používali tie neporovnateľné poklady a zároveň Ho uznávali a vyznávali ako pravého Boha a Vykupiteľa. Prelievala horké slzy nad žalostnou stratou tak mnohých, ktorí napriek tomu, že sa im hlása evanjelium, necítia jeho liečebnú moc.
122. O tretej sviatosti, o pokání , nebeská Pani poznala užitočnosť tohoto prostriedku, získavajúceho znovu pre dušu milosť a priateľstvo Božie, ktoré pri svojej krehkosti tak často stráca. Poznala tiež, čo sa k nej bude vyžadovať aj moc tých, ktorí ju budú udeľovať a ľahkosť, s akou veriaci môžu pre seba získať toto požehnanie. Ako pravá Matka milosrdenstva vzdávala zvláštne vďaky Všemohúcemu za to, že poskytol jej dietkam taký mocný liek proti denne sa opakujúcim hriechom. Padla tvárou na zem a menom Cirkvi svätej úctivo uznávala posvätnú spovednú súdnu stolicu, z ktorej Pán s nevýslovnou láskavosťou poskytuje úľavu a rieši všetky pochybnosti duší týkajúce sa ich ospravedlnenia alebo zavrhnutia, ponechávajúc rozhodnutie kňazom, či majú udeliť alebo zadržať rozhrešenie.
123. Zvlášť hlboké poznanie dostala najmúdrejšia Pani o najvyššom sviatostnom tajomstve najsvätejšej EUCHARISTIE. Jej preniknutie do tajomstva tejto sviatosti prevyšovalo chápavosť aj

najvyšších serafov, lebo Jej bol ukázaný nadprirodzený spôsob prítomnosti človečenstva i Božstva jej Syna pod spôsobom chleba a vína, moc premenujúcich slov, ktorými sa viditeľná podstata chleba a vína mení na podstatu Jeho najsvätejšieho Tela a najsvätejšej Krvi, hoci viditeľné spôsoby ostávajú nezmenené, ako môže byť súčasne prítomný v tak mnohých rôznych častiach a na mnohých miestach. Bolo Jej ďalej zjavené, ako bude ustanovené presväté tajomstvo omše svätej, aby náš Vykupiteľ mohol byť premieňaný a obetovaný večnému Otcovi až do konca sveta, aká pocta a klaňanie sa Mu má vzdávať v tejto najsvätejšej sviatosti v tak mnohých katolíckych chrámoch po celom svete, aké účinky milosti poskytne tým, ktorí Ho viac alebo menej dobre pripravení príjmu a aký trest stihne tých, ktorí Ho príjmu nehodne. Bola poučená tiež o viere veriacich a o bludoch kacírov ohľadne tohoto tajomstva a najmä o nesmiernej láske svojho Syna, s akou sa rozhodol dať sa za pokrm a nápoj pre život večný každému smrteľníkovi.
124. Týmito a inými osvieteniami týkajúcimi sa najsvätejšej Eucharistie bolo Jej najčistejšie Srdce zapálené novým žiarom lásky, presahujúcim všetko ľudské pochopenie. Hoci vynašla nové piesne chvály a klaňania pri všetkých tých osvieteniach, ktoré obdržala o každom článku viery i o každom tajomstve, predsa pri pozorovaní tejto veľkej sviatosti Jej srdce sa rozšírilo viac než inokedy predtým, padla na tvár blčiac novými prejavmi lásky, klaňania, chvály, vďaky a pokory, ale aj pocitmi najhlbšieho zármutku nad tými, ktorí budú túto sviatosť zneužívať pre svoje zatratenie. Horela túžbou, aby uvidela ustanovenie tejto najsvätejšej Sviatosti, a keby nebola podporovaná mocou Božou, sila jej lásky bola by Ju pripravila o život. Okrem toho prítomnosť Jej najsvätejšieho Syna tiež napomáhala k zmierneniu tej prílišnej túžby a umožnila Jej dočkať sa času jej ustanovenia. Ale už od tej doby sa chcela pripravovať na jej prijatie a prosila svojho Syna, aby Jej doprial prijať Ho v tejto najsvätejšej Sviatosti hneď, akonáhle bude stanovená. Povedala Mu: *„Najvyšší Pane a život mojej duše, či bude mne, nepatrnému červíčkovi a zo všetkých ľudí najopovrhnutejšej dopriate Teba prijímať? Budem taká šťastná, aby som Ťa ešte raz mohla nosiť vo svojom tele a vo svojej duši? Či bude moje srdce Tvojím príbytkom a svätostánkom, v ktorom by si odpočíval a ja by som sa kochala v Tvojom objatí, a Ty, môj Milý, v mojom?“*
125. Božský Majster Jej odpovedal: „Moja milovaná Matka, mnohokrát ma prijmeš v tejto najsvätejšej Sviatosti a po mojej smrti a nanebovstúpení to bude tvojou útechou, pretože ja si zvolím tvoje najúprimnejšie milujúce Srdce za najrozkošnejšie miesto svojho odpočinku.“ Pri tomto sľube Pána sa naša veľká Kráľovná znovu hlboko pokorila, padla do prachu a vzdávala Mu vďaky, čím vzbudila obdiv samého neba. Od tej hodiny začala riadiť všetky svoje myšlienky i skutky tak, aby sa nimi pripravovala na tú chvíľu, keď bude môcť prijať svojho najsvätejšieho Syna v najsvätejšej Sviatosti; a za všetky tie roky nikdy nezabudla alebo neprerušila tieto úlohy svojej vôle. Jej pamäť, ako som už povedala, bola spoľahlivejšia a trvalejšia než u anjelov a jej vedomosti tiež boli väčšie než u anjelov, a pretože stále mala na mysli toto tajomstvo, ako aj iné, jej skutky boli úmerné Jej veľkým vedomostiam. Od tej doby tiež stále prosila Pána, aby udelil smrteľníkom svetlo, aby mohli poznať a ctiť túto Sviatosť, najväčšiu zo všetkých sviatostí, a hodne ju prijímať. Kedykoľvek prijímame túto najsvätejšiu sviatosť náležíte pripravení (a to má byť vždy), máme za ňu ďakovať Vykupiteľovi i slzám a modlitbám tejto nebeskej Matky, ktorá nám túto milosť vyprosila. Keby sa niekto z nás opovážil prijať túto Sviatosť v stave ťažkého hriechu, nech vie, že okrem svätokrádežnej urážky, ktorej sa dopustil proti svojmu Pánovi a Bohu, uráža tiež najsvätejšiu Matku, pretože pohŕda a zneužíva Jej lásku, Jej zbožné túžby, modlitby a vzdychy. Chráňme sa starostlivo takého hrozného zločinu.
126. O piatej sviatosti, o pomazaní chorých, najsvätejšia Mária náležíte pochopila účel, pre ktorý bola táto sviatosť ustanovená, aj všetko, čo sa používa pri jej udeľovaní. Videla, že sa pre jej udelenie musí používať posvätený olivový olej, ktorý je symbolom milosrdenstva, že formula má obsahovať prosebné slová, ktoré sa majú používať pri pomazaní zmyslov, ktorými hrešíme a že iba kňaz môže udeľovať túto sviatosť. Poznala účel i účinky tejto sviatosti, že totiž má veriacim poskytovať pomoc v nebezpečenstve smrti a posilňovať ich proti pokušeniam a útokom diablov, ktoré často v poslednej hodine bývajú hrozné. Tak ten, kto túto sviatosť dobre prijíma, nadobúda znovu silu duše, ktorú stratil predtým spáchanými hriechmi, a tiež, ak mu je to prospešné, i zdravie tela. Chorý zároveň je pohnutý k citom zbožnosti a k túžbe po hľadení na Boha a tiež sa mu

odpúšťajú všedné hriechy i niektoré ťažké, z ktorých sa chorý pre slabosť nemohol snáď vyspovedať, ako aj niektoré tresty za hriechy. Táto sviatosť vtláča do duše nebeskú pečať (hoci nie nezmazateľnú), takže sa diabol neodvažuje priblížiť sa tam, kde milosťou svojich sviatostí Pán zvolil svoj príbytok. Mocou tejto sviatosti Lucifer stráca moc a právo nad človekom, ktoré nadobudol skrz dedičný hriech a hriechy osobné tým, že telo spravodlivého, ktoré má byť vzkriesené, aby spolu s dušou požívalo Boha, bolo náležíte poznačené pre spojenie so svojou dušou. Toto všetko najvernejšia Matka a Pani vedela a vzdávala za to menom všetkých veriacich vďaky.
127. O šiestej sviatosti, posvätení kňazstva, presvätá Matka poznala, že Jej najsvätejší Syn, obozretný zakladateľ milostí Cirkvi svätej, ustanovil touto sviatosťou vhodných rozdávačov svojich sviatostí pre posvätenie svojho mystického tela a pre premieňanie svojho najsvätejšieho tela a krvi a postavil ich v dôstojnosti nad všetkých ľudí, ba i nad samotných anjelov. Toto v Nej vzbudilo tak veľkú úctu k dôstojnosti kňazskej, že ich už od toho okamihu začala ctiť. Všemohúceho prosila, aby ich spravil hodnými rozdávačmi Jeho milostí a veriacich aby naplnil veľkou úctou ku kňazstvu. Tiež však plakala nad hriechmi ako kňazov tak aj ľudí, ktorých sa dopúšťajú proti povinnostiam jedných k druhým. Pretože však som už písala o veľkej úcte, ktorá patrí kňazom, nebudem sa o tom viac rozširovať. Všetko ostatné, čo sa týka tejto sviatosti, formule i vecí, ktoré sa používajú pri svätení kňazstva, jeho účinky a spôsob udeľovania, bolo najsvätejšej Matke tiež zjavené.
128. Bola tiež poučená o veľkom účele stavu manželského, siedmej a poslednej sviatosti, že je ustanovená hlavne pre posvätenie a požehnanie rozmnožovania veriacich evanjeliového zákona a tiež, aby sa ňou znázornilo tajomstvo duchovného zasnúbenia a úzkeho spojenia Krista s Jeho Cirkvou /Ef 5,32/. Poznala, ako táto sviatosť má byť stále zachovávaná a akým spôsobom sa udeľuje, aké veľké dobro z nej prichádza pre veriace dietky Cirkvi a všetky tajomstvá týkajúce sa účinkov tejto sviatosti, jej potrebu a moc. Na všetko to zložila hymny chvály a vďaky, ktoré spievala v mene veriacich, ktorí budú mať podiel na tomto požehnaní. Súčasne bola poučená o obradoch, aké neskoršie Cirkev ustanoví pri udeľovaní tejto sviatosti a pre usporiadanie bohoslužieb pre veriacich, ako aj zákony Cirkvi pre vládu nad veriacimi, najmä o piatich prikázaniach Cirkevných, menovite o povinnosti počúvať svätú Omšu v nedeľu a zasvätiť sviatky, v určitých dobách ísť ku spovedi a prijímať najsvätejšie Telo Krista, v ustanovené dni sa postiť a dávať Pánovi desiatky a prvý zisk z pozemských majetkov.
129. V týchto cirkevných predpisoch a prikázaniach naša najblahoslavenejšia Pani videla tajomstvá nášho ospravedlnenia, čo je účelom ich ustanovenia, poznávala účinky, aké budú mať na veriacich a ich nutnosť v novej Cirkvi Božej. Videla, aké potrebné je pre veriacich prvé z tých prikázaní, ustanovujúce dni zasvätené Pánovi, aby ľudia mohli hľadať svojho Boha, zúčastniť sa tajomstva obety svätej omše, ktorá má byť obetovaná za živých i mŕtvych, aby mohli obnoviť vyznanie viery a pamiatku božského utrpenia a smrti, ktorou sme boli vykúpení, aby mohli, ako je najlepšie možné, spoluobetovať túto veľkú obetu a podieľať sa na požehnaniach a zásluhách získaných Cirkvou najsvätejším tajomstvom svätej omše. Videla tiež, ako je nutné povzbudzovať našu lojálnosť a horlivosť svätou spoveďou a svätým prijímaním, aby sme znovu získali priateľstvo a lásku Všemohúceho, lebo okrem nebezpečenstva, ktoré si ľudia spôsobia zábudlivosťou alebo nedbalosťou pri prijímaní týchto sviatostí, dopúšťajú sa ďalšej urážky, pretože maria túžby svojho Boha, ktoré mal, keď pre náš prospech ustanovil tieto sviatosti, lebo taká ľahostajnosť nemôže byť bez veľkého pohŕdania božskou dobrotou, či sa to už deje mlčky alebo výslovne, veľmi tým urážajú Boha tí, ktorí sa tým previňujú.
130. Rovnako rozumela dvom posledným prikázaniam, o počte a platení desiatkov. Videla, ako je pre ľudí nutné, aby premáhali svojich nepriateľov obmedzovaním a umŕtvovaním vášní, ktoré sú príčinou, že tak mnoho nepriateľských a nedbalých kresťanov stráca večnú blaženosť. Sú to práve nezriadené žiadosti tela, ktoré podnecujú vášne, a telo sa pôstom krotí. V tom nám Učiteľ života dal príklad, hoci sám nepotreboval premáhať hriešne vášne. V platení desiatkov, čiže odvádzaní desiateho dielu zisku poznávala zvláštne ustanovenie Pána, aby tým veriaci mali príležitosť uznávať Ho za Stvoriteľa a najvyššieho Pána svojich časných majetkov a ďakovať Mu za dary, ktoré obdržali od Jeho Prozreteľnosti pre zachovanie života. Pán si tiež prial, aby tieto obete boli dávané na živobytie a udržovanie kňazov. Kňazi zase, keď vidia, že ich potreby sú im poskytované z potu

ľudu, majú byť vďační Pánovi za dostatočné zaobstaranie svojich potrieb a pamätliví svojej povinnosti majú dbať o duchovný prospech duší a venovať celý svoj život na oslavu Božiu a rozšírenie Jeho svätej Cirkvi.
131. Snažila som sa veľmi stručne podať svoje vysvetlenie o týchto veľkých tajomstvách, ktoré skryto prenikali a roznecovali veľkomyseľné srdce Kráľovnej nebies, keď Jej Všemohúci vysvetľoval zákony a pravidlá evanjeliovej Cirkvi. Obavy, aby som nebola príliš rozvláčna a ešte viac, aby som sa nedopustila nejakej chyby, zadržali ma od popisovania všetkého, čo mi bolo vnútorne oznámené a čo som v tomto ohľade poznala. Svetlo našej viery, podporované kresťanskou zbožnosťou a múdrosťou, naučí katolíkov veľkej úcte k týmto vysokým tajomstvám a povedie ich k tomu, aby so živou vierou uvažovali o podivuhodnom súlade svätých sviatostí, zákonov, učení a tajomstiev, ktoré obsahuje Cirkev katolícka a ako sa táto Cirkev vždy hneď od začiatku nimi riadila a bude sa riadiť až do konca sveta. Toto všetko bolo obdivuhodne vložené do duše blahoslavenej Panej a Kráľovnej; v Nej, podľa nášho vyjadrovania, Kristus priviedol svoju Cirkev k najvyššej čistote a dokonalosti; v Nej uložil všetky bohatstvá Nového zákona, aby Ona prvá ich mohla v plnej miere používať a zúrodniť, milovať a rozmnožiť ich a ďakovať za ne menom všetkých ostatných smrteľníkov. Mala tiež oplakávať ich hriechy, aby prúdy Božieho milosrdenstva k ľudskému pokoleniu neboli zadržiavané. Duša Márie mala slúžiť ako verejný zápisník všetkého čo Boh mal vykonať pre vykúpenie človečenstva a za písomný preukaz, ktorý Ho zaväzuje, aby dokončil dielo vykúpenia. Mária má byť Pomocníčkou, i stálou upomienkou na všetky divy, ktoré mienil vykonať medzi nami.

Poučenie, ktoré mi udelila Kráľovná nebies.

132. Dcéra moja, už mnohokrát som ti pripomenula, ako urážajú Všemohúceho a pre pozemšťanov je nebezpečným zabúdanie a nevšímavosť tajomstiev a obdivuhodných skutkov Jeho božskej dobrotivosti k ľuďom. Moja materská starostlivosť ma núti, aby som u teba obnovila spomienku a ľútosť nad týmto poľutovaniahodným sklonom. Kdeže je súdnosť a zdravý rozum ľudí, že tak zabúdajú na svoje večné blaho a slávu svojho Vykupiteľa a Stvoriteľa. Brány milosti a slávy sú otvorené a oni predsa, nielen že cez ne nevchádzajú, ale utekajú od svetla a života a zatvárajú pred nimi svoje srdcia zatemnené tieňom smrti. Ó , tá viac než neľudská krutosť hriešnika k sebe samému!. Zachvátený najnebezpečnejšou smrteľnou chorobou, nechce prijať liek, ktorý Mu tak láskavo ponúkajú! Kto by sa nenechal ochotne vyrvať smrti a priviesť znovu k životu? Ktorý nemocný by nebol vďačný lekárovi za vyliečenie z choroby? Keď ľudia vedia byť takí vďační za navrátenie zdravia, ktoré im opäť za krátko odníme smrť a slúži im iba na to, aby ďalej znášali ďalšie utrpenie, práce a nebezpečenstvá, prečo sú takí nerozumní a tvrdohlaví a neďakujú za požehnanie alebo ani neuznávajú tie milosti od Toho, ktorý im dáva večný život a večnú blaženosť a zachraňuje ich od bolestí nekonečných a nepochopiteľne veľkých?
133. Moja najdrahšia dcéra, ako môžem prijať za dietky a byť Matkou tých, ktorí tak pohŕdajú mojím Synom a Pánom a všetkou Jeho dobrotivosťou? Anjeli a svätí v nebi, ktorí poznajú Jeho láskavosť, žasnú nad takou hrubou a nebezpečnou nevďačnosťou pozemšťanov a poznávajú, ako spravodlivosť božských súdov bude zjavená pred celým svetom. Už v predošlých čiastkach tohoto životopisu som ti oznámila mnohé z týchto tajomstiev; a teraz som ti ich oznámila ešte viac, aby si ma tým lepšie mohla napodobňovať a plakať so mnou nad týmto nešťastným stavom smrteľníkov, ktorým Boh bol a stále je tak veľmi urážaný. Plač nad ich hriechmi a zároveň sa snaž za ne zadosťučiniť. Prajem si, aby si nenechala uplynúť ani jediný deň, v ktorom by si nekonečnej velebnosti Božej nevzdávala pokorné vďaky, pretože za ustanovenie týchto veľkých sviatostí sa Mu dostáva iba potupa. Ty ich prijímaj s hlbokou úctivosťou, vierou a pevnou nádejou. Najmä k sviatosti pokánia musíš mať veľkú úctu a vždy sa snaž vzbudzovať také zmýšľanie a plniť požiadavky, ktoré Cirkev svätá a jej učitelia udávajú ako potrebné na hodné prijatie tejto sviatosti. Prichádzaj denne k tejto sviatosti so srdcom pokorným a vďačným; a kedykoľvek na sebe zbadáš nejakú chybu, neodkladaj s nápravou, použi hneď túto sviatosť. Umy a očisti svoju dušu, lebo je to veľmi trestuhodná nedbalosť, ak niekto vie, že je poškvrnený hriechom a predsa ostáva v takej nemilosti dlhšiu dobu. Ani okamih by v nej nemal ostať.

134. Najmä si prajem, aby si dobre porozumela hnevu Všemohúceho proti tým, ktorí sa opovažujú prijímať sviatosti nehodne, najmä velebnú Sviatosť Oltárnu. Ó, duše! Aký hrozný je tento hriech v očiach Pána a Jeho svätých! Ba nie je hrozným hriechom iba nehodné prijímanie, ale aj neúctivosť, páchaná v Jeho skutočnej prítomnosti na oltári! Ako sa môžu nazývať dietkami Cirkvi tí, ktorí hovoria, že majú v úcte toto tajomstvo, avšak nielen, že zanedbávajú navštevovať Ho na mnohých miestach, kde je sviatostne prítomný ale bez hanby si dovoľujú takú neúctivosť voči Nemu, akej sa nedopúšťajú ani pohania voči svojim falošným modlám! Také chovanie sa nedá dostatočne odsúdiť ani mnohými pojednaniami. A ja ti hovorím, dcéra moja, že ľudia v terajšej dobe tak urážajú spravodlivosť Pána, že im ani nemôžem prejaviť, čo vo svojej láskavosti žiadam ako liek proti tomuto zlu. Teraz im však povedz, že jeho ortieľ bude hrozný a bez milosrdenstva, vynesený proti tým nešľachetným a neverným služobníkom, ktorí sú odsúdení slovami vlastných úst /Lk 19,22/. Toto môžeš oznámiť všetkým, ktorí ťa budú chcieť počuť, a poraď im, aby prišli aspoň raz do kostola, v ktorom ich Boh je sviatostne prítomný, aby Ho uctili a poklonili sa Mu; a nech spoluúčinkujú na omši svätej, lebo ľudia nevedia, ako veľa strácajú svojou nedbalosťou v tomto ohľade.

K a p i t o l a 12.

Nepretržité modlitby a žiadosti Vykupiteľa, Krista Pána, za naše blaho a ako naša najsvätejšia Matka sa k Nemu v tomto pripojila a obdržala mnoho nových osvietení.

135. Čím viac sa snažíme našimi krátkymi pojednaniami objasniť a vychváliť tajomné skutky Krista, nášho Vykupiteľa a Jeho najsvätejšej Matky, tým lepšie poznávame, že samotné ľudské slová nie sú ani zďaleka v stave, aby vystihli veľkosť týchto tajomstiev, lebo - ako hovorí múdry Sirach - väčšie sú nad všetku chválu /Sir 43,33/. Ani ich nikdy nevyskúmame alebo neobsiahneme a vždy ostane veľa väčších tajomstiev než sú tie, ktoré sme sa snažili vysvetliť. Tie, ktoré vysvetľujeme, sú veľmi nepatrné a my nie sme hodní pochopiť a hovoriť ani o tých niekoľkých, ktoré sme sa pokúsili vystihnúť. Ani rozum najvyšších serafov nestačí na to, aby dostatočne ocenil a prenikol tie tajomstvá, ktoré sa odohrávali medzi Ježišom a Máriou za tie roky, keď žili pospolu. Platí to najmä o rokoch, o ktorých teraz hovorím, v ktorých Učiteľ života informoval svoju Matku o všetkom, čo sa má stať v zákone milosti, najmä ako veľa má tento Nový zákon vykonať v tomto šiestom období sveta, ktorý zahrňuje tiež tento rok 1657 a celú neznámu budúcnosť až do konca sveta. O tom všetkom bola blahoslavená Pani poučená v škole Jej božského Syna, ktorý Jej všetko predpovedal slovami svojich úst, naznačiac čas a miesto každej udalosti, kráľovstvá a provincie aj ich dejiny v dobe trvania Cirkvi. Toto Jej bolo ukázané tak jasne, že keby bola žila v ľudskom tele v našich storočiach, poznala by všetkých členov Cirkvi svätej podľa ich podoby i podľa mena. Stalo sa tak s osobami s ktorými sa neskoršie za svojho života stretla a hovorila, lebo hneď, akonáhle sa s nimi prvýkrát stretla, už ich poznala podľa duševných schopností a pri stretnutí ich začala poznávať iba svojimi zmyslami.
136. Hoci najsvätejšia Matka múdrosti tak jasne poznávala toto tajomstvo v duši svojho Syna a v činnosti Jeho schopností, nevnikala do nich tak hlboko ako najsvätejšia duša Kristova, ktorá bola spojená s Bohom blaženým nazeraním, kdežto nebeská Pani bola iba tvor a ešte nemohla stále požívať blažené hľadenie na Boha. Ani nemohla vždy porozumieť obraz, ktorý vznikol z blaženého nazerania božskej duše Kristovej, hoci toto sa stávalo iba keď Ona sama požívala priame hľadenie na Boha. Videla však obrazne predstavy vnútorných mocností Kristových, ktoré sa týkali tajomstiev Cirkvi bojujúcej a poznala tiež, ako tieto tajomstvá záviseli na Jeho najsvätejšej vôli, že On ustanovoval a riadil ich vývoj podľa príhodného času, miesta a okolností. Podobným spôsobom bola uvedomená, ako ľudská vôľa Vykupiteľa prispôsobovala sa vôli božskej a riadila sa Ňou vo všetkých Jej ustanoveniach a príkazoch. Tento božský súlad pretekal do duše a mocností blahoslavenej Panej a viedol Ju k spolupôsobeniu s vôľou jej Syna a skrze ňu s vôľou božskou. Odtiaľ pochádzala tá nevýslovná podobnosť medzi Kristom a presvätou Máriou, ktorá bola

pomocníčkou Kristovou pri budovaní Nového zákona.
137. Všetky tieto skryté tajomstvá sa obyčajne odohrávali v chudobnej modlitebni našej Kráľovnej, kde sa stalo najväčšie zo všetkých tajomstiev, vtelenie božského Slova v Jej panenskom lone. Hoci to bola iba malá a chudobne vybavená izbietka so štyrmi holými stenami, predsa prechovávala v sebe Toho, kto je nekonečný, z ktorého vyžarovala všetka velebnosť a svätosť, ktorá sa od tej doby spája s bohatými chrámami a s nesčíselnými svätyňami sveta. V tejto svätyni svätých Veľkňaz Nového zákona obyčajne konával svoje modlitby, ktoré vždy končil vrúcnym príhovorom za ľudstvo. Pri týchto príležitostiach hovorieval so svojou panenskou Matkou o diele svojho vykúpenia a udeľoval Jej bohaté dary a poklady milostí, ktoré prišiel vyliať na dietky svetla v Novom zákone a na svoju svätú Cirkev. Mnohokrát prosil svojho večného Otca, aby nedopustil, aby hriechy a nevďak ľudí prekážali ich vykúpeniu. Pretože Kristus vo svojej vševedúcnosti stále si uvedomoval hriechy ľudského pokolenia a zatratenie tak mnohých nevďačných duší; preto myšlienka, že má za nich zomrieť, často bola príčinou, že sa pritom potil krvou. I keď evanjelisti, pretože nemienili popisovať všetky udalosti zo života Pána Ježiša, zmieňujú sa o potení krvou iba raz, pred Jeho utrpením, je isté, že sa to stalo mnohokrát, aj v prítomnosti Jeho najsvätejšej Matky. Toto mi bolo povedané niekoľkokrát.
138. Pri modlitbe náš svätý Majster niekedy kľačal, niekedy ležal tvárou na zemi s rukami rozpätými v podobe kríža, túto polohu obzvlášť veľmi miloval a často bol v nej pozdvihnutý aj do vzduchu. V prítomnosti svojej Matky sa obyčajne modlil: *„Ó, najpožehnanejší kríž! Kedy tvoje ramená príjmu moje, kedy spočiniem na tebe a kedy moje ramená budú pribité k tvojim, aby boli rozpäté na uvítanie všetkých hriešnikov /Mt 9,13/. Pretože som však neprišiel z neba pre nič iné, než aby som ich pozval, aby ma nasledovali a boli mojimi spoločníkmi, sú moje ramená i teraz a večne rozopäté, aby objali a obohatili všetkých ľudí. Poďte teda všetci, ktorí ste slepí, k svetlu. Poďte vy chudobní, k pokladom mojich milostí. Poďte, maličkí, do objatia a radostí svojho pravého Otca. Poďte, trpiaci a vysilení, lebo ja vám uľavím a občerstvím vás /Mt 11,28/. Poďte, spravodliví, lebo vy ste mojím majetkom a dedičstvom. Poďte, dietky Adama, lebo vás všetky pozývam. Ja som cesta, pravda a život /Jn 14,6/ a neodopriem vám nič, o čo budete žiadať. Môj večný Otče, sú dielom rúk Tvojich, neodmietaj ich, lebo ja sa za nich budem obetovať ako obeť na kríži, aby som im vrátil spravodlivosť a slobodu. Ak len budú chcieť, privediem ich späť do lona svojich vyvolených a do ich nebeského kráľovstva, kde Tvoje meno bude velebené.“*
139. Pri všetkých týchto modlitbách milovaná Matka bola prítomná a v Jej najčistejšej duši, ako v čistom krištáli odrážalo sa svetlo Jednorodeného. Jeho vnútorné a vonkajšie modlitby nachádzali ozvenu v Nej a podnecovali Ju, aby napodobňovala Jeho prosby a modlitby v tej istej polohe, v akej sa modlil Jej najsvätejší Syn. Keď Ho naša veľká Pani prvýkrát videla potiť sa krvou, Jej materské srdce bolo preniknuté bolesťou a žasla nad tým, ako účinkuje na Krista, nášho Pána, nevďak a hriech páchané ľuďmi, ktoré Pán vopred videl a ktoré boli známe aj Jej. V úzkosti svojho srdca obrátila sa k svojim spolusmrteľníkom a zvolala: *„Ó, dietky ľudské! Ako málo chápete, ako vysoko si Pán cení svoj obraz a svoju podobu vo vás! Lebo ako cenu za vaše vykúpenie ponúka svoju vlastnú krv a zdá sa Mu to málo celú ju pre vás preliať. Ó, kiež by som mohla zjednotiť vašu vôľu s mojou, aby som vás mohla priviesť k tomu, aby ste Ho milovali a poslúchali! Buďte požehnaní Jeho pravicou vďační a spravodliví medzi ľuďmi, ktorí budú verné dietky svojho Otca! Tí, ktorí budú vyhovovať túžbam Pána môjho vzhľadom k svojmu spaseniu, buďte naplnení Jeho svetlom a pokladmi milostí. Kiež by som mohla byť nepatrnou otrokyňou dietok Adama a tým ich prinútiť a pomôcť im, aby zanechali hriechy a opustili cestu vedúcu k ich zatrateniu! Pane a Majstre! Život a svetlo mojej duše! Kto by mohol mať také tvrdé srdce a byť taký nepriateľský voči sebe, že by sa necítil pudený Tvojimi požehnaniami? Kto by mohol byť taký nevďačný a ľahostajný, aby si nevšímal Tvoju horúcu lásku? Ako môže byť moje srdce zhovievavé k ľuďom, ktorí - tak podporovaní Tvojou štedrosťou - sú takí hrubí a odbojní? Ó, dietky Adama! Obráťte svoju neľudskú ukrutnosť proti mne. Mučte a urážajte ma, koľko len chcete, len môjmu milovanému Pánovi vzdávajte úctu a lásku, ako si od vás zaslúži za svoju lásku. Ty, Synu a Pane môj, ktorý si Svetlo zo svetla, Syn večného Otca, výraz Jeho podstaty /Žid 1,3/, tak večný, nezmerateľný, nekonečný ako On, rovný Jemu v podstate i vlastnostiach, ktorý si s Ním jeden Boh /Jn 10,30/ a jeden najvyšší*

Majestát, Ty si vyvolený z tisícov /Veľp. 5,10/, krajší ako všetci synovia ľudskí, svätý, nevinný a bez akejkoľvek vady. Ako teda, večný Bože, môžu smrteľníci ignorovať predmet svojej najvznešenejšej lásky, základnú príčinu, ktorá im dáva existenciu, Cieľ, v ktorom spočíva ich večná blaženosť? Ó, kiež by som mohla položiť svoj život, aby som ich všetkých zachránila pred takým jednaním!"
140. Mnoho iných citov vrúcnej lásky, presahujúce sily môjho srdca alebo jazyka, vo svojej holubičej úprimnosti vyslovovala táto nebeská Pani; a s touto láskou a najhlbšou úctou utierala pot z obličaja svojho najmilšieho Syna. Niekedy Ho zasa videla v celkom inakšom stave, žiariaceho slávou a premeneného, ako neskoršie na hore Tábor /Mt 17,2/, uprostred veľkého množstva anjelov, ktorí v nebeskej harmónii spievali chválu a vďaky vtelenému Jednorodenému večného Otca. Naša blahoslavená Pani tie nebeské hlasy počula a spojila svoj hlas s nimi. Niekedy sa to stávalo aj keď nebol premenený, lebo z ustanovenia božskej vôle sa tak stalo preto, aby aj zmyslová časť človečenstva Slova niekedy požívala útechu, zase inokedy, aby prežívala aj pri premenení slávu duše, ktorá prechádzala aj na telo, ale toto sa stávalo iba veľmi zriedka. Kedykoľvek Ho však nebeská Matka našla v tomto stave a pozorovala Jeho oslávené Telo, alebo keď počula anjelské hymny, podieľala sa na týchto rozkošiach do tej miery, že keby Jej duch nebol taký silný a keby Ju Jej Pán a Syn nebol posilňoval, bola by stratila všetky prirodzené telesné sily; a ešte aj tak anjeli museli pri takých príležitostiach podporovať Jej telo, ktoré strácalo vládu.
141. Mnohokrát, keď bol božský Syn v niektorom z tých stavov, trpiacom alebo oslávenom, a modlil sa k nebeskému Otcovi, alebo ako keby sa s Ním radil o najvyššom tajomstve vykúpenia., Osoba Otca schválila alebo pripustila Jeho žiadosť o pomoc človečenstvu, alebo zjavila najsvätejšiemu človečenstvu Krista skryté ustanovenia o predurčení, odsúdení alebo zatratení niektorých duší. Toto všetko naša blahoslavená Pani počula a pokorovala sa pritom až do prachu. S nedosiahnuteľnou úctou a bázňou klaňala sa Všemohúcemu a sprevádzala svojho Syna v Jeho modlitbách, žiadostiach a vďakyvzdávaniach, vysielaných k nebeskému Otcovi za ľudstvo a vychvaľovala Jeho nedosiahnuteľné súdy. O takých tajomstvách najmúdrejšia Panna v srdci uvažovala a ukladala ich vo svojej pamäti, používajúc ich ako palivo k udržovaniu svojej planúcej lásky. Žiadne z tých požehnaní a skrytých dobrodení neostalo u Nej bez úžitku, so všetkými spolupôsobila podľa najtajnejších prianí Pána, vo všetkých plnila najvyššie úmysly Všemohúceho a Pán pri všetkých svojich dielach nachádzal u Nej náležité spolupôsobenie, nakoľko to len bolo samotnému tvorovi možné.

Poučenie, ktoré mi dala nebeská Kráľovná Mária.

142. Dcéra moja, jednou z príčin, prečo ma ľudia majú nazývať Matkou milosrdenstva, je poznanie mojej láskyplnej túžby, aby všetci boli naplnení množstvom milostí a ochutnali sladkosť Pána aj moju. Volám a pozývam všetkých, aby išli so mnou ku žriedlu Božstva. Nech sa priblížia tí najchudobnejší a najviac trpiaci, lebo keď ma poslúchnu a budú ma nasledovať, poskytnem im svoju ochranu a pomoc a budem sa za nich prihovárať u svojho Syna a dosiahnem pre nich tú skrytú mannu, ktorá im poskytne pokrm aj život /Zj 2,27/. Zapieraj sa a odlož všetky ľudské skutky a s pomocou pravého svetla, ktoré si obdržala o skutkoch môjho Syna a mojich, uvažuj a pozoruj seba v tomto zrkadle, aby si dosiahla takú krásu, akú u teba najvyšší Kráľ očakáva.
143. Pretože toto je najmocnejší prostriedok pre zdokonalenie tvojich skutkov, prajem si, aby si si túto radu zapísala do srdca. Kedykoľvek máš vykonať nejaký vnútorný alebo vonkajší skutok, uvažuj predtým, či to, čo chceš povedať alebo vykonať, sa zhoduje s tým, čo robil Pán a či máš úmysel uctiť s tým Pána a prospieť svojim blížnym. Akonáhle zistíš, že konáš z takej pohnútky, vykonaj čo si si predsavzala v spojení s Pánom a Jeho napodobňovaním. Ak však nenachádzaš takú pohnútku, odstúp od svojho skutku. Tak som to ja zásadne robila v napodobňovaní môjho Pána a Učiteľa. Ja som však nemala žiaden odpor k dobru. ale iba túžbu dokonale Ho napodobniť. V tomto napodobňovaní spočíva úžitok z Jeho svätého učenia, ktorým nás vyzýva na konanie toho, čo je večnému Bohu najmilšie a najpríjemnejšie. Okrem toho, odo dneška si pamätaj, aby si nepodnikala žiadnu prácu, nehovorila ani nemyslela na nič, ak si najskôr nevyžiadaš dovolenie a neporadíš sa so mnou, tvojou Matkou a Učiteľkou. A akonáhle ti odpoviem, vzdaj Pánovi vďaku; ak ti neodpoviem na opätovanú otázku, sľubujem ti a uisťujem ťa menom Pána, že On ti zaiste udelí svetlo, aby si

poznala, čo by bolo najlepšie a podľa Jeho vôle. Napriek tomu sa vo všetkom podrobuj vedeniu svojho duchovného vodcu a nikdy nezabúdaj tak konať!

K a p i t o l a 13.

Najsvätejšia Mária prekročila tridsiatytretí rok svojho veku a od tej doby Jej panenské telo zostalo bez zmeny, má v úmysle podporovať svojho najsvätejšieho Syna a svätého Jozefa prácou svojich rúk.

144. Keď Ježiš dosiahol dvanásť rokov, naša slávna Kráľovná a Pani venovala sa najmä cvičeniam a tajomstvám, ktoré som tu v predchádzajúcich kapitolách naznačila, ale nemohla úplne popísať. Náš Spasiteľ zatiaľ prekročil už dobu junáctva osemnásť rokov a Jeho blahoslavená Matka /podľa údajov uvedených v druhom zväzku č. 138 a 475/, dosiahla dokonalý vývoj tela v tridsiatomtreťom roku. Nazývam to tak podľa obvyklého rozdelenia ľudského života, že telesný vzrast človeka dosahuje dokonalosť v tridsiatomtreťom roku veku, keď končí sila mladosti, alebo ako iní zasa hovoria, že vtedy začína mužská sila. Či už je to tak alebo onak, vtedy končí prirodzený vývoj tela a ostáva na tom stupni iba krátku dobu a hneď nastáva prirodzené klesanie telesnej dokonalosti, ktorá sa už nikdy nezastaví, akonáhle začne klesať. Ako mesiac, ktorý sa hneď začne zmenšovať po dosiahnutí splnu, nikdy neostáva v rovnakom stave. Od tridsiatehotretieho roku telo už nerastie do výšky a to, čo mu pribudne v objeme, nemôžeme nazývať dokonalosťou, je to skôr vadou prirodzenosti. Preto Kristus Pán zomrel hneď po dosiahnutí tridsiatehotretieho roku, lebo Jeho príliš vrúcna láska Ho nútila čakať iba tak dlho, kým Jeho telo dosiahlo dokonalý vzrast a silu a bolo v každom ohľade nanajvýš schopné, aby prinieslo dokonalý dar prirodzenosti a milosti tejto obety. Nie preto, že by božská milosť potrebovala nejaký vzrast v Ňom, ale preto, aby sa Jeho telesná prirodzenosť zhodovala s dokonalosťou milosti, aj aby ani v zovňajšku nič nechýbalo k úplnosti Jeho obete za ľudstvo. V zhode s tým sa hovorí, že Všemohúci stvoril Adama a Evu ako tridsaťtri ročných. Je ale pravda, že v prvom a druhom období sveta život človeka bol omnoho dlhší a pre stanovanie rôznych období jeho života sa muselo počítať oveľa viac rokov pred Dávidom než po ňom, keď staroba začína v sedemdesiatich rokoch.

145. Keď teda Kráľovná nebies dosiahla tridsaťtri rokov, Jej panenské telo dosiahlo úplný prirodzený vzrast, tak dokonale súmerný a krásny, že vzbudzovalo obdiv nielen ľudských bytostí, ale aj samých anjelských duchov. Jej postava dosiahla nanajvýš dokonalú výšku a súmernosť tela a ako telom tak aj obličajom a pleťou sa veľmi podobala na svojho božského Syna v dobe, keď dosiahol tridsiatytretí rok, ale musíme pamätať, že Kristus bol najdokonalejším mužom a Jeho Matka najdokonalejšou ženou. U ostatných pozemšťanov v dôsledku poklesu prirodzených štiav a teploty začína sa v tomto veku stav ich tela zhoršovať a pomaly sa kazí; dobrá rovnováha ich telesných štiav sa poruší a začnú viac a viac prevládať skazené šťavy; vlasy začínajú belieť, tvár vráskavie, krv chladne, sily ubúdajú a celé telo aj pri najväčšej opatrnosti a starostlivosti začína starnúť a podlieha poruchám. Ale u najsvätejšej Márie to nebolo tak, lebo tá obdivuhodná krása a sila, ktoré dosiahla vo veku tridsiatichtroch rokov, ostali nezmenené; a keď dosiahla sedemdesiat rokov, ako budem rozprávať neskoršie, zachovala si tú istú krásu a celosť svojho panenského tela, akú mala vo veku tridsaťtri rokov.

146. Blahoslavená Pani dobre vedela o tejto zvláštnej výsade, ktorú Jej Najvyšší udelil a pokorne Mu za to ďakovala. Poznala tiež, že Jej to bolo udelené aj pre ten účel, aby sa v Nej zachovala stála podoba Jej najsvätejšieho Syna aj napriek všetkým rozdielom, ktoré mala v dôsledku svojej odlišnej prirodzenosti a dlhšieho života; lebo Pán dosiahol plný telesný vzrast v tridsiatomtreťom roku, ale Ona ho podržala za oveľa dlhší život. Svätý Jozef, hoci nebol ešte príliš starý, keď naša blahoslavená Pani dosiahla tridsaťtri rokov, bol však zoslabnutý a zošlý v dôsledku svojich neprestajných starostí, cestovaní a nepretržitej práce, ktorú konal, aby získal prostriedky na živobytie svätej Rodiny, čo ho vysilovalo viac, než jeho vek. Tak to ustanovil Pán, ktorý si prial viesť ho k tomu, aby sa cvičil v trpezlivosti a iných cnostiach tým, že naň dopúšťal choroby a

bolesti /ako budem rozprávať v nasledujúcej kapitole/. Jeho nanajvýš múdra Snúbenica vediac, že veľmi zoslabol a milujúc ho i slúžiac mu vždy lepšie, než kedy ktorá manželka slúžila svojmu manželovi, povedala mu takto: *„Snúbenec a pán môj, som ti veľmi vďačná za tvoje verné služby, bdelosť a starostlivosť, ktoré si vynakladal v môj prospech. V pote tváre si mňa, svoju služobnicu podporoval i môjho najsvätejšieho Syna, pravého Boha a v tejto starostlivosti vyčerpal si svoje sily i zdravie a najlepšiu časť svojho života, starajúc sa o moje blaho. Z rúk Všemohúceho obdržíš odmenu za svoje práce a požehnanie sladkosti, ktoré si zaslúžiš /Ž 20,4/. Teraz ťa však prosím, pane môj, odpočiň si od svojich prác, lebo tvoje vyčerpané sily už na takú prácu nestačia. Chcem ti odteraz ukazovať svoju vďačnosť, pracovať za teba a obstarať pre nás také živobytie, aké si Pán praje.“*

147. Svätec počúval slová svojej najmilšej Manželky so slzami v očiach a s najpokornejším uznaním a útechou. Spočiatku ju síce prosil, aby mu dovolila ďalej pokračovať v práci, ale nakoniec privolil k Jej žiadosti a poslúchol svoju Snúbenicu, Paniu sveta. Od tej doby prestal robiť ťažkú ručnú prácu, ktorou pre všetkých troch zarábal na živobytie. Tesárske náradie rozdali ako almužnu, lebo si nepriali mať nič zbytočné a nepotrebné v dome a v rodine. Keď mal teraz svätý Jozef voľno, zamestnával sa stále rozjímaním o tajomstvách, ktoré strážil a cvičil sa v cnostiach. Pretože mal to zvláštne šťastie a útechu, že mohol stále vidieť vtelenú božskú Múdrosť a tiež sa s ňou zhováral, i Matku tohoto Boha-človeka, dosiahol takú výšku svätosti, že ho okrem jeho presvätej Snúbenice žiaden zo všetkých tvorov nikdy neprevýšil. Blahoslavená Pani a tiež Jej najsvätejší Syn mu slúžili a opatrovali ho v chorobe, tešili a s najväčšou horlivosťou sa oň starali, a preto niet dostatočných slov na vyjadrenie, aké city pokory, úcty a lásky toto všetko spôsobilo vo vďačnom srdci tohoto úprimného muža Božieho. Stal sa tým obdivom a radosťou anjelov a rozkošou a útechou Najvyššieho.

148. Od tej doby Pani sveta vzala na seba úlohu podporovať svojou prácou svojho najsvätejšieho Syna i manžela, lebo taká bola vôľa večnej Múdrosti, aby tým bola Mária povznesená na najvyšší bod všetkých cností a dokonalostí, i aby dala príklad a zahanbila dcéry a synov Adama a Evy. Pán nám dal tento vzor silnej Ženy, zaodiatou krásou a statočnosťou, lebo vo veku tridsiatichtroch rokov ukázala sa opásaná silou a ochotná podať ruky chudobným, kupujúc polia a zakladajúc vinice a svojou vlastnou prácou prinášala úžitok. Srdce jej manžela v Ňu dôverovalo, a nielen jej manžela, svätého Jozefa, ale tiež jej Syna, pravého Boha, Učiteľa chudobných a najchudobnejšieho z chudobných, a neboli sklamaní /Veľp. 31,10/. Naša veľká Kráľovná začala sa viac zamestnávať pradením vlny a tkaním plátna, čím tajomne plnila všetko, čo o Nej napísal Šalamún v prísloviach. Pretože som však túto kapitolu Písma svätého vysvetlila už na konci prvého zväzku, nebudem ju tu opakovať, hoci veľa z toho, čo som tam povedala, vzťahuje sa na terajšie obdobie Jej života, kedy to všetko konala ako vnútorne tak navonok.

149. Pánovi nechýbala možnosť obstarať si svoje telesné živobytie ako aj pre svoju blahoslavenú Matku a svätého Jozefa, lebo nielen samým chlebom živí sa človek /Mt 4,4/, mohol svojím jediným slovom stvoriť chlieb, ako nás sám uisťuje. Každý deň mohol stvoriť potrebnú potravu, ale potom by bol svet ukrátený o to divadlo, akú poskytovala Jeho najsvätejšia Matka, Pani celého sveta, ktorá pracovala, aby im obstarala živobytie a Ona sama by bola ukrátená o odmenu za túto záslužnú prácu. Všetko s obdivuhodnou prozreteľnosťou riadil Učiteľ nášho spasenia pre oslavu našej Kráľovnej a na naše poučenie. Jej usilovnosť a opatrnosť pri tejto práci nemožno slovami vyjadriť. Pracovala veľa; a pretože stále žila v ústraní, pomáhala Jej tá šťastná žena, o ktorej bola reč predtým /v II. zväzku č. 227 a 423/. Táto žena prevzala na seba niektoré práce našej veľkej Kráľovnej, najmä vykonávala potrebné záležitosti vonku. Mária jej však nikdy nedávala žiadne rozkazy, keď potrebovala jej pomoc; vždy ju iba s najväčšou šetrnosťou pokorne prosila; snažila sa vždy poznať jej priania a pýtala sa od nej, či by sa jej ľúbilo urobiť to alebo ono. Jej najsvätejší Syn, podobne ako Jeho nebeská Matka, nejedol žiadne mäso. Ich pokrmom boli iba ryby, ovocie a zelenina a aj tie jedli iba s najväčšou striedmosťou. Pre svätého Jozefa obstarávala mäso, a pretože aj v tomto sa prejavovala ich chudoba, bývalo korenené dobrou vôľou a veľkou láskavosťou, s akou mu ho jeho Snúbenica podávala. Blahoslavená Pani spala málo a často strávila väčšiu časť noci pri práci. Pán Jej teraz dovolil venovať viac času práci, než za pobytu v Egypte. Niekedy sa stalo, že aj

pri všetkej svojej usilovnej práci nemohla zarobiť na to, čo potrebovali; svätý Jozef teraz potreboval lepšiu a teda aj drahšiu stravu i odev, než predtým. V takých nutných prípadoch Kristus, náš Pán, použil svoju všemohúcnosť a rozmnožil to čo mali, alebo prikázal anjelom, aby odniekiaľ priniesli potrebné veci. Častejšie však umožnil svojej Matke, aby v krátkej dobe vykonala svojimi rukami mnoho práce a tým zvýšil jej výsledok.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná nebies, Mária.

150. Dcéra moja, z toho, čo si napísala, mala by si získať veľmi výborné poučenie pre nasledovanie a riadenie; aby si to však nezabudla, ja ti teraz podám súhrn toho. Prajem si, aby si ma nasledovala najmä v troch cnostiach, ktoré nájdeš v tom, čo si napísala; sú to: **cnosť múdrosti, lásky a spravodlivosti,** ktoré si ľudia tak málo všímajú. Múdrosť ťa naučí, aby si poskytovala svoji blížnym, čo potrebujú, nakoľko je to v tvojom stave možné. Láska by ťa mala spraviť usilovnou a horlivou, aby si im rýchlo išla na pomoc. Spravodlivosť ťa má zaväzovať na konanie povinnej dobročinnosti, ako ti to potreba a láska sama ukáže. Mala by si byť okom slepému, uchom hluchému a tvoje ruky by mali pracovať pre tých, ktorí nemajú ruky /Jób 29,15/. Hoci v dôsledku tvojho životného stavu musíš podľa tohoto učenia jednať najmä a stále iba duchovným spôsobom, napriek tomu by som bola rada, aby si si to vzala k srdcu i nakoľko sa týka časných a telesných potrieb tvojich blížnych a snaž sa vždy byť mojou nanajvýš vernou nasledovníčkou. Ja som sa tiež starala o potreby pre svojho snúbenca a vždy som bola pohotová prispieť mu na pomoc, pokladajúc si to za povinnosť; a vykonávala som tieto povinnosti s vrúcnou láskou až do jeho smrti. Pretože mi ho Pán dal, aby mi bol oporou, ja som mu verne obstarávala svojou prácou všetko, čo potreboval, keď sám nebol schopný plniť svoju úlohu. Považovala som za svoju povinnosť používať svoje sily, ktoré mi Pán udelil a pokladala by som to za veľkú chybu, keby som to nekonala s veľkou horlivosťou.

151. Dietky Cirkvi svätej nevenujú tomuto príkladu žiadnu pozornosť a preto upadli do zvrátenosti, ktorá veľmi hnevá spravodlivého Sudcu. Lebo hoci všetci smrteľníci, nielen v dôsledku prvotného hriechu, boli za trest určení na prácu, ale pre prácu boli stvorení hneď od začiatku /I Mjž 2,15/, ale napriek tomu práca nie je medzi ľuďmi rovnako rozdelená. Mocní a bohatí a tí, ktorých svet nazýva pánmi a urodzenými, všetci sa snažia vyňať sa z tohoto spoločného zákona a vrhnúť toto bremeno na nízku a chudobnú triedu ľudskej spoločnosti. Boháči udržujú svoju pýchu a okázalosť prácou a tiež mocní vynucujú svoju moc zo slabosti a bezmocnosti nízkych. U mnohých týchto pyšných v ich namyslenosti táto zvrátenosť dosahuje takú krajnosť, že si myslia, že im to všetko patrí a pohŕdajú, utláčajú a šliapu po chudobných /Jak 2,6/. Klamne sa domnievajú, že iní sú stvorení iba preto, aby oni sami mohli zaháľať a užívať rozkoše a všetky bohatstvá sveta; a k tomu ani neplatia tú malú mzdu za tieto služby. V tomto neplatení mzdy chudobným a služobníkom a v podobných veciach zistíš veľké zločiny, páchané proti ustanoveniu a vôli Všemohúceho. Nech je však známe, že ako boháči prevracajú spravodlivosť a rozum a zdráhajú sa prijať svoj diel ľudskej práce, tak tiež milosrdenstvo sa odvráti od nich a bude v hojnosti udelené opovrhnutým a nízkym /Múdr. 6,7/. Tí, ktorí sa vo svojej pýche oddávajú opovrhnutiahodnej záhaľčivosti, budú trestaní diablami, ktorých nasledovali.

152. Ty, moja najdrahšia, sa chráň pred takým klamom, podľa môjho príkladu maj vždy na zreteli výhody usilovnej práce, odlúč sa od dietok Beliála, ktoré tak pochabo hľadajú márnu chválu a tak ich práca je bez úžitku. Nepovažuj sa za vyššiu od ostatných pretože si predstavená, ale za nižšiu a nepatrnejšiu a za otrokyňu všetkých ostatných a slúž usilovne všetkým, bez rozdielu. Keby bolo potrebné, buď ochotná pracovať pre ich vydržovanie a blaho a buď presvedčená, že túto povinnosť máš nielen ako ich predstavená, ale tiež preto, že rehoľníčky sú tvojimi sestrami a dcérami nebeského Otca a tvormi tvojho Pána a Ženícha. Keď si z Jeho štedrej ruky obdržala viac než ostatní, si tiež povinná pracovať viac než oni. Slabým a chorľavým uľahčuj od telesných prác a konaj ich prácu sama. Prajem si, aby si sa chránila ukladať iným práce, ktoré Ty sama môžeš vykonať a ktoré Ti patria, ale vezmi na seba toľko prác, koľko len môžeš, aby ťa ostatní pokladali za nižšiu a za svoju služobníčku, a ty tiež, ako si ja stále prajem, sa za takú považuj. Nakoľko však nemôžeš vykonať všetko sama a je nutné, aby si určovala svojim poddaným ručné práce, preto

radím ti, aby si zachovávala správny poriadok a rovnoprávnosť a neukladala viac práce tým, ktoré sú príliš skromné a neosmelia sa niečo namietať; naopak prajem si, aby si pokorovala tie, ktoré majú hrdého a pyšného ducha a sú neochotné na ťažkú ručnú prácu. Ale sa to musí stať tak, aby si ich nerozčúlila, s jemnou pevnosťou, pomáhaj im potlačovať vlažnosť a nedostatok poddanosti tým, že na ne vkladáš jarmo svätej poslušnosti v súhlase s ich sľubmi. Keď budeš tak konať, poskytneš im tým veľké požehnanie a splníš tým svoju povinnosť; preto dbaj o to, aby ti tiež v tom ohľade rozumeli. To všetko dosiahneš, ak nebudeš robiť žiadne osobné rozdiely a ak určíš každej prácu, ktorú je schopná konať a ktorá je pre ňu vhodná, pobádaj ich a pripomínaj každej rovnako spravodlivo, aby sa chránili pred záhaľčivosťou a nedbalosťou a nech vidia, že ty konáš najťažšiu a málo príjemnú prácu. Tak si získaš pokornú slobodu pre udeľovanie rozkazov, ale čo môžeš vykonať sama, neukladaj to iným, aby si sa mohla tešiť z ovocia a odmeny za prácu z toho, že si ma poslúchla vo všetkom, čo som ti radila a pripomínala.

K a p i t o l a 14.

Utrpenie a choroby svätého Jozefa v posledných rokoch jeho života a ako ho jeho Snúbenica, Kráľovná nebies, v tej dobe ošetrovala.

153. Obyčajnou chybou všetkých nás, ktorí sme povolaní ku svetlu a vyznávaniu svätej viery v škole Krista, nášho Pána je, že na Neho pozeráme príliš len ako na Vykupiteľa, a nie dosť ako na Učiteľa v našich utrpeniach /Lk 24,26/. Všetci chceme zberať ovocie spasenia a vchádzať bránami milosti a slávy, ale nesnažíme sa s tou istou horlivosťou nasledovať Ho na ceste kríža, ktorou On vošiel a na ktorú nás pozýva pre dosiahnutie večnej slávy /Mt 16,24/. Hoci my katolíci neupadáme do takých nerozumných chýb ako kacíri, pretože vieme a vyznávame, že bez práce a námahy nie je žiadnej odmeny alebo koruny /II Tim 2,5/, a že je to rúhavá svätokrádež, používať zásluhy Kristove na to, aby mohol niekto bez výčitiek svedomia a bez obmedzenia hrešiť. Predsa však v tom, čo sa týka skutočného konania skutkov, ktoré nám ukladá svätá viera, niektoré z dietok Cirkvi málo sa líšia od dietok z temnosti, pretože sa pozerajú na obťažné a trápne práce ako na nepotrebné pre nasledovanie Krista a pre účasť na Jeho sláve.
154. Odvrhnime túto chybu z nášho konania a snažme sa dobre pochopiť, že utrpenie nebolo iba pre Krista, Pána nášho, ale tiež pre nás, hoci On znášal námahy a podstúpil smrť pre nás ako Vykupiteľ sveta, znášal ich tiež ako náš Učiteľ a tým nás pozýva ako svojich priateľov, aby sme tiež nastúpili cestu Jeho kríža; a pamätajme, že Jeho najväčší priatelia dostávajú najväčší diel utrpenia a že žiaden si nemôže zaslúžiť nebo bez ceny osobného pričinenia. V nasledovaní Jeho najsvätejšej Matky, apoštoli, mučeníci, vyznavači a panny i všetci Jeho nasledovníci získali svoje koruny námahou a tí, ktorí boli najlepšie pripravení na utrpenie, obdržali tým väčšiu odmenu a slávnejšiu korunu. Niekto by mohol namietať, že náš Pán bol súčasne Boh aj človek, a to, že nám dal taký vynikajúci a obdivuhodný príklad utrpenia, urobil to skôr preto, aby bol obdivovaný než nasledovaný. To je však iba nehanebné a drzé predstieranie, proti ktorému môže Pán poukázať iba na príklad svojej Matky, našej najčistejšej a najnevinnejšej Kráľovnej a jej požehnaného snúbenca i na tak mnoho mužov a žien, slabých a nedostatočných ako sme my, ktorí sa previnili menej, ale napodobnili a nasledovali Ho na ceste kríža. Pán netrpel len preto, aby v nás vzbudzoval obdiv, ale preto, aby sme nasledovali Jeho príklad; a nedopustil ani, aby Mu Jeho Božstvo prekážalo v námahách a utrpeniach, za to však dovolil, aby Ho utrpenia a bolesti premohli o to úmerne k jeho nevinnosti a bezhriešnosti.
155. Po tejto kráľovskej ceste kríža viedol Pán manžela svojej požehnanej Matky svätého Jozefa, ktorého miloval viac ako všetkých synov ľudských. Aby rozmnožil Jeho zásluhy a mohol mu udeliť slávnejšiu korunu, než skončí doba pre získanie zásluh, navštívil ho v posledných rokoch jeho života istými chorobami, ako horúčkou, veľkým bolením hlavy, veľmi bolestným reumatizmom, ktoré ho veľmi trápili a zoslabovali. V týchto nemociach trpel ešte aj pre inú príčinu, sladšiu, ale nesmierne bolestnú, totiž pre oheň vrúcnej lásky, ktorá bola taká mocná, že vzlety a vytrženia jeho prečistej duše, boli by často pretrhli putá jeho tela, keby Pán, ktorý mu ich ráčil udeliť, nebol ho v

tých agóniách lásky posilňoval a podporoval. V týchto sladkých prílišnostiach nechal ho Pán trpieť až do smrti a v dôsledku prirodzenej slabosti a schudnutého tela bolo toto cvičenie žriedlom nevýslovných zásluh pre tohoto šťastného svätca, a to nielen pre ono utrpenie, ale pre tú lásku, ktorá toto utrpenie spôsobila.
156. Naša veľká Kráľovná, jeho Manželka, pozorovala všetky tie tajomstvá, a ako som už spomenula (v II. zväzku č. 368,381,394,404), poznala celé vnútro duše svätého Jozefa, mala z toho veľkú radosť, že má za manžela muža tak svätého a Pánovi tak milého. Videla a chápala úprimnosť a čistotu jeho duše, jeho horúcu lásku, jeho vznešené, nebeské zmýšľanie, jeho holubičiu trpezlivosť i tichosť, jeho veľké bolesti a neobyčajné utrpenie. Vedela, že si nikdy nesťažoval na toto utrpenie, ani na žiadne iné útrapy, ani nikdy nežiadal o úľavu v nedostatku a ťažkostiach a znášal všetko s neobyčajne kľudnou mysľou a veľkodušnosťou. Keď tak najmúdrejšia Snúbenica pozorovala a oceňovala všetky hrdinské cnosti svätého Jozefa, Jej úcta k nemu vzrástla do takej miery, že to nikdy žiaden nepochopí. S veľkou radosťou pracovala pre jeho podporu a úľavu; a jeho najväčšou radosťou bolo, že všetky pokrmy mu pripravovala a podávala svojimi panenskými rukami. Pretože však všetka obsluha v očiach nebeskej Panej zdala sa byť malá pri porovnaní s tým, čo jej manžel potreboval, preto niekedy vo svojej láske k nemu ako Kráľovná a Veliteľka všetkého tvorstva použila svoju moc a nariadila, aby potrava, ktorú mu podávala, dodala tomuto svätému, spravodlivému mužovi Božiemu zvláštnu silu a poskytla novú živosť.
157. Tento rozkaz našej veľkej Panej, ktorú všetko tvorstvo poslúchalo, bol splnený. Keď svätý Jozef okúsil tie pokrmy, ktoré takto obdržali požehnanie sladkosti, a keď poznal ich účinky, zvykol sa pýtať Kráľovnej: *„Pani a Snúbenica moja, aký nebeský pokrm je to, že ma tak oživuje a obveseľuje moje zmysly, vracia mi silu a plní moju dušu i myseľ novou útechou?“* Kráľovná nebies mu podávala pokrmy na kolenách a keď príliš trpel a bol slabý, vyzula mu aj topánky, kľačiac pri tom. Niekedy ho svojimi rukami podopierala. Akokoľvek sa pokorný svätec snažil pozdvihnúť sám , aby predišiel niektorým tým službám svojej Snúbenice, nemohol im úplne zabrániť, lebo Ona dobre vedela, čo všetko trpí a aký je slabý, aj pri akých okolnostiach a príležitostiach potreboval Jej pomoc. V takých chvíľach nebeská Ošetrovateľka vždy mu v jeho potrebách rýchle prišla na pomoc. Často tiež, ako Majsterka múdrosti a cnosti Ho tešila slovami najsladšej útechy. V posledných troch rokoch, keď pribudli choroby, naša Kráľovná ho ošetrovala vo dne - v noci, druhým jediným Jej zamestnaním v tej dobe bolo iba nutné obslúženie Jej najsvätejšieho Syna. Ježiš sa niekedy pridružil a pomáhal Jej pri ošetrovaní Jej svätého Snúbenca, kedykoľvek nebol zamestnaný inou nutnou prácou. Nikdy nebolo nemocného ani nebude, ktorý by bol tak dobre ošetrovaný a utešovaný ako svätý Jozef. Veľké bolo Jozefove šťastie a hodné tohoto muža Božieho, lebo on jediný si zaslúžil mať za manželku Tú, ktorá bola Nevestou Ducha svätého.
158. Ale nebeská Pani sa neuspokojila iba s týmito dôkazmi oddanosti k svätému Jozefovi, používala aj iné prostriedky na jeho úľavu a útechu. Vo svojej vrúcnej láske niekoľkokrát žiadala Pána, aby vložil na Ňu tie bolesti, ktoré trpel Jej snúbenec a jemu aby od nich uľavil. Aby to dosiahla, ako Matka a Majsterka všetkej svätosti, uvádzala a dosvedčovala pred Najvyšším, že Jej dlh je väčší než všetkých pozemšťanov a pretože doteraz nepriniesla náležitý úžitok, je nižšia než oni a zasluhuje všetko ich utrpenie a ponúkala svoje srdce pre všetky druhy bolestí a utrpení. Uvádzala tiež svätosť svätého Jozefa, jeho čistotu, nevinnosť a zaľúbenie Pána, ktoré má v jeho srdci, urobeného podľa srdca Jeho Syna. Prosila o mnoho požehnaní pre neho a vrúcne ďakovala Pánovi za to, že stvoril muža tak plného spravodlivosti a svätosti a hodného jeho priazne. Vyzývala i svätých anjelov, aby Mu za neho ďakovali; a uvažujúc o sláve a múdrosti Pána, ktorú prejavil na tomto mužovi, spievala nové hymny chvály, keďže na jednej strane videla bolesti a utrpenia svojho milovaného snúbenca, ktoré v Nej vzbudzovali súcit a útrpnosť, a na druhej strane zas pamätala na jeho zásluhy a zaľúbenie, ktoré Pán nachádza na tomto mužovi a ako sa svätec ľúbil Bohu a oslavoval Ho svojou trpezlivosťou. Nebeská Pani konala rôzne cnosti vhodné pre túto príležitosť a to v takom vysokom stupni, že vzbudzovala údiv u anjelských duchov. Viac však by sme sa mali diviť my, nevedomí ľudia, keď vidíme prostého tvora tak dokonale plniť toľko rôznych povinností, a že u Nej starostlivosť Marty nijako neprekážala rozjímaniu Márie. Napodobnila v tomto jednaní nebeských duchov, ktorí nás chránia a pomáhajú nám bez toho, aby pritom strácali pozeranie na

tvár Najvyššieho (Mat.18,10). Mária však ich ďaleko predstihla vo venovaní pozornosti Bohu, aj keď sa zaoberala telesnou prácou, čoho oni neboli schopní. Hoci bola dieťaťom Adama, žila ako nebeskí duchovia, zamestnávajúc vyššiu časť svojej bytosti vznešenými úkonmi božskej lásky a vykonávajúc nižšími schopnosťami skutky lásky pre svojho snúbenca.
159. Niekedy, keď milosrdná Kráľovná pozorovala kruté bolesti svätého Jozefa, bola tým pohnutá k nežnému súcitu; v takých prípadoch pokorne žiadala svojho najsvätejšieho Syna o dovolenie, aby smela prikázať bolestiam, aby zmizli a tak spravili koniec utrpeniu tomuto spravodlivému, milovanému mužovi Božiemu. Pretože všetci tvorovia poslúchli rozkazy svojej veľkej Panej, jej manželovi sa potom okamžite uľavilo a mohol si odpočinúť od bolestí, niekedy deň alebo i viac, až jeho choroby, podľa ustanovenia Všemohúceho opäť nadobudli vládu pre rozmnoženie jeho zásluh. Inokedy zas nariadila svätým anjelom, ako ich Kráľovná /ale nie spôsobom rozkazujúcim, ale iba vyslovila prianie/, aby potešili svätého Jozefa a uľavili mu v bolestiach a námahách, ako to jeho slabosť vyžadovala. Na to sa obyčajne anjelskí duchovia zjavili svätému Jozefovi v ľudských podobách, veľmi krásni a žiariaci a hovorili s ním o Bohu a Jeho nekonečnej dokonalosti. Potom pozdvihli hlasy a v sladkej harmónii nebeskej hudby spievali hymny a chválospevy, ktorými mu navrátili ochabujúce sily a roznietili lásku jeho najčistejšej duše. Aby ho ešte viac potešili, vždy mu povedali, nielen kto je pôvodcom týchto požehnaní a božskej priazne, ale uvedomili ho vždy o veľkej svätosti jeho panenskej Snúbenice, o Jej neobyčajnej láske a dobročinnosti, ktoré mu preukazuje, keď sa s ním zhovára a obsluhuje ho a o mnohých iných výbornostiach a prednostiach veľkej Panej sveta. Toto všetko malo na svätého Jozefa taký účinok a tak rozmnožilo pred Bohom jeho zásluhy, že žiaden jazyk to nevie vysloviť, ani ľudský rozum to v tomto živote nemôže pochopiť.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná nebies, najsvätejšia Mária.

160. Dcéra moja, jednou z cnostných prác, Pánovi nanajvýš milých a dušiam prospešných je láskavé ošetrovanie chorých. Tým sa do veľkej miery plní prirodzený zákon, ktorý od nás žiada, aby sme robili blížnym to, čo si prajeme, aby oni robili nám. V evanjeliu sa to uvádza ako jeden zo skutkov, za ktorý Pán spravodlivým udelí večnú odmenu /Mt 25,34/; a nekonanie tejto povinnosti sa uvádza ako jedna z príčin večného zatratenia zlých. Na tom istom mieste je vysvetlená tiež spravodlivosť tejto odmeny, totiž, že nakoľko ľudia sú deťmi večného Otca, Pán považuje každý dobrý skutok preukázaný nášmu blížnemu, ako by bol vykonaný pre Jeho vlastné dietky, ktorých sa On zastáva, ako je to obyčajne u pozemských rodičov. Čo sa teba týka, musíš okrem toho ešte uvážiť, že si matkou svojich rehoľníc a že ony, tak ako ty, sú nevestami môjho požehnaného Syna. To, že ony obdržali menej požehnaní než ty, malo by ťa tým viac zaväzovať, aby si im slúžila a ošetrovala ich v chorobách. Preto som ti pri inej príležitosti povedala, že sa musíš považovať za ošetrovateľku všetkých, ako by si bola nižšia než ony, a to v dôsledku tvojich veľkých povinností. Tým som ti zverila úrad, ktorý v dome Pána je veľký. Aby si splnila túto povinnosť, nezveruj iným tú prácu, ktorú môžeš vykonať sama pri ošetrovaní chorých; a keď v dôsledku povinností tvojho úradu nemôžeš to vykonávať, buď opatrná pri zverovaní tejto zvláštnej povinnosti na vykonanie pod poslušnosťou. Okrem spoločnej lásky sú ešte aj iné príčiny, pre ktoré majú byť rehoľníčky vo svojich chorobách ošetrované s najväčšou opatrnosťou a starostlivosťou, najmä, aby ich choroby a potreby im nedali príčinu túžiť po návrate do rodného domu a do sveta. Pamätaj, že pre túto príčinu veľa škody vzniká kláštorom, lebo ľudskej prirodzenosti je utrpenie také protivné, že radšej vystaví svoju dušu najväčšiemu nebezpečenstvu, než aby pociťovala nedostatok v tom, čo potrebuje.
161. Aby som ťa povzbudila k väčšiemu pokroku v konaní podľa tejto náuky, poukazujem ti na lásku, ktorú som prejavovala svojmu snúbencovi Jozefovi v jeho chorobe; tá by ti mala byť pohnútkou a povzbudením. Veľmi nedostatočná je láska (ba aj zdvorilosť), ktorá čaká, až núdzu trpiaca osoba bude žiadať o pomoc. Ja som nečakala, ale náhlila som sa na pomoc skôr, než ma o ňu požiadali. Moja láska a pozornosť predchádzali žiadosť môjho snúbenca a tak som ho tešila nielen svojou službou, ale aj svojou láskavou starostlivosťou a pozornosťou. So srdečným súcitom zdieľala som s ním Jeho utrpenia a ťažkosti, zároveň som však chválila Najvyššieho a ďakovala Mu za požehnanie utrpenia, ktoré udelil svojmu služobníkovi. Snažila som sa niekedy zmierniť jeho

bolesti, nerobila som to, aby som ho dostala o príležitosť k zásluhám, ale preto, aby v dôsledku tejto pomoci bol tým viac povzbudený chváliť Pôvodcu všetkého dobra a svätosti; ku konaniu týchto cností som ho napomínala a povzbudzovala. S podobnou dokonalosťou konaj aj ty túto ušľachtilú cnosť, starajúc sa o potreby chorých a slabých, utešujúc ich súcitnými slovami a prospešnými radami, konajúc im rôzne dobré služby bez toho, aby si im priala stratu odmeny za utrpenie. Nech ťa neznepokojuje tvoja telesná láska, keď niektorá z tvojich sestier ochorie, aj keby to boli tie, ktoré najviac miluješ a potrebuješ, pretože tým mnohé duše vo svete a v kláštore strácajú zásluhy za svoje práce. Zármutok pochádzajúci z pohľadu na chorobu alebo nebezpečenstvo ich priateľov rozrušuje ich pokojnú myseľ a pod predstieraním súcitu začnú nariekať a sťažovať si a nechcú sa podrobiť riadeniu božskej Prozreteľnosti. V tom všetkom som ti dala príklad a žiadam od teba, aby si ho dokonale napodobňovala, kráčajúc v mojich šľapajach.

K a p i t o l a 15.

Blažená smrť svätého Jozefa a čo po nej nasledovalo; ako Ježiš, náš Vykupiteľ a blahoslavená Panna Mária, naša Pani, mu pri smrti poslúžili.

162. Už osem rokov svätého Jozefa sužovali choroby a bolesti a jeho šľachetná duša bola každý deň viac a viac očisťovaná v peci utrpenia a božskej lásky. Postupom času ubúdali mu telesné sily a blížil sa neodvratne ku koncu života, kedy každý z Adamových dietok musí zaplatiť daň smrti /Hebr. 9,27/. Podobne jeho nebeská Snúbenica, naša Kráľovná, zvyšovala svoju pozornosť a starostlivosť, keď mu pomáhala a obsluhovala ho s neprestajnou presnosťou. Poznávajúc svojou vysokou múdrosťou, že deň a hodina jeho odchodu z toho obťažného sveta je už veľmi blízko, milujúca Pani obrátila sa k svojmu požehnanému Synovi a povedala: *„Najvyšší Pane Bože, Synu večného Otca a Spasiteľu sveta, s pomocou tvojho božského svetla vidím, že sa už blíži hodina, ktorú si ustanovil pre smrť svojho služobníka Jozefa. Prosím ťa pre tvoje večné milosrdenstvo a tvoju nekonečnú dobrotu, aby si mu v tej hodine bol napomoci svojou všemohúcou silou. A ako sa ti ľúbila úprimnosť jeho života, tak nech aj jeho smrť je drahá pred tvojimi očami, aby mohol odísť v pokoji a v istej nádeji, že mu bude daná večná odmena v ten deň, keď otvoríš brány nebies všetkým svojim verným. Spomeň si, Syn môj, na pokoru a lásku svojho služobníka, na jeho preveľké zásluhy a cnosti, na jeho vernosť a starostlivosť s akou tento spravodlivý muž v pote svojej tváre podporoval teba i mňa, tvoju pokornú slúžku.“*

163. Náš Spasiteľ odpovedal: „Matka moja, tvoju žiadosť rád počúvam a Jozefove zásluhy sú príjemné mojim očiam. Poslúžim mu teraz a potom mu dám miesto medzi kniežatami môjho ľudu /Ž 115,15/ také vysoké, že bude obdivom pre anjelov a pohnútkou pre nich i všetkých ľudí k najvyšším chválam. Žiadnemu zo všetkých narodených ľudí neudelím to, čo tvojmu snúbencovi.“ Slávna Pani vzdala vďaky svojmu najsvätejšiemu Synovi za tento sľub a svätý Jozef deväť dní a nocí pred svojou smrťou tešil sa z neprestajnej spoločnosti a obsluhovania Panny Márie i jej božského Syna. Z rozkazu Pána anjeli trikrát denne v tých deviatich dňoch poskytovali nebeskú hudbu a vychvaľovali požehnania udelené nebeskému mužovi. Okrem toho ich skromné, ale nanajvýš vzácne obydlie bolo naplnené takou podivuhodne ľúbeznou vôňou, že osviežilo nielen svätého Jozefa, ale i všetky mnohé osoby, ktoré sa priblížili k domu svätej Rodiny.

164. Deň pred smrťou, keď bol celý rozpálený božskou láskou v dôsledku tých zvláštnych požehnaní, prišiel do vytrženia, ktoré trvalo dvadsať štyri hodín. Pán sám poskytol Jozefovi silu k tomuto zázračnému styku s Bohom. V tomto vytržení videl jasne podstatu Božiu a bolo mu zjavené všetko, čo vierou veril: nevystihnuteľné Božstvo, tajomstvo Vtelenia a Vykúpenia, bojujúca Cirkev so všetkými svojimi sviatosťami a tajomstvami. Najsvätejšia Trojica poverila a ustanovila ho ako posla nášho Spasiteľa k svätým patriarchom a prorokom v predpeklí a prikázala mu, aby ich pripravil na odchod z lona Abrahámovho do miesta večného odpočinku a blaženosti. Najsvätejšia Mária to všetko videla ako v zrkadle v duši svojho božského Syna i všetky ostatné tajomstvá tak ako boli ukázané jej milovanému snúbencovi a vzdávala za to všetko vďaky svojmu Pánovi.

165. Keď svätý Jozef vyšiel z tohoto vytrženia, jeho tvár žiarila nebeským leskom a duša bola úplne zmenená v dôsledku videnia Boha. Požiadal svoju Snúbenicu, aby mu dala svoje požehnanie. Ona však požiadala svojho božského Syna, aby ho požehnal namiesto nej, čo On spravil. Potom slávna Kráľovná pokory padla na kolená a prosila svätého Jozefa, aby Ju požehnal on, ako Jej manžel a hlava. Na božský pokyn a pre útechu svojej najmúdrejšej Manželky muž Boží splnil Jej žiadosť. Ona potom pobozkala ruku, ktorou Ju žehnal a požiadala ho, aby v jej mene pozdravil spravodlivých v limbe. Nanajvýš pokorný Jozef uzatvárajúc svoj život úlohou sebapokorenia, prosil svoju nebeskú Snúbenicu za odpustenie všetkých nedostatkov, ktorých sa dopustil pri jej službách a proti láske, i aby mu bola nápomocná svojím príhovorom v hodine jeho odchodu z tohto sveta. Svätý muž vzdal tiež najpokornejšie vďaky jej Synovi za všetky požehnania, ktoré mu v živote udelil, zvlášť za tie, ktoré obdržal v dobe svojej choroby. Posledné slová, ktoré svätý Jozef prehovoril ku svojej Snúbenici, boli: *„Požehnaná si medzi ženami a vyvolená zo všetkých tvorov. Nech ťa chvália anjeli i ľudia, nech ťa všetky pokolenia poznajú, chvália a vyvyšujú tvoju dôstojnosť a nech sa v Tebe poznáva, ctí a velebí meno Najvyššieho po všetky budúce veky, nech je Pán večne chválený za to, že ťa stvoril takú príjemnú pre Svoje oči aj všetkých blažených duchov. Dúfam, že aj ja budem požívať pohľad na Teba v nebeskej vlasti.“*
166. Potom sa tento muž Boží s najhlbšou úctou obrátil ku Kristovi, nášmu Pánovi a snažil sa pred Ním pokľaknúť. Ale najsladší Ježiš pristúpil k nemu a vzal ho do náručia, kde hlavou spočívajúcou na Ježišových rukách svätý Jozef povedal: *„Môj najvyšší Pane a Bože, Synu večného Otca, Stvoriteľu a Vyku*piteľu sveta, udeľ svoje požehnanie svojmu služobníkovi a dielu svojich rúk; odpusť mi, ó najmilosrdnejší Kráľu, viny, ktorých som sa dopustil v Tvojej *službe a spoločnosti. Chválim a vyvyšujem Ťa a vzdávam Ti večné a srdečné vďaky za to, že vo svojej nevýslovnej dobrotivosti si ma vyvolil za snúbenca Tvojej pravej Matky; Tvoja veľkosť a sláva nech je mojím vďakyvzdávaním po celú večnosť.“* Vykupiteľ sveta udelil mu svoje požehnanie slovami: *„ Otče môj, odpočívaj v pokoji a v milosti môjho večného Otca a mojej; a prorokom a svätým, ktorí ťa očakávajú v limbe, prines radostnú zvesť, že sa blíži ich vykúpenie.“* Pri týchto Ježišových slovách, spočívajúc v jeho náručí, prešťastný svätý Jozef zomrel a Pán sám mu zatlačil oči. V tom istom okamihu množstvo anjelov, sprevádzajúcich svojho Kráľa a svoju Kráľovnú, počuteľnými harmonickými hlasmi zaspievali chválospevy. Na rozkaz Pána odniesli anjeli presvätú dušu Jozefovu do miesta, kde boli zhromaždení patriarchovia a proroci, kde ju ihneď všetci poznali, lebo bola obklopená žiarou neporovnateľnej krásy, ako domnelý otec a dôverný priateľ Vykupiteľa, hodný najvyššej úcty. V súhlase a podľa ustanovenia Pána jeho príchod spôsobil nevýslovnú radosť v tomto nesčíselnom zhromaždení svätých, keď im oznámil ich čoskoré vyslobodenie.
167. Je nutné pripomenúť, že dlhá choroba a utrpenie, ktoré predchádzali smrť svätého Jozefa, neboli jedinou príčinou jeho smrti, lebo aj pri všetkých tých chorobách mohol by ešte dlhšie žiť, keby sa k nim nepridružil žiar mohutnej lásky, horiaci v jeho vnútri. Aby jeho smrť bola viac triumfom jeho lásky než následkom dedičného hriechu, Pán prerušil zvláštnu zázračnú pomoc, ktorou jeho prirodzené sily boli v stave po celý jeho život prekonávať žiar jeho lásky. Akonáhle táto božská pomoc bola prerušená, prirodzené sily boli premožené jeho láskou a železné putá, ktorými jeho presvätá duša bola pripútaná k smrteľnému telu, sa ihneď pretrhli a nasledovalo odlúčenie duše od tela, z čoho pozostáva smrť. Láska teda bola pravou príčinou smrti svätého Jozefa, ako som vyššie povedala. Tá bola zároveň tiež najväčšia a najslávnejšia zo všetkých jeho chorôb, lebo v nej je smrť spánkom tela a počiatkom pravého života.
168. Keď svätý Jozef zomrel, veľká Pani podľa židovského zvyku začala jeho telo pripravovať na pohreb. Žiadne iné ruky sa ho nedotkli, než ruky Jej a ruky anjelov, ktorí Jej vo viditeľných ľudských podobách pomáhali. Aby pritom mohla panenská Matka zachovať najväčšiu slušnosť, Boh obostrel telo svätého Jozefa zvláštnym svetlom, ktoré Ho celého ukrývalo pred pohľadom, okrem obličaja, a tak jeho najčistejšia Snúbenica, hoci ho sama obliekla k pohrebu, videla iba jeho obličaj. Telo zomrelého vydávalo preľúbeznú vôňu a ostalo krásne, ako živé, takže ľudia zo susedstva prichádzali, dychtiví ho uvidieť a boli plní obdivu. Sväté telo preslávneho svätca Jozefa, ktoré sprevádzali Vykupiteľ sveta a Jeho najblahoslavenejšia Matka spolu s veľkým zástupom anjelov a priateľov aj iných ľudí, bolo pochované na obyčajnom cintoríne. Pri všetkých týchto

udalostiach a zamestnaniach najmúdrejšia Kráľovná zachovala si pokoj a vážnosť a nedopustila, aby jej tvár dávala najavo nejaké prílišné vzrušenie; ani jej zármutok neprekážal v obstarávaní všetkého, čo bolo potrebné pre pohreb jej snúbenca a pre obslúženie svojho Syna. V každom jej pohybe zračilo sa kráľovsky šľachetné správanie Kráľovnej ľudského pokolenia. Stále opakovala svoje vďačné uznanie za všetky veľké dobrodenia, ktoré Syn Boží preukázal Jej snúbencovi; padla Mu k nohám s novým ponížením a pokorením a povedala Mu: *„ Pán a Majster celej mojej bytosti a môj pravý Syn, svätosť môjho snúbenca Ťa snáď zadržiavala až doteraz v mojej spoločnosti; hoci toho nie som hodná, prosím Ťa pre Tvoju dobrotivosť, aby si ma teraz neopúšťal; prijmi ma znovu za svoju služobnicu a zhliadni milostivo na pokorné priania a túžby môjho srdca.“* Spasiteľ sveta prijal túto novú ponuku svojej najsvätejšej Matky a prisľúbil Jej, že Ju neopustí, kým z poslušnosti k svojmu večnému Otcovi nebude musieť začať svoj verejný učiteľský úrad.

Poučenie najsvätejšej Márie, Kráľovnej nebies.

169. Moja najdrahšia dcéra, nestalo sa to bez zvláštnej príčiny, že tvoje srdce bolo pohnuté k veľkému súcitu a utrpenosti s tými, ktorí sú na prahu smrti a že ťa prenikla túžba, aby si im v tej hodine pomáhala; a je pravda, že - ako si videla - sú vtedy ľudské duše vystavené neuveriteľne prudkým a nebezpečným útokom diablov, i pokušeniam zo strany ich vlastných krehkostí a od tvorov, ktorí sú okolo nich. Tá hodina je veľkou skúškou života, na ktorej závisí posledný rozsudok, určujúci buď k večnej smrti alebo k večnému životu, k večnému utrpeniu alebo k večnej sláve. Pretože Najvyšší ťa blahosklonne ráčil naplniť týmito pocitmi, vyzývam ťa, aby si sa zo všetkých síl a schopností snažila podľa toho jednať. Pamätaj si, priateľka moja, že keď Lucifer a jeho spojenci pekelných temností podľa postupu prirodzených udalostí poznávajú, že niekto sa stáva obeťou nebezpečnej, smrteľnej choroby, ihneď sa na úbohú, nič netušiacu dušu chystajú k útoku s celou svojou zlobou a prefíkanosťou, aby ju, ak je možné, rôznymi pokušeniami premohli. Kedykoľvek vidia nejakú príležitosť k útoku na dušu, snažia sa s vystupňovanou zúrivosťou a zlobou vynahradiť krátkosť času.
170. Vtedy sa zhromaždia ako krvilační vlci a vyhľadajú prirodzené i osvojené nedostatky povahy človeka, počítajú s jeho náklonnosťami, návykmi a zvykmi; a ktoré vášne ho oslabujú, na tú časť namieria najmocnejšie vojnové nástroje. Tých, ktorí majú nezriadenú lásku k pozemskému životu uisťujú, že nebezpečenstvo nie je také veľké a bránia iným, aby im nepovedali pravdu. Tých, ktorí boli nedbalí v prijímaní svätých sviatostí, snažia sa zloduchovia urobiť ešte nedbalejšími a kladú prekážky a obtiaže na cestu, aby zomreli bez prijatia svätých sviatostí, alebo aby ich prijali bez úžitku a v zlom stave. Iných naplňujú falošným našepkávaním a hanbou, aby nevyznali svoje hriechy a neotvárali svoje svedomie. Niektorých uvádzajú do zmätku a snažia sa zabrániť, aby nenahradili škodu, ktorú iným spôsobili a neuľavili tak svojmu svedomiu. Iných, ktorí milujú márnivosti, zapletajú aj v poslednej hodine do mnohých márnivých a pyšných žiadostí ohľadne toho, čo by sa malo spraviť po ich smrti. Tých, ktorí boli lakomí alebo zmyselní, snažia sa pohnúť k veľkej žiadosti po tom, čo v živote tak slepo milovali. Skrátka všetky zlé zvyky a obyčaje tento krutý nepriateľ používa k tomu, aby naplnil ich myseľ predstavami o tvoroch a odvrátil ich od spasiteľných myšlienok, alebo ich urobil pre ne neschopnými. Všetky hriešne skutky uplynulého života stali sa ako zárukami v rukách tohoto spoločného nepriateľa pre zmocnenie sa hriešnika a zbraňami pre útok a delostreľbu v tejto hroznej hodine smrti. Každá hriešna žiadosť, ktorej človek nezriadene hovel, je vchodom alebo postrannou cestou, ktorou nepriateľ vchádza do hradu duše. A keď raz do nej vnikne, vydychuje tam svoje jedovaté výpary a rozvíri mraky temnosti, čo je práca jemu vlastná, aby duša nemohla dbať na božské vnuknutia, nemohla vzbudiť pravú ľútosť nad svojimi hriechmi a kajať sa z hriešneho života.
171. Hlavne títo nepriatelia spôsobujú dušiam veľkú škodu v tej hodine tým, že v nich vzbudzujú márnu nádej na ďalší život, a že budú môcť vykonať neskoršie, čo im vnuká Boh prostredníctvom svätých anjelov. Ak povolia týmto zvodom, zistia neskoršie, že sú zradení a stratení. V rovnakom nebezpečenstve sú aj tí, ktorí ukazovali málo vážnosti k spasiteľnej milosti svätých sviatostí, pretože toto pohŕdanie veľmi uráža Pána i svätých a božská spravodlivosť ich obyčajne trestá tým, že ponecháva duše ich vlastnej hriešnej vychytralosti. Táto ich vedie k veľkej ľahostajnosti voči

používaniu tejto sviatostnej pomoci. Preto ich Pán opúšťa v tej poslednej hodine, v ktorej sa mienili postarať o svoju spásu. Aj medzi spravodlivými je málo tých, ktorých by tento odveký nepriateľ nebol zúrivo napadol pri ich smrteľnom zápase. A ak sa satan chvasce, že aj svätých strhol do záhuby, akú nádej môžu mať bezbožníci, nedbalci a hriešnici, ktorí celý život strávili v tom, že sa robili nehodní božskej priazne a milosti, ktorí nemajú žiadne záslužné skutky odrážajúce útoky ich nepriateľov? Môj svätý snúbenec Jozef bol jedným z tých, ktorí sa tešili výsade, že ani nevideli, ani nepocítili prítomnosť diablov vo svojej poslednej hodine, lebo akonáhle sa priblížili, aby s nimi jednali ako s ostatnými ľuďmi, pocítili mocnú silu, ktorá ich držala čo najďalej a svätí anjeli ich zvrhli do ich priepasti. Keď videli, že sú tak premožení, zmocnil sa ich veľký nepokoj a zmätok. Ohromený Lucifer zvolal v pekle schôdzu svojich následníkov, aby sa s nimi poradil o tejto prekvapujúcej udalosti, i aby ich prinútil opäť prehľadať svet, či na ňom už nie je Mesiáš, a potom sa prihodilo niečo, o čom budeš hovoriť na patričnom mieste neskoršie.
172. Z toho môžeš poznať veľké nebezpečenstvo, aké hrozí v hodine smrti, kedy dobré i zlé skutky začnú ukazovať svoje účinky. Nechcem ti povedať, ako mnoho duší je tak stratených, aby ti tvoja úprimná láska k Bohu nespôsobila smrť následkom zármutku nad touto stratou. Všeobecné pravidlo však je: dobrý život dáva nádej na dobrý koniec, spoliehanie na čokoľvek iné je neisté a veľmi zriedka, iba čírou náhodou, dôjdu takí ľudia k spaseniu. Najlepším zaistením je, začať s prípravou zďaleka. Preto ťa napomínam, aby si si na začiatku každého dňa, keď sa brieždi, vážne pripomenula, či to nie je posledný deň tvojho života; a keby snáď bol posledný (lebo to nevieš), uveď svoju dušu do takého stavu, aby mohla smrti výjsť v ústrety s úsmevom. Neodkladaj ani na okamih so vzbudením ľútosti nad svojimi hriechmi a s pevným predsavzatím, že sa z nich vyspovedáš hneď akonáhle zistíš, že si sa v niečom previnila a s napravením aj najmenšej nedokonalosti. Vo všetkom tom buď taká opatrná, aby si nenechala na svojom svedomí ani najmenšiu chybičku, ktorú by si neľutovala a nezmyla krvou môjho najsvätejšieho Syna. Buď vždy v takom stave, aby si bola schopná objaviť sa pred spravodlivým Sudcom, ktorý bude skúmať a súdiť i tvoje najmenšie myšlienky a všetky tvoje hnutia.
173. Aby si podľa svojho zbožného priania mohla pomáhať tým, ktorí sú v nebezpečenstve smrti, dávaj iným tú istú radu, ktorú som ja teraz dala tebe. Napomínaj ich, aby žili opatrne, aby si zaistili šťastnú smrť. Okrem toho, pomodli sa na ten úmysel každý deň nejakú modlitbu a pros vrúcne Všemohúceho, aby prekazil mámenie diabla a zničil osídla nastrojené tým, ktorí sú v smrteľnom zápase, i aby Jeho pravica zahanbila všetkých zlých duchov. Vedz, že ja som sa na ten úmysel modlila za smrteľníkov a prajem si, aby si ma v tom nasledovala. Aby si umierajúcim viac prispela, nariaďuj a prikazuj diablom, aby sa vzdialili od chorých a prestali ich prenasledovať. Túto moc môžeš veľmi účinne používať i keď nie si pri chorých, pretože im prikazuješ v mene Pána a nútiš ich, aby ťa poslúchli pre Jeho väčšiu česť a slávu.
174. Keď sú tvoje vlastné rehoľníčky v nebezpečenstve smrti, pouč ich bez toho, aby si ich rozčúlila, o tom, čo majú robiť. Napomeň ich a buď im na pomoci, aby prijali sväté sviatosti a dbaj na to, aby ich častejšie v živote prijímali ako prípravu na šťastnú smrť. Snaž sa povzbudzovať a tešiť ich, vykladajúc im o veciach Božích a Jeho tajomstvách, obsiahnutých v Písme svätom. Napomínaj a povzbudzuj ich, aby vzbudzovali dobré úmysly a žiadosti a pripravili sa na prijatie svetla a milosti od Najvyššieho. Povzbudzuj ich k nádeji, posilňuj ich proti pokušeniam a uč ich, ako im majú odporovať a zapudiť ich a snaž sa vytušiť ich skôr, než ti ich sami zveria. Všemohúci ti dá pochopiť ich, aby si mohla použiť pravý liek proti každému, lebo choroby duše je ťažké rozoznať a liečiť. Všetko, čo ti teraz hovorím, musíš robiť ako milovaná dcéra Pána, a aby si Mu tým slúžila. A ja získam zvláštne výsady pre teba i pre tých, ktorým chceš v tej hroznej hodine pomôcť. Nešetri svojimi službami lásky pri týchto skutkoch, lebo nebudeš pracovať iba sama svojimi silami, ale mocou, ktorou Boh chce pôsobiť v tebe pre svoju vlastnú oslavu.

K a p i t o l a 16.

Vek Kráľovnej nebies pri smrti svätého Jozefa a niektoré výsady Jej svätého snúbenca.

175. Svätý Jozef, najšťastnejší zo všetkých mužov, dosiahol vek šesťdesiat rokov a niekoľko dní. Vo veku tridsaťtri rokov zasnúbil sa s blahoslavenou Pannou Máriou a žil s Ňou vyše dvadsaťsedem rokov ako Jej manžel. Keď svätý Jozef zomrel, mala štyridsaťjeden a pol roka. Svätému Jozefovi bola zasnúbená vo veku štrnásť rokov (ako bolo uvedené v prvom diele druhého zväzku v XXII. kapitole). Dvadsaťsedem rokov jej manželského života dovŕšil jej štyridsiatyprvý rok, k čomu sa musí pripočítať doba od ôsmeho septembra do smrti jej požehnaného snúbenca. Kráľovná nebies ostala v tom istom stave prirodzenej dokonalosti, v akom bola, keď mala tridsaťtri rokov, lebo - ako bolo uvedené v trinástej kapitole tejto knihy - neboli na nej vidieť žiadne znaky ubúdania síl alebo pokročilejšieho veku a slabosti, ale stále ostávala v tom istom nanajvýš dokonalom stave. Cítila prirodzený zármutok nad smrťou svätého Jozefa, lebo ho milovala ako svojho snúbenca, ako muža vynikajúcej dokonalosti a svätosti a ako svojho ochrancu a dobrodincu. Tento zármutok našej najmúdrejšej Panej bol dobre sporiadaný a nanajvýš dokonalý, ale preto nebol ani zďaleka menej hlboký, lebo Jej láska bola veľká, ba o toľko väčší bol Jej zármutok, o čo lepšie vedela o vysokej hodnosti, akú zastával medzi svätými, ktorí sú zapísaní v knihe života večného a vo večnej pamäti Najvyššieho. Nestrácame bez zármutku ani to, čo milujeme obyčajnou mierou, ale oveľa väčší je náš zármutok, ak strácame to, čo sme milovali veľmi.

176. Nie je účelom tohoto životopisu obšírnejšie popisovať dokonalosti a výbornosti svätého Jozefa, ani mi to nebolo prikázané, s výnimkou toho, čo stačí k poukázaniu na dôstojnosť jeho a našej Kráľovnej, jej zásluhám (hneď po zásluhách jej božského Syna) sa musia pripisovať dary a milosti, ktoré Všemohúci udelil tomuto slávnemu Patriarchovi. Nebeská Pani bola buď ako nástrojom, alebo svojimi zásluhami príčinou svätosti jej snúbenca, alebo aspoň konečným predmetom a či účelom jeho svätosti. Lebo celá veľká dokonalosť cností a milostí bola svätému Jozefovi udelená preto, aby sa stal hodným ochrancom a snúbencom Tej, ktorú Boh vyvolil za svoju Matku. Podľa tohto meradla i podľa lásky Božej ku svojej najsvätejšej Matke musíme merať svätosť svätého Jozefa; a podľa toho, čo som ja o tejto veci poznala, keby bol na svete iný, dokonalejší muž, ktorý by toho bol viac hodný, Pán by bol vyvolil toho iného muža za snúbenca svojej Matky. Pretože však Boh vyvolil svätého Jozefa, bol teda nepochybne najdokonalejší muž na svete. Zaiste Boh, ktorý ho stvoril a určil pre tak vysoký účel, vo svojej nekonečnej moci ho pripravil a zdokonalil v pomere k jeho vysokému účelu. To znamená (podľa spôsobu nášho zmýšľania), jeho svätosť, cnosti, dary, milosti a vliate i prirodzené zvyky, boli tak uspôsobené, aby s pomocou božského vplyvu zodpovedali účelu, pre ktorý bol zvolený.

177. Pozorujem istý rozdiel medzi milosťami udelenými tomuto veľkému patriarchovi a milosťami udelenými iným svätým. Mnohí svätí boli obdarení milosťami a darmi, ktoré im neboli dané pre rozmnožovanie ich svätosti, ale preto, aby iné duše pokročili v službe Najvyššieho; boli to dary a milosti, takmer zadarmo im udelené, ktoré nezáviseli na svätosti toho, kto ich obdržal. Ale u nášho blahoslaveného patriarchu, všetky božské dobrodenia prispievali k jeho osobným cnostiam a dokonalosti, lebo tajomný účel, ku ktorému smerovali a ktorý podporovali, bol úzko spojený so svätosťou jeho vlastného života. Čím viac sa jeho život stával anjelským, tým sa stával tiež hodnejší stať sa snúbencom najsvätejšej Márie, schránky a pokladne nebeských tajomstiev. Mal byť divom svätosti, čím aj skutočne bol. Táto podivuhodná svätosť začala už pri utváraní jeho tela v lone jeho matky. Do toho zasiahla sama prozreteľnosť Božia, riadiac zloženie štyroch hlavných štiav jeho tela s najvyššou jemnosťou a primeranosťou a dala mu tú vyrovnanú, miernu povahu, ktorá spravila jeho telo požehnanou zemou, vhodnou za príbytok výbornej, dobrej duše a rozvážnej mysle /Múdr 8,19/. Bol posvätený už v živote svojej matky za sedem mesiacov po svojom počatí a kvas hriechu bol v ňom zničený pre celý jeho život, tak že nikdy nepocítil nečisté alebo nezriadené hnutie. Hoci neobdržal užívanie rozumu zároveň s týmto prvým posvätením, ktoré spočíva najmä v ospravedlnení od dedičného hriechu, predsa Jeho matka cítila v tej dobe neobyčajnú radosť Ducha svätého. Bez toho, aby úplne rozumela tomu tajomstvu, vzbudzovala veľké úkony cností a tušila, že jej syn, alebo koho v živote nosí, bude obdivuhodný pred Bohom i pred ľuďmi.

178. Sväté dieťatko Jozef sa narodil telom veľmi krásne a dokonalé a spôsobilo svojim rodičom i príbuzným neobyčajnú radosť, skoro podobnú tej radosti, ktorú spôsobilo narodenie sväto Jána Krstiteľa, hoci tu príčina toho bola viac skrytá. Pán u neho uskoril užívanie rozumu a zdokonalil ho vo veku troch rokov, obdariac ho vliatymi vedomosťami a rozšíriac jeho dušu novými milosťami a cnosťami. Od tej doby dieťatko začalo poznávať Boha vierou a tiež prirodzeným zmýšľaním a vedomosťami, ako príčinu a pôvodcu všetkých vecí. Dychtivo počúval a hlboko chápal všetko, čo ho učili o Bohu a Jeho skutkoch. V tomto predčasne zrelom veku cvičil sÐsa už v najvyšších druhoch modlitby a rozjímania a horlivo sa oddával cvičeniu v cnostiach primeraných jeho mladému veku, takže v tej dobe, keď iné dietky začínajú užívať rozum, vo veku siedmych rokov alebo i neskôr, svätý Jozef bol už dokonalým mužom v užívaní rozumu a vo svätosti. Mal láskavú povahu, bol dobrosrdečný, prívetivý, úprimný, prejavoval nielen sväté, ale i anjelské náklonnosti, rástol v cnosti a dokonalosti a pokračoval tak v živote úplne bezúhonnom až k zasnúbeniu s najsvätejšou Máriou.
179. K upevneniu a rozmnoženiu jeho dobrých vlastností prispeli potom tiež príhovory blahoslavenej Panej, lebo akonáhle sa dozvedela, že Pán si praje, aby vstúpila s ním do stavu manželského, prosila vrúcne Pána, aby svätého Jozefa posvätil a prenikol nanajvýš čistým zmýšľaním a žiadosťami, ktoré by sa zhodovali s Jej. Pán vypočul Jej modlitby a ukázal Jej, aké veľké veci Jeho pravica vykonala v mysli a duši patriarchu svätého Jozefa. Boli také hojné, že ich ľudskými slovami nemožno popísať. Vlial do jeho duše najdokonalejšie vlastnosti všetkých cností a darov. Znovu vyrovnal všetky jeho schopnosti a naplnil ho milosťou, ktorú podivuhodne upevnil. V cnosti dokonalej čistoty bol povznesený nad serafov, lebo čistotu, akú oni majú bez tela, svätý Jozef mal v pozemskom smrteľnom tele. Nikdy ani na okamih žiadna z jeho schopností sa nezaoberala nejakým nečistým obrazom alebo prirodzenými telesnými pocitmi. Toto oslobodenie od všetkých takých predstáv a jeho anjelská jednoduchosť robili ho vhodným pre spoločenstvo a spolužitie s Najčistejšou zo všetkých tvorov, a bez tejto čistoty ani by nebol hodný takej veľkej dôstojnosti a prednosti.
180. Vynikal obdivuhodne tiež v iných cnostiach, najmä v láske, lebo žil pri prameni živých vôd, tečúcich do života večného. /Jn 4,14/. Bol v bezprostrednej blízkosti strediska žiaru, ktorý bez odporu stravuje. Najlepšie, čo je možné povedať o láske nášho svätca je to, čo som o nej povedala už v predchádzajúcej kapitole, najmä to, že jeho láska k Bohu bola pravou príčinou jeho smrteľnej choroby i smrti. Spôsob jeho smrti bol výsadou jeho neobyčajnej lásky, lebo jeho sladké vzdychy lásky prekonali jeho choroby a nakoniec aj ich uskutočnili, pretože boli oveľa silnejšie. Pretože predmety jeho lásky, Kristus a Jeho Matka, boli stále s ním a obidvaja boli s ním spútaní užšie než s ktorýmkoľvek iným človekom, nevyhnutne bolo teda jeho najčistejšie a najvernejšie srdce stravované účinkami lásky tak blízkeho spojenia. Nech je požehnaný Pôvodca tak veľkých divov a nech je požehnaný najšťastnejší z pozemšťanov, svätý Jozef, ktorý tak znamenite odpovedal na ich lásku. Zaslúži si, aby ho poznali a chválili všetky pokolenia ľudí a národov, pretože Pán neurobil také veci žiadnemu inému človekovi a k žiadnemu inému neprejavil toľko lásky.
181. Božské videnia a zjavenia, ktoré svätý Jozef obdržal, som uviedla každé jednotlivo behom tohoto životopisu /Zv II, č.422,423,471/. Bolo ich však oveľa viac, než je možné popísať a najväčšie zo všetkých bolo to, v ktorom sa dozvedel o tajomstvách a vzťahoch medzi Kristom a Jeho Matkou, a že on tak veľa rokov žil v ich spoločnosti ako domnelý otec Pána a pravý manžel Kráľovnej nebies. Boli im však oznámené aj iné zvláštne výsady, ktoré Najvyšší udelil svätému Jozefovi pre jeho veľkú svätosť, ktoré sú zvlášť dôležité pre tých, ktorí ho správnym spôsobom prosia o príhovor. Mocou týchto zvláštnych výsad je príhovor svätého Jozefa veľmi mocný, ak žiadame za prvé o dosiahnutie cnosti čistoty a premáhanie telesných zmyselných náklonností, za druhé, o získanie mocnej pomoci pre uniknutie hriechu a znovuzískanie priateľstva Božieho, za tretie, o vzrast v láske a oddanosti k najsvätejšej Márii, za štvrté, o získanie milostišťastnej smrti a ochrany proti diablom v tej hodine, za piate, aby sa naplnili diabli hrôzou pri prostej zmienke jeho mena vysloveného jeho chránencami, za šieste, o získanie telesného zdravia a pomoci vo všetkých ťažkostiach, za siedme, o nadobudnutie dietok do rodín. Tieto a mnohé iné dobrodenia Boh udeľuje tým, ktorí s náležitým spôsobom a dobrým úmyslom prosia o príhovor svätého Jozefa, snúbenca

našej Kráľovnej. Žiadam všetky dietky Cirkvi svätej, aby ho uctievali a iste pocítia jeho priazeň, ak sa náležíte pripravia, aby si ju zaslúžili a mohli ju obdržať.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba, presvätá Mária.

182. Dcéra moja, hoci si popísala môjho snúbenca svätého Jozefa ako najvznešenejšieho medzi kniežatami a svätými nebeského Jeruzalema, predsa ani ty nemôžeš náležíte objasniť jeho vynikajúcu svätosť, ani ju pozemšťania nemôžu dokonale poznať, kým neuvidia Boha v nebesiach. Potom budú všetci plní obdivu a chvály, keď ich Boh urobí schopnými pochopiť toto tajomstvo. V poslednom dni, kedy všetci ľudia budú súdení, budú zatratení horko oplakávať svoje hriechy, ktoré im bránili, aby si vážili tento mocný prostriedok pre svoju spásu a získaním príhovorcu svätého Jozefa mohli získať priateľstvo spravodlivého Sudcu. Celé ľudské pokolenie veľmi podceňuje výsady a prednosti udelené môjmu požehnanému snúbencovi a nevedia, čo jeho príhovor u Boha dokáže. Uisťujem ťa, moja najdrahšia, že on je jedným z tých svätých, ktorí sú u Boha vo veľkej priazni a má veľkú moc zadržať trestajúcu ruku Božiu.
183. Prajem si, aby si bola božskej dobrote veľmi vďačná za to, že ti doprial toľko svetla a poznania o tomto tajomstve, i za dobrodenia, ktoré ti v tom ja preukazujem. Odteraz snaž sa po celý život pokračovať v úcte a srdečnej láske k môjmu snúbencovi a chváľ Pána za tie prednosti a výsady, ktorými svätého Jozefa v takej vysokej miere obdaril a mňa tak veľmi potešil poznaním všetkých jeho predností. Musíš sa vo všetkých svojich potrebách utiekať k nemu o príhovor. Mohla by si aj mnoho iných priviesť k tomu, aby ho ctili a najmä dbaj, aby tvoje rehoľníčky vynikali v úcte k nemu. O čo môj snúbenec požiada Pána v nebi, to je udelené na zemi a na jeho príhovore závisí veľa zvláštnych dobrodení pre ľudí, ak sa ich samí nestanú nehodnými . Všetky tieto výsady sú odmenou za milostnú dokonalosť tohoto obdivuhodného svätca a za jeho veľké cnosti, lebo Božskú dobrotivosť priaznivo vábia a ona pozerá na svätého Jozefa s veľkou štedrosťou, ochotná zahrnúť neuveriteľným milosrdenstvom všetkých, ktorí sa k nemu utiekajú o príhovor.

K a p i t o l a 17.

Čo robila najsvätejšia Mária po smrti svätého Jozefa a niektoré hovory so svätými anjelmi.

184. Celá kresťanská dokonalosť je obsiahnutá vo dvoch, v Cirkvi známych životných stavoch: v **činnom a rozjímavom.** K činnému životu prináleží všetka činnosť tela a zmyslov, ktoré používame pri obcovaní s našimi blížnymi v časných záležitostiach. Táto činnosť má široké pole a zahrňuje v sebe konanie mravných cností, ktoré tvoria dokonalosť nášho činného života. K rozjímavému životu patrí vnútorná činnosť rozumu a vôle, smerujúca k najvznešenejšiemu, duchovnému nazeraniu, príslušnému pre rozumného tvora. Preto rozjímavý život je vznešenejší než činný, a pretože je pokojnejší, utešenejší a krajší, je tiež sám o sebe žiadúcejší. Smeruje priamejšie k najvyššiemu cieľu, k Bohu, pretože pozostáva v najhlbšom poznaní a milovaní Boha a tak sa podieľa na vlastnostiach života večného, ktorý je úplne nazerajúci. Tieto dva spôsoby života sú ako dve sestry, Mária a Marta. /Lk 10,41/. Jedna tichá, uvažujúca, druhá starostlivá a hlučná, alebo ako iné dve sestry a manželky, Lia a Ráchel, jedna plodná, ale nepekná, s bolestivými očami, druhá krásna a milostná, ale spočiatku neplodná. Činný život je plodnejší ale duša je v ňom zaujatá mnohými a rôznymi zamestnaniami, ktoré ju robia roztržitou a preto sa nemôže povzniesť a preniknúť vysoké veci Božie; kdežto život rozjímavý je krajší, hoci na začiatku nie je taký plodný, pretože jeho ovocím má byť výsledok modlitieb a zásluh. Tieto predpokladajú veľký pokrok v dokonalosti a v priateľstve Božom, ktoré zvoláva na zem štedrosť Božiu a dary pre iné duše a prináša ovocie v požehnaní veľmi hojné a vzácne.
185. Zlúčenie oboch týchto druhov života je vrcholom kresťanskej dokonalosti. Ale toto zlučovanie je veľmi ťažké. Nevidíme oba tieto druhy života spojené v jednej osobe, ale existujúce v pozoruhodnom stupni oddelene v Marte a Márii, v Lie a v Rácheli, oddeľujúce jednotlivo buď činný alebo rozjímavý život. V žiadnej z nich nemohol byť náležíte zastúpený činný i rozjímavý

život, pretože je to veľmi ťažké v nejakom väčšom merítku robiť oboje v jednom predmete. Napriek tomu svätí sa mnoho namáhali, aby dosiahli dokonalosť tohto spojenia a všetci učitelia duchovného života snažili sa viesť duše k tomu cieľu, a je aj mnoho návodov od učených a apoštolských mužov a príkladov apoštolov a zakladateľov svätých reholí, ktorí sa snažili zlúčiť rozjímanie s činnosťou, nakoľko s pomocou milosti Božej boli v stave o to, predsa vždy poznávali, že činný život v dôsledku množstva jeho záujmov a zaujatí mysle nižšími predmetmi, rozptyľuje a rozrušuje srdce, ako to Pán povedal Marte. Hocako tí, ktorí sú zamestnaní činne, môžu nájsť kľud a pokoj, aby sa povzniesli k vyšším veciam v rozjímaní, predsa sa im bez veľkej námahy nikdy nepodarí na dlhšiu dobu zlúčiť život činný s rozjímavým, s výnimkou, keď Najvyšší zvlášť prispeje. Preto svätí, ktorí sa chceli oddať životu rozjímavému, vyhľadali púšte a samoty, ktoré sú priaznivejšie pre taký spôsob života; a tí, ktorí sa venovali životu činnému a starostlivosti o spásu duší vyučovaním a vedením, vyhradili si nejaký čas, aby mohli prestať s vonkajšou činnosťou a uchýliť sa do samoty a tak rozdeľovali svoje dni medzi rozjímavý a aktívny život. Tým, že sa venovali každému spôsobu života dokonale, získali zásluhy i odmenu za obidva druhy života, založeného na láske a milosti, ako na hlavnej podpore.

186. Iba najsvätejšia Mária jediná zlúčila dokonalým spôsobom tieto dva druhy života. Jej najvyššiemu a najvrúcnejšiemu rozjímaniu naprekážalo zamestnanie činného života. V Nej bola starostlivá Mária bez rozčuľovania a tichá, pokojná Mária bez nečinnosti telesnej, mala krásu Ráchel i plodnosť Lie; a jedine táto veľká a múdra Kráľovná skutkov dokázala, čo tieto sestry vzájomne znázorňovali. Hoci obsluhovala svojho chorého manžela a podporovala jeho, i svojho najsvätejšieho Syna svojou prácou, neprerušovala ani neskracovala preto svoje nebeské rozjímanie, ani nemusela vyhľadávať samotu alebo ústranie, aby mohla nájsť kľud a pokoj pre svoje srdce a povzniesť ho nad oblasť serafov. Predsa však, keď stratila spoločnosť svätého Jozefa a osamela, usporiadala svoje cvičenia tak, že sa po celý čas oddávala vnútornej činnosti božskej lásky. Ihneď poznala svojím nazeraním do vnútra svojho najsvätejšieho Syna, že to bola Jeho vôľa, aby poľavila v práci, ktorú musela konať vo dne - v noci pri obsluhovaní svätého Jozefa a namiesto tejto namáhavej práce, aby sa teraz pripojila k jeho Velebnosti v modlitbách a vznešených úkonoch.

187. Pán Jej tiež pripomenul, že pre ich potrebné skromné živobytie stačí, keď sa bude venovať práci iba krátku dobu každý deň, lebo po smrti svätého Jozefa hodlali jesť len raz denne, k večeru, kdežto predtým zachovávali iný poriadok kvôli svätému Jozefovi, aby mu boli pri jedle milými spoločníkmi. Teda od tej doby Ježiš a Mária jedli iba raz denne okolo šiestej hodiny večer. Často mali k jedlu iba chlieb, inokedy blahoslavená Pani pridávala k nemu ovocie alebo zeleninu a ryby; a to býval jediný pokrm najvyšších Vládcov neba i zeme. Pretože ich striedmosť a zdržanlivosť vždy bola veľká, bola ešte väčšia, keď osameli a nikdy od toho neupustili, s výnimkou, že niekedy zmenili druh potravín a čas, keď ich prijali. Keď ich niekto pozval, zajedli si niečo málo z toho, čo im ponúkli, bez toho aby sa úplne zdržali, začnúc jednať podľa rady, ktorú neskoršie dal Ježiš svojim učeníkom ohľadne toho, ako majú konať, keď budú kázať evanjelium. Jednoduchý pokrm, ktorý nebeskí Vládcovia požívali, veľká Pani predkladala svojmu božskému Synovi na kolenách, k čomu si od neho vyprosila dovolenie. Niekedy tiež kľačiac pripravovala pokrm, k čomu Ju pohla myšlienka, že má slúžiť pre občerstvenie pravého Syna Božieho.

188. Ani prítomnosť svätého Jozefa nijako neprekážala najsvätejšej Matke, aby preukazovala patričnú úctu svojmu Synovi, nezabúdajúc ani na najmenší bod, ktorý táto úcta k Nemu vyžadovala. Ale po smrti svätého Jozefa oveľa častejšie pred Ním kľakala alebo padala na tvár, nakoľko bolo predsa viac voľnosti k takým skutkom, keď boli prítomní iba ich svätí anjeli, než v prítomnosti Jej snúbenca, ktorý bol človek. Častokrát ostala pokorne ležať tvárou k zemi, kým Jej Pán neprikázal, aby vstala. Veľmi často Mu bozkávala nohy, niekedy zase ruky a obyčajne pritom slzila, preniknutá najhlbšou pokorou a úctou. V prítomnosti svojho Syna vždy stála úctivo sklonená a s výrazom najvrúcnejšej lásky, očakávajúc, čo si bude priať a majúc usilovne zreteľ k tomu, aby nasledovala cnosti Jeho srdca. Pretože nemala žiadnu chybu a nedopustila sa nikdy ani najmenšej nedokonalosti alebo nedbalosti v službe a v láske k svojmu najsvätejšiemu Synovi, jej oči (ako oči služobnice a ochotnej slúžky, o ktorej sa zmieňuje prorok, lenže oddanejšie), boli stále obrátené na ruky Jej Majstra, aby získala milosti, ktoré si priala a ktoré by Jej napomáhali k väčšej dokonalosti. Ľudský

duch si nemôže predstaviť, aké božské vedomosti Jej napomáhali v poznávaní a konaní tak mnohých a tak veľkých skutkov v spojení s vteleným Slovom v tej dobe, keď žili spolu sami bez akejkoľvek inej spoločnosti s výnimkou svätých anjelov, ktorí im slúžili a ich chránili. Jedine títo boli svedkami toho všetkého a veľmi všetko obdivovali a chválili, najmä keď pozorovali, že sami sú oveľa nižší v múdrosti a čistote než samotný tvor Mária, ktorá bola hodná takej svätosti, lebo iba Ona jediná priniesla celý zisk z milostí, ktoré obdržala.

189. Naša Kráľovná závodila so svätými anjelmi o udržovanie poriadku a konaní pokorných prác, ktoré boli potrebné pre pohodlie vteleného Slova a dobré usporiadanie malého obydlia, keďže nebol nik iný, kto by sa o tieto veci staral, okrem našej nebeskej Panej a týchto nanajvýš šľachetných a verných poddaných a vyslancov, ktorí Jej v tom pomáhali vo viditeľných ľudských postavách a chceli si vziať na starosť všetku tu prácu sami. Ale slávna Kráľovná si priala všetku nízku prácu konať sama, svojimi rukami čistiť dom a usporiadavať svoj veľmi chudobný nábytok, umývať nádoby a hrnce na varenie a iné kuchynské veci a dávať izbu do poriadku. Avšak títo dvorania Najvyššieho, lebo boli naozaj zdvorilí a rýchlejší, hoci nie pokornejší vo svojom jednaní než Ona, obyčajne vykonali tieto práce skôr, než mohla Kráľovná nebies nájsť čas, aby ich vykonala. Niekedy ich pristihla pri vykonávaní tej práce, ktorú mala Ona konať, ale na Jej prianie prestali a prenechali Jej ju, aby ukojila svoju pokoru a zbožnosť tým, že ju sama dokončí. Aby však nezasahovali viac do Jej horlivých túžieb, povedala im: *„Vyslanci Najvyššieho, vy ste tak čistí duchovia, že vyžarujete svetlo Božstva, čím ma osvetľujete a preto tieto nízke, služobné zamestnania nepatria vášmu stavu, vašej prirodzenosti a postaveniu. Tie prináležia mne, ktorá okrem toho, že som iba hlina, som najnižšia zo všetkých pozemšťanov a najposlednejšia zo všetkých služobníkov môjho Pána a Syna. Nechajte ma, moji priatelia, konať služby, ktoré sú mojou povinnosťou, lebo ja tým získam zásluhy, ktoré vy pre vaše postavenie a dôstojnosť nepotrebujete. Ja poznám cenu týchto služobných prác, ktorými svet pohŕda, a Pán mi nedal toto poznanie preto, aby som tie práce prenechávala k vykonaniu niekomu inému, ale aby som ich ja sama konala.“*

190. „Naša Kráľovná a Pani,“ odpovedali anjeli, „je pravda, že v očiach a v myšlienkach Pána sú tieto práce také cenné ako vieš, ale ak ty nimi získaš vzácnu odmenu za svoju pokoru, všimni si, že my by sme neboli náležíte poslušní Pánovi, keby sme vedome pozabudli na tieto práce, ktoré nám zveril Najvyšší. Tie zásluhy, ktoré strácaš pri konaní týchto prác, môžeš, Pani naša, ľahko nahradiť tým umŕtvovaním, ktoré je potrebné, aby si potlačila túžbu po ich vykonaní.“ Najmúdrejšia Panna na tieto dôvody odpovedala: „Nie, moji páni a najvyšší duchovia, nesmiete sa pozerať na tieto práce v takom svetle, lebo ak si vy pokladáte za povinnosť slúžiť mi ako Matke vášho veľkého Pána, ktorého tvormi ste, pamätajte, že mňa z prachu pozdvihol k tejto hodnosti, a že preto moja dlžoba vďačnosti za toto dobrodenie je oveľa väčšie, než vaša. Nakoľko moje záväzky sú oveľa väčšie, moje dôkazy vďačnosti musia byť tiež väčšie, než vaše. Ak túžite slúžiť môjmu Synovi ako Jeho tvory, ako aj ja Mu pre tú istú príčinu musím slúžiť, ja som k tomu oveľa viac zaviazaná, pretože som Matkou takého Syna. Preto vždy zistíte, že som povinná viac ako vy, byť pokorná, vďačná a ponižovať sa pred Ním až do prachu.“

191. Tieto a podobné láskyplné a obdivuhodné spory sa viedli medzi najsvätejšou Máriou a Jej anjelmi, ale palma pokory vždy ostala v rukách ich Kráľovnej a Panej. Je spravodlivé, že svet nevie o týchto tajomstvách, pretože nie je hoden poznať ich pre svoju márnivosť a pýchu. Jeho nerozumná domýšľavosť považuje za bezvýznamné a opovrhnutiahodné tieto nízke, služobné práce, avšak dvorania nebeskí, ktorí poznajú ich cenu, si ich vážia a Kráľovná všetkého tvorstva ich horlivo vyhľadávala a dožadovala sa ich ako veľkej vzácnosti. Ponechajme však svet v jeho úmyselnej alebo neúmyselnej nevedomosti. Pokora nie je pre pyšných srdcom, ani nízke služby nie sú pre purpur a jemné rúcha, a drhnutie podlahy a pranie nie je pre tých, ktorí sa zdobia drahokamami a hodvábom, ani vzácne klenoty týchto cností nie sú určené bez rozdielu pre všetkých ľudí. Ale keď sa nákaza svetskej pýchy dostane do školy pokory a pohŕdania svetom, zvlášť do rehoľných družín a keď sa v nich pozerá ne tento druh pokorovania ako na hanbu a potupu, potom nemôžeme zapierať, že také zmýšľanie nie je nič iné, než najhanebnejšia a trestu najhodnejšia pýcha. Ak my, rehoľníci a rehoľníčky pohŕdame prospechom z takého pokorného zamestnania a považujeme ho za ponižujúce, ako to robia svetskí ľudia, ako sa budeme môcť objaviť pred anjelmi

a našou Kráľovnou, ktorí považovali za nanajvýš čestné tie isté práce, na ktoré sa my pozeráme ako na opovržlivé a nečestné?
192. Moje sestry a dcéry tejto veľkej Kráľovnej a Panej, hovorím s vami, ktoré ste povolané a prenesené do snubnej siene veľkého Kráľa k pravej radosti a plesaniu /Ž44,16/. Nenechajte sa olúpiť o svoje právo byť nazývané dietkami takej Matky! Keď Ona, ktorá bola Kráľovná anjelov a ľudí, pokorovala sa konaním takých nízkych a všedných prác, ako je umývanie a zamestnávala sa najobyčajnejšími ručnými prácami, akou drzosťou by sa javila v ich očiach a pred zrakom samého Pána hrdosť, márna pýcha a nedostatok pokory obyčajných otrokýň? Nech je ďaleko od našej družiny taká zrada, ktorá sa hodí iba pre Babylon a jeho obyvateľov. Pokladajte si za vyznamenanie, že sme dostali to, čo vznešená Kráľovná cenila ako korunu zásluh a nech je nám to pohnútkou k najväčšiemu zahanbeniu a príčinou pre hroznú trestuhodnosť, keby sa malo zistiť, že nemáme horlivosť v závodení v pokore, ako Ona v nej závodila so svätými anjelmi. Vyhľadávajme horlivo pokorné služobné zamestnania a vzbudzujme u anjelov a nebeských sprievodcov to isté zápolenie, ktoré sa tak ľúbilo našej Kráľovnej a Jej najsvätejšiemu Synovi a nášmu Ženíchovi.
193. Musíme si pamätať, že bez opravdivej, rýdzej pokory bolo by smelosťou vyhľadávať odmeny neistých duchovných alebo citových útech a bolo by pojašenou odvážnosťou usilovať o ne. Pozerajme radšej na našu nebeskú Učiteľku, ktorá je dokonalým vzorom svätého a dokonalého života. U tejto veľkej Kráľovnej sa nebeské dary a útechy striedali s jej pokornými, služobnými zamestnaniami, lebo sa mnohokrát stalo, že keď sa modlila so svojím Synom, svätí anjeli sladkými, harmonickými hlasmi spievali hymny a chvály, ktoré sama Mária zložila na chválu nekonečnej bytosti Božej a podstatného zlúčenia Slova s ľudskou prirodzenosťou v druhej Osobe najsvätejšej Trojice. Blahoslavená Pani často žiadala anjelov, aby opakovali tieto hymny Jej Pánovi a Stvoriteľovi a spievajúc verše striedavo s nimi, pridávala nové hymny. Oni Ju poslúchli a žasli obdivom nad hlbokou múdrosťou, ktorá sa javila v tom, čo povedala a zložila pre nich. Potom, kedykoľvek sa Jej Syn uložil k odpočinku, alebo keď jedol, požiadala ich, ako Matka ich Stvoriteľa, v snahe, aby Ho obveselila, aby Mu v Jej mene sladko hrali a Pán k tomu privolil, kedykoľvek Ona o to žiadala, čím dával priechod žiaru Jej lásky a úcty, s akou Mu v Jeho posledných rokoch slúžila. Keby som chcela hovoriť o všetkom, čo mi ohľadne toho bolo zjavené, boli by potrebné oveľa dlhšie pojednania a oveľa väčšia schopnosť, než je moja. Z toho, čo som naznačila, môže si človek urobiť akýsi úsudok o iných hlbokých tajomstvách spoločného života Ježiša s Máriou a nájsť pohnútku a príčinu chváliť a vyvyšovať veľkú Paniu a Kráľovnú. Kiež by Ju všetky národy poznali a chválili ako požehnanú medzi tvormi a ako Matku Stvoriteľa a Vykupiteľa sveta.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba.

194. Dcéra moja, prajem si, prv než prikročíš k popisovaniu ďalších tajomstiev, aby si dobre porozumela všetko, čo Pán prikázal o mojom spolužití s mojím svätým manželom Jozefom. Keď som sa s ním zasnúbila, Boh mi nariadil, aby som zmenila svoj poriadok v jedle a iných vonkajších povinnostiach tak, aby som sa prispôsobila poriadku môjho manžela, lebo on bol hlavou rodiny a podľa všeobecného pravidla ja som bola nižšia. Ten istý poriadok zachovával aj môj najsvätejší Syn a hoci bol pravý Boh, podriadil sa pred svetom tomu, o ktorom sa ľudia domnievali, že je Jeho otec. Akonáhle sme však osameli po smrti môjho snúbenca, z toho dôvodu zariadila som si iný životný poriadok. Pán neočakával, aby sa svätý Jozef prispôsobil nám, ale že my sa máme prispôsobiť jemu, ako to vyžaduje obvyklý poriadok medzi ľuďmi. Pán sa ani neuchýlil k zázrakom, aby unikol potrebe požívania pokrmov, alebo obvyklým ľudským zamestnaniam, lebo On vo všetkom konal ako Učiteľ všetkých cností a všetkej dokonalosti, bol príkladom rodičom i dietkam, prelátom a predstaveným, podriadeným a nízkym. Rodičom bol príkladom, aby sa učili, ako majú milovať svoje dietky, pomáhať im, živiť ich, napomínať ich, karhať a bez prestania alebo bez ochabnutosti uvádzať ich na cestu spásy, deťom, aby sa učili, ako si majú vážiť, ako majú milovať a ctiť svojich rodičov, prostredníctvom ktorých dostali svoje bytie, ako majú bedlivo poslúchať podľa prirodzeného zákona, ktorý vyžaduje a učí poslušnosti a zavrhuje neposlušnosť ako niečo ohavné a hrozné, prelátom a predstaveným je príkladom, ako majú milovať svojich poddaných a viesť ich ako svoje deti, podriadeným, aby poslúchali bez odporu, i keby snáď v inom ohľade boli z vyššej a

lepšej ľudskej spoločnosti, pretože predstavený zastupuje Boha a prelát je vždy vyšším v dôstojnosti, ale pravá láska ich musí vždy učiť, ako majú byť oba jedným duchom.
195. Aby si mohla získať túto veľkú cnosť, prajem si, aby si sa prispôsobila sestrám a podriadeným a bez náklonnosti k okázalosti jednaj s nimi s holubičou miernosťou a úprimnosťou. Modli sa, keď sa modlia oni, pracuj, jedz a aj vo chvíľach oddychu buď s nimi. Lebo pravá dokonalosť v kláštore závisí v prispôsobení sa k spoločnému duchu. Ak budeš tak konať, povedie ťa Duch svätý, ktorý riadi všetky dobre sporiadané rehoľné družiny. Ak sa budeš riadiť týmto pravidlom, môžeš sa cvičiť aj v zdržanlivosti, keď budeš jesť menej než iné, aj keď ti bolo predložené to isté množstvo pokrmu ako iným. S trochou zdržanlivosti môžeš si pre lásku k svojmu Ženíchovi a ku mne odoprieť to, čo máš rada, bez toho, aby si tým na seba upozornila. Ak ťa nezdržuje nejaká vážna choroba, nikdy sa nevzďaľuj od spoločných cvičení, výjmuc, že by ti niekedy bránila poslušnosť k tvojim predstaveným. A na všetkých spoločných cvičeniach buď prítomná so zvláštnou úctou, pozornosťou a zbožnosťou, lebo v takej dobe ťa Pán najčastejšie navštívi.
196. Prajem si tiež, aby si sa z tejto kapitoly naučila, ako máš opatrne skrývať zvláštne práce, ktoré na seba berieš v snahe, aby si ma nasledovala. Hoci ja som sa nemusela skrývať so žiadnou prácou pred svätým Jozefom, predsa z opatrnosti som sa viac uchyľovala do súkromia, ako k dodatočnému zachovávaniu dokonalosti a opatrnosti, lebo samota sama o sebe činí dobré skutky chvályhodnejšími. To sa však nesmie rozumieť o pravidelných a povinných prácach, lebo musíš dávať dobrý príklad a nechať svoje svetlo svietiť, chrániac sa každého nebezpečenstva pohoršenia a príležitosti k posudzovaniu. Sú mnohé skutky, ktoré sa môžu vykonať skryte, bez toho, aby to niekto videl, a ktoré sa nemajú ľahkovážne vystavovať nebezpečnému obdivu verejnosti. V skrytosti môžeš vykonať mnoho poklôn pokľaknutím; a padaním do prachu na svoju tvár môžeš sa pokorovať, klaňajúc sa zvrchovanej velebnosti Najvyššieho a obetujúc svoje smrteľné, dušu ťažiace telo, ako obetu za nezriadené náklonnosti proti spravodlivosti a rozumu. Tak nevyberieš žiadnu čiastku svojej bytosti od služby svojmu Stvoriteľovi a Snúbencovi a prinútiš telo, aby vynahradilo za straty, ktoré spôsobilo duši svojimi vášňami a pozemskými náklonnosťami.
197. Vzhľadom na tento predmet snaž sa stále držať svoje telo v prísnej poddanosti, dovoľ mu iba toľko občerstvenia, koľko je potrebné, aby sa udržalo v náležitom stave pre činnosť duše a nepodporovalo jeho vášne a chúťky. Umŕtvuj a premáhaj ho, kým neodumrie všetkému, čo lahodí zmyslom, tak aby sa ti aj obyčajné výkony, pre život potrebné, zdali skôr bolestné než lahodné a mali chuť viac horkú než nebezpečne príjemnú. Hoci som ti už pri inej príležitosti povedala, akú cenu má toto umŕtvovanie a pokorovanie, mala by si teraz tým príkladom, ktorý som ti dala, byť ešte viac presvedčená o ich veľkej cene. Teraz ti prikazujem, aby si nepohŕdala žiadnym z týchto úkonov, alebo ich nepovažuj za málo významné, ale váž si ich všetky ako vzácny poklad, ktorý môžeš získať pre seba. V takých veciach musíš byť žiadostivá a hrabivá, dychtivo sa chop každej príležitosti pre konanie služobných prác, ako je umývanie, čistenie domu, zaoberanie sa podriadenými službami a ošetrovaním chorých, ako som ti už predtým povedala. Pri všetkých takých prácach maj pred očami môj príklad, aby ťa moja pozornosť a pokora povzbudzovala konať s radosťou to, že ma môžeš napodobňovať, a zahanbovala pre nedbalosť, ktorej by si sa v tom dopustila. Keď ja, ktorá som sa od začiatku svojej existencie nikdy Pánovi neznepáčila alebo Ho neurazila, som uznávala cnosť pokory za takú potrebnú preto, aby som našla milosť pred Jeho očami a bola pozdvihnutá Jeho pravicou, ako oveľa viac je potrebné pre teba, aby si sa pokorovala až do prachu a pred Jeho tvárou sa pokladala za nič, ty, ktorá si bola počatá v hriechu a často si Ho urážala? /Ž 50,7/. Pokoruj a znižuj sa k ničote a uznávaj, že to, čo ti Najvyšší udelil, si užívala špatne a že preto i sama tvoja existencia ti má byť pohnútkou k tvojmu pokorovaniu. Takým spôsobom konečne nájdeš poklad milosti.

K a p i t o l a 18.

Iné tajomstvá a zamestnania veľkej Panej a Kráľovnej a Jej najsvätejšieho Syna, keď žili spolu osamotení.

198. Ako som už povedala na iných miestach, poznanie mnohých posvätných tajomstiev o Ježišovi a Márii je uchované pre zvýšenie mimoriadnej blaženosti predurčených v živote večnom. Najvyššie a najnevysloviteľnejšie tajomstvá sa prihodili v dobe štyroch rokov, keď žili spolu sami po smrti svätého Jozefa a pred verejným vystúpením nášho Pána. Žiaden smrteľník nie je v stave náležíte pochopiť také hlboké tajomstvá a teda tým menej môžem ja, neskúsená a nevzdelaná žena, náležíte popísať, čo som o nich poznala. To, čo napíšem, bude iba ukážkou mojej nedokonalosti. Duša Krista, nášho Pána, bola nanajvýš priehľadné a bezchybné zrkadlo, v ktorom blahoslavená Matka videla zrkadliť sa všetky tajomstvá a sväté diela, ktoré Pán, Hlava a Zakladateľ svätej Cirkvi, Obnoviteľ ľudského pokolenia, Učiteľ večnej spásy a Anjel veľkej rady, vytvoril a uskutočnil podľa večného ustanovenia najsvätejšej Trojice.

199. V konaní tohto diela, zvereného Mu večným Otcom, Kristus, náš Pán, strávil celý svoj pozemský život a prepožičal mu všetku dokonalosť možnú Bohu-človekovi. V akej miere sa približoval k dovŕšeniu a úplnému dokonaniu svojich tajomstiev, v takej aj sila Jeho božskej Múdrosti a Všemohúcnosti sa stávala tým zrejmejšia. Naša veľká Kráľovná a Pani bola očitou svedkyňou a Jej najčistejšie srdce bolo ich skladiskom. Vo všetkom spolupracovala so svojím božským Synom ako pomocníčka v diele nápravy človečenstva. Preto, aby úplne porozumela plány božskej Prozreteľnosti i postup prevádzania všetkých tajomstiev spasenia, bolo potrebné, aby pochopila tiež veci skryté vo vedomostiach Krista, nášho Vykupiteľa, diela Jeho lásky a múdrosti, ktorými pripravoval účinné prostriedky k dosiahnutiu svojho vysokého cieľa. V tom malom množstve, čo môžem povedať o skutkoch najsvätejšej Márie, musím vždy predpokladať skutky Jej najsvätejšieho Syna, lebo Ona spolupracovala s Ním a napodobňovala Ho ako svoj vzor a model.

200. Spasiteľ sveta mal už dvadsať šesť rokov, a v akej miere sa Jeho najsvätejšie človečenstvo blížilo dokonalému vzrastu a Jeho pozemskému účelu, v takej Kristus postupoval v prejavovaní toho tým, že dával svojimi skutkami viac a viac najavo účel vykúpenia. Všetky tajomstvá evanjelista Lukáš uzatvára niekoľkými slovami, ktorými končí druhú kapitolu: *„A Ježiš sa vzmáhal v múdrosti, veku a v obľube u Boha i u ľudí.“* Z ľudí iba Jeho Matka spolupôsobila a rástla vo vedomostiach so vzrastom a pokrokom svojho Syna a vedela o všetkom, čo Syn Boží a človek mohol povedať prostému tvorovi. Medzi týmito skrytými božskými tajomstvami naša veľká Pani pozorovala v tých rokoch tiež, ako Jej Syn a pravý Boh začal viac a viac rozširovať svoje plány, nielen svojho nestvoreného Božstva, ale aj svojho človečenstva tak, aby všetci pozemšťania boli zahrnutí v Jeho vykúpení ako celok; ako zvažoval jeho cenu v očiach večného Otca a ako prišiel z neba na zem, aby zavrel brány pekelné a pozval všetkých ľudí k večnej blaženosti, a aby vytrpel najbolestnejšie muky a smrť; a ako napriek tomu všetkému, bláznovstvo a zloba tých, ktorí mali prísť potom, keď On seba tak zničil na kríži skôr Ho nútila, aby ešte viac otvoril brány najhlbších pekelných priepastí a zvrhol ich do tých hrozných muk a trápení, o ktoré ich zaslepená nevedomosť stále nedbá.

201. Vedomie a uvažovanie o tomto smutnom osude spôsobovalo ľudskej prirodzenosti Kristovej takú veľkú bolesť a zármutok, že Mu to vynútilo z tela krvavý pot. V týchto úzkostiach božský Učiteľ zotrval a prosil za všetkých, ktorí mali byť vykúpení. V súhlase s vôľou večného Otca s vrúcnou láskou túžil byť obetovaný pre záchranu ľudstva. Vedel, že i keď nebudú všetci zachránení, každým spôsobom musí byť božskej spravodlivosti zadosťučinené za urážky spáchané proti božstvu trestami, ktoré božská Spravodlivosť a Rovnoprávnosť od večnosti pripravila pre neveriacich a nevďačných hriešnikov v deň večnej odplaty. Keď naša slávna Pani svojou hlbokou múdrosťou vnikla do týchto hlbokých tajomstiev, pripojila sa k svojmu najsvätejšiemu Synovi v bolestivom uvažovaní a vrúcnych prosbách za tých nešťastníkov, pričom Jej srdce pukalo bolesťou nad veľkým utrpením požehnaného plodu Jej života. Mnohokrát táto najtichšia holubička prelievala krvavé slzy, keď videla svojho Syna v úzkostiach a zármutku potiť sa krvou. Lebo jedine táto najmúdrejšia Pani a Jej Syn, pravý Boh a človek, boli v stave zvážiť na váhe svätyne, čo znamená vidieť na jednej

strane umierať Boha na kríži, preto, aby uzavrel pekelné priepasti, a na druhej strane zatvrdlivosť ľudských srdc, vrhajúcich sa strmhlav do pažeráka večnej smrti.
202. Niekedy sa prihodilo, že pri tomto veľkom zármutku našu najláskavejšiu Matku premohla smrteľná slabosť, ktorá by ju bola iste usmrtila, keby tomu Boh nebol zabránil. Jej najmilší Syn ako odmenu za ten Jej najoddanejší a láskyplný súcit prikázal anjelom, aby Ju potešili a vzali Ju na ruky, inokedy zas, aby Jej spievali Jej vlastné piesne a chvály ku cti Božstva a človečenstva. Niekedy Pán sám Ju zachytil svojimi rukami a udelil Jej nové nebeské poznanie toho, že bola vyňatá z toho ničomného zákona hriechu i jeho následkov. Keď tak niekedy spočívala na Jeho rukách, anjeli v obdive Jej spievali a Ona pritom uchvátená vytržením do nebeskej extázy, prežívala nové, neobyčajné účinky Božstva. V takých chvíľach táto jediná Vyvolená a jediná dokonalá v pravde spočívala na ľavici človečenstva, pričom Ju oblažovala a objímala pravica Božstva /Veľpies. 2,6/. Jej nanajvýš milujúci Syn a Ženích zaprisahal dcéry jeruzalemské, aby neprebudili Jeho Milú zo spánku, ktorý lieči bolesti a rany Jej lásky, kým si sama nebude priať byť prebudená. A nebeskí duchovia žasli, keď videli, že je vyvýšená nad všetkých anjelov, odpočívajúca na rukách svojho milovaného Syna, odiata rôznofarebným rúchom po Jeho pravici, a blahoslavili a vyvyšovali Ju nad všetko tvorstvo /Ž 44,10/.
203. Slávna Kráľovná bola oboznámená s najhlbšími tajomstvami týkajúcimi sa predurčenia vyvolených pre zásluhy získané vykúpením a videla ich zapísaných v pamäti svojho Syna. Mohla vidieť, ako im udeľoval svoje zásluhy a účinne sa prihováral za ich spasenie, ako Jeho láskou a milosťou, ktorej sa zatratení stali nehodní, boli odmeňovaní predurčení podľa svojich rôznych zmýšľaní a povahy. Medzi vyvolenými videla tiež tých, ktorých Pán vo svojej múdrosti a starostlivosti mal povolať k apoštolátu a nasledovaniu a ako prostredníctvom svojich tajných a predzriadených ustanovení začal ich získavať k práporu svojho kríža, ktorý aj oni mali neskoršie rozvinúť pred svetom, a ako On jednal ako múdry generál, ktorý, keď plánuje veľkú vojnu, poveruje rôzne čiastky svojej armády rôznymi povinnosťami, vyberá a určuje najudatnejších na najťažšie miesta. Tak aj Kristus, náš Vykupiteľ, keď chcel začať boj o svet a olúpiť satana o jeho tyranskú vládu mocou svojho Božstva ako Slovo, použil túto novú armádu, ktorá mala byť zhromaždená, ustanovil dôstojníkov a určil svojich udatných a silných kapitánov a predurčil ich pre ich miesta a povinnosti. Všetky prípravy a nástroje tejto vojny boli vopred usporiadané v božskej múdrosti Jeho najsvätejšej vôle v takom poriadku, ako sa všetko malo stať.
204. Toto všetko tiež bolo otvorené a ukázané najmúdrejšej Matke a vliatou predstavou Jej bolo dané, že mohla vidieť a osobne poznať mnohých z predurčených, najmä apoštolov a učeníkov a veľký počet tých, ktorí boli povolaní do Cirkvi v prvých a neskorších dobách. Pomocou tohto nadprirodzeného poznania, ktoré Jej Boh udelil, poznala apoštolov aj iných skôr, než s nimi prišla do styku a tak ako božský Majster sa modlil a dosiahol pre nich povolanie skôr než ich povolal, tak aj nebeská Pani ich vzala ako predmet svojich modlitieb. Preto Matka milosti mala účasť tiež v udelení darov a milostí, ktoré obdržali apoštoli prv než počuli alebo videli svojho Majstra, a ktoré určil a pripravil pre nich, aby prijali povolanie k apoštolátu. Čím viac sa približovala doba jeho verejného pôsobenia, tým viac Pán rozmnožoval svoje modlitby a prosby za nich a posielal im silnejšie a účinnejšie vnuknutia. Podobne aj modlitby nebeskej Panej boli úpenlivejšie a účinnejšie, a keď sa neskoršie apoštoli pripojili k Pánovi a uzreli Ju z tváre do tváre, hovorievala svojmu Synovi o nich, ako aj o iných: *„Títo sú, Synu môj, ovocím Tvojich modlitieb a svätých túžob.“* A spievala piesne chvály a vďaky, pretože videla Jeho prianie splnené, nakoľko videla tých, ktorí boli povolaní od začiatku sveta, pritiahnutí, aby Ho nasledovali.
205. V múdrom uvažovaní o týchto divoch bývala nimi celkom zaujatá a začala spievať neslýchané hymny obdivu a chvál a konať hrdinské skutky lásky a klaňať sa tajným súdom Najvyššieho. Celkom zmenená a preniknutá týmto ohňom, ktorý pochádzal od Pána, aby strávil svet, často skrytom v srdci, niekedy i hlasno zvykla volať: *„Ó, nekonečná láska! Ó, dôkaz nevýslovnej a nesmiernej dobroty! Prečo Ťa pozemšťania nepoznajú? Prečo sa Tvojej láskavosti tak zle odplácajú? Ó, vy utrpenia, vzdychy, žiadosti a túžby môjho Milého, celkovo vzácnejšie než perly a všetky poklady sveta! Kto by mohol byť taký nešťastný a taký nevďačný, že by Tebou, môj Milý, pohŕdal? Ó, dietky Adama, koho môžete nájsť, aby za vás mnohokrát zomrel, aby vašu nevedomosť*

zbavil klamú, vašu zatvrdnutosť obmäkčil a zmiernil vaše nešťastie?“ Po takých vrúcnych prejavoch zhovárala sa blahoslavená Matka so svojim Synom a najvyšší Kráľ Ju tešil a rozšíril Jej srdce pripomínajúc Jej, ako Ona sama je príjemná Najvyššiemu, akú veľkú milosť a slávu zaslúžia predurčení pri porovnaní s nevďakom a zatvrdnutosťou zatratených. Zvlášť Jej ukázal svoju lásku k Nej i lásku najsvätejšej Trojice a ako veľmi je Boh potešený Jej verným spolupôsobením a nepoškvrnenou čistotou.
206. Inokedy opäť Jej Pán ukázal, čo bude robiť, keď bude verejne kázať a ako Ona má s Ním spolupracovať a pomáhať Mu v záležitostiach a v spravovaní novej Cirkvi. Bola upovedomená o zapretí svätého Petra, o Tomášovej nevere, o Judášovej zrade a o mnohých iných budúcich udalostiach. Od tej chvíle sa povinnostiam verná Pani rozhodla horlivo pracovať za záchranu zradného učeníka a podľa toho rozhodnutia aj konala, ako budem neskoršie rozprávať. Skaza Judáša začala tým, že pohŕdal Jej dobrou vôľou a začal mať proti Matke milosti akúsi nechuť a neúctu. O týchto veľkých tajomstvách nebeskú Paniu informoval Jej najsvätejší Syn. Múdrosť a vedomosti, ktoré Jej boli udelené, boli také veľké, že každý pokus o ich úplné vysvetlenie by bol márny, nakoľko iba vedomosti Pána boli väčšie než to, čo bolo zjavené presvätej Márii, ktorá svojimi vedomosťami prevyšovala všetkých serafov a cherubov. Keď teda náš Pán a Vykupiteľ Ježiš a Jeho najsvätejšia Matka Mária používali všetky tieto dary milostí a vedomostí pre dobro smrteľníkov, a keď aj jediný povzdych Krista mal nesmiernu cenu pre všetkých tvorov a ak pridáme k nim podobné vzdychy Jeho Matky, hoci nemali tú istú cenu, pretože pochádzali iba od tvora, ale predsa boli v očiach Božích cennejšie než skutky všetkých tvorov dohromady - aké to bolo nesmierne množstvo zásluh, ak spočítame, čo pre nás vykonali Syn a Matka svojimi prosbami, slzami, krvavým potom, hroznými mukami a smrťou na kríži a všetkými ostatnými skutkami, v ktorých sa Matka spájala s Božským Synom ako pomocníčka a spoločníčka vo všetkom Jeho konaní! Ó, nevďačnosť ľudská! Ó, tvrdosť nášho telesného srdca, tvrdšia než diamant! Kde je naša prezieravosť? Kde je náš rozum? Kde je iba celkom obyčajný súcit alebo obyčajná vďačnosť ľuďom vrodená? Či to srdce nepohnú k ľútosti a súcitu ani rozumné námietky o príčinách jeho večného zatratenia? Prečo teda tak úplne zabúda na to, čo by ním snáď pohlo, na život a utrpenie Pána, ktoré nám získalo večnú blaženosť a pokoj v živote budúcom?

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba, presvätá Mária.

207. Dcéra moja, je isté, že keby si ty, alebo ktokoľvek z pozemšťanov mohol hovoriť hoci aj anjelským jazykom, neboli by sme v stave popísať požehnania a dobrodenia, ktorými ma zahrňovala pravica Najvyššieho v tých posledných rokoch života môjho Syna, ktoré strávil so mnou. Tie skutky Pána sú úplne nad schopnosti tvoje aj iných smrteľníkov. Pretože si však obdržala také zvláštne osvietenia o týchto tajomstvách, prajem si, aby si chválila a velebila Všemohúceho za všetko, čo mi spôsobil a za to, že ma povýšil z prachu k takým vysokým prednostiam. Hoci tvoja láska k Pánovi musí byť ako láska oddanej dcéry a najvrúcnejšej milujúcej nevesty, nenútená, nesebecká a nie vynútená, predsa si prajem, pre podporu tvojej ľudskej slabosti a pre posilnenie tvojej nádeje, aby si s nežnosťou pamätala, ako ľúbezný je Pán vo svojej láske k tým, ktorí Ho milujú s detinskou láskou. Och moja najdrahšia dcéra, keby ľudia svojimi hriechmi nekládli žiadne prekážky a neodporovali tejto nekonečnej štedrosti, aké nesmierne dobrodenia a požehnania by dostali! Podľa spôsobu tvojho chápania musíš Naň hľadieť, akoby si bola urazená a zarmútená tým odporom pozemšťanov, aký kladú Jeho bezmedznej túžbe robiť im dobro. A idú vo svojom odpore tak ďaleko, že si zvyknú nielen byť nehodní pre požívanie Jeho sladkostí, ale ani neveria, že niekedy sa iní podieľali na sladkostiach Jeho požehnaní, ktoré si praje udeliť všetkým.
208. Nezabúdaj tiež vzdávať vďaky môjmu najsvätejšiemu Synovi za Jeho nepretržité námahy za všetkých ľudí, i za to, čo som ja v spojení s Ním pre nich vykonala, ako ti to bolo ukázané. Katolíci by mali byť stálejší v pamätaní na utrpenie a smrť Pána, pretože Cirkev im to tak často pripomína, ale málo ich ukazuje vďačnosť; a ešte oveľa menej je tých, ktorí spomínajú na iné práce môjho Syna a moje. Pán nenechal uplynúť ani jedinú hodinu, ba ani okamih, ktorý by nebol využil pre získanie darov a milostí pre záchranu všetkých ľudí od večného zatratenia, a aby ich mohol spraviť podielnikmi svojej slávy. Tieto skutky vteleného Boha budú najmä na súdny deň svedčiť proti

neplodnosti a zatvrdnutosti sŕdc veriacich. Keď ty, ktorá si bola obdarená svetlom a učením Najvyššieho, i mojím poučovaním, nebudeš vďačná, tvoje zahanbenie bude oveľa väčšie než u iných, pretože tvoja vina by bola ohavnejšia. Ty musíš nielen odpovedať na tie mnohé všeobecné požehnania, ale tiež tie zvláštne a jednotlivé, ktoré požívaš každý deň. Chráň sa pred nebezpečenstvom zabúdania a chovaj sa ako moja dcéra a učeníčka. Neodkladaj ani na okamžik a oddaj sa dobrému životu tým najlepším spôsobom, aký je ti možný. Za tým účelom dávaj bedlivý pozor na vnútorné osvietenia a na pokyny svojich duchovných vodcov, sluhov Pána. Buď presvedčená, že ak budeš spolupôsobiť s tými milosťami a dobrodeniami, Najvyšší otvorí svoje všemohúce ruky a zahrnie ťa bohatstvom a pokladmi.

K a p i t o l a 19.

Kristus, náš Pán, začína sa pripravovať na svoje verejné kázanie tým, že oznámil niektorým, že Vykupiteľ je už na svete; Jeho najsvätejšia Matka Mu v tom pomáha; mocnosti pekla sa začínajú znepokojovať.

209. Oheň božskej lásky horel v srdci nášho Vykupiteľa a Majstra ako v uzavretej taviacej peci, kým nenastala príhodná doba, ustanovená pre Jeho prejavenie sa navonok. Lebo v ustanovenom čase mal dať priechod horiacej láske svojho srdca prostredníctvom svojich kázní a zázrakov a nakoniec aj rozbiť nádobu svojho človečenstva, aby vylial všetku svoju lásku. Hoci je pravda, ako hovorí Šalamún, že nie je možné oheň v lone svojom prenášať, aby nepripálil odev svoj /Prísl. 6,27/, a hoci Pán vždy prejavoval svoju lásku, ktorú vysielal ako iskry a plamene vo všetkých svojich skutkoch od okamihu svojho vtelenia, predsa v porovnaní s tým, čo mal vykonať vo svojom vyvolenom čase a so žiarom, ktorým v tej dobe horelo Jeho vnútro, môžeme povedať, že plamene Jeho lásky až do tej doby ostávali prikryté a uzavreté. Pán dosiahol teraz dokonalú dospelosť, mal dvadsať sedem rokov. Podľa nášho zvyčajného hovoru sa zdalo, že nemohol už ďalej zadržovať prudkosť svojej lásky a túžby, aby splnil vôľu večného Otca a dokonal spásu ľudstva. Bol naplnený súcitnou láskou, mnoho sa modlil a pôstil a začal sa stýkať a obcovať s ľuďmi. Často trávil celé noci na modlitbách na horách a býval dva alebo tri dni vzdialený z domova a od svojej najsvätejšej Matky.

210. Najmúdrejšia Pani v tejto častej neprítomnosti a vychádzkach svojho Syna predvídala príchod Jeho námah a utrpení. Už teraz cítila meč pripravený pre svoju oddanú vrúcnu lásku, prenikajúci Jej srdce i dušu a celá blčala najnežnejšími úlohami lásky k svojmu Milému. Počas týchto neprítomností svojho Syna, jej nebeskí dvorania a služobníci, svätí anjeli, sprevádzali Ju vo viditeľných podobách a veľká Pani hovorila s nimi o svojich bolestiach a posielala ich ako poslov za svojím Synom a Pánom, aby Jej priniesli správy o tom, čo robí a o Jeho duchovných cvičeniach. Svätí anjeli poslúchali svoju Kráľovnú a pomocou ich častých správ bola v stave vo svojom úkryte sledovať najvyššieho Kráľa vo všetkých Jeho modlitbách, prosbách a cvičeniach. Kedykoľvek sa Pán vrátil, privítala Ho tým, že pred ním padla na tvár, klaňala sa Mu a ďakovala za požehnania, ktoré získal pre hriešnikov. Slúžila Mu ako milujúca Matka a snažila sa obstarať Mu jednoduché občerstvenie, pretože vedela, že ho ako pravý človek podrobený utrpeniu potrebuje, lebo sa často stávalo, že celé dva alebo tri dni strávil bez odpočinku, bez jedla a bez spánku. Ako som vyššie napísala, najblahoslavenejšia Matka dobre vedela o námahách a starostiach, ktoré zaťažovali dušu Vykupiteľa. Pán Ju vždy o nich upovedomil, aj o svojich nových podnikaniach, o skrytých požehnaniach, ktoré dostávali mnohé duše novým svetlom o Bohu a o Vykúpení.

211. Naša slávna Kráľovná naplnená týmito vedomosťami, hovorievala svojmu Synovi: „Pane môj, najvyššie a pravé šťastie mojej duše! Vidím, svetlo mojich očí, že Tvoja vrúcna láska k ľuďom nenájde pokoj, pokiaľ im nezaistí večnú spásu; to je to pravé zamestnanie Tvojej lásky a dielo, ktoré Ti určil Otec. Tvoje slová a tvoje drahocenné námahy musia k Tebe pritiahnuť veľa sŕdc; ale, moja najsladšia Láska, ja túžim, aby všetci smrteľníci boli privábení a všetci odpovedali Tvojim snahám a preveľkej láske. Hľaď na mňa, svoju otrokyňu, ó Pane, so srdcom pripraveným plniť všetky Tvoje

priania a obetovať svoj život, keby bolo treba, na ten účel, aby sa všetci tvorovia podrobili túžbam Tvojej prevrúcnej lásky, ktorá sa tak celkom venuje tomu, aby si ich získal pre svoje milosti a pre svoje priateľstvo.“ K takej ponuke Matku milosrdenstva pohla vrúcna túžba vidieť, aby učenie a námahy Vykupiteľa a Majstra priniesli primerané ovocie. Pretože najmúdrejšia Pani náležíte oceňovala ich hodnotu a váhu, priala si, aby neboli stratené pre žiadnu dušu, aj aby za ne ľudia vždy náležíte ďakovali. Vo svojej láske si priala pomáhať Pánovi, alebo lepšie svojim blížnym, ktorí počuli Jeho slová a videli Jeho skutky, aby spolupôsobili s týmito milosťami a nestratili príležitosť k spaseniu. Veľmi túžila vzdávať Pánovi náležité vďaky a chváliť Ho za Jeho obdivuhodnú štedrosť k dušiam a snažila sa splácať dlžobu uznania a vďačnosti nielen za tie použité milosti, ale aj za tie, ktoré pre ľudskú vinu ostali nepoužité. Tieto vďaky, ktoré naša veľká Pani vzdávala, boli také skryté ako obdivuhodné, lebo vo všetkých skutkoch Kristových sa podieľala najvyššou mierou, nielen natoľko, že spolupracovala ako pomocníčka, ale i v tom, čo sa týkalo účinkov. Pracovala pre každú dušu tak, akoby ona sama bola tou dušou, ktorá má obdržať milosť. O tom poviem neskoršie ešte viac.
212. Na túto ponuku nanajvýš milujúcej Matky Jej najsvätejší Syn odpovedal: „Moja najdrahšia Matka! Už nastala doba, kedy v súhlase a s vôľou môjho večného Otca začnem pripravovať niektoré srdcia pre prijatie môjho svetla a učenia, i aby som ich upozornil na vhodnú a predurčenú dobu pre spásu ľudstva. Prajem si, aby si ma pritom sprevádzala a pomáhala mi. Pros môjho Otca, aby osvietil srdcia smrteľníkov a prebudil ich duše, aby s čistým úmyslom prijali posolstvo o prítomnosti svojho Spasiteľa a Učiteľa na svete.“ Od toho dňa, podľa Jeho priania, Jeho Matka Ho sprevádzala na všetkých Jeho vychádzkach z mesta Nazareta.
213. Náš Pán konal často tieto vychádzky v troch rokoch, ktoré predchádzali Jeho verejné vystúpenie a krst, v spoločnosti našej slávnej Kráľovnej vykonal mnoho ciest do okolia Nazaretu a do provincie Neftali, ako prorokoval Izaiáš /9,1/, aj inde. V hovoroch s ľuďmi začal oznamovať príchod Mesiáša a uisťoval ich, že je už na svete v území izraelskom. Ale nepovedal im, že On sám je Mesiáš, lebo prvé svedectvo, že je Syn Boží, vydal verejne večný Otec, keď pri rieke Jordáne bolo počuť hlas: *“Tento je Syn môj milovaný, v ktorom sa mi zaľúbilo.“* /Mt 3,17/ Bez nejakého oznamovania svojej skutočnej dôstojnosti, použil Jednorodený Syn Boží pri svojich hovoroch iba všeobecné výrazy, ako hovorieva človek, ktorý má istotu o tom, o čom hovorí. Nekonal žiadne viditeľné zázraky, ani nepoužíval žiadne vonkajšie doklady, ale tajne sprevádzal svoje učenie a výpovede vnútornými vnuknutiami a pomocou, ktoré poskytoval srdciam tých, s ktorými hovoril a jednal. Tak nakláňal ich duše k viere a pripravoval ich, aby Ho neskoršie tým ochotnejšie prijali osobne.
214. Robil si známosti s takými, o ktorých vo svojej božskej múdrosti vedel, že sú pripravení a schopní / či lepšie povedané menej nehodní / prijať semeno pravdy. Neuvedomelejším hovoril o znameniach, svedčiacich o príchode Mesiáša, ktoré všetci poznali, ako napríklad o príchode troch kráľov, o vražde neviniatok a podobných udalostiach. Osvietenejším uvádzal, že prorocké výpovede sa už splnili a vysvetľoval im pravdy s mocou božského Učiteľa. Dokazoval im, že Mesiáš je už v Izraeli a poukazoval na kráľovstvo Božie a na cestu, ako k Nemu možno prísť. Pretože mal krásny zovňajšok a bol veľmi láskavý, pokojný, nežný a mal ušľachtilé mravy i reč a pretože všetky Jeho reči, hoci boli zastrené, boli predsa živé a mocné, a keď ešte k nim pridával tiež vnútornú pomoc milosti, výsledok tohoto obdivuhodného učenia bol veľmi veľký. Mnoho duší opustilo cestu hriechu, iné začali cnostný život a všetci boli poučení a uschopnení pre porozumenie veľkým tajomstvám, najmä k viere, že Mesiáš už začal panovať.
215. K týmto skutkom milosrdenstva božský Učiteľ pridal mnoho iných, tešil zarmútených, pomáhal utláčaným, navštevoval chorých a žiaľom skľúčených, povzbudzoval malomyseľných, nevedomým udeľoval prospešné rady, poslúžil umierajúcim, tajne udelil mnohým zdravie tela, pomáhal tým, ktorí sa ocitli vo veľkých ťažkostiach a pritom ich uvádzal na cestu života a pravého pokoja. Všetkých, ktorí prichádzali k Nemu s dôverou, alebo Ho s úprimnou a zbožnou mysľou vypočuli, naplnilo svetlo a účinné dary Božie. Nie je možné vypočítať alebo odhadnúť obdivuhodné skutky Vykupiteľa, ktoré vykonal za tie tri roky, než začal kázať verejne po svojom krste. Všetko sa konalo tajomným spôsobom, takže to povedal veľkému počtu duší bez toho, aby sa

prejavil ako Pôvodca spasenia. A skoro pri všetkom tomto zvláštnom pôsobení bola naša veľká Pani prítomná ako verná svedkyňa a spolupracovníčka. Pretože Jej všetky tieto skutky boli zjavené, napomáhala pri nich a vzdávala vďaky za ne menom tých tvorov a smrteľníkov, ktorých tak božská štedrosť vyznamenala. Skladala hymny, ktorými chválila Všemohúceho, prosila za duše, keďže poznala všetky ich vnútorné potreby a svojimi modlitbami dosiahla pre ne nové požehnania a milosti. Ona sama ich napomínala a radila im, priťahujúc ich k sladkému učeniu svojho Syna a uvedomovala ich o príchode Mesiáša. Ona však tieto skutky milosrdenstva konala viac medzi ženami, napodobňujúc medzi nimi skutky milosrdenstva, aké Jej najsvätejší Syn konal medzi mužmi.

216. Iba niekoľko osôb sa k nim pripojilo a sprevádzalo Vykupiteľa a Jeho najsvätejšiu Matku v tých prvých rokoch, lebo ešte nenastal čas povolať ich k užšiemu nasledovaniu Jeho náuk. Dovolil im, aby bývali vo svojich domoch, a iba ich svojím božským osvecovaním poučoval a nabádal k dokonalejšiemu životu. Pravidelnými spoločníkmi nebeských Učiteľov boli svätí anjeli, ktorí im slúžili ako najvernejší poddaní a služobníci. Hoci Ježiš a Mária sa často vracali z týchto vychádzok do svojho domova v Nazarete, na tých svojich cestách predsa viac potrebovali služby týchto nebeských dvoranov. Niektoré noci prebdeli na modlitbách pod šírym nebom a pri takých príležitostiach ich chránili anjeli a kryli ich pred nepriaznivým počasím a niekedy im aj pokrm priniesli. Niekedy Pán a jeho Matka prosili o jedlo, ale s vďakou odmietali peniaze alebo iné veci, ktoré nepotrebovali. Keď sa niekedy rozišli, aby navštevovali chorých, Pán Ježiš išiel obyčajne do nemocnice a Jeho Matka k iným chorým osobám, nesčíselné množstvo anjelov sprevádzalo Máriu vo viditeľných podobách. Ich prostredníctvom konala niektoré skutky lásky a bola informovaná o tom, čo robil Jej najsvätejší Syn. Nemienim podrobne popisovať divy, ktoré vykonali v tej dobe, ani námahy a obtiaže, s ktorými sa stretali na týchto vychádzkach v hostincoch a o prekážkach, ktoré im kládol do cesty náš spoločný nepriateľ, stačí, keď pripomeniem, že ľudia na Učiteľa života a Jeho najsvätejšiu Matku pozerali ako na chudobných pútnikov, ktorí dávajú prednosť utrpeniu a nevyhýbajú sa žiadnej námahe, ktorú považujú za prospešnú pre naše spasenie.

217. Takým skrytým spôsobom Božský Majster a Jeho Matka šírili správu o Jeho príchode všetkým triedam ľudí, ale chudobným venovali väčšiu pozornosť, pretože tí boli obyčajne prístupnejší pravdám Božím, lebo sú menej obťažení hriechmi a obdarení väčším svetlom a ich myseľ je voľnejšia, nakoľko nie je zaťažená márnymi starosťami. Chudobní sú tiež pokornejší a ochotnejší podrobiť svoju vôľu a rozum a venovať sa riadnemu a cnostnému životu. Okrem toho, pretože v týchto troch rokoch Ježiš nekázal verejne, ani neprejavoval svoju autoritu zázrakmi, preto sa dával do reči radšej s chudobnými a nízkopostavenými, ktorých možno priviesť k pravde s menším prejavovaním autority. Napriek tomu všetkému pozornosť starého hada bola veľmi pobúrená mnohými činmi Ježiša a Jeho Matky, lebo zázraky, ktoré Ježiš konal, neostali všetky skryté, hoci moc, ktorou boli vykonané, bola skrytá. Satan vedel, že Jeho slovami a napomínaním mnohí hriešnici boli privedení k pokániu, napravili svoj život a unikli jeho tyranstvu, iní zase pokročili v cnosti a u všetkých, ktorí počúvali Učiteľa života, náš spoločný nepriateľ zistil veľkú, neslýchanú zmenu.

218. Najviac však pekelného hada dráždilo, že nemohol dosiahnuť úspech pri umierajúcich. Hoci rozmnožil svoju ľstivú zlobu v týchto posledných hodinách tohoto života duší, často sa prihodilo, že keď sa tento krvožíznivý drak priblížil k chorému, aby napnul svoju zlú snahu, bol prerušený príchodom Ježiša a Márie a pocítil mocnú silu, ktorá ho, i jeho diablov zvrhla do najhlbších pekelných priepastí. Keby Ježiš a Mária boli skôr prišli do izby chorého, diabol by ani nebol mohol vojsť a rozvinúť svoj vplyv na chorého, ktorý umieral pod mocnou ochranou Pána. Pretože drak cítil túto božskú moc a nevedel si ju vysvetliť, zachvátila ho preto zúrivá zlosť a s túžbou hľadal prostriedky, ktorými by sa odškodnil. Potom sa stalo to, o čom budem rozprávať v nasledujúcej kapitole, pretože túto už nechcem viac predlžovať.

Poučenie najsvätejšej Kráľovnej Márie.

219. Dcéra moja, vidím, že sa čuduješ tomu, čo som ti povedala o tajomných prácach môjho najsvätejšieho Syna a o mojom podieli na nich. Lebo na jednej strane vidíš, ako mocne pôsobili na

ľudské srdcia, na druhej strane vidíš, že mnohé z tých skutkov ostali až doteraz skryté. Nemala by si sa čudovať tomu, že ľudia tieto tajomstvá nepoznajú, ale tomu, že i napriek tomu, že boli poučení o mnohých iných tajomstvách týkajúcich sa života a skutkov ich aj môjho Pána, chovali sa k nim tak pohŕdavo a nevšímavo. Keby nemali také nešľachetné srdcia a keby láskyplne rozjímali o Božích pravdách, boli by našli v živote môjho Syna, ako aj v mojom, nakoľko ho poznajú, veľmi mocné pohnútky k vďačnosti. Článkami viery i mnohými inými pravdami, ktoré učí a hlása Cirkev, mohlo by byť obrátené veľa svetov, lebo tieto pravdy ukazujú jasne, že Jednorodený večného Otca sa priodial smrteľným telom hriešneho človeka, aby vykúpil ľudské pokolenie hroznou smrťou na kríži /Filip 2,7/, získajúc pre nich večný život stratou svojho vlastného života, vzkriesil a oslobodil ich od večnej smrti. Keby sa tomuto požehnaniu prikladala pravá cena a keby smrteľníci neboli takí nevďační k svojmu Bohu a Spasiteľovi a takí krutí k sebe samým, žiaden by nestrácal príležitosť pre svoju spásu a pre uniknutie od večného zatratenia. Pri svojom veľkom údive, moja najdrahšia, plač bezprestania nad tou hroznou stratou, ktorou trpí tak veľa nerozumných a nevďačných duší, ktoré zabúdajú na Boha, na svoje povinnosti, aj na seba samých.

220. Už predtým pri vhodných príležitostiach som ti povedala, že počet predpoznaných pre večné zatratenie je taký veľký a tých, ktorí sa spasia, taký malý, že nie je prospešné podrobnejšie o tom hovoriť. Ak máš zmýšľanie pravej dcéry Cirkvi, nevesty Kristovej, môjho Syna a Pána, zomrela by si pri pohľade na také nešťastie. Čo však môžeš vedieť je, že všetky straty a nešťastia, ktoré vidíme v kresťanských národoch a vládach, ako aj medzi vodcami a poddanými Cirkvi i vo svetskom stave, vznikajú a pramenia zo zabúdania a z pohŕdania dielom ich vykúpenia. Keby bol nejaký spôsob prebudiť v nich zmysel pre vďačnosť a pre ich povinnosti, ktorý majú ako veriaci mať, i aby ako dietky uznávali svojho Stvoriteľa a Vykupiteľa a mňa, ich prímluvkyňu, hnev božského Sudcu by bol utíšený a nastalo by nejaké zmenšenie tak veľmi rozšírenej skazy a záhuby medzi katolíkmi. Večný Otec, ktorý horlí za česť svojho Syna a prísne trestá tých služobníkov, ktorí poznajú vôľu svojho Pána a odmietajú ju plniť, bol by opäť uzmierený.

221. Veriaci Cirkvi svätej veľmi odsudzujú hriech neveriacich židov, pretože usmrtili svojho Boha a Pána, čo si samozrejme, istotne všetkým právom zasluhuje odsúdenie, pretože to bol nanajvýš ohavný zločin a zaslúžil si ten trest, ktorý bol na tom ľude vykonaný. Katolíci však zabúdajú, že ich vlastné hriechy stávajú sa z iných príčin ohavnejšie, než bol hriech židov. Hriech židov bol síce trestuhodný, čo oni tiež nakoniec uznali, okrem toho Pán sa im sám vydal a nechal ich konať podľa toho, čo im radilo peklo, ktoré ich dohnalo k hriechu /Lk 22,53/. V dnešných časoch katolíci nie sú už nevedomí, lebo majú plnosť svetla, ktorým poznávajú a rozumejú božské tajomstvá a vtelenia. Cirkev svätá bola založená a rozšírená a preslávila sa zázrakmi, svätcami a sväticami, posvätnými spismi, vedou a hlásaním právd, ktoré židom boli neznáme. Napriek všetkým týmto mnohonásobným prednostiam, požehnaniam, pravdám a osvieteniam, mnohí katolíci žijú ako pohania, akoby nemali pred sebou ten veľký počet pohnútok, ktoré ich nútia a zaväzujú, alebo to množstvo trestov, ktoré by ich mali napĺňať hrôzou. Ako sa teda za takých okolností môžu katolíci domnievať, že hriechy iných sú väčšie alebo ohavnejšie, než ich? Ako si môžu namýšľať, že ich tresty nebudú väčšie? Ó, dcéra moja, uváž dobre túto pravdu, ktorá by ťa mala preniknúť svätou bázňou. Pokoruj sa až do prachu a uznávaj sa pred Najvyšším za najnižšiu zo všetkých tvorov. Pozoruj skutky svojho Vykupiteľa a Majstra, napodobňuj ich a so skrúšeným srdcom ich používaj na zadosťučinenie za svoje hriechy. Podľa množstva osvietení, koľko dostaneš zhora, napodobňuj a nasleduj aj moje konanie. A prajem si, aby si nepracovala iba pre svoje spasenie, ale tiež pre spásu svojich blížnych. Toto máš konať modlitbami a znášaním utrpenia za nich, tých, ktorých môžeš, láskavo napomínaj a poučuj a rob pre nich ochotne viac, než si povinná. Ukáž sa ochotnejšia robiť dobro tým, ktorí ťa urazili, buď trpezlivá voči všetkým a pokoruj sa i pod najnižších. Podľa pokynov, ktoré si predtým obdržala, snaž sa s vrúcnou láskou a s pevnou istotou na večnú odplatu pomáhať tým, ktorí sú v nebezpečenstve smrti.

K a p i t o l a 20.

Lucifer zvoláva schôdzu v pekle, aby sa poradil, ako prekážať činnosti Krista, nášho Vykupiteľa a Jeho presvätej Matky.

222. Tyranská vláda Lucifera nad týmto svetom nebola už viac taká neobmedzená, ako bývala po celé veky predchádzajúce pred vtelením božského Slova, lebo od tej hodiny, v ktorej Syn večného Otca zostúpil z neba a v snubnej komôrke svojej panenskej Matky vzal na seba ľudské telo, tento silný ozbrojenec cítil vyššiu moc, ktorá ho potlačovala a drtila, ako som rozprávala pri inej príležitosti /Lk 11,21/. Po narodení Krista pocítil túto moc, keď dieťatko Ježiš prišlo do Egypta /Zv. II., č.130 a 643/, a pri mnohých iných príležitostiach potom bol tento drak premožený a zahnaný na útek mocou božskej pravdy vychádzajúcej z tejto veľkej Kráľovnej. Porovnávaním a spájaním tých predošlých prípadov s novými udalosťami, o ktorých som rozprávala v predchádzajúcej kapitole, začal sa starý had veľmi znepokojovať, obávať a podozrievať, či sa nejaká nová veľká moc neusídlila na zemi. Pretože však tajomstvo Vtelenia bolo pred ním hlboko skryté, pokračoval vo svojej zaslepenej nenávisti bez toho, aby tušil pravdu, hoci od svojho pádu z neba sa veľmi snažil zistiť, kedy a akým spôsobom božské Slovo zostúpi z neba a vezme na seba ľudské telo, lebo od tohoto obdivuhodného diela Božieho sa jeho nadutosť a pýcha bála najviac. Táto úzkosť ho nútila zvolávať tie mnohé hromadné schôdze, o ktorých som už niekoľkokrát písala v tomto životopise a o akej teraz píšem.

223. Keď pekelný drak zistil, že je vo veľkej neistote o skúsenostiach, aké mali zlí duchovia i on sám s Ježišom a Máriou, pýtal sa tento nepriateľ ľudského pokolenia sám seba, aká moc ho premohla a zahnala na útek pri jeho pokusoch, keď chcel strhnúť do záhuby chorých a umierajúcich, aj pri iných stretnutiach s Kráľovnou nebies. Pretože si sám nevedel toto tajomstvo vysvetliť, rozhodol sa poradiť s niektorými so svojich spoločníkov, ktorí vynikali zlomyseľnosťou a prešibanosťou. Použil jazyk, ktorému diabli rozumeli, zareval, čiže zavyl v pekle, čím k sebe zvolal svojich poddaných. Keď sa všetci k nemu zhromaždili, predniesol im reč, hovoriac: *„Moji ministri a spoločníci, ktorí ste ma nasledovali v mojom spravodlivom odboji, dobre viete, že v prvom stave, do akého nás postavil Stvoriteľ všetkých vecí, uznávali sme Ho za všeobecný zdroj nášho bytia a tak sme na Neho hľadeli. Akonáhle však na úkor našej krásy a našich predností, tak blízkych Božstvu, uložil nám prikázanie, aby sme sa klaňali a slúžili osobe Slova v ľudskej podobe, ktorú mal v úmysle na seba vziať, vzopreli sme sa Jeho vôli. Vedel som ovšem, že Mu táto úcta ako Bohu patrila, ale pretože sa rozhodol spojiť sa s ľudskou prirodzenosťou, tak obyčajnou a nízkou pri porovnaní s mojou, nemohol som sa na to dívať, že nedal prednosť mne namiesto ľudskému tvoru. A nielenže nám prikázal klaňať sa Mu, ale aj uznať za svoju veliteľku Ženu, Jeho Matku, prostého zemského tvora. Proti takým krivdám som sa postavil a vy so mnou. Postavil som sa proti nim a rozhodol sa odoprieť Mu poslušnosť. Za to naše vtedajšie chovanie sme potrestaní a musíme znášať bolesti nášho terajšieho postavenia. Hoci sú nám tieto pravdy známe a medzi sebou ich uznávame, nebolo by dobré vyznávať ich pred ľuďmi /Jak 2,19/. A toto vám ukladám ako príkaz, nech sa ľudia nedozvedia o našich terajších ťažkostiach a slabostiach.“*

224. „Ale je isté, že ten Bohočlovek a Jeho Matka skutočne prídu, že ich príchod na tento svet bude začiatkom našej najväčšej záhuby a muk a pre túto príčinu sa ja musím zo všetkých síl vynasnažiť zabrániť tomu a zničiť ich, hoci aj za cenu podvrátenia a zničenia celého sveta. Vy všetci viete, aká nepremožiteľná bola až doteraz moja sila, keď taká veľká časť sveta počúvala moje rozkazy a je poddaná mojej vôli a moci. Avšak v posledných niekoľkých rokoch som pri mnohých príležitostiach pozoroval, akoby vaša sila ochabla a oslabla, a že ste boli potlačení a premožení, a ja sám pociťujem vyššiu moc, ktorá ma obmedzuje a zastrašuje. Niekoľkokrát som s vami prehľadal celý svet, snažiac sa nájsť príčinu tejto straty a potlačovania, ktorú pociťujeme. Ak je už na svete Mesiáš, ktorý bol prisľúbený vyvolenému ľudu Božiemu, vtedy nielenže sa nám nepodarilo nájsť Ho na celom svete, ale sme nezistili ani žiaden iný znak Jeho príchodu, lebo nikde sme nespozorovali žiadnu slávu a vonkajšiu pompu, ktorá prirodzene bude sprevádzať takú osobu. Napriek tomu však mám zlé tušenie, že čas Jeho príchodu z neba na zem by mohol byť už blízko. Preto všetci sa musíme usilovať o to, aby sme Ho zničili, aj tú Ženu, ktorú si vyvolí za svoju Matku.

Ktokoľvek z vás sa v tejto práci vyznamená, nebude sa môcť sťažovať na moju vďačnosť a odmenu. Doteraz som našiel vinu i účinky hriechu na všetkých ľuďoch, a nevidel som na nikom taký majestát a skvelosť, ktorá by prinútila Slovo stať sa človekom a ktorá by vyžadovala od smrteľníkov, aby sa Mu klaňali a prinášali Mu obety, lebo podľa takého preukazovania pocty Ho budeme môcť poznať. Istým naznačením Jeho príchodu a vynikajúcim znakom príchodu Mesiáša zaiste bude, že hriech, ani jeho následky, zvyčajné u iných dietok Adama, Jeho sa vôbec nedotknú."
225. „Preto som teraz tým viac zmätený," pokračoval Lucifer, „lebo keď večné Slovo doteraz neprišlo na svet, nemôžem si vysvetliť tie nové skutočnosti, ktoré sa nám prihodili, áno odkiaľ pochádza ten silný odpor, ktorý nás premáha. Kto nás vytiahol a vyhnal z Egypta? Kto zničil chrámy a rozbil modly v tej zemi, v ktorej nás všetci obyvatelia ctili? Kto nás utláča teraz v Galileji a jej okolí a bráni nám prevracať ľudí, ktorí sú v nebezpečenstve smrti? Kto zdržuje od hriechu tak veľa duší, ktoré jednajú akoby boli vytrhnuté z našej moci a sú príčinou, že aj tak mnoho iných ľudí polepšilo svoj život a hľadajú kráľovstvo Božie? Ak necháme pokračovať tento zhubný vplyv, môže nám táto tajná sila, ktorú nemôžeme pochopiť, spôsobiť veľké nešťastie a muky. Je nutné to prekaziť a znovu prehľadať svet, či sa na ňom nenachádza nejaký veľký prorok alebo svätec, ktorý usiluje o našu skazu. Ja som nemohol objaviť nikoho, komu by som mohol pripisovať takú moc. Mám iba veľkú nenávisť voči tej Žene, našej nepriateľky, najmä od tej doby, keď sme Ju prenasledovali v chráme a neskoršie v Jej dome Nazarete, lebo nás vždy premohla a vydesila moc, ktorá Ju chráni a bráni pred našou zlobou. Nikdy sa mi nepodarilo preskúmať Jej vnútro alebo sa k Nej priblížiť. Má Syna a keď obidvaja, Matka a Syn boli pri smrti Jeho otca, žiaden z nás sa nemohol priblížiť k tomu miestu, kde boli oni. Sú to chudobní a nevážení ľudia. Ona je neznáma , bezmocná žena, ale ja som si istý, že obidvaja musia byť počítaní ku spravodlivým, lebo ja som sa stále snažil zviesť ich k pokleskom, aké sú u ľudí obvyklé, ale nikdy sa mi nepodarilo priviesť ich k nejakému malému chybnému alebo trestuhodnému konaniu, ktoré je také obyčajné a prirodzené všetkým iným ľuďom. Viem, že Všemohúci skrýva pred nami stav týchto duší a bezpochyby sa v tom skrýva nejaké nebezpečenstvo pre nás. Bol síce vnútorný stav aj niektorých iných duší pred nami skrývaný, ale to bolo iba pri určitých príležitostiach, zriedka a nie takým spôsobom ako u týchto dvoch. Aj keď tento človek nie je Mesiáš, je isté, že sú spravodliví a naši nepriatelia, čo je dostatočnou príčinou, aby sme ich prenasledovali a zničili, a najmä, aby sme zistili, kto sú. Nasledujte ma všetci s celou oddanosťou v tomto podniku, lebo ja budem vaším vodcom v boji proti nim."
226. Touto výzvou Lucifer uzavrel svoju dlhú reč, v ktorej dal diablom veľa ďalších informácií a diabolských rád. Ja však sa o nich tu nemusím zmieňovať, nakoľko tento životopis bude obsahovať ešte iné zmienky o pekelných úkladoch, podľa ktorých poznáme prefíkanosť tohto jedovatého hada. Potom knieža temnosti a s ním nespočetné légie zlých duchov vyšli z pekla a rozbehli sa po celom svete. Vytrvale prešli veľakrát po všetkých miestach, vyhľadávali s nenávisťou a zlomyseľnosťou všetkých spravodlivých a koho poznali, že je taký, pokúšali ho popudzovaním k hriechu, aj iných ľudí zvádzali k páchaniu zlých skutkov, aké splodila ich pekelná myseľ. Ale Kristus náš Pán, vo svojej múdrosti cez viaceré dni skrýval svoju osobu i svoju Matku pred spupným Luciferom. Nedopustil, aby Ho videl alebo poznal, až keď sa odobral na púšť, kde dovolil a prial si, aby Ho po dlhom pôste pokúšal a Lucifer Ho pokúšal, ako budem rozprávať na patričnom mieste.
227. Keď sa v pekelných končinách konala ona schôdza, Kristus, ktorý ako božský Majster všetko vedel, oddal sa v tom čase modlitbe proti drakovej zlomyseľnosti a okrem iných prosieb modlil sa takto: ***„Večný, najvyšší Bože a Otče, klaniam sa Ti a velebím Tvoju nekonečnú a nemeniteľnú Podstatu, vyznávam Ťa ako najvyššie a bezmedzné Dobro a odovzdávam sa ako obeta Tvojej božskej vôli na premôženie a pošliapanie pekelných mocností a ich zlomyseľných úmyslov proti mojim tvorom. Budem za nich bojovať s mojimi aj s ich nepriateľmi a svojim vlastným jednaním a víťazstvami zanechám im povzbudzujúci príklad, ako aj oni majú si počínať, aj aby tiež tí, ktorí mi úprimne slúžia, vedeli premáhať Luciferovu zlobu. Chráň, Otče môj, duše pred úkladmi a krutosťou pekelného hada a jeho následníkov a daj spravodlivým silu svojej pravice, aby pomocou môjho príhovoru a smrti mohli víťaziť nad pokušeniami a nebezpečenstvami."*** Aj naša veľká Kráľovná a Pani mala podobné vedomosti o zlých Luciferových radách a videla všetko, čo sa

odohrávalo vo vnútri Jej božského Syna, i ako sa modlil. Ako Jeho pomocníčka v Jeho víťazstvách, spojila sa so svojím Synom v modlitbách a prosbách k večnému Otcovi. A Najvyšší vypočul všetky ich prosby a Ježiš i Mária pri tejto príležitosti získali nesmiernu pomoc i odmenu od večného Otca pre tých, ktorí v mene Ježiša a Márie bojujú proti diablom. Účinok ich modlitieb bol taký veľký, že všetci, keď s úctou a vierou vyslovujú tieto sväté mená, premáhajú svojich pekelných nepriateľov a rýchlo ich odrážajú mocou tej modlitby a víťazstva nášho Spasiteľa a Jeho najsvätejšej Matky. V dôsledku tejto mocnej ochrany, ktorá sa nám ponúka proti pyšným pekelným obrom, aj pre ďalšie pomôcky, ktoré nám Pán poskytuje v Cirkvi svätej, nebudeme mať žiadne výhovorky, keď úprimne a udatne nebojujeme, alebo ak nepremáhame a nevíťazíme nad diablom, ako nad úhlavným nepriateľom Boha a naším. Máme v tomto ohľade podľa svojej možnosti nasledovať príklad nášho Spasiteľa.

Poučenie najsvätejšej Márie, Kráľovnej neba.

228. Dcéra moja, oplakávaj s horkou ľútosťou tú zatvrdnutosť a zaslepenosť smrteľníkov, pretože nechápu a neuznávajú ochranu, akú majú v mojom božskom Synovi i vo mne, ktorou im uľavujeme v ich ťažkostiach a potrebách. Môj Syn a Pán sa nevyhýbal žiadnej námahe a použil každý prostriedok, aby pre nich získal neoceniteľné poklady nebeské. Uložil svoje nekonečné zásluhy v Cirkvi svätej, najmä najcennejšie ovocie svojho umučenia a smrti, zanechal im isté prisľúbenia svojej slávnej lásky a obstaral im tie najľahšie a najúčinnejšie prostriedky, aby ich všetci mohli používať pre svoju večnú spásu. Okrem toho ponúka im svoju i moju ochranu, miluje ich ako dietky, váži si ich ako zvláštnych priateľov, volá ich svojimi vnuknutiami, pozýva ich svojimi požehnaniami a milosťami, očakáva ich ako najláskavejší Otec, vyhľadáva ich ako ich pastier, pomáha im ako nanajvýš mocný, odmeňuje ich ako ten, kto vládne nekonečným bohatstvom a spravuje ich ako mocný Kráľ. Na všetky tieto a mnohé iné dobrodenia, na ktoré poukazuje viera, ponúka a stavia im pred oči Cirkev svätú; ľudia zabúdajú na ne a pohŕdajú nimi a akoby boli slepí, viac milujú tmu a dávajú sa napospas zúrivosti a zlosti tých krutých nepriateľov, diablov. Počúvajú na ich klamstvá, poslúchajú ich zlomyseľné rady a dôverujú ich nástrahám, trúfajú si a vydávajú sa neuhasiteľnému ohňu a hnevu nepriateľov. Diabol sa snaží zničiť ich a pripraviť im večnú smrť iba preto, že oni sú tvory Najvyššieho, ktorý premohol a pokoril tohoto najkrutejšieho nepriateľa.
229. Chráň sa teda, moja najdrahšia, od tejto žalostnej chyby dietok ľudských a uvoľni svoje schopnosti, aby si mohla jasne poznať rozdiel medzi službou Kristovi a Beliálovi. Rozdiel je väčší, než vzdialenosť medzi nebom a zemou. Kristus je večný život, pravé svetlo a cesta k životu večnému, tých, ktorí Ho nasledujú, miluje nehynúcou láskou a ponúka im svoj život a svoje spoločenstvo s Ním, aj večnú blaženosť, aké oko nevidelo, ucho nepočulo, ani na srdce ľudské nevstúpilo /Jn 14,6/. Lucifer je tma samá, blud, klam, nešťastie a smrť; nenávidí svojich následníkov a núti ich k zlému nakoľko len môže a nakoniec ich vydá večnému ohňu a hrozivým mukám. Nech smrteľníci dosvedčia, či im tieto pravdy nie sú známe, keď Cirkev svätá im ich predkladá a každodenne im ich uvádza na myseľ. Ak týmto pravdám ľudia veria, kam dali svoj rozum? Kto im ho pomiatol? Kto vypudil z ich pamäti lásku, akú majú mať sami k sebe? Ó, aké je to bláznovstvo, ktoré nikdy nemožno náležíte oplakať a ktoré si dietky Adama tak málo všímajú! Po celý život pracujú a lopotia sa, len aby sa viac zaplietali do osídiel svojich vášni, vyčerpávajú sa pre klamné márnosti a vydávajú sa neuhasiteľnému ohňu večnej smrti a večnému zahynutiu, akoby to všetko bol iba žart, a akoby Kristus ani nebol prišiel z neba, aby zomrel na kríži preto, aby ich zachránil. Nech len pozrú na tú cenu a uvážia, koľko zaplatil za nich Boh sám, ktorý poznal plnú cenu tejto blaženosti.
230. Modloslužobníci a pohani, ktorí upadajú do tohto bludu, sa previňujú oveľa menej, ani sa na nich Boh natoľko nehnevá, ako na veriacich svojej Cirkvi, ktorí majú také jasné vedomosti o tejto pravde. Nech vedia, že keď ľudská myseľ v terajšej dobe na to tak zabúda, stáva sa to ich vlastnou vinou, pretože ponechali voľnú ruku svojmu nepriateľovi Luciferovi. Tento s neutíšiteľnou nenávisťou pracuje na odstránení prekážok tak, aby ľudia, zabúdajúc na posledné veci a na večné muky, ako divoká zver sa oddávali zmyselným rozkošiam a nemysliac na seba, trávili svoj život hľadaním zdanlivého dobra, až by sa - ako hovorí Job /21,13/, náhle stali obeťou večného

zatratenia. Taký je v skutočnosti osud nespočetných pochabých ľudí, ktorí nenávidia to obmedzovanie, ktoré im ukladá táto pravda. Dovoľ mi, dcéra moja, aby som ťa poučila a chráň sa tak škodlivého klamu i od toho nebezpečného zabúdania svetu oddaných ľudí. Nech sa vždy v tvojich ušiach ozýva zúfalý ston zatratencov, ktorý začína na konci ich života a začiatkom ich večného zatratenia: Ó, my pochabí, ktorí sme považovali život spravodlivých za bláznovstvo! A ako sú počítaní medzi synov Božích a ich údel je medzi svätými! Zblúdili sme z cesty pravdy a spravodlivosti. Slnko rozumnosti nám nevyšlo. Chodili sme po cestách neprávostí a záhuby, vyhľadávali sme neschodné cesty a svojou vlastnou vinou sme opustili cestu Pána. Čo nám osožila pýcha? Čo nám pomohlo vystatovanie sa bohatstvom? Všetko pominulo ako tieň. Ó. kiež by sme sa nikdy neboli narodili! Tohoto, dcéra moja, sa musíš obávať a uvažovať o tom vo svojom srdci, aby si, prv než pôjdeš do zeme prikrytej mrákotou a do večného žalára, z ktorého niet návratu, mohla sa zaistiť proti takému zlu a zachrániť sa pred ním konaním dobra. Konaj v tomto živote a z lásky to, na čo sú zatratenci nútení upozorňovať ťa v zúfalstve a v hrozných mukách.

K a p i t o l a 21.

Svätý Ján Krstiteľ obdržal veľké dobrodenia od najsvätejšej Márie a Duch svätý ho vyzval, aby vystúpil na verejnosť a začal kázať, najprv poslal nebeskej Panej svoj kríž.

231. Už som písala o niektorých dobrodeniach, ktoré svätému Jánovi udelila blahoslavená Panna Mária počas Jej pobytu v Egypte, aj o Jej starostlivosti o svoju sesternicu Alžbetu a svätého Jána, keď sa Herodes rozhodol povraždiť sväté Mláďatká. Spomenula som tiež, že budúci predchodca Krista po smrti svojej matky ostal natrvalo na púšti až do času ustanoveného božskou múdrosťou a že žil viac životom serafa než človeka. Stýkal sa s anjelmi a obcoval s Pánom všetkého tvorstva, to bolo jeho jediné zamestnanie a nikdy neprestával cvičiť sa v láske a v hrdinských cnostiach, ktoré začal už v živote svojej matky. Taktiež ani na okamih v ňom milosť nebola márna a nestratil ani jediný bod pre získanie čo možno najvyššej dokonalosti. Pretože jeho zmysly boli od pozemských vecí úplne odvrátené, teda mu vôbec neprekážali, pretože mu neslúžili ako okná, ktorými vchádzajú zvodné márnosti tvorov do duší a obyčajne im prinášajú smrť. Preto tento svätec bol taký šťastný, že bol obdarený božským svetlom prv než uvidel svetlo stvoreného slnka tohoto sveta, preto odhliadal od všetkého, čo vidia telesné oči a neodvratne upieral svoj vnútorný zrak na bytosť Božiu a Jej nekonečné dokonalosti.
232. Božské dary, ktoré obdržal svätý Ján, presahujú všetku ľudskú chápavosť, schopnosti i pomyslenia. Jeho svätosť a veľké zásluhy poznáme až v blaženom nazeraní v nebi. Pretože sa však netýka tohoto životopisu to, čo som o tom videla a čo svätí učitelia cirkevní a iní spisovatelia napísali o jeho prednostiach, preto sa musíme obmedziť iba na to, čo je potrebné pre môj terajší účel, hlavne na to, čo sa vzťahuje k tomu, aký podiel mala nebeská Pani v jeho povznesení, pretože Jej prostredníctvom obdržal svätý Ján najviac neoceniteľných dobrodení. Z týchto nebolo najmenšie to, že mu až do siedmeho roka jeho veku každodenne posielala potravu, čo robila prostredníctvom anjelov, ako som sa predtým zmienila. Od siedmeho roku jeho veku až do deviateho posielala mu iba chlieb, ale po deviatom roku mu úplne prestala posielať potravu, lebo poznala, že bola vôľa nebies i jeho, aby sa pri svojom ďalšom pobyte na púšti živil korienkami, lesným medom a kobylkami, čo robil až do tej doby, keď začal verejne kázať. Napriek tomu však, že mu Mária prestala posielať potravu, neprestala ani naďalej posielať k nemu anjelov, aby ho tešili a oznamovali mu o skutkoch a tajomstvách vteleného Slova, ale tieto návštevy dostával iba raz týždenne.
233. Tieto veľké dobrodenia, okrem toho, že poslúžili na iné účely, povzbudzovali svätého Jána k znášaniu jeho samoty,- nie že by ho snáď odstrašovali drsnosť jeho obydlia a prísnosť jeho pokánia a akoby preto bolo potrebné mu ich osladzovať, lebo k tomu stačila jeho obdivuhodná svätosť a milosti - ale tieto prejavy lásky mu slúžili na zmiernenie prudkosti jeho lásky, ktorá ho ťahala ku Kristovi a Jeho Matke, aj aby mu urobili znesiteľnejšiu ich neprítomnosť a túžbu po rozhovore s

nimi. Je isté, že obmedzovanie jeho túžby po tomto rozhovore pôsobilo oveľa väčšiu bolesť a utrpenie jeho milujúcej duši než drsnosť jeho obydlia, pôsty a pokánia, i hrôzy pustých hôr, a nebol by v stave zniesť to, keby ho jeho nebeská Pani a teta nebola stále podporovala tým, že k nemu posielala anjelov a posolstvá od jeho milých. Tento veľký pustovník sa vypytoval na všetky podrobnosti o Synovi a Matke a horlivou starostlivosťou milujúceho ženícha /Veľp. 1,6/, a odkazoval im, ako veľmi ich miluje a túži po nich celým srdcom, ktoré je ranené neprítomnosťou predmetu jeho lásky. Zvykol prosiť nebeskú Kňažnú prostredníctvom Jej poslov, aby mu Ježiš a Mária poslali svoje požehnanie a žiadal anjelov, aby sa jeho menom s pokornou úctou klaňali Pánovi. On sám vo svojej samote neprestajne sa Mu v duchu a pravde klaňal. Zvykol tiež žiadať anjelov, ktorí ho navštevovali a svojich strážnych anjelov, aby robili podobne. To boli obyčajné zamestnania Predchodcu, kým nedosiahol dokonalý vek tridsať rokov a takým spôsobom ho božská Prozreteľnosť pripravila pre jeho vytýčenú úlohu.
234. Teraz nastal božskou múdrosťou určený príhodný čas pre poslanie svätého Jána, aby vystúpil ako zvestovateľ vteleného Slova a ako hlas volajúceho na púšti /Iz 40,3/. Ako hovorí evanjelista, v pätnástom roku panovania cisára Tiberia, za najvyšších kňazov Annáša a Kajfáša, zaznel na púšti Boží hlas nad Jánom, synom Zachariáša /Lk 3,1/.Chodil po celom okolí Jordánu hlásal krst pokánia na odpustenie hriechov a pripravoval srdcia ľudí na prijatie prisľúbeného Mesiáša, ukazujúc prstom na Toho , ktorého veky očakávali. Tento rozkaz Pána svätý Ján počul vo vytržení, v ktorom zvláštnym pôsobením Božím bol osvietený a pripravený plnosťou svetla a milosťou Ducha svätého. V tomto vytržení hlboko nahliadol do tajomstva vykúpenia a bol obdarený aj nepriamym nazeraním na Boha, čo naň tak obdivuhodne pôsobilo, že bol úplne prenesený a zmenený do novej existencie svätosti a milosti. Pán mu prikázal, aby opustil púšť a pripravoval cestu kázňami o vtelenom Slove a tým vykonával úrad Predchodcu a všetkého, čo k tomu patrilo, pretože teraz bol poučený a naplnený hojnou milosťou pre túto prácu.
235. Nový kazateľ svätý Ján prišiel z púšte zaodiaty ťavou kožou, opásaný opaskom zhotoveným taktiež z kože, bosý a chudý. Jeho vystupovanie bolo obdivuhodne milé, skromné, pokorné a jeho duša bola plná nepremožiteľnej a veľkomyseľnej neohrozenosti, srdce horelo láskou k Bohu i ľuďom, jeho slová zneli mocne a prenikali poslucháčov až do duše, ako iskry z nezmeniteľnej Božskej podstaty Všemohúceho. K tichým bol nežný, k pokorným láskavý, obdivuhodný v očiach anjelov i ľudí, hrozný k pyšným, strašný k hriešnikom a predmetom hrôzy pre diablov. Bol kazateľom hodným stať sa nástrojom pre vtelené Slovo a taký bol potrebný pre tento židovský národ, ktorý mal tvrdé srdce, bol nevďačný a svojhlavý a teraz trestaný pohanskými vladármi, hrabivými a pyšnými kňazmi, bez osvietenia, bez prorokov, bez zbožnosti a bez bázne Božej, napriek tomu, že bol navštevovaný toľkými pohromami a trestami za svoje hriechy. Ján bol teraz poslaný, aby otvoril oči svojho ľudu, aby ľudia poznali svoj biedny stav, aj aby pripravil ich srdcia k poznaniu a prijatiu ich Spasiteľa a Učiteľa.
236. Pustovník Ján pred rokmi si zhotovil veľký kríž, ktorý postavil k hlave svojho lôžka a konal s ním niektoré kajúce cvičenia, obyčajne sa naň kládol v polohe Ukrižovaného, keď sa modlil. Nechcel tento poklad zanechať na púšti, preto skôr než ju opustil, poslal kríž po svätých anjeloch Kráľovnej neba a zeme a požiadal ich, aby Jej povedali, že tento kríž bol jeho najväčším a najmilším spoločníkom v jeho dlhom vyhnanstve, a že Jej ho posiela ako drahocenný poklad, pretože vie, čo na ňom vykoná Syn Boží, aj preto, že mu svätí anjeli povedali, že Jej najsvätejší Syn a Vykupiteľ sveta často používa pri modlitbách vo svojej modlitebni podobný kríž. Tento Jánov kríž zhotovili na jeho žiadosť anjeli zo stromu na púšti, lebo svätec nemal k tomu ani potrebnú silu ani náradie k takej práci, kdežto anjelom nechýbala ani zručnosť, ani nepotrebovali žiaden nástroj, pretože majú moc nad hmotnými vecami. Sväté kniežatá vrátili sa s týmto darom a posolstvom k svojej Kráľovnej a Ona prijala tento dar z ich rúk s najvnútornejšími citmi zármutku i útechy, pri myšlienke, aké tajomstvá už zanedlho budú na dreve kríža vykonané. Oslovila ho s najnežnejšími slovami a uložila ho vo svojej modlitebni, kde ho potom prechovávala aj s oným krížom, ktorý používal Jej Syn. Pri svojej smrti zanechala najmúdrejšia Pani tieto kríže aj iné pamiatky apoštolom, ako neoceniteľné dedičstvo, a títo ich nosili so sebou po rôznych zemiach, kde kázali.
237. O týchto veciach som mala nejaké pochybnosti, ktoré som predložila Matke Múdrosti, ktorej

som povedala: „Kráľovná neba a moja Pani, najsvätejšia a vyvolená zo všetkých tvorov za Matku samého Boha, pretože som nevedomá a nechápavá žena, neporozumela som dobre tomu, o čom som písala. Ak mi dovolíš, rada by som ti to povedala, lebo Ty, Pani si Majsterkou Múdrosti a ráčiš byť mojou Učiteľkou vo vede o večnom živote a spasení. Neviem pochopiť toto: Vidím nielen svätého Jána , ale aj Teba, Kráľovná moja, uctievať kríž skôr, než tvoj najsvätejší Syn na ňom zomrel, kdežto ja som vždy myslela, že až do tej hodiny, než Kristus dokonal naše vykúpenie na svätom dreve kríža, slúžil kríž ako potupná šibenica na potrestanie zločincov a že preto bol kríž predtým považovaný za znak opovrhnutia a hanby, aj Cirkev svätá nás učí, že všetku cenu a úctu dostal zo styku s telom nášho Vykupiteľa a zo spojenia s tajomstvami ľudského vykúpenia.

Odpoveď a poučenie, ktoré mi udelila Kráľovná neba, najsvätejšia Mária.

238. Dcéra moja, veľmi rada splním tvoje prianie a odpoviem na tvoju pochybnosť. To, čo si povedala, je pravda. Kríž bol potupný, kým ho môj Syn a Pán nepoctil a neposvätil svojím umučením a smrťou a len pre toto umučenie a smrť mu patrí teraz tá úcta, akú mu preukazuje Cirkev svätá. Keby niekto, kto nepoznal tajomstvá, ktoré sa ku krížu pojili a ktoré som dobre poznala ja, aj svätý Ján, bol mu vzdával takú poctu ako ja pred Vykúpením, bol by sa previnil bludom a modloslužbou, pretože by uctieval stvorenú vec, o ktorej nevedel, že je hodná takej úcty. My sme však preukazovali krížu túto úctu z niekoľkých príčin. Vedeli sme s istotou, že Vykupiteľ dokončí svoje dielo na kríži, vedeli sme tiež, že skôr než na ňom zomrel, začal posväcovať toto sväté znamenie svojím stykom s ním tým, že pri modlitbe sa naň položil a ponúkal, že ochotne na ňom zomrie. Okrem toho, večný Otec prijímal tieto predbežné skutky kríža od svojho božského Syna s nevýslovným zaľúbením. Všetky skutky a dotyky vteleného Slova boli nekonečne cenné a tým posväcoval posvätné drevo a robil ho hodným najvyššej úcty. Kedykoľvek som ja alebo svätý Ján preukazovali úctu krížu, mali sme na mysli tieto tajomstvá a pravdy. Nectili sme kríž sám o sebe, ani materiál, z ktorého bol zhotovený, pretože mu božská pocta nenáležala, kým na ňom nebolo dokonané dielo vykúpenia. My sme však očakávali skutočné prevedenie diela, ktoré vtelené Slovo zamýšľalo na ňom vykonať. Toto bol pravý predmet našej úcty, ktorú sme vzdávali krížu. A to má teraz na mysli a v úmysle aj Cirkev svätá pri uctievaní svätého kríža.
239. Musíš pozorne uvažovať o povinnosti svojej a všetkých smrteľníkov, čo sa týka úcty a vážnosti, aká náleží svätému krížu, keď ja i svätý predchodca, ešte pred smrťou môjho božského Syna na kríži sme Ho tak horlivo napodobňovali v Jeho láske a úcte k nemu aj v tých cvičeniach, ktoré robil v spojení s tým, čím väčšiu úctu majú mať veriace dietky Cirkvi svätej teraz, keď už videli svojho Stvoriteľa a Vykupiteľa na ňom ukrižovaného a keď majú obraz Ukrižovaného pred očami! Chcem teda, dcéra moja, aby si objala kríž s veľkou úctou a používala ho ako neoceniteľný klenot tvojho Ženícha, aj aby si navykla robiť s ním tie náboženské cvičenia, ktoré poznáš a ktoré robíš, aby si na ne nikdy dobrovoľne nezabudla, kým ti to poslušnosť dovolí. Kedykoľvek pristúpiš k takému cvičeniu, nech sa to deje s najhlbšou úctou a s uvažovaním o umučení a smrti tvojho Pána a Milého. Snaž sa rozšíriť tento zvyk aj medzi rehoľníčkami a horlivo ich v tomto povzbudzuj, lebo nie je vhodnejšie cvičenie pre nevesty Kristove, a ak je to robené so zbožnosťou a úctou, stáva sa to Pánovi veľmi milé. K tomu si ešte prajem, aby si nasledujúc svätého Jána Krstiteľa, pripravila svoje srdce na všetko, čo Duch svätý si praje v tebe vykonať pre svoju vlastnú oslavu a na prospech duší. Nakoľko to závisí od teba, miluj samotu a odlučuj svoju dušu od zhonu a zmätku stvorených vecí. Kedykoľvek tvoja povinnosť k Bohu ťa núti jednať s tvormi, snaž sa to robiť tak, aby to slúžilo pre tvoje posvätenie a pre vzdelanie tvojich blížnych tak, aby z tvojich vonkajších stykov a rozhovorov s ľuďmi vyžarovala horlivosť ducha. Jeho vznešené cnosti, ktoré teraz poznáš, aj tie, ktoré žiaria zo života iných svätých, mali by ti byť príkladom a povzbudením, aby si sa snažila ako usilovná včelička, vystavať sladký plást medu svätosti a nevinnosti, po ktorom môj božský Syn tak veľmi túži. Rozlišuj dobre medzi prácou včely a pavúka. Prvá obracia svoju potravu na sladký med, užitočný pre živých i mŕtvych, zatiaľ čo druhý ju mení na osídla a jed. Zbieraj kvietky cností od svätých v záhrade Cirkvi, nakoľko to tvoje mdlé snahy s pomocou milostí dovoľujú. Horlivo ich nasleduj a povzbudzuj aj iných svojou výrečnosťou a zvolávaj tak požehnanie na živých i na mŕtvych, a pritom úzkostlivo utekaj pred nebezpečenstvom a stratou, aké spôsobujú hriešne skutky.

K a p i t o l a 22.

Najsvätejšia Mária obetuje večnému Otcovi svojho jednorodeného Syna na vykúpenie ľudského pokolenia. Za túto obetu Boh Jej udeľuje jasné pozeranie na Božstvo. Lúči sa so svojím Synom, ktorý odchádza na púšť.

240. Láska našej veľkej Kráľovnej a Panej k Jej božskému Synovi musí nám vždy byť meradlom, ktorým sa majú merať ako Jej skutky, tak aj pocity Jej radosti alebo zármutku za jej pozemského života. Ale samú veľkosť Jej lásky nemôžeme zmerať, ani anjeli to nedokážu, iba láskou, ktorú vidia v Bohu priamym nazeraním. Všetko, čo kedy bude možné vyjadriť našimi nedostatočnými slovami, podobenstvami a prirovnaniami, je iba nepatrnou čiastkou toho, čo táto vyhňa v skutočnosti obsahovala. Lebo Ona milovala Ježiša ako Syna večného Otca, rovného Jemu v podstate i vo všetkých božských vlastnostiach a dokonalostiach. Milovala Ho ako svojho vlastného prirodzeného Syna, nakoľko ním bol pokiaľ bol človekom vytvoreným z Jej vlastného tela a z Jej krvi. A milovala Ho tiež, pretože ako človek bol svätým všetkých svätých a zaslúžilou príčinou všetkej ostatnej svätosti /Dan 9,24/ Bol najkrajší medzi synmi ľudskými /Ž 44,3/. Bol najvernejším Synom svojej Matky, Jej najštedrejším Dobrodincom, lebo On svojím synovstvom Ju pozdvihol k najvyššej hodnosti aká bola medzi tvormi možná. On Ju povýšil medzi všetkými a nad všetky poklady svojho Božstva a udelil Jej vládu nad všetkými tvormi spolu s takými darmi, požehnaniami a milosťami, aké nikdy žiadnej inej bytosti neboli udelené.
241. Tieto pohnútky a základy Jej lásky boli založené a akoby všetky obsiahnuté v múdrosti tejto nebeskej Panej spolu s mnohými inými pohnútkami, ktoré mohli oceniť jedine Jej vysoké vedomosti. V Jej srdci nič neprekážalo láske, pretože bolo najnevinnejšie a najčistejšie. Nebola nevďačná, lebo Jej najhlbšia pokora Ju pobádala k najvernejšiemu spolupôsobeniu. Nebola slabá, pretože prehojná milosť v Nej pôsobila celou svojou silou, nebola zdĺhavá alebo nedbalá, lebo bola naplnená najsnaživejšou a najstarostlivejšou horlivosťou. Nebola zábudlivá, pretože Jej nanajvýš spoľahlivá pamäť stále sa upierala na požehnania, ktoré obdržala, aj na príčiny a pravidlá najhlbšej lásky. Pohybovala sa v oblasti samotnej božskej lásky svojho Syna, napodobňujúc Jeho skutky pod Jeho dozorom. Nič nechýbalo tejto nevyrovnateľnej Jedinej medzi milovníkmi, čo mohlo podporovať lásku bez obmedzenia, miery a spôsobu. Tento najkrajší Mesiac, ktorý bol v úplnku a hľadel na Slnko spravodlivosti hneď akonáhle vyšlo ako božské ranné zore z výšin do výšky, až dosiahlo poludňajší lesk jasného svetla a milosti. Tento Mesiac, Mária odlúčená od všetkých hmotných vecí a úplne pretvorená svetlom tohoto Slnka, práve keď prežívala všetky účinky jeho vzájomnej lásky, priazne a darov a bola na výške blaženosti v dobe, keď strata všetkých týchto požehnaní, ktoré mala vo svojom Synovi, bola najťažšia, počula hlas večného Otca, ktorý ju volal, ako kedysi volal Jej predobraz Abraháma, a žiadal, aby pochovala všetku svoju lásku a nádej, ktorú mala vo svojom milovanom Izákovi /Gen 22,1/.
242. Najmúdrejšia Matka tušila, že sa približuje čas, kedy bude musieť priniesť túto obetu, lebo Jej najmilší Syn vstúpil už do tridsiateho roku svojho veku a teda boli už blízko doba i miesto pre zaplatenie dlžoby, ktorú na seba prevzal. Ale kým Mária ešte úplne vlastnila ten poklad, ktorý bol celým Jej šťastím, zdalo sa Jej, že Jeho strata je ešte ďaleko, pretože ju ešte nepociťovala. Keď sa teda priblížila tá hodina, prišla do vytrženia a mala vznešené videnie a pocítila, že bola povolaná a postavená pred trón najsvätejšej Trojice. Z trónu vychádzal obdivuhodne mocný hlas, ktorý Jej hovoril: *„Mária, dcéra a Nevesta moja, daj mi svojho Jednorodeného Syna ako obetu.“* Živou mocou týchto slov obdržala svetlo a poznanie vôle Všemohúceho a v nej najblahoslavenejšia Matka porozumela ustanovenie o vykúpení ľudstva skrz umučenie a smrť najsvätejšieho Syna, i poznala všetko, čo sa od tej chvíle bude diať v dobe kázania a verejného života Spasiteľa. Pretože toto poznanie bolo v Nej obnovené a zdokonalené, cítila sa vo svojej duši premožená citmi poddanosti, pokory, lásky k Bohu i ľuďom, najnežnejším súcitom a zármutkom za všetko, čo Jej Syn má vytrpieť.

243. Ale s neohrozeným srdcom odpovedala Najvyššiemu: Večný Kráľ a všemohúci Bože nekonečnej múdrosti a dobroty, všetko, čo je mimo Teba, existuje iba pre Tvoje milosrdenstvo a Tvoju veľkosť a Ty si neobmedzeným Pánom všetkého. Ako je to teda možné, že žiadaš odo mňa, nepatrného zemského červíčka, aby som Ti podľa Tvojej vôle obetovala Syna, ktorého mi zverila Tvoja blahosklonnosť? Je Tvoj, večný Otče, lebo od večnosti, pred rannými zorami som Ho splodil /Ž 109,3/. Ty si Ho splodil a budeš plodiť po celú večnosť, a hoci som Ho ja vo svojom lone a z mojej krvi priodiala podobou služobníka /Fil 2,7/ a svojimi prsiami som Ho kojila a ako Jeho Matka Ho opatrovala, toto najsvätejšie človečenstvo je tiež Tvojím majetkom tak, ako som aj ja, lebo od teba som obdržala všetko čo som a čo som Mu mohla dať. Čo teda Ti môžem obetovať, čo by nebolo viac Tvoje než moje? Vyznávam najvyšší Kráľu, že Tvoja veľkomyselnosť a dobrotivosť sú také štedré v udeľovaní nekonečných pokladov tvorom, že preto, aby si im bol zaviazaný, praješ si prijať od nich ako dobrovoľný dar aj svojho Jednorodeného Syna, ktorého ty sám plodíš zo svojej vlastnej podstaty a zo svetla Tvojho Božstva. Spolu s Ním prišlo mi všetko požehnanie a z Jeho rúk som obdržala nesmierne dary a milosti /Múdr. 7,11/. On je pôsobiteľom mojich cností, podporou všetkých mojich životných radostí. To by ovšem bola sladká obeta, odovzdať Ho Tebe, ktorý jediný poznáš Jeho cenu, ale vydať Ho na zadosťučinenie Tvojej spravodlivosti do rúk krutých nepriateľov za cenu Jeho života, drahšieho než sú všetky diela stvorenia, to opravdu, najvyšší Pane, je veľká obeta, ktorú žiadaš od Jeho Matky. Avšak nie moja, ale Tvoja vôľa nech sa stane. Nech sa tým kúpi sloboda ľudského pokolenia, nech sa zadosťučiní Tvojmu právu a spravodlivosti, nech sa tým ukáže Tvoja nekonečná láska a nech všetky tvory poznajú a velebia Tvoje meno. Ja Ti ho pred všetkými tvormi vydám do rúk. Do Tvojich rúk odovzdám svojho milovaného Izáka, aby bol skutočne obetovaný. Obetujem Ti svojho Syna, plod môjho života, aby podľa nezmeniteľného ustanovenia Tvojej vôle zaplatil dlh, ktorý nebol urobený Jeho vinou, ale dietkami Adama, aby Jeho smrťou sa splnilo všetko, čo proroci z Tvojho vnuknutia napísali a predpovedali."

244. Táto obeta so všetkým, čo k nej prináležalo, bola najväčšia a najpríjemnejšia, akú kedy večnému Otcovi priniesli od stvorenia sveta, alebo čo prinesú až do jeho konca, okrem obety, ktorú priniesol Jeho vlastný Syn, náš Vykupiteľ. Jej obeta bola najužšie spojená a najviac podobná obeti, ktorú On priniesol. Keď najväčšia láska spočíva v obetovaní vlastného života za milovaného, najsvätejšia Mária nepochybne ďaleko prevýšila tento najvyšší stupeň lásky k ľuďom, pretože milovala svojho Syna oveľa viac, než vlastný život, lebo keby vlastnila životy všetkých ľudí, ba aj nesčíselne viac životov, rada by ich všetky obetovala, aby zachránila život svojho Syna. Ľudia nemajú žiadnu mieru, ktorou by mohli zmerať lásku tejto nebeskej Panej a môžu ju odhadovať iba podľa lásky večného Otca k Jeho Synovi. Ako Kristus povedal Nikodémovi: Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nik, kto v Neho verí, nezahynul /Jn 3,16/, to isté sa môže do istej miery povedať o láske Matky milosrdenstva a tým spôsobom Jej tiež primerane vďačíme za naše spasenie. Veď aj Ona nás tak veľmi milovala, že Syna svojho dala za naše spasenie. A keby Ho nebola týmto spôsobom obetovala, keď Ho od Nej večný Otec žiadal, spasenie ľudí by nemohlo byť uskutočnené do tej istej miery, pretože ten stupeň mal byť dosiahnutý za určitých podmienok, v ktorých vôľa Matky mala súhlasiť s vôľou večného Otca. Tak veľa vďačia Adamove dietky presvätej Márii.

245. Keď najsvätejšia Trojica prijala túto obetu veľkej Panej, patrilo sa, aby sa Jej za ňu hneď odmenila nejakým dobrodením, ktoré by Ju potešilo v zármutku a ukázalo jasnejšie vôľu večného Otca a dôvody pre túto žiadosť. Preto nebeská Pani, súc stále ešte v tom vytržení a nazeraní, bola pozdvihnutá ešte do vyššieho vytrženia, v ktorom bola pripravená a osvietená spôsobom popísaným inde /I. zv. č. 623/ a Boh sa Jej ukázal z tváre do tváre v priamom nazeraní. V tomto videní, čistým svetlom podstaty Božej pochopila, ako je nekonečný Boh pudený k udeľovaniu svojich nevyčerpateľných pokladov rozumným tvorom prostredníctvom skutkov vteleného Slova, a videla slávu, ktorá z týchto divov vzíde menu Najvyššieho. Nebeská Matka plná duchovnej radosti nad očakávaním všetkých týchto svätých tajomstiev obnovila obetovanie svojho božského Syna večnému Otcovi a Boh Ju posilnil oživujúcim chlebom nebeského poznania, aby mohla s nepremožiteľnou statočnosťou napomáhať pri diele vykúpenia ako spolupôsobiteľka a pomocníčka, podľa ustanovenia nekonečnej Múdrosti a ako sa to potom podľa toho dialo po celý ostatný Jej

život.
246. Potom sa najsvätejšia Mária prebrala z tohoto vysokého vytrženia, ktorého popisom sa nebudem ďalej zapodievať, pretože bolo sprevádzané s tými istými okolnosťami ako iné priame nazerania už predtým spomenuté. Bola však teraz účinkami a silou, ktorú tým obdržala, pripravená na odlúčenie od svojho božského Syna, ktorý už bol rozhodnutý po prijatí krstu odísť na púšť, aby sa tam postil a modlil. Preto zavolal svoju Matku a s prejavmi najnežnejšej lásky a súcitu Jej povedal: *„Matka moja, ako človek som svoju existenciu vzal z Tvojej podstaty a krvi, s ktorou som prijal podobu služobníka v Tvojom panenskom lone. /Fil 2,7/ Ty si ma tiež kojila svojimi prsiami a starala sa o mňa svojimi prácami v pote tváre. Pre tú príčinu považujem sa viac za tvojho Syna než to ktokoľvek iný kedy uznával, alebo viac, než ktokoľvek iný sa kedy bude uznávať za syna svojej matky. Daj mi svoje dovolenie a súhlas, aby som vykonal vôľu svojho večného Otca. Už nastal čas, kedy musím opustiť tvoje sladké rozhovory a tvoju milú spoločnosť a začať dielo vykúpenia ľudstva. Doba pokoja sa už skončila a nastala hodina utrpenia pre záchranu synov Adamových. Prajem si však vykonať toto dielo môjho Otca s tvojou pomocou a ty budeš mojou spoločníčkou a pomocníčkou v príprave na umučenie a na smrť na kríži. Hoci ťa teraz musím zanechať samotnú, moje požehnanie bude s Tebou aj moja láskyplná mocná ochrana. Neskoršie sa vrátim požiadať Ťa o pomoc a spoločenstvo v mojich prácach, lebo ich musím konať v ľudskej prirodzenosti, ktorú som obdržal od Teba.“*
247. Pri týchto slovách, keď Matka i Syn prelievali hojné slzy, Pán ovinul svoje ruky okolo šije svojej najsvätejšej Matky, pričom ovšem obidvaja zachovali dôstojné držanie tela, ktoré prináležalo týmto majstrom umenia, ako sa má trpieť. Nebeská Pani padla k nohám svojho božského Syna a s nevýslovným zármutkom aj úctou odpovedala: *„Môj Pane a večný Bože, Ty si skutočne mojím Synom a v Tebe sa splnila všetka moc lásky, ktorú som obdržala od Teba. Vnútro mojej duše je pred očami Tvojej múdrosti otvorené. Za maličkosť by som to považovala, keby som svojím životom mohla zachrániť Tvoj život alebo keby som mohla mnohokrát zomrieť za Teba. Avšak vôľa večného Otca i Tvoja sa musí splniť a ja pre splnenie tejto vôle prinášam ako obetu svoju vôľu. Príjmy ju , môj Syn a Majster celej mojej bytosti, nech Ti je príjemnou obetou a daj, nech mi nikdy nechýba Tvoja božská ochrana. Oveľa viac by ma to trápilo, keby som Ťa nesmela sprevádzať pri Tvojich prácach a pri Tvojej smrti na kríži. Kiež by som mohla získať tú milosť, Synu môj, a prosím o ňu ako Tvoja skutočná Matka, aby si Mi ju udelil za to, že som Ti dala ľudskú podobu, ktorú si odo mňa prijal.“* Nanajvýš milujúca Matka Ho tiež prosila, aby si so sebou vzal z domu nejaké jedlo, alebo aby dovolil, aby mu ho mohla posielať tam, kam mieni ísť. Ale Spasiteľ nič také nechcel dovoliť a pritom osvietil svoju Matku o tom, čo je pre túto príležitosť vhodné. Išli spoločne ku dverám ich chudobného domčeka, kde Mária opätovne padla pred Ním na kolená, aby Ho poprosila o požehnanie a pobozkala Mu nohy. Božský Majster Jej dal svoje požehnanie a hneď sa vydal na cestu k Jordánu. Vyšiel ako dobrý Pastier, aby hľadal svoje stratené ovečky, a priniesol ich na svojich ramenách späť na cestu života večného, z ktorej boli zvedené klamom /Lk 15,5/.
248. Náš Vykupiteľ vkročil už do tridsiateho roku svojho veku, keď vyšiel, aby vyhľadal svätého Jána a dal sa od neho pokrstiť, hoci ešte veľa z toho tridsiateho roku neuplynulo. Odobral sa priamo ku brehom Jordánu, kde svätý Ján krstil /Mt 3,13/ a prijal krst z jeho rúk asi za tridsať dní po dovŕšení dvadsiatehodeviateho roku svojho veku, v tom istom dni, ktorý je v Cirkvi ustanovený pre oslavu tejto udalosti. Nie som v stave náležíte popísať zármutok a bolesť najsvätejšej Márie, ktorú pocítila pri Jeho odchode, ani súcit Spasiteľa s Ňou. Všetky slová i popisovania sú nedostatočné na vyjadrenie toho, čo sa dialo v srdciach Syna a Matky. Pretože toto utrpenie malo byť časťou ich záslužného utrpenia, nebolo by vhodné, aby prirodzené účinky ich prirodzenej vzájomnej lásky boli zmenšené. Boh dovolil, aby pocítili tieto účinky v plnom rozsahu, nakoľko sa to zhodovalo so svätosťou Matky i Syna. Náš božský Učiteľ našiel úľavu zrýchlením svojich krokov k cieľu nášho vykúpenia, ku ktorému Ho povzbudzovala sila Jeho nesmiernej lásky, ale ani myšlienka na to, čo hodlal podniknúť, nezmenšila pocit straty, ktorú utrpel svojim odchodom, lebo toto všetko Ho iba presvedčovalo a naznačovalo Mu zrejmejšie utrpenie, ktoré mal podstúpiť. Ó, moja najdrahšia Láska! Prečo náš nevďak a tvrdosť srdca nám nedovoľuje, aby sme Ti vyšli v ústrety so vzájomnou láskou? Prečo úplná neužitočnosť človeka a ešte viac jeho nevďačnosť na Teba nepôsobia, aby si od

toho upustil? Bez nás, moja večná Dobrota a Život, budeš práve taký šťastný ako s nami, aj taký nekonečný v dokonalosti, svätosti a sláve. My nemôžeme nič pridať k tomu, čo máš Sám od Seba, lebo si úplne nezávislý od tvorov. Prečo teda, Láska moja, nás tak horlivo vyhľadávaš a staráš sa o nás? Prečo za cenu svojho umučenia a kríža vykupuješ pre nás blaženosť? Iste iba v dôsledku svojej nepochopiteľnej lásky a dobroty ju oceňuješ ako svoju vlastnú blaženosť, akoby patrila Tebe i nám.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba, najsvätejšia Mária.

249. Dcéra moja, prajem si, aby si uvažovala a stále lepšie prenikala toto tajomstvo, o ktorom si teraz písala a tak ho vtlač do svojej duše, aby ťa to ťahalo k nasledovaniu môjho príkladu aspoň v niektorých veciach. Uvažuj teda, že v nazeraní na Boha, ktoré som pri tejto príležitosti dostala, som pochopila vysokú cenu, akú Boh prikladá prácam a námahám umučenia a smrti môjho Syna i všetkých, ktorí budú napodobňovať a nasledovať Ježiša na ceste kríža. Nakoľko ja som to vedela, nielen že som súhlasila vydať svojho Syna na mučenie a smrť, ale žiadala som tiež, aby ma urobil spoločníčkou na všetkom Jeho zármutku, na všetkých bolestiach a mukách, a večný Otec túto moju žiadosť splnil. Potom, aby som začala nasledovať šľapaje Jeho horkosti prosila som svojho Syna a Pána, aby mi odňal všetky vnútorné útechy. Túto žiadosť mi vnukol sám Pán, pretože si to tak prial a tiež moja láska ma o tom poučila a povzbudzovala k tomu. Táto túžba po utrpení a prianie môjho božského Syna ma priviedli na cestu utrpenia. On sám, pretože ma tak nežne miloval, splnil moju žiadosť, lebo tých, ktorých miluje, tresce a karhá /Prísl. 3,12/. Ja ako Jeho Matka som nemala byť ukrátená o toto požehnanie vyznamenania, aby som sa Mu úplne podobala, čo jediné robí tento život cenným. A ihneď sa táto vôľa Najvyššieho, aj moja vrúcna prosba mala začať plniť. Začala som cítiť, že nedostávam Jeho oblažujúce útechy a začal so mnou jednať s väčšou zdržanlivosťou. To bola tiež jedna z príčin, prečo ma nenazval matkou, ale ženou, pri svadbe v Káne a keď som stála pod krížom /Jn 2,4,19,26/, aj pri iných príležitostiach, keď sa zdržoval od nežných slov. Toto však nebolo ani zďaleka znakom zmenšenia Jeho lásky, ale skôr výborným rozvinutím Jeho náklonnosti, aby ma prispôsobil sebe v utrpení, ktoré si pre seba vyvolil ako vzácny poklad a dedičstvo.

250. Podľa toho môžeš poznať nevedomosť a chyby smrteľníkov a ako ďaleko odbočili z cesty svetla, keď obyčajne skoro všetci sa snažia vyhýbať práci a utrpeniu a hrozia sa pred kráľovskou bezpečnou cestou umŕtvovania a kríža. Naplnení touto klamnou nevedomosťou nielen že majú odpor proti všetkému, čo sa podobá Kristovmu i môjmu utrpeniu, a okrádajú sa o pravé a najvyššie požehnanie tohoto života, ale aj znemožňujú tým svoju nápravu, pretože všetci sú slabí a obťažení mnohými hriechmi, proti ktorým jediným liekom je utrpenie. Hriech sa pácha nízkym ukojovaním žiadostí a je proti znášaniu útrap, zatiaľčo utrpenie získava od spravodlivého Sudcu odpustenie. Trpkosťou zármutku a utrpenia zmenšujú sa výpary hriechu, nadmernosť nečistých a vznetlivých vášni sa premáha, pýcha a domýšľavosť sa pokoruje, telo sa podmaňuje, náklonnosť ku zlu, k zmyselným a pozemským tvorom sa potlačuje, súdnosť sa vyjasňuje, vôľa sa privádza do patričných medzí a jej rozptýlenosť, keď sa hlásia vášne, sa zmierňuje; a okrem tohoto všetkého božská láska a zľutovanie zostupuje na trpiacich, ktorí prijímajú utrpenie s trpezlivosťou a snažia sa nasledovať môjho najsvätejšieho Syna. V tejto vede o utrpení je obnovené všetko požehnané bohatstvo tvorov, tí, ktorí pred ním utekajú, sú nerozumní a tí, ktorí o tejto vede nič nevedia, sú pochabí.

251. Pričiňuj sa, moja najdrahšia, aby si pokračovala v týchto vedomostiach, vítaj práce a utrpenia a zriekaj sa vždy žiadúcich ľudských útech. Pamätaj si tiež, že v duchovných útechách diabol skrýva svoje osídla, ktorými privedie skazu. Ty by si už mala poznať jeho ustavičné snahy o zničenie tých, ktorí sú naklonení k duchovnému životu. Rozkoš z rozjímania a pozerania na Pána a Jeho útechy, malé alebo veľké, sú také lákavé, že ich myseľ prekypuje radosťou a útechou a zavinia, že niektoré duše si v takom opojení navyknú na tie zmyselné rozkoše a v dôsledku toho stávajú sa neschopné konať iné povinnosti, aké patria k rozumnému životu ľudských tvorov; a keď je nutné, aby sa im venovali, sú nespokojné, strácajú vnútorný pokoj i sebaovládanie, sú mrzuté, svojhlavé, plné netrpezlivosti voči svojim blížnym a úplne zabúdajú na pokoru a lásku. Keď potom spozorujú svoju nespokojnosť a jej následky, pričítajú vinu svojim vonkajším zamestnaniam, do ktorých ich Pán

postavil, aby sa pri nich mohli cvičiť v poslušnosti a láske, a nevidia ani neuznávajú, že všetok ich nepokoj pochádza z toho, že sa nevedia umŕtvovať a podrobovať božskej Prozreteľnosti a z príchylnosti svojim sebeckým náklonnostiam. Diabol sa snaží oklamať ich prostou žiadosťou po pokoji a samote a po skrytom obcovaní s Pánom v samote. Domnievajú sa, že v samote je všetko dobré a sväté a že všetky ich ťažkosti pochádzajú z toho, že im nie je možné oddávať sa ich zbožným túžbam v samote.
252. Týchto chýb si sa už aj ty sama niekedy dopustila. Chcem, aby si sa od terajška najmä pred týmito chybami chránila. Všetky veci majú svoj čas, ako hovorí múdry muž /Kaz 3, 5/, ako radostné objímanie, tak aj zdržovanie sa od neho. Snažiť sa predpisovať Pánovi čas k dôvernému obcovaniu je chybou duší, ktoré začínajú nedokonale slúžiť Pánovi a snažia sa o cnosť; a podobná chyba je, ak sa duša príliš zarmucuje, keď také útechy necíti. Nehovorím ti ovšem, aby si úmyselné vyhľadávala roztržitosť a vonkajšie zamestnania alebo hľadala v nich útechu, lebo to nie je o nič menej nebezpečné, ale poslúchaj s pokojnou mysľou, kedykoľvek ti niečo tvoji predstavení rozkážu a ochotne opusti útechy, ktoré nachádzaš v obcovaní s Pánom, aby si Ho opäť našla v užitočnej práci alebo v obsluhovaní blížnych. Tomuto musíš dávať prednosť pred samotou a súkromnými útechami a preto ich nesmieš príliš milovať. V horlivej starostlivosti predstavenej musíš sa učiť oveľa dokonalejšie veriť, dúfať a milovať. Takým spôsobom musíš, ako si už poznala, hľadať Pána vždy, na každom mieste a pri každom zamestnaní. Prajem si, aby si nikdy nemyslela, že si zbavená jeho sladkého pohľadu a prítomnosti, alebo preláskavého obcovania, alebo aby si malomyseľne pochybovala, že asi nikdy nebudeš môcť nájsť Boha okrem svojej samoty. Všetko tvorstvo je naplnené Jeho slávou /Sir 42, 16/ a nie je žiadne miesto prázdne a žiješ, hýbeš sa a máš svoje bytie v Bohu /Sir 17, 26/. Teš sa zo svojej samoty, kedykoľvek ťa Pán nevolá k vonkajším zamestnaniam.
253. Tomuto všetkému ešte lepšie porozumieš vo vznešenosti lásky, akú od teba žiadam pre nasledovanie môjho Syna i mňa. S Ním sa niekedy musíš radovať v Jeho mladosti, niekedy Ho sprevádzať pri Jeho námahách pre spasenie ľudstva, niekedy sa s Ním musíš uchýliť do samoty, niekedy sa s Ním musíš premeniť v nového tvora, inokedy s ním objať protivenstvá a kríž a konať podľa božských naučení, ktoré ti pritom dal. Skrátka, prajem si, aby si dobre porozumela, že ja som mala stálu túžbu napodobňovať ho, čiže som Ho stále napodobňovala vo všetkom, čo v Jeho skutkoch bolo najdokonalejšie. V tom záležala moja najväčšia dokonalosť a svätosť a prajem si, aby si ma v tomto nasledovala, nakoľko budeš môcť s tvojou nepatrnou silou a s pomocou milosti. Preto musíš najprv odumrieť všetkým náklonnostiam Adamovej dcéry, bez akejkoľvek výhrady, výberu a priania, bez tvorenia vlastného úsudku, či máš dobro prijať alebo odmietnuť, lebo nevieš, čo je pre teba vhodné, ale tvoj Pán a Ženích, ktorý to vie a miluje ťa viac, než ty sa miluješ, bude za teba rozhodovať, ak sa úplne odovzdáš Jeho vôli. Pán ti ponecháva voľnú ruku iba v ohľade lásky k Nemu a v túžbe trpieť preň, ale všetky iné túžby len ťa budú vzďaľovať od Jeho vôle, aj od mojej. Také následky sa zaiste dostavia, ak budeš nasledovať svoju vlastnú vôľu a náklonnosti, svoje priania a chúťky. Odporuj im a obetuj ich všetky, povznášajúc sa k výšinám vznešených príbytkov Pána a Majstra, všímaj si Jeho vnútorné osvietenia a pravdy Jeho slov života večného /Jn 6, 69/, a aby si ich mohla nasledovať, vezmi svoj kríž /Mt 16, 24/, kráčaj v Jeho šľapajach a choď za vôňou Jeho mastí /Veľp. 1, 3/, a dychti po dosiahnutí Pána, a keď Ho dosiahneš, nepúšťaj Ho /Veľp. 3, 4/.

K a p i t o l a 23.

Zamestnanie panenskej Matky za neprítomnosti Jej najsvätejšieho Syna a Jej rozhovory so svojimi anjelmi strážnymi.

254. Keď Vykupiteľ sveta telesne svoju milujúcu Matku opustil, cítila sa ako v zatmení alebo v tieni, ktorý zavinilo premiestnenie Slnka spravodlivosti, ktoré ju osvetľovalo i obveseľovalo. Toto však sa týkalo iba Jej zmyslov, lebo Jej duša nestratila nič z oného svetla, v ktorom bola

ponorená a povýšená nad serafov horiacich láskou. Pretože za neprítomnosti ľudskej bytosti jej Syna všetko pôsobenie Jej schopností sa zaoberalo Božstvom, zariadila všetko tak, aby osamotená vo svojom obydlí a odlúčená od všetkého styku s ľuďmi, mohla sa venovať kontemplácii a chválam Pána. Chcela sa úplne oddať modlitbe a prosbám, aby semeno božského slova a učenia, ktoré mal Pán zasievať do ľudských srdc, neprišlo nazmar následkom ich tvrdosti a nevďačnosti, ale prinieslo hojnú úrodu pre život večný a spásu duší. Pomocou svojich vliatych vedomostí poznala úmysly vteleného Slova a preto sa táto najmúdrejšia Pani rozhodla nehovoriť so žiadnym ľudským tvorom, aby Ho napodobnila v Jeho pôste a odlúčenosti na púšti, ako budem ďalej rozprávať, lebo Ona bola živým obrazom a vernou kópiou Krista, či už bol prítomný alebo nie.
255. Uzavretá vo svojom domčeku po všetky dni neprítomnosti Jej božského Syna, trávila naša blahoslavená Pani všetok čas na modlitbách. Jej modlitby boli také vrúcne, že prelievala krvavé slzy plačúc nad hriechmi ľudí. Pokľakala a kládla sa tvárou na zem viac ako dvestokrát každý deň, toto cvičenie konala po celý život s veľkou horlivosťou, ako vonkajší prejav pokory, lásky, úcty a klaňaniu sa Bohu. Ešte mnohokrát o tom budem hovoriť v tomto životopise. Spolupracujúc takto so svojím vzdialeným Synom a Vykupiteľom prihovárala sa tak mocne a účinne u večného Otca, že pre Jej zásluhy a Jej prítomnosť na tejto zemi /podľa spôsobu našej reči/, zabudol na hriechy všetkých smrteľníkov, ktorí sa vtedy stali nehodní, aby im bolo hlásané učenie Jej najsvätejšieho Syna. Mária teda odstránila túto prekážku svojimi opätovnými prosbami a svojou horiacou láskou. Ona bola Prostredníčka, ktorá zaslúžila a získala nám požehnanie, aby nás náš Pán sám učil, aj aby sme obdržali z Jeho vlastných úst zákon svätého evanjelia.
256. Zvyšok času po Jej dlhých rozjímaniach a vznešených modlitbách strávila veľká Kráľovná v rozhovore so svojimi svätými anjelmi, Pán im opäť prikázal, aby slúžili svojej Veliteľke v telesnej podobe v čase, keď Jej Syn bol vzdialený. V takej podobe mali slúžiť tejto Svätyni a strážiť sväté Mesto jeho prebývania. Vyslanci Boží s najväčšou ochotou poslúchli a slúžili svojej Kráľovnej s obdivuhodnou a patričnou úctou. Nakoľko láska je taká činná a netrpezlivá na neprítomnosť a chýbanie toho, koho miluje, preto nachádza najväčšiu útechu, ak môže s niekým hovoriť o svojom bôle a znovu opakovať príčinu toho, oživovať pamiatku naň a hovoriť o prednostiach a vlastnostiach milovaného; takými rozhovormi zaháňa a rozptyľuje svoj žiaľ a vyvoláva vo svojej pamäti obraz svojho milovaného. Touto cestou sa poberala aj nanajvýš milujúca Matka nášho najvernejšieho a najvyššieho Dobra, kým Jej schopnosti boli naplnené nekonečným oceánom Božstva, necítila telesnú neprítomnosť svojho Syna a Pána, ale akonáhle nadobudla opäť užívanie zmyslov, ktoré boli navyknuté na Jeho milé obcovanie a teraz bola o to zbavená, ihneď pocítila neodolateľnú silu svojej vrúcnej, čistej a úprimnej lásky, ktorú nik nemôže zmerať. Bolo by pre Jej prirodzenosť nemožné znášať takú bolesť a ostať pritom nažive, keby Ju nebol Boh podporoval a posilňoval.
257. Aby získala nejakú úľavu pre svoje zármutkom preplnené srdce, obrátila sa na svojich anjelov a sťažovala sa im takto: „Vy, horliví služobníci Najvyššieho, utvorení rukami môjho Milého, moji priatelia a spoločníci, dajte mi správu o mojom milovanom Synovi a Majstrovi, povedzte mi, kde sa zdržuje, a povedzte mu, že umieram, pretože mi chýba Jeho oživujúca prítomnosť. Ó, ty sladká, dobrotivá láska mojej duše! Kde si, Ty krajší nad všetkých synov ľudských!? Kde si položil svoju hlavu? Kde odpočíva Tvoje útlocitné, najsvätejšie telo po jeho námahách? Kto Ti tam poslúži, svetlo mojich očú? Ako môžem zastaviť tok svojich slz, keď mi chýba jasné svetlo slnka, ktoré ma osvecovalo? Kde, Syn môj, nájdeš odpočinok? Kde Ťa táto Tvoja osamelá, úbohá malá včielka nájde? Ktorou cestou sa má poberať táto Tvoja malá bárka v tých ohromných vlnách tohoto oceánu lásky? Kde nájdem pokoj? Ó, Miláčik mojich túžob, nemôžem zabudnúť na tvoj pobyt so mnou! Ako teda budem môcť žiť v spomienkach na Teba, bez styku s Tebou? Čo si mám počať? Ó, kto ma poteší a poskytne mi svoju spoločnosť v tejto horkej opustenosti, koho mám hľadať medzi tvormi za Tvojej neprítomnosti, keď Ty si jediný zo všetkých, po ktorom moje srdce vo svojej láske túži? Najvyšší duchovia, povedzte mi, čo robí môj Pán a môj milý? Oznámte mi niečo o Jeho vonkajších krokoch a nezabudnite nič o Jeho vnútorných činoch, koľko je vám objasnené vo svetle Jeho Božstva. Oznámte mi všetky Jeho kroky, aby som Ho mohla nasledovať a napodobniť.“
258. Svätí anjeli poslúchli svoju Kráľovnú a utešovali Ju v bolestiach Jej trúchliacej lásky,

rozprávali Jej o Najvyššom a opakujúc Jej najväčšie chvály o najsvätejšom človečenstve Jej Syna a o všetkých jeho dokonalostiach. Dávali jej správu o všetkom, čím sa zaoberá a čo podniká, aj o mieste, na ktoré odišiel. Robili to osvecovaním Jej rozumu, tým istým spôsobom, ako obyčajne vyšší anjeli osvecujú nižších, lebo takým spôsobom hovorila s anjelmi, pričom Jej ani telo, ani zmysly neprekážali. Nebeskí duchovia Jej oznamovali modlitby vteleného Slova, Jeho učenie, návštevy chorých a chudobných a iné skutky, takže nebeská Pani Ho mohla nasledovať vo všetkom Jeho konaní podľa svojej možnosti. Tak sa zaoberala najvznešenejšími a najšľachetnejšími činmi, ako ešte napíšem, a tým uľavovala svojej bolesti a zármutku.
259. Niekoľkokrát tiež poslala svätých anjelov, aby v Jej mene navštívili Jej najsvätejšieho Syna. Pre tieto návštevy im dala veľmi múdre pokyny, plné hlbokej, úctivej lásky. Dala im tiež ľanové plátno a ručníky, pripravené Jej rukami, aby mohli utrieť božský obličaj Spasiteľa, keď Ho uvidia vysileného a s obličajom zaliatym krvavým potom, lebo blahoslavená Matka vedela, že Ho to čím ďalej častejšie postihuje, čím viac sa približovalo uskutočnenie celého diela vykúpenia. Svätí anjeli v tom ohľade poslúchli svoju Kráľovnú s neuveriteľnou úctou a svätou bázňou, pretože vedeli, že Pán sám to dovolil, aby vyhovel horúcej túžbe svojej najsvätejšej Matky. Inokedy zas, upovedomená anjelmi alebo zvláštnym videním, či zjavením od Pána, dozvedela sa o Jeho modlitbách a prosbách za ľudstvo, ktoré robil na horách, tu potom robila tie isté modlitby vo svojom domčeku i v tej istej polohe tela a tými istými slovami. Niekedy, keď videla, že Pán všetkého tvorstva nemá žiadnu potravu, poslala rukami anjelov nejaké jedlo, hoci toto sa stalo málokedy, lebo Pán, ako som sa zmienila v predchádzajúcej kapitole, nedovoľoval vždy svojej Matke, aby jednala podľa toho, k čomu Ju pobádala jej láska, preto po štyridsať dní Jeho pôstu neposielala Mu žiaden pokrm, pretože poznala, že to bola Jeho vôľa.
260. Niekedy sa nebeská Pani venovala skladaniu hymien, chváľ a vďaky Najvyššiemu, čo robievala sama alebo spievala striedavo s anjelmi. Všetky tieto chválospevy mali veľmi vysoký sloh a obsahovali najhlbšie tajomstvá. Niekedy podľa príkladu svojho najsvätejšieho Syna, náhlila sa na pomoc svojim blížnym. Navštevovala chorých, tešila zarmútených a trpiacich, poučovala nevedomých, poskytovala im úľavu a obohacovala ich božskou milosťou a darmi. Iba v dobe veľkého pôstu nášho Pána, ostala naša Kráľovná a Pani, ako som sa už zmienila, v ústraní vo svojom domčeku. V dobe tejto odlúčenosti od ľudskej spoločnosti bola obdarená skoro stále sa opakujúcimi vytrženiami, pri ktorých dostala veľa vzácnych darov a pokladov Božstva, pretože ruka Božia vtlačila a zobrazila v Jej duši ako na obdivuhodne pripravenom plátne obrazy svojej nekonečnej dokonalosti. Tieto nové dary a milosti používala pre spásu ľudí a všetky Jej zamestnania aj myšlienky sa veľmi podobali skutkom Spasiteľovým, ako sa patrilo na Pomocníčku Pána v Jeho prácach, konaných pre vykúpenie smrteľníkov. Hoci tieto dobrodenia a úzke spojenia s Pánom jej poskytovali veľké a stále nové radosti a duševné útechy, predsa v nižšej, zmyslovej časti svojej bytosti cítila bolesti, ktoré si priala, a o ktoré žiadala Spasiteľa, aby mohla trpieť spolu s Ním a podobať sa Mu v utrpení. V tejto túžbe nasledovať Ho v Jeho utrpení, bola nenásytná a s ustavične horiacou láskou prosila večného Otca o túto výsadu. Obnovovala tú najpríjemnejšiu obetu, totiž život svojho Syna a svoj vlastný, ktorú priniesla v zhode s vôľou Božou a stravovala Ju túžba trpieť so svojím Milým a znášať aj najväčšie bolesti.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba, presvätá Mária.

261. Moja najdrahšia dcéra, telesná múdrosť spravila ľudí nemúdrymi, pochabými a Bohu nepriateľskými, pretože taká múdrosť je diabolská, klamná, pozemská a protiví sa zákonu Božiemu. /Rim 8, 7/. Čím viac sa dietky Adama namáhajú, aby dosiahli hriešny predmet svojich telesných, zvieracích vášní, a o získanie prostriedkov, aby sa im mohli oddávať, tým viac upadajú do nevedomosti o veciach Božských, ktoré jediné ich môžu priviesť k ich pravému, konečnému cieľu. Táto nevedomosť svetskej múdrosti je ešte ohavnejšia a v očiach Božích odpornejšia, ak sa vyskytuje u dietok Cirkvi svätej. Akým právom sa opovažujú dietky tohoto sveta nazývať sa synmi Božími, bratmi Kristovými a dedičmi Jeho majetkov? Adoptovaný syn musí byť vo všetkom možnom ako prirodzený syn. Brat sa neodlišuje krvou alebo postavením od svojho brata. Nenazýva sa jeden dedičom iba preto, že sa nejako zaujíma o majetok svojho otca, ale preto, že má plné

držiteľské právo a stáva sa majiteľom majetkov toho, kto urobil závet. Ako teda môžu byť dedičmi Kristovými tí, ktorí túžia iba po statkoch pozemských a len tie vyhľadávajú a sú s nimi úplne spokojní, Ako môžu byť Kristovými bratmi, ktorí sa natoľko vzdialili od Jeho zásad, Jeho učenia a Jeho životných pravidiel? Ako sa Mu môžu podobať a hovoriť o sebe, že sú Jeho obrazom a sú Mu podobní, keď tak často ničia v sebe všetku podobnosť k Nemu a nechávajú sa tak často poznačiť obrazom pekelnej beštie? /Zj 16, 2/.
262. Pomocou božského svetla, dcéra moja, poznáš tieto pravdy a vieš, ako veľmi som sa ja snažila stať sa obrazom Najvyššieho, najmä môjho Syna a Pána. Nemysli si, že som ti dala tak hlboko nahliadnuť do mojich skutkov bez nejakého účelu. Moje prianie je, aby toto ostalo zapísané v tvojom srdci, aby si to mala pred zrakom, a aby ti to slúžilo ako pravidlo pre tvoje chovanie v zbytku tvojho života, ktorý nemôže byť už veľmi dlhý. Nedaj sa zdržovať od nasledovania ma obcovaním s tvormi; nevšímaj si ich, vyhýbaj sa im a pohŕdaj nimi, ak prekážajú tvojmu pokroku. Aby si mohla pokračovať v mojej škole, chcem ťa vidieť chudobnú, pokornú, pohŕdanú, poníženú, ale napriek tomu vždy s radostným srdcom a veselou tvárou. Nesnaž sa odškodniť pochvalou alebo láskou niektorého tvora, ani sa nedaj ovládať ľudskými citmi, lebo Najvyšší ťa neurčil pre také neužitočné zápletky, alebo aby si sa zaoberala niečím tak nízkym a odporujúcim rehoľnému stavu, do ktorého ťa povolal. Premýšľaj pozorne a pokorne o dôkazoch Jeho lásky, ktoré si obdržala z Jeho rúk, aj o pokladoch Jeho milostí, ktorými ťa zahrnul. Lucifer i všetci jeho nasledovníci o nich dobre vedia a sú plní nenávisti voči tebe a vo svojej úskočnosti nenechajú žiaden kameň neobrátený, totiž nezanedbajú nič pre tvoju záhubu. Jeho útoky budú smerovať najmä proti tvojmu vnútru, do ktorého zasial zárodok klamú a ľsti. Ži stále dobre pripravená a bdelá proti všetkým jeho útokom, uzatvor brány svojich zmyslov, zachovaj si vládu nad svojou vôľou a nepovoľuj jej, aby sa zaoberala ľudskými podnikmi, i keby sa ti zdali veľmi dobré a spravodlivé, pretože keby si čo len v najmenšom bode prekážala láske, ktorú od teba Boh žiada, tento jediný bod nepriatelia použijú ako bránu ku vstupu. Celé kráľovstvo Božie je v tebe /Lk 17, 21/ zachovaj si ho tam a tam ho nájdeš a v ňom i všetko dobro, po ktorom túžiš. Nezabudni na moje učenie a kázne, uzamkni ich vo svojom vnútri a pamätaj, aké veľké je to nebezpečenstvo a strata, od ktorej ťa tým chcem uchrániť. Že si povolaná, aby si ma nasledovala, to je najväčšie požehnanie, aké si vôbec môžeš priať. Ja vo svojej veľkej dobrotivosti som ochotná udeliť ti toto požehnanie, keď sa naň pripravíš vysokými úmyslami, svätými slovami a dokonalými skutkami, ktoré jediné ťa môžu pozdvihnúť do stavu, ktorý Všemohúci i ja si prajeme u teba dosiahnuť.

K a p i t o l a 24.

Náš Spasiteľ Ježiš ide k rieke Jordán a tam ho svätý Ján pokrstí. Svätý Ján sám potom žiada Spasiteľa, aby ho pokrstil.

263. Keď náš Vykupiteľ zanechal svoju milovanú Matku v chudobnom obydlí v Nazarete, bez ľudskej spoločnosti, ale celkom oddanú cvičeniam v Jeho najvrúcnejšej láske, išiel k rieke Jordán, kde blízko mestečka Bethanie, ináč zvaného Betharage, na druhom brehu rieky, Jeho predchodca kázal a krstil. Keď náš Vykupiteľ vykročil z domčeka, pozdvihol svoje oči k večnému Otcovi a znovu Mu obetoval s nekonečnou láskou všetko, čo mal teraz začať pre spasenie ľudstva. Svoje práce, bolesti, umučenie a smrť na kríži, ktoré na seba vzal pre nich z poslušnosti večnej Vôli, prirodzený zármutok, ktorý ako pravý milujúci Syn cítil, keď sa lúčil so svojou matkou a opúšťal Jej milú spoločnosť, z ktorej sa dvadsaťdeväť rokov tešil. Pán všetkého tvorstva kráčal sám, bez akejkoľvek okázalosti a sprievodu služobníctva. Najvyšší Kráľ kráľov a Pán pánov /Zj 19,16/ bol nepoznaný a opovrhovaný svojimi vlastnými poddanými a to natoľko svojimi poddanými, že Mu vďačili za svoj život i za svoje zachovanie. Jeho kráľovským vybavením bola úplná chudoba a opustenosť.
264. Pretože evanjelisti prešli mlčaním to, čo náš Spasiteľ robil v predošlých rokoch svojho života, i mnohé iné okolnosti z celého Jeho života, ktoré boli veľmi dôležité a zaslúžili si našu pozornosť a

tiež preto, že naša veľká zábudlivosť si tak veľmi zvykla nevšímať si to, čo nebolo napísané, preto tak málo premýšľame a uvažujeme o veľkosti Jeho požehnaní a o Jeho nezmerateľnej láske, ktorou nás natoľko obohatil a vynasnažil sa pripútať nás k sebe tak mnohými putami lásky /Oz 11, 4/. Ó, večná láska Jednorodeného od Otca večného! Ó, útecha a život duše mojej! Ako málo poznajú a ešte menej uznávajú Tvoju prevrúcnu lásku! Prečo, ó Pane a sladká láska mojej duše, nám prejavuješ toľko vynálezov lásky, tak mnoho bdení a utrpenia pre tých, ktorých nepotrebuješ, ktorí Ťa ani nebudú navzájom milovať alebo nebudú venovať pozornosť Tvojim dobrodeniam ani natoľko, ako keby sa im poskytlo niečo klamné alebo šaškovina? Ó, srdcia ľudské, hrubšie a bezcitnejšie než sú divé zvieratá! Čo vás tak zatvrdilo? Čo vám bráni? Čo vás zaťažuje a robí takými ľahostajnými, že nechcete ísť vďačne po cestách svojho Dobrodincu? Ó, poľutovaniahodný klam a poblúdenie ľudského rozumu! Aká otupenosť sa ťa zmocnila! Kto vymazal z tvojej pamäti také neklamné pravdy a také pamätné dobrodenia, ba aj pamiatku na tvoju vlastnú blaženosť? Či sme ešte v tele a máme svoje zmysly? Kto nás spravil tvrdšími a necitlivejšími, než sú horské skaly? Prečo sa neprebúdzame a nenadobúdame znovu aspoň trochu svojho citu pri pohľade na dobrodenia nášho vykúpenia? Na slová proroka mŕtve kosti ožili a pohybovali sa /Ezechiel 37, 10/, ale my kladieme odpor slovám a snahám toho, ktorý všetkému dáva život a bytie. Taká pokazená je naša láska, taká veľká naša zábudlivosť!

265. Prijmi ma teda, ó Pane môj a svetlo mojej duše, prijmi tohoto biedneho zemského červíčka, ktorý lezie po zemi, aby sa stretol s Tvojimi krásnymi krokmi, ktoré si teraz nastúpil, aby si ma vyhľadal! Tým si ma pozdvihol k istej nádeji, že v Tebe nájdem pravdu, život i radosti života večného. Nemám nič, čím by som Ti, môj Milý, odplatila, než Tvoju vlastnú dobrotu a lásku a moju bytosť, ktorú si mi skrze ne dal. Za tú nekonečnú štedrosť, akú si mi preukázal, nie je možné ničím iným zaplatiť, než Tebou samým. Smädím po Tvojej láske a idem, aby som Ťa stretla na Tvojej ceste. Neodmietaj, ó Pane a Majstre môj, pohľad na Tvoju dobrotu tej, ktorá Ťa vo svojej chudobe tak usilovne a tak láskyplne hľadala. Ty Život duše mojej a Duša môjho života, keď som nemala to šťastie, aby som ťa videla telesne v tomto živote a v tom požehnanom veku, keď si žil na zemi, dovoľ mi aspoň byť dcérou Tvojej svätej Cirkvi a čiastkou Tvojho mystického Tela a zhromaždenia Tvojich verných. Žijem v tomto živote, tak plnom nebezpečenstiev, v tomto krehkom tele a v tejto dobe bied a súžení, ale volám z ich hlbočiny a vzdychám z hĺbky svojho srdca po Tvojich nekonečných zásluhách, že sa na nich budem podieľať, o tom ma uisťuje viera, povzbudenie nádeje a nárok svätej lásky. Zhliadni zhora na svoju otrokyňu a urob ju vďačnou za také veľké požehnania, pokornú srdcom, vytrvalú v láske a celkom oddanú a príjemnú Tvojej svätej vôli.

266. Keď náš Spasiteľ išiel k Jordánu, preukazoval svoje odveké milosrdenstvá tým, že poskytoval úľavu v potrebách tela i duše mnohým z tých, ktorých stretával. Robil to však tajne, lebo pred prijatím krstu neukazoval verejne svoju božskú moc a svoje vysoké poslanie. Prv než prišiel k Jordánu, naplnil srdce svätého Jána novým svetlom a radosťou, čo zmenilo a povznieslo jeho dušu. Keď Ján v sebe pocítil tieto nové účinky milosti, premýšľal o nich naplnený údivom a povedal: *"Aké je to nové tajomstvo? Aké sú to pocity radosti? Od tej chvíle, keď som poznal prítomnosť Pána v lone svojej Matky som také vzrušenie vo svojej duši nepocítil ako teraz! Je to možné, že by snáď teraz prichádzal ku mne Spasiteľ sveta, alebo bol už blízko?"* Po tomto osvietení nasledovalo duševné videnie, v ktorom jasnejšie uvidel tajomstvo podstatného spojenia osoby Slova s človečenstvom a iné tajomstvá vykúpenia. V plnosti tohoto duchovného svetla vydal svedectvá, ktoré zaznačil svätý Ján vo svojom evanjeliu, čo sa stalo, keď bol Pán na púšti i potom, keď sa opäť vrátil k Jordánu. Svätý evanjelista sa zmieňuje o jednom z týchto verejných svedectiev, čo sa stalo, keď Ho Židia žiadali o vysvetlenie, kto je, a druhé, keď predchodca zvolal: **„Hľa, Baránok Boží"** /Jn 1,36/, ako budem hovoriť neskoršie. Hoci bol Ján Krstiteľ poučený o veľkých tajomstvách, keď bol poslaný kázať a krstiť, predsa mu boli pri tejto príležitosti všetky znovu ukázané s väčšou jasnosťou a presnosťou a bol upozornený, že Spasiteľ sveta prichádza, aby bol pokrstený.

267. Pán sa pripojil k zástupu a požiadal svätého Jána, aby Ho pokrstil, ako ostatných. Ján Ho poznal, bol v rozpakoch, padol k Jeho nohám a ako zaznačil evanjelista svätý Matúš /3,14/, povedal: **„Ja by som sa mal dať Tebe pokrstiť, a Ty prichádzaš ku mne?"** Ale Spasiteľ odpovedal: **„Len to nechaj, lebo sa patrí, aby sme splnili všetko, čo je spravodlivé."** /Mt

3,15/. Týmto váhaním pokrstil Krista, svojho Pána a žiadosťou, aby radšej On pokrstil jeho, podal dôkaz, že Ho poznal ako pravého Vykupiteľa a nie je žiadna nezrovnalosť medzi týmto a tým, čo napísal svätý Ján evanjelista o Jánovi Krstiteľovi, keď povedal židom: *„A ja som Ho nepoznal, ale ten, ktorý ma poslal krstiť vodou, ten mi povedal:* ***Nad kým uvidíš Ducha zostupovať a na ňom ostávať, to je ten, ktorý krstí Duchom svätým.“*** *A ja som videl a vydal svedectvo, že Tento je Syn Boží.“* /Jn 1,33,34/. A niet nezrovnalosti ani medzi týmito slovami svätého Jána Krstiteľa a tým, čo napísal svätý Matúš, pretože svedectvo nebies a hlas večného Otca nad Kristom na brehoch Jordánu sa stal, keď Predchodca mal videnie, o ktorom je zmienka v predchádzajúcom odstavci. Totiž nevidel Krista telesne do tej doby a preto mohol povedať, že Ho nepoznal, a že práve preto, keď potom poznal Krista svojím zrakom i duševným videním, padol k nohám Spasiteľa.

268. Keď svätý Ján ukončil krst Pána, otvorili sa nebesia a Duch svätý v podobe holubice viditeľne zostúpil na Jeho hlavu a bolo počuť hlas Jeho Otca: ***Toto je Syn môj milovaný, v ktorom sa Mi zaľúbilo.“*** /Mt 3,17/. Mnohí okolostojaci počuli tento hlas, najmä tí, ktorí neboli nehodní prijať takú podivuhodnú milosť. Bol to najpádnejší dôkaz o božstve Spasiteľa, aký kedy mohol byť vydaný zo strany večného Otca, ktorý potvrdil, že je Jeho Synom. Aj spôsob akým sa to stalo, to potvrdzuje, lebo bez akejkoľvek výhrady bol Kristus prehlásený za pravého Boha, rovného večnému Otcovi v podstate i v dokonalosti. Večný Otec chcel byť prvý, ktorý svedčil o Božstve Kristovom, aby mocou tohto svedectva všetky ostatné svedectvá boli potvrdené. V tomto hlase večného Otca bolo tiež iné tajomstvo. Bolo to ako navrátenie cti svojmu Synovi pred svetom a odmena za to, že sa tak ponížil prijatím kríža na odpustenie hriechov, napriek tomu, že bol úplne bez akejkoľvek viny hriechu. /Žid 7,26/

269. Túto úlohu pokory, aká bola v prijatí krstu v spoločnosti hriešnikov, Kristus, náš Vykupiteľ obetoval večnému Otcovi ako úlohu uznania podriadenosti svojej ľudskej prirodzenosti, ktorá ako prirodzenosť ostatných dietok ľudských pochádzala od Adama. Svojím krstom ustanovil tiež sviatosť krstu, ktorá bude zmývať hriechy sveta skrz Jeho zásluhy. Týmto svojím pokorením, že prijal krst za hriechy, chcel dosiahnuť a tiež dosiahol od večného Otca všeobecné odpustenie pre všetkých, ktorí túto sviatosť príjmu. Vyslobodil ich z moci diabla a hriechu a znovuzrodil ich k novej existencii, duchovnej a nadprirodzenej ako za vlastných prijatých synov Najvyššieho a bratov ich Vykupiteľa a Pána. Minulé, prítomné i budúce hriechy ľudské, ktoré stále boli pred očami večného Otca, prekážali účinkom tohto krstu, ale Kristus, náš Pán zaslúžil použitím tohto ľahkého a príjemného lieku, že večný Otec právom bol povinný prijať ho ako úplné zadosťučinenie podľa všetkých požiadavkov Jeho spravodlivosti. Ani vedomie, že tak mnohí smrteľníci zneužijú túto sviatosť, alebo nesčíselný počet ďalších ju zanedbá, neodstrašilo Krista od zaistenia tohoto lieku. Všetky tieto prekážky Kristus Pán odstránil tým, že sa pokoril a prijal podobu hriešnika pri svojom krste /Rim 8,3/. To je význam slov: *„Len to nechaj, lebo sa patrí, aby sme splnili všetko, čo je spravodlivé.“* Potom, aby uctil vtelené Slovo a ako náhradu za Jeho pokorenie, aj aby potvrdil krst a upevnil jeho podivuhodné účinky, Otec nebeský vydal svoj hlas a Duch svätý zostúpil. Tak bol Kristus prehlásený za pravého Syna Božieho a všetky tri Osoby najsvätejšej Trojice schválili sviatostný obrad krstu.

270. Veľký Krstiteľ získal najviac úžitku z tých divov tohoto svätého krstu, lebo on nielen že pokrstil svojho Vykupiteľa a Majstra, videl Ducha svätého a nebeské svetlo zostupujúce na Pána s nesčíselným počtom anjelov, počul hlas večného Otca a videl mnohé iné tajomstvá pomocou božského zjavenia, ale okrem toho všetkého on sám bol pokrstený Vykupiteľom. Evanjelium hovorí však iba o tom, že oň žiadal, ale ani nehovorí, že mu bol odmietnutý. Zaiste Kristus po svojom krste udelil krst tiež svojmu predchodcovi a krstiteľovi. Kristus sám neskoršie ustanovil za všeobecný zákon a po svojom zmŕtvychstaní uložil apoštolom, aby krst udeľovali verejne. Ako budem neskoršie hovoriť, Pán sám pokrstil svoju najsvätejšiu Matku prv, než bol krst ustanovený pre všetkých ľudí a On sám pri tej príležitosti určil formulu, ako sa má krst udeľovať. Tieto pravdy mi boli povedané tiež, že svätý Ján bol prvým ovocím krstu Krista, Pána nášho a novej Cirkvi, ktorú založil na tejto sviatosti. S ňou obdržal Ján Krstiteľ znak kresťana spolu s veľkou náplňou milosti, pretože nemal na sebe dedičný hriech, nakoľko ho Vykupiteľ posvätil skôr než sa narodil, ako bolo napísané na príslušnom mieste Spasiteľovou odpoveďou: *„Nechaj tak teraz, lebo tak sa patrí, aby*

sme splnili všetku spravodlivosť.“ Pán neodmietol, ale iba odložil krst Jána až sám bol pokrstený a splnil požiadavky božskej spravodlivosti. Ihneď po svojom krste pokrstil svätého Jána, dal mu požehnanie a odišiel na púšť.
271. Vráťme sa teraz k hlavnému predmetu tohto nášho deja, menovite k tomu, čím sa zamestnávala naša veľká Kráľovná a Pani. Hneď akonáhle bol Jej najsvätejší Syn pokrstený, hoci pomocou božského svetla vedela o všetkom, čo robil; svätí anjeli, ktorí doprevádzali svojho Pána, priniesli Jej správu o všetkom, čo sa stalo pri Jordáne. Boli to tí anjeli, ktorí nosili odznaky či štítky umučenia nášho Spasiteľa, ako bolo popísané v prvom zväzku Na oslavu tých tajomstiev, Kristovho krstu a verejného prehlásenia Jeho Božstva, zložila najmúdrejšia Matka nové hymny, chválospevy a neporovnateľné vďakyvzdávania Najvyššiemu a vtelenému Slovu. Všetky Jeho úkony pokory a modlitieb napodobňovala, snažila sa mnohými svojimi vlastnými úkonmi Ho sprevádzať a vo všetkom napodobňovať. S vrúcnou láskou sa prihovárala za ľudstvo, aby čerpalo veľa úžitku zo sviatosti krstu, aj aby táto sviatosť bola udeľovaná po celom svete. Požiadala nebeských dvoranov, aby Jej pomohli velebiť Jej najsvätejšieho Syna za to, že sa tak pokoril a prijal krst z rúk jedného zo svojich tvorov.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba, najsvätejšia Mária.

272. Dcéra moja, keď ti rozprávam o skutkoch môjho najsvätejšieho Syna, často ti pripomínam, ako vďačne som ich oceňovala ja, aby si poznala, ako sa ľúbi Najvyššiemu tvoje verné spolupôsobenie i veľké tajomstvá a požehnania, ktoré sú s tým spojené. Si chudobná v dome Pána, hriešnica a neužitočný prach, ale napriek tomu ťa žiadam, aby si vzala na seba povinnosť vzdávať ustavičné vďaky za všetko, čo vtelené Slovo vykonalo pre Adamových synov a za ustanovenie svätého a nepoškvrneného, mocného a dokonalého zákona pre ich spasenie. Najmä by si mala byť vďačná za ustanovenie sviatosti krstu, ktorým oslobodzuje ľudí od tyranstva satana, naplňuje ich milosťou, zaodieva ich spravodlivosťou a napomáha im, aby viac nehrešili. Toto je však povinnosťou vôbec všetkých ľudí, pretože to však tvory skoro úplne zanedbávajú, preto to ukladám tebe za povinnosť, aby si za nich všetkých ďakovala, akoby si ty sama bola za nich zodpovedná. Ty si zaviazaná Pánovi zvláštnou vďakou i za iné veci, pretože k žiadnemu z iných národov nebol taký štedrý, ako k tebe. Mal ťa na mysli, keď zakladal svoj svätý zákon a svoje sviatosti. Povolal a vyvolil ťa za dcéru svojej Cirkvi, hodlajúc ťa s nekonečnou láskou napájať svojou vlastnou Krvou.
273. A keď Darca milosti, môj najsvätejší Syn, ako opatrný a múdry Staviteľ, chtiac založiť svoju evanjeliovú Cirkev a položiť jej prvé základy vo sviatosti krstu, pokoril sa, modlil sa a splnil všetku spravodlivosť uznávajúc podriadenosť svojej ľudskej prirodzenosti, a keď vtedy Boh a človek neváhal ponížiť sa až k ničote, z ktorej bola stvorená Jeho najčistejšia duša a vytvorené Jeho človečenstvo, o čo viac sa musíš pokorovať ty, ktorá si sa dopustila hriechov a si menej, než prach a opovrhnutiahodný popol? Vyznávaj, že podľa spravodlivosti zasluhuješ iba trest, prenasledovanie a nenávisť všetkých tvorov, že žiaden zo smrteľníkov, ktorý urazil svojho Stvoriteľa a vykupiteľa, nemôže s pravdou povedať, že sa mu deje nejaká nespravodlivosť alebo krivda, i keby naň doľahli všetky prenasledovania a utrpenia od začiatku sveta až po jeho koniec. Pretože všetci zhrešili v Adamovi /I Kor 15,22/, ako hlboko by sa mali pokorovať, keď ich ruka Pána navštívi! /Job 19,21/ Keby si trpela všetky ľudské súženia s najväčšou svedomitosťou a odovzdanosťou a pritom plnila všetko, čo ti svojím poučovaním a napomínaním ukladám, predsa sa musíš považovať za neužitočnú služobníčku /Lk 17,10/. Čím viac sa však musíš pokorovať, keď tak mnohé zo svojich povinností zanedbávaš, ktoré si povinná konať z vďačnosti za všetky požehnania, ktoré si obdržala od Boha? Pretože si prajem, aby si prinášala patričný úžitok za seba i za iných, premýšľaj dobre, nakoľko veľmi si povinná znižovať sa až do prachu, neklásť žiaden odpor a nebyť nikdy spokojná, kým ťa Najvyšší neprijme za svoju dcéru a nepripustí ťa ako takú do svojej prítomnosti v nebeskom nazeraní víťazného Jeruzalema.

K a p i t o l a 25.

Náš Vykupiteľ po svojom krste ide na púšť, kde konaním hrdinských cností dobýva veľké víťazstvo nad neprávosťami. Jeho najsvätejšia Matka vie o všetkých Jeho skutkoch a napodobňuje ich.

274. Svedectvom, ktoré vydala večná Pravda o Božstve Krista, nášho Stvoriteľa, boli Jeho Osoba i Jeho učenie pred ľuďmi tak dokonale potvrdené, že mohol ihneď začať svoj verejný život, aj svoju božskú činnosť a zázraky a všetci by Ho mali uznať za prirodzeného Syna večného Otca, ako Mesiáša židov a Spasiteľa ľudstva. Napriek tomu však božský Učiteľ všetkej svätosti nechcel začať kázať ani byť známy ako náš Vykupiteľ, kým vopred nezvíťazil nad našimi nepriateľmi, svetom, diablom a telom, aby potom mohol tým ľahšie premáhať diabolské osídla, ktoré Satan stále všade kladie. Svojím hrdinským konaním cností prial si dať nám prvé poučenie o kresťanskom a duchovnom živote a naučil nás týmito víťazstvami v kresťanskej dokonalosti, ako my máme posilňovať svoju slabosť a zastrašiť našich spoločných nepriateľov ustavičným bojom a víťazstvami, aby sme snáď sami neboli im vydaní v dôsledku nerozhodnosti našej vôle. Hoci Pán ako Boh nekonečne prevyšoval diabla, a ako človek bol bez klamú hriechu nanajvýš svätý a Pánom všetkého tvorstva /I Petr. 2,22/, napriek tomu si prial premôcť vo svojej ľudskej prirodzenosti, svojou osobnou spravodlivosťou a svätosťou všetky neprávosti aj ich pôvodcu, a preto vystavil svoje sväté človečenstvo, aby naň dorážali pokušenia, skrývajúc svoju zvrchovanosť pred neviditeľnými nepriateľmi.

275. Svojou samotou Kristus, náš Pán, začal si podmaňovať a učiť nás, ako máme premáhať svet, lebo je známa pravda, že svet obyčajne zabúda na tých, ktorých nepotrebuje pre svoje pozemské ciele, že nehľadá tých, ktorí sami nehľadajú Jeho. Preto, kto naozaj opovrhuje svetom, musí svoje opovrhovanie ukázať tým, že s ním preruší každé spojenie aj vo svojich náklonnostiach i túžbach. Pán premohol tiež telo a učil nás, ako ho máme premáhať tým, že prikázal svojmu najnevinnejšiemu telu taký prísny a dlhý pôst, hoci Jeho telo nebolo odbojné proti dobru, ani nemalo žiadne náklonnosti ku zlu. Diabla premohol hlásaním pravdy, ako vysvetlím podrobnejšie neskôr, lebo všetky pokušenia od otca klamstva prichádzajú priodiate plášťom ľstivých nástrah. Že náš Pán nechcel začať verejne učiť a zverejniť sa svetu skôr než dosiahol víťazstvo nad telom, je ďalším napomenutím pre nás a varovaním pred slabosťou nášho tela. Chcel nás tým varovať pred poctami tohto sveta, aj pred takými, ktoré pochádzajú z nadprirodzených darov, pokiaľ naše vášne a našich spoločných nepriateľov sme nepremohli. Lebo keď sa pri ľudskej chvále javíme neumŕtvení a ak žijeme ešte pod vplyvom nepriateľov, ktorí sú v nás, priazeň a požehnanie Pána poskytnú nám málo ochrany a vietor slávy môže prevrátiť aj vysoké hory cností. Je to veľmi dôležité, aby si ľudia pamätali, že poklady nebies nosíme v krehkých nádobách /II Kor 4,7/, a že ak si to bude Boh priať osláviť svoje meno skrz našu slabosť, bude vedieť, aké prostriedky má použiť, aby priviedol svoje diela na svetlo. Nám prísluší iba varovať sa nepriateľov, a to je nám veľmi prospešné.

276. Po svojom krste sa Kristus bezodkladne vydal na cestu k púšti. Iba Jeho svätí anjeli Ho sprevádzali, slúžili Mu, klaňali sa Mu a spievali božské chvály vzťahujúce sa na to, čo chcel teraz podniknúť pre spasenie ľudstva. Prišiel na miesto veľmi pusté medzi vyčnievajúcimi skalami, kde bola tiež dobre ukrytá jaskyňa. Tu sa zastavil a zvolil si túto jaskyňu pre príbytok po dni svojho pôstu. /Mt 4,1/. V najhlbšej pokore padol na tvár, čo vždy u Neho i Jeho najblahoslavenejšej Matky predchádzalo pred modlitbou. Chválil večného Otca a vzdával Mu vďaky za diela Jeho božskej pravice i za to, že Mu doprial túto samotu. Primeraným spôsobom ďakoval i tej púšti za to, že Ho prijala a poskytla Mu úkryt pred svetom za ten čas, ktorý tam chcel stráviť. Pokračoval v modlitbách položený tvárou na zem s rukami rozpätými v podobe kríža, čo bolo Jeho najčastejšie zamestnanie na púšti. Týmto spôsobom sa často modlil k večnému Otcovi za spásu ľudstva. Pri týchto modlitbách, z príčin ktoré vysvetlím až príde k modlitbám v záhrade, niekedy sa potil krvou.

277. Mnohé divé zvieratá z púšte prišli do toho okolia, obývaného teraz ich Stvoriteľom, pretože Pán niekedy chodil po tom okolí. S podivuhodným pudom Ho tie zvieratá poznali a vydávali hlasy, a chodili okolo ako na svedectvo Jeho Božstva. Najmä veľké množstvo vtákov sa zhromaždilo

okolo Spasiteľa a tí boli neobyčajne horliví vo svojich výkonoch, prejavovali svoju radosť nad požehnanou prítomnosťou svojho požehnaného Kráľa a pána ľúbezným hlasným spevom a mnohými inými spôsobmi. Keď sa Spasiteľ začal postiť, zotrval v pôste celých štyridsať dní, bez toho, aby v tom čase niečo pojedol a obetoval svoj pôst večnému Otcovi na zadosťučinenie za nezriadenosť a hriechy, ku ktorým ľudí priťahujú tak biedne, ponižujúce a predsa všeobecne aj tak obľúbené neprávosti nestriedmosti. Ako náš Pán premohol túto neprávosť, tak premohol aj všetky ostatné a dal vynáhradu večnému Sudcovi a najvyššiemu Zákonodarcovi za urážky, ktoré Mu spôsobili tie ľudské neprávosti. Podľa osvietenia, ktoré mi bolo udelené, náš Spasiteľ, skôr než začal vykonávať úrad Kazateľa a Učiteľa a stal sa naším Vykupiteľom a Prostredníkom u večného Otca, premohol tak všetky neprávosti smrteľníkov a zadosťučinil za urážky nimi spáchané, konaním opačných cností, tak ako urobil v prípade nestriedmosti. Hoci toto zachovával po celý svoj pozemský život s najvrúcnejšou láskou, predsa v dobe svojho pôstu, zameral zvláštnym spôsobom všetky svoje snahy k tomu účelu.

278. Ako milujúci otec, ktorého synovia sa dopustili veľkých zločinov, za ktoré majú vytrpieť veľmi krutý trest, obetuje hoci všetok svoj majetok, len aby ich zachránil pred tým trestom, tak tiež náš veľmi milujúci Otec a Brat, Ježiš Kristus, chcel zaplatiť naše dlhy. Ako zadosťučinenie za našu hrabivosť obetoval svoju dobrovoľnú chudobu a úplné zriekanie sa všetkého, čo bolo jeho. Za naše nízke, nečisté náklonnosti obetoval svoje pokánie a prísne umŕtvovanie. Za našu prenáhlenosť a pomstychtivý hnev obetoval svoju miernosť a lásku k svojim nepriateľom, za našu nedbalosť a lenivosť obetoval svoje ustavičné práce. Za našu neúprimnosť a závisť obetoval svoju poctivú úprimnosť, pravdumilovnosť a vľúdnosť láskavého obcovania s ľuďmi. Takým spôsobom pokračoval v uzmierovaní spravodlivého Sudcu a domáhal sa odpustenia prenás, neposlušné a skazené deti. A nielenže toto odpustenie pre nás získal, ale ešte nám zaslúžil nové milosti a dary, aby sme sa mohli stať hodní Jeho spoločnosti a hľadenia na Jeho Otca a účastníkmi na Jeho dedičstve po celú večnosť. Hoci mohol toto všetko získať pre nás aj najnepatrnejším svojím skutkom, nejednal tak, ako my. Pán nám ukázal svoju lásku v takej hojnosti, že pre náš nevďak a tvrdosť srdca nemôžeme mať žiadnu omluvu.

279. Najblahoslavenejšia Panna Mária nepotrebovala žiadnu inú pomoc pre získanie informácii o tom, čo robil náš Spasiteľ, než svoje ustavičné videnia a zjavenia, ale okrem toho používala ešte aj služby svätých anjelov, ktorých posielala za svojím Synom. Pán sám to tak zariadil, aby pomocou týchto verných poslov On i Jeho Matka mohli obveseľovať svoje city a myšlienky skryté v hĺbke svojho srdca tým, že si dali všetko opäť verne rozpovedať týmito nebeskými poslami a tak každý mohol počuť znovu tie isté slová, ktoré druhý vyslovil, hoci ich už obidvaja poznali inou cestou. Akonáhle sa naša slávna Pani dozvedela, že náš Pán je už na ceste k púšti, aby tam vykonal svoj úmysel, uzamkla dvere svojho obydlia, bez toho aby niekomu dala vedieť, že je v ňom a Jej odlúčenosť v dobe pôstu nášho Vykupiteľa bola taká úplná, že Jej susedia mysleli, že odišla so svojím božským Synom. Vošla do izbietky a zotrvala v nej po celých štyridsať dní a nocí bez toho, aby ju niekedy opustila alebo si niečo zajedla. Konala práve tak, ako Jej najsvätejší Syn. Obidvaja zachovávali rovnako prísny pôst. Vo všetkých modlitbách a cvičeniach, v jeho padaní tvárou na zem a v pokľakaní nasledovala nášho Spasiteľa a nezabudla ani na jeden, ba robila ich v tom istom čase ako On, lebo v tej dobe zanechala všetko iné zamestnanie a využila informácie, ktoré dostávala od anjelov a iným poznaním, ktoré som popísala vyššie. Či bol prítomný alebo nie, Ona vedela o všetkom, čo sa odohrávalo v duši Kristovej. Všetky Jeho telesné pohyby, ktoré predtým obyčajne videla svojimi zmyslami, videla teraz pomocou duševného videnia, alebo ich poznávala cez anjelov.

280. Keď Spasiteľ zotrvával na púšti, robil každý deň tristo poklôn pokľaknutím, a to isté robila naša Kráľovná Mária vo svojej modlitebni. Iné časti času používala na skladanie hymien s anjelmi, ako som povedala v predošlej kapitole. Napodobňujúc tak Krista pána, svätá Kráľovná tak spolupôsobila s Ním vo všetkých modlitbách a prosbách a dosahovala rovnaké víťazstvá nad neprávosťami a zo svojej strany primerane zadosťučinila za ne svojimi cnosťami a námahami. Tak sa stalo, že keď Kristus, ako náš vykupiteľ získal pre nás tak mnoho požehnaní a draho zaplatil všetky naše dlhy, najsvätejšia Mária ako Jeho pomocníčka a naša Matka, poskytla nám svoj milosrdný príhovor a stala sa našou Prostredníčkou v najdokonalejšej miere, aká je obyčajnému

tvorovi možná.

Poučenie, ktoré mi dala naša Pani a Kráľovná.

281. Dcéra moja, telesné pokánia sú pre smrteľné tvory absolútne potrebné, nepoznanosť tejto pravdy a zanedbávanie telesného umŕtvovania alebo pohŕdanie ním sú príčinou straty mnohých duší a ešte väčší počet ich upadá do nebezpečenstva večného zahynutia. Prvou príčinou, prečo majú ľudia trestať a umŕtvovať svoje telo je tá, že boli počatí v hriechu /Ž 50,7/. Dedičným hriechom bola ľudská prirodzenosť pokazená, naplnená vášňami, stala sa rozumu neposlušná, naklonenou k zlému a protiviaca sa duchu /Rim 7,23/. Ak sa duša nechá nimi uniesť, uvrhne ju prvá neprávosť do mnohých ďalších. Ak je však toto zvieracie telo skrotené umŕtvovaním a pokáním, stráca svoju silu a uznáva zvrchovanosť ducha a svetla pravdy. Druhou príčinou je, že žiaden zo smrteľníkov sa úplne neuchránil, aby nezhrešil proti Bohu a trest i vynáhrada musia sa rovnať vine a nevyhnutne odpykať či nahradiť buď v tomto živote alebo v budúcom. Preto keď sa duša dopúšťa hriechu spolu s telom, z toho nasleduje, že obidvaja vinníci musia byť potrestaní. Vnútorná ľútosť nestačí na uzmierenie, ak sa snaží duša vyhnúť sa trestu rovnajúcemu sa vine. Okrem toho dlh je taký veľký a zadosťučinenie, ktoré môže tvor dať, je také obmedzené a nedostatočné, že ostáva stála neistota, či je Sudca uzmierený aj po námahe trvajúcej hoci po celý život. Preto by duša nemala hľadať pokoj až do konca svojho života.

282. Aj keď Božská dobrota je taká štedrá k ľuďom, že keď sa podľa svojej možnosti snažia pokáním zadosťučiniť za svoje hriechy, Boh im odpúšťa hriechy a okrem toho ešte sľúbil vinníkom nové dary milosti a večnú odmenu, predsa Jeho verní a opatrní služobníci, ktorí úprimne milujú svojho Pána, sú stále nútení dobrovoľne si ukladať ešte ďalšie pokánie, lebo dlžník, ktorý chce vykonať iba toľko, koľko je povinný a nič z vlastnej vôle dobrovoľne nepridáva, zaplatí síce dlh, ale ostane chudobný a núdzny, keď mu po zaplatení dlhu nič nezostane. Čo teda môžu očakávať takí, ktorí nič neplatia, ba ani neprejavia žiadnu snahu, aby niečo zaplatili? Tretia a najdôležitejšia príčina k telesnému umŕtvovaniu je povinnosť kresťanov nasledovať svojho božského Učiteľa a Majstra. Okrem toho môj božský Syn i ja, hoci sme nemali žiadne viny a nedokonalosti alebo zlé náklonnosti, venovali sme sa prácam a námahám a urobili celý náš život ustavičným pokáním a umŕtvovaním tela. Dialo sa tak preto, že Pán to pokladal za vhodné pre získanie slávy svojmu telu, aj svojmu svätému Menu a prial si, aby som Ho vo všetkom nasledovala. Keď teda my sme volili takú cestu života, pretože bola rozumná a primeraná, čo si musíme myslieť o smrteľníkoch, ktorí nehľadajú nič iné, než príjemnosti a rozkoše a štítia sa od každého pokánia, odporu, urážok, pôstu a umŕtvovania? Či máme teda iba Kristus a ja znášať všetky tieto obtiaže a zatiaľ vinou obťažení dlžníci, ktorí zasluhujú všetky tie tresty, môžu sa strmhlav vrhať do bahna svojich telesných náklonností? Či môžu svoje schopnosti, ktoré obdržali k službe Kristovi, môjho Pána, a aby Ho nasledovali, užívať iba pre tance, ukázanie svojej žiadostivosti a pre diabla, ktorý uviedol zlo na svet? Tento nezmyselný postoj, ktorého sa pridržiavajú dietky Adama, je príčinou veľkého hnevu spravodlivého Sudcu.

283. Je však pravda, dcéra moja, že telesnými mukami a umŕtvovaniami môjho najsvätejšieho Syna, nedostatok ľudských zásluh bol nahradený, a že si prial, aby som ja ako obyčajný tvor zaujala miesto ostatných tvorov a dokonale a verne s Ním spolupracovala vo všetkých Jeho kajúcich skutkoch a cvičeniach, ale to sa nerobilo preto, aby ľudia boli vyňatí od pokánia a konania kajúcich skutkov, ale aby k nim boli povzbudení. Keby sa jednalo iba o ich záchranu, nebolo by treba tak mnoho trpieť. Náš najsvätejší Spasiteľ, ako pravý Otec a Brat, chcel tiež zvýšiť cenu prác a kajúcich skutkov tých, ktorí pôjdu v Jeho šľapajach, lebo všetky snahy tvorov majú iba malú cenu v očiach Božích, ak nie sú urobené vzácnymi zásluhami Kristovými. Ak toto platí o skutkoch úplne cnostných a dokonalých, čím viac to platí o takých, ktoré sú pokazené tak mnohými chybami a nedostatkami, ktoré sú aj v najväčších úlohách cností, ako ich obyčajne dietky Adama zvyknú konať? Veď aj v skutkoch najduchovnejších a najcnostnejších osôb je veľa nedostatkov. Tieto nedostatky sú napravené zásluhami Krista, nášho Pána, takže skutky ľudské sa môžu stať prijateľné u večného Otca. Avšak tí, ktorí zanedbávajú konanie dobrých skutkov a ostávajú úplne nečinní, nemôžu žiadnym spôsobom očakávať, že budú môcť používať pre seba dobré skutky Kristove, keď

nemajú nič, čo by mohlo byť zdokonalené skutkami Kristovými, než iba to, čo si zaslúži zavrhnutie. Nehovorím teraz, dcéra moja, o zavrhnutiahodnej chybe niektorých veriacich, ktorí zaviedli do kajúcich skutkov zmyselnosť a márnivosť svetskú, takže za svoje pokánie si zaslúžia väčší trest, než za svoje hriechy, pretože vo svojom pokání prechovávajú márnivé a nedokonalé úmysly a ciele a zabúdajú na jeho nadprirodzený cieľ, ktorý jediný dáva pokániu cenu a duši život. Ak bude potrebné, pri inej príležitosti budem hovoriť o tejto chybe. Teraz ľutuj túto zaslepenosť a pracuj s veľkou horlivosťou, lebo keby tvoje skutky boli aj tak veľké ako apoštolov, mučeníkov a vyznávačov, neboli by o nič väčšie, než majú byť. Trestaj svoje telo so stále väčšou prísnosťou a pamätaj, že si nedokonalá v mnohých veciach, že tvoj život je iba krátky a si taká slabá a neschopná zaplatiť svoje dlhy.

K a p i t o l a 26.

Po svojom pôste dovoľuje Pán, aby Ho Lucifer pokúšal. Kristus ho premáha a najsvätejšia Matka Kristova je stále upovedomovaná o tom, čo sa deje.

284. V dvadsiatej kapitole som hovorila, ako Lucifer vyšiel z pekelných priepastí, aby vyhľadal a pokúšal božského Majstra. Zmienila som sa tiež, že Pán sa skryl na púšti, kde po štyridsiatich dňoch pôstu dovolil, aby sa k Nemu priblížil Pokušiteľ, ako hovorí evanjelista Matúš /4,2/. Keď Lucifer prišiel na púšť a našiel Toho, ktorého hľadal, samého, veľmi sa zaradoval, lebo našiel Ježiša odlúčeného od svojej Matky, ktorú Lucifer i jeho stúpenci považovali za svoju nepriateľku v dôsledku porážok, ktoré od Nej dostali. Pretože doteraz ešte sa nestretol v boji s Pánom a pretože Mária nebola prítomná, drak vo svojej pýche počítal, že má víťazstvo zaistené. Keď však Lucifer, aj iní diabli pozorovali svojho Oponenta zblízka, začali cítiť veľký strach a skleslosť. Nie preto, že by boli poznali Jeho Božstvo, lebo o tom nemali ani potuchy , keď Ho videli tak opusteného; ani nie preto, že by s Ním mali už predošlé skúsenosti, pretože tak ďaleko zmerali svoje sily iba s nebeskou Kráľovnou, ale preto, že videli v Jeho zovňajšku tak veľa zdržanlivosti a vznešenosti a pretože Jeho skutky boli také dokonalé a hrdinské, takže ich naplňovali veľkým strachom a hrôzou. Jeho chovanie i Jeho vlastnosti boli celkom iné než ostatných ľudí, ktorých pokúšali a ľahko premohli. Lucifer sa radil o týchto veciach so svojimi diablami a povedal: *„Aký je to človek, že sa Mu tak protivia neprávosti, ktorými napádame iných ľudí? Že tak zabúda na svet a udržuje svoje telo v takej dokonalej poddanosti a tak ho ovláda? Ako nájdeme nejakú príležitosť pre svoje pokušenia? Ako môžeme dosiahnuť víťazstvo, keď nám odňal všetky zbrane, ktorými medzi ľuďmi bojujeme? Mám veľa pochybností o tomto boji.“* Tak veľkú cenu a moc má pohŕdanie svetom a podmanenie tela, že naplňujú aj diabla, i celé peklo hrôzou; a diabli by nepovstávali proti nám s takou pýchou, keby nenachádzali ľudí poddaných tým dvom tyranom skôr, než ich prídu pokúšať.
285. Kristus nechal Lucifera v tej klamnej domnienke, že je iba obyčajný ľudský tvor, hoci veľmi svätým a spravodlivým, chcel pozdvihnúť jeho odvahu a zlomyseľnosť pre boj, ktorý s ním chcel zviesť, lebo také účinky má naň akákoľvek výhoda, ktorú diabol pri svojich útokoch zbadá u obetí jeho pokušení. Povzbudil svoju odvahu svojou vlastnou namyslenosťou, zahájil tento boj na púšti s väčšou mocou a prudkosťou, než akú kedy diabli prejavili v bojoch s ľuďmi. Lucifer i jeho stúpenci napínali všetky svoje sily a zlobu, vybičovali sa až k zúrivosti proti vyššej moci, ktorú čoskoro zistili u Krista Pána. Ale náš Spasiteľ miernil všetko svoje počínanie s božskou múdrosťou a dobrotou a podľa pravdy a spravodlivosti ukrýval tajomné žriedlo svojej nekonečnej moci a prejavoval ju iba natoľko, aby to stačilo na dôkaz, že je človekom natoľko pokročilým vo svätosti, že je v stave získať tieto víťazstvá proti pekelným nepriateľom. Preto, aby začal boj ako človek, obrátil sa k večnému Otcovi a prosil Ho z hĺbky duše, ku ktorej schopnosť diablova nemohla preniknúť, a povedal Mu: *„Môj Otče a večný Bože, začínam teraz zápas s nepriateľom, aby som zlomil jeho moc a pokoril jeho pýchu a nenávisť, ktorú má proti mojim milovaným dušiam. Pre tvoju slávu a na prospech duší podrobujem sa opovážlivej domýšľavosti Luciferovej. Chcem tým rozmliaždiť jeho hlavu, aby smrteľníci, keď bez ich viny ich napadne svojimi pokušeniami, mohli*

nájsť jeho pýchu už zlomenú. Prosím Ťa, Otče môj, aby si pamätal na môj boj a víťazstvo v prospech smrteľníkov, ktorých napadne tento spoločný nepriateľ. Posilni ich slabosť skrz moje víťazstvo a daj, aby zvíťazili, nech im je môj príklad povzbudením a nech sa učia odo mňa, ako majú odolávať svojim nepriateľom a premáhať ich."

286. Pri tomto boji svätí anjeli, ktorí sprevádzali Krista, boli pred zrakom Lucifera skrytí, aby snáď nezačal chápať a tušiť božskú moc nášho Spasiteľa. Svätí anjelskí duchovia vzdávali chválu Otcovi a Duchu svätému, ktorí sa radovali zo skutkov vteleného Slova. Najblahoslavenejšia Panna tiež pozorovala ten boj, ako to popíšem nižšie. Pokúšanie Krista začalo tridsiatypiaty deň Jeho pôstu na púšti a trvalo až do konca pôstu, ako píše evanjelista. Lucifer vzal na seba podobu človeka a predstavil sa Pánovi ako cudzinec, ktorý Ho nikdy predtým nevidel alebo nepoznal. Bol obklopený žiarivým svetlom ako anjel a predpokladajúc, že Pán po takom dlhom pôste musí cítiť veľký hlad, povedal Mu: *„Ak si Syn Boží, prikáž týmto kameňom, aby sa premenili na chleby."* /Mt 4,3/ Týmto klamlivým opieraním svojej rady na domnienku, že by mohol byť Synom Božím, chcel diabol získať informáciu o tom, čo mu spôsobovalo najväčšiu starosť. Spasiteľ však odpovedal iba týmito niekoľkými slovami: *„Nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst."* Kristus vzal tieto slová z ôsmej kapitoly piatej hlavy Mojžišovej. Diabol však nepochopil význam, aký týmto slovám dal Kristus. Lucifer myslel, že tým Pán mienil, že Boh môže zachovať život človeka aj bez chleba alebo iných pokrmov. Hoci aj to bol správny význam tých slov, predsa náš božský Majster vložil do nich oveľa hlbší význam, chcel diablovi týmito slovami povedať: *„Tento Muž, s ktorým hovoríš, žije v slove Božom, ktorým je božské slovo podstatne spojené s Jeho človečenstvom.*" Napriek tomu, že to bolo to, čo si Lucifer natoľko žiadal sa dozvedieť, nebol hodný porozumieť slovám Bohočloveka, pretože sa Mu nechcel klaňať ako pravému Bohu.

287. Lucifer pocítil, že mocou tejto odpovede i skrytou silou, ktorá ju sprevádzala, bol odmietnutý, ale nechcel ukázať svoju slabosť, ani sa vzdať zápasu. Pán dovolil Satanovi pokračovať v pokušení a preto dovolil, aby Ho diabol s telom odniesol do Jeruzalema a postavil na vrchol chrámu. Odtiaľ mohol Pán vidieť zástupy ľudí, ale Jeho nemohol vidieť nikto. Lucifer sa pokúšal vzbudiť v Pánovi márnu túžbu vrhnúť sa dole z tohoto vysokého miesta, tak, aby zástupy ľudí, keby videli, že sa nezranil, prehlásili Ho za veľkého a podivuhodného muža Božieho. Použijúc zase slová Písma svätého, povedal Mu: *„Ak si Syn Boží, vrhni sa dolu, veď je napísané: /v Ž 90,11/:"Svojim anjelom dá príkaz o tebe a vezmú ťa na ruky, aby si si neuderil nohu o kameň." /Mt 4,6/.* Nebeskí duchovia, ktorí sprevádzali svojho Kráľa, žasli nad tým, že dovolil Luciferovi, aby Ho telesne niesol na svojich rukách, jedine preto, aby tým prospel ľuďom. S kniežaťom temností bolo zhromaždené nesčíselné množstvo diablov, lebo pri tejto príležitosti bolo peklo skoro vyprázdnené od jeho obyvateľov, aby pri tomto podniku poskytli svoju pomoc. Pôvodca múdrosti odpovedal: *„Ale je aj napísané:* ***Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha."*** /V Mojž. 6,16/. Keď Vykupiteľ sveta dával tieto odpovede, prejavoval pritom neobyčajnú miernosť, najhlbšiu pokoru a vznešenosť, stojacu tak vysoko nad všetkými pokušeniami satanovými, že to samé postačovalo, aby bola Luciferova domýšľavosť skrúšená, a aby mu to spôsobilo muky a zahanbenie aké doteraz ešte nepocítil.

288. Keď bol tak porazený, urobil na Pána ešte iný útok. Snažil sa vzbudiť v Ňom žiadosť po majetkoch sveta tým, že Mu ponúkal čiastku svojho panstva. Za tým účelom vzal Pána na vysokú horu, z ktorej bolo možno vidieť mnoho zemí a povedal s úskočnou smelosťou: *„Toto všetko ti dám, ak padneš a budeš sa mi klaňať."* /Mt 4,9/ Aká to bezmedzná drzosť a viac než bláznovská nezmyselnosť a zradnosť! Ponúkal Pánovi to, čo nie je jeho a čo nikdy nemôže dať, lebo zem, hviezdy, kráľovstvá, panstvá, bohatstvá a poklady, vôbec všetko patrí Pánovi a jedine On ich môže dávať alebo zadržovať, kedy uzná za vhodné a kedy sa Mu zaľúbi! Lucifer nikdy nemôže nič dať ani z pozemských vecí a preto všetky jeho sľuby sú falošné. Kráľ a Pán odpovedal s majestátnou dôstojnosťou: *„Odíď, satan, lebo je napísané: Pánovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a jedine Jemu budeš slúžiť."* Rozkazom : **„Odíď , satan,"** Kristus odňal satanovi dovolenie, aby Ho ďalej pokúšal a zvrhol Ho i všetky jeho légie do najhlbších pekelných priepastí. Tam poznali, že sú úplne premožení a pochovaní v najhlbších priepastiach, kde sa po tri dni nemohli vôbec pohnúť. Keď im opäť bolo dovolené vstať a videli sa takí porazení a zdrtení, začali sa obávať, či ten, ktorý ich tak premohol, nie je vteleným Synom Božím. A v tejto neistote ostali a neboli v stave získať o tom

istotu. Až pri smrti Spasiteľa. Lucifer bol pre tú svoju porážku pekelnou zlosťou bez seba a vlastná zúrivosť ho takmer zožierala.
289. Náš božský víťaz Kristus potom velebil večného Otca hymnami chvály a vďaky za to, že Mu dal toto víťazstvo nad týmto spoločným nepriateľom Boha a ľudí a pri týchto víťazných piesňach Ho množstvo anjelov odnieslo späť na púšť. Niesli Ho na svojich rukách, hoci On ich pomoc nepotreboval, pretože na to mohol použiť svoju božskú moc, ale táto anjelská služba Mu patrila ako vynáhrada za to, že znášal Luciferovu drzosť, keď niesol na vrchol chrámu a na vrchol hory najsvätejšie človečenstvo Krista, v ktorom podstatne a skutočne prebývalo samo Božstvo. Človek by si nikdy nebol pomyslel, že by Pán dal satanovi také dovolenie, keby nám to nebolo napísané v evanjeliu. Neviem však, čo si zaslúži väčší obdiv, či to, že sa nechal prenášať Luciferovi z miesta na miesto, alebo to, že dopustil, aby Ho Judáš predal, či to, že dovolil, aby Ho v najsvätejšej Sviatosti nehodne prijal tento zradný učeník a tak mnohé hriešne údy Cirkvi, ktorí vedia, že je ich Bohom a predsa Ho prijímajú nehodne. Musíme sa diviť, že dopustil jedno i druhé a že to stále dopúšťa iba pre naše dobro, aby nás pritiahol k sebe svojou miernosťou a trpezlivou láskou. Ó, najsladší Majster mojej duše! Aký dobrotivý, láskavý a milosrdný si v dušiach! /Joel 2,13/. Z najčistejšej lásky si zostúpil z neba na zem kvôli nim, trpel si, i život si obetoval pre ich spasenie. Milostivo na ne čakáš a znášaš ich, voláš a hľadáš ich, prijímaš ich a vchádzaš do ich srdca. Dávaš sa im úplne a vrúcne. Túžiš, aby Ti náležali. Najviac preniká a bolí moje srdce, že zatiaľ čo Ty nás hľadáš z čistej lásky, aby si nás pritiahol k sebe, my utekáme od Teba a za všetku Tvoju preveľkú lásku splácame Ti iba nevďakom. Ó, nekonečná láska môjho Boha, tak zle splácaná a tak málo uznávaná! Udeľ mi, Pane, potoky sĺz, aby som oplakávala túto krivdu, ktorá si zaslúži tak veľké poľutovanie a nech všetci spravodliví na zemi mi v tom pomáhajú. Keď bol Pán prinesený späť na púšť, ako hovorí evanjelium, slúžili Mu anjeli /Mt 4,11/, totiž po skončení pokušení a pôstu poslúžili Mu nebeskými pokrmami, aby Jeho najsvätejšie telo opäť zosilnelo. A neboli prítomní pri tejto hostine iba anjeli, aby sa radovali, ale aj vtáci prileteli z púšte, aby pri tomto zotavení prispeli k obveseleniu svojho Stvoriteľa svojím harmonickým spevom a pôvabnými pohybmi. A tiež divé zvieratá z púšte svojím spôsobom sa k nim pripojili, odložili svoju prirodzenú divokosť, radostne poskakovali a svojím hlasom prejavovali radosť nad víťazstvom svojho Pána.
290. Vráťme sa teraz do Nazareta, kde vo svojej izbietke Kňažná anjelov pozorovala boje svojho najsvätejšieho Syna. Božským svetlom osvietená videla ich všetky, aj anjeli Jej o nich nepretržite podávali správu a prinášali posolstvá od Spasiteľa blahoslavenej Kráľovnej a od Nej zase Spasiteľovi. Modlila sa tie isté modlitby, ktoré sa modlil Pán, aj v tom istom čase. Tiež Ona zápasila s drakom, hoci iba neviditeľne a duchovne. Zo svojej samoty vyniesla kliatbu nad Luciferom a porazila ho i jeho následníkov, spolupracujúc vo všetkom s Kristom v náš prospech. Keď videla, ako diabol prenáša Pána z jedného miesta na druhé, horko plakala nad zlobou hriechu, ktorá znížila Kráľa kráľov k takému zneužívaniu. K pocte všetkých víťazstiev, ktoré získal nad diablom, zložila chválospevy, v ktorých ospevovala Božstvo a najsvätejšie človečenstvo Krista a anjeli k nim pripravili hudobný doprovod a boli potom s nimi poslaní k Pánovi, aby Mu nimi blahopriali a ďakovali za požehnania, ktoré získal pre ľudské pokolenie. Kristus zase poslal späť anjelov so slovami najsladšej útechy a radosti nad svojím víťazstvom nad Luciferom.
291. A pretože bola vernou spoločníčkou Pána podieľala sa s Ním v Jeho námahách a pôste na púšti. Poslal Jej niečo z nebeských pokrmov a prikázal anjelom, aby Jej ich predložili a obslúžili Ju. A podivuhodné pritom bolo, že tiež množstvo vtákov, ktorí sa zhromaždili okolo nášho Spasiteľa, letelo za anjelmi, síce pomalšie, ale predsa veľmi rýchlo, a vlietli do príbytku Kráľovnej nebies a zatiaľ čo blahoslavená Kráľovná požívala pokrm, ktorý Jej poslal Syn, spievali a švitorili pred našou Paňou práve tak, ako to robili u Spasiteľa. Najsvätejšia Panna okúsila nebeský pokrm, ktorý Jej bol tým vzácnejší, pretože pochádzal z rúk Jej najsvätejšieho Syna a On ho aj požehnal. A tento pokrm Ju opäť obveselil a posilnil po dlhom, tvrdom pôste. Vzdávala vďaky Všemohúcemu a pokorovala sa až do prachu, a úkony Jej cností boli také hrdinské a výborné, že naše slová i predstavy sú veľmi nedostatočné, aby ich obsiahli. Uvidíme ich v pravom svetle, až sa budeme radovať s Pánom. Potom Ho budeme chváliť a velebiť za tieto nevýslovné požehnania, ako si to zaslúži od celého ľudského pokolenia.

Otázka, ktorú som predložila Kráľovnej nebies, presvätej Márii.

292. Kráľovná neba a Vládkyňa vesmíru, Tvoja blahosklonnosť mi dodáva odvahu spýtať sa Ťa, ako svojej Učiteľky a Matky, o vysvetlenie niektorých pochybností, ktoré vznikli v mojej duši pri zmienke o nebeskom pokrme, ktorým anjeli poslúžili Spasiteľovi na púšti. Predpokladám, že to bol pokrm tej istej kvality, akým bolo poslúžené Tebe i Pánovi pri iných príležitostiach, keď ste postrádali obyčajný pokrm. Nazvala som ho nebeským pokrmom, pretože som preň nemala iné meno, ale neviem, či mu také meno patrí. Lebo nemám istotu, odkiaľ pochádzal tento pokrm a akého bol druhu. V nebi, nakoľko viem, žiaden pokrm pre telo nie je potrebný, lebo tam sa nepokračuje v pozemskom spôsobe pre zachovanie života. Hoci svätí používajú zmyslové rozkoše zo stvorených vecí a tiež chuť má primeranú úlohu v nebi, tak ako iné zmysly, myslím, že jej rozkoš nepochádza z požívania pokrmov, ale z nejakého pretekania duševnej slávy do tela a jeho zmyslov. Tak ťažkopádnosť a nedokonalosť zmyslov pozemského života nemá žiaden podiel na nebeskej činnosti a jej účele. O tomto všetkom, pretože som taká nevedomá, túžim sa dať poučiť od Tvojej materskej láskavosti a blahosklonnosti.

Odpoveď a poučenie, ktoré mi dala nebeská Pani.

293. Dcéra moja, tvoja pochybnosť je oprávnená, pretože skutočne v nebi sa nepožíva žiaden hmotný pokrm, ako si už poznala i prehlásila. Pokrm, ktorý anjeli priniesli môjmu Synovi a mne, bol skutočne nebeský pokrm a ja sama som ti vnukla to pomenovanie, pretože sila tohto pokrmu je nebeská a nie pozemská, kde je všetko hrubé, veľmi hmotné a obmedzené. K pochopeniu o kvalite onoho pokrmu aj o spôsobe ako bol pripravený, ti trochu pomôže, keď ti poviem, že Pán pre zaobstaranie toho, čo som potrebovala, používal niektoré hmotné stvorené veci, najmä vodu, pre jej čistotu a jednoduché zloženie, pretože Pán nepotrebuje zložité veci pre svoje zázraky. Niekedy použil ovocie, aby ho premenil na chlieb Tieto veci obdaril takou silou a akosťou chuti, že svojou chuťou a kvalitou prevyšovali všetky lahôdky tohoto sveta natoľko, ako je nebo vysoko nad zemou. Nič na svete nie je možné k nim prirovnať, lebo všetky iné pokrmy sú nechutné pri porovnaní s týmito nebeskými pokrmami. Aby si tomu lepšie porozumela, spomeň si na príklady, o ktorých sa zmieňuje Písmo sväté. Na príklad o pokrme, ktorý bol daný prorokovi Eliášovi, ktorý ho tak posilnil, že mohol ísť štyridsať dní a nocí až k hore Horeb; manna, nazývaná tiež chlebom anjelským, pretože anjeli ju pripravovali zhusťovaním výparov zo zeme /Exod 16,14/, a tak zhustenú v podobe zrna sypali na zem. Mala veľkú rozmanitosť chutí, ako nám hovorí Písmo a bola pre telo veľmi výživná. Spomeň si tiež na vodu, ktorú môj Syn na svadbe v Káne premenil na víno tak dobrej chuti a sily, že to vzbudilo obdiv hosťov /Jn 2,10/.

294. Tým istým spôsobom, akým Pán dal nadprirodzenú vlastnosť vode a premenil ju na najchutnejší nápoj, dal tiež duchovnú silu chlebu alebo ovociu. Taký pokrm veľmi obnovil silu tela a podivuhodne obveselil zmysly, obnovil ich živosť a urobil ich schopné pre práce a námahy, ktoré potom neboli vôbec odporné ani obtiažne. Takým pokrmom poslúžili svätí anjeli môjmu najsvätejšiemu Synovi po skončení Jeho pôstu a také pokrmy sme pri rôznych príležitostiach dostali ja i môj snúbenec Jozef. Všemohúci preukázal to isté dobrodenie tiež niektorým zo svojich priateľov a služobníkov, obšťastnil ich nebeským pokrmom, hoci nie tak často a tak obdivuhodným spôsobom ako robil nám. Toto teda je odpoveď na tvoju pochybnosť. Teraz počuj moje poučenie, ktoré sa týka tejto kapitoly.

295. Aby si lepšie porozumela to, čo si napísala, musíš mať na mysli tri pohnútky, pre ktoré náš Pán podnikol boj s Luciferom. Keď tomu porozumieš, poskytne ti to veľké osvietenie a silu proti satanovi a jeho následníkom. Prvá pohnútka bola zničenie hriechu i semena hriechu, ktoré satan zasial do ľudskej prirodzenosti pri prvom Adamovom priestupku. Týmto semenom je sedem hlavných hriechov: **pýcha, lakomstvo, smilstvo** a **iné**, ktoré sú siedmimi hlavami pekelného draka. Lucifer ustanovil nad každou z týchto neprávostí náčelníka, aby tým hriechom viedol boj pekla proti ľudskému pokoleniu. Zlí duchovia boli rozdelení na oddiely, ktoré mali svojich vodcov, aby zachovali akýsi usporiadaný zmätok, aký som popísala v prvej časti tohoto nebeského životopisu /Zv. I. č. 103/. Môj božský Syn totiž bojoval s každým z tých kniežat temností a porazil ich a zničil ich moc. V Písme svätom je zmienka iba o troch pokušeniach, ktoré sú zmyslom najzrejmejšie. Ale

boj i víťazstvá boli oveľa rozsiahlejšie, lebo Kristus Pán premohol všetky tie kniežatá aj ich neprávosti. Pýchu premohol svojou pokorou, hnev tichosťou, lakomstvo pohŕdaním bohatstvom a všetky ostatné neprávosti premohol im zodpovedajúcimi cnosťami. Avšak najviac boli porazení a ohromení títo nepriatelia až pri päte kríža, keď nadobudli istotu, že to bolo vtelené Slovo, ktoré ich premohlo a rozmliaždilo. Od tej doby sú bojazliví kedykoľvek začínajú zápasiť s takými ľuďmi, ktorí sa spoliehajú na moc a víťazstvo môjho Syna.
296. Druhá pohnútka pre podstúpenie toho boja bola poslušnosť k prikázaniu večného Otca, ktorý si prial, aby Jeho Syn nielen zomrel za ľudí a vykúpil ich svojím umučením a smrťou, ale aby tiež zviedol boj s diablami a premohol ich silou svojich neporovnateľných cností. Tretia pohnútka bola následkom druhej, aby totiž zanechal ľudstvu príklad a vzor pre dobývanie víťazstiev nad svojimi nepriateľmi, aj aby odňal všetkým ľuďom príčinu k údivu alebo prekvapenia nad tým, že ich pokúšajú a prenasledujú diabli. Prial si, aby všetci mali tú útechu vo svojich pokušeniach a zápasoch, že ich Vykupiteľ a Učiteľ bol prv než my podobne pokúšaný /Žid 4,15/. Hoci Jeho pokušenia boli v niektorom ohľade inakšie, než naše, predsa v podstate boli také isté, lenže na Neho boli podniknuté s väčšou satanskou mocou a nenávisťou. Môj Pán dovolil satanovi použiť všetky svoje sily k boju s Ním, aby svojou božskou mocou mohol zdrviť a oslabiť peklo v bojoch proti ľudstvu a úľahčiť nám premáhanie diablov, ak budeme chcieť použiť výhody, ktoré nám získal náš Vykupiteľ svojím bojom.
297. Smrteľníci potrebovali také poučenie, ak majú premáhať diabla. Ale ty, dcéra moja, ho potrebuješ oveľa viac než mnohé pokolenia, pre veľký hnev draka proti tebe. aj pre tvoju prirodzenú slabosť v boji, keď ťa nepodporujú moje poučenia a tento príklad. Predovšetkým hľaď, aby si udržovala svoje telo v poddanosti a chránila sa pred vplyvom sveta. Umŕtvuj svoje telo a utekaj pred svetom uchyľovaním sa pred tvormi do vnútra svojej duše, čím budeš premáhať oboch týchto nepriateľov a zachováš si požehnané svetlo milosti, ktoré tam obdržíš, aby si nemilovala nič, iba len toľko, koľko dobre usporiadaná láska pripúšťa. Za tým účelom obnovuj často spomienku na úzky chodník, ktorý ti bol naznačený, lebo Pán ti dal prirodzenú schopnosť k vrúcnej láske a praje si, aby si všetky svoje schopnosti zasvätila úplne láske k Bohu. Nepovoľuj žiadnemu hnutiu svojich chúťok ani v najmenších veciach. Neponechávaj svojim zmyslom žiadnu slobodu, len pre oslavu Najvyššieho, alebo aby si vytrpela alebo vykonala niečo v prospech a z lásky k blížnemu. Ak ma budeš vo všetkom poslúchať, ja sa postarám, aby si bola chránená a posilňovaná proti krutému drakovi v bojoch Pána /I.Kráľ 25,28/. Tisíc štítov ťa bude chrániť, ale budú i bojovať proti diablovi. Navykni si vždy proti nemu používať slová a výroky Písma svätého, ale neopovažuj sa vymieňať mnoho slov s týmto ľstivým nepriateľom. Slabí tvorovia sa nemajú púšťať do rozhovoru a vyjednávať s takým zaprisahaným nepriateľom a majstrom klamstva, keď ani môj Syn, ktorý bol všemohúci a nekonečne múdry, to neurobil. V tom dal dušiam príklad, aké opatrné majú byť voči diablovi. Ozbroj sa živou vierou, neochvejnou nádejou a láskou k pokore, lebo to sú cnosti, ktorými sa drak premôže a rozmliaždi, a proti ktorým sa neodváži postaviť. Uteká pred nimi, pretože sú to mocné zbrane proti jeho pýche a domýšľavosti.

K a p i t o l a 27.

Kristus, náš Vykupiteľ odchádza z púšte a vracia sa na miesto, kde svätý Ján krstil. Jeho zamestnanie do tej doby, než povolal prvých učeníkov. Presvätá Mária vie o všetkých Jeho skutkoch a napodobňuje ich.

298. Keď Kristus, náš Vykupiteľ zvíťazil nad diablom a všetkými jeho neprávosťami a dosiahol vysoký mystický cieľ svojej odlúčenosti a pôstu na púšti, rozhodol sa opustiť svoju samotu, aby pokračoval v diele, ktoré Mu uložil večný Otec pre spasenie ľudstva. Prv, než odišiel, padol na tvár, chválil večného Otca a vzdával Mu vďaky za všetko, čo urobil skrz Jeho presväté človečenstvo pre oslavu Božstva a pre dobro ľudského pokolenia. Pridal tiež vrúcnu modlitbu za všetkých tých, ktorí Ho budú nasledovať a buď sa na celý život alebo na nejakú dobu uchýlia do samoty a vzdialení od

sveta a jeho lákadiel, budú Ho nasledovať v rozjímaní a svätých cvičeniach pre svoj duchovný prospech. Nebeský Otec prisľúbil svoju priazeň a svoje slovo života večného, ako aj zvláštnu pomoc a požehnanie svojej sladkosti všetkým, ktorí zo svojej stránky sa pripravia na ich hodné prijatie a k spolupôsobeniu s nimi. Keď ukončil túto modlitbu, náš Spasiteľ ako pravý človek požiadal o dovolenie pre opustenie púšte a sprevádzaný anjelmi odišiel.
299. Majster zameral svoje kroky k Jordánu, kde Jeho veľký predchodca svätý Ján doteraz kázal a krstil. Svojou prítomnosťou a svojím zjavom prial si tam získať nové svedectvo o svojom poslaní a Božstve, z úst svätého Jána. Okrem toho ťahala Ho tam aj Jeho láska, aby Jána uvidel a prehovoril s ním, lebo pri Jeho krste srdce Jeho predchodcu bolo rozplamenené a ranené božskou láskou nášho Spasiteľa, ktorý tak neodolateľne priťahoval k Sebe všetky tvory. V srdciach, ktoré boli dobre pripravené ako srdce svätého Jána, oheň lásky horel tým väčšou vrúcnosťou a silou. Keď svätý Krstiteľ uzrel Spasiteľa, prichádzajúceho k nemu po druhý raz prehovoril slová, ktoré poznačil svätý evanjelista: *„Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriechy sveta.“* /Jn 1,29/. Svätý Ján vydal toto svedectvo, keď ukazoval prstom na Pána pred tými, ktorí počúvali jeho kázeň a prijímali z jeho rúk krst a dodal: *„To je ten, o ktorom som hovoril, po mne príde muž, ktorý je predo mnou, lebo bol prv, než ja. A ja som Ho nepoznal, ale preto som prišiel ja krstiť vodou, aby bol zjavený izraelskému národu.“*
300. Tieto slová povedal Krstiteľ, pretože prv než Ježiš prišiel, aby bol pokrstený, nevidel, ani nedostal žiadne zjavenie o tom, že k nemu prichádza, ako sa to stalo pri tej príležitosti a ako som to napísala v 24. kapitole. Ján pokračoval v reči o Kristovi a hovoril okolostojacim, že videl Ducha svätého zostúpiť na Pána pri krste a ako on vydal svedectvo o Ňom, že je Kristus, Syn Boží. /Jn 1, 29-32/ Lebo v tej dobe, keď Ježiš sa zdržoval na púšti, židia z Jeruzalema poslali k Jánovi zástupcov, o čom sa píše v prvej kapitole evanjelia svätého Jána, ktorí sa ho pýtali, kto je a iné otázky tam poznačené. Svätý Krstiteľ odpovedal, že on krstí vodou, ale že medzi nimi stojí Ten, ktorého oni nepoznajú /lebo Kristus bol medzi nimi pri Jordáne/. Ten, povedal svätý Ján, má prísť po mne, Tomu ja nie som hodný rozviazať remene jeho obuvi. Preto, keď svätý Ján opäť uvidel Spasiteľa vracajúceho sa z púšte, nazval Ho Baránkom Božím a poukázal na svoje svedectvo, ktoré krátko predtým dal farizejom a zároveň dodal, že videl Ducha svätého zostupujúceho na Jeho hlavu, ako mu bolo oznámené predtým v zjavení. Svätí evanjelisti Matúš, Marek a Lukáš poznamenávajú, že pri Jeho krste zaznel z neba hlas, zatiaľ čo svätý Ján evanjelista hovorí iba o zjavení Ducha svätého v podobe holubice, pretože chcel zaznačiť iba slová svätého Jána, ktoré povedal židom o Kristovi.
301. Kráľovná neba vo svojej samote vedela o tomto vernom svedectve predchodcu, pričom vyznával, že on nie je Kristus a prehlasoval Božstvo Jej Syna. Ako odmenu za to prosila Pána, aby odmenil svojho verného služobníka Jána. Všemohúci vypočul Jej modlitbu, lebo Najvyšší prehlásil svätého Krstiteľa za povýšeného nad všetkých narodených ľudí. Pretože svätý Ján odmietol ponúkané mu pocty, preto mu Pán dal tú najväčšiu poctu, akú bolo možné dať človekovi, ktorý bol Vykupiteľovi najbližší. Keď pri tejto príležitosti Krstiteľ uvidel Spasiteľa po druhý raz, bol naplnený novou veľkou milosťou Ducha svätého. Niektorí z okolostojacich, keď počuli jeho slová *„Hľa, Baránok Boží,“* boli silne pohnutí a kládli mu mnoho otázok ale Spasiteľ nechal ho vysvetľovať svojim poslucháčom pravdu, ako to bolo popísané vyššie a odišiel odtiaľto smerom k Jeruzalemu. Ježiš sa zdržal u svojho predchodcu len veľmi krátko. Nešiel však priamo do mesta, ale zdržiaval sa po veľa dní v menšom mestečku, kde skryte učil ľudí a hovoril im, že Mesiáš je už na svete. Iba ich uvádzal na cestu spasenia a pohnul mnohých, aby prijali krst Jána a pripravili sa pokáním na príchod Vykupiteľa.
302. Evanjelisti nehovoria nič o tejto dobe a o tom, čo robil Kristus hneď po svojom pôste. Mne však bolo povedané, že Spasiteľ ostal asi desať mesiacov v Judsku, skôr než sa vrátil do Nazareta, aby navštívil svoju presvätú Matku. Ani nevkročil do Galileje, kým najprv nedoprial svätému Jánovi, aby Ho opäť prehlásil za Baránka Božieho. Tentokrát to počuli Ondrej a Ján, prví apoštoli a ihneď potom Pán povolal Filipa, ako hovorí svätý Ján evanjelista /Jn 1,36-43/. Týchto desať mesiacov Pán strávil osvecovaním duší a pripravoval ich svojou pomocou, učením a neobyčajnými požehnaniami, prebúdzajúc ich z ich strnulosti tak, aby potom, keď začne robiť zázraky, našiel ich

už lepšie pripravených a ochotnejších, aby Mu uverili a nasledovali Ho ako svojho Vykupiteľa. Mnohí z tých, ktorých v tej dobe poučoval a cvičil vo viere, skutočne sa stali Jeho nasledovníkmi. S farizejmi a zákonníkmi v tej dobe nehovoril, pretože neboli v takom dobrom stave, aby uverili, že Mesiáš už prišiel. Nepripustili takú vieru ani neskoršie, keď túto pravdu potvrdzovali Jeho kázne a keď Jeho zázraky i iné svedectvá jasne svedčili o Kristovi Pánovi. /Mt 11,5/. Pokorným a chudobným, ktorí v dôsledku svojho životného postavenia si zaslúžili, aby boli prví, ktorým sa hlása evanjelium a boli poučení /Lk 4m 18/, kázal Spasiteľ za tých desať mesiacov v kráľovstve Jurskom, i ukazoval im svoju milosrdnú štedrosť nielen jednotlivými poučovaniami, ale aj skrytými dobrodeniami a súkromnými zázrakmi. Preto Ho prijali ako veľkého proroka a svätého muža. Pohnul srdcia mnohých osôb, aby sa zriekli hriechu a hľadali kráľovstvo Božie, ktoré sa teraz priblížilo.
303. Naša požehnaná Pani ostávala za celú tú dobu v Nazarete a vedela o všetkom, čo Jej Syn robil, bola o tom stále informovaná nielen božským svetlom, o ktorom som písala, ale tiež posolstvami, ktoré Jej prinášali tisíce Jej anjelov strážnych, ktorí sa Jej za neprítomnosti Vykupiteľa vždy zjavovali v telesných postavách. Aby Ho dokonale nasledovala, aj Ona opustila svoju samotu v tej istej dobe ako Spasiteľ. Hoci už nemohla vzrastať v láske, predsa po premožení zlých duchov pôstom a inými cnosťami Pána, prejavovala väčšiu horlivosť. Nebeská Matka obdržala nové rozmnoženie milostí a začala s veľkou horlivosťou napodobňovať všetky práce svojho Syna v prospech ľudského pokolenia a jednať ako Jeho Vyslankyňa rozhlasovaním Jeho poslania ako Vykupiteľa ľudstva. Sprevádzaná svojimi anjelmi, plná dokonalej múdrosti a obdarená mocou Vládkyne vesmíru, vychádzala zo svojho domčeka v Nazarete do susedných dedín a mestečiek a robila veľké zázraky, hoci iba skrytým spôsobom, tak ako to robilo vtelené Slovo v Judsku. Hovorila o príchode Mesiáša bez toho, aby povedala, kto to je. Poučovala mnohých o ceste života, odvracala ich od hriechu, zaháňala diablov, osvecovala blúdiacich a nevedomých a pripravovala ich na vykúpenie privádzajúc ich k viere v ich Stvoriteľa. K týmto duchovným skutkom milosrdenstva pridávala i mnohé telesné požehnania, uzdravovala chorých, tešila zarmútených a navštevovala chudobných. Hoci pôsobila ponajviac iba medzi ženami, predsa aj mnohým mužom preukázala dobrodenia, lebo ani tým, ak boli chudobní a opovrhovaní, neodoprela svoju pomoc a útechu, keď ich navštívila Kráľovná anjelov a vesmíru.
304. Nasledujúc Pána vo všetkom, čo robil v Judsku, tiež Ona chodila peši a trávila skoro všetok ten čas na vychádzkach, len niekoľkokrát sa vrátila do svojho domčeka v Nazarete. Počas tých desať mesiacov jedla veľmi málo, lebo ako som sa zmienila v predchádzajúcej kapitole, bola nasýtená a posilnená nebeským pokrmom, ktorý Jej poslal Syn z púšte, takže bola v stave nielen cestovať peší na mnohé, hoci aj vzdialené miesta, ale tiež sa zdržovať ďalších pokrmov. Blahoslavená Pani vedela tiež o všetkom, čo robil svätý Ján, keď kázal a krstil na brehoch Jordána. Niekoľkokrát poslala k Nemu množstvo anjelov, aby ho povzbudili a poďakovali mu za vernosť, akú osvedčoval Jej Pánovi a Synovi. Pri všetkých týchto zamestnaniach trpela táto milujúca Matka túžbou po pohľade a prítomnosti svojho najsvätejšieho Syna, ale taktiež srdce Ježišovo bolo ranené túžbou po Jej čistej nebeskej láske. Skôr však, než sa vrátil, aby Ju navštívil a skôr než začal verejne učiť a robiť zázraky, stalo sa to, o čom budem hovoriť v nasledujúcej kapitole.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba, presvätá Mária.

305. Chcem ti dať dve dôležité poučenia odvodené z tejto kapitoly. Prvé je, aby si milovala samotu a so zvláštnou náklonnosťou ju vyhľadávala, aby si mohla mať podiel na požehnaniach, ktoré prisľúbil a zaslúžil môj božský Syn pre tých, ktorí Ho v nej nasledujú. Nakoľko ti je to možné, keď ťa poslušnosť nezaväzuje k obcovaniu s blížnymi, snaž sa vždy byť samotná, a keď si povinná výjsť zo svojej samoty, nes ju so sebou v skrytosti svojho srdca tak, aby ťa tvoje zmysly a tvoje zamestnania o ňu nepripravili. Venuj sa svojim vonkajším zamestnaniam tak, akoby si ich mala robiť iba predbežne, ale svoju samotu považuj za niečo, čo má byť trvalé, preto nesmieš dovoliť, aby ti obrazy tvorov utkveli v mysli, pretože často zaujímajú myseľ viac než samotné predmety, a stále obťažujú dušu a odnímajú jej slobodu srdca. Bolo by to pre teba nedôstojné, keby si dovolila, aby sa tvoje srdce zaoberalo niečím, aby ho zaujal nejaký tvor. Môj božský Syn si praje v ňom byť

sám a tiež ja si to prajem. Druhé moje poučenie je, aby si si navykla prikladať svojej duši náležitú cenu a udržovať ju v čistote a nevinnosti. Okrem toho - hoci si žiadam, aby si pracovala pre ospravedlnenie všetkých ľudí - prajem si, aby si nasledujúc môjho Syna a mňa venovala svoju starostlivosť najmä chudobným a tým, ktorými svet pohŕda. Títo maličkí často prosia o chlieb, rady a poučenia a nenachádzajú nikoho, kto by im ho dal. Tak ako ho ľudia dávajú bohatým a mocným tohoto sveta, ktorí mávajú mnoho radcov. Mnohí z tých chudobných a opovrhovaných prichádzajú k tebe. Prijímaj ich s úprimným súcitom, poteš ich láskavo tak, aby vo svojej prostote mohli jednať podľa udelenej rady. Tým, ktorí sú lepšie poučení, musí sa rada udeľovať iným spôsobom. Snaž sa získať tie duše, ktoré v dôsledku svojej skorej chudoby sú v očiach Božích oveľa drahšie. Prajem si, aby si neprestajne pracovala na tom, aby títo i všetci ostatní nemarili ovocie vykúpenia, a aby od tejto práce nikdy neupúšťali. Buď ochotná, keby bolo potrebné i zomrieť za zdar tejto práce.

K a p i t o l a 28.

Kristus, náš Vykupiteľ, začína povolávať a vyberať si učeníkov v prítomnosti Krstiteľa a začína kázať. Najvyšší prikazuje Jeho blahoslavenej Matke, aby Ho nasledovala.

306. Keď náš Spasiteľ po svojom pôste už desať mesiacov navštevoval dedinky v Judsku, rozhodol sa ukázať už zjavne svetu. Nie preto, že doteraz výhradne iba súkromne hlásal pravdy večného života, ale až doteraz sa verejne neprehlásil za Mesiáša a Pána života. Teraz však podľa ustanovenia nekonečnej Múdrosti nastal čas, aby tak urobil. Preto Pán opäť vyhľadal svojho Predchodcu Jána, aby skrz jeho svedectvo - lebo to bolo jeho poslaním na tomto svete- mohlo sa ukázať svetlo vo tme /Jn 1,5/. Z božského zjavenia Krstiteľ zvedel o tejto návšteve Spasiteľa aj o úmysle verejne sa zjaviť svetu ako Vykupiteľ a pravý Syn večného Otca. Keď Ho teda svätý Ján videl prichádzať, zvolal s podivuhodnou radosťou svojho ducha pred svojimi učeníkmi: *„ECCE AGNUS DEI“ („Ajhľa, Baránok Boží“).* Toto svedectvo však nepoukazovalo len na predošlé totožné slová vyslovené o Kristovi. ale predpokladalo tiež podrobnejšie vysvetlenie, ktoré dal svojim verným učeníkom. Bolo to, akoby im povedal: teraz vidíte toho Baránka Božieho, o ktorom som vám rozprával, ktorý prišiel vykúpiť svet a otvoriť cestu do neba. To bolo naposledy, čo Krstiteľ videl Spasiteľa prirodzeným spôsobom, ale Kristus sa mu zjavil ešte pred smrťou, ako budem neskoršie hovoriť.

307. Prví dvaja učeníci Kristovi, ktorí v tej dobe boli u svätého Jána, počuli Jeho svedectvo a pohnutí ním i svetlom a milosťou, ktorú vnútorne dostali, ihneď išli za Pánom. Pán sa k nim obrátil a láskavo sa ich opýtal, čo hľadajú /Jn 1,38/. Oni odpovedali, že si prajú vedieť, kde býva a Pán ich vyzval, aby išli za Ním. A ako nám svätý Ján hovorí, v ten deň ostali s Ním. Jedným z nich ako hovorí evanjelista, bol svätý Ondrej, brat svätého Petra, druhého nemenuje. Mne však bolo zjavené, že to bol svätý Ján sám, ktorý vo svojej veľkej skromnosti nechcel uviesť svoje meno. Teda títo dvaja, svätý Ján a svätý Ondrej, boli prvým ovocím z Krstiteľovho apoštolátu, ktorí sa stali prvými následovníkmi Spasiteľa v dôsledku Krstiteľovho výslovného svedectva a bez výslovného vyznania Pána. Svätý Ondrej ihneď vyhľadal svojho brata Šimona a priviedol ho k Pánovi povediac mu, že našiel Mesiáša, ktorý sa nazýva Kristus. Pán pohliadnuc na Petra povedal: *„Ty si Šimon, syn Jána, ty sa budeš nazývať Kefas, čo je v preklade Peter (Skala).“* Toto všetko sa stalo v Judsku a na druhý deň Pán odišiel do Galileje. Tam našiel Filipa a vyzval ho, aby Ho nasledoval. Filip ihneď vyhľadal Nathanaela a priviedol ho k Ježišovi, povediac mu, čo sa stalo a že našiel Mesiáša v osobe Ježiša z Nazareta. Keď Nathanael prehovoril s Pánom, ako je napísané v prvej Kapitole evanjelia svätého Jána, pripojil sa ako piaty učeník Kristov.

308. S týmito piatimi učeníkmi, prvými kameňmi v základoch novej Cirkvi, prišiel Kristus do Galileje, aby začal verejne učiť a krstiť. V apoštoloch, ktorých doteraz povolal, hneď od okamihu, čo sa k Nemu pripojili, rozsvietil nové svetlo a zapálil oheň božskej lásky a zaplavil ich sladkosťou svojho požehnania /Ž 20,4/. Nie je možné náležíte popísať práce, ktoré božský Učiteľ podnikol pre povolanie a vyučovanie týchto i ďalších učeníkov, aby na nich založil Cirkev. Vyhľadával ich s

veľkou pozornosťou a starostlivosťou. Často ich povzbudzoval účinnou a mocnou pomocou svojej milosti. Osvecoval ich srdcia a obohacoval ich neporovnateľnými darmi a požehnaniami. Prijal ich s obdivuhodnou láskavosťou, napájal ich sladkým mliekom svojho učenia, znášal ich a ich nedokonalosti s nepremožiteľnou trpezlivosťou. Jednal s nimi nanajvýš nežne a láskavo, ako zvykne jednať nanajvýš milujúci otec so svojimi milovanými synáčkami. Pretože naša prirodzenosť je nízky a neotesaný materiál pre vysoké a neobyčajné vnuknutia Ducha svätého a pretože oni mali byť nielen dokonalí učeníci, ale aj vzorní majstri dokonalosti pre svet a v Cirkvi, práca s premieňaním a povznášaním, ich poučovaním a príkladom z ich hrubého prirodzeného stavu na také nebeské a božské postavenie bola skutočne veľkým dielom. V konaní tohto diela zanechal Pán najkrajší príklad trpezlivosti, miernosti a lásky všetkým prelátom, kniežatám a vôbec všetkým, ktorým je zverené vedenie poddaných. Nie menej významné pre nás hriešnikov sú prejavy Jeho otcovskej láskavosti. Lebo Pán sa neuspokojil iba so znášaním chýb a nedostatkov svojich učeníkov a ich prirodzených náklonností a vášní, ale nechal svoju nežnú láskavosť voči nim tak neobyčajne pretekať, aby nás tým povzbudil, aby sme Mu dôverovali pre naše nesčíselné nedokonalosti a slabosti, ktoré sú nášmu pozemskému jestvovaniu prirodzené.

309. Prostriedkami, ktoré som predtým popísala, bola Kráľovná neba informovaná o všetkých obdivuhodných skutkoch nášho Spasiteľa, o povolaní apoštolov a učeníkov a o verejnom kázaní. Ďakovala Otcovi nebeskému za týchto prvých učeníkov a nasledujúc svojho Syna, uznala a prijala ich za svoje duchovné dietky a obetovala ich božskej Velebnosti s novými piesňami chvál a radostí. Pri príležitosti vyvolenia týchto prvých učeníkov obdaril Ju Najvyšší novým zjavením, v ktorom Ju opäť poučil o svojich svätých a večných ustanoveniach týkajúcich sa vykúpenia ľudstva, aj o spôsobe, ako má byť vykonané kázaním Jej najsvätejšieho Syna. Najvyšší Jej povedal: *„Dcéra moja a Holubička moja, vyvolená z tisícov, je potrebné, aby si sprevádzala môjho Jednorodeného a pomáhala Mu pri práci, ktorú má podniknúť v diele vykúpenia. Čas Jeho utrpenia sa priblížil a Ja teraz chcem otvoriť poklady múdrosti a dokonalosti, aby som nimi obohatil ľudstvo. Skrz ich Vykupiteľa a Učiteľa prajem si ich vyslobodiť z otroctva hriechu a diabla a vyliať hojnosť svojej milosti na srdcia všetkých smrteľníkov, ktorí sa pripravia, aby poznali môjho vteleného Syna a nasledovali Ho ako svojho Náčelníka a Vodcu na ceste k večnému spaseniu. Prajem si pozdvihnúť z prachu a obohatiť chudobných, zvrhnúť pyšných, povýšiť pokorných a osvietiť slepých, tápajúcich v tmách smrti /Iz 9,2/. Chcem teraz vzpriamiť svojich priateľov a vyvolených a oznámiť veľkosť svojho mena. Pri prevádzaní tejto Mojej svätej a večnej vôle si prajem, aby si Ty, moja milovaná a vyvolená spolupracovala s mojím Synom, aby si Ho sprevádzala, nasledovala a napodobňovala a Ja budem s tebou pri všetkom tvojom konaní.“*

310. Najblahoslavenejšia Mária odpovedala: „Najvyšší Kráľ vesmíru, od ktorého všetko tvorstvo obdržalo svoje bytie i zachovanie, hoci ja som iba biedny prach a popol, budem v Tvojej prítomnosti hovoriť k Tvojej dobrotivosti /Gen 18,27/. Prijmi, najvyšší Pane a Bože, srdce Tvojej služobníčky, ktoré je ochotné obetovať sa pre splnenie Tvojej vôle. Prijmi obeť vychádzajúcu nielen z mojich úst, ale z hĺbok mojej duše, v poslušnosti k prikázaniam Tvojej múdrosti, zjaveným Tvojej otrokyni. Pozri na mňa, ako ležím na tvári pred Tvojou najvyššou Velebnosťou a splň vo mne dokonale svoju vôľu a svoje priania. Túžim, och všemohúci Bože, keby to bolo možné, trpieť a zomrieť s Tvojím a mojím Synom alebo namiesto Neho. Tým by sa splnili všetky moje túžby a bolo by mi to preveľkou útechou, keby meč spravodlivosti zasiahol radšej mňa, lebo ja som bližšie k vine. On je bez hriechu, ako podľa svojej prirodzenosti tak i podľa prednosti svojho Božstva. Všetky tvory sú príliš ďaleko od Jeho dôstojnosti, napriek tomu je tiež však pravda, že ktorýkoľvek zo skutkov Tvojho Jednorodeného by úplne stačil pre vykúpenie, a že pre ľudstvo urobil už mnoho. Ak je teda možné, aby som zomrela ja a tým zachránila Jeho predrahý život, som ochotná zomrieť. Ak sú však Tvoje ustanovenia nezmeniteľné, daj mi, najvyšší Bože a Otče, ak je to možné, aby som zomrela zároveň s Ním. Ale aj v tom sa podrobujem Tvojej vôli práve tak, ako som hotová poslúchnuť Ťa v tom, že Ho budem nasledovať a zúčastňovať sa na Jeho prácach. Pomáhaj mi silou svojej Pravice, aby som sa mohla poponáhľať a nasledovať Ho a splniť tvoju vôľu i svoje túžby.“

311. Nemôžem ďalej popisovať slovami, čo som poznala o hrdinských, obdivuhodných úlohách, aké naša Kráľovná a Pani robila pri tejto príležitosti. Keď Jej Najvyšší dal tento príkaz, ako vrúcne

túžila trpieť a zomrieť, buď aby zachránila svojho najsvätejšieho Syna od smrti, alebo aby aspoň spolu s Ním mohla zomrieť. Keď vrúcne úkony lásky, aj keď sa týkajú nemožných vecí, sú Bohu také milé, že ak pochádzajú z úprimného srdca, prijíma ich ako by boli skutočne vykonané a hodné odmeny. Aké museli byť zásluhy Matky Milosti a Lásky, keď tak ponúkala svoj život ako obetu svojej lásky? Ľudský ani anjelský rozum nikdy nepochopí toto vznešené tajomstvo lásky. Bolo by jej sladké trpieť a zomrieť. Oveľa viac Ju bolelo, že Jej nebolo dovolené zomrieť so svojím Synom, a že musela žiť a vidieť Ho trpieť a umierať, ako bude napísané neskoršie. Môžeme si teda urobiť akúsi predstavu, aká blízka sláve Kristovej musí byť sláva Márie a aká podobná bola Jej milosť a svätosť Jej vzoru, Kristovi, lebo vo všetkom spolupôsobila s Jeho láskou a dosiahla najvyšší stupeň dokonalosti a svätosti, aký si možno predstaviť u obyčajného tvora. S týmito pocitmi vyšla naša Kráľovná z vytrženia a Najvyšší opäť prikázal anjelom, aby Jej pomáhali a slúžili v tom, čo mala robiť. A oni ako najvernejší služobníci Pána poslúchali a obyčajne vo viditeľných postavách Jej slúžili a sprevádzali Ju kamkoľvek išla.

Poučenie, ktoré mi naša Kráľovná a Pani udelila.

312. Dcéra moja, všetko čo môj najsvätejší Syn robil, dokazuje Jeho božskú lásku k ľuďom a ako sa líši táto Jeho láska od lásky, akou sa ľudia navzájom milujú. Pozemšťania majú obyčajne malicherné zmýšľanie, sú skúpi, chamtiví, leniví a obyčajne nebývajú pohnutí milovať niekoho, iba keď vidia nejakú prednosť na predmete svojej lásky. Preto láska tvorov sa zakladá iba na tom dobrom zmýšľaní o tom, koho milujú. Ale božská láska, ktorá má základ v sebe a je schopná uskutočniť svoje priania, nevyhľadáva tvory, pretože sú lásky hodní, ale preto, aby ich urobila lásky hodnými. Preto žiadna duša nesmie sa vzdávať nádeje na božskú dobrotu. Ale tiež žiaden sa preto nesmie ľahkomyseľne a opovážlivo na tú dobrotu spoliehať a čakať, že božská láska bude v ňom pôsobiť svojou milosťou, ak jej je úplne nehodný. Najvyšší pri udeľovaní týchto darov svojej lásky jedná podľa tajuplnej, tvorom nepochopiteľnej spravodlivosti. Hoci Boh ich všetkých miluje a praje si, aby boli všetci spasení, predsa pri udeľovaní týchto darov a účinkov svojej lásky, nepopierateľne používa istú mieru a váhu svojej svätyne, podľa ktorej ich rozdáva. Pretože však človek nemôže preniknúť alebo pochopiť toto tajomstvo, musí byť opatrný, aby nepremrhal alebo nestratil prvé milosti a prvé volanie, lebo nevie, či v dôsledku svojej nevďačnosti prvú milosť nestratil, a iba vtedy môže byť istý, že nestratí druhú, ak použil prvú milosť. Duša môže byť istá iba v tom, že milosť jej nebude odoprená, keď sa sama toho daru nestane nehodná. Toto pôsobenie božskej lásky v duši je sprevádzané vnútorným osvietením, takže kde je toto svetlo, človek cíti výčitky pre svoje hriechy a je presvedčený o svojom zlom stave, a že je v nebezpečenstve večného zatratenia. Ale ľudská pýcha robí mnohých pochabými a nízkymi srdcom, takže tomuto svetlu odporujú. Iných zasa je veľmi ťažké pohnúť a nikdy im nechýba nejaká planá výhovorka pre ich nedbalosť. Tak odporujú prvým účinkom lásky Božej a robia sa pre ďalšie milosti neschopní. Je isté, že bez pomoci milosti človek sa nemôže uchrániť pred hriechom, ani nemôže robiť dobré, ba ani ich poznať, tak sa mnohí vrhajú z priepasti do priepasti. Lebo preto, že odpierali milosti a odmietali ju, a tým sa stali nehodní pre ďalšiu pomoc, neodvratne na seba zvolávajú záhubu, padajúc z hriechu do hriechu.
313. Preto opatruj, moja najdrahšia, to svetlo, ktoré rozpaľuje tvoje srdce láskou k Najvyššiemu, lebo osvietením, ktoré sa ti dostalo z tohoto môjho životopisu, i keby si nemala žiadne iné svetlo, je na teba vložená taká veľká zodpovednosť, že keby si mu neodpovedala svätosťou svojho života, bola by si v Božích i v mojich očiach a pred anjelmi a ľuďmi trestuhodnejšia, než všetci ostatní ľudia. Nech ti slúži ako príklad tiež jednanie prvých učeníkov môjho najsvätejšieho Syna a ochota, s akou Ho nasledovali. Jeho trpezlivosť s nimi a láskavé poučovanie boli síce zvláštnymi milosťami, ale oni s nimi verne spolupracovali a riadili sa učením svojho Majstra. Ich ľudská prirodzenosť bola slabá, ale oni sa nestali neschopní prijímať ďalšie požehnania z ruky Božej a túžili ešte po oveľa vyšších cieľoch, než boli v stave dosiahnuť svojimi malými silami. Aby si túto vernú lásku vo svojom srdci priviedla k najvyššej dokonalosti, musíš ma nasledovať vo všetkých skutkoch, ktoré som ja pri tejto príležitosti robila aj v túžbe zomrieť pre môjho božského Syna alebo s Ním, keby to bolo možné. Priprav svoje srdce na to, čo ti ešte zjavím o smrti Pána a o mojom živote, aby si mohla vo všetkých veciach robiť to, čo je dokonalé a sväté. Uvažuj, dcéra

moja, o mojej sťažnosti, ktorú mám proti ľudskému pokoleniu, o ktorej som ti povedala inokedy, a ktorá platí skoro o všetkých ľuďoch, že zanedbávajú a zabúdajú poučiť sa o tom, čo som ja a môj najsvätejší Syn pre nich urobili, že neoceňujú vďačne požehnanie každej hodiny, ani sa nesnažia prinášať patričný úžitok. Hľaď, aby si ma ty tak neurážala, keď som ťa urobila podielničkou na týchto vznešených tajomstvách a svätých skutkoch, v ktorých nájdeš veľa svetla a poučenia pre konanie najvyšších a najlepších cností. Povznes sa nad seba, pracuj usilovne, aby si bola v stave prijímať viac a viac milostí a spolupôsobením s nimi nazhromaždiť si mnoho zásluh a veľkú večnú odmenu.

K a p i t o l a 29.

Kristus sa vracia s piatimi učeníkmi do Nazareta. Pokrstí svoju najsvätejšiu Matku, iné udalosti z tej doby.

314. Mystická budova Cirkvi bojujúcej, ktorá sa vypína až k najvznešenejším tajomstvám Božským, je úplne založená na svätej katolíckej viere, zriadená naším Vykupiteľom a Majstrom, ktorý bol múdrym a obozretným staviteľom. Aby zaistil túto pevnosť v prvých základných kameňoch, Jeho učeníkoch, začal ich hneď naplňovať pravdami a tajomstvami, ktoré sa týkali Jeho Božstva a človečenstva. Aby sa uviedol do známosti ako Mesiáš a Vykupiteľ sveta, ktorý zostúpil z lona svojho večného Otca, aby prijal ľudské telo, bolo nutne potrebné vysvetliť im, akým spôsobom sa vtelí v lone svojej presvätej Matky. Patrilo sa preto, aby Ju mohli poznať a ctiť ako Jeho pravú Matku a Pannu, že im musel povedať o tomto nebeskom tajomstve aj o tom, čo sa týkalo podstaty spojenia božstva s človečenstvom a vykúpenia. Preto boli títo prvorodení synovia Spasiteľa napájaní najskôr touto pravdou a skôr než sa títo apoštoli stretli s veľkou Kráľovnou a Paňou. mali už vysokú mienku o Jej nebeskej vznešenosti. Boli poučení, že bola Panna pred pôrodom, pri pôrode i po pôrode a Kristus ich nadchol najhlbšou úctou k Nej a naplnil túžbou, aby Ju čo najskôr uvideli a poznali takého nebeského tvora. Kristus nielenže tým chcel uspokojiť svoju horlivosť pre šírenie úcty ku svojej presvätej Matke, ale tiež rozpáliť v apoštoloch najvyššiu úctu a vážnosť k Nej. Hoci všetci boli osvietení božským svetlom, predsa svätý Ján hneď začal nad všetkých ostatných vynikať v láske k Márii. Hneď pri prvých slovách Majstra, ktoré povedal o dôstojnosti a prednostiach svojej najčistejšej Matky, vyvinula sa v ňom láskyplná úcta k Jej svätosti, pretože On bol vyvolený a pripravovaný pre väčšie prednosti v službách jeho Kráľovnej, ako budem hovoriť neskoršie a ako je tiež poznačené v evanjeliách.
315. Týchto päť učeníkov Pána Ho prosilo, aby im doprial útechu uzrieť a uctiť Jeho Matku. Kristus s ich žiadosťou súhlasil a hneď išiel cez Galileju do Nazareta a cestou kázal a učil verejne a prehlasoval sa za Majstra pravdy a života večného. Mnohí boli pohnutí mocou Jeho učenia a preniknutí svetlom a milosťou, ktorá pretekala do ich srdc a začali Ho počúvať a nasledovať. Predbežne však nepovolával žiadnych ďalších učeníkov. Stojí za zmienku, že hoci tých päť učeníkov začalo mať takú vrúcnu úctu k nebeskej Panej a potom i na vlastné oči videli, že si také vysoké postavenie medzi tvormi zaslúži. Predsa všetci zachovali prísne mlčanie o svojom zmýšľaní. Riadením Božím zdali sa byť ako nemí a nevedomí o všetkom, čo sa týkalo rozhlasovania toho, ako zmýšľali a čo cítili ohľadne Jej vznešeností, pretože to nebolo vhodné, aby tieto tajomstvá našej svätej viery boli oznámené všetkým ľuďom bez rozdielu. Teraz vyšlo v dušiach Slnko spravodlivosti /Mal 4,2/, a bolo potrebné, aby jedine jeho svetlo svietilo a osvecovalo všetky národy. A hoci žiariaci mesiac, Jeho Matka, bola teraz v splne svätosti, aby zachovala svoje svetlo až pre noc, v ktorej Cirkev bude oplakávať odchod tohoto Slnka do lona večného Otca. A túto úlohu Mária splnila, ako budem rozprávať neskoršie. Lebo potom skvelosť tejto veľkej Panej zažiarila, zatiaľ čo predtým Jej svätosť a prednosti boli zjavené iba apoštolom preto, aby Ju poznali a ctili, aj aby Ju poslúchali ako pravú Matku Vykupiteľa sveta a Učiteľku všetkých cností a dokonalostí a všetkej dokonalosti.
316. Spasiteľ teda pokračoval vo svojej ceste do Nazareta, pričom svoje nové dietky a učeníkov

poučoval nielen o tajomstvách viery, ale aj o všetkých cnostiach a to slovom i príkladom, v čom pokračoval po celý čas, čo hlásal svoje evanjelium. Majúc toto na zreteli, vyhľadával chudobných a trpiacich, tešil chorých a zarmútených, navštevoval nemocnice a väznice a robil zázraky milosrdenstva na telách i na dušiach. Neprehlasoval však, že On je pôvodcom niektorého z tých zázrakov, kým sa nezúčastnil svadobnej hostiny v Káne, ako budem rozprávať v nasledujúcej kapitole. Zatiaľ, čo Spasiteľ pokračoval vo svojej ceste, Jeho najsvätejšia Matka v Nazarete sa chystala, aby Ho prijala i Jeho učeníkov, lebo vedela o všetkom, čo sa dialo a preto upravila svoje chudobné obydlie pre pohostinstvo a starostlivo už vopred chystala potrebné pokrmy pre ich občerstvenie.

317. Keď sa Spasiteľ sveta priblížil k domčeku, Jeho presvätá Matka Ho očakávala pri dverách a akonáhle vkročil do domčeka, padla na svoju tvár, klaňala sa Mu, bozkávala Jeho ruky a nohy a žiadala Ho o požehnanie. Potom v prítomnosti nových učeníkov, ktorí Ju počúvali, zanôtila vznešenými a obdivuhodnými slovami chvály o najsvätejšej Trojice i o Jeho človečenstve. Toto však nerobila bez tajomnej príčiny, lebo okrem toho, že preukázala svojmu božskému Synovi česť a chválu, aká mu patrila ako Bohočlovekovi., chcela sa Mu tým odplatiť za tú chválu, ktorou Ju Jej Syn vyvyšoval pred svojimi učeníkmi. A ako Jej Syn za Jej neprítomnosti vlial do ich myslí úctu k dôstojnosti svojej Matky, tak teraz Jeho najmúdrejšia a najvernejšia Matka za prítomnosti svojho Syna chcela ich poučiť o úcte, aká patrí ich Božskému Majstrovi ako ich Bohu a Vykupiteľovi. Tá hlboká pokora a poklona, s ktorou naša vznešená Pani prijala Krista, naplnila učeníkov novou oddanosťou a úctivou bázňou k ich božskému Majstrovi. Od tej doby im Mária slúžila ako vzor a príklad pravej zbožnosti, a ihneď nastúpila úrad Učiteľky a duchovnej Matky učeníkov Kristových tým, že im ukázala, ako sa majú chovať k svojmu Bohu a Vykupiteľovi. Hneď ich to priťahovalo k ich Kráľovnej a padli pred Ňou na kolená a prosili, aby ich prijala za synov a služobníkov. Ján bol prvý, ktorý tak urobil a od toho času vynikal vo vyvyšovaní a úcte k Márii nad všetkých apoštolov, a tiež Ona ho prijala so zvláštnou láskou, lebo okrem toho, že sa vyznačoval panickou čistotou, mal tiež tichú a pokornú povahu.

318. Veľká Pani ich prijala ako svojich hosťov a slúžila im pri jedle a spájajúc starostlivosť Matky so skromnosťou a vznešenosťou Kráľovnej, priviedla do údivu i svätých anjelov. Svojmu Synovi slúžila s najhlbšou úctou kľačiac na kolenách. Zároveň poučovala apoštolov o vznešenosti ich Učiteľa a Vykupiteľa a o veľkých pravdách kresťanskej viery. V tú noc, keď apoštoli odišli na odpočinok, Spasiteľ sám vošiel do izbietky svojej najčistejšej Matky , ako to obyčajne robieval a Ona, najpokornejšia z pokorných, vrhla sa k Jeho nohám ako v minulých rokoch. Všetko čo robila ohľadne prejavovania pokory, hoci robila všetko, čo mohla, pripadalo tejto veľkej Kráľovnej malé, a ešte tým menšie, keď si pripomenula Jeho nekonečnú lásku a nesmierne dary, ktoré obdržala z Jeho rúk. Prehlasovala sa za neužitočnú ako prach zeme. Pán Ju pozdvihol zo zeme a prenášal k Nej slová života večného spasenia, ale pokojne a vážne, lebo vtedy začal s Ňou jednať s väčšou zdržanlivosťou, aby Jej tým poskytol príležitosť pre získanie zásluh, ako som sa zmienila, keď som hovorila o Jeho odchode na púšť a pre prijatie krstu.

319. Najblahoslavenejšia Pani Ho tiež prosila, aby Jej udelil sviatosť krstu, ktorú ustanovil a sľúbil prv, že Jej ju udelí. Aby Jej mohol byť krst udelený s náležitou dôstojnosťou, ako sa patrilo na Syna a Matku, nesčíselné zástupy anjelských duchov zostúpili z neba vo viditeľných postavách. Za ich prítomnosti Kristus sám pokrstil svoju najčistejšiu Matku. Hneď na to bolo počuť hlas večného Otca, ktorý hovoril: *„Toto je moja milovaná dcéra, v ktorej mám zaľúbenie.“* Vtelené Slovo povedalo: *„Toto je moja milovaná Matka, ktorú som si vyvolil, a ktorá mi bude pomáhať pri všetkých mojich skutkoch.“* A Duch svätý dodal: *„Toto je moja Nevesta, vyvolená z tisícov.“* Najčistejšia Pani pocítila a obdržala tak veľké a mnohé účinky milosti v duši, že to žiadne ľudské slová nemôžu popísať, lebo bola pozdvihnutá na nové výšiny milosti a Jej duša žiarila novou vynikajúcou krásou nebies. Obdržala zvláštne znamenie, ktoré Jej vtlačila sviatosť krstu, najmä, že je dieťaťom Krista a Jeho svätej Cirkvi. Okrem pravidelných účinkov tejto sviatosti (okrem odpustenia hriechov, čo Ona nepotrebovala), zaslúžila si zvláštnu milosť svojou pokorou, s ktorou sa podrobila prijatiu tejto sviatosti očisťovania. Tým získala podobné požehnania ako Jej Syn svojím krstom, iba s tým rozdielom, že Ona obdržala rozmnoženie milostí, čo u Krista nebolo

možné. Potom najpokornejšia Matka zaplesala v chválospeve, ktorý spievala spolu s anjelmi, padla na tvár pred svojím božským Synom a ďakovala Mu za tie nanajvýš účinné milosti, ktoré obdržala v tejto sviatosti.

Poučenie, ktoré mi udelila Kráľovná neba.

320. Dcéra moja, vidím, že túžiš sa rovnať učeníkom môjho najsvätejšieho Syna a rada by si dosiahla také veľké šťastie, aké dosiahli oni, najmä svätý Ján. Je pravda, že som obzvlášť milovala jeho, pretože bol najčistejší a prostý ako holubička a v očiach Pána veľmi príjemný ako pre svoju čistotu tak i pre svoju lásku ku mne. Jeho príklad by ti mal byť povzbudením pre konanie toho, čo môj Syn od teba očakáva. Vieš, moja najdrahšia, že ja som najčistejšia Matka a že s materskou láskou prijímam všetkých, ktorí vrúcne túžia byť mojimi dietkami a služobníkmi Pána. S láskou, ktorú mi Pán udelil, prijmem ich s otvorenou náručou a budem ich príhovorkyňou a zástankyňou. Tvoja bieda, neužitočnosť a slabosť budú mi len tým väčšou pohnútkou, aby som ti preukazovala tú najochotnejšiu láskavosť. Preto ťa vyzývam, aby si sa vždy snažila byť moja vyvolená a milovaná dcéra v Cirkvi svätej.
321. Avšak splnenie môjho sľubu bude závisieť od toho, ako budeš ty slúžiť, najmä, či budeš mať úprimnú, svätú snahu po láske, akou som milovala svätého Jána a po všetkých požehnaniach, ktoré z nej vyplývajú, aby si ich napodobňovala tak dokonale, nakoľko ti to sily dovolia. Preto musíš sľúbiť, že budeš až do najmenšieho verne plniť všetko, čo ti teraz prikážem. Prajem si teda, aby si sa snažila o úplne umŕtvenie sebalásky v sebe, aby si potlačovala všetky dôsledky prvotného hriechu tak dlho, kým neuhasíš všetky pozemské náklonnosti, ktoré sú jeho dôsledkom, aby si sa snažila obnoviť v sebe holubičiu úprimnosť a jednoduchosť, ktorá ničí všetku zlomyseľnosť a obojakosť. Vo všetkom svojom konaní musíš byť anjelom, lebo blahosklonnosť Najvyššieho voči tebe bola taká veľká, že ťa obdarila svetlom a rozumom viac anjelským než ľudským. Ja som pre teba získala tieto požehnania a preto je to zaiste odvodnené, keď od teba očakávam, že s nimi budeš spolupracovať vo svojich skutkoch a myšlienkach. Čo sa týka mňa, musíš mať stálu náklonnosť a láskyplnú túžbu ľúbiť sa mi a slúžiť mi, stále dbať na moje rady a upierať svoj zrak na mňa , aby si sa poznávala a vykonávala, čo ti prikážem. Tak budeš moja pravá dcéra a ja budem tvoja Ochrankyňa a milujúca Matka.

K N I H A D R U H Á

v III. zväzku v poradí kniha 6.

Svadba v Káne. Ako najsvätejšia Mária sprevádzala Vykupiteľa sveta na Jeho cestách. Pokora, akú prejavovala pri zázrakoch, ktoré robil Jej božský Syn. Premenenie Pána. Jeho vstup do Jeruzalema. Jeho umučenie a smrť. Jeho víťazstvo nad Luciferom a jeho diablami, ktoré dosiahol svojou smrťou na kríži. Presväté vzkriesenie nášho Spasiteľa a jeho podivuhodné nanebovstúpenie.

K a p i t o l a I.

Kristus, náš Spasiteľ na žiadosť svojej najblahoslavenejšej Matky začína sa zjavovať svetu svojím prvým zázrakom.

322. Evanjelista svätý Ján, ktorý sa vo svojom evanjeliu v prvej kapitole zmieňuje o povolaní Nathanaela, ako piateho učeníka Pána, začína druhú kapitolu slovami: *„A tretieho dňa sa konala svadba v Káne Galilejskej, a bola tam Matka Ježišova. A na svadbu bol pozvaný tiež Ježiš so*

svojimi učeníkmi /Jn 2,1/.“ Z toho vysvitá, že blahoslavená Pani bola na svadbe skôr, než Jej najsvätejší Syn bol pozvaný na svadbu. Moji predstavení mi nariadili, aby som sa spýtala, ako sa to zrovnáva s tým, čo som povedala v predchádzajúcej kapitole, i aby som zistila, ktorý deň sa tým udaním mieni. Bolo mi potom ukázané, že napriek rôznym názorom vysvetľujúcich tento životopis našej Kráľovnej sa zhoduje s evanjeliom, a že udalosti nasledovali takto: Keď Kristus Pán s piatimi apoštolmi a či učeníkmi prišiel do Galileje, išiel priamo do Nazareta, hlásajúc cestou svoje učenie. Táto cesta trvala iba krátku dobu, ale najmenej tri dni. Keď prišli do Nazareta, Pán pokrstil svoju presvätú Matku, ako som povedala, a hneď potom odišiel s učeníkmi kázať do susedných mestečiek a dedín. V tom čase blahoslavená Pani dostala pozvanie na svadbu, o ktorej sa evanjelista zmieňuje, i odobrala sa do Kány. Bola to svadba príbuzných štvrtého stupňa zo strany Jej matky, svätej Anny. Zatiaľ, čo veľká Kráľovná bola v Káne, rozšírila sa už správa o príchode Vykupiteľa na svet, a že si už zvolil niekoľko učeníkov. Riadením Pána, ktorý to tajne zariadil pre dosiahnutie svojho účelu, i prostredníctvom Jeho matky, bol pozvaný na svadbu tiež On so svojimi učeníkmi.

323. Tretieho dňa, o ktorom sa evanjelista zmieňuje ako o treťom dni svadby v Káne, bol tretí deň v týždni, hoci to výslovne nehovorí, tak ako nehovorí, že to bol tretí deň po povolaní učeníkov, alebo od Jeho príchodu do Galileje. Keby bol myslel toto, bol by to zaiste napísal jasnejšie. Podľa obvyklého poriadku to ani nebolo možné, aby Ježiš bol prítomný na svadbe tretieho dňa po príchode do Galileje z Judska, z toho miesta, kde vyvolil svojich prvých učeníkov, lebo Kána leží na území pokolenia Zabulon, blízko hraníc Fenicie, ďaleko na sever od Judska a susedí s pokolením Aser, čo je značne ďaleko od miesta, kde Spasiteľ prešiel z Judska do Galileje. Keby svadba v Káne bola tretieho dňa po vyvolení prvých učeníkov, boli by medzi obidvoma udalosťami iba dva dni, kdežto cesta z Judska do Kány vyžadovala tri dni. Okrem toho musel najprv byť blízko Kány, aby mohol dostať také pozvanie, čo zaiste tiež vyžadovalo istý čas. Potom tiež, aby prišiel do Kány, musel ísť cez Nazaret, lebo Kána je bližšie k Stredozemnému moru a územia pokolenia Aser, ako som povedala. Preto by Jeho Matka zaiste vedela o Jeho príchode a bola by čakala na Jeho príchod, namiesto, aby išla na návštevu do Kány. Že sa evanjelista nezmieňuje o návšteve Pána v Nazarete, ani o krste blahoslavenej Panej, neurobil to preto, že sa to skutočne nestalo, ale preto, že on aj ostatní pisatelia evanjelií sa obmedzovali iba na to, čo sa týkalo ich účelu. Svätý Ján sám hovorí, že mnoho zázrakov, ktoré robil Ježiš pred svojimi učeníkmi nie sú v evanjeliách napísané /Jn 20,30/, pretože nebolo nutné ich všetky popisovať. Podľa tohoto vysvetlenia možno poznať, že samotné evanjeliá potvrdzujú tento životopis tým výrokom, o ktorom hovoríme.

324. Keď teda Kráľovná sveta sa zdržovala v Káne, bol Jej najsvätejší Syn aj s učeníkmi pozvaný na svadbu, a pretože vo svojej blahosklonnosti On sám bol príčinou tohoto pozvania, prijal ho. Išiel na túto svadbu preto, aby posvätil a potvrdil stav manželský a tiež preto, aby položil základ pravosti svojho učenia zázrakom, ktorý tam mal vykonať, a o ktorom chcel verejne prehlásiť, že On je jeho pôvodcom. Pretože sa už prehlásil za Učiteľa tým, že prijal učeníkov, bolo potrebné potvrdiť ich povolanie a plnú moc pre hlásenie Jeho učenia, aby ho prijali a uverili mu. Hoci robil už zázraky súkromne, doteraz verejne nepovedal alebo neprezradil o sebe, že On je ich pôvodcom, tak, ako to urobil na svadbe. Preto evanjelista hovorí: *„Tým urobil Ježiš v Káne Galilejskej začiatok zázrakov /Jn 2,11/.“* Tento zázrak urobil Ježiš v ten istý deň , kedy pred rokom Ho Ján pokrstil. Bol to tiež výročný deň klaňania sa svätých troch Kráľov, preto svätá rímska Cirkev slávi tieto tajomstvá v ten istý deň a to **6. januára**. Náš Pán už dosiahol tridsať rokov veku, lebo pri Jeho narodeninách, ktoré boli pred trinástimi dňami, začal už Jeho tridsiatyprvý rok.

325. Keď Pán života vošiel do domu, kde sa konala svadobná hostina, pozdravil prítomných slovami: *„Pokoj Pána a Jeho svetlo nech je s vami,“* čo svojím príchodom doslova splnil. Potom sa obrátil k ženíchovi a poučoval ho o dokonalosti a svätosti jeho životného stavu. Súčasne Kráľovná neba poučovala nevestu podobným spôsobom, pripomínajúc jej nežnými, ale zároveň mocnými slovami jej povinnosti. Obidvaja manželia potom plnili veľmi dokonale povinnosti svojho stavu, do ktorého ich uviedli a posilnili najvyšší Vládcovia neba i zeme. Nebudem sa zdržovať vyvracaním mylných domnienok, že týmto ženíchom bol svätý Ján evanjelista. Stačí si pripomenúť, čo som povedala v predchádzajúcej kapitole, že svätý Ján prišiel so Spasiteľom ako Jeho učeník. Pán neprišiel na túto svadbu, aby manželstvo zrušil, ale preto, aby ho znovu potvrdil a schválil, a svojou

prítomnosťou posvätil. Preto nemohol mať úmysel odlúčiť od seba týchto dvoch mladých ľudí hneď po ich sobáši. Ani evanjelista Ján nikdy nemal úmysel ženiť sa. Naopak, keď náš Spasiteľ napomenul ženícha a nevestu, pripojil ešte vrúcnu modlitbu, v ktorej prosil večného Otca, aby vylial svoje požehnanie na toto zriadenie ustanovené pre rozmnoženie ľudského pokolenia, a aby v Novom zákone ho obdaril sviatostnou mocou na posvätenie tých, ktorí ho v jeho svätej Cirkvi dobre príjmu.

326. Blahoslavená Panna spolupracovala pri tomto diele ako aj pri iných skutkoch konaných pre dobro ľudského pokolenia, a vedela o prianiach a modlitbe svojho božského Syna a pripojila sa v nej k Nemu. A pretože vzala na seba úlohu náležíte Bohu ďakovať, na čo ľudia veľmi často zabúdajú, začala spievať chvály a vďaky Pánovi za toto dobrodenie a na Jej vyzvanie pripojili sa k Nej tiež anjeli vo chválení Boha. Toto však vedel jedine Pán a Spasiteľ, ktorý sa radoval z Jej múdreho jednania tak ako Ona sa radovala z Jeho jednania. Potom hovorili a stýkali sa s tými, ktorí boli na svadbe, ale vždy s múdrosťou a vážnosťou im vhodnou a iba preto, aby osvietili srdcia všetkých prítomných. Najmúdrejšia Pani hovorila veľmi málo, a to iba keď sa Jej na niečo spýtali, alebo keď to bolo veľmi nutné. Vždy radšej počúvala to, čo hovoril a pozorovala to, čo činil Pán. Uvažovala o tom a ukladala všetko vo svojom najčistejšom srdci. Všetky slová i celé chovanie našej veľkej Kráľovnej počas Jej pozemského života sú pre nás krásnym príkladom utiahnutosti a skromnosti. A pri tejto príležitosti bola príkladom nielen pre osoby rehoľné, ale najmä pre ženy, ktoré žijú vo svete, keby si naň spomenuli pri podobných príležitostiach, aké sú napríklad svadobné hostiny a učili sa zachovávať mlčanlivosť, zapierať sa, upokojovať svoje vnútro a nedovoliť, aby sa do ich vonkajšieho chovania votrela nejaká ľahkomyseľnosť alebo nemierna voľnosť. Nikdy nie je viac potrebná miernosť a zdržanlivosť, ako v dobách nebezpečenstva. A u žien najvzácnejšia ozdoba a najväčšia ochrana je mlčanlivosť, zdržanlivosť a skromnosť, čím sa zabráni mnohému zlu a všetky cnosti čistej, váženej ženy dostávajú tým korunujúcu milosť.

327. Pri stole Pán i Jeho presvätá Matka si trocha zajedli, ale s najväčšou skromnosťou a tak, že neukázali navonok svoju veľkú zdržanlivosť. Avšak. keď boli sami, také jedlá nepožívali, ako som predtým povedala, ale títo Učitelia dokonalosti, ktorí nechceli zavrhovať obyčajný život ľudí, ale priali si ho zdokonaliť, prispôsobovali sa vo všetkom a za všetkých okolností a nerobili žiadne výstrednosti alebo nápadné zvláštnosti, kedykoľvek to bolo možné urobiť bez ujmy dokonalosti. Pán nielen že to sám svojím príkladom vštepoval, ale aj prikázal svojim apoštolom a učeníkom, aby na svojich apoštolských cestách jedli, čo sa im predloží a neukazovali žiadne zvláštnosti v spôsobe svojho života, aké si dovoľujú ľudia nedokonalí a málo oboznámení s cestou cnosti. Skutočne chudobní a nízki nesmú si dovoľovať vyberať v jedle. Riadením Božím, aby bola daná príležitosť pre vykonanie zázraku, bola počas jedla vyčerpaná zásoba vína a láskavá Pani povedala svojmu Synovi: *„Nemajú víno.“* A Pán Jej odpovedal: *„Čo mňa a teba do toho, žena? Ešte neprišla moja hodina.“* Touto odpoveďou nemienil dať svojej Matke výčitku, ale bolo v nej tajomstvo, lebo najmúdrejšia Kráľovná nežiadala o zázrak iba náhodou, ale z božského osvietenia. Ona vedela, že vhodný čas na prejavenie božskej moci Jej Syna už nastal, pretože vo svojej plnosti múdrosti a vedomostí o skutkoch pri diele vykúpenia bola dobre informovaná, kedy a pri akej príležitosti ich má Pán vykonať a preto iste vedela o vhodnej chvíli, v ktorej má Kristus začať verejne ukazovať svoju moc. Je treba si tiež povšimnúť, že Ježiš nevyslovil tie slová s nejakým znakom nesúhlasu, ale s pokojnou a láskavou dôstojnosťou. Je pravda, že neoslovil blahoslavenú Pannu menom Matka, ale Žena, čo sa stalo preto, že - ako som predtým povedala - začal sa k Nej chovať s väčšou zdržanlivosťou.

328. Tiež táto odpoveď obsahuje tajomný účel, lebo Kristus chcel touto odpoveďou utvrdiť svojich učeníkov vo viere v Jeho Božstvo a ukázať, že ako Boh nie je závislý na nikom, ani na svojej Matke, vo svojej bytosti a vo svojej moci konať zázraky. Preto tiež potlačil svoj cit a nepoužil nežný názov Matka a nazval Ju Ženou, keď povedal, čo je Ťa po tom, alebo ako sa to týka Teba a Mňa? Akoby chcel povedať, že moc konať zázraky som neobdržal od Teba, hoci si mi dala ľudskú prirodzenosť, v ktorej ich konám. Moje Božstvo samo ich bude konať a preň ešte neprišla hodina. Chcel tým tiež dať svojej najsvätejšej Matke na zrozumenie, že čas pre konanie zázrakov nebude určovať Ona, ale vôľa Božia, aj keď najmúdrejšia Pani bude o ne v príhodnom čase žiadať.

Pán Jej tým prial tiež naznačiť, že konanie zázrakov závisí na vyššej než ľudskej vôli, a to na vôli božskej, ktorá je oveľa vyššia než vôľa Jeho Matky, a že preto vôľa Jeho Matky musí byť podriadená Jeho vôli, ako vôli pravého Boha. Tým Kristus vlial do myslí apoštolov nové svetlo, ktorým porozumeli podstatnému spojeniu dvoch prirodzeností, že ľudská prirodzenosť pochádza od Jeho Matky a božská od Jeho večného Otca.

329. Blahoslavená Pani dobre porozumela tomuto tajomstvu a povedala s pokojnou skromnosťou služobníkom: *„Čokoľvek vám povie, urobte!“* Týmito slovami, ktoré prezrádzajú Jej múdre pozeranie na vôľu svojho Syna, hovorila ako Učiteľka celého ľudského pokolenia a učila nás, smrteľníkov, že pre zaobstaranie všetkých našich potrieb a nedostatkov sa vyžaduje a stačí, keď sami urobíme všetko, čo Spasiteľ a tí, ktorí Ho zastupujú, nám prikazujú. Takéto poučenie môžeme dostať jedine od tejto Matky a Radkyne, ktorá si natoľko žiada naše dobro a ktorá dobre vie, aké prekážky kladieme do cesty Jeho veľkým a mnohým zázrakom, ktoré by robil pre náš prospech, preto si praje poučiť nás, ako by sme mali správne prijímať prospešné úmysly a zámery Najvyššieho. Vykupiteľ sveta nariadil služobníkom, aby naplnili vodou sudy či nádoby pre vodu, ktoré podľa židovského obyčaja boli pripravené pre také príležitosti, ako je svadba. Keď ich všetky naplnili, Pán ich vyzval, aby nabrali trochu toho vína, na ktoré bola voda premenená a zaniesli vrchnému správcovi svadby, ktorý sedel na čele stola a bol jedným zo zákonitých kňazov. Ten, keď okúsil víno, zavolal ženícha a prekvapene mu povedal: *„Každý najskôr predkladá dobré víno, a keď sa podnapili, to horšie. Ty však si zachoval dobré víno až doteraz.“*

330. Správca nič nevedel o zázraku, keď ochutnával víno, pretože sedel na čele stola, kdežto Kristus, Jeho Matka a učeníci zaujímali nižšie miesta na druhom konci stola, robiac podľa náuky, ktorú neskoršie hlásal. Totiž, keď sme pozvaní na svadbu, nemáme si voliť lepšie miesta, ale uspokojiť sa s nižšími. Potom bol zjavený zázrak premenenia vody na víno a tým aj vznešenosť Vykupiteľa. Učeníci, ako hovorí evanjelista, opäť v Neho uverili a ich viera v Neho bola tým upevnená. Nie však iba učeníci, ale aj mnohí z prítomných uverili, že je pravý Mesiáš a išli za Ním do Kafarnaumu, kam z Kány odišiel Ježiš so svojou Matkou a učeníkmi, ako nám hovorí evanjelista. Tam, podľa výroku svätého Matúša, začal kázať a prehlasovať sa za Učiteľa ľudu. Čo svätý Ján hovorí o zjavení Kristovej slávy týmto zázrakom, to nijako neodporuje tomu, že už aj predtým robil zázraky, ale predpokladá, že ich robil skryte. Ani netvrdí, že inými zázrakmi nezjavil svoju slávu, ale iba svedčí o tom, že Ježiš si neprial byť známy ako ich pôvodca, pretože pravá doba, ustanovená k tomu Božskou Múdrosťou, ešte neprišla. Isté je, že urobil mnoho obdivuhodných zázrakov v Egypte, ako zrútenie chrámov a modiel. Na všetky tieto zázraky najsvätejšia Mária odpovedala hrdinskými skutkami cností, chválami a vďakyvzdávaním Najvyššiemu za to, že Jeho najsvätejšie meno bolo tak slávne zjavené. Snažila sa povzbudzovať nových veriacich, aby boli verní v službe Jej božského Syna a zachovávali svoje povinnosti so vzornou múdrosťou a láskou. S vrúcnou láskou volala k večnému Otcovi, aby pripravil srdcia a duše ľudí na prijatie osvecujúcich slov vteleného Slova a vytrhol ich z temnosti ich nevedomosti.

Poučenie, ktoré mi dala nebeská Kráľovná a Panovníčka.

331. Dcéra moja, niet žiadneho ospravedlnenia pre zábudlivosť a ľahostajnosť, akú javia všetky dietky Cirkvi na rozširovanie a preukazovanie slávy svojmu Bohu tým, že by oboznamovali všetky rozumné tvory s Jeho svätým Menom. Táto ľahostajnosť je oveľa trestuhodnejšia teraz, kedy večné Slovo stalo sa telom v mojom živote, učilo svet a práve preto ho vykúpilo. Pán majúc na zreteli tento cieľ založil svoju Cirkev, obohatil ju požehnaním a duchovnými pokladmi, ustanovil jej kňazov a obdaril ju i časnými majetkami. Všetky tieto dary sú určené nielen pre zachovanie Cirkvi v terajšom stave, ale aj pre jej rozšírenie a získanie ďalších pokolení katolíckej viery. Všetky majú napomáhať v rozširovaní ovocia smrti svojho Vykupiteľa. Niektorí to môžu robiť svojimi modlitbami a vrúcnou túžbou po povýšení a oslávení Jeho svätého Mena, iní udeľovaním almužien, niektorí horlivými kázňami a iní opäť horlivými skutkami lásky. Ak je však táto chabosť snáď menej trestuhodná u nevzdelaných a chudobných, ktorí nemajú nikoho, kto by ich povzbudil, je za to veľmi trestuhodná u bohatých a mocných a najmä u sluhov a prelátov Cirkvi, ktorí zvlášť sú povinní snažiť sa o rozvoj Cirkvi Božej. Mnohí zabúdajúc na hroznú zodpovednosť, aká ich

očakáva, hľadajú iba svoju márnu slávu namiesto slávy Kristovej. Ničia dedičstvo krvi Vykupiteľa na podniky a účely, ktoré nie je slušné ani menovať a svojou vinou nechávajú hynúť nespočetné duše, ktoré pri náležitej snahe sa mohli získať pre Cirkev svätú, lebo pri najmenšom strácajú zásluhy, ktoré takou námahou mohli získať a pripravujú Krista o slávu z toho, že má tak verných sluhov vo svojej Cirkvi. Tú istú zodpovednosť majú aj kniežatá a mocní tohoto sveta, ktorí prijímajú z rúk Božích česť, bohatstvo a časné požehnanie pre rozmnoženie slávy Božej, ale menej pamätajú na túto povinnosť, než ktokoľvek iný.

332. Žiaľ a ľutuj všetko toto zlo a podľa svojich síl sa snaž, aby sláva Najvyššieho bola ohlasovaná, aby Ho poznali všetky národy, aby z každého kameňa mohli byť vzbudení synovia Abraháma /Mt 3,9/, lebo toho všetkého si schopná. Pros Ho, aby poslal schopných robotníkov a dobrých sluhov svojej Cirkvi, aby tak mohol získať všetkých ľudí pre sladké jarmo evanjelia, lebo veľká a bohatá je žatva, ale málo je verných robotníkov a horlivých pomocníkov pre jej zožatie. Nech je živým príkladom pre tvoje jednanie všetko, čo som ti povedala z materinskej lásky a starostlivosti pre získanie následníkov pre môjho Syna a o zachovanie ich v Jeho učení a spoločenstve. Nikdy nedopusti, aby plameň tejto lásky v tvojom srdci uhasol. Tiež moja mlčanlivosť a skromnosť pri svadobnej hostine nech je tebe i tvojim rehoľníčkam neporušiteľným pravidlom pri všetkom vonkajšom jednaní i v samote, v miernosti a opatrnosti v reči, najmä pred ľuďmi, lebo tieto cnosti sú dvorným rúchom, ktorým sa nevesty Kristove musia zdobiť, aby našli milosť v Jeho božských očiach.

Kapitola II.

Presvätá Mária sprevádza Spasiteľa na Jeho kazateľských cestách. Znáša mnohé ťažkosti a stará sa o ženy, ktoré Ho nasledujú a počína si pri všetkom nanajvýš dokonale.

333. Nebolo by od veci, keby sme v tomto životopise popísali zázraky a hrdinské práce Krista, nášho Vykupiteľa a Majstra, lebo Jeho najpožehnanejšia Matka takmer pri všetkých spoluúčinkovala a brala na nich účasť. Ja sa však nemôžem odvážiť podujať na takú obťažnú prácu, ktorá ďaleko presahuje moje sily a schopnosti. Evanjelista svätý Ján, keď popísal mnoho Kristových zázrakov, hovorí na konci svojho evanjelia, že Ježiš urobil mnoho iných vecí, ktoré ani celý svet by tie knihy nemohol obsiahnuť, keby mali byť popísané. /Jn 21,25/. Keď sa táto úloha zdala nemožnou evanjelistovi, o čo viac je to nemožné oveľa nevedomejšej žene, menej užitočnej, než je prach zeme? Všetko, čo bolo potrebné a primerané a čo úplne stačí pre založenie a zachovanie Cirkvi, napísali štyria evanjelisti a nie je potrebné opakovať to v tomto životopise. Avšak pre úplnosť tohoto spisu a tiež preto, aby sme neobišli mlčaním mnohé veľké skutky našej vznešenej Kráľovnej, ktoré v evanjeliách nie sú popísané, je potrebné dotknúť sa niekoľkých zvláštností. Okrem toho myslím, že keď o nich budem písať, utkvejú trvalejšie v mojej pamäti a oboje mi bude k úteche a prispeje k môjmu pokroku. Ostatné, čo evanjelisti popísali vo svojich evanjeliách a o čom mi nebolo prikázané písať, je lepšie nechať pre blažené nazeranie, kde ich svätým ukáže sám Pán a kde Ho za také vznešené diela budú večne chváliť.

334. Z Kány Galilejskej šiel Kristus Pán do Kafarnaumu, veľkého a ľudnatého mesta pri mori Tiberiadskom. Tu, podľa svätého Jána /2,12/ ostal niekoľko dní, hoci nie veľa, pretože sa blížil čas veľkonočný. Pán sa pomaly približoval k Jeruzalemu, aby tam 14. marca slávil tento sviatok. Jeho najsvätejšia Matka, keď sa zbavila svojho domčeka v Nazarete, sprevádzala Ho od tej doby na Jeho cestách, na ktorých kázal a učil, až k päte kríža. Iba niekoľkokrát bola od Neho odlúčená, ako keď odišiel na horu Tábor /Mt 17,1/, alebo pri niektorých zvláštnych obráteniach, ako napríklad ženy Samaritánky, alebo keď sa nebeská Pani sama zdržala niektorými osobami, aby ich poučila o náboženstve. Ale vždy sa zase vrátila k Pánovi a Majstrovi, nasledujúc toto Slnko spravodlivosti, kým nezapadlo do mora smrti. Tieto cesty robila Kráľovná neba pešo, tak ako Jej božský Syn. Keď aj Pán býval cestou unavený, ako hovorí svätý Ján /4,61/, čím teda viac bola unavená táto najčistejšia Pani! Aké útrapy musela znášať na takých obťažných cestách za každého počasia! Tak

prísne zachádzala so svojím veľmi jemným telom! Čo vystála pri týchto námahách, je samo tak veľké, že ani všetci smrteľníci dohromady nikdy sa Jej nemôžu za to dostatočne odvďačiť. Niekedy z dopustenia Božieho trpela takú veľkú slabosť a bolesti, že Pán bol nútený zázračne Jej uľaviť. Inokedy Jej zas prikázal, aby si na niektorých zastávkach niekoľko dní odpočinula, alebo niekedy pri istých príležitostiach udelil Jej telu takú ľahkosť, že sa mohla pohybovať ako na krídlach.

335. Ako som už spomenula, nebeská Pani mala celé učenie evanjeliového zákona napísané vo svojom srdci. Napriek tomu však bola taká horlivá a pozorná pri počúvaní kázne a učenia svojho božského Syna, ako nová učeníčka a požiadala svojich anjelov, aby Jej, kedykoľvek to bude potrebné, keď bola neprítomná, povedali Majstrovu kázeň. Kázeň svojho Syna vždy počúvala kľačiac, čím ako mohla najviac prejavovala úctu, aká patrila Jeho osobe a učeniu. Keďže v každom okamihu vedela, čo sa odohráva v duši Kristovej aj o Jeho ustavičných modlitbách, ktoré vysielal k večnému Otcovi o primeranú náladu sŕdc Jeho poslucháčov a najmä semena Jeho učenia pre život večný, najvrúcnejšie milujúca Matka spojovala sa s Božským Majstrom v Jeho žiadostiach a prosbách, a aby získala pre nich požehnanie. Svojou pozornosťou a úctivosťou učila a pohla iných, aby si náležíte vážili učenie a návody, ktoré im dával Spasiteľ sveta. Presvätá Matka poznala tiež vnútro tých, ktorí počúvali kázeň Pána, ich stav milosti alebo hriechu, ich neprávosti i cnosti. Tieto rôzne skryté vedomosti, presahujúce ďaleko schopnosti ľudské, spôsobovali v Jej vnútri mnoho rôznych dojmov a účinkov lásky a iných cností. Rozpaľovali v Nej horlivosť pre česť a slávu Pána s vrúcnou túžbou, aby ovocie vykúpenia pre duše nebolo stratené, ale zároveň vedomie nebezpečenstva ich straty pre duše pre hriech Ju povzbudzovalo k najvrúcnejším modlitbám pre ich prospech. Cítila vo svojom srdci prenikavú krutú bolesť nad tým, že Boha nebudú všetky tvory poznať a ctiť a táto bolesť bola primeraná k Jej veľkým vedomostiam a chápaniu, ktoré mala o týchto tajomstvách. Pre duše, ktoré odmietajú prístup milosti a Božského pôsobenia, trpela nevýslovný žiaľ a prelievala krvavé slzy pri myšlienke na ich nešťastný stav. To, čo táto Kráľovná vytrpela v tejto svojej starostlivosti a námahách, presahuje všetky bolesti, ktoré vytrpeli všetci mučeníci sveta.

336. So všetkými Spasiteľovými nasledovníkmi a s tými, ktorých prijal do svojich služieb, jednala neporovnateľne opatrne a múdro, najmä s tými, ktorých mala vo veľkej úcte a vážnosti, ako Kristových apoštolov. Starala sa o všetkých ako Matka a ako mocná Kráľovná obstarávala pre nich to, čo potrebovali pre svoju telesnú výživu a odpočinok. Niekedy, keď nemala iné zdroje, požiadala anjelov, aby Jej priniesli pokrmy pre nich i pre ženy, ktoré boli s nimi. Aby im mohla napomáhať v pokroku v duchovnom živote, veľká Kráľovná pracovala toľko, že to nie je možné človeku pochopiť. Napomáhala im nielen svojimi ustavičnými vrúcnymi modlitbami za nich, ale aj svojimi vzácnymi príkladmi a radami, ktorými ich povzbudzovala a posilňovala ako najmúdrejšia Matka a Učiteľka. Keď na apoštolov alebo učeníkov doliehali pochybnosti, čo sa spočiatku stávalo často, alebo keď ich napadlo nejaké tajné pokušenie, presvätá Pani hneď im prišla rýchlo na pomoc, aby ich osvietila a povzbudila svojím jasným svetlom a láskou, ktorá v Nej žiarila. Sladkosťou Jej slov boli neobyčajne potešení a rozradostení. Jej múdrosťou bývali osvietení, pokorou zušľachtení, skromnosťou upokojení a obohatení všetkými požehnaniami tečúcimi z tohoto skladiska všetkých darov Ducha svätého. Za všetky tie dobrodenia, za povolanie učeníkov, za obrátenie hriešnikov a zotrvanie spravodlivých v dobrom, i za všetky diela milostí a cností vzdávala Bohu náležité vďaky, oslavujúc tieto udalosti slávnostnými hymnami.

337. Ako nám evanjelista hovorí, niektoré ženy z Galileje nasledovali Krista Pána na Jeho cestách. Svätý Matúš, svätý Marek a svätý Lukáš vravia, že niektoré Pán zbavil diabolskej posadlosti a uzdravil z iných chorôb, Ho sprevádzali a Mu slúžili /Mt 27, Mk 15, Lk 8/. Pán života večného nevylučoval žiadne pohlavie, aby Ho nasledovali a napodobňovali Ho v Jeho učení. Preto niektoré ženy Ho sprevádzali a slúžili Mu hneď od začiatku Jeho učiteľskej činnosti. Božská múdrosť to tak zariadila z istých dôvodov, z ktorých jedno bolo prianie, aby obstaral požehnanej Matke Božej vhodné spoločníčky na tých cestách. Naša Kráľovná sa obzvlášť zaujímala o tieto zbožné , sväté ženy. Zhromažďovala ich okolo seba, poučovala ich a vyučovala náboženstvu a privádzala ich ako poslucháčky na kázne svojho Božského Syna. Hoci sama bola dokonale osvietená a vyučená v náukách evanjelia a dosť schopná, aby ich učila ceste života, predsa však,

aby zakryla toto tajomstvo svojho Srdca, vždy používala výroky Kristove z Jeho verejných kázni, ako text pre poučovanie a napomínanie, kedykoľvek vyučovala tieto a mnohé iné ženy, ktoré k Nej prišli pred vypočutím alebo po vypočutí Spasiteľa sveta. Všetky však nenasledovali Krista, ale snahou nebeskej Panej všetky obdržali dostatok vedomostí o svätých tajomstvách pre svoje obrátenie. Tak priviedla veľký počet žien k poznaniu Krista, na cestu spasenia a k dokonalosti podľa návodu evanjelia, hoci evanjelisti nehovoria o nich viac, len že niektoré z nich nasledovali Krista. Nebolo potrebné, aby evanjelisti o týchto veciach podrobnejšie písali vo svojich evanjeliách. Obdivuhodná činnosť blahoslavenej Panej sa neuspokojila iba s vyučovaním týchto žien božskej viere a cnostiam obyčajnými slovami, ale učila ich aj skutkami, ako sa majú cvičiť v horlivej láske navštevovaním chorých v nemocniciach, chudobných, väzňov a zarmútených, ošetrovať rany vlastnými rukami, utešovaním skľúčených a poskytovaním pomoci každému, kto ju potreboval. Keby som chcela popísať všetky tieto skutky, bolo by potrebné väčšiu časť tohoto životopisu vyplniť popisovaním týchto, alebo oveľa viac predĺžiť.

338. Nespočitateľné a veľké zázraky našej veľkej Kráľovnej, ktoré vykonala v dobe verejného pôsobenia Krista Pána, nie sú poznačené v evanjeliách ani nikde inde, lebo evanjelisti písali iba o zázrakoch Kristových a to iba nakoľko to bolo potrebné pre založenie viery a Cirkvi. Bolo potrebné, aby ľudia boli najprv dobre upevnení v tejto viere, skôr než boli zjavené veľké skutky najsvätejšej Matky. Podľa toho, čo mi bolo dopriate poznať, je isté, že nielen spôsobila mnoho zázračných obrátení, ale aj uzdravovala slepých a chorých a kriesila mŕtvych. Že to tak bolo, je úplne primerané z mnohých dôvodov. Predovšetkým bola pomocníčkou v hlavnom diele, pre ktoré vtelené Slovo prišlo na svet, najmä pri Jeho kázňach a pri vykúpení, lebo skrz toto večný Otec otvoril poklady svojej všemohúcnosti a nekonečnej dobroty, ktoré ukázal v Božskom Slove a v nebeskej Matke. Na druhej strane zas, Ona ako Jeho Matka mala byť podobná svojmu Synovi v skutkoch i zázrakoch, rozmnožujúc slávu Jeho, lebo tým potvrdila dôstojnosť i učenie svojho Syna a nanajvýš účinne Mu pomáhala v Jeho poslaní. Že tieto zázraky ostali utajené, stalo sa riadením božskej Prozreteľnosti i na snažné prosby samotnej Panny Márie, lebo ich robila s takou múdrou tajnosťou, aby všetky prispievali k zvýšeniu slávy a zvelebenia Vykupiteľa, ktorého menom a mocou sa konali. Rovnako si počínala aj pri svojom vyučovaní. Nekázala verejne, ani na žiadnom vopred určenom mieste alebo v určitom čase, ani tým, o ktorých sa starali ustanovení učitelia a prisluhovatelia slova Božieho. Blahoslavená Pani vedela, že táto práca nebola zverená ženám /1 Kor.14,34/. Ona sa uspokojila, keď mohla poskytnúť pomoc súkromným poučovaním a rozhovormi, čo robievala s nebeskou múdrosťou a pôsobivosťou. S touto pomocou a svojimi modlitbami dosiahla Mária obrátenie veľkého počtu duší.

339. Toto ľahšie pochopíme, ak si pripomenieme, že okrem nebeských účinkov Jej slov, bola obdarená tiež najdokonalejším poznaním prirodzenosti, povahy, náklonností a zlých zvykov všetkých ľudí, najvhodnejšieho času a príležitosti pre privedenie všetkých na cestu života večného a že k tomuto poznaniu sa pojili veľmi vrúcne modlitby a jej neobyčajná láskavosť v slovách. Všetky tieto dary boli oživované veľmi vrúcnou láskou a túžbou priviesť duše ku spaseniu a k priateľstvu s Pánom a preto výsledky Jej prác boli nesmierne veľké. Zachránila premnohé duše svojím neustálym vedením a ich osvecovaním. Žiadna z Jej prosieb Jej nebola odopretá a žiadna z Jej snáh nebola bez účinkov, aké pre nich vyprosovala. Pretože teda dielo spásy bolo hlavným predmetom Jej snáh, teda iste robila väčšie skutky než ľudia v tomto živote si môžu predstaviť. Pri všetkých týchto prácach nebeská Pani si počínala nanajvýš jemne, ako najprostejšia holubička s krajnou trpezlivosťou a znášanlivosťou. Prehliadala nedokonalosti a hrubosti nových veriacich, a osvecovala nevedomosť veľkého počtu tých, ktorí sa podriaďovali náukám Vykupiteľovým. Pri všetkých okolnostiach zachovávala pokojnú veľkomyselnosť Kráľovnej, ale zároveň jedine Ona napodobňujúc Spasiteľa, vedela s ňou spájať dokonalú pokoru a nežnosť. Spasiteľ a Jeho Matka hovorili spolu o všetkých a jednali s nimi s takou veľkou láskavosťou a plnosťou lásky, že nikdy nemohol byť ospravedlnený, kto sa pokorne nepodrobil takým Učiteľom. Hovorili a obcovali s učeníkmi i so ženami, ktoré ich nasledovali, /Mt 9,10, Jn 12,2, Lk 5,29,7,36/ zachovávajúc všetku patričnú miernosť a zdržanlivosť, takže nik nemohol v tom vidieť niečo neobyčajné, alebo mať nejakú pochybnosť, že Spasiteľ bol pravým človekom, prirodzeným a zákonitým Synom presvätej

Márie. Taktiež pre tú príčinu Pán jednal aj s inými ľuďmi s takou vľúdnosťou, ako je písané vo svätých evanjeliách.

Poučenie, ktoré mi dala najsvätejšia Kráľovná Mária.

340. Dcéra moja, je pravda, že som pracovala viac, než je ľuďom známe, ba viac, než si môžu predstaviť, keď som sprevádzala svojho Božského Syna až k päte kríža. A moja starostlivosť o ich blaho nebola o nič menšia ani po Jeho smrti, ako poznáš pri písaní tretej časti tohoto životopisu. Pri všetkých mojich prácach a námahách cítila som v duši nevýslovnú radosť, keď som videla vtelené Slovo pracovať pre spásu ľudstva a otvárať knihu zapečatenú siedmimi tajomstvami Jeho božstva a presvätého človečenstva. Ľudské pokolenie mi dlhuje nie menej za tieto radosti nad blahom každého z nich, než o moju starostlivosť o jeho dosiahnutie, pretože oboje pochádza z tej istej lásky. Prajem si, aby si ma v tejto veci nasledovala, ako som ťa už mnohokrát vyzývala. Hoci si svojimi telesnými ušami nepočula kázne môjho božského Syna, ani Jeho hlas, keď kázal, môžeš ma predsa napodobňovať v úctivosti, s akou som Ho ja počúvala, lebo je to ten istý Pán, ktorý hovorí k tvojmu srdcu a ktorý ťa učí rovnakým pravdám. Preto ťa vyzývam, aby si kedykoľvek poznáš osvecujúci hlas svojho Ženícha a Pastiera, pokľakla a úctivo počúvala Jeho slová, klaňajúc sa Mu plná vďačnosti a zapísala si Jeho rady do svojho srdca. Keby sa tak stalo na verejnom mieste, kde nemôžeš prejavovať túto vonkajšiu úctu, urob tak vo vnútri a počúvaj Ho vo všetkých veciach, ako by si bola prítomná na Jeho kázni, lebo tak, ako by ťa nebolo urobilo šťastnou, keby si Ho bola počula vtedy, ale neposlúchla Ho, tak sa môžeš stať šťastná, ak urobíš to, čo od Neho počuješ vnútri, i keď Ho nepočuješ telesným sluchom. Nakoľko Najvyšší i ja sme ti preukázali neobyčajne veľkú láskavosť a milosrdenstvo, preto i tvoje povinnosti sú veľké. Nemaj ospalé a ľahostajné srdce, aby si neostala chudobná pri takom bohatstve božských osvietení.

341. Nielen vnútorný hlas Pána máš počúvať s úctou, ale tiež hlas Jeho sluhov, kazateľov a kňazov, ktorých slová sú ozvenou Najvyššieho a vodovody, ktorými tečú do duše požehnané náuky života a nevysychajúce žriedla božských právd. V nich hovorí Boh a ozýva sa hlas Jeho božského Zákona. Počúvaj ich s takou úctou, ako by si počúvala Boha a nechci hľadať nejaké chyby alebo si dovoľovať posudzovanie toho, čo hovorí. Musíš to všetko považovať za múdre a výborné a v každom z nich počuť hlas Krista, môjho Syna a Pána. Varuj sa, aby si neupadla do pochabej domýšľavosti svetákov, ktorí s veľmi trestuhodnou márnomyseľnosťou a pýchou, ktorá sa Bohu veľmi protiví, pohŕdajú Jeho sluhami a kazateľmi, pretože nekážu podľa ich pokazenej chuti. Keď prídu, aby počuli o božských pravdách, posudzujú iba výslovnosť a sloh, akoby Slovo Božie nebolo živé a mocné, /Žid 4,12/ nazávislé na rečníckom alebo umeleckom usporiadaní, prispôsobené iba slabostiam poslucháčov. Nepovažuj túto radu za nedôležitú! Venuj pozornosť všetkému, čo ti hovorím v tomto životopise, lebo ako starostlivá Učiteľka prajem si ťa poučiť tak o malých ako aj o veľkých veciach a o bodoch dôležitých i menej dôležitých. Pamätaj si, že robiť niečo dokonalé je vždy veľké. Taktiež ti radím, aby si jednala prívetivo ako s bohatými tak i s chudobnými, bez prijímania osôb, čo je také obyčajné u dietok Adamových. Môj Syn i ja zavrhujeme všetko také rozlišovanie a ukazujeme sa rovnako láskaví ku všetkým, ba ešte láskavejší k tým, ktorí sú najviac opovrhovaní, núdzni a trpiaci. /Jak 2,2/. Svetská múdrosť hľadí iba na osobu, nie na stav duše a na cnosť, ale iba na vonkajší lesk, ale nebeská múdrosť vidí vo všetkých obraz Boží. Práve tak málo by si sa mala pozastaviť nad tým, keď tvoje spolusestry a blížni pozorujú tvoje prirodzené nedostatky, také, ako sú následky dedičného hriechu, choroby, únavu, chuť k jedlu a iné slabosti. Niekedy skrývanie týchto slabostí je pokrytectvom a dôkazom nedostatku pokory. Priatelia Boží sa majú obávať iba pred hriechom a byť ochotní radšej zomrieť, než sa ho dopustiť. Všetky ostatné nedostatky nepoškvrňujú svedomie a nie je potrebné ich skrývať.

Kapitola III.

Pokora blahoslavenej Márie aj pri zázrakoch, ktoré Pán robil. Poučenie o pokore, ktoré dala apoštolom ohľadne zázrakov, ktoré sami mali robiť a iné úvahy.

342. Hlavnou úlohou, ktorou sa máme zo života blahoslavenej Panny naučiť (ak ju pozorne sledujeme), je ukážka čistej, hlbokej pokory Kráľovnej a Učiteľky pokorných. Táto cnosť je u Nej tak nevýslovne veľká, že ju nikdy nebude možné dostatočne vychváliť a náležíte oceniť, pretože v celej jej dokonalosti ju nikdy nepochopia ani anjeli, ani ľudia. Tak ako sa dáva cukor do pokrmov a liekov, aby zmenšil ich horkú chuť, tak boli pokorou premiešané všetky cnosti a skutky Panny Márie, čím sa stávali príjemné a podľa priania Najvyššieho, a milé ľuďom, takže pre Jej pokoru Všemohúci pohliadal na Ňu so záľubou a všetky národy Ju nazývajú blahoslavenou /Lk 1,48/. Najmúdrejšia Pani cez celý svoj život nepremeškala ani jedinú príležitosť, okolnosť, čas alebo miesto pre robenie všetkých cností, ktoré mala možnosť vykonať, ale oveľa obdivuhodnejšie je, že žiadnemu Jej skutku, ani žiadnej Jej cnosti nechýbal ani najmenší bod pokory. Táto cnosť Ju povzniesla nad všetko, čo nie je Boh. A tak ako pokorou Mária prekonala všetky tvory, tak v istom zmysle touto cnosťou premohla tiež Boha samého tým, že Ho pohla, aby v Nej našiel také zaľúbenie, že žiadna milosť, ktorú si priala vyprosiť buď pre seba alebo pre iných, nikdy Jej nebola odmietnutá. Svojou pokorou podmanila si všetky tvory, aby jednali podľa Jej priania. Už v dome svojich rodičov, ako som hovorila v prvej časti, zvíťazila nad svojou matkou, svätou Annou i služobníkmi, že Jej dovolili cvičiť sa v pokore. V chráme Jej spoločníčky sa konečne tiež zmierili s Jej sebaponižovaním. V manželstve svätý Jozef Jej dovolil vykonávať najnižšie práce. Anjeli ustúpili pred Jej túžbou po nízkych zamestnaniach. Apoštoli a evanjelisti poslúchli Jej žiadosť, aby o Nej nehlásali chválu pred svetom. Svojou pokorou pohla nebeského Otca i Ducha svätého, ba aj svojho najsvätejšieho Syna, aby to tak zariadili, aby Jej dôstojnosť ostala pred svetom ukrytá, a aby sa s Ňou jednalo tak, aby to nepohlo ľudí chváliť Ju za to, že bola Matka Toho, ktorý robil tak veľké zázraky a hlásal také sväté učenie.

343. Takú hlbokú a vynikajúcu pokoru mohla prejavovať iba najpokornejšia z pokorných, lebo nik iný z dietok Adamových, ani z anjelov nemohol nikdy zaujímať podobné postavenie konať ich, ani keby ich prirodzenosť nebola nižšia než Jej. Lepšie to porozumieme, keď uvážime, ako hlboko vnikol jed do ostatných smrteľníkov už prvým poštipnutím starého hada, že Božská Múdrosť, aby mohla proti nemu pôsobiť, určila samotné zlé následky hriechu ako liek. Lebo naše vlastné nedostatky, keď si ich svedomie uvedomuje, majú nám napomáhať, aby sme pociťovali dedičný pokles nášho terajšieho stavu existencie, ktorý by sme si ináč nikdy nepovšimli. Je isté, že máme duchovnú, nehmotnú dušu. Tá však patrí k najnižšiemu rádu duchovných bytostí, kdežto Boh zaujíma najvyšší a anjeli prostredný. A čo sa týka nášho tela, to nielen že je utvorené z najnižšej hmoty, totiž z hliny, ale k tomu, z jej najnečistejšieho druhu, z blata/I.Mojž.2,7/. Toto všetko večná Múdrosť a Moc neusporiadala nadarmo, ale pre veľký účel, s úmyslom, aby blato zeme vždy zaoberalo svoje patričné miesto a bolo spokojné s najnižším miestom, nehľadiac na to aké je ozdobené a okrášlené milosťou, pretože všetky milosti musí nosiť iba v nádobe z hliny a prachu /II Kor 4,7/. My všetci strácame zo zreteľa túto pravdu o svojej nízkosti, tak našej dedičnej ľudskej prirodzenosti preto, aby sa v nás živo udržal tento pocit našej biedy a nízkosti; je potrebné, aby sme pociťovali útoky našich vášní a neporiadku v našom jednaní. I naša denná skúsenosť v tom ohľade stačí, aby nás priviedla k poznaniu a vyznaniu našej prevrátenosti. My si však stále robíme nároky na vynikajúcu vznešenosť a ušľachtilosť tela, napriek tomu, že sme iba prach a blato zemské a okrem toho ešte svojimi skutkami potvrdzujeme, že nie sme hodní ani tejto nízkej, pozemskej existencie.

344. Jedine presvätá Mária, pretože nebola dotknutá Adamovou vinou, ani neznášala žiaden z nečistých a nebezpečných následkov onej viny, bola odborníčka v umení pravej pokory a dosiahla v nej najvyššiu dokonalosť. A práve preto, že v celom rozsahu chápala postavenie, ktoré zastávala ako obyčajný tvor, pokorovala sa viac než všetky dietky Adama, hoci tieto nie sú obťažené iba pozemským pôvodom, ale aj mnohými svojimi vlastnými hriechmi. Iní ľudia, ak sa stanú pokorní, boli najprv pokorení a museli vyznať s Dávidom: *„Prv než som bol ponížený, ja som zhrešil,“* a *„Dobre mi, že si ma pokoril, aby som sa naučil Tvojim ustanoveniam.“* /Ž 118,67,71/. Ale Matka pokory sa nepokorovala skrz poníženie. Ona bola pokorná, i napriek tomu, že nikdy nebola znížená

vinou alebo vášňou, ale vždy bola veľkomyselne sama od seba pokorná. Hoci anjelov nie je možné náležíte prirovnať k ľuďom, lebo sú z vyššieho rádu a prirodzenosti a bez vášni a bez viny hriechu, ale napriek tomu títo vznešení duchovia nemohli dosiahnuť Máriinu pokoru, aj keď sa pokorovali pred svojím Stvoriteľom ako Jeho tvorovia. Pretože blahoslavená Pani mala pozemský a ľudský pôvod, to jej bolo pohnútkou a pomôckou, aby vynikla v sebaponižovaní nad anjelov, pretože oni nemohli použiť svoju vyššiu duchovnú prirodzenosť ako príčinu, aby sa mohli poníziť natoľko, ako blahoslavená Kráľovná. Okrem toho Ona mala dôstojnosť Matky Božej a Veliteľky anjelov i všetkého tvorstva a žiaden z nich sa nemohol preukázať takou dôstojnosťou a vznešenosťou, ktorá zvyšovala každý úkon pokory blahoslavenej Panny a bola príčinou, že Jej pokora prevyšovala všetku dokonalosť tejto cnosti, ktorú kedy dosiahla ktorákoľvek iná stvorená bytosť.

345. Vynikajúca veľkosť pokory Panny Márie bola úplne jedinečná a vlastná iba Jej, lebo ani úplné vedomie, že je Matka Božia, ani uváženie všetkých divov, ktoré vykonala, alebo ktoré vykonal Jej božský Syn, ani Jej postavenie ako Opatrovníčky a Rozdávateľky všetkých božských pokladov ako najviac nepoškvrnenej zo všetkých tvorov, ako najmocnejšej a najviac vyznamenanej zo všetkých tvorov Božích, nikdy nebola v stave, aby Jej srdce opustilo miesto, ktoré si vyvolila tým, že sa oceňovala ako najnižšie dielo rúk Najvyššieho. Ó, nevídaná pokora! Ó, vernosť, aká sa nikdy nenašla u smrteľníkov! Ó, múdrosť, akú ani anjeli nemôžu dosiahnuť! Kto z tých, ktorého všetci uznávajú za nanajvýš vyvýšeného zo všetkých tvorov, môže sa podceňovať a považovať za najnepatrnejšieho? Kto ako Ona môže skrývať pred sebou chválu, ktorú mu všetci jednomyseľne vzdávajú? Kto z Jej nasledovníkov môže sám sebou tak pohŕdať, keď všetci ostatní ho obdivujú? Kto z tých, ktorí sú vyvolení pre vysoké vyznamenanie, nezabúda na svoju nízkosť a kto pozvaný k takému postaveniu môže si tak voliť miesto najnižšie, nie z nutnosti alebo zo zármutku, ani preto, aby prejavil svoj nesúhlas, nevôľu, ale s celým srdcom a s najúprimnejšou spokojnosťou! Ó, dietky Adamove, akí sme všetci ľahostajní a tupí v tejto božskej vede! Ako je nutné, aby Pán ukrýval pred nami naše vlastné požehnania alebo ich sprevádzal nejakými obtiažami či protiváhou, aby sme nezmarili všetku Jeho dobrotu k nám, aj aby sme boli chránení pred túžbou niečo ukradnúť zo slávy, ktorá patrí Jemu ako Pôvodcovi všetkého dobrého v nás! Poznajme, aká zbabelá je naša pokora a aké je neisté, či sme ju vôbec kedy mali, keď Pán je takmer nútený používať obozretnosť a opatrnosť, keď nám zveruje nejakú prednosť alebo cnosť, pretože naša pokora je taká slabá a málokedy sa stane, aby naša nerozumnosť si nedovolila buď nejakú malú krádež pri takých príležitostiach, alebo aspoň márne zaľúbenie, či nerozvážnu radosť.

346. Pokorné chovanie najsvätejšej Márie vzhľadom k zázrakom Krista Pána vzbudzovalo u anjelov veľký obdiv, lebo neboli zvyklí vidieť u dietok Adamových, ba ani medzi sebou také sebaponižovanie pri takej veľkej dokonalosti a vznešenosti jednania. Ani zázraky Spasiteľa, v ktorých svätí anjeli očakávali a už aj skúsili dôkazy Jeho všemohúcnosti, nevzbudili v nich taký obdiv, ako neporovnateľná vernosť, s ktorou blahoslavená Panna prisudzovala všetky zázračné skutky cti a sláve Božej a seba považovala za nehodnú ich, takže to pokladala za zvláštne dobrodenie od svojho božského Syna, že kvôli Jej trestuhodnosti od nich neupustil. Tak sa pokorovala, napriek tomu, že Ona sama svojimi stálymi modlitbami bola spolupôsobiacou príčinou skoro všetkých zázrakov, ktoré Pán robil, ani keď sa nezmienila o pravde, že keby nebolo prostredníctvo nebeskej Matky medzi Kristom a ľudským pokolením, svet by nikdy nebol dostal evanjelium, ani by si nikdy nebol zaslúžil prežívať jeho účinky.

347. Ani nemohlo byť ináč, ako že zázraky Krista Pána a Spasiteľa, ktoré boli také nové a na svete neslýchané, mali za následok, že pre ne i Jeho najsvätejšia Matka bola veľmi obdivuhodná a ctená, lebo nepoznali Ju iba apoštoli a učeníci, ktorí na Ňu pozerali ako na pravú Matku Vykupiteľa, ale aj noví veriaci, ktorí Ju ctili ako pravú Matku Mesiáša, často prichádzali a blahopriali Jej pre tie divy, ktoré robil Jej Syn. Ale to všetko bolo pre Ňu zase iba novou príležitosťou k pokore, lebo sa vždy v duchu nad všetko ľudské pochopenie ponižovala až do prachu. Avšak pri všetkej svojej pokore nezabúdala byť vďačná za všetky milosti a dobrodenia, ktoré tak hojne dostávala, lebo pritom, že sa pokorovala, pozorujúc všetky veľké skutky Krista, vzdávala tiež náležité vďaky večnému Otcovi za každý z nich a tým vyplnila veľkú prázdnotu nevďaku ľudského pokolenia. A pomocou neviditeľného spojenia Jej najčistejšej duše s dušou Spasiteľa, snažila sa všetku poctu

poslucháčmi Jej preukazovanú obracať na Boha, svojho Syna. O niektorých takých prípadoch sa zmieňuje aj evanjelista. Napríklad, keď Židia pri uzdravení hluchonemého vraveli, že Kristus pomocou Belzebuba vyháňa zlých duchov, Pán vnukol jednej žene, aby zvolala: *„Blahoslavený život, ktorý Ťa nosil a prsia, ktoré si požíval.“* Pokorná Matka počujúc tie slová chvály, prosila svojho božského Syna, aby odvrátil od Nej túto chválu a Pán privolil Jej žiadosti a obrátil tie slová ešte na väčšiu chválu, ale vtedy ešte skrytú a povedal: *„Tým viac blahoslavení, ktorí slovo Božie počujú a zachovávajú.“* /Lk 11,28/. Týmito slovami potlačil chválu vzdanú Jeho Matke, ale zároveň ju zvýšil tým, že poukázal na Jej svätosť, čím chcel obrátiť pozornosť svojich poslucháčov na podstatu všetkých cností, v ktorej Jeho Matka nad všetkých nanajvýš obdivuhodne vynikala, hoci vtedy žiaden z poslucháčov si nevšimol tento skrytý zmysel.

348. Iný podobný prípad uvádza svätý Lukáš, keď hovorí, že ktosi prerušil reč Pána posolstvom, že Jeho Matka a bratia prišli a že sa k Nemu nemohli dostať pre veľký nával ľudu. Najmúdrejšia Panna, obávajúc sa, aby niektorí z tých, ktorí to počuli nezačali tlieskať pri pohľade na Matku Spasiteľa, poprosila v duchu svojho Syna, aby tomu predišiel. A Pán opäť Jej vyhovel a povedal: *„Moja Matka a moji bratia sú tí, ktorí slovo Božie počúvajú a plnia.“* /Lk 8,21/. Ani týmito slovami Pán nepripravil svoju Matku o česť, aká Jej patrila pre Jej svätosť, ale poukázal, že Ju treba uctievať nad všetkých ostatných. Avšak povedal to opäť takým spôsobom, že tým odvrátil od Nej pozornosť okolostojacich a Ona dosiahla svoj cieľ, aby Pán sám bol chválený a ctený za svoje skutky. Chcem poukázať, že tieto udalosti sa stali, ako mi bolo zjavené, pri dvoch rôznych príležitostiach, každá na inom mieste. Preto svätý Lukáš ich zaznačil vo dvoch rozdielnych kapitolách, v ôsmej a deviatej, hoci svätý Matúš na to poukazuje v dvanástej kapitole, keď rozpráva o uzdravení posadlého, ktorý bol slepý a nemý a hneď na to dodáva, že Spasiteľ bol upozornený na prítomnosť svojej Matky a svojich bratov, a že si prajú s Pánom hovoriť. Preto v dôsledku toho, čo je tam ďalej písané, niektorí vysvetľovatelia sa domnievali, že obidva uvedené prípady sa odohrali na jednom mieste a v tom istom čase. Keď ma však predstavení vyzvali, aby som sa na to opäť spýtala, bolo mi povedané, že to boli dve rozdielne udalosti, ktoré sa stali každá v inom čase, čo možno poznať aj z ďalšieho obsahu tých kapitol. Svätý Lukáš sa zmieňuje o tom, čo zvolala jedna žena, keď popísal uzdravenie posadlého, ktorý bol hluchonemý. O druhom prípade hovorí v ôsmej kapitole po tom, keď Pán rozprával o horčičnom semene. Oba prípady nasledovali vždy hneď potom, o čom predtým evanjelista hovoril.

349. Aby sme lepšie poznali dokonalú zhodu evanjelistov s tým, prečo blahoslavená Kráľovná pri tých príležitostiach prišla za svojím Synom, prajem si povedať, že panenská Matka rada počúvala kázne Kristove z dvoch príčin. Niekedy Ho chcela počuť pre tú príčinu, ktorú som uviedla vyššie, inokedy Ho zas vyhľadala, aby Ho poprosila o nejakú milosť pre duše, týkajúcu sa buď obrátenia alebo uzdravenia chorých, lebo táto najláskavejšia Pani sa starala odstrániť všetky také zlá, tak ako to urobila na svadbe v Káne. Keď sa dozvedela o týchto rôznych naliehavých potrebách buď prostredníctvom anjelov alebo vnútorným osvietením, prichádzala k Pánovi; a pre ten účel hľadala Pána tiež pri týchto príležitostiach, o ktorých sa zmieňujú evanjelisti. Pretože sa to neprihodilo iba raz, ale mnohokrát, a pretože zástupy počúvajúce kázne boli často veľmi veľké, bol pri oných zmienených, i mnohých iných nespomínaných príležitostiach upozornený, že Jeho Matka a Jeho bratia Ho hľadajú a pri tých dvoch príležitostiach vyslovil oné slová, ktoré svätý Lukáš a svätý Matúš zaznačili. Nie je na tom nič neobyčajné, že opakoval tie isté slová pri dvoch rozdielnych príležitostiach. Veď opakoval pri rôznych príležitostiach tiež iné výroky, ako napríklad: *„Každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponižuje, bude povýšený,“* /Lk 14,11,18,14/ ktoré povedal v podobenstve o mýtnikovi a farizejovi a tiež v podobenstve o hosťoch pozvaných na svadbu, ako možno vidieť v štrnástej a osemnástej kapitole evanjelia svätého Lukáša a v dvadsiatejtretej kapitole evanjelia svätého Matúša.

350. Blahoslavená Panna Mária sa necvičila v pokore iba sama pre seba, ale bola tiež veľkou učiteľkou pokory apoštolom a učeníkom, lebo bolo potrebné, aby boli v tejto cnosti dobre založení a upevnení, aby mohli obdržať dar konať divy a zázraky a to nielen neskoršie pri zakladaní Cirkvi, ale i teraz, v prvých začiatkoch ich kazateľskej povinnosti. Svätí evanjelisti nám hovoria, že Pán poslal pred sebou apoštolov /Lk 9,2/ a neskoršie sedemdesiatichdvoch učeníkov, a že im dal moc

vyháňať diablov z posadlých a uzdravovať chorých. Veľká Majsterka pokorných radila im a napomínala ich slovami života večného, ako si majú počínať pri konaní tých zázrakov. Svojím poučovaním a príhovormi hlboko do ich srdca zasadila ducha múdrosti a pokory, takže dobre poznávali, že tieto zázraky sú robené iba božskou mocou, a že všetka sláva z týchto skutkov náleží iba samému Pánovi. Chápali, že oni sú iba nástrojmi a že ako štetec nezasluhuje chválu za umelecké dielo, alebo meč za dobyté víťazstvo, ale umelec a ten, kto mečom bojoval, tak všetka česť a chvála za zázraky, ktoré vykonali, náležia Pánovi a Majstrovi, v ktorého mene ich konali. Je hodné všimnúť si, že o žiadnom z tých poučení, ktoré dostali apoštoli od blahoslavenej Panny skôr než boli poslaní kázať, nie je v evanjeliách žiadna zmienka. To sa však stalo úmyselne, pretože všetky tie poučenia im dala blahoslavená Pani. A predsa, keď sa učeníci vrátili k svojmu Pánovi a plní radosti Mu rozprávali, že sa im v Jeho mene aj zlí duchovia poddávali /Lk 10,17/, Pán im pripomenul, že On im tú moc dal a z toho aby sa neradovali, ale aby sa radovali z toho, že ich mená sú zapísané v nebesiach. Taká slabá je naša pokora, že Spasiteľ sám musel použiť také napomenutie a protidávku, aby svojich učeníkov v nej udržal.

351. Neskoršie však, aby sa stali hodnými zakladateľmi Cirkvi svätej, bolo im treba ešte viac poznanie pokory, ktorej ich učil Kristus Pán a Jeho svätá Matka, lebo potom robili ešte väčšie zázraky v mene Krista pre rozšírenie a upevnenie viery v evanjelium, ktoré hlásali. Pohania, ktorí boli zvyklí slepo vzdávať božskú poctu čomukoľvek veľkému alebo zvláštnemu, vidiac zázraky, ktoré apoštoli robili, hneď ich chceli uctievať ako bohov. Tak keď videli, že svätý Pavol a svätý Barnabáš uzdravili v Likaunii v Listre od narodenia chromého /Sk 14,9/, prehlásili jedného za Merkura a druhého za Jupitera. Neskoršie, keď svätý Pavol nezomrel po uhryznutí hadom, kdežto iní, ktorí boli uhryznutí, zomreli z toho, bol považovaný za boha /Sk 28,6/. Všetky tie zázračné udalosti a príležitosti Mária, ako Pomocníčka svojho božského Syna v zakladaní zákona milosti, už vopred videla plnosťou svojich vedomostí. Kristus v dobe svojich kázni, ktoré trvali tri roky, šiel trikrát sláviť Veľkú noc a blahoslavená Pani Ho každý raz sprevádzala a bola prítomná, keď prvý rok použil bič pri vyháňaní predavačov oviec a dobytka z domu Božieho. Pri všetkých skutkoch, ktoré Spasiteľ v tom meste urobil, i pri Jeho utrpení, naša veľká Pani Ho sprevádzala s obdivuhodnou láskou a hrdinskými úkonmi cností, ktoré podľa možností a okolností robila, a pri všetkom si počínala nanajvýš dokonale. Najmä pri osvedčovaní svojej vrúcnej lásky, ktorú čerpala od samého Pána. Pretože žila jedine v Bohu a Boh v Nej, láska Kristova horela v Jej srdci a pobádala Ju, aby zo všetkých síl tela i duše vyhľadávala iba dobrá pre svojich blížnych.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba.

352. Starý had vo svojej zlosti a prehnanosti napína všetky sily, aby zničil v ľudskom srdci vedomosti o pokore, ktoré zasial Vykupiteľ ako semeno do ľudského srdca a namiesto nej snaží sa nasiať doň kúkoľ pýchy /Mt 13,25/. Aby duša tento kúkoľ mohla vykoreniť a nechať voľný rast požehnaniu pokory, je nutné, aby prijímala a vyhľadávala pokorovanie od svojich blížnych, i aby Pána so všetkou úprimnosťou srdca bez prestania prosila o túto cnosť i o prostriedky, aby ju dosiahla. Je veľmi málo duší, ktoré sa venujú tejto vede a dosahujú dokonalosť v tejto cnosti, pretože to vyžaduje víťazstvo nad sebou samým, čo málokto dosahuje i medzi tými, ktorí sľubujú, že sa budú snažiť byť cnostní. Táto nákaza pýchy tak hlboko vnikla do ľudských schopností, že má účasť skoro na všetkých činoch človeka a ťažko by sa našiel jeden medzi nimi, ktorý by bol bez pýchy, práve tak ako ruža nikdy nerastie bez tŕnia alebo zrno bez šupy. Pre tú príčinu Najvyšší tak veľmi si váži opravdu pokorných a tých, ktorí úplne nad pýchou zvíťazili, povyšuje a radí medzi kniežatá svojho ľudu a pokladá ich za svoje milované dietky a oslobodzuje ich od satanovej nadvlády. Tým sa stáva, že diabol ťažko sa odváži pozrieť na nich, pretože sa bojí pokorných aj ich víťazstva nad ním viac než pekelného ohňa.

353. Prajem si, moja najdrahšia, aby si dosiahla neoceniteľný poklad pokory v plnej miere, i aby si obetovala Najvyššiemu srdce ochotné a poddajné, aby do neho mohol vtisnúť, ako do mäkkého vosku, obraz môjho pokorného jednania. Pretože si už bola poučená o takých hlboko skrytých tajomstvách, týkajúcich sa tejto svätosti, máš teda veľkú povinnosť, aby si zodpovedala mojim prianiam a nestrácala ani najmenšiu príležitosť k pokoreniu a k pokroku v tejto cnosti. Ani

jedinú z nich nepremeškaj, lebo vieš, ako veľmi som ich vyhľadávala ja, Matka samého Boha, najčistejšia a plná milosti. Čím väčšie boli moje prednosti, tým väčšia bola aj moja pokora, pretože podľa môjho úsudku, ďaleko presahovali moje zásluhy a iba zvyšovali moje povinnosti. Vy, dietky Adamove, všetky ste boli počaté v hriechu /Ž 50,7/ a niet ani jediného, ktorý by sa nedopustil vlastných hriechov. Ak nik nemôže poprieť túto skazenosť svojej prirodzenosti, prečo sa všetci nepokorujú pred Bohom i pred ľuďmi? Ponižovať sa až do prachu a stavať sa na posledné miesto nie je príliš veľkým pokorovaním pre tých, ktorí zhrešili, lebo i tak ešte vždy budú viac ctení, než si zaslúžia. Opravdu pokorní sa musia ponižovať viac než si zaslúžia. Keby všetky tvory nimi opovrhovali a s odporom sa od nich odvracali alebo ich urážali, keby aj sami sa považovali za hodných pekelného ohňa, tým by iba zadosťučinili spravodlivosti, nie však požiadavkám pokory, lebo by pripúšťali iba to, čo si zaslúžia. Ale pravá, hlboká pokora ide ďalej a túži po väčšom pokorení, než si podľa spravodlivosti zaslúži. Preto niet žiadneho smrteľníka, ktorý by mohol dosiahnuť taký druh pokory, akú som mala a osvedčovala ja, ako si ju pochopila a popísala. Najvyšší však bude spokojný a ochotný odmeniť snahu tých, ktorí sa pokorujú nakoľko len môžu a podľa spravodlivosti zasluhujú.

354. Nech teda hriešnici uznajú svoju nízkosť a pochopia, akých pekelných netvorov robia zo seba, keď nasledujú Lucifera v jeho pýche. Pýcha ho našla krásneho a obdareného veľkými darmi milosti a prirodzenosti. A hoci tieto požehnania premárnil, predsa to aspoň boli dary, ktoré mal. Ale človek, ktorý je obyčajné blato a k tomu ešte zhrešil a je plný ošklivosti a nízkosti, je netvorom, ak sa nafukuje márnou pýchou. Takým nezmyselným jednaním prevyšuje pýchou i diabla, pretože prirodzenosť človeka nie je taká ušľachtilá, ani nadaná takou milosťou a krásou, akú mal Lucifer. Ten i jeho pekelní nasledovníci ľuďmi opovrhujú a posmievajú sa im, že pri takej nízkosti sa nafukujú pýchou, pretože oni dobre poznávajú túto opovrhnutiahodnú nezmyselnosť a potreštenosť. Preto si, dcéra moja, dobre zapamätaj toto poučenie a pokoruj sa až pod prach a ukazuj tak málo citu k urážkam, ako prach, kedykoľvek Pán sám alebo prostredníctvom iných ťa nejako pokorí. Nikdy si nemysli, že sa ti ublížilo, alebo že ťa niekto urazil. Ak sa ti protiví pretvárka a lož, pamätaj, že najväčšia urážka je snažiť sa dosiahnuť česť a vysoké postavenie. Nepripisuj tvorom, čo dopúšťa Boh, aby teba alebo iných pokoril súžením alebo prenasledovaním, lebo tým by si protestovala proti tým nástrojom, ktoré božské milosrdenstvo použilo na potrestanie a pokorenie ľudí. Keby to ľudia chceli pochopiť, poznali by, že božským riadením práve to sa deje vládam za našich dní. Pokoruj sa pred Bohom za seba i za svojich blížnych, aby si skrotila Jeho hnev, tak ako by si iba ty sama bola vinná a akoby si nikdy nebola vykonala žiadne zadosťučinenie. Lebo v tomto časnom živote nikto nemôže poznať, či už zadosťučinil za svoje hriechy. Snaž sa uzmieriť Boha, tak ako by si Ho iba ty sama bola urazila. A čo sa týka darov a milostí, ktoré si obdržala a stále dostávaš, ukazuj vďačnosť, ako ten, kto si zaslúži oveľa menej a dlhuje oveľa viac. Takými úvahami sa pokoruj viac než ostatní a stále sa snaž vyhovovať božskej dobrote, ktorá sa voči tebe ukázala taká štedrá.

Kapitola IV.

Diabol je veľmi znepokojený a zmätený v dôsledku Kristových zázrakov a svätého Jána Krstiteľa. Herodes uväznil a dal sťať svätého Jána. Niečo o jeho smrti.

355. Keď Vykupiteľ sveta odišiel z Jeruzalema, chodil nejaký čas po Júdsku a pokračoval v kázniach a v konaní zázrakov. Pritom krstil a vysielal aj svojich učeníkov, aby krstili, ako je písané v tretej a štvrtej kapitole evanjelia svätého Jána a Jeho predchodca taktiež pokračoval v udeľovaní krstu pri Enone na brehoch Jordána blízko Salima. Avšak krst Pána nebol taký istý ako krst svätého Jána, lebo Ján naďalej krstil iba krstom vody a pokánia, kdežto náš Pán krstil svojím vlastným krstom, ktorý skutočne hriechy odpúšťal a ospravedlňoval, teda takým krstom, aký teraz udeľuje Cirkev svätá, ktorým sa vlieva milosť a cnosti. Okrem toho k tajomnej moci a účinkom Kristovho

krstu sa pojila pôsobivosť Jeho slov a poučení, ktoré potvrdzoval divmi a zázrakmi. Preto sa čoskoro okolo Krista zhromaždilo viac učeníkov a následníkov než okolo svätého Jána, čím sa splnili slová Krstiteľa, že Kristus musí rásť, a on sa však umenšovať /Jn 3,22/. Najsvätejšia Matka Pána bývala obyčajne prítomná, keď Kristus udeľoval krst a videla všetky veľké účinky toho znovuzrodenia, ktoré duše dostávali. Ďakovala za ne s takou vďačnosťou, ako by sama dostávala tie dobrodenia z tejto sviatosti a chválila piesňami a chválospevmi ich Pôvodcu a ako obetu chvály podávala Mu hrdinské úkony cností. Tak pri všetkej tejto obdivuhodnej činnosti získavala pre seba neporovnateľné a neslýchané zásluhy.

356. Keď Boh dovolil Luciferovi a jeho stúpencom, aby povstali po svojej veľkej porážke a premožení, ktoré utrpeli Kristovým triumfom na púšti, vrátili sa ku Kristovi a videli skutky Jeho najsvätejšieho človečenstva. Božská Prozreteľnosť to však zariadila tak, že stále nepoznali hlavné tajomstvá, ktoré sa týkali Krista, ale predsa videli dosť, čo by ich uvádzalo do zmätku. Lucifer teda pozoroval veľké účinky kázni, zázrakov a krstu Krista Pána a ako týmito prostriedkami mnohé duše boli zbavené jeho nadvlády a okov hriechu nápravou svojho života. Tie isté účinky videl tiež v kázniach svätého Jána a jeho krstu. Nepoznal však podstatný rozdiel medzi týmito dvoma kazateľmi a ich krstami, ale zároveň s istotou poznával, že hrozí jeho panstvu úplné zničenie, ak bude ich činnosť naďalej pokračovať. Preto sa Lucifer nemohol ubrániť pred veľkými obavami a nepokojom. Vedel však dobre, že je príliš slabý, aby mohol odporovať moci nebies, ktorú už pocítil, ako sa proti nemu prejavuje kázňami a učením týchto dvoch nových kazateľov. Tieto myšlienky naplnili jeho pyšného ducha veľkými obavami a preto zvolal ďalšiu schôdzu kniežat temnosti a povedal im: *„Neslýchané veci sa dejú na svete v týchto rokoch a každý deň ich pribúda, takže ma stále viac mučia obavy, či snáď už podľa prisľúbenia neprišlo na svet božské Slovo. Prehľadal som celý povrch zeme, ale nemohol som Ho nájsť. Avšak títo dvaja Muži, ktorí ma svojimi kázňami každý deň oberajú o mnoho duší, vzbudzujú vo mne veľké obavy. Toho na púšti sa mi nikdy nepodarilo premôcť a ten druhý všetkých nás premohol tak, že ešte doteraz nemáme žiadnu zmužilosť a cítime svoju porážku. Ak budú pokračovať tak, ako začali, všetky naše víťazstvá budú zmarené. Nemôžu však byť obidvaja Mesiáši a ja som doteraz nemohol zistiť, ktorý z nich by Ním mohol byť. Ale vytrhnúť tak mnoho duší z hriešneho života, je dielo, aké až do dneška ešte nikto nevykonal. Z toho môžeme usudzovať, že je tu nová moc, ktorú musíme zistiť a sledovať až k jej koreňu. A tých dvoch Mužov musíme zničiť. Nasledujte ma a pomáhajte mi zo všetkých síl, so všetkou vašou prešibanosťou a bystrosťou, lebo ináč oni zmaria naše úmysly.“*

357. Títo služobníci pekla sa teda rozhodli znovu prenasledovať nášho Spasiteľa Krista i Jeho predchodcu, svätého Jána. Pretože však nevedeli nič o tajomstvách božskej Múdrosti, celý ich plán a všetky uznesenia boli márne a neisté. Boli žalostne pomýlení a zmätení, lebo na jednej strane videli množstvo zázrakov a na druhej strane ich zase miatol zovňajšok kazateľov, ktorý bol úplne iný, než aký si zloduchovia pri vtelenom Slove predstavovali pri Jeho príchode na svet. Preto, aby Luciferova zloba našla nejaké objasnenie a jeho spoločníci, ktorí mali vysliediť a odkryť tajnú moc, ktorá ich uviedla do takého zmätku a donútila k úteku bola úspešnejšia v jeho napomáhaní, nariadil, aby všetci diabli boli zvolaní na poradu, v ktorej si mali navzájom povedať, čo videli a poznali o posledných udalostiach a za dobré služby ponúkol veľké odmeny a povýšenie v jeho pekelnom panstve. Pán, aby ich uviedol do tým väčšej neistoty a zmätku, dopustil, že sa diablom zdal život svätého Jána Krstiteľa svätejší. Ján nerobil také divy ako Kristus, ale vonkajšie znaky jeho svätosti boli veľmi pozoruhodné a vonkajšie cnosti obdivuhodné. Boh tiež niektoré zvláštne zázraky, ktoré urobil Ježiš, pred drakom skryl. A okrem toho medzi Kristom a svätým Jánom bola veľká podobnosť v istých bodoch, ktorú diabol spozoroval a tak i ďalej ostal v neistote a nemohol s istotou určiť, ktorý z nich by skutočne zaslúžil mať hodnosť a úrad Mesiáša. Povedal si: *„Obidvaja sú veľkí svätci a proroci. Život jedného je taký, ako obyčajných ľudí ale predsa zvláštny a nezvyklý v niektorých ohľadoch. Druhý koná mnoho zázrakov a jeho učenie je skoro také isté ako u prvého. Obidvaja však nemôžu byť Mesiáši, ale nech sú čokoľvek, vidím v nich svojich veľkých nepriateľov a svätcov a musím ich prenasledovať tak dlho, až ich odstránim.“*

358. Toto podozrievanie vzniklo u diablov v tom čase, keď uvideli, že svätý Ján na púšti žije taký podivný, neslýchaný život už od svojho detstva. Už vtedy diabol súdil, že Ján má väčšie cnosti,

než ich môže mať obyčajný človek. Naproti tomu však vypozoroval tiež niektoré skutky a hrdinské cnosti v živote Krista Pána, ktoré neboli menej obdivuhodné a drak ich porovnával s činmi a cnosťami Jánovými. Pretože však Spasiteľ žil obyčajnejším životom medzi ľuďmi, preto Lucifer túžil zistiť lepšie, kto by mohol byť ten Ján. Touto túžbou podnietil židov a farizejov v Jeruzaleme, aby poslali kňazov a levítov k Jánovi a zistili, kým je /Jn 1,19/, či je Kristus, tak ako ich v podozrení viedol Lucifer. A diabolské našepkávanie muselo byť veľmi húževnaté, pretože vedeli, že Ján je z pokolenia Léviho a teda podľa toho dobre vedeli, že nemohol byť Mesiášom, lebo podľa Písiem i podľa ich znalostí zákona a zjavených právd, Mesiáš mal byť z pokolenia Júdu /Ž 81,11/. Ale diabol znepokojoval ich myseľ natoľko, že konečne povolili jeho úskočným zlým plánom a predložili Jánovi tie otázky. Diabol tým chcel dosiahnuť dvojaký účel. Ak je Ján Mesiášom, vtedy to povie. Ak nie je, potom to priznanie zaiste zmenší jeho vplyv na ľudí, ktorí ho pokladali za Mesiáša, lebo si prial a očakával, že svätý Ján bude mať márne zaľúbenie, lebo prinajmenšom si privlastní alebo všetku, alebo aspoň časť tej cti, akú mal pred ľuďmi. Preto diabol dychtivo počúval každé slovo odpovede, ktorú svätý Ján dal.

359. Avšak svätý predchodca odpovedal s nebeskou múdrosťou a vyznal pravdu takým spôsobom, že zámery nepriateľa sa nevydarili a jeho neistota bola ešte väčšia, než predtým. Ján odpovedal, že nie je Kristus. I pýtali sa ho, či je Eliáš, ktorý má prísť pred Kristom, pretože židia boli takí tupí, že nevedeli rozoznávať medzi prvým a druhým príchodom Krista, preto sa ho pýtali, či je Eliášom. Ján odpovedal: *„Nie som,“* a dodal; *„ja som hlas volajúci na púšti, pripravte cestu Pánovi.* “Ako predpovedal prorok Izaiáš /Jn 1, 20-23/. Všetky tieto otázky vyslanci kládli podľa vnukania diabla, ktorý očakával, že svätý Ján, ak je človekom svätým, povie pravdu a teda zjaví jasne , kto je. Keď počul svätého Jána, že sa nazval *„hlasom“* s hrôzou uskočil, domnievajúc sa vo svojej nevedomosti, že tým myslel večné Slovo. Jeho nepokoj tým iba narástol, keď ešte uvážil zrejmú neochotu svätého Jána povedať židom , kto je. Preto podozrieval, že to, že si dal meno *„hlas,“* bol iba skrytý spôsob reči. Diabol z toho vyvodzoval, že keby sa svätý Ján bol otvorene nazval Slovom Božím, bol by tak zjavil svoje Božstvo. Preto, aby sa neprezradil, dal si meno *„hlas“* namiesto *„slovo“*. Do takého zmätku mysle upadol Lucifer ohľadne tajomstva vtelenia. A zatiaľ, čo sa domnieval, že Židia boli oklamaní a zvedení z cesty, on sám bol uvrhnutý do oveľa väčšieho bludu svojím klamným výkladom o božstve.

360. Zúrivosť proti Krstiteľovi takto oklamaného diabla presahovala všetky medze. Pamätajúc však na porážku, ktorú utrpel v boji proti Spasiteľovi a vedomý si toho, že práve tak málo úspechu mal pri zvádzaní svätého Jána k nejakému ťažkému hriechu, rozhodol sa viesť proti nemu vojnu inou cestou. A našiel takú cestu už pripravenú. Svätý Krstiteľ karhal Herodesa pre jeho hanebný, cudzoložný pomer s Herodiadou, ktorá verejne opustila svojho manžela Filipa, Herodesovho brata, ako hovorí evanjelista /Mar 6,17/. Herodes poznal svätosť svätého Jána a jeho výroky a preto mal k nemu bázlivú úctu a rád ho počúval. Čo však u Herodesa podporovala sila pravdy a rozumu, to hneď obrátila na zlo bezhraničná a zlomyseľná nenávisť hriešnej Herodiady a jej dcéry, ktorá sa v mravoch podobala svojej matke. Táto cudzoložná žena, hlboko zvrhlá svojimi vášňami a zmyselnosťou, ochotne sa prepožičala za nástroj diabolskej nenávisti. Už predtým ju diabol ponúkal, aby sa nejakým spôsobom postarala o usmrtenie svätého Jána. Teraz teda povzbudzovala kráľa, aby ho odsúdil na smrť. Preto bol ten, ktorý sa nazval hlasom Božím, najväčší spomedzi ľudských synov uväznený. Slávilo sa nešťastné výročie Herodesových narodenín hostinou s tancom, ktorú na jeho počesť usporiadali veľmoži z Galileje, v ktorej bol Herodes kráľom. Zvrhlá Herodiada priviedla na hostinu svoju dcéru, aby tancovala pred hosťami. Zaslepený cudzoložný kráľ bol tancom devy tak unesený, že jej sľúbil dať všetko, o čokoľvek by ho požiadala, i keby to bola polovica jeho kráľovstva. Ona, navedená svojou matkou (a obidve diablom) žiadala viac než o kráľovstvo, ba viac než o mnohé kráľovstvá, totiž hlavu Jána Krstiteľa, aby jej ju ihneď priniesli na mise. Kráľ pre prísahu, ktorú urobil a pretože bol pod vplyvom tej zvrhlej ženy, rozkázal, aby sa jej žiadosti vyhovelo. Muž obyčajne to považuje za veľkú pohanu, keď sa mu povie, že je žena, pretože sa mu zdá, že sa mu tým uberá zvrchovanosť, ktorá sa považuje za výhradné právo mužov, ale oveľa väčšia hanba je nechať sa ovládať ženskými rozmarmi. Lebo ten, kto poslúcha, je podriadený tomu, kto rozkazuje. A predsa mnohí sa tak znížia,

bez toho aby to spozorovali, a ich poníženie je tým väčšie, čím necudnejšia je žena, ktorej vyhovejú. Lebo keď žena stratí cnosť cudnosti, nič už na nej nie je, čo by nebolo nanajvýš ohavné a opovrhnutiahodné pred Bohom i pred ľuďmi.

361. V dobe, keď na žiadosť Herodiady bol svätý Ján uväznený, dostával mnoho pozornosti od nášho Spasiteľa a Jeho Matky. Presvätá Pani ho mnohokrát potešila tým, že k nemu poslala svojich svätých anjelov, ktorých niekedy požiadala, aby mu priniesli tiež jedlo. Náš Pán mu udelil mnoho vnútorných milostí a darov. Ale diabol, ktorý si prial zničiť ho, nedal Herodiade pokoj, kým ho nevidel mŕtveho. Dychtivo sa chopil príležitosti pri hostine a nabádal Herodesa, aby vyslovil svoj nerozumný sľub a prísahu kvôli Herodiadinej dcére a zmiatol jeho myseľ tak, že bezbožne pokladal nesplnenie svojho prísažného sľubu za hriech a nečestnosť a v takej zaslepenosti, ako hovorí evanjelium, odovzdal tanečnici Krstiteľovu hlavu. V tom istom čase bola Kráľovná sveta obvyklým spôsobom upovedomená o vôli svojho najsvätejšieho Syna, podľa ktorej nastala pre Krstiteľa hodina, aby mučeníckou smrťou vydal svedectvo o pravdách, ktoré hlásal. Najčistejšia Matka padla na tvár pri nohách Krista Pána a so slzami Ho prosila, aby bol nápomocný svojmu služobníkovi a predchodcovi v tej hodine, aby ho posilnil a potešil, i aby jeho smrť sa stala oveľa vzácnejšia v Jeho očiach vzhľadom na to, čo vytrpel pre česť a hájenie pravdy.

362. Spasiteľ odpovedal na Jej prosbu s veľkou radosťou a povedal, že Jej prianie splní a vyzval Ju, aby ihneď išla s Ním navštíviť svätého Jána. Na to boli Kristus i Jeho svätá Matka zázračne a neviditeľne prenesení do väzenskej cely, kde svätý Ján ležal spútaný okovami, s mnohými ranami na tele. Tá zlá cudzoložnica, chtiac sa ho zbaviť, nariadila šiestim jej oddaným služobníkom, aby ho zbičovali, aj ináč týrali. To oni spravili, aby sa svojej panej zavďačili. Takým spôsobom sa táto tigrica snažila svätého Jána usmrtiť ešte pred hostinou, pri ktorej dal Herodes rozkaz, aby Ján bol sťatý. Diabol popudzoval tých krutých sluhov, aby svätého Jána napadli najhrubšími urážkami a telesným týraním. Boli to veľmi zlí muži, vhodní za sluhov pre takú bezcnostnú a zlú cudzoložnicu. Prítomnosť Krista i Jeho blahoslavenej Matky naplnila špinavé väzenie Krstiteľa nebeským svetlom, zatiaľčo ostatné časti Herodesovho paláca boli plné nespočetných diablov a pätolizačov, horších než boli tí politickí väzni vo väzení dole. Cela svätého Jána bola úplne posvätená prítomnosťou najvyšších nebeských bytostí, ktoré sprevádzali veľké zástupy anjelov.

363. Akonáhle svätý Ján uvidel pred sebou Vykupiteľa a Jeho Matku uprostred anjelských duchov ihneď z neho spadli okovy a rany sa zahojili. V nevýslovnej radosti padol na tvár a s najhlbšou pokorou a úctou prosil vtelené Slovo a Jeho Matku o požehnanie. Keď splnili jeho žiadosť, zotrvali s týmto svojím priateľom a služobníkom za krátky čas v duchovnom rozhovore, ktorý tu nemôžem opakovať, len niekoľko myšlienok, ktoré sa živo vtlačili do mojej tupej pamäti. Spasiteľ mu povedal najláskavejším hlasom a spôsobom: *„Ján , služobník môj, ako horlivo si sa o to usiloval, aby si bol prenasledovaný, uväznený a bičovaný, a aby si svoj život mohol položiť pre oslavu môjho Otca ešte skôr, než Ja budem trpieť! Splnenie tvojej túžby sa rýchlo blíži, lebo už čoskoro zakúsiš odmenu vo svojom utrpení, aké aj ja očakávam pre svoje človečenstvo. Takým spôsobom večný Otec odmeňuje tvoju horlivosť, s akou si plnil svoje poslanie ako môj predchodca. Ustúp už teraz od svojej túžby a nastav ochotne svoju šiju pod sekeru, lebo tak si to prajem, tak okúsiš šťastie utrpenia a umierania pre moje meno. Ja obetujem večnému Otcovi tvoj život, aby môj život bol ešte predĺžený.“*

364. Sladkosť a sila týchto slov prenikla srdce Krstiteľa a naplnila ho takou rozkošou božskej lásky, že nemohol hneď ani odpovedať. Ale potom posilnený božskou milosťou, rozplývajúc sa v slzách, ďakoval svojmu Pánovi a Majstrovi za to nevýslovné dobrodenie Jeho návštevy, ktoré teraz pribudlo k tým mnohým iným veľkým dobrodeniam, ktoré prijal z Jeho rúk, a so vzdychmi lásky z hĺbky srdca povedal: *„Môj večný Bože a Pane, nikdy si nebudem môcť zaslúžiť bolesťou alebo utrpením tak veľké útechy a vyznamenania, aké mi prinášajú táto božská prítomnosť Tvoja a Tvojej Matky, mojej Panej. Som úplne nehodný tohto nového požehnania. Aby tvoje nekonečné milosrdenstvo bolo zvelebené, dovoľ mi Pane, aby som zomrel skôr než Ty, aby tým Tvoje sväté Meno bolo viac všade známe. Zhliadni milostivé na moju túžbu, aby som mohol podstúpiť nanajvýš bolestnú a zdĺhavú smrť. Aj keď Herodes a hriech aj peklo samé plesajú nad mojou smrťou, predsa*

však ja s radosťou svojho srdca obetujem svoj život za Teba, môj Milý. Prijmi ho, Bože môj, ako príjemnú obetu. A Ty, Matka môjho Spasiteľa a moja Pani, obráť vo svojej dobrotivosti svoje najláskavejšie oči na svojho služobníka a aj naďalej mi preukazuj svoju lásku ako Matka a príčina všetkých požehnaní. Po celý svoj život som pohŕdal márnosťami a miloval som kríž, ktorý má byť posvätený mojím Vykupiteľom. Chcel som rozsievať v slzách, ale nikdy som nemohol byť hodný takého potešenia, ako je táto návšteva, ktorá mi osladila všetky utrpenia, urobila milými moje putá a smrť samu mi urobila príjemnejšiu a radostnejšiu než život.“

365. Keď ešte spolu hovorili, vkročili do väzenia traja Herodesovi sluhovia s katom, aby na Jánovi vykonali krutú pomstu nemilosrdnej cudzoložnice. Svätý Ján nastavil svoju šiju a kat vykonal bezbožný rozkaz Herodesa sťatím Jánovej hlavy. Najvyšší Kňaz Kristus v tom istom okamihu zachytil klesajúce telo svätca a Jeho blahoslavená Matka zadržala svojimi rukami uťatú hlavu a obidvaja obetovali túto obetu večnému Otcovi na oltári svojich presvätých rúk. To bolo však možné iba preto, že tieto dve presväté Bytosti boli neviditeľné, ale tiež preto, že Herodesovi sluhovia sa začali medzi sebou hádať, ktorý z nich sa má bezcnostnej tanečnici a jej matke zavďačiť tým, že im prinesie hlavu svätého Jána. V tejto hádke jeden z nich, bez toho, aby si všimol nejaké okolnosti, vytrhol hlavu z rúk Kráľovnej nebies a ostatní ho nasledovali, aby ju podali Herodiadinej dcére na mise. Presvätá duša Krstiteľa, sprevádzaná zástupom anjelov bola poslaná do predpeklia a jej príchod obnovil radosť svätých duší tam uväznených. Ježiš a Jeho Matka sa vrátili na svoje predošlé miesto. Mnoho je v Cirkvi napísané o svätosti a prednostiach tohto veľkého predchodcu Pána. I mne boli ukázané niektoré iné tajomstvá o ňom, ktoré by som mohla rozprávať, ale nemôžem sa odchyľovať od svojho pôvodného účelu, lebo písaním o týchto tajomstvách by som predĺžila tento životopis. Chcem iba povedať, že tento šťastný Predchodca Krista obdržal veľké milosti z rúk Vykupiteľa a Jeho svätej Matky počas svojho života, najmä pri svojom šťastnom narodení, počas pobytu na púšti, pri kázniach a konečne tiež pri jeho svätej smrti. So žiadnym iným človekom neurobila pravica Božia také podivuhodné veci, ako so svätým Jánom Krstiteľom.

Poučenie, ktoré mi dala presvätá Kráľovná Mária.

366. Dcéra moja, krátko si popísala tajomstvo tejto kapitoly, ale napriek tomu je v tom veľké poučenie pre teba i pre všetky dietky svetla. Napíš si ich do svojho srdca a všimni si dobre veľký rozdiel medzi nevinnosťou a svätosťou Krstiteľa, ktorý bol chudobný, sužovaný, prenasledovaný, uväznený a mrzkou hriešnosťou Herodesa, mocného kráľa, žijúceho v bohatstve a nízkych rozkošiach, ktorému všetci lichotili a slúžili. Obidvaja mali tú istú ľudskú prirodzenosť, ale úplne rozdielnu v očiach Božích. Podľa toho, ako dobre alebo zle používali svoju slobodnú vôľu a stvorené veci, ktoré mali okolo seba. Pokánie, chudoba, pokora, opovrhovanie, prenasledovanie svätého Jána a jeho horlivosť pre oslavu môjho božského Syna, zaslúžili mu jedinečnú milosť, že zomrel v našom náručí. Herodes naopak so svojou márnou pompou, pýchou, márnivosťou, tyranstvom a zlomyseľnosťou, bol vyslancami Božími zrazený dole, aby bol potrestaný večnými plameňmi. Pamätaj si, že to isté sa deje na svete stále i teraz, hoci tomu ľudia nevenujú pozornosť a neboja sa toho. Boja sa márnej moci sveta, neuvažujúc, že je to iba prchavý tieň a vädnúca tráva.

367. Práve tak málo ľudí myslí na rozhodný koniec a na priepasť, do ktorej ich strhujú neprávosti už i na tomto svete. Hoci diabol nemôže človekovi vziať slobodu, ani úplne ovládnuť jeho slobodnú vôľu, predsa tým, že ho zvádza do mnohých ťažkých hriechov, nadobúda nad jeho vôľou taký vplyv, že je v stave používať ju ako nástroj ku zlu, ku ktorému zvádza. Ľudia, hoci sú svedkami tak mnohých hrozných príkladov, ostávajú zatvrdli voči strašným nebezpečenstvám, ktorým sa vystavujú svojimi hriechmi, nasledujúc Herodesa a jeho cudzoložnú súložnicu. Lucifer, aby mohol duše strhnúť do tejto priepasti hriechu, vychádza im v ústrety s márnou pýchou a cťou tohoto sveta a jeho nízkymi rozkošami, ktoré im predstavuje ako jedine dôležité a žiadúce. A neskúsené deti záhuby uvoľňujú putá rozumu, aby mohli nasledovať zničujúce rozkoše svojho tela a stať sa otrokmi svojho zaprisahaného nepriateľa. Dcéra moja, Spasiteľ i ja sme učili ceste pokory, pohŕdaniu márnymi vecami a znášaniu utrpenia. Toto je kráľovská cesta, po ktorej sme my kráčali dopredu a ktorej sme sa stali učiteľmi. My sme ochrancovia všetkých prenasledovaných a týraných, hotoví pomôcť i zázračným a zvláštnym spôsobom všetkým, ktorí k nám volajú vo svojich

potrebách. O túto pomoc sa nasledovníci tohoto sveta a jeho márnych rozkoší pripravujú, pretože nenávidia cestu kríža. Ty si bola poslaná a povolaná ku krížu a skrz kríž si bola vyznamenaná sladkosťou môjho láskavého vedenia. Nasleduj ma a snaž sa ma napodobňovať, lebo si našla skrytý poklad /Mt 13,44/, a drahú perlu, ale ak si ju chceš privlastniť, musíš pohŕdať všetkým, čo je pozemské a vzdať sa každej ľudskej slobody, nakoľko je v rozpore s tým, čo sa páči môjmu najvyššiemu Pánovi.

Kapitola V.

Milosti, ktoré udelil Kristus apoštolom za ich úctu a oddanosť Jeho najsvätejšej Matke a smutný koniec Judáša, pretože túto úctu zanedbával.

368. Jeden z najväčších zázrakov Božskej všemohúcnosti a divom všetkých divov bolo chovanie najsvätejšej Panny Márie voči apoštolom svojho Syna a Spasiteľa nášho Ježiša Krista. Ľudský jazyk nedokáže náležíte popísať Jej múdrosť, a keby som chcela popísať iba to, čo som o tom poznala, musela by som napísať objemnú knihu. V tejto kapitole sa toho predmetu iba dotknem a viac poviem príležitostne v ďalšej časti tohto životopisu. Čo môžem povedať, je všetko veľmi málo, ale predsa si z toho môžu veriaci vybrať dosť pre svoje poučenie. Všetci, ktorých Spasiteľ prijal do svojej božskej školy, videli Jeho najsvätejšiu Matku a dôverne s Ňou jednali. Preto Pán vlial do ich sŕdc zvláštnu úctu a oddanosť k tejto blahoslavenej Panej. Hoci bola táto úcta vliata všetkým, nebola u všetkých učeníkov rovnaká, pretože Pán udelil svoje dary podľa svojej slobodnej vôle, prihliadajúc k ich zmýšľaniu i k povinnostiam a úradu, pre ktorý bol kto určený. Rozhovormi a bližším stykom s veľkou Kráľovnou a Paňou ich úctivá láska a oddanosť k Nej mala vzrastať, lebo blahoslavená Pani hovorila so všetkými, milovala ich, tešila ich, poučovala ich a pomáhala im v ich potrebách a nikdy žiadneho nenechala odísť od seba bez toho, aby nebol naplnený vnútornou radosťou a útechou väčšou než od Nej žiadali. Ale predsa táto miera dobrého ovocia, aké pre seba získali, závisela od stavu srdca tých, ktorí tie milosti dostali.

369. Všetci mohli hovoriť s Matkou Božou a obdivovať Jej opatrnosť, múdrosť, čistotu, svätosť a veľkú vznešenosť a každý u Nej z Jej nevýslovnej pokory a milého jednania pociťoval sladkosť. Najvyšší to tak zariadil, pretože, ako som predtým povedala, nenastal ešte čas, aby táto mystická archa Nového zákona bola zjavená svetu. Ako Pán, akokoľvek si veľmi prial dať priebeh chvále o Nej, ale nemohol ju prejaviť slovami a sústredil ju iba vo svojom srdci, tak aj svätí apoštoli, sladko prinútení mlčať, našli za to úľavu pre svoje vrúcne city v tým vrúcnejšej láske k najsvätejšej Panne Márii a vo chválení Jej Stvoriteľa. Pretože naša slávna Pani svojou neporovnateľnou prezieravosťou poznala prirodzenú povahu každého učeníka, jeho mieru milosti, jeho prítomné vlastnosti i budúci úrad, riadila podľa toho svoje prosby i modlitby, svoje jednanie s nimi, i poučovanie a rozhovory s nimi a získavanie milostí pre podporu povolania každého z nich. Taká láskyplná horlivosť v chovaní ľudského tvora, ktorá sa vôli Jeho Pána tak veľmi ľúbila, podnietila u anjelov nový, bezmedzný obdiv. Nie menej obdivuhodná bola skrytá prozreteľnosť Všemohúceho, ktorá uspôsobila apoštolov, aby spolupracovali s požehnaniami a milosťami, ktoré obdržali na príhovor Najsvätejšej Matky. Toto všetko tvorilo božskú harmóniu činnosti skrytej pred ľuďmi a zjavenej iba nebeským duchom.

370. V prijímaní týchto posvätných darov a milostí vynikali najmä svätý Peter a Ján. Prvý, pretože bol určený za nástupcu Kristovho a hlavu bojujúcej Cirkvi a preto si zaslúžil zvláštnu úctu a lásku presvätej Matky. Druhý, pretože po umučení Pána mal zaujať Jeho miesto v starostlivosti o nebeskú Paniu na zemi. Keďže teda vláda a ochrana mystickej Cirkvi, totiž nepoškvrnenej Márie a viditeľnej bojujúcej Cirkvi, najmä veriacich na zemi, mali byť rozdelené medzi týchto dvoch apoštolov, nebolo teda divu, že ich veľká Kráľovná sveta obzvlášť vyznamenávala. Ale svätý Ján bol vyvolený, aby slúžil Márii a dosiahol hodnosť adoptovaného syna Vládkyne nebies, preto hneď od začiatku cítil zvláštne nabádanie milosti a vynikal v službách presvätej Márie. Hoci všetci apoštoli vynikali v oddanosti k Panne Márii viac, než si môžeme pomyslieť alebo si predstaviť,

evanjelista svätý Ján prenikol oveľa hlbšie tajomstvo tohoto Mesta Božieho a obdržal Jej prostredníctvom také božské osvietenia, že vynikal nad všetkých ostatných apoštolov. Je to tiež vidno z jeho evanjelia /Jn 21,20/. Všetko božské nazeranie, ktoré je tam ukázané, obdržal skrz Kráľovnú nebies a vyznamenanie, že ho nazývali milovaným učeníkom Ježišovým, sa mu dostalo pre jeho lásku k najblahoslavenejšej Matke. Pretože nebeská Pani túto lásku opätovala, preto sa stal najmilším učeníkom Ježiša a Márie.

371. Evanjelista Ján mal okrem panictva a čistoty ešte niektoré iné cnosti, ktoré sa obzvlášť páčili nebeskej Kráľovnej. Medzi týmito boli najmä: holubičia jednoduchosť, ktorá sa javí aj v jeho spisoch a veľká láskavosť a pokora, ktoré ho robili veľmi miernym a povoľným. Nebeská Matka sa vždy pozerá na pokojných a pokorných ako na najvernejších nasledovníkov Jej božského Syna. Preto presvätá Kráľovná vyznamenávala svätého Jána viac než ostatných apoštolov a on sám Jej slúžil so stále vzrastajúcou horlivosťou, úctivou láskou a príchylnosťou. Svätý Ján hneď od prvého okamihu svojho povolania predbehol všetkých ostatných v úcte k Panne Márii a ako Jej najpokornejší otrok verne plnil i Jej najmenšie priania. Slúžil Jej horlivejšie, než ostatní a kedykoľvek to bolo možné, vyhľadával Jej spoločnosť a konal niektoré Jej ručné práce spojené s pozemským životom. Niekedy sa stalo, že tento šťastný apoštol závodil so svätými anjelmi v takom horlivom pomáhaní veľkej Kráľovnej, zatiaľ čo Ona ešte dychtivejšie sa snažila robiť také pokorné práce sama, lebo v tejto cnosti vždy víťazila nad všetkými tvormi a žiaden nemohol dúfať, že Ju hoci v najmenšom predstihne, alebo sa Jej bude rovnať v skutkoch pokory. Tento milovaný učeník bol veľmi horlivý v podávaní správ nebeskej Matke o skutkoch a zázrakoch, ktoré konal Spasiteľ, kedykoľvek Ona sama nemohla byť prítomná, aj Ju informoval o nových učeníkoch, ktorí sa obrátili Jeho učením. Stále dával pozor a premýšľal, čím by Jej mohol poslúžiť a každé Jej prianie plnil s láskyplnou dychtivosťou.

372. Svätý Ján vynikal tiež v úctivosti, s akou hovorieval s najsvätejšou Matkou. V Jej prítomnosti vždy Ju nazýval *„Pani“* alebo *„Pani moja“* a keď o Nej hovoril v Jej neprítomnosti, menoval Ju *„Matka nášho Majstra Ježiša“*. Keď o Nej hovoril po nanebovstúpení Pána, on prvý Ju nazýval *„Matkou Boha a Vykupiteľa sveta“;* a keď hovoril s Ňou, oslovoval Ju *„Matka“* alebo *„Pani.“* Vymyslel tiež iné názvy na Jej počesť ako *„Zmieriteľka za hriechy“* a *„Pani národov.“* On hlavne tiež zaviedol názov *„Mária Ježišova“* ako Ju často nazývali v prvej Cirkvi a dal Jej toto meno, pretože vedel, že tieto slová vzbudzovali najsladšie spomienky v srdci blahoslavenej Panny. Ja tiež vzdávam radostné vďaky Pánovi za to, že ma povolal ku svetlu svätej viery a k životu rehoľnému, ktorému som sa zasľúbila tiež pod menom Mária Ježišova. Ostatní apoštoli dobre vedeli o priazni, v akej bol Ján u Panny Márie a často ho zvykli žiadať, aby Jej predniesol ich žiadosti, kedykoľvek niečo žiadali od svojej Kráľovnej. Láskavý príhovor tohoto svätého apoštola často im získal dôkazy lásky tejto najnežnejšej Matky. O tomto príhovore svätého Jána u Matky milosti poviem neskoršie viac. Dalo by sa veľa napísať o milostiach a požehnaniach, ktoré svätý Ján svojím príhovorom dosiahol od tejto Panej a Kráľovnej sveta.

373. Po svätom Petrovi a Jánovi bol blahoslavenej Matke najmilší svätý Jakub, brat svätého Jána. Ako neskoršie z mnohých príležitostí uvidíme, obdržal neobyčajné milosti z rúk našej veľkej Panej. Tiež svätý Ondrej patril k tým, ktorým bola naša Kráľovná obzvlášť priaznivá, pretože vedela o jeho veľkej úcte k umučeniu a krížu Kristovmu a že tiež zomrie na kríži, ako jeho božský Majster. Neprestanem hovoriť o láske Márie tiež k ostatným apoštolom, lebo ona ich všetkých mala v láske. Niektorých pre nejakú cnosť, ďalších pre iné cnosti a všetkých, pretože boli spojení s Jej najsvätejším Synom. Túto náklonnosť k nim prejavovala s najväčšou múdrosťou, pokorou a láskou. Magdaléna sa taktiež tešila Jej obzvláštnej láske, lebo Mária vedela, že táto žena veľmi vrúcne miluje Jej Syna, a že táto veľká kajúcnica je zvlášť k tomu vyvolená, aby na nej Boh ukázal svoje veľké milosrdenstvo voči ľuďom. Najsvätejšia Mária ju vyznamenávala pred všetkými ostatnými ženami dôvernými rozhovormi a poučovala ju o najvznešenejších tajomstvách, čím ešte viac rozpálila Magdaléninu lásku k Pánu Ježišovi i k sebe. Svätá kajúcnická sa radila s nebeskou Kráľovnou o svojej túžbe ísť do samoty, aby mohla žiť v ustavičnom rozjímaní a pokání a nežná Matka ju poučila o hlbokých tajomstvách osamelého pustovníckeho života. S dovolením a požehnaním Kráľovnej sa Magdaléna neskoršie oddala tomuto životu. Mária ju neskoršie na púšti

osobne navštívila a prostredníctvom anjelov často ju povzbudzovala a tešila v hrôzach púšte. Tiež ostatné ženy, ktoré sprevádzali Ježiša mala najblahoslavenejšia Matka vo veľkej priazni. Všetky tieto ženy, i všetci učeníci Pána požívali Jej neporovnateľnú láskavosť a boli plní vrúcnej oddanosti a lásky k Panej a Matke milosti. Čerpali od Nej poklady milostí ako zo skladu, v ktorom Boh uložil svoje dary pre celé ľudské pokolenie. Nebudem sa však ďalej zdržiavať pri tejto náuke, pretože ju vykladá naša svätá Cirkev a strávili by sme pri tom veľa času, keby sme to chceli náležíte prebrať.

374. Poviem však niečo, čo mi bolo povedané o nehodnom apoštolovi Judášovi, pretože to patrí k tomuto životopisu a je to málo známe. Bude to zároveň výstrahou pre svojhlavých a napomenutím pre tých, ktorí si málo uctievajú najblahoslavenejšiu Pannu Máriu, lebo je to smutná pravda, že sa nájdu ešte takí, ktorí ani trocha nemilujú Tvora tak lásky hodného, ktorého sám nekonečný Boh bezmedzne miluje, ktorého anjeli milujú z celej nebeskej sily. Apoštoli a svätí z celej duše, ktorého všetky tvory sa majú snažiť milovať, a ktorý nikdy nemôže byť milovaný natoľko, koľko si zaslúži. Aj tento nešťastný apoštol zblúdil z kráľovskej cesty božskej lásky a jej požehnania. V nasledujúcich odstavcoch vysvetlím, čo mi bolo povedané o tom, čo bolo príčinou tohoto nedostatku.

375. Judáša privábili do školy nášho Učiteľa Krista Jeho neodolateľné náuky a bol naplnený takými dobrými úmyslami, aké mali ostatní učeníci. Mocne popudzovaný týmito dobrými pohnútkami požiadal Spasiteľa, aby ho prijal medzi svojich učeníkov a Spasiteľ ho prijal s láskou milujúceho Otca, ktorý neodmieta žiadneho, kto k Nemu prichádza hľadajúc pravdu. Na začiatku si získal zvláštnu priazeň a predstihol niektorých iných učeníkov, takže si zaslúžil byť pripočítaný medzi dvanásť učeníkov, lebo Pán miloval jeho dušu podľa jej vtedajšieho stavu milosti a jeho dobrých skutkov práve tak, ako miloval ostatných. Matka milosti a milosrdenstva sa voči nemu chovala tak ako Jej Syn, hoci svojimi vliatymi vedomosťami hneď vedela o jeho vierolomnej zrade, ktorou skončil svoj apoštolát. Napriek tomu mu však neodmietala svoje príhovory a materskú lásku, ale snažila sa tým horlivejšie, nakoľko mohla, chrániť svojho božského Syna pred týmto nešťastným , zradným mužom, aby jeho hriešnosť, akonáhle dôjde ku skutku, nemala ani tieňa omluvy pred ľuďmi. Vedela dobre, že taký charakter sa nedá napraviť prísnosťou, ktorá by ho spravila len tým zatvrdnutejším, preto sa najmúdrejšia Pani starala o to, aby Judášovi nič nechýbalo, aby nepocítil žiadne nepohodlie. Preto s ním jednala a hovorila oveľa jemnejšie a láskavejšie než s ostatnými. Išla v tom až tak ďaleko, že keď raz medzi učeníkmi vznikol spor, ako si ktorý stojí pred Kráľovnou (ako sa to podobne podľa evanjelistu /Lk 22,24/ stalo ohľadne Vykupiteľa). Judáš nepocítil žiadnu žiarlivosť alebo pochybnosť v tomto ohľade, lebo blahoslavená Pani ho spočiatku stále vyznamenávala dôkazmi zvláštnej lásky a on sa vtedy tiež ukazoval vďačný za tú priazeň.

376. Judáš však nachádzal málo opory vo svojej prirodzenej povahe a ako iní učeníci, ešte neupevený v cnosti, ba niektorí neboli ešte ani v milosti a dopúšťali sa doteraz niektorých pokleskov z ľudskej krehkosti. Tento nemúdry muž začal si pochvaľovať svoju dokonalosť a všímal si viac chyby svojich spolubratov než vlastné /Lk 6,41/. Tak sa dal oklamať a nesnažil sa o nápravu alebo ľútosť. Brvno vo svojich očiach nechal rásť a všímal si iba triesky v očiach ostatných. Sťažoval si na ich malé chyby, a keď chcel viac z domýšľavosti než z horlivosti napravovať chyby svojich spolubratov, dopúšťal sa tým sám väčších hriechov. Najmä svätého Jána si vybral za terč. Pozeral naň ako na človeka, ktorý sa do všetkého pletie a v srdci ho obviňoval, že lichotí Majstrovi aj Jeho blahoslavenej Matke. To, že on sám od nej dostával tak veľa zvláštnych prejavov priazne, nijako nepomáhalo, aby ho to odvrátilo od jeho klamných, nespravodlivých predpokladov. Dovtedy sa Judáš dopúšťal iba všedných hriechov a nestratil ešte posvácujúcu milosť. Tie však boli dôkazom jeho veľmi zlých sklonov, v ktorých zatvrdilo zotrvával. Dobrovoľne v sebe choval isté márne zaľúbenie k sebe. Toto ihneď spôsobilo istú mieru závisti, ktorá splodila ducha ohováračského a prísnosť v posudzovaní chýb jeho spolubratov. Tieto hriechy otvorili cestu väčším hriechom. Jeho horlivosť v zbožnosti ihneď poklesla. Láska k Bohu i ľuďom ochladla a jeho vnútorné svetlo zmizlo a zhaslo. Na apoštolov i na najsvätejšiu Matku začal pozerať s akýmsi odporom a nachádzal už málo záľuby v styku s nimi a na ich nebeskej činnosti.

377. Najmúdrejšia Pani pozorovala vzrastajúce chyby Judáša horlivo sa snažila o jeho nápravu a spásu, skôr než by sa úplne vrhol do smrti hriechu. Hovorila s ním, napomínala ho ako milované dieťa s najväčšou láskavosťou a silou dôvodov. I keď sa občas utíšila búrka týchto trápnych myšlienok, ktoré vznikali v Judášovom vnútri, bývalo to iba na krátky čas a čoskoro ho zase znepokojovali znova. Ponechávajúc diablovi prístup do svojho srdca, nechal sa opanovať zúrivou nenávisťou proti najtichšej Holubičke. S klamlivým pokrytectvom snažil sa zapierať svoje hriechy alebo ich zastieral uvádzaním rôznych príčin pre svoje konanie, ako by mohol Ježiša a Máriu oklamať a ukryť pred nimi tajnosti svojho srdca. Tým stratil vnútornú úctu k Matke milosrdenstva, opovrhoval Jej radami a otvorene Ju pohanil za Jej nežné slová a dôvody. Táto nevďačná drzosť ho zbavila stavu posväcujúcej milosti. Pán sa naň rozhneval a ponechal ho jeho hriešnym úmyslom. Tým, že úmyselne odmietal láskavosť a príhovor presvätej Márie, zatvoril pred sebou bránu milosrdenstva a svojho spasenia. Jeho odpor proti najsvätejšej Matke čoskoro v ňom splodil odpor tiež proti jeho Majstrovi. Stával sa nespokojný s Jeho učením a život apoštola mu pripadal príliš ťažký a styk s učeníkmi nepríjemný.

378. Napriek tomu však ho božská Prozreteľnosť ihneď neopustila, ale i naďalej mu posielala vnútornú pomoc, hoci pri porovnaní s predošlou pomocou táto bola obyčajnejšia. Stačila však pre jeho spasenie, keby ju bol používal. K tejto milosti ešte dostával dosť šetrných napomenutí od najláskavejšej Panej, ktorá ho nabádala, aby sa opanoval, pokoril a poprosil svojho božského Majstra za odpustenie. Jeho menom ponúkala Judášovi milosť i svoju láskavú pomoc, a aby ju dosiahol, sľubovala, že zaň bude robiť pokánie, ak bude ochotný oľutovať svoje hriechy a polepšiť sa. Všetky tieto ponuky robila Matka milosti, aby iba zabránila Judášovmu pádu. Vedela dobre, že nesnažiť sa povstať po páde a zotrvať v hriechu je väčšie zlo, než sám pád. Svedomie tohoto pyšného učeníka však karhalo z hriechov, ale pretože sa stal v srdci zatvrdilý, hrozil sa pred pokorením, ktoré by mu vlastne bolo ku cti a klesal ešte do väčších hriechov. Vo svojej pýche odmietal spasiteľné rady Matky Kristovej a radšej svoju vinu zapieral, dokazujúc si klamlivo, že svojho Majstra aj ostatných miluje a že niet príčiny , aby si napravil chovanie v tomto ohľade.

379. Je to skutočne obdivuhodný príklad trpezlivosti a lásky, aký nám dal Kristus, náš Spasiteľ a Jeho najsvätejšia Matka svojím jednaním voči Judášovi po jeho páde do hriechu, lebo dokiaľ ostával v ich spoločnosti, nikdy mu navonok neukázali žiadnu zmenu alebo netrpezlivosť vo svojom chovaní voči nemu, ani s ním neprestali jednať s rovnakou láskavosťou a vľúdnosťou ako s ostatnými. Preto Judášov hnev, ktorý zaiste i navonok prejavoval v denných rozhovoroch a stykoch, ostal pred ostatnými apoštolmi tak dlho ukrytý. Lebo nie je tak ľahké, ba ani možné stále zakrývať alebo schovávať sklon zmýšľania. Vo veciach, ktoré nevyžadujú rozmýšľanie, vždy jednáme podľa svojej povahy a návyku a tak ukazujeme svoju povahu a zvyky aspoň pozorným očiam tých, s ktorými sa často stýkame. Pretože však všetci učeníci videli vľúdnosť a lásku Krista i Jeho najblahoslavenejšej Matky k Judášovi, potlačili svoje podozrenie a nevšímali si vonkajšie dôkazy zlomyseľnosti. Preto boli všetci veľmi znepokojení a vzrušení, keď im pri poslednej večeri Pán povedal, že jeden z nich Ho zradí /Mt 26,24/ a každý z nich skúmal svoju dušu, či snáď toto obvinenie nepadá na neho. Svätý Ján pre svoju väčšiu dôvernosť mal akési podozrenie o zlomyseľnom počínaní Judáša a preto bol vo svojej láske k Pánovi viac vzrušený. Preto Ježiš označil zradcu, ale iba znamením, ako nám hovorí evanjelium /Jn 13,26/. Do tej doby Pán ani v najmenšom neprejavil, čo sa odohráva v Judášovom srdci. Táto zdržanlivosť bola ešte obdivuhodnejšia u najblahoslavenejšej Panny Márie, ktorá hoci bola Matka Kristova a ľudský tvor, videla, že sa už blíži Judášova vierolomná zrada, ktorá zaviní smrť Jej Syna, ktorého tak vrúcne milovala ako Matka i ako Služobníčka.

380. Ó, nerozumnosť a pochabosť ľudská! Ako celkom ináč sa chováme my, keď nás niekto iba trocha urazí, hoci to plne zasluhujeme! Ako neochotne znášame slabosti iných, hoci sami čakáme, aby každý znášal naše slabosti! Ako neochotne odpúšťame urážku, hoci my sami každý deň a každú hodinu prosíme Pána, aby nám odpustil naše viny! /Mt 6,12/. Ako rýchlo a bez milosrdenstva odkrývame chyby svojich blížnych, ale ako sa pohoršujeme a hneváme pre každé slovo kritiky proti nám! Žiadnemu nemeráme tou istou mierou, akou si prajeme, aby iní merali nám a nechceme byť súdení takým súdom, akým my súdime iných /Mt 7,1-2/. Toto všetko je

prevrátenosť a temnota, dych z papule pekelného draka, ktorý si praje zastaviť tok najvzácnejšej cnosti lásky a rozvrátiť poriadok ľudskej i božskej ústupnosti. Lebo Boh je láska a kto ju dokonale zachováva a podľa nej jedná, ostáva v Bohu a Boh v ňom. Lucifer je hnev a pomstivosť a všetci, ktorí povoľujú týmto neprávostiam, nasledujú diabla, ktorý ich vedie do všetkých neprávostí, ktoré sa stavajú na odpor proti dobru blížneho. Hoci krása cnosti lásky vždy naplňovala moje srdce túžbou úplne si ju osvojiť, predsa vidím, ako v čistom zrkadle, že som nedošla ešte ani k začiatku tejto vznešenej cnosti, ako sa javí v divoch božskej lásky voči najnevďačnejšiemu učeníkovi Judášovi.

381. Aby som si snáď nezaslúžila výčitku, že som zatajila niečo, čo patrí do tejto kapitoly, zmienim sa ešte o inej príčine Judášovho pádu. Keď počet apoštolov a učeníkov vzrástol, Pán sa rozhodol ustanoviť jedného z nich, ktorý by mal na starosti prijaté almužny, ktoré používali pre obyčajné potreby i na platenie vládnych daní. Ježiš oznámil svoje prianie všetkým bez toho, aby oslovil niekoho zvlášť. Keď sa všetci báli takého úradu a hľadeli sa mu vyhnúť, Judáš sa hneď snažil ho dosiahnuť. Aby tým istejšie dosiahol svoje menovanie, znížil sa natoľko, že požiadal svätého Jána, aby prehovoril s najsvätejšou Kráľovnou a pohnul Ju, aby túto záležitosť vyjednala so svojím Synom. Svätý Ján vyhovel Judášovej žiadosti a hovoril s najmúdrejšou Matkou, ale Ona, pretože vedela, že Judášova žiadosť nie je správna a spravodlivá, ale pochádza z ctižiadosti a z lakomstva, nechcela ju predniesť božskému Majstrovi. Podobný vplyv snažil sa Judáš dosiahnuť prostredníctvom svätého Petra a iných apoštolov, ale jeho snaha ostala bez úspechu, lebo Pán vo svojej dobrote chcel zabrániť jeho skaze a ospravedlniť svoje jednanie pred ľuďmi, keď predsa musel tej žiadosti vyhovieť. Judášovo srdce, nakazené už chamtivosťou, namiesto aby sa tomu odporu ticho podrobilo, bolo zožierané nešťastnou túžbou po tom úrade a diabol v ňom podnecoval myšlienky najbiednejších žiadostí, ktoré by boli nanajvýš nepatričné a hriešne pre kohokoľvek a tým trestuhodnejšie boli u Judáša, ktorý bol učeníkom v škole najvyššej dokonalosti a žil vo svetle Slnka spravodlivosti a Jeho krásneho Mesiaca-Márie! Ako za dňa hojných milostí, keď Slnko-Ježiš osvetľoval jeho cestu, tak ani za noci pokušení, keď Mesiac-Mária odkrývala mu nástrahy jedovatého hada, nemohla mu ostať neuvedomená hriešnosť takých našepkávaní. Pretože však Judáš od svetla utekal a svojhlavo sa vrhal do tmy, odvážil sa priamo požiadať najsvätejšiu Máriu, aby použila svoj vplyv pre dosiahnutie jeho túžby. Stratil všetku bázeň a priodel svoju chamtivosť plášťom cnosti. Prišiel k Márii a povedal Jej, že svoju žiadosť predložil cez svätého Petra a svätého Jána jedine zo snahy, aby slúžil Jej a božskému Majstrovi, pretože nie všetci by pracovali v tomto úrade s patričnou starostlivosťou, a že preto Ju teraz žiada sám, aby pre neho od Majstra vymohla úrad pokladníka a nakupovača.

382. Slávna Pani mu odpovedala s najväčšou šetrnosťou: „Uváž dobre, môj drahý, o čo žiadaš a skúmaj, či sú tvoje úmysly úprimné. Premysli si to dobre, či je pre teba dobré domáhať sa toho, čoho sa všetci tvoji spolubratia boja a nechcú to prijať ináč, iba keby ich k tomu prinútil priamym rozkazom ich Pán a Majster. On ťa miluje viac než ty sám sa miluješ a bezpochyby vie, čo ti prospeje. Prenechaj sa Jeho najsvätejšej vôli, zmeň svoj úmysel a snaž sa zbohatnúť v pokore a chudobe. Vstaň zo svojho pádu, ja ti k tomu podám svoju pomocnú ruku a môj Syn ti ukáže svoje láskavé milosrdenstvo.“ Kto by odolal týmto láskavým slovám a tak vážnej rade, vyslovenej tak milostným nebeským tvorom, akým bola presvätá Mária? Ale toto vášnivé, zatvrdnuté srdce nebolo obmäkčené alebo pohnuté. Naopak, Judáš sa tým v duši cítil urazený a rozhneval sa na nebeskú Paniu za to, že mu ponúkala prostriedky k uniknutiu pred takým hrozným nebezpečenstvom. Bezmedzná ctižiadosť a chamtivosť ho popudila k zúrivosti proti Tej, ktorá sa zdala, že mu prekáža dosiahnuť jeho cieľ a považoval Jej dobre myslenú radu za urážku. Avšak najčistejšia a najláskavejšia Holubička jednala tak, akoby nespozorovala jeho zatvrdnutosť a vtedy mu už nič viac nepovedala.

383. Po tomto rozhovore s najsvätejšou Máriou chamtivosť nedala Judášovi už pokoj. Odvrhol všetku skromnosť a prirodzenú hanbu (aj poslednú iskru viery) a rozhodol sa obrátiť sa na samého božského Majstra a Spasiteľa. Ako dokonalý pokrytec zaodial sa rúchom baránka, išiel k Majstrovi a povedal: *„Majstre, ja si prajem splniť Tvoje prianie a slúžiť ti ako pokladník a rozdávač almužien, ktoré dostaneme. Budem sa starať o chudobných a plniť tak Tvoje učenie, že máme robiť*

iným, čo si prajeme, aby iní robili nám a budem dbať, aby sa almužny udeľovali podľa Tvojho priania, prospešnejšie a riadnejšie, než doteraz.“ Také dôvody použil drzo tento ošemetný pokrytec a tak sa týmto jedným skutkom dopustil mnohých veľkých hriechov. Predovšetkým tým, že klamal skrývajúc svoj skutočný úmysel. Potom tým, že túžil po cti, ktorú si nezaslúžil, ani si neprial objaviť sa v pravom svetle a aby bolo pravdou, čo iba predstieral ako pravdu. Taktiež obvinil svojich spolubratov, zľahčoval ich a seba vychvaľoval, ako to obyčajne robievajú ctižiadostivci. Najmä je treba všimnúť si v tomto Judášovom jednaní, že stratil dar vštepenej viery, lebo chcel oklamať Krista, svojho božského Majstra tým, že na seba vzal plášť pokrytectva. Keby bol pevne veril, že Kristus je pravý Boh a človek, ktorý preniká tajnosti srdca, nebol by myslel, že Ho bude môcť oklamať. Ani by sa nebol pokúšal o také falošné jednanie, a to nielen preto, že by bol vedel o Kristovi, že je všemohúci Boh, ale tiež preto, že by nebol očakával, že oklame vliatu a oblažujúcu vedomosť Krista ako človeka. Preto Judáš stratil vieru vo všetky tieto Kristove prednosti a k iným hriechom pridal aj hriech kacírstva.

384. Čo hovorí apoštol Pavol vo svojom prvom liste k Timoteovi, doslovne sa splnilo na vierolomnom Judášovi: „Lebo tí, čo chcú zbohatnúť, upadajú do pokušenia a osídla diabla a do mnohých nezmyselných a škodlivých žiadostí, ktoré ľudí ponárajú do záhuby a zatratenia. Lebo koreňom všetkého zla je láska k peniazom. Niektorí po nich túžili a tak zablúdili od viery a spôsobili si mnoho bolestí.“ /I Tim 6,9-10/ Toto všetko sa prihodilo nevernému a chamtivému učeníkovi. A jeho chamtivosť je ešte viac trestuhodná preto, že mal pred svojím zrakom tak vynikajúci a obdivuhodný príklad v Kristovi a Jeho Matke a v celej spoločnosti apoštolov. Tí prijímali iba skromné almužny. Ale tento zlý učeník očakával, že v dôsledku veľkých zázrakov Jeho Majstra i veľkých zástupov ľudí, ktoré Ho nasledovali, almužny sa rozmnožia a že bude mať pod mocou veľké sumy peňazí. Keď však zistil, že jeho očakávanie sa nesplnilo, bol veľmi sklamaný, ako zrejme ukázal pri tej príležitosti, keď Mária Magdaléna pomazala Pána /Mar 14,4/. Jeho túžba po zhromažďovaní almužien mu vynútila odhad masti na tristo denárov a sťažnosť, že chudobní boli ukrátení o tieto peniaze, ktoré sa im mohli rozdať. V skutočnosti to však povedal preto, že sa tých peňazí nemohol zmocniť on sám, o chudobných málo dbal. Veľmi sa mrzel na Matku milosrdenstva, pretože štedro udeľovala almužny chudobným a na Pána preto, že nechcel prijímať veľmi dary a na apoštolov a učeníkov sa hneval, pretože o almužny nežiadali. Toto všetko Judáša veľmi trápilo, pretože v dôsledku toho jeho mešec ostával prázdny. Niekoľko mesiacov pred smrťou Spasiteľa často sa od ostatných apoštolov vzďaľoval a vyhýbal sa im aj Vykupiteľovi, pretože obcovanie s nimi mu bolo nudné a pripojoval sa k nim iba preto, aby zobral čo možno najviac almužien. V tých dobách neprítomnosti diabol mu našepkával, aby svojho Majstra úplne opustil a vydal Ho židom.

385. Vráťme sa však k odpovedi, akú dal Judášovi Majster, ktorého žiadal, aby ho ustanovil za pokladníka a nakupovača. Uvidíme, aké skryté a hrozné sú súdy Najvyššieho. Vykupiteľ ho chcel chrániť pred nebezpečenstvom, ktoré sa skrývalo za jeho žiadosťou a hrozilo lakomému apoštolovi večnou záhubou. Aby sa Judáš nemohol vyhovárať na nevedomosť, Pán mu odpovedal: *„Vieš, Judáš, čo žiadaš? Nebuď taký krutý voči sebe samému tým, že sa snažíš zmocniť sa jedu a zbrane, ktorá ti môže spôsobiť smrť.“* Judáš odpovedal: *„Majster, žiadam si slúžiť Ti používaním svojich síl v službách Tvojich verných nasledovníkov a týmto spôsobom to môžem urobiť lepšie než akýmkoľvek iným, lebo chcem neúnavne plniť všetky povinnosti tohoto úradu.“* Táto opovážlivá smelosť Judášova v hľadaní nebezpečenstva a bažení po ňom, ospravedlnila jednanie Božie, že ho nechal vojsť i zahynúť v nebezpečenstve, ktoré natoľko vyhľadával a natoľko po ňom túžil. Odmietal svetlo /Sir 15,17/ a zatvrdil sa proti nemu, hoci mu bola ukázaná voda i oheň, život i smrť. On vtiahol svoju ruku a vyvolil si záhubu. Spravodlivosť Najvyššieho bola očistená a Jeho milosrdenstvo vyvýšené, pretože Boh tak často prichádzal k bránam tohoto zatvrdnutého srdca, odkiaľ bol vypudený, aby urobil miesto diablovi. Neskoršie sa zmienim o ďalších podrobnostiach Judášovej bezbožnosti pre výstrahu smrteľníkom, pretože si neprajem preťahovať príliš túto kapitolu a bude vhodnejšie zmieniť sa o tom v iných častiach tohoto životopisu. Ktorého smrteľníka, podrobeného hriechu, by sa nezmocnila veľká bázeň, keď vidí, ako jeden z jeho blížnych, ktorý patril do školy Kristovej a Jeho požehnanej Matky, vychovaný vo svetle Jeho učenia

a zázrakov, ktorý i sám konal zázraky ako ostatní, v takej krátkej dobe prešiel zo stavu apoštolského do stavu diabolského? Zmenil sa z nevinného baránka na dravého, krvilačného vlka? Od hriechov všedných došiel Judáš k najväčším a najhroznejším zločinom. Poddal sa diablovi, ktorý už tušil, že Kristus je pravý Boh a preto už začal ukazovať svoj hnev, ktorý mal voči Pánovi, na tomto nešťastnom apoštolovi, ktorý zablúdil od malého stádočka. Keď už vtedy bola zúrivosť Lucifera taká veľká, o čo väčšia bola potom, keď na svoju škodu poznal, že Kristus je pravý Boh a Vykupiteľ? Akúže potom nádej môže mať duša, ktorá sa stala obeťou diabla, že unikne tomuto neľudskému, krutému nepriateľovi, ktorý s takým úsilím a zúrivosťou hľadá našu večnú záhubu?

Poučenie, ktoré mi dala najsvätejšia Kráľovná neba.

386. Dcéra moja, všetko, čo si napísala v tejto kapitole je nanajvýš dôležitá výstraha pre všetkých, ktorí žijú v ľudskom tele a v krajnom nebezpečenstve, že môžu stratiť svoju večnú blaženosť. Malo by ich to poučiť, aby vyhľadávali môj láskavý a mocný príhovor a báli sa súdu Najvyššieho, lebo v tom spočívajú účinné prostriedky spasenia, aj k získaniu vyššej odmeny od Pána. Chcem ťa ešte upozorniť, že medzi tajomstvami zjavenými miláčikovi Jánovi pri poslednej večeri bolo tiež to, že sa stal milovaným učeníkom Kristovým pre svoju lásku ku mne a že Judáš klesol preto, že pohrdol milosrdenstvom a láskavosťou, ktorú som mu preukázala. Vtedy svätý Ján poznal tiež iné veľké tajomstvá týkajúce sa mňa, najmä, že sa budem podieľať na diele a bolestiach umučenia Pána, a že on dostane zvláštnu úlohu, aby sa o mňa staral. Moja najdrahšia, čistota, akú požadujem od teba, musí byť väčšia, než čistota anjelov. A ak sa budeš snažiť, aby si ju dosiahla, staneš sa mojím najdrahším dieťaťom, ako svätý Ján a nanajvýš milovanou a vyznamenávanou nevestou môjho Syna a Pána. Príklad svätého Jána a záhuba Judáša by ti mali byť povzbudením a výstrahou, aby si hľadala iba moju lásku a bola úprimne vďačná za lásku, ktorú ti prejavujem bez tvojich zásluh.

387. Prajem si, aby si poznala ešte ďalšie tajomstvo pred svetom ukryté, a to je, že jeden z najohavnejších a najhroznejších hriechov pred Pánom je malá úcta, akú majú ľudia k spravodlivým a priateľom Cirkvi a najmä malá úcta preukazovaná mne, ktorú si vyvolil za svoju Matku, a ktorá som príčinou radosti všetkých ľudí. Keď nedostatok lásky k nepriateľom a pohŕdanie nimi je také odporné Pánovi a svätým nebešťanom /Mt 18,35/, ako bude môcť strpieť také jednanie voči svojim najdrahším priateľom, ktorých s veľkou láskou opatruje ako zorničky svojho oka? /Ž 33,16/. V tomto živote nemôžeš nikdy dostatočne pamätať na túto radu. Mať odpor ku spravodlivým je jedným zo znakov zatratenia. Varuj sa pred týmto nebezpečenstvom a neposudzuj nikoho, najmä nie tých, ktorí ťa karhajú a napomínajú /Mt 7,1/. Netúž po svetských veciach a najmenej zo všetkého po úrade nejakej predstavenej. Žiadosť, ktorá láka ľudské zmysly, porušuje súdnosť /úsudok/ a zatemňuje rozum. Nezáviď nikomu jeho česť, ani majetok alebo niektoré pozemské veci a nesnaž sa dosiahnuť od Pána niečo iné okrem Jeho lásky a priateľstva. Človek je plný najzaslepenejších náklonností a ak ich neobmedzuje, bude čoskoro žiadať o to, čo by bolo na jeho večnú záhubu. Niekedy Pán, podľa skrytých ustanovení splní také žiadosti, aby nimi potrestal hriešne túžby a iné hriechy, ako sa to stalo Judášovi. Také duše obdržia pozemskú odmenu za dobré skutky, ktoré vykonajú za pozemského života. Ak budeš pozorovať klamný spôsob života milovníkov tohoto sveta, zistíš, že sa považujú za šťastných, keď dosiahnu všetko, po čom podľa svojej pozemskej náklonnosti túžili. To však iba urýchľuje ich väčšie nešťastie, lebo preto, že už obdržali svoju odmenu, nemôžu očakávať žiadnu odmenu vo večnosti. Ale spravodliví, ktorí pohŕdajú svetom a trpia mnohé protivenstvá, sú oslobodení a chránení pred takým nebezpečenstvom, pretože Pán im nedáva /odmieta/ dočasné bohatstvá, po ktorých túžia a o ktoré prosia. Aby si aj ty snáď naupadla do takého nebezpečenstva, napomínam ťa a prikazujem ti, aby si nikdy nebažila po pozemských majetkoch, ani ich nehľadala. Odlúč sa od všetkého, zachovaj si svoju vôľu slobodnú a nezávislú na ničom. Nikdy si nežiadaj niečo viac, než sa Bohu páči, lebo On sa postará o všetkých, ktorí sa úplne odovzdajú Jeho božskej Prozreteľnosti.

Kapitola VI.

Kristus sa premenil na hore Tábor pred svojou najsvätejšou Matkou. Uberajú sa z Galileje do Jeruzalema a pripravujú sa na umučenie. Spasiteľ pomazaný Magdalénou v Bethanii.

388. Náš Vykupiteľ Pán Ježiš strávil už vyše dva a pol roka vyučovaním a konaním zázrakov a blížil sa už čas ustanovený večnou Múdrosťou, kedy mal božskej spravodlivosti zadosťučiniť vykúpením ľudského pokolenia svojím prehorkým umučením a smrťou a tak sa navrátiť k svojmu večnému Otcovi. Pretože všetky Jeho skutky boli usporiadané s najväčšou múdrosťou pre naše poučenie a spasenie, Pán sa rozhodol pripraviť a posilniť niektorých zo svojich apoštolov na potupu, aká sa Mu dostane pri Jeho umučení, tým, že im najskôr ukáže slávu toho istého Tela, ktoré bude zakrátko zohavené a vystavené na kríži. Tak myšlienkou na to, že Ho videli predtým premenené, budú posilnení k pozeraniu na telo zohavené hroznými mukami. Prisľúbil to už skôr pred všetkými apoštolmi niektorým z nich, ako napísal svätý Matúš. /Mt16,28/ Pre svoje premenenie zvolil vysokú horu Tábor, ležiacu uprostred Galileje. Vystúpiac na jej temeno s troma apoštolmi, Petrom a dvoma bratmi Jakubom a Jánom, premenil sa pred nimi /Mt 17,1, Mk 9,1, Lk 9,28/. Títo traja evanjelisti nám hovoria, že okrem týchto troch apoštolov boli tam tiež dvaja proroci, Mojžiš a Eliáš, zhovárali sa s Ježišom o Jeho umučení, a že keď sa premenil, zaznel hlas z neba, ktorý menom večného Otca povedal: *„Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie, toho poslúchajte.“*

389. Evanjelisti nehovoria, že tam bola prítomná tiež najsvätejšia Panna Mária, ale nehovoria tiež, že tam nebola, pretože to pre ich účel nebolo potrebné a považovali za nevhodné písať o tajnom zázraku, ktorý Jej umožnil, aby tam bola. Za účelom, aby som tú udalosť mohla tu napísať, bolo mi oznámené, že v tom istom čase, keď boli niektorí anjeli poslaní, aby priviedli duše Mojžiša a Eliáša z miesta, kde sa zdržovali iní anjeli z Jej stráže priniesli nebeskú Paniu na horu Tábor, aby bola svedkyňou premenenia svojho Syna a je bezpochyby isté, že to videla. Nebolo síce potrebné utvrdzovať najsvätejšiu Matku vo viere, ako to bolo potrebné u apoštolov, pretože Ona bola vo viere neochvejne utvrdená, ale Pán mal na zreteli mnoho iných účelov pri svojom premenení. A mal na to tiež zvláštne dôvody, že nechcel túto veľkú udalosť osláviť bez prítomnosti svojej najsvätejšej Matky. To, čo bolo pre apoštolov dobrovoľný dar, to bolo voči Kráľovnej a Matke povinnosť, pretože Ona bola spoločníčkou a spolupracovníčkou na diele vykúpenia a sprevádzala Ho až ku päte kríža. Patrilo sa teda, aby Ju posilnil tento pohľad proti utrpeniu, ktoré očakávalo Jej najsvätejšiu dušu. Okrem toho mala ostať na zemi ako učiteľka Cirkvi, preto bolo potrebné, aby bola svedkyňou tohto veľkého tajomstva. Jej Synovi to bolo celkom ľahké, udeliť Jej takú milosť, pretože Jej odkrýval všetko jednanie svojej božskej duše. Ani by to láska takého Syna nezniesla, aby odoprel svojej Matke takú milosť, lebo nikdy na nič nezabudol, čím by Jej mohol nejako prejaviť svoju nežnú lásku. A toto zaiste bol najvyšší dôkaz úcty pre Jej vznešenosť a dôstojnosť. Bolo mi preto oznámené, že pre tieto a mnohé iné príčiny, ktoré nie je potrebné tu uvádzať, najsvätejšia Mária bola prítomná pri premenení Jej božského Syna, nášho Vykupiteľa.

390. Pri tomto premenení blahoslavená Mária nevidela iba človečenstvo Krista Pána premenené v sláve, Ona priamym jasným nazeraním videla aj samo Božstvo, lebo Pán si prial, aby sa zúčastnila na tejto prednosti oveľa hojnejšie a vyšším spôsobom, než prítomní apoštoli. Okrem toho bol veľký rozdiel medzi Jej nazeraním a videním apoštolov na slávu premeneného Krista, lebo apoštoli, ako hovorí svätý Lukáš /9,32/ nielenže spali pri začiatku tohoto tajomného oslávenia, keď sa Pán osamote modlil, ale zachvátila ich tiež veľká bázeň, keď počuli hlas z neba, takže padli na tvár a nevstali, kým Pán sám k nim neprehovoril a nezdvihol ich /Mt 17,6/. Avšak blahoslavená Matka všetko pokojne videla i počula. Lebo okrem toho, že na také veľké zjavy zo slávy bola navyknutá, Boh Ju tiež posilňoval a osvecoval pre pozeranie na Božstvo. Preto mohla upierať svoj zrak na oslávené Telo bez toho, aby pri tom cítila strach a oslabenie zmyslov, aké pocítili apoštoli. Najblahoslavenejšia Matka videla už pri iných príležitostiach oslávené telo svojho božského Syna, ako som povedala na inom mieste tohoto životopisu /č. 695 a 851/, ale pri tejto príležitosti hľadela Naň oveľa s väčším osvietením a s mysľou oveľa vnímavejšou pre všetky divy, ktoré v tom boli

skryté. Preto tiež účinky, ktoré toto videnie v Nej spôsobilo, boli také, že týmto obcovaním s Bohom bola celkom oživená a rozpálená. Po celý život Jej nikdy nevymizol dojem, aký v Nej spôsobil pohľad na tú slávu, v akej sa ukázalo človečenstvo Krista na hore Tábor. Spomienka na to Ju veľmi posilňovala v neprítomnosti Jej božského Syna, kedykoľvek ináč necítila Jeho slávnu prítomnosť. Na druhej strane však pri spomienke na toto slávne Kristovo premenenie prežívala oveľa bolestnejšie týranie, ktoré Kristus trpel pri svojom umučení a smrti.

391. Ale žiadna ľudská vynaliezavosť nie je v stave náležíte popísať účinky tohoto slávneho videnia Jej Syna na Jej presvätú dušu. S najväčšou vďačnosťou a s najhlbším pochopením uvažovala o tom, čo videla a počula. Z Jej perí plynuli vznešené chvály o Všemohúcom Bohu, keď premýšľala ako Jej oči pozorovali skvejúcou slávou ožiarené to isté Telo, ktoré bolo utvorené z Jej krvi, ktoré nosila vo svojom živote a kojila svojimi prsiami; ako na svoje uši počula hlas večného Otca, uznávajúci Jej Syna za svojho a ako Ho ustanovil za Učiteľa celého ľudského pokolenia. So svojimi svätými anjelmi zložila nové chválospevy na oslavu udalosti plnej tak slávnostnej radosti pre Jej dušu i na oslavu najsvätejšieho človečenstva Jej Syna. Nebudem sa rozširovať o tomto tajomstve, ani popisovať v čom skutočne premenenie Ježišovho Tela spočívalo. Stačí nám vedieť, že Jeho tvár sa zaskvela ako slnko a Jeho rúcho zbelelo ako sneh /Mt 17,2/. Tento vonkajší lesk bol jedinečným dôkazom slávy Jeho Božstva stále spojeného s Jeho presvätou dušou. Táto sláva , ktorou by bolo prirodzene Jeho presväté Telo stále žiarilo, bola pri Jeho narodení zázračne zadržaná na dobu Jeho pozemského života, teraz toto zadržanie Jeho božskej slávy prestalo a Jeho telu bolo na krátko dovolené podieľať sa na sláve Jeho duše. To bol ten lesk, ktorý sa stal viditeľný tým, ktorí boli prítomní. Hneď potom toto zázračné zadržovanie opäť obmedzilo božskú slávu iba na Jeho dušu. Pretože duša Kristova bola stále v oblažujúcom stave, taktiež Jeho telo, podľa zvyčajného poriadku malo by sa stále podieľať na tejto sláve a pretože sa to nedialo, bola táto prechodná oslava Jeho tela tiež zázračná.

392. Po premenení bola najblahoslavenejšia Matka zas prenesená späť do svojho obydlia. Jej božský Syn zostúpil z hory a hneď Ju prišiel navštíviť, aby potom navždy opustil svoju rodnú provinciu a vydal sa na cestu do Jeruzalema. Tam na budúcu Veľkú noc, ktorá mala byť Jeho posledná na zemi, podstúpil prebolestné umučenie. O niekoľko dní, ktoré strávil v Nazarete, odišiel i so svojou Matkou, s učeníkmi, apoštolmi a niektorými svätými ženami, a prešiel cez Galileu a Samáriu, až prišiel do Júdska a do Jeruzalema. Evanjelista svätý Lukáš píše o tejto ceste a hovorí, že sa rozhodol ísť do Jeruzalema /Lk 9,51/, kam sa uberal s radostnou tvárou, naplnený túžbou nastúpiť svoje utrpenie, aby sa tam podľa svojej mocnej veľkodušnej túžby obetoval za ľudské pokolenie. Už sa nevráti do Galileje, kde vykonal tak veľa zázrakov. Pretože to pri odchode z Nazareta vedel, velebil svojho večného Otca a v mene svojho najsvätejšieho človečenstva vzdával Mu vďaky za to, že v tomto dome a v tomto okolí obdržal ľudské telo, ktoré teraz bude vydané utrpeniu a smrti. O tejto modlitbe Pána, ktorú sa pri tejto príležitosti modlil, napíšem koľko môžem:

393. „Môj večný Otče, v súhlase s Tvojou vôľou sa ochotne náhlim, aby som zadosťučinil Tvojej spravodlivosti svojím utrpením a smrťou. Potom Ti znova nakloním všetky dietky Adama, zaplatím ich dlhy a otvorím im bránu nebies, ktorá bola pred nimi zatvorená. Budem vyhľadávať tých, ktorí sa odchýlili a zablúdili, aby sa navrátili silou Mojej lásky. Vyhľadám a privediem do Jakubovho domu stratených /Iz 56,8/, pozdvihnem padlých, obohatím chudobných, občerstvím smädných , ponížim povýšených a povýšim ponížených. Chcem premôcť peklo a zvýšiť slávu víťazstva nad Luciferom /I Jn 3,8/ a nad neprávosťami, ktoré rozosial po svete. Chcem povýšiť zástavu kríža, pod ktorou budú bojovať cnostní a všetci, ktorí sa postavia pod jeho ochranu. Žiadam si nasýtiť svoje srdce urážkami a potupou, ktoré majú takú neoceniteľnú hodnotu v mojich očiach. Chcem sa ponížiť až ku smrti pod rukami svojich nepriateľov, aby naši vyvolení priatelia mohli nájsť útechu vo svojich protivenstvách a byť poctení veľkými odmenami, kedykoľvek si zvolia byť ponížení a trpieť podobné prenasledovania, ako som ja znášal. Ó, ty milovaný kríž! Kedy ma prijmeš na svoje ramená! Ó, sladké zahanbenia a potupy! Kedy vás budem znášať, aby som premohol smrť pomocou utrpenia môjho úplne nevinného tela? Vy bolesti, urážky, potupy, biče, tŕnie, týranie, aj ty smrť, poďte ku mne. Chcem vás objať, buďte mi vítaní, lebo ja poznám vašu cenu. Svet sa od vás odvracia, ale ja po vás túžim. Ak vás svet vo svojej nevedomosti zavrhuje, ja,

ktorý som Pravda a Múdrosť, vás milujem a objímam. Poďte teda ku mne, lebo tým, že vás ako človek vítam , ako pravý Boh vás povyšujem a chcem z vás zmazať znamenie hriechu, i zo všetkých , ktorí vás budú objímať. Príďte na mňa, vy bolesti a nesklamte ma. Nedbajte na moju všemohúcnosť, lebo nechám, aby ste ukázali na mojom človečenstve celú vašu silu. Ja vás neodmietnem, ani vás nebudem nenávidieť, ako to robia smrteľníci. Klamná domnienka dietok Adama, ktoré mylné považujú chudobných a trpiacich za nešťastných, teraz prestane, lebo keď uvidia, že ich pravý Boh, ich Stvoriteľ, Pán a Otec, trpí hrozné urážky, bičovanie, potupu, muky a opustenosť na kríži, poznajú svoj omyl a budú si pokladať za česť, ak budú môcť nasledovať svojho ukrižovaného Boha."

394. Toto sú niektoré z myšlienok, ktoré mi bolo dopriate pozorovať v srdci Pána života, nášho Spasiteľa. Muky Jeho smrti na kríži ukazujú (ktoré moje slová nemôžu vyjadriť), aká veľká bola láska, s akou ich vyhľadával a podstúpil ich. Ale napriek tomu všetkému naše srdcia ostávajú zaťažené hriechmi a zapletené do márností /Ž 4,3/. Hoci máme život a pravdu pred svojím zrakom, predsa si obľubujeme pýchu a pokoru odmietame. Rozkoše a radosti milujeme a proti bolestiam a strastiam máme odpor. Aká je to poľutovaniahodná chyba! Veľmi sa namáhame, aby sme sa vyhli nejakej nepatrnej práci a všetky sily napíname, aby sme unikli malému nepohodliu. Ako nerozumní chceme radšej večnú hanbu a zmätok, len aby nám neušla jediná hodina márnej, zdanlivej cti! Kto z tých, kto sa považuje za múdreho môže povedať, že sa miluje, keď tak koná? Žiaden z jeho zaprisahaných nepriateľov nemôže mu spôsobiť väčšiu škodu, než akú spôsobuje sebe on sám, keď robí to, čo sa Bohu neľúbi. Toho, kto nám pochlebuje a žartuje s nami, ale v srdci chová zradu, považujeme za svojho nepriateľa, a toho, kto sa nechá oklamať nejakou nepatrnou radosťou a rozkošou, nazvali by sme bláznom. Ak vieme správne posudzovať v tých prípadoch, čo máme povedať o úsudku tých, ktorí sa oddávajú svetu? Kto ich tak omámil? Kto ich pripravil o rozum? Ó, aký veľký je počet bláznov!

395. Najsvätejšia Panna Mária jediná zo všetkých dietok Adamových prispôsobila celý svoj život podľa vôle a jednania svojho Syna a neodchýlila sa ani v najmenšom od najužšieho nasledovania Jeho života a zachovávania Jeho učenia. Ona bola najmúdrejší tvor, plný vedomostí a múdrostí, ktorý mohol vynahradiť našu nevedomosť a nerozumnosť a dosiahnuť pre nás večnú pravdu uprostred našej temnoty. Toto sa stalo tiež pri tej príležitosti, o ktorej som hovorila, lebo nebeská Pani bola zrkadlom duše svojho Syna a videla v Jeho vnútri pôsobenie Jeho príchylnosti a lásky. Pretože to bolo vodítkom tiež pre Jej činnosť, úplne sa s Ním zhodovala a spolu s Ním predkladala svoje modlitby večnému Otcovi slovami: *„Najvyšší Bože a Otče milosrdenstva, vyznávam Tvoju nekonečnú a nezmeniteľnú podstatu. Večne Ťa chválim a velebím, lebo si na mne po mojom stvorení ráčil osláviť moc svojho ramena tým, že si ma pozdvihol na hodnosť Matky Tvojho Jednorodeného a rozšíril si rieky svojho odvekého milosrdenstva na mňa, svoju pokornú otrokyňu, a za to, že Tvoj a môj Jednorodený vo svojom Tele, ktoré prijal z mojej podstaty, ráčil ma za tridsaťtri rokov ponechať vo svojej nanajvýš oblažujúcej spoločnosti a dovolil mi tešiť sa z Jeho milosti, z Jeho učenia a vedenia, pre osvietenie duše Tvojej služobníčky. Dnes, môj Pane a večný Otče, opúšťam svoju rodnú zem a s radosťou nasledujem svojho Syna a Majstra, aby som bola prítomná pri obeti Jeho života a Jeho ľudskej existencie za ľudstvo. Nie je bolesť, ako je bolesť moja, keď vidím Baránka, ktorý sníma hriechy sveta, vydaného krvilačným vlkom. Keď vidím, ako Ten, ktorý je odleskom Tvojej slávy a obrazom Tvojej podstaty /Žid 1,3/, ktorého si splodil od večnosti a ktorý je Ti rovný po všetky veky, je podrobený bolestiam, mukám a smrti. Keď vidím vydaného potupe a na smrť kríža Toho, ktorému som vo svojom živote dala život, a ako krása Jeho obličaja, ktorý je radosťou mojich očí a potešením anjelov, je pokrytá nečistotou a ranami. Ó, kiež by som ja mohla prevziať na seba tie bolesti a žiaľ, ktoré Ho očakávajú a mohla podstúpiť smrť, aby som zachránila Jeho život! Príjmi, nebeský Otče, obetu mojej trúchliacej lásky, ktorú Ti obetujem v spojení s Ním, aby sa splnila Tvoja svätá vôľa. Ó, ako rýchlo sa míňajú dni a hodiny, ktoré sa skončia v noci mojich bolestí a horkostí. Bude to šťastný deň pre ľudstvo, ale noc trápenia pre moje bolesťou preplnené srdce, ktoré už zakrátko má byť olúpené o jeho žiariace Slnko. Ó, dietky Adama, tak hlboko zabŕdnuté v bludoch a na seba tak zabúdajúce, vstaňte konečne zo svojho tvrdého spánku a poznajte ťarchu svojich hriechov a spustošenie, aké ste pripravili svojmu Bohu a*

Stvoriteľovi! Viďte ich hrozné následky i v mojom smrteľnom zármutku a v horkosti mojej duše! Aspoň si začnite už všímať tú škodu, akú zavinil hriech!"

396. Nie je mi možné náležíte vyjadriť všetky myšlienky a city Panej sveta, ktoré mala, keď opúšťala Nazaret, ani Jej modlitby a prosby k večnému Otcovi, Jej nežné a bôľne rozhovory so svojím božským Synom, veľkosť Jej žiaľu a nesmierne zásluhy. Následkom zápasu medzi láskou pravej Matky, s akou prirodzene túžila chrániť svojho Syna pred hroznými mukami a medzi odovzdanosťou do vôle Ježišovej a Jeho večného Otca, bolo Jej srdce prebodnuté mečom bolesti, ako predpovedal Simeon /Lk 2,35/. Vo svojom zármutku sťažovala sa svojmu božskému Synovi slovami najhlbšej rozvahy a múdrosti, ale tiež plnými nežného zármutku nad tým, že Jej nebude možné zabrániť Jeho utrpeniu alebo aspoň s Ním zomrieť. Tieto bolesti Matky Božej boli väčšie než muky všetkých mučeníkov, ktorí zomreli alebo až do konca sveta zomrú z lásky k Bohu. V takom rozpoložení mysle a citov najvyššie Bytosti na svete uberali sa z Nazareta k Jeruzalemu cez Galileu, ktorú Spasiteľ už nemal viac za svojho života navštíviť. Čím viac sa približoval koniec Jeho prác pre našu spásu konaných, tým viac sa množili Jeho zázračné skutky, a ako svätí spisovatelia evanjelií hovoria, najviac ich bolo v posledných mesiacoch medzi Jeho odchodom z Galileje a príchodom do Jeruzalema. Až do posledného dňa slávnosti stánkov Spasiteľ chodil a pracoval v Júdsku, vyčkávajúc na ustanovený čas, kedy sa podľa svojej vôle mal vydať ako obeta.

397. Na tých cestách Ho sprevádzala Jeho najsvätejšia Matka, okrem niekoľkých príležitostí, kedy sa rozišli, aby sa venovali prácam pre spásu duší na rôznych miestach. Pri týchto okľukách býval svätý Ján poverený, aby sprevádzal presvätú Matku a staral sa o Jej potreby. Od tej doby svätý Ján dostával vysoké osvietenie o veľkých tajomstvách a skrytých skutkoch najčistejšej Panny a Matky. Medzi zázrakmi, ktoré v tom čase vykonala nanajvýš múdra a mocná Kráľovná, boli nanajvýš vznešené vzlety lásky, ktorými ako aj svojimi žiadosťami a modlitbami získavala ospravedlnenie duší, lebo aj Ona, tak ako Jej najsvätejší Syn, hojnejšie uštedrovala ľuďom svoje požehnanie a dobrodenia, privádzajúc mnohých na cestu života, uzdravujúc chorých, navštevujúc chudobných a neduživých, opustených a nezdravých, obsluhujúc umierajúcich svojimi vlastnými rukami, najmä takých, ktorí boli najviac osamelí a trpeli horšími chorobami a znášali väčšie bolesti. Svätý Ján ako sprievodca blahoslavenej Matky bol svedkom všetkých týchto skutkov. Pretože však teraz predvídala, že čoskoro uvidí svojho božského Syna, ako Ju opúšťa a vracia sa k svojmu Otcovi, sila Jej lásky sa tisícnásobne zvýšila a mala takú veľkú túžbu byť pri Ňom, že často v záchvatoch lásky omdlievala, kedykoľvek musela byť od Neho dlhší čas odlúčená. Božský Majster, ktorý ako Boh vedel, čo sa odohráva v srdci Jeho milovanej Matky, verne odpovedal Jej citom. Do písmena sa na ňom teraz splnili slová Piesne Piesní: *„Poranila si moje srdce, Sestra moja, nevesta, pohľadom svojím jediným,"* ako ranený a premožený svojou veľkou láskou, tiež On túžil po Jej prítomnosti. Podľa toho, ako mi bolo oznámené, Kristus Pán ako človek nikdy by nebol v stave vzdialiť sa od svojej Matky, keby bol úplne povolil svojej láske k Nej, ktorá Ho tak veľmi milovala. Bolo to teda iba prirodzené, že sa náhlieval uľaviť Jej a potešiť Ju svojou prítomnosťou a rozhovorom. Krása najčistejšej duše Jeho Matky Ho tak posilňovala, že všetky Jeho práce a námahy sa Mu zdali byť príjemné. Hľadel na Ňu ako na vyvolenú a jediné ovocie všetkých svojich námah a už aj Jej prítomnosť Mu poskytovala náhradu za všetky Jeho telesné utrpenia.

398. Náš Spasiteľ pokračoval v konaní zázrakov v Júdsku. Jedným z nich bolo tiež vzkriesenie Lazára v Betánii, kam Ho zavolali dve sestry, Marta a Mária. Pretože sa tento zázrak vykonal blízko Jeruzalema, správa o ňom sa čoskoro rozniesla po celom meste. Kňazi a farizeji boli týmto zázrakom pobúrení a preto hneď zvolali radu /Jn 9,17/, v ktorej sa dohodli, že Vykupiteľa usmrtia a vydali nariadenie, aby tí, ktorí vedia, kde sa zdržuje, to oznámili, lebo po vzkriesení Lazára Ježiš sa uchýlil do mesta menom Efrem /Efraim/ a tam ostal až do sviatku nekvasených chlebov. Keď sa priblížil čas, aby ten sviatok oslávil svojou smrťou, ukazoval sa otvorenejšie so svojimi dvanástimi apoštolmi a súkromne im povedal, aby sa pripravili na cestu do Jeruzalema, kde Syn človeka, On sám, bude vydaný starším a farizejom, ako väzeň spútaný, zbičovaný, posmievaný a ukrižovaný /Mt 20,18/. Kňazi zatiaľ pozorne sliedili, či bude medzi tými, ktorí prichádzajú na slávnosť nekvasených chlebov. Šesť dní predtým opäť navštívil Bethaniu, kde vzkriesil Lazára a

hostili Ho dve Lazárove sestry, ktoré pripravili hostinu pre Pána, Jeho Matku a všetkých, ktorí Ho sprevádzali. Lazár, ktorého Pán pred niekoľkými dňami vzkriesil, bol tiež s nimi pri stole.

399. Keď náš Spasiteľ podľa židovského obyčaj ležal pri tejto hostine na poduške a opieral sa lakťom, Magdaléna naplnená božským osvietením a nanajvýš šľachetnými citmi vošla do hodovacej siene, a aby aj navonok prejavila svoju vrúcnu lásku ku Kristovi, svojmu božskému Majstrovi, pomazala Mu nohy tým, že na ne a na Jeho hlavu vyliala z alabastrovej nádoby veľmi ľúbezne voňajúcu masť z pravého nardu a iných voňavých prísad. Potom utrela Mu nohy svojimi vlasmi, ako to urobila pri inej príležitosti v dome farizeja, o čom hovorí svätý Lukáš /7,38/. O tom, že ostatní traja evanjelisti sa zdanlivo v popisovaní tohoto druhého pomazania v niektorých bodoch rozchádzajú, bolo mi povedané, že mali na mysli niektoré iné pomazanie, alebo hovorili o inej žene, nie o Magdaléne, ktorú k tomuto zbožnému skutku pohnulo vnuknutie Ducha svätého a jej vrúcna láska ku Kristovi, nášmu Spasiteľovi. Vôňa tejto masti naplnila celý dom, pretože jej bolo veľa a mala vzácnu akosť. A nešetrila ňou, ale rozbila nádobu na dôkaz svoje veľkej lásky a oddanosti k Majstrovi. Lakomý apoštol Judáš, ktorý túžil zmocniť sa tej masti, aby ju predal a obohatil svoj mešec, kritizoval toto tajomné pomazanie svojho Majstra a popudil i niektorých ďalších apoštolov predstieraním chudoby a lásky k chudobným /Jn 12,5/. Hovoril, že toto je ukracovanie chudobných o almužnu, vydať také peniaze za drahú masť a potom ju tak premrhať. Avšak toto všetko tak predurčila božská Prozreteľnosť, kdežto Judáš jednal iba ako lakomec a nespokojný pokrytec.

400. Učiteľ pravdy a života obhájil Magdalénu proti tomuto obvineniu z nerozvážneho mrhania a prikázal Judášovi aj ostatným , aby jej nerobili obtiaže /Mt 26,10/, lebo svoj skutok nevykonala nadarmo. Povedal im, že chudobní neprídu preto o svoju almužnu, ktorú dostávajú každý deň, kdežto príležitosť preukázať česť Jeho Osobe sa nenaskytuje každý deň. Že toto pomazanie touto veľkomyseľnou ženou vykonala z osvietenia Ducha svätého a ako prorocké oznámenie mystického pomazania, ktoré Spasiteľ čoskoro mal podstúpiť mukami, smrťou a pohrebom. Avšak tento zradný učeník si toto nevzal k srdcu, ale naopak, zahorel zúrivou nenávisťou k svojmu Majstrovi pre toto obhájenie Magdaléninho jednania. Lucifer využil túto náladu zvrhlého srdca Judášovho, ponúkal ho k ďalším vznetom lakomstva, hnevu a veľkej nenávisti k Pôvodcovi života. Od tej chvíle začal premýšľať, ako by Ho vydal na smrť a rozhodol sa, že akonáhle príde do Jeruzalema, zradí Ho farizejom a vynasnaží sa zhadzovať Ho v ich očiach, čo potom tiež urobil. Po tej hostine odišiel potajomky do Jeruzalema a povedal nepriateľom Ježišovým, že jeho Majster učí novým zákonom, ktoré odporujú zákonom Mojžišovým a cisárskym, že sa oddáva hodovaniu a priatelí sa so skazenými, nemravnými osobami, že prijal medzi svojich následníkov mnohé osoby hriešneho života, mužov i ženy, a že by sa mali bezodkladne postarať o zastavenie takej skazy skôr, než sa zmôže tak, že by potom bolo neskoro ju napravovať. Pretože farizeji mali tú istú mienku a boli povzbudzovaní tým istým kniežaťom temností, s radosťou prijali jeho radu. Dohodol sa teda s nimi o cene za zradu Krista, nášho Spasiteľa.

401. O všetkých Judášových myšlienkach presne vedel nielen jeho božský Majster, ale tiež aj presvätá Matka. Pán o tejto veci Judášovi nič nepovedal a jednal s ním i naďalej ako láskavý Otec a osvecoval jeho zatvrdnuté srdce. Ježišova Matka však zdvojnásobila svoje napomínania a láskavú snahu, aby zachránila Judáša pred priepasťou. A v tej noci, keď sa konala vyššie zmienená hostina, čo bolo pred Kvetnou nedeľou, zavolala si Judáša stranou, aby mohla s ním hovoriť v súkromí a hovorila mu so slzami v očiach, láskavými a presvedčujúcimi slovami, aké hrozné nebezpečenstvo mu hrozí, ak zotrvá vo svojom úmysle. Prosila ho, aby sa vzdal svojich plánov a keď sa mu zdá, že mu Majster ukrivdil, nech sa pomstí na Nej, lebo to by bolo menšie zlo, pretože Ona je iba tvor, kdežto jeho Majster je pravý Boh. Aby uspokojila lakomosť tohoto nenásytného srdca, ponúkala mu nejaké dary, ktoré pre ten účel dostala od Magdalény. Ale žiaden z Jej pokusov nemal účinok na túto zatvrdnutú dušu, ani žiadne z Jej láskavých slov neobmäkčilo toto srdce, tvrdšie ako diamant. Naopak, pretože na presvedčujúce napomínanie najmúdrejšej Kráľovnej nemohol nájsť žiadnu odpoveď, vzplanul tým väčšou zlosťou a svoj hnev prejavil zarytým mlčaním. Ale predsa sa nehanbil vziať od Nej to, čo mu ponúkala, lebo jeho lakomstvo bolo rovnako veľké ako vierolomnosť. Najblahoslavenejšia Mária ho potom opustila a odišla k svojmu Synovi a Majstrovi a plná horkého zármutku s plačom sa vrhla k Jeho nohám. Vo svojom veľkom žiali a súcite priala si

podať nejakú útechu najsvätejšiemu človečenstvu svojho Syna, ktorého teraz videla zarmúteného až na smrť, čo neskoršie povedal aj svojim učeníkom /Mt 24,38/. Také bolesti trpel Kristus za hriechy tých ľudí, ktorí mali zneužívať Jeho umučenie a smrť, ako budem neskoršie hovoriť.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba blahoslavená Panna Mária.

402. Dcéra moja, každý deň poznávaš a jasnejšie v tomto životopise ukazuješ, že môj Syn a Ja s Ním milovali sme vrúcnou láskou cestu Kríža a utrpenia a ochotne sme ich znášali po celý život. Toto poznanie dostávaš dokonalejšie a veľmi často počuješ opakovať túto náuku, preto sa musíš horlivejšie snažiť podľa toho konať v každodennom živote. Táto povinnosť ti vznikla odo dňa, keď si ťa môj Syn vyvolil za nevestu a bude ťa zaväzovať čím ďalej tým viac, takže nebude možné ináč, ako prijať a milovať ťažkosti až do tej miery, že najväčšia bolesť pre teba bude, keď budeš bez nich. Obnovuj denne vo svojom srdci túto túžbu, lebo Ja si prajem, aby si bola veľmi zbehlá v tejto vede, ktorou svet tak veľmi pohŕda. Pritom si však pamätaj, že Boh neposiela utrpenie na tvory iba preto, aby trpeli, ale preto, aby ich spravil schopnejšími a hodnejšími na prijatie požehnaní a pokladov pripravených pre nich, ktoré sú vzácnejšie nad všetko ľudské chápanie /I Kor 2,9/. Na potvrdenie tejto pravdy a ako záruku svojich prisľúbení pripustil svoje premenenie na hore Tábor v prítomnosti mojej a niekoľkých apoštolov. V modlitbe, ktorú vtedy predniesol svojmu večnému Otcovi, o ktorej som iba ja vedela a ju chápala, pokoril sa pred svojím Otcom a vyznával Ho (ako vždy robieval pri svojich modlitbách) ako pravého Boha nekonečného v dokonalosti a vlastnostiach a prosil Ho, aby udelil časť slávy Jeho vlastného Tela všetkým tým, ktorí z lásky k Nemu a v snahe nasledovať Ho trápia sami seba a znášajú ťažkosti, a aby im tá sláva bola udelená každému v náležitej miere po vzkriesení tiel z mŕtvych pri poslednom súde. Pretože večný Otec vypočul túto žiadosť, preto je istá dohoda medzi Bohom a človekom. Sláva, ktorú dostalo Telo Krista Pána, bola zárukou slávy, ktorú Kristus zaistil všetkým svojim nasledovníkom. Veľká je teda cena za kratučkú námahu znášanú odopieraním si pozemských radovánok a rozkoší, sebaumrtvovaním a znášaním utrpenia pre Krista /II Kor 4,17/.

403. Pre zásluhy tejto Kristovej modlitby tá sláva, ktorá patrí Jemu, právom náleží ľuďom, pretože sú údmi mystického Tela Kristovho /II. Tim 4,8/. Avšak toto spojenie s Kristom, ktorým človek nadobúda takú odmenu, musí si získať milosťou a tým, že Ho budeme nasledovať v znášaní podobných utrpení, akými si ich zaslúžil Vykupiteľ. Ak každé telesné utrpenie zasluhuje korunu, o čo väčšiu korunu si zaslúži trpezlivé znášanie a odpúšťanie bezprávia a krívd a to, že ich odplácame dobrým, ako sme my robili Judášovi, ktorému nielenže Pán neodňal apoštolstvo a neprejavoval voči nemu žiadnu roztrpčenosť, ale trpezlivo ho znášal až do konca, až sa Judáš stal už úplne neschopný nejakej milosti tým, že sa úplne oddal diablovi. Za nášho pozemského života je Pán veľmi pomalý navštevovať nás trestami, ale túto pomalosť vynahradí potom po smrti prísnosťou trestov. Keď teda Boh trpí nás tak dlho, o čo viac má sa úbohý pozemský červík znášať s inými, keď obidvaja majú tú istú prirodzenosť a akosť. Svetlom tejto pravdy a láskou Pána a Ženícha musí sa riadiť miera tvojej trpezlivosti, aj dĺžka trpezlivosti s inými a horlivosť o ich spásu. Nehovorím, že musíš dovoľovať to, čo je proti cti Božej, lebo to by nebola pravá horlivosť pre dobro blížneho, ale musíš ich milovať ako tvorov Božích a nenávidieť iba hriech. Musíš však trpieť a nevšímať si to, čo sa deje proti tebe a stále vyhľadávať, nakoľko závisí od teba, spásu iných. Nebuď malomyseľnou, ak nevidíš hneď výsledky, ale neprestajne podávaj večnému Otcovi zásluhy môjho najsvätejšieho Syna. Môj príhovor a príhovory anjelov a svätých, lebo pretože Boh je láska a oni sú služobníkmi Najvyššieho, s radosťou použijú tiež lásku na prospech tých, ktorí ešte putujú.

Kapitola 7.

Posvätné tajomstvá, ktoré predchádzali slávny vjazd Krista do Jeruzalema; aký bol Jeho vjazd do mesta a ako Ho prijali jeho obyvatelia.

404. Medzi skutkami Božími, ktoré koná navonok, najväčšie dielo bolo to, že sa vtelil, trpel a zomrel pre spásu ľudstva. Toto tajomstvo by ľudský rozum nikdy nebol v stave pochopiť, keby sám jeho Pôvodca nám to nebol tak mnohými dôkazmi potvrdil. A napriek všetkým tým dôkazom predsa ešte tí, ktorí sú múdri podľa tela, považujú za ťažké uveriť to, čo natoľko slúži ich dobru a spáse. Iní, hoci tomu veria, neveria všetkým okolnostiam s tým spojeným. Praví katolíci však veria a vyznávajú toto tajomstvo tak, ako im ho Cirkev svätá predkladá. Zjavným vyznávaním svojej viery v tajomstvá takto zjavené, vyznávame zároveň svoju vieru v tajomstvá, ktoré sú v tom zahrnuté, ktoré nie je treba vysvetľovať podrobne každé zvlášť, pretože nie sú natoľko nutné pre spasenie. Niektoré z nich určil Boh, pre príhodný čas, iné sú určené pre zjavenie až v poslednom dni, keď všetky sa ukážu ľuďom za prítomnosti spravodlivého Sudcu (I Kor 4, 5). Keď mi Pán nariadil, aby som napísala tento životopis, mal v úmysle, ako som často povedala a ešte častejšie poznala, zjaviť mnohé z tých skrytých tajomstiev bez prídavku ľudských úsudkov a domnienok; preto som mnohé z nich napísala tak, ako mi boli zjavené, ale pritom viem, že mnohé iné obdivuhodné a úctyhodné tajomstvá ostávajú ešte skryté. Na také tajomstvá chcem pripraviť zbožnú vieru katolíkov. Tomu, kto verí základným tajomstvám katolíckej viery, nemalo by ťažko padnúť uveriť to, čo s nimi súvisí. Lebo na týchto základných tajomstvách viery spočíva všetko, čo som napísala a ešte napíšem, najmä ohľadne umučenia nášho Vykupiteľa.

405. Na sviatok, ktorý nasledoval po hostine, keď Magdaléna pomazaním uctila nášho božského Majstra v Betánii, Pán si vyhľadal ústranie. Jeho najsvätejšia Matka, keď ponechala Judáša zatvrdnutosti jeho srdca, odobrala sa k svojmu božskému Synovi a ako obyčajne, pripojila sa k Nemu v modlitbách a svätých cvičeniach. Náš Pán teraz mal podstúpiť najdôležitejší zápas z celého svojho pozemského života, ktorý mal - ako hovorí Dávid (Ž 18, 7) - svoj počiatok od nebeských končín, aby v ňom bojoval so Satanom a premohol jeho, aj hriech a smrť. Keď tento, najposlušnejší zo všetkých synov, dobrovoľne prijal muky kríža, teraz, keď sa približovali, obetoval sa znovu svojmu večnému Otcovi. Položil sa tvárou na zem, vyznával Ho, klaňal sa Mu a s najpokornejšou odovzdanosťou Ho prosil, aby prijal urážky a bolesti, potupu a smrť na kríži, ktorú Jeho Syn vytrpí pre Jeho oslavu a za vyslobodenie ľudského pokolenia. Najsvätejšia Matka sa uchýlila na jednu stranu modlitebne a sprevádzala svojho milovaného Syna a Pána v modlitbách a z veľmi vrúcnej lásky prelievala s Ním slzy.

406. Pri tejto modlitbe pred polnočnou hodinou ukázal sa večný Otec i Duch svätý vo viditeľnej podobe i s množstvom anjelov ako svedkami. Večný Otec prijal obetu Krista, svojho najsvätejšieho Syna a formálne schválil, aby Jeho prísnej spravodlivosti sa Jeho Osobou zadosťučinilo na odpustenie svetu. Večný Otec potom oslovil presvätú Matku a povedal: "Mária, naša Dcéra a Nevesta, chcem aby si teraz znovu potvrdila toto obetovanie svojho Syna, keď tiež ja som ochotný vydať Ho za vykúpenie ľudstva." A pokorná, najúprimnejšia Holubička odpovedala: "Pozri, Pane, ja som iba prach a popol, nehodná, aby Tvoj Jednorodený a Vykupiteľ sveta, bol tiež mojím Synom. Som vždy poddaná Tvojej nevýslovnej blahosklonnosti, ktorá Mu dala bytie v mojom živote a obetujem Jeho a seba celkom za obetu Tvojej božskej vôle a prosím Ťa, Pane Bože a Otče, dovoľ mi, aby som trpela s Tvojím a mojím Synom." Večný Otec prijal túto poddanosť najsvätejšej Márie ako príjemnú obetu a pozdvihnúc zo zeme Syna i Matku povedal: "Toto je ovocie požehnanej zeme, po akom som túžil." Hneď nato pozdvihol človečenstvo Krista na trón svojej Velebnosti a posadil Ho po svojej pravici, rovného sebe v moci i velebnosti.

407. Blahoslavená Matka ostala na svojom mieste, ale úplne zmenená a povznesená v obdivuhodnom svetle a radosti duše. Keď uvidela svojho Jednorodeného sedieť po pravici večného Otca, vyslovila prvé slová žalmu stodeviateho, ktorými Dávid tajomne prorokoval o tejto udalosti: "Povedal Pán môjmu Pánovi, zasadni po pravici Mojej." Nadväzujúc na tieto slová nebeská Kráľovná zložila mystické hymny chvály ku cti večného Otca a vteleného Slova. Keď ukončila, večný Otec dodal celú ďalšiu časť onoho žalmu, čím prehlasoval svoju nezmeniteľnú vôľu, že celý význam týchto hlboko mystických slov sa teraz uskutoční a splní. Je veľmi ťažké povedať mojimi nedostatočnými slovami to, čo som poznala v tomto veľkom tajomstve, ale pokúsim sa o to s pomocou Pána, aby sme aj my niečo pocítili z tohoto skrytého, obdivuhodného tajomstva, i z toho, čo poznala Panna Mária a anjelskí duchovia.

408. Večný Otec potom pokračoval a povedal svojmu božskému Synovi: "kým nedám Tvojich nepriateľov za podnož Tvojim nohám." Pretože si sa podľa Mojej večnej vôle ponížil, zaslúžil si si byť povýšený nad všetko tvorstvo a to v tej istej prirodzenosti ľudskej, ktorú si obdržal odo Mňa, vládni po pravici Mojej po všetky veky vekov. Pre celú večnosť dávam Tvojich nepriateľov pod Tvoje nohy a Tvoju vládu a podriaďujem ich Tvojmu človečenstvu ako ich Bohu a Vykupiteľovi; takže tí, ktorí Ťa neposlúchnu a neuznajú, uzrú Tvoje človečenstvo vyvýšené a oslávené. Hoci toto ustanovenie nenadobudne úplnú platnosť, kým vykúpenie ľudstva nebude dokončené, prajem si, aby už teraz moji dvorania boli svedkami toho, čo neskoršie uzrú diabli i ľudia. Posadím Ťa po svojej pravici v tom istom okamihu, v ktorom si sa ponížil až k potupnej smrti kríža. Že Ťa teraz vydávam Tvojim nepriateľom, aby s Tebou jednali podľa svojej zloby, robím to pre svoju slávu a útechu, a preto, aby potom k svojmu veľkému zahanbeniu boli postavení pod tvoje nohy. "Pán zo Sionu žezlo svoje natiahne: Panuj uprostred nepriateľov svojich." (Ž 109, 2). Lebo Ja, všemohúci Boh, ktorý som Ten, ktorý v skutku a v pravde jestvuje, spravujem a posielam nepremožiteľné žezlo svojej moci, tak, aby potom, keď zvíťazíš nad smrťou dokonaním vykúpenia ľudského pokolenia, uznali Ťa za svojho Vykupiteľa a Vodcu a Pána všetkého. Prajem si však už teraz, prv než podstúpiš smrť a práve v tom čase, keď ľudia pohrdnú Tebou a pripravovať budú Tvoje zničenie, aby si obdivuhodne zvíťazil. Ustanovujem, aby si zvíťazil ako nad ich nenávisťou a zlobou tak i nad smrťou a aby mocou Tvojej cnosti boli prinútení Ťa ctiť, vyznávať a klaňať sa Ti z ich slobodnej vôle; aby mocou Tvojej cnosti diabli boli pošliapaní a zahanbení, aby proroci a spravodliví, ktorí Ťa očakávajú v predpeklí, spolu s mojimi nebeskými duchmi uznali Tvoje podivuhodné povýšenie, ktoré sa deje podľa mojej dobrej vôle a môjho zaľúbenia. "Ty vládni v dni svojej sily v lesku svätom, z lona pred zorničkou splodil som Ťa" (Ž 109, 3). V deň tejto Tvojej sily a moci, ktorou zvíťazíš nad svojimi nepriateľmi, Ja som v Tebe a s Tebou ako Počiatok. Z tohoto žriedla, večným plodením môjho ducha vyšiel si pred svetlom milosti, o ktorej sme ustanovili, aby sa zjavila tvorom, a z toho Počiatku si vyšiel zaodiaty svetlom a slávou, ktorá obveseľuje a oblažuje svätých. A tiež, kým si človekom, Tvoj Počiatok je s Tebou a bol si počatý v deň Tvojej moci; lebo od toho okamihu, keď si prijal ľudskú prirodzenosť časným splodením z Tvojej Matky, mal si už zásluhy svojich skutkov, ktoré máš i teraz a zasluhoval si slávu a česť, ktorou Tvoja čnosť Ťa bude korunovať dnes i v dňoch Mojej večnosti. "Prisahal Pán a želieť nebude: "Ty si kňaz podľa radu Melchizedechovho naveky." (Ž 109, 4). Ja, ktorý som Boh všemohúci, schopný splniť všetky svoje sľuby, neodvolateľne ustanovujem, ako nezmeniteľnou prísahou, že Ty budeš najvyšším Kňazom novej Cirkvi a evanjeliovho zákona podľa radu Melchizedechovho v Starom zákone; lebo Ty budeš pravým kňazom, ktorý bude obetovať chlieb a víno predobrazené obeťou Melchizedecha (Gen 14, 18). Nebudem ľutovať toto ustanovenie, pretože táto obeta bude čistá a prijateľná a bude obeťou chvály k Mojej cti. "Pán po pravici Tvojej v deň hnevu svojho kráľov rozdrví (Ž 109, 5)". Toto vykonáš skutkami svojho človečenstva, podporovaný pravicou svojho Božstva v plnosti jeho sily. Tvojím človečenstvom Ja, ktorý som jeden Boh s Tebou, zničím tyranstvo kniežaťa temnosti a tohoto sveta ako aj odpadlých anjelov a bezbožných ľudí, ktorí nebudú chcieť Teba uznať, slúžiť a klaňať sa Ti ako svojmu Pánovi a Bohu. Takto ich potrestám ešte skôr, než Lucifer a jeho nasledovníci Ťa poznajú, a to bude pre nich deň môjho hnevu. Potom príde tiež deň pre tých ľudí, ktorí Ťa neprijali ani nenasledovali Tvoj svätý zákon. Všetkých ich pošliapem a pokorím vo svojom spravodlivom hneve. "Medzi národmi bude konať súd, dokonale porážať, trieštiť hlavy po celej zemi" (Ž 109, 6). Keď takto ospravedlním svoj spravodlivý spor so všetkými dietkami Adamovými, ktoré nepoužili pre svoj prospech Tvoje milosrdenstvo, ktoré si im preukázal tým, že si ich dobrovoľne vykúpil z moci hriechu aj od večnej smrti, Ja, Pán, budem súdiť všetky národy podľa svojej nestrannosti a spravodlivosti; a keď oddelím spravodlivých zo stredu hriešnikov a zatratených, vyplním miesta, ktoré stratili odpadli anjeli, ktorí si nevedeli udržať svoje príbytky v ríši milosti, zároveň skruším na zemi veľké množstvo ľudí, ktorí v dôsledku svojej zatvrdnutosti a prevrátenej vôle zotrvali vo svojej pýche. "Z potoka na ceste sa napije, preto pozdvihne hlavu" (Ž 109, 7). Tvoju hlavu pozdvihne sám trestajúci Pán Boh, aby si mohol súdiť zem a podľa spravodlivosti zaobchodiť s pyšnými. Ako by si pil z prúdu Božieho hnevu, tak namočíš šíp v krvi svojich nepriateľov a mečom Jeho trestu zničíš ich v ich očakávaní

blaženosti. Tak sa Tvoja hlava pozdvihne a povýši nado všetkých Tvojich nepriateľov, ktorí neposlúchajú zákon a nie sú verní Tvojim náukám a učeniu. To bude Tvoja spravodlivá odmena za to, že si pil z potoka potupy a protivenstiev až po smrť na kríži za ich vykúpenie.

409. Podobné, ale oveľa hlbšie pochopenie tohoto mystického žalmu obdržala najsvätejšia Panna, ktorý pri tejto príležitosti opakoval večný Otec. Hoci niektoré verše sú písané akoby sa vzťahovali na inú osobu, predsa len sa všetky týkajú večného Otca a vteleného Slova. Tajomstvá obsiahnuté v tomto stodeviatom žalme sa môžu zhrnúť do dvoch viet: hrozby hriešnikom, neveriacim a zlým kresťanom, pretože neuznávajú Vykupiteľa sveta alebo nezachovávajú Jeho zákony a prisľúbenia večného Otca, ktoré dal svojmu vtelenému Synovi, že napriek všetkým nepriateľom oslávi Jeho meno a povýši Ho nad nich, nad všetkých. A ako v záruku, či ako v závdavok všeobecného povýšenia Krista po Jeho nanebovstúpení, a najmä na súdny deň, Otec nebeský ustanovil, aby obyvatelia jeruzalemskí uvítali Krista s veľkou cťou a slávou, pri Jeho vjazde do mesta nasledujúci deň po tomto tajomnom videní. Potom nebeský Otec a Duch svätý so svätými anjelmi, ktorí s údivom boli prítomní pri tomto veľkom tajomstve, zmizli a iba Kristus a Jeho blahoslavená Matka ostali sami, aby ostatnú časť tejto požehnanej noci strávili v božských rozhovoroch.

410. Ráno nasledujúceho dňa, ktorý sa zhoduje s našou Kvetnou nedeľou, uberal sa Pán so svojimi učeníkmi do Jeruzalema, sprevádzaný mnohými anjelmi, ktorí spievali piesne chvály, keď videli, ako veľmi miluje ľudí a je tak starostlivý ohľadne ich večnej spásy. Keď prešli asi dve míle a prišli k dedinke Betfage, poslal dvoch učeníkov k istému vplyvnému mužovi, ktorý tam býval. Od toho priviedli oslicu s osliatkom, na ktorom ešte nikto nesedel. Pán pokračoval v ceste do Jeruzalema a učeníci zatiaľ položili na oslicu i osliatko svoje plášte a iné rúcha, lebo Pán mal použiť obe tieto zvieratá, ako predpovedali proroci Izaiáš (62, 11) a Zachariáš (9, 9) už pred mnohými stáročiami, aby sa kňazi a zákoníci nemohli vyhovárať na nevedomosť. Všetci štyria evanjelisti popisujú tento podivuhodný slávny vjazd Krista a hovoria, čo videli prítomní svojím telesným zrakom. Ako sa približoval k Jeruzalemu, učeníci a s nimi všetok ľud aj malé deti začali pozdravovať Ježiša ako pravého Mesiáša, Syna Dávidovho, Spasiteľa sveta a svojho zákonitého Kráľa. Niektorí z nich volali: "Pokoj buď na zemi a sláva na výsostiach; požehnaný, ktorý prichádza ako Kráľ v mene Pánovom;" iní: "Hosana Synovi Dávidovmu; zachráň nás, Synu Dávidov; nech je požehnané kráľovstvo, ktoré teraz prišlo, kráľovstvo nášho praotca Dávida!" Niektorí sekali vetvy z paliem a iných stromov na znak víťazstva a radosti a iní prestierali na zem svoje rúcha, aby pripravili cestu pre víťazného Podmaniteľa, Krista, nášho Pána.

411. Všetky tieto prejavy úcty a obdivu, ktoré títo ľudia preukazovali božskému vtelenému Slovu, boli vypočítané pre zjavenie moci jeho Božstva, najmä v tejto dobe, kedy kňazi a farizeji práve v tomto mieste Ho s veľkou pozornosťou sledovali a chceli Ho dostať o život. Lebo keby nebol ľud vnútri povzbudený božskou mocou, napriek všetkému jeho obdivovaniu zázrakov, ktoré Pán konal, nebolo by možné zvolať také zhromaždenie. Mnohí z nich boli pohaní a Jeho výslovní nepriatelia, ale napriek tomu Ho pozdravovali ako Mesiáša, Spasiteľa a Kráľa a podrobili sa chudobnému, opovrhovanému a prenasledovanému Mužovi, ktorý neprichádzal na víťazoslávnom voze ťahanom bujnými paripami s pompou a okázalosťou boháčov, ale bez brannej moci a bez všetkej vonkajšej ľudskej moci. Navonok toto všetko chýbalo, lebo vchádzal do Jeruzalema sediac na zvierati, ktorým ľudská márnivosť a domýšľavosť pohŕda. Jediným znakom Jeho dôstojnosti bola Jeho tvár, ktorá prezradzovala vážnosť a pokojný majestát Jeho duše, ale všetko ostatné chýbalo a priečilo sa tomu, čo svet vychvaľuje a velebí. Tá vonkajšia radosť tohto dňa teda hlásala Jeho božskú moc, ktorá priam hýbala srdciami ľudí, aby Ho uznali za svojho Krista a Vykupiteľa.

412. Aby bolo možné splniť verne sľub večného Otca, Pán nielen že pohnul srdcia ľudí mesta Jeruzalema svojím božským svetlom, aby Ho uznali za Vykupiteľa, ale spôsobil, že Jeho triumf pocítili všetky tvory, najmä tí, ktorí boli schopní premýšľať (č.408). Vjazd Ježiša do Jeruzalema oznámil archanjel Michal tiež svätým otcom a prorokom v predpeklí, ktorí tiež pomocou zvláštneho videnia mohli vidieť, čo sa pri tejto príležitosti odohrávalo. V týchto podzemských príbytkoch uznávali a vyznávali Krista a klaňali sa nášmu Pánovi a Majstrovi ako svojmu pravému Bohu a Vykupiteľovi sveta. Zložili nové chválospevy na počesť Jeho obdivuhodného víťazstva nad smrťou,

hriechom a peklom. Božské pôsobenie účinkovalo tiež v srdciach mnohých zbožných ľudí doteraz žijúcich na svete. Lebo tí, ktorí uverili alebo poznali Krista Pána nášho, nielen v Palestíne a v okolitých zemiach, ale aj v Egypte a v iných zemiach, boli pohnutí, aby sa v duchu klaňali Vykupiteľovi, čo oni urobili s neobyčajnou radosťou, ktorú v nich spôsobila návšteva božskej milosti, hoci priamo nevedeli, čo je príčinou toho hnutia v ich srdci. Ale bolo to vprospech ich duší, lebo boli upevnení vo svojej viere i v konaní dobra. Aby víťazstvo nášho Spasiteľa nad smrťou bolo tým slávnejšie, Najvyšší ustanovil, aby smrť v ten deň nemala nad smrteľníkmi žiadnu moc, takže za tých dvadsaťštyri hodín nikto z ľudí nezomrel, hoci podľa prirodzeného poriadku boli by mnohí zomreli.

413. K tomuto víťazstvu nad smrťou bolo pridané ešte ďalšie víťazstvo nad peklom, ktoré, hoci bolo skrytejšie, bolo ešte slávnejšie, lebo akonáhle ľudia začali prehlasovať a vzývať Krista ako svojho Spasiteľa a Kráľa, ktorý prišiel v mene Pánovom, pekelní duchovia pocítili moc pravice Božej a všetci, kdekoľvek sa na svete skrývali, boli zvrhnutí do tmavých pekelných priepastí. V tej krátkej dobe, keď Kristus konal svoju víťaznú cestu, ani jeden diabol neostal na svete, ale všetci, trasúc sa hnevom a zdesením, boli zvrhnutí do pekelných priepastí. Tam ich naplnila ešte väčšia hrôza, keď si hneď začali vzájomne zverovať svoje podozrenie, že asi Mesiáš je už na svete, o čom budem hovoriť v nasledujúcej kapitole. Keď Spasiteľ konal svoj víťazný vjazd do Jeruzalema, anjeli, ktorí sa tomu prizerali a sprevádzali Ho na tejto ceste, spievali nové chválospevy v obdivuhodnej nebeskej harmónii. Keď Ježiš za jasotu všetkého obyvateľstva vošiel do mesta, zostúpil z osliatka a zameral svoje božské krásne kroky k chrámu, kde vzbudil obdiv všetkých zástupov tými zázrakmi, ktoré pri tejto príležitosti vykonal, ako poznamenávajú svätí evanjelisti Matúš (21, 12) a Lukáš (19, 45). Naplnený horlivosťou pre dom svojho Otca, poprevracal stoly tých, ktorí v nádvorí chrámovom predávali a kupovali a vyhnal tých, ktorí z tohoto posvätného miesta si urobili miesto obchodu a lotrovský pelech. Ale so slávnym vjazdom do mesta Pán tiež prerušil svoje božské pôsobenie, ktoré tak dobre prispôsobilo srdcia jeruzalemských obyvateľov. Hoci spravodlivým to veľmi osožilo a mnoho ďalších bolo ospravedlnené, predsa niektorí sa vrátili k svojim neprávostiam a nedokonalostiam, pretože nepoužili svetlo a vnuknutia, ktoré im bolo poslané zhora. Hoci tak mnohí pozdravovali a uznávali Krista, nášho Spasiteľa za Kráľa jeruzalemského, nik Mu neposkytol pohostinstvo, ani Ho neprijal do svojho domu (Mk 11, 11).

414. Pán ostal v chráme a učil a kázal až do večera. Chcel svojím príkladom potvrdiť to, čo učil, že to posvätné miesto majú mať v úcte a nechcel dovoliť ani, aby Mu niekto priniesol pohár vody; neprijal žiadne občerstvenie a večer sa vrátil do Bethánie (Mt 21, 17-18), odkiaľ denne prichádzal do Jeruzalema až do dňa svojho umučenia. Nebeská Matka a Pani, najblahoslavenejšia Mária, ostala v ten deň v Betánii, kde v ústraní v nadprirodzenom zjavení videla všetko, čo sa stalo pri tomto obdivuhodnom triumfe Jej Syna a Pána. Bola svedkyňou všetkého, čo robili nebeskí duchovia a pozemšťania, aj čo sa stalo diablom v pekle a ako tým všetkým večný Otec len splnil svoje prisľúbenia, ktoré dal svojmu vtelenému Synovi, keď Mu dal moc a vládu nad všetkými Jeho nepriateľmi. Videla tiež všetko, čo Spasiteľ pri tej príležitosti urobil v chráme. Počula tiež hlas nebeského Otca, ktorým odpovedal na Kristovu modlitbu: "Oslávil som a ešte oslávim." Tými slovami dal ľuďom na vedomie, že okrem slávy a triumfu, ktoré dostalo vtelené Slovo v ten deň i pri iných príležitostiach, ako bolo popísané v tomto životopise, ešte Ho oslávi a vyvýši po Jeho smrti. To bol význam tých slov nebeského Otca a v tom zmysle im rozumela a plne ich pochopila najsvätejšia Matka vo zvláštnom povznesení svojej duše.

Poučenie, ktoré mi udelila najblahoslavenejšia Matka.

415. Dcéra moja, čiastočne si popísala a oveľa viac pochopila to, čo sa týka tajomného triumfu môjho najsvätejšieho Syna pri Jeho vjazde do Jeruzalema a Jeho príprav; ale oveľa lepšie všetko porozumieš keď budeš hľadieť tvárou do tváre na Pána, lebo smrteľníci, kým sú na tomto svete, nemôžu také tajomstvá pochopiť. Avšak aj z toho, čo si napísala môžeš dosť poznať a pochopiť, aké vysoké sú súdy Pána a ako ďaleko sú od zmýšľania ľudí (Iz 55, 9). Najvyšší pozerá na srdce a vnútro ľudí, kde je skrytá krása dcéry kráľovskej (Ž 44, 14), kdežto ľudia hľadia iba na zovňajšok a čo môžu vidieť zmyslami. Preto spravodliví a vyvolení majú veľkú vážnosť u Pána pre

svoju pokoru a sebaponižovanie, ale pyšných pokoruje a zavrhuje pre ich domýšľavosť a samoľúbosť. Túto pravdu, dcéra moja, chápe iba málo ľudí a preto dietky temnosti nevedia, ako sa majú snažiť o dosiahnutie nejakej inej cti alebo povýšenia než pozemského. Je bolestné povedať, že tiež dietky Cirkvi svätej, hoci dobre vedia i uznávajú, že pozemská česť a sláva je márna a nepodstatná a nemá dlhšie trvanie než poľné kvety a byliny, predsa nežijú podľa tohoto poznania. Pretože im svedomie nehovorí, že verne spolupracujú so svetlom milosti a v cvičení sa v cnostiach; preto vyhľadávajú falošné a klamné chvály a priazeň ľudskú, hoci iba Boh sám môže poctiť a povýšiť tých, ktorí si zaslúžia Jeho pozornosť. Svet obyčajne úmyselné posudzuje nesprávne skutočné zásluhy, zahrňuje poctami tých, ktorí si ich najmenej zaslúžia alebo tých, ktorí po nich snoria a vedia ich šikovne a bezohľadne získať.

416. Dcéra moja, utekaj pred takým klamom a ľudská chvála nech sa ťa ani nedotkne; odmietaj ľudské pochlebovanie a lichotenie; venuj každému iba toľko pozornosti a úcty, koľko si zaslúži, lebo dietky tohoto sveta sú vo svojom úsudku veľmi zaslepené. Žiaden smrteľník si nikdy nemôže zaslúžiť takú a toľkú česť a chválu od ľudí, ako môj najsvätejší Syn, ale On sa jej ochotne zriekol a posúdil podľa jej pravej ceny to, čo Mu ľudia poskytli pri Jeho vjazde do Jeruzalema. Pripustil to iba preto, aby ukázal svoju božskú moc, a aby potom Jeho umučenie bolo tým potupnejšie. Chcel tým poučiť ľudí, že nemajú prijímať pocty iba preto, aby si na nich zakladali, ale pre vyššie ciele, aby sa tým rozmnožila a povzniesla česť a sláva Božia. Ak pritom nemáme na mysli taký cieľ, všetky pocty sú úplne márne a neužitočné, bezúčelné a neprospešné, pretože nikdy nemôžu poskytnúť pravé šťastie tvorovi, ktorý je určený pre slávu večnú. Pretože pozorujem, že si praješ vedieť, prečo ja som nebola prítomná pri tomto triumfe svojho najsvätejšieho Syna, vyhovujem Tvojmu prianiu a upozorňujem ťa na to, čo si už veľakrát v tomto životopise hovorila o jasnom nazeraní do vnútra môjho Syna, ktoré som stále mala pred sebou. Týmto nazeraním som mala možnosť poznať, kedy a prečo si praje, aby som nebola prítomná. Pri takých príležitostiach som sa vrhla k Jeho nohám a prosila som Ho, aby mi oznámil svoju vôľu a prianie, čo by som mala robiť. Pán mi niekedy jasne a výslovne povedal, čo mám robiť, inokedy to zas ponechal môjmu rozhodnutiu, nechávajúc ma konať podľa môjho rozumu a božského osvietenia. Tak to bolo i vtedy, keď sa rozhodol, že vojde slávne do Jeruzalema. Ponechal to úplne na moje rozhodnutie, či Ho chcem sprevádzať alebo ostať v Bethánii. Vtedy som Ho poprosila, aby mi dovolil nezúčastniť sa na tejto mystickej udalosti, ale aby ma vzal so sebou, keď pôjde podstúpiť svoje utrpenie a smrť. Myslela som, že to bude lepšie a Jemu milšie, ak sa ponúknem podieľať sa v Jeho potupe a bolestiach pri Jeho umučení, než keby som sa s Ním podieľala na vonkajšej cti, ktorú Mu preukazovali ľudia. Lebo, keďže som bola Jeho Matkou, niečo z tej cti by zaiste spadlo i na mňa, keby som sa bola ukázala tým, ktorí Ho chválili a oslavovali. Vedela som, že táto oslava, po ktorej som netúžila, bola Pánom určená, aby sa prejavila Jeho nekonečná moc a Božstvo a preto sa ma nijako netýkala, ani by tá česť, ktorú by preukazovali mne, nezvýšila poctu, ktorá patrila Jemu, ako Spasiteľovi ľudského pokolenia. Aby som sa však mohla tiež náležíte radovať z tohoto tajomstva a Všemohúceho za tieto divy patrične chváliť, bolo mi dané v božskom svetle a vo zvláštnom zjavení vidieť všetko, čo si o tejto udalosti napísala. Toto moje jednanie by ťa malo poučiť a povzbudiť, aby si ma nasledovala; kráčaj v mojich pokorných šľapajach, odlúč svoje náklonnosti od všetkého pozemského, povznes svoje túžby k výšinám nebeským, pohŕdaj všetkou ľudskou cťou a utekaj pred ňou a v božskom svetle považuj ju za márnosť a trápenie ducha (Sir 1, 14).

Kapitola 8.

Zlí duchovia sa zhromaždili v pekle, aby rokovali o slávnom vjazde Krista Pána do Jeruzalema; výsledky tejto schôdze a kroky, na ktorých sa uzniesli kňazi a farizeji v Jeruzaleme.

417. Všetky tajomstvá spojené s triumfom nášho Spasiteľa boli veľké a úžasné, ale nie menej obdivuhodné boli tiež neviditeľné účinky božskej moci na diablov, keď pri vjazde Krista do

Jeruzalema boli zvrhnutí do pekelných priepastí. Celé dva dni, od soboty až do utorku toho týždňa ostali zdrtení pravicou Všemohúceho, prejavujúc svoje prudké muky zatrateným dušiam v tých pekelných priepastiach sa nachádzajúcim svojím desivým, zmäteným, zúfalým zavýjaním. Celá pekelná ríša bola vtedy plná neobyčajných múk a zmätku. Knieža tejto temnosti, Lucifer viac zmätený než ostatní, zavolal k sebe všetky diabolské zástupy a z vyvýšeného miesta hovoril k nim ako ich náčelník.

418. "Ináč to nemôže byť, než že ten Muž, ktorý nás tak prenasleduje a ničí náš vplyv a ktorý drví moju moc, je viac než prorok. Lebo Mojžiš, Eliáš, Elizeus a iní z našich starých nepriateľov nikdy nás nepremohli tak úplne, hoci aj oni konali zázraky; ani sa im nikdy nepodarilo ukryť predo mnou tak veľa svojich skutkov ako tomuto; najmä o Jeho vnútornej činnosti viem veľmi málo. Ako by mohol, iba človek, robiť také veci a prejavovať tak veľkú moc nad všetkými tvormi, aká sa Mu verejne pripisuje? A tú chválu a oslavovanie svojich skutkov prijímal z úst ľudí bez akejkoľvek zmeny alebo namyslenosti. Na oslavu svojho slávneho vjazdu do Jeruzalema ukázal znovu svoju moc nad nami i nad celým svetom. Ešte i teraz sa cítim slabý, aby som Ho mohol napadnúť, zničiť a vyhladiť Jeho meno zo zeme živých. (Jer 11, 19). Pri terajšom Jeho triumfe nielen Jeho priatelia Ho vyvyšovali a nazývali požehnaným, ale aj mnohí z tých, nad ktorými som panoval ja, robili to isté a nazývali Ho Mesiášom, sľúbeným im ich zákonom; všetkých priviedol k tomu, aby Ho ctili a klaňali sa Mu. To zaiste sa zdá, že presahuje iba ľudskú moc; a keď nie je viac, než človek, teda doteraz nebolo ešte žiadneho, kto by sa natoľko a s takou mocou podieľal na božskej moci; a robí nám a bude robiť veľkú škodu. Od tej doby, kedy sme boli zvrhnutí z neba ešte nikdy sme nezažili takú zničujúcu porážku, ani ja som sa doteraz nestretol s tak drvivou mocou, kým tento človek neprišiel na svet. Keby snáď On bol vtelené Slovo, ako sa obávame, tak je nutné dôkladne o tom uvažovať; lebo ak Ho necháme žiť, všetkých ľudí pritiahne k sebe svojím učením a príkladom. Vo svojej nenávisti už niekoľkokrát som sa pokúšal o Jeho usmrtenie, ale bez úspechu. Keď som v Jeho zemi popudil Jeho krajanov, aby Ho zvrhli zo skaly, On pohrdlivo prešiel uprostred nich a uberal sa odtiaľ (Lk 4, 30). Pri inej príležitosti sa jednoducho stal nevideteľný pre farizejov, ktorých som popudil, aby Ho ukameňovali."

419. "Teraz však s pomocou Jeho učeníka a nášho priateľa Judáša je nádej na lepší výsledok. Už som tak spracoval Judášovu myseľ, že je ochotný predať a zradiť svojho Majstra farizejom, ktorých som tiež popudil k zúrivej nenávisti. Tí dychtia po tom, aby Mu pripravili tú najukrutnejšiu smrť, čo nepochybne tiež urobia. Čakajú iba na vhodnú príležitosť, ktorú sa ja zo všetkých síl vynasnažím obstarať, lebo Judáš i kňazi a farizeji sú ochotní vykonať všetko, čo im navrhnem. Avšak predsa v tom vidím tiež veľké nebezpečenstvo, ktoré vyžaduje našu najväčšiu pozornosť; lebo ak je tento človek Mesiášom, ktorého Jeho ľud očakáva, bude obetovať svoju smrť i všetko svoje utrpenie pre vykúpenie ľudstva, čím zadosťučiní za ich viny a získa pre nich nekonečné zásluhy. Otvorí nebo a smrteľníkom pripraví cestu k požívaniu tých radostí, ktoré Boh odňal nám. Ak tomu nezabránime, taký výsledok bude pre nás naozaj hroznou mukou. Okrem toho tento človek zanechá svetu nový príklad trpezlivosti v utrpeniach a ukáže všetkým ostatným ľuďom jej veľkú záslužnosť; lebo On je nanajvýš tichý a pokorný srdcom a ešte nikdy Ho nik nevidel netrpezlivého alebo rozčúleného. Týmto cnostiam bude učiť všetkých ľudí; vo mne už len pomyslenie na ne budí hrôzu, pretože tieto cnosti sú mi nanajvýš odporné i všetkým, ktorí sa riadia mojím vedením alebo sú preniknutí mojím zmýšľaním. Preto je nutné, aby sme sa zjednotili na postupe v našom jednaní pri prenasledovaní tohoto zvláštneho Muža, Krista, a aby ste mi zdelili svoj názor v tejto záležitosti."

420. Potom sa kniežatá temnosti rozzúrili neuveriteľnou nenávisťou a zlosťou proti nášmu Vykupiteľovi a dlho sa radili o tomto podnikaní. Veľmi ľutovali, že sa snáď dopustili veľkej chyby tým, že zosnovali Jeho smrť s takou chytráckou zlomyseľnosťou. Preto sa uzniesli, že teraz s dvojnásobnou prefíkanosťou a prešibanosťou sa vynasnažia napraviť škodu, ktorú si spôsobili a zabránia Jeho smrti, lebo teraz boli už presvedčení, že ich podozrenie bolo oprávnené, že Kristus je Mesiášom, hoci sa celkove na ničom určitom v tejto záležitosti neuzniesli. Pomyslenie, že Kristus je Mesiáš, spôsobovalo Luciferovi veľkú úzkosť a muky, takže schválil nové rozhodnutie, zabrániť smrti Spasiteľa a uzavrel schôdzu slovami: "Verte mi, priatelia, že keď je tento človek tiež pravým

Bohom, vykúpi svojím utrpením a svojou smrťou všetkých ľudí; našu vládu zvrhne a smrteľníkov povznesie k novej blaženosti a k panovaniu nad nami. Urobili sme veľkú chybu, že sme sa snažili dostať Ho o život. Dajme sa hneď do práce, aby sme napravili svoju chybu."

421. S týmto úmyslom sa Lucifer a všetci jeho ministri odobrali do mesta a okolia Jeruzalema a tam, ako hovoria evanjelisti, použili svoj vplyv na Piláta a jeho manželku, aby zabránili smrti Pána (Mt 27, 19) a kládli aj iné prekážky, ktoré skutočne vznikli, ale nie sú v evanjeliách poznačené. Okrem iného dotierali na Judáša novými návrhmi a odradzovali ho od zamýšľanej zrady svojho božského Majstra. Keď sa im svojím našepkávaním nepodarilo zmeniť jeho úmysel alebo ho prinútiť, aby upustil od svojho rozhodnutia, Lucifer sa mu ukázal vo viditeľnej, telesnej podobe a snažil sa rôznymi dôvodmi nahovoriť Judáša, aby nespôsobil Kristovu smrť pomocou farizejov. Pretože vedel o bezmednej hrabivosti tohoto učeníka, diabol mu ponúkal veľké bohatstvo, ak nevydá Ježiša Jeho nepriateľom. Lucifer sa teraz oveľa viac vynasnažoval odvrátiť Judáša od jeho úmyslu než sa predtým snažil nahovoriť ho k tomu, aby zapredal svojho najtichšieho božského Majstra.

422. Avšak bohužiaľ, že ľudská bieda a poblúdenie sú také veľké! Judáš sa poddal Satanovi, keď ho zvádzal ku zlu, ale teraz nechcel konať podľa jeho rady a odvrátiť sa od zla! Lebo diabol nemohol privolať na pomoc silu božskej milosti, bez ktorej sú márne všetky iné pohnútky a všetok vplyv, aby uchránili človeka pred pádom do hriechu a prinútili ho konať pravé dobro. Bohu to ovšem nebolo nemožné, aby zmenil srdce tohoto neverného učeníka, ale presvedčovanie diabla, ktorý ho odtrhol od milosti, nemalo v tomto prípade žiaden výsledok. Pán však jednal spravodlivo, že neposkytol Judášovi ďalšiu pomoc, keď Judáš sa sám oddal tak veľkej zatvrdnutosti pokiaľ ešte bol v škole samotného božského Majstra a neprestal odmietať Jeho učenie, vnuknutia a veľké milosti. Vo svojej veľkej namyslenosti nevšímal si rady Pána ani Jeho najsvätejšej Matky; opovrhoval aj živým príkladom ich života a obcovaniu s nimi, aj s apoštolmi. Proti všetkým týmto dobrým vplyvom, napomáhajúcim k dobrému sa tento bezbožný učeník zatvrdil viac než diabolskou zatvrdnutosťou a nad všetku zlobu, aká kedy bola zistená u človeka slobodného aby správne jednal. Keď nastúpil takú cestu zla, došiel až tak ďaleko, že Krista a Jeho Matku nenávidel, čo ho urobilo neschopným hľadať u nich nejaké zmilovanie, nehodným nejakého svetla, aby sa poznal a slepým ku všetkým dôvodom prirodzeného zákona, ktorý by ho mohol zdržiavať od toho, aby škodil nevinnému Pôvodcovi tak mnohých milostí, ktoré dostal. Toto je skutočne úžasný príklad a hrozná výstraha pre pochabé slabosti a zlomyseľnosť ľudí, lebo všetci, ak nemajú bázeň, môžu byť strhnutí do podobného nebezpečenstva a záhuby a priviesť na seba podobnú nešťastnú a žalostnú skazu.

423. Zlí duchovia, ktorí nemali nádej, že by mohli v tom smere pôsobiť na Judáša, obrátili sa na farizejov. Mnohými návrhmi a dôvodmi snažili sa odvrátiť ich od prenasledovania Krista, nášho Pána a Spasiteľa. Ale pochodili u nich tak ako u Judáša a taktiež pre tie isté príčiny nemohli byť odvrátení od svojho úmyslu ani od zlého skutku, ktorý si predsavzali. Niektorí zákoníci boli síce z dôvodov ľudskej opatrnosti pohnutí k tomu, aby znovu uvážili, či to, na čom sa rozhodli, je radno vykonať, ale pretože ich nepodporovala milosť Božia, čoskoro ich opäť premohla ich nenávisť a nevraživosť proti Spasiteľovi. Ďalšie Luciferove pokusy s Pilátovou manželkou a so samotným Pilátom mali lepšie výsledky. Pilátovu manželku, ako je písané v evanjeliách, pohli k ženskému súcitu, aby naliehala na Piláta, aby sa varoval odsúdiť tohto spravodlivého Človeka (Mt 27, 19). Týmito a inými našepkávaniami, ktoré robili tiež Pilátovi, pohnuli ho k tomu, že sa uchyľoval k toľkým rôznym pokusom, ktorými sa chcel vyhnúť vyneseniu ortieľu smrti nad nevinným Spasiteľom. O tom však budem hovoriť až na patričnom mieste. Keď Lucifer a jeho stúpenci boli vo svojej snahe tak úplne sklamaní, opäť zmenili svoj úmysel a vo svojej zlosti sa rozhodli, že prinútia farizejov, katov a ich pomocníkov, aby Pána týrali najhoršími ukrutnosťami a tak nesmiernymi mukami premohli neprekonateľnú trpezlivosť Vykupiteľa. Pán dovolil všetky tieto diablove úklady, aby sa tak dosiahol vysoký cieľ vykúpenia; ale nedovolil, aby sa kati dopustili nejakých neslušnejších ukrutností na najsvätejšej Osobe Spasiteľa, ku ktorým ich diabli popudzovali.

424. V stredu po slávnom vjazde do Jeruzalema ostal Kristus Pán v Bethánii, nešiel do Jeruzalema, a v ten deň sa zákonníci a farizeji zišli v dome Kaifáša, aby sa poradili, ako by Spasiteľa sveta usmrtili (Mk 14, 1). Uvítanie, aké dostal Vykupiteľ a ktoré nasledovalo krátko po vzkriesení Lazára a mnohých zázrakoch, ktoré v tých dňoch vykonal, podnietili ich nenávisť do najvyššej miery. Okrem toho už sa rozhodli, že Mu vezmú život pod falošnou zámienkou, že to robia pre verejné dobro, ako proti svojej vôli prorokoval Kaifáš (Jn 11, 49). Satan, ktorý videl ich rozhodnutie, našepkal niektorým z nich, aby to nerobili na veľkonočnú slávnosť, aby sa snáď nevzbúril ľud, ktorý ctil Krista ako Mesiáša alebo veľkého proroka. Lucifer sa snažil v tomto odklade získať príležitosť, aby úplne zabránil smrti Pána. Ale Judáš, ktorý teraz bol úplne v pazúroch svojho lakomstva a nenávisti a celkom zbavený milosti, ktorá by ho zachránila, prišiel na schôdzu kňazov s mysľou veľmi vzrušenou a začal s nimi vyjednávať o zrade svojho Majstra. Uzavrel s nimi zmluvu, že dostane tridsať strieborných. Uspokojil sa s takou cenou za Toho, ktorý v sebe obsahoval všetky poklady nebies. Kňazi, aby im neušla príležitosť, spokojne zniesli aj tú nepríjemnú okolnosť, že je to tak blízko k Veľkej noci. Toto všetko bolo tak riadené božskou Prozreteľnosťou, ktorá riadila tieto udalosti.

425. Súčasne sa stalo to, čo o našom Spasiteľovi napísal svätý Matúš, že povedal svojim učeníkom: "Viete, že o dva dni bude Veľká noc a Syn človeka bude vydaný, aby Ho ukrižovali" (Mt 26, 2). Judáš nebol prítomný, keď Kristus povedal tieto slová, ale keď sa vrátil k apoštolom v takom zúrivom duchu, v akom zapredal Ježiša, začal zradne vyzvedať od apoštolov, ba aj od Pána a Jeho presvätej Matky, kam pôjdu z Bethanie a čo bude Majster robiť v nasledujúcich dňoch. Toto všetko robil vierolomný učeník iba preto, aby si všetko pripravil pre zradu svojho Majstra náčelníkom farizejov. Ako dokonalý pokrytec snažil sa Judáš zakryť svoje zradné úmysly predstieraním záujmu a starostlivosti. Avšak Spasiteľ i Jeho najblahoslavenejšia Matka dobre poznali príčinu jeho horúčkovitého jednania, lebo anjeli im hneď oznámili Judášovu hanebnú zmluvu s farizejmi, v ktorej sa zaviazal, že im vydá Krista za tridsať strieborných. Keď sa zradca v ten deň priblížil k našej veľkej Panej, aby sa Jej opýtal, kde Pán zamýšľa jesť baránka, Ona mu s nevýslovnou miernosťou odpovedala: "Judáš, kto môže poznať tajné súdy Najvyššieho?" Od tej doby ho prestala varovať, až si sám zúfal nad tým, že pre neho už niet záchrany a večnej spásy. Avšak táto najtichšia Holubička, teraz už istá o neodvratnej záhube Judášovej a o vydaní Jej najsvätejšieho Syna do rúk Jeho nepriateľov, prepukla v najnežnejší nárek pred anjelmi, lebo oni boli jediní, s ktorými mohla hovoriť o bolesti, ktorá drásala Jej srdce. V ich prítomnosti povolila, aby sa vylialo a pretieklo more Jej bolesti a vyjadrila ju slovami najvyššej múdrosti a lásky. Vzbudila úžas u týchto svätých anjelov, ktorí videli tak vysoké, nové cnostné jednanie obyčajného tvora v najtrpkejšej horkosti a bolestiach.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba.

426. Dcéra moja, všetko čo si poznala a popísala v tejto kapitole obsahuje veľké a poučné tajomstvá pre smrteľníkov, ktorí o nich budú rozjímať. Predovšetkým múdro uvažuj o všetkom, ako môj najsvätejší Syn, hoci preto, aby odviedol z cesty a premohol diabla, ponechal mu prirodzené prenikavé vedomosti anjela, avšak skryl pred ním mnohé veci, ako si už inde niekoľkokrát napísala. Tým, že Všemohúci ich pred ním zatajil, zmaril zlobu tohoto draka spôsobom nanajvýš primeraným svojej láskavej a neodolateľnej Prozreteľnosti. Pre tú príčinu Boh pred diablom zatajil tiež podstatné zlúčenie božskej prirodzenosti s ľudskou a nechal, aby sa diabol dopúšťal veľkých omylov ohľadne tohoto tajomstva, takže mnohokrát jednal proti sebe, kým sa mu Pán sám nezjavil a presvedčil ho o božskej sláve, ktorú Jeho duša požívala ihneď od okamihu Jeho počatia. Podobne dovolil diablovi, aby bol prítomný pri niektorých zázrakoch, ktoré konal počas svojho najsvätejšieho života, ale mnohé iné pred ním skryl. Podobným spôsobom zvykne Pán jednať i za našich čias pre dobro duší, lebo - ačkoľvek sa diabol svojou prirodzenou mocou môže dozvedieť o všetkých skutkoch každej duše, Boh to nepripúšťa a mnohé skutky pred ním skrýva z príčin, ktoré pozná iba Jeho božská Prozreteľnosť. Neskoršie mu ich necháva poznať pre jeho väčšie pokorenie. Taktiež, keď bolo dielo vykúpenia dokonané, nechal diabla, pre zväčšenie jeho múk a zahanbenia, poznať mnohé, predtým nepovšimnuté tajomstvá. Pekelný drak stále číha a skúma skutky každej

duše, a to nielen vonkajšie, ale tiež jej vnútornú činnosť. Avšak môj najsvätejší Syn od tej doby, keď sa narodil a zomrel za ne, s veľkou láskou ich chráni.

427. Táto požehnaná ochrana bola by u mnohých oveľa požehnanejšia a trvalejšia, keby sa jej nerobili nehodní tým, že sa sami poddávajú nepriateľovi, keď počúvajú jeho zvádzajúce, zlomyseľné a ľstivé rady. Tak ako ľudia cnostní a priatelia Boží stávajú sa pomaly nástrojmi v rukách Pána a odovzdávajú sa úplne Jeho božskému riadeniu, takže On sám ich riadi a vedie a nedopúšťa, aby na ne mali vplyv iní činitelia, podobne tiež mnohí zo smrteľníkov a tých, ktorí zabúdajú na svojho Stvoriteľa a Vykupiteľa a vydávajú sa do rúk diabla stále opakovanými hriechmi, sú pudení ku všetkým druhom hriechov a stávajú sa iba nástrojmi jeho mrzkej zloby. Príklad toho máme na nevernom učeníkovi a na vražedných farizejoch prenasledujúcich svojho Vykupiteľa. Žiaden zo smrteľníkov nie je v tomto ohľade bez viny, lebo ako Judáš a kňazi zo svojej vlastnej vôle odmietli nasledovať dobré rady diabla a upustiť od prenasledovania Krista, nášho Spasiteľa, tak, ba ešte ľahšie mohli odmietnuť účasť na prenasledovaní Krista, keď k tomu boli zvádzaní prvýkrát, lebo vtedy im ešte napomáhala milosť, keby ju len boli chceli použiť, kdežto neskoršie boli podporovaní iba svojou slobodnou voľbou a viedli ich vlastné zlé zvyky. Že v druhom prípade boli zbavení milosti a pomoci Ducha Svätého, bolo iba spravodlivé, pretože sa jej vzdali a úplne sa poddali diablovi. Rozhodli sa nasledovať ho vo všetkých jeho neprávostiach a nechali sa úplne ovládať jeho skazenosťou, bez toho, aby niekedy uvažovali o dobrote a moci svojho Stvoriteľa.

428. Z toho môžeš poznať, že tento pekelný had nemá žiadnu moc viesť niekoho k dobrému, ale veľmi veľa jej má k tomu, aby zviedol k hriechu tie duše, ktoré nedbajú na to, aby sa vymanili z hriešneho stavu. Vpravde ti hovorím, dcéra moja, že keby smrteľníci náležite poznali toto nebezpečenstvo, trnuli by hrôzou, lebo niet žiadnej stvorenej moci, ktorá by mohla zabrániť duši, ktorá raz súhlasila s hriechom, aby sa potom nevrhala z priepasti do priepasti. Po hriechu Adamovom, váha ľudskej prirodzenosti zaťažená zmyselnými a vznetlivými vášňami, je priťahovaná k hriechu, ako kameň k zemi. K týmto sklonom sa ešte pridružujú zlé návyky a obyčaje, satanová moc nad tými, ktorí zhrešili a jeho ustavičné týranie. Kto je to, že je takým veľkým nepriateľom svojho vlastného blaha a prehliadne toľké nebezpečenstvo? Jedine Všemohúci ho môže vyslobodiť, jedine Jeho pravica má k tomu prostriedky. Napriek tomu všetkému smrteľníci žijú tak bezstarostne a nedbajú na to, že ich čaká záhuba, ako by to každý mal vo svojej moci kedykoľvek podľa ľubovôle všetko napraviť a zamedziť. Mnohí síce vedia a verejne to vyznávajú, že bez Božej pomoci nemôžu vstať z hriechu, ale ostávajú iba pri tom vedomí, až si naň navyknú a stane sa im iba nejasným pocitom a namiesto toho, aby s láskou hľadali pomoc Božiu, urážajú a hnevajú Ho. Očakávajú, že im poslúži svojou milosťou, keď ich hriešny život unaví alebo nebudú už môcť naďalej pokračovať v ohavnej bezbožnosti a nevďačnosti.

429. Obávaj sa, moja najdrahšia, pred týmto hrozným nebezpečenstvom a varuj sa pred prvým hriechom, lebo po prvom hriechu budeš menej schopná odporovať druhému a posilníš diablovu moc nad sebou. Pamätaj, že tvoj poklad je nanajvýš drahocenný a nádoba, v ktorej ho nosíš, je krehká; jediným pádom ho môžeš všetok stratiť (II Kor 4, 7). Prefíkanosť a úskočnosť aké pekelný had proti tebe používa, je veľká a tvoj rozhľad je malý. Preto musíš uzobrať svoje zmysly a uzavrieť ich pred vonkajšími vecami; musíš ukryť svoje vnútro za ochranný múr, ktorý pre teba postavil Všemohúci, odkiaľ môžeš odrážať všetky neľudské útoky svojich nepriateľov. Aby si v sebe vzbudila tú bázeň, stačí, aby si uvážila, ako bol Judáš potrestaný, čo ti bolo jasne ukázané. Čo sa týka toho, ako ma máš nasledovať v iných veciach, ako sa máš chovať voči tým, ktorí ťa nenávidia a prenasledujú, ako ich máš milovať, znášať s láskou a trpezlivosťou, a ako sa máš s opravdivou horlivosťou modliť k Pánovi za ich spásu, ako som ja robila za zradcu Judáša, o tom všetkom som ťa už predtým často poučovala. Prajem si, aby si v tom všetkom vynikala a poučovala svoje rehoľníčky a všetkých, s ktorými prichádzaš do styku. Lebo pri pohľade na trpezlivosť a tichosť môjho najsvätejšieho Syna i na môj príklad, budú hriešnici a všetci smrteľníci nevýslovne zahanbení, pretože jeden druhému v bratskej láske neodpúšťali. Hriechy nenávisti a pomstychtivosti budú v deň posledného súdu trestané s väčšou prísnosťou než iné hriechy; a v tomto živote najrýchlejšie odháňajú nekonečné milosrdenstvo Božie a privádzajú na ľudí večné tresty, s

výnimkou, že by to ľutovali a polepšili sa. Tí, ktorí sú láskaví a prívetiví ku svojim nepriateľom a prenasledovateľom a zabúdajú na krivdy, ktoré im spôsobili, v dôsledku toho sa oveľa dokonalejšie podobajú vtelenému Slovu, lebo Kristus vždy hľadel odpúšťať tým, ktorí sa dopustili hriechu a zahrňoval ich milosťami. Nasledovaním Baránka v Jeho láske a miernosti stáva sa duša schopná prijať i zachovať si ducha lásky k Bohu i blížnemu, ktorý ju robí prístupnou pre všetky vplyvy milosti a dobrotivosti Božej.

Kapitola 9.

Náš Spasiteľ Ježiš Kristus sa lúči v Bethánii so svojou najsvätejšou Matkou, aby vo štvrtok pri poslednej večeri začal svoje utrpenie; presvätá Pani žiada o sväté prijímanie s ostatnými a potom ide za Ním s Magdalénou a inými svätými ženami.

430. Pokračujme teraz v našom deji a vráťme sa k nášmu Spasiteľovi do Bethánie, kam sa vrátil aj so svojimi apoštolmi po svojom slávnom vstupe do Jeruzalema. V predošlej kapitole sme predbehli postup udalostí výkladom toho, čo podnikol diabol pred zradou Krista a aký bol výsledok porád pekelných duchov, Judášovej zrady a veľrady kňazov a zákonníkov. Teraz naviažeme na udalosti v Bethánii, kde naša veľká Kráľovná slúžila svojmu božskému Synovi v tých troch dňoch medzi Kvetnou nedeľou a Zeleným štvrtkom. Celú tú dobu Pôvodca života strávil so svojou presvätou Matkou, s výnimkou toho času, ktorý v pondelok a utorok strávil v Jeruzaleme a učil v chráme. V stredu, ako som už povedala, nešiel do Jeruzalema. Na tých svojich posledných cestách poučoval svojich učeníkov jasnejšie a podrobnejšie o tajomstvách svojho umučenia a vykúpenia ľudstva. Hoci všetci počúvali učenie a výstrahy svojho Boha a Majstra, predsa to nepôsobilo na všetkých rovnako, ale podľa toho ako to pripúšťali schopnosti každého z nich a podľa pohnútok a cítenia jeho srdca. Stále ešte boli zdĺhaví v chápaní a vo svojej slabosti neprejavovali horlivú lásku ako to ďalšie udalosti ukázali a ako uvidíme neskoršie.

431. Ale našej najsvätejšej Matke v ten deň pred svojím utrpením zdelil Pán veľké tajomstvá a sväté diela vykúpenia a nového zákona milosti, z ktorých mnohé ostanú skryté a budú zjavené až v blaženom nazeraní v nebesiach. Aj o tých, ktoré som poznala, môžem povedať iba veľmi málo, ale do srdca veľkej Kráľovnej vložil Jej Syn všetko, čo Dávid nazýva neznámymi a skrytými vecami múdrosti Božej (Ž 50, 8). Najmä väčšinu tajomstiev Jeho mimoriadnych skutkov, ako naše vykúpenie, oslávenie predurčených a z toho pochádzajúce povýšenie Jeho svätého Mena. Pán povedal Márii o všetkom, čo má robiť v dobe Jeho umučenia a smrti a opäť Ju osvietil božským svetlom. Pri všetkých tých rozhovoroch hovoril s Ňou Pán s novou kráľovskou odmeranosťou, aká bola v súlade s Jeho veľkosťou a s predmetom, o ktorom hovorili, lebo teraz už prestala všetka nežná láskavosť Syna a Nevesty. Pretože však prirodzená láska najnežnejšej Matky a vrúcny súcit Jej najčistejšej duše dosiahli taký vysoký stupeň, že to presahuje ľudské chápanie a pretože obcovanie a rozhovory s Jej božským Synom sa teraz blížili ku koncu, žiaden ľudský jazyk nevie popísať nežné a trúchlivé city Jej najčistejšieho Srdca a vzdychy, ktoré vychádzali z vnútra Jej duše. Bola tou mystickou hrdličkou, ktorá už začínala cítiť tú opustenosť, v ktorej spoločnosť žiadneho tvora nebeského ani pozemského nemohla dať úľavu alebo poskytnúť náhradu.

432. Nastal štvrtok, predvečer umučenia a smrti Spasiteľa; hneď zavčasu ráno za svitania zavolal Pán k sebe svoju milovanú Matku a Ona hneď prišla, padla pred Ním na tvár a povedala: "Hovor, Pane a Majstre môj, lebo Tvoja služobníčka počúva." Pán Ju pozdvihol a hovoril k Nej potešujúcimi slovami a s najnežnejšou láskou: "Matka moja, už sa priblížila hodina ustanovená večnou Múdrosťou môjho Otca pre dokončenie spásy a vrátenie ľudského pokolenia do predošlého stavu, ktorú mi uložila Jeho najsvätejšia a najprijateľnejšia vôľa; musíme jej teraz podriadiť svoju vôľu, ako sme sa k tomu často povzbudzovali. Daj mi dovolenie, aby som začal svoje utrpenie a dokončil ho smrťou a ako moja pravá Matka dovoľ, aby som sa vydal svojim nepriateľom z poslušnosti k môjmu večnému Otcovi. Z toho istého dôvodu aj Ty so mnou ochotne spolupracuj na tomto diele večného vykúpenia, lebo od Teba, v Tvojom lone som prijal podobu človeka schopného

utrpenia, s ktorým mám vykúpiť svet a zadosťučiniť božskej spravodlivosti. Tak ako si slobodnou vôľou privolila k môjmu vteleniu, tak teraz žiadam, aby si privolila tiež k môjmu umučeniu a smrti na kríži. Obetuj ma teraz so slobodnou vôľou ustanoveniu môjho večného Otca; bude to od Teba obeta, odplatou za to, že som Ťa urobil svojou Matkou, lebo môj Otec ma poslal preto, aby som utrpením svojho tela priviedol späť do Jeho domu stratené ovce, Adamove dietky (Mt 18, 11).

433. Tieto a iné podobné slová Spasiteľa, ktoré vyslovil pri tejto príležitosti, zranili nanajvýš milujúce srdce Márie a spôsobili Jej najväčšiu bolesť, akú doteraz prežila. Lebo teraz prišla tá hodina, pred ktorou sa hrozila a nebolo z nej žiadne východisko, ani odvolanie k rýchle sa míňajúcemu času, ani k žiadnej súdnej stolici proti neodvolateľnému ustanoveniu večného Otca, ktoré určilo dobu života Jej milovaného Syna. Keď teraz Naň najmúdrejšia Matka pozerala ako na Boha, nekonečného vo vlastnostiach a dokonalostiach a pravého Bohočloveka v podstatnom spojení s osobou Slova a videla Ho posväteného a nevýslovne povýšeného tým spojením s Božstvom, spomínala na poslušnosť, ktorú Jej ako Matke za mnohé roky preukazoval a na tie požehnania, ktoré Jej udelil v tej dlhej dobe, čo s Ňou žil a poznala, že má byť čoskoro zbavená milosti obcovania s Ním a pohľadu na Jeho krásnu Tvár a počúvania Jeho sladkých, oživujúcich slov; a že nielen to má naraz stratiť, ale ešte viac, má Ho sama vydať do rúk takých zlých nepriateľov, potupe, mukám a krvavej obeti smrti na kríži - akú krutú bolesť muselo všetko toto uvažovanie a okolnosti, ktoré sa teraz tak jasne ukázali v Jej mysli, spôsobiť Jej nežnému, milujúcemu srdcu a naplniť ho nesmiernym zármutkom! Ale s veľkomyselnosťou Kráľovnej, potlačujúc túto nepremožiteľnú bolesť padla opäť na tvár k nohám svojho božského Syna a Majstra a bozkávajúc s najhlbšou úctou Jeho nohy odvetila:

434. "Pane a najvyšší Bože, Pôvodca všetkého, čo jestvuje, Ty si Synom môjho života a ja som Tvoja služobníčka; jedine blahosklonnosť Tvojej nevýslovnej lásky ma pozdvihla z prachu k dôstojnosti byť Tvojou Matkou. Je to celkom správne, aby som ja, biedny červíček, uznala a ďakovala Tvojej najštedrejšej dobrote a poslúchla vôľu večného Otca i Tvoju. Ponúkam a odovzdávam sa Jeho božskej ľubovôli, aby sa na mne, tak ako na Tebe, Synu a Pane môj, splnila Jeho večná a úctyhodná vôľa. Najväčšia obeť, akú môžem priniesť, je, že nebudem môcť zomrieť s Tebou, a že náš údel nemôže byť zamenený, lebo trpieť podobne ako Ty a v Tvojej spoločnosti, bolo by veľkou úľavou v mojich bolestiach a každé utrpenie bolo by mi sladké, keby som ho mohla podstúpiť v spojení s Tebou. Vedomie, že všetky tie muky znášaš pre spasenie ľudstva, bude jedinou úľavou v mojich bolestiach. Prijmi, Bože môj, túto obetu mojej túžby, aby som zomrela s Tebou a obetu môjho života, keď podstúpiš smrť Ty, najnevinnejší Baránok a odlesk podstaty večného Otca (Žid 1, 3). Prijmi tiež smrteľné úzkosti mojich bolestí, keď budem hľadieť na neľudské ukrutnosti Tvojich nepriateľov, ktoré budú robiť na Tvojej vznešenej Osobe v dôsledku hriešnosti ľudstva. Ó, nebesia a živly a všetky tvory v nich, vy vznešení duchovia, vy patriarchovia a proroci, pomôžte mi trúchliť nad smrťou môjho Milého, ktorý vám dal bytie a plačte so mnou nad biedou ľudí, ktorí sú príčinou tejto smrti, a ktorí stratia život večný, tak draho kúpený, pretože nevyužívajú pre svoj prospech toto veľké požehnanie! Ó, vy nešťastníci, ktorí ste poznaní vopred ako zatratení! A akí šťastní ste vy, ktorí ste predurčení, ktorí vyperiete a obielite svoje rúcha v krvi Baránka (Zj 7, 14), vy, ktorí ste vedeli ťažiť z tejto požehnanej obety, chváľte Pána všemohúceho! Ó, Syn môj, Ty nekonečná rozkoš mojej duše, udeľ statočnosť a silu svojej zarmútenej Matke; prijmi Ju za svoju učeníčku a spoločníčku, aby sa mohla podieľať na Tvojom umučení a ukrižovaní a aby večný Otec mohol prijať obetu Tvojej Matky v spojení s Tvojou."

435. Týmito a podobnými prejavmi svojich citov, ktoré slovami nedokážem popísať, odpovedala Kráľovná neba svojmu najsvätejšiemu Synovi a ponúkala sa Mu za spoločníčku a pomocníčku pri Jeho umučení. Potom, náležíte poučená a pripravená a božským svetlom osvietená o všetkých tajomstvách, ktoré Pán života uskutoční pre dosiahnutie všetkých svojich veľkých cieľov, najsvätejšia Matka s dovolením Pána, pridala ešte ďalšiu žiadosť, týmito slovami: "Miláčku mojej duše a svetlo mojich očí, Syn môj, nie som hodná žiadať od Teba po čom túžim z hĺbky svojej duše, ale Ty, Pane, si životom mojej nádeje a v tej dôvere Ťa prosím, ak sa Ti bude ľúbiť, aby si ma urobil účastníčkou tej nevýslovnej Sviatosti Tvojho Tela a Tvojej Krvi. Rozhodol si sa ustanoviť ju ako záruku svojej slávy a ja túžim prijať Ťa sviatostne do svojho srdca a podieľať sa na

účinkoch tejto novej, obdivuhodnej Sviatosti. Dobre viem, že žiaden tvor si nemôže zaslúžiť také nesmierne milosti, ktorými si sa rozhodol dovŕšiť všetky diela svojej štedrosti. Nemám nič, čo by som Ti mohla ponúknuť a čím by som Ťa pohla, aby si mi ju udelil, než Teba samého a Tvoje nekonečné zásluhy. Pretože trvalosť týchto zásluh Tvojho človečenstva, ktoré si obdržal v mojom lone, poskytuje mi akési právo, nech to právo nepozostáva iba v tom, aby si sa mi daroval v tejto Sviatosti, ako radšej, aby si ma urobil svojou týmto novým prijatím Teba, čo mi vráti Tvoju najsladšiu spoločnosť. Všetky svoje túžby a snahy som venovala hodnému prijatiu tohoto svätého prijímania už od toho okamihu, kedy si mi o ňom povedal a od tej doby, keď si sa pevne rozhodol ostávať v Cirkvi svätej pod spôsobmi premeneného Chleba a Vína. Vráť sa teda, Pane a Bože môj, do svojho prvého príbytku, ktorý si našiel vo svojej milovanej Matke a otrokyni, ktorú si pre svoje prijatie pripravil tým, že si ju vyňal od poškvrny hriechu. Prijmem teda človečenstvo, ktoré som Ti dala zo svojej vlastnej krvi a tak zas budeme spojení v obnovenom, úzkom objatí. Táto nádej roznecuje moje srdce tou najvrúcnejšou láskou a kiež by som nikdy nebola odlúčená od Teba, nekonečného Dobra a Lásky mojej duše."

436. Kráľovná neba pri tejto príležitosti vyslovila mnoho slov neporovnateľnej lásky a úcty, lebo s neobyčajnou láskou svojho srdca snažila sa získať od svojho najsvätejšieho Syna súhlas k prijatiu Jeho najsvätejšieho Tela a Krvi. Pán Jej odvetil s veľkou láskavosťou a dal súhlas k tomu, o čo žiadala; sľúbil Jej požehnanie svätého prijímania v hodine ustanovenia najsvätejšej Sviatosti. Najčistejšia Matka konala potom s najväčšou zbožnosťou úkony hrdinskej pokory, vďačností, vďaky, úcty a živej viery v túžobnom očakávaní prijatia najsvätejšej Eucharistie. Na to sa stalo, čo budem teraz rozprávať.

437. Spasiteľ prikázal svätým anjelom z Jej stráže, aby Ju sprevádzali vo viditeľných podobách a slúžili Jej a tešili Ju v Jej zármutku a opustenosti. Tomuto príkazu anjeli vyhoveli nanajvýš verne. Pán tiež vyslovil prianie, aby po Jeho odchode s učeníkmi do Jeruzalema zakrátko išla za Ním v spoločnosti svätých žien, ktoré ich sprevádzali z Galileje, a aby ich poučili a povzbudili, aby sa snáď nepohoršovali, keď Ho uvidia trpieť veľké poníženie, muky a hroznú smrť na kríži. Na konci tohto rozhovoru Syn večného Otca udelil svojej Matke požehnanie a chystal sa nastúpiť poslednú cestu, ktorá viedla k Jeho utrpeniu a smrti. Bolesť, aká zaplavila srdce Syna i Matky, presahuje všetky ľudské predstavy, pretože bola úmerná k láske, s akou sa navzájom milovali a táto láska bola zas úmerná k dôstojnosti a veľkosti týchto najsvätejších osôb. Napriek tomu však, že môžeme tak málo povedať slovami, nie je nám dovolené zabudnúť na to, aby sme ich s najväčším súcitom nasledovali na ich bolestnej ceste. Lebo ak zabudneme urobiť, čo podľa našich schopností a možností urobiť môžeme, nebudeme môcť uniknúť výtke, že sme nevďačníci s tvrdým srdcom.

438. Keď sa náš Spasiteľ rozlúčil so svojou najmilšou Matkou a zarmútenou Nevestou, vzal svojich učeníkov a vo štvrtok pred poludním nastúpil poslednú cestu z Bethánie do Jeruzalema k poslednej večeri. Keď vychádzal, pozdvihol oči k večnému Otcovi, velebil Ho slovami vďaky a chvály a znovu vyznal svoju vrúcnu lásku k Nemu a s najväčšou láskou a poslušnosťou ponúkal sa, že chce trpieť a zomrieť za vykúpenie ľudského pokolenia. Táto modlitba a obeta nášho Spasiteľa a Majstra vytryskla z takej nevýslovnej lásky a vrúcnosti Jeho duše, že to nie je možné popísať; všetko, čo hovorím, zdá sa mi, že skôr odporuje pravde a tomu, čo chcem povedať. "Večný Otče a môj Bože," povedal Kristus Pán "v súhlase s Tvojou svätou vôľou idem teraz, aby som trpel a zomrel za vyslobodenie ľudí, mojich bratov a tvorov Tvojich rúk. Vydávam sa za ich spasenie, aby som zhromaždil tých, ktorých rozptýlil a rozdelil Adamov hriech (Jn 11, 52). Idem, aby som pripravil poklady, ktorými tvorovia, stvorení na obraz a podobnosť Tvoju, budú obohatení a ozdobení, aby mohli byť znovu pripravení na výšku Tvojho priateľstva a k večnej blaženosti a aby všetci tvorovia poznali a velebili Tvoje Meno. Kým bude závisieť na Tebe a na Mne, žiadna duša nebude zbavená nanajvýš hodnej spásy a Tvoja neporušiteľná Spravodlivosť bude ospravedlnená pred všetkými, ktorí pohrdnú týmto hojným vykúpením."

439. Potom, nasledujúc Pôvodcu života, opustila Bethániu najsvätejšia Matka v spoločnosti Magdalény a iných svätých žien, ktoré nasledovali Spasiteľa z Galileje. Ako božský Majster poučoval apoštolov a pripravoval ich na svoje umučenie, aby Ho neopustili preto, keď Ho budú

vidieť potupeného a keď ich bude diabol pokúšať, tak tiež Kráľovná a Majsterka všetkých cností snažila sa pripraviť oddanú družinu svojich učeníčiek k zmužilému pohľadu na hrozné bičovanie, muky a smrť ich božského Majstra. Hoci tieto ženy v dôsledku svojej ženskej prirodzenosti boli krehkejšie a slabšie než apoštoli, predsa niektoré z nich ukázali viac statočnosti, keď sa pridržiavali naučení a opierali o predchádzajúce povzbudzovanie a príklad svojej veľkej Majsterky a Kráľovnej. Zo všetkých najviac, ako hovoria evanjelisti, vynikala Mária Magdaléna, lebo túto plamene lásky priam spaľovali; aj prirodzene mala veľkomyseľnú, statočnú a energickú povahu, bola náležíte vzdelaná a ušľachtilo verná. Tá sa prvá zo všetkých učeníčiek ponúkla za spoločníčku Ježišovej Matky a že Ju bude sprevádzať za celú dobu umučenia a toto svoje rozhodnutie splnila ako najvernejšia priateľka najblahoslavenejšej Matky.

440. Najsvätejšia Matka napodobňovala Spasiteľa a spájala sa s Ním v modlitbách a obeti, ktorú v tom čase prinášal; lebo, ako som už viackrát povedala v čistom zrkadle, ktoré Jej poskytovalo božské svetlo, bolo jej možné vidieť všetky skutky svojho božského Syna, aby ich mohla čo najlepšie napodobňovať. Jej svätí anjeli strážní, poslušní príkazu Spasiteľa, sprevádzali Ju a slúžili Jej vo viditeľných podobách. S týmito nebeskými duchmi sa zhovárala o veľkom tajomstve umučenia, ktoré pred Jej spoločníčkami i pred všetkými ľuďmi bolo ešte skryté. Anjeli to náležíte chápali a hlboko uvažovali o nesmiernom žiare lásky, aký horel v čistom, úprimnom srdci Matky a o sile, ktorú videli, ako Ju tiahne po ľúbeznej vôni mastí vzájomnej lásky Jej i Krista, Jej Syna, Ženícha a Vykupiteľa. Predkladali večnému Otcovi obetu chvály a zmieru, ktorú prinášal Jeho prvorodený a jediná Dcéra zo všetkých tvorov. Pretože všetci smrteľníci boli bez citu k tomu dobrodeniu a k povinnosti, akú im ukladala láska Krista, ich Pána, preto táto blahoslavená Matka požiadala svätých anjelov, aby dobrorečili, oslavovali a ctili Otca, Syna i Ducha svätého a oni ochotne splnili prianie svojej veľkej Kňažnej a Kráľovnej.

441. Nemám slová a náležitý pocit zármutku, aby som mohla patrične popísať, čo som pri tejto príležitosti poznala, ako svätí anjeli žasli, keď videli na jednej strane vtelené Slovo a Jeho najsvätejšiu Matku, ako sa uberajú s najvrúcnejšou láskou k ľudstvu, aby uskutočnili jeho vykúpenie a na druhej strane videli ohavnosť, nevďak, tvrdosť srdca a nedbalosť ľudí na plnenie povinností, ktoré im ukladalo toto požehnanie, ktoré by pohlo k uznaniu aj diablov, keby sa im dostalo takého dobrodenia. Úžas anjelov nevznikol z nejakej nevedomosti, ale z rozhorčenia nad naším neznesiteľným nevďakom. Ja som iba slabá žena a znamenám menej než zemský červíček, ale vo svetle, ktoré som ohľadne tej veci dostala, rada by som zdvihla svoj hlas tak, aby ho počuli po celom svete a prebudil všetky deti márnivosti a milovníkov klamu (Veľp. 1, 3) k poznaniu, že sú povinní byť vďační Kristovi a Jeho svätej Matke. Padám na tvár a prajem si zaprisahať všetkých ľudí, aby neboli takí otupeli v srdciach a nepriatelia samých seba, že by nechceli vstať zo svojej strnulosti a zábudlivosti, ktorá nás neprestajne drží v nebezpečenstve smrti a zbavuje nebeského života a blaženosti, ktorú nám zaslúžil náš Vykupiteľ a Pán svojou horkou smrťou na kríži.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba, presvätá Mária.

442. Dcéra moja, pretože tvoja duša bola obdarená zvláštnym darom osvietenia, znovu ťa vyzývam, aby si sa vrhla do mora tajomstiev, ktoré obsahuje umučenie a smrť môjho božského Syna. Zameraj všetky svoje schopnosti a napni všetky sily svojho srdca i duše, aby si sa aspoň trochu stala hodná pochopiť a rozjímať o ponížení a bolestiach Syna večného Otca, ktoré vytrpel pri svojej smrti na kríži za spásu ľudstva; a uvažuj tiež o mojich skutkoch a bolestiach, ktoré som vytrpela v spojení s Jeho prehorkým umučením. Dcéra moja, prajem si, aby si túto vedu, ktorú ľudia tak veľmi zanedbávajú, študovala a učila sa, aby si bola v stave nasledovať svojho Ženícha a napodobňovať mňa, svoju Matku a Učiteľku. Písaním a hlbokým precítením všetkého, čomu ťa v týchto tajomstvách budem učiť, mala by si sa úplne odlúčiť od ľudskej a svetskej príchylnosti aj od seba samej tak, aby si slobodne mohla kráčať po našich stopách v opustenosti a chudobe. A pretože ti preukazujem zvláštnu priazeň tým, že ťa volám do ústrania a poučujem ťa o plnení vôle môjho najsvätejšieho Syna a tvojím prostredníctvom chceme poučovať aj iných, mala by si spolupracovať s týmto hojným vykúpením, ako by bolo získané len pre tvoj prospech a ako by všetko bolo stratené, ak nebudeš ťažiť z toho požehnania. Tak veľmi si ho musíš vážiť, lebo v láske, ktorá Ho

pohla, aby zomrel za teba, pozeral na teba s tak veľkou láskou, ako by si ty bola jediná, ktorá potrebovala liek Jeho umučenia a smrti.

443. Toto je meradlo, ktorým musíš merať svoje povinnosti a svoju vďačnosť. Pretože ty vidíš nízkosť, i aké nebezpečné je, keď ľudia zabúdajú na toto dobrodenie a vieš, že práve za týchto ľudí ich Boh a Spasiteľ zomrel, malo by teda byť tvojou najväčšou snahou, aby si Mu podávala náhradu za ich ľahostajnosť vrúcnou láskou tak, akoby patričné vďaky za tie dobrodenia boli úplne ponechané iba tvojej vernosti a vďačnosti. Zároveň trúchli nad zaslepenosťou a pochabosťou ľudí, že pohŕdajú večnou blaženosťou a hromadia proti sebe hnev Pána tým, že maria bezmedzné účinky Jeho lásky k svetu. Preto ti dávam poznať tak mnoho tajomstiev, aj môj neporovnateľný zármutok v hodine, keď sa lúčil so mnou, keď išiel podstúpiť svoje presväté umučenie a smrť. Niet slov, ktoré by mohli popísať horkosť mojej duše, akú som prežila pri tej príležitosti; ale uvažovanie o tom by ťa malo pohnúť, aby si žiadnu obtiaž nepovažovala za príliš veľkú a nehľadala odpočinok a útechy na zemi, ale iba v utrpení a umieraní pre Krista. Trúchli so mnou, lebo toto verné spolupôsobenie so mnou mi patrí za to, že ťa obdarúvam týmito milosťami.

444. Prajem si, aby si tiež uvažovala, akým hrozným zločinom je v očiach Pána a mojich, i v očiach všetkých svätých, že ľudia pohŕdajú a zanedbávajú časté sväté prijímanie a že k nemu pristupujú bez prípravy a vrúcnej zbožnosti. Hlavne preto, aby si mohla pochopiť a napísať túto výstrahu, som ti ukázala, čo som ja robila pri tejto príležitosti a ako som sa veľa rokov pripravovala na prijatie môjho najsvätejšieho Syna v najsvätejšej Sviatosti, aj to ďalšie, čo ešte napíšeš pre poučenie a zahanbenie ľudí. Keď ja, hoci som bola bez viny a akejkoľvek prekážky hriechu a plná všetkých milostí, snažila som sa stať hodnejšia tejto milosti takými vrúcnymi úkonmi lásky, pokory a vďačnosti, uváž, ako sa musia snažiť ostatné dietky Cirkvi, ktoré každý deň a každú hodinu sa dopúšťajú nových hriechov a trestuhodných skutkov, aby sa stali hodné prijať krásu Božstva a človečenstva môjho najsvätejšieho Syna! Čím sa budú môcť omluviť pri poslednom súde títo ľudia, ktorí pohŕdali touto nevýslovnou láskou a požehnaním, ktoré mali stále v Cirkvi svätej prítomné, ochotné naplniť ich plnosťou svojich darov a hľadali radšej povyrazenie vo svetských rozkošiach a slúžili klamným márnostiam tohoto pozemského života? Žasni nad týmto bláznovstvom, ako nad nimi žasli anjeli a chráň sa, aby si aj ty sama neupadla do takých chýb.

Kapitola 10.

Náš Spasiteľ Ježiš Kristus slávi podľa zákona Poslednú večeru so svojimi apoštolmi a umýva im nohy; Jeho najsvätejšia Matka dostáva plné poznanie a porozumenie všetkým týmto tajomstvám.

445. Náš Vykupiteľ, ako som povedala, vo štvrtok navečer pred svojím umučením a smrťou išiel do Jeruzalema. Na tejto ceste poučoval apoštolov o nastávajúcich tajomstvách a oni Mu zdeľovali svoje pochybnosti a ťažkosti. On ako Učiteľ múdrosti a láskavý Otec odpovedal im slovami, ktoré sladko prenikali ich srdcia. Hoci ich vždy miloval, v týchto posledných hodinách, ako božská Labuť prejavoval im svoju lásku s oveľa väčšou silou a vľúdnou nežnosťou v hlase i v jednaní. Vedomie blížiaceho sa utrpenia a očakávanie veľkých múk nielen že Mu neprekážalo v prejavovaní lásky, ale ako oheň sa mrazom viac sústreďuje, tak aj Jeho láska sa očakávaním tých utrpení tým viac prejavovala. Žiar lásky, ktorý horel v Srdci Ježišovom, vyšľahol, aby svojou prenikavou činnosťou prekonal najprv tých, ktorí Mu boli najbližšie a potom tiež tých, ktorí sa snažili navždy ho uhasiť. Okrem Krista a Jeho požehnanej Matky, nás obyčajných smrteľníkov zvyknú urážky podráždiť k odporu, alebo pre nezdar a nešťastie strácame myseľ; mrzí nás to a považujeme za veľkú vec, keď sa nepomstíme na tých, ktorí nám ublížili, ale láska božského Majstra nebola zaplašená blížiacim sa utrpením a ponížením, ani umenšená nevedomosťou a nevernosťou apoštolov, ktorej sa mal zakrátko dočkať.

446. Apoštoli sa Ho pýtali, kde si praje, aby Mu pripravili veľkonočnú večeru (Mt 26, 17), lebo vo štvrtok večer Židia jedli veľkonočného baránka. Bol to najväčší a najslávnejší národný

sviatok. Všetky ich sviatky mali síce nejaký zvláštny význam, ale toto požívanie veľkonočného baránka malo najväčší prorocký význam o Mesiášovi a tajomstvách spojených s Jeho dielom. Apoštoli však sotva vedeli, aký úzky vzťah to má ku Kristovi. Božský Majster im zdelil, kde chce jesť veľkonočného baránka a poslal svätého Petra a svätého Jána do Jeruzalema, aby všetko pripravili. Malo to byť v dome, do ktorého uvidia vojsť sluhu s džbánom vody a ktorého pána mali Kristovým menom požiadať, aby pripravil večeradlo pre Jeho poslednú večeru s apoštolmi. Tento muž býval blízko Jeruzalema; bol zámožný a vplyvný a tiež oddaný nášmu Spasiteľovi a bol jedným z tých, ktorí videli Jeho zázraky a uverili v ne i v Jeho učenie. Pôvodca života odmenil Jeho zbožnosť a oddanosť tým, že vyvolil jeho dom pre slávenie veľkého tajomstva a tým ho posvätil na chrám pre budúcich veriacich. Obidvaja apoštoli ihneď odišli za svojím poslaním a riadiac sa podľa Kristovho návodu, požiadali pána oného domu o pohostinstvo pre Pána života, aby u neho mohol osláviť sviatok nekvasených chlebov.

447. Srdce tohoto majiteľa domu bolo osvietené zvláštnou milosťou, ochotne ponúkol svoje obydlie i so všetkým nábytkom potrebným pre slávenie večere podľa zákona. Ukázal im veľkú sieň, ovešanou čalúnmi a príslušne vyzdobenú pre tajomstvá, ktoré on ani apoštoli ešte nepoznali a Pán ich mal tam sláviť. Keď bolo všetko náležíte pripravené, prišiel do tejto siene Spasiteľ a ostatní apoštoli. Jeho najsvätejšia Matka a sväté ženy, ktoré Ju sprevádzali, prišli čoskoro za nimi. Kráľovná neba, akonáhle vkročila, ako obyčajne, pokorne padla na tvár a klaňala sa svojmu božskému Synovi, požiadala o požehnanie a prosila, aby jej povedal, čo má urobiť. Pán Ju vyzval, aby išla do vedľajšej izby, odkiaľ mohla vidieť všetko, čo sa podľa ustanovenia Prozreteľnosti malo v tú noc stať a kde mala - nakoľko bolo potrebné - tešiť a poučovať ženy, ktoré Ju sprevádzali. Naša Pani poslúchla a hneď vošla s ostatnými ženami do naznačenej miestnosti. Napomínala ich, aby vytrvali vo viere a na modlitbách, avšak Ona sama, nakoľko vedela, že hodina Jej svätého prijímania sa blíži, stále upierala svoj vnútorný zrak na to, čo robil Jej najsvätejší Syn a pripravovala sa na hodné prijatie Jeho Tela a Krvi.

448. Keď najsvätejšia Matka odišla, náš Pán a Majster, Ježiš a Jeho apoštoli zaujali svoje miesta, aby slávili slávnosť baránka. Pán zachovával všetky zákonné obrady (Ex 12, 3), ako ich sám predpísal cez Mojžiša. Pri tejto poslednej večeri udelil apoštolom porozumenie všetkým obradom obrazného zákona, ktorý zachovávali patriarchovia a proroci. Ukázal im, ako pod týmto zákonom bola skrytá skutočná pravda, najmä všetko to, čo On sám mal uskutočniť ako Vykupiteľ sveta. Dal im poznať, že teraz Mojžišov zákon a jeho obrazný zmysel sa vyprázdni jeho skutočným splnením; že keď teraz začalo svietiť svetlo nového zákona milosti, tiene boli rozptýlené a prirodzený zákon, ktorý bol znovu potvrdený Mojžišovými predpismi, bol teraz trvalé postavený na skutočný základ, ušľachtený a zdokonalený Jeho vlastným učením, že pôsobivosť sviatosti Nového zákona odstránila platnosť Starého zákona, ktorý bol iba obrazný a bez účinku. Povedal im tiež, že slávením tejto večere ukončil obrady a povinnosti, ktoré vyžadoval Starý zákon, ktoré boli iba prípravou a znázornením toho, čo teraz uskutoční a preto teraz dosiahli svoje ukončenie a stali sa nepotrebné.

449. Toto vysvetlenie osvietilo apoštolov o tom, čo sa týkalo hlbokých tajomstiev tejto poslednej večere. Iní učeníci, ktorí boli prítomní, neporozumeli tieto tajomstvá tak dokonale, ako apoštoli. Judáš im nevenoval pozornosť a rozumel všetko spomedzi všetkých najmenej, ba celkom nič, lebo bol úplne pod vplyvom svojej hrabivosti a myslel iba na svoju vopred dohodnutú zradu a ako by ju vykonal čo s najväčšou tajnosťou. Pán nevyjavil nič o jeho tajnej zrade, lebo tak to najlepšie slúžilo plánom a spravodlivosti Jeho najvyššej Prozreteľnosti. Nechcel ho vylúčiť od poslednej večere a iných tajomstiev, nechal ho, aby sa sám svojou vlastnou zlomyseľnosťou vylúčil. Božský Majster sa k nemu vždy choval ako k svojmu učeníkovi a chránil jeho česť. Tak svojím príkladom poučil dietky Cirkvi svätej, s akou úctou majú jednať s Jeho služobníkmi a kňazmi, ako majú chrániť ich česť a vystríhať sa rečí o ich slabostiach, ktoré im ostávajú aj napriek tomu, že zastávajú vysoké úrady. Žiaden z nich nie je horší než bol Judáš, ako môžeme smelo predpokladať a žiaden z veriacich nebude nikdy taký, aký bol Kristus, náš Pán a Spasiteľ, ani žiaden, ako nás viera učí, nebude mať jeho božskú autoritu a moc. Pretože všetci ľudia majú nekonečne menší význam než náš Spasiteľ, nech sa teda k Jeho sluhom chovajú tak láskavo, ako sa choval Kristus k svojmu zradnému apoštolovi; aj keď sú snáď nehodní, predsa sú vždy lepší, než bol Judáš. Táto povinnosť

voči kňazom je rovnako nutná aj pre predstavených, lebo aj Kristus Pán, ktorý trpel Judáša a tak sa staral o jeho dobrú povesť, bol nekonečne vysokým jeho predstaveným.

450. Pri tejto príležitosti Vykupiteľ zložil nový chválospev, ktorým velebil večného Otca za to, že cez svojho Syna splnil predobrazy Starého zákona a tým zvelebil slávu svojho Mena. Padol na zem a vo svojom človečenstve sa koril Bohu, vyznával, klaňal sa a chválil Božstvo ako nekonečne vyššie, než Jeho človečenstvo. Potom oslovil večného Otca a dal priechod citom svojho Srdca touto vznešenou modlitbou:

451. "Môj večný Otče a nekonečný Bože, Tvoja božská a večná vôľa sa rozhodla stvoriť túto moju ľudskú prirodzenosť, aby som mohol byť hlavou všetkých, ktorí sú predurčení pre Tvoju slávu a blaženosť a ktorí majú dosiahnuť svoju pravú blaženosť tým, že budú používať moje zásluhy pre svoj prospech. Preto, aby som ich vykúpil od viny Adama, žil som s nimi tridsať tri rokov. Teraz, môj Pane a Otče, prišla vhodná a vítaná hodina pre splnenie Tvojej večnej vôle, v ktorej veľkosť Tvojho svätého Mena má byť zjavená ľuďom a Tvoje nevystihnuteľné Božstvo skrz svätú vieru má byť poznané a velebené všetkými národmi. Už nastal čas, aby siedmimi pečaťami uzavretá kniha bola otvorená, k tomu si ma poslal a aby staré predobrazy boli náležíte vysvetlené (Zj 5, 7). Staré obety zvierat, ktoré predobrazovali tú obetu, v ktorej teraz ja sám sa budem obetovať za dietky Adama, za údy môjho mystického Tela, za ovce môjho stáda, musia teraz prestať; a prosím Ťa, aby si teraz zhliadol na túto moju obetu okom milosrdenstva. Keď v minulosti býval Tvoj hnev skrotený tými starými obraznými obetami, ktoré mám ja teraz odstrániť, ustanov teraz, Otče môj, aby boli úplne zrušené, lebo ja som ochotný vydať sa ako dobrovoľná obeta a zaplatiť za ľudstvo na kríži a obetovať sa ako krvavá obeta mojej lásky (Ef 5, 2). Preto, Pane, zmierni svoju prísnu spravodlivosť a zhliadni na ľudské pokolenie očami milosrdenstva. Ustanovme pre ľudí nový zákon, ktorým by mohli odstrániť prekážky svojej neposlušnosti a otvoriť si brány neba. Daj, aby teraz tí, ktorí z nich budú nasledovať moje šľapaje a poslúchať môj zákon, našli cestu voľnú a brány otvorené, aby mohli vojsť so mnou a pozerať na Tvoje Božstvo.

452. Večný Otec milostivo prijal túto modlitbu Vykupiteľa a poslal nesčíselné zástupy svojich anjelských dvoranov, aby boli nápomocní pri tých obdivuhodných skutkoch, ktoré na tom mieste mal Kristus vykonať. Keď sa toto dialo vo večeradle, najsvätejšia Mária vo svojom ústraní bola povznesená k najvyššiemu nazeraniu, v ktorom videla všetko, čo sa tam dialo, tak ako by bola prítomná. Tak Jej bolo možné, ako vernej spolupracovníčke, osvietenej najvyššou múdrosťou, s Kristom spolupracovať. Hrdinskými, nebeskými úkonmi cností napodobňovala skutky Krista, nášho Spasiteľa, lebo všetky v Jej srdci vyvolávali príslušný súzvuk a spôsobovali mystickú božskú ozvenu podobných prosieb a modlitieb. Okrem toho zložila presvätá Panna nové vznešené chválospevy, ktoré sa vzťahovali na všetko, čo presväté človečenstvo Krista malo teraz vykonať z poslušnosti božskej vôle a v zhode s vyplnením všetkého, čo znázorňovali predobrazy Starého zákona.

453. Veľmi obdivuhodné by bolo pre nás, ako bolo pre anjelov a bude pre všetkých svätých, keby sme mohli porozumieť tento božský súlad skutkov a cností v srdci našej veľkej Kráľovnej, ktoré ako nebeský pevecký zbor, ani sa nemýlili, ani jedny druhým neprekážali pri svojom veľkom počte, aký sa naskytoval pri tejto príležitosti. Pretože bola naplnená poznaním, o ktorom som sa zmienila, vedela, ako sa teraz tajomne spĺňajú a uskutočňujú obrady a znamenia Starého zákona vznešenými a účinnými sviatosťami Nového zákona. Poznávala nesmiernosť ovocia vykúpenia v predurčených a skazu zatratených, povýšenie mena Božieho a presvätého človečenstva Krista, rozšírenie poznania a viery v pravého Boha po celom svete. Dobre porozumela, ako bolo nebo za také dlhé veky zatvorené, aby Adamove dietky teraz mohli do nich vojsť založením a rozšírením novej evanjeliovej Cirkvi a s pomocou jej sluhov a ako Jej božský Syn bol najpodivuhodnejším a najdokonalejším zakladateľom všetkých tých požehnaní, ktoré budili obdiv a chválu celého nebeského dvora. Za tieto vznešené výsledky, bez toho aby na najmenší z nich pozabudla, velebila teraz naša Kráľovná večného Otca a vzdávala Mu nevýslovné vďaky s útechou a radosťou vo svojej duši.

454. Tiež však uvažovala, že všetky tieto obdivuhodné diela budú stáť Jej božského Syna veľké utrpenie, potupu, urážky a nakoniec trpkú smrť na kríži, čo všetko bude znášať v tom istom

človečenstve, ktoré prijal od Nej a že veľký počet dietok Adamových, za ktorých trpel, bude nevďačne premrhávať to hojné ovocie vykúpenia. Toto vedomie naplnilo najčistejšie srdce milujúcej Matky prehorkým bôľom. Pretože však bola živým a verným obrazom svojho najsvätejšieho Syna, všetky tieto city a účinky našli miesto v Jej veľkomyseľnom, veľkom srdci a preto nebola znepokojená a malomyseľná, ani nezabúdala tešiť a poučovať svoje spoločníčky, ale nestratiac spojenie svojho vysokého poznávania, znižovala sa na úroveň ich zmýšľania svojimi slovami útechy a poučovania o večnom živote. Ó, aká neobyčajná Učiteľka a nadľudský vzor, ktorý máme vo všetkom nasledovať a napodobňovať! Je ovšem pravda, že pri porovnaní s týmto morom milosti a svetla, naše prednosti sú nepatrné. Je však tiež pravda, že naše utrpenia a skúšky pri porovnaní s Ňou sú takmer iba zdanlivé a nestoja ani za povšimnutie, lebo Ona trpela viac než všetky Adamove dietky dohromady. A predsa ani preto, aby sme Ju nasledovali, ani pre naše večné blaho nechceme trpezlivo zniesť ani najmenšie protivenstvo; všetky nás rozčuľujú, zarážajú a vyrušujú z pokoja; dávame voľný priebeh svojim vášniam, zlostne odporujeme a sme plní nepokoja a trpkosti; vo svojej tvrdohlavosti strácame rozum, nechávame sa úplne ovládať zlými hnutiami a rútime sa k priepasti. A úspech a šťastie nás zvádzajú do záhuby a teda nemôžeme sa nijako spoľahnúť na našu skazenú prirodzenosť. Pamätajme pri takých príležitostiach na našu nebeskú Paniu, aby sme sa udržali na správnej ceste.

455. Po večeri a keď náležíte poučil učeníkov, ako hovorí svätý Ján (13, 4), Kristus, náš Spasiteľ vstal od stola, aby im umyl nohy. Najprv padol na zem pred svojím večným Otcom a oslovil Ho podobnou modlitbou, ako pred večerou. Teraz sa však nemodlil nahlas, ale iba v duchu, takto: "Večný Otče, Stvoriteľu vesmíru, ja, obraz a podoba Tvojej podstaty, splodený Tvojím Duchom (Žid 1, 3), ponúkol som sa podľa Tvojej vôle ako obeta za vykúpenie sveta svojím utrpením a smrťou a chcem teraz začať konať tieto tajomstvá a sväté dielo tým, že sa pokorím do prachu, aby pokorou Tvojho Jednorodeného bola zahanbená pýcha Lucifera. Aby som zanechal príklad pokory svojim apoštolom a svojej Cirkvi, ktorá musí byť postavená na pevných základoch tejto cnosti, chcem teraz, Otče môj, umyť nohy svojim apoštolom, aj tomu najposlednejšiemu z nich, Judášovi, zabŕdnutému vo svojej vlastnej zlomyseľnosti. Padnem pred ním s najhlbším a najúprimnejším sebaponížením na kolená, aby som mu ponúkol svoje priateľstvo a spásu. Hoci je zo všetkých smrteľníkov mojím najväčším nepriateľom, neodopriem mu odpustenie jeho nevernosti a zrady a budem s ním čo najláskavejšie jednať, keď sa nakloní a príjme to. Nech celý svet vie, že som pred ním otvoril náruč svojho milosrdenstva, a že zatvrdnuto a s pohŕdaním odmietal, keď som mu vyšiel v ústrety.

456. Tak sa modlil Spasiteľ pred umývaním nôh svojim učeníkom: Niet slov ani žiadne prirovnanie medzi všetkými tvormi, ktorým by sa dal primerane vyjadriť ten božský nával lásky, s akým prikročil vykonať toto dielo milosrdenstva, lebo prudkosť ohňa pri porovnaní s tým je celkom pomalá a prítok príboja iba slabý, pád kameňa k zemi zdĺhavý, a keby sme si mohli predstaviť všetku silu a činnosť všetkých živlov na svete spojenú dohromady, bol by to iba nedostatočný obraz sily Jeho lásky. Nesmieme však prehliadnuť, že iba božská láska a múdrosť mohla vymyslieť pokorenie, ktorým by sa Jeho Božstvo i presväté človečenstvo znížilo až pod nohy obyčajných tvorov, aj pod nohy najhoršieho z nich, Judáša, lebo Ten, ktorý je Slovom večného Otca, Svätý Svätých, podstata Božstva, Pán pánov a Kráľ kráľov, padol na kolená pred najhriešnejším z ľudí a svojimi perami sa dotknul nôh tohoto najnečistejšieho a najzvrhlejšieho zo svojich tvorov, a to všetko robil s nádejou na záchranu svojho zblúdilého učeníka a aby mu zabezpečil nesmierne šťastie.

457. Majster vstal od modlitby s tvárou prezrádzajúcou pokoj a mier a požiadal učeníkov, aby sa posadili, ako osoby vyššie postavené, kdežto On sám ostal stáť, akoby bol ich služobník. Potom odložil plášť, ktorý nosil na nezošívanom rúchu, ktoré zaodievalo celú Jeho postavu okrem nôh, na ktorých nosil sandále, ktoré niekedy na svojich cestách vyzúval z nôh, hoci ináč ich pravidelne mával na nohách od tej doby, kedy mu ich Jeho Matka dala na nohy v Egypte. Tieto sandále rástli s Jeho nohami, ako pokračoval vekom, ako som predtým napísala (v II.zv.č. 691). Keď odložil plášť, ktorý bol tým šatom, o ktorom píše evanjelista Ján (13, 4), prepásal sa jedným koncom veľkého

ručníka, ktorého druhú časť nechal splývať dole. Potom nalial vodu do misy určenej pre umývanie nôh apoštolom, ktorí s obdivom sledovali konanie svojho božského Majstra.

458. Najprv pristúpil k hlave apoštolov, svätému Petrovi. Keď však tento vznetlivý apoštol videl pri svojich nohách kľačať Pána, ktorého uznával a prehlásil za Syna Božieho, obnovil svoju vieru a osvietený a premožený, keď videl, ako sa Majster ponižuje pred jeho ničotnosťou, povedal: "Nikdy mi nebudeš umývať nohy!" A Pán života odpovedal s akýmsi rozhorlením: "Nevieš teraz, čo robím, ale poznáš to neskoršie." Bolo to, akoby mu povedal:" Poslúchni najprv môj rozkaz a vôľu a nedávaj prednosť svojej vôli pred mojou, čím rušíš a prevraciaš poriadok cností. Predovšetkým sa musíš vzdať svojho názoru a veriť, že čo robím, je správne; potom, keď uveríš a poslúchneš, pochopíš skryté tajomstvá môjho konania; ale k tejto vedomosti musíš ísť cestou poslušnosti. Bez poslušnosti nemôžeš byť skutočne pokorný, ale iba zdanlivo. Ani tvoja pokora nemôže mať prednosť pred mojou; ja som sa ponížil až k smrti a aby som sa tak ponížil, zvolil som k tomu cestu poslušnosti; ale ty, ktorý si mojím učeníkom, nejednáš podľa môjho učenia. Pod kepienkom pokory si neposlušný a tým, že tak prevraciaš správny poriadok, olupuješ sa ako o pokoru tak aj o poslušnosť, keď sa riadiš svojím namysleným úsudkom."

459. Svätý Peter však nepochopil tú náuku, ktorú obsahovala prvá odpoveď Pána. Hoci patril do Jeho školy, ešte nepoznal božské účinky tohoto umývania a stykov. Zmietaný svojou nerozvážnou povahou odpovedal Pánovi: "Nikdy nedovolím, aby si mi umýval nohy!" Ale Pán odpovedal s väčšou vážnosťou: "Ak ťa neumyjem, nebudeš mať podiel so mnou." Touto výhražnou odpoveďou potvrdil Pán poslušnosť ako bezpečnú cestu. Podľa ľudského názoru svätý Peter mal zaiste nejakú omluvu pre to, že nebol ochotný privoliť, aby vtelený Boh pokľakol pred pozemským, hriešnym človekom akým bol on, a dovolil Tomu, ktorého nedávno uznal a ctil ako svojho Stvoriteľa, aby vykonal taký neslýchaný skutok sebaponíženia. Ale jeho odpor nebol omluviteľný v očiach božského Majstra, ktorý sa nemohol mýliť v tom, čo chcel urobiť. Lebo kedykoľvek nie je zjavný blud v tom, čo sa prikazuje, je treba poslúchnuť slepo a bez výhovorky. Týmto tajomstvom chcel Pán napraviť neposlušnosť našich prvých rodičov Adama a Evy, lebo cez tento hriech prišiel hriech na svet. A pretože prípady neposlušnosti prvých rodičov a svätého Petra sa podobali, pohrozil mu Pán tiež podobným trestom, povediac mu, že ak neposlúchne, nebude mať s Ním podiel; totiž, že bude vylúčený zo zásluh a ovocia vykúpenia, prostredníctvom ktorých sa jedine stávame hodní Jeho priateľstva a slávy. Pohrozil mu tiež, že mu odoprie prijatie svojho Tela a Krvi, v ktorých mal teraz stále ostávať pod sviatostnými spôsobmi chleba a vína. Spasiteľ dal Petrovi na vedomie, že akokoľvek túžobne si žiadal darovať sa nielen čiastočne, ale celkom, napriek tomu neposlušnosť by aj apoštola pripravila o toto požehnanie.

460. Touto hrozbou Krista Pána bol svätý Peter tak pokarhaný a poučený, že ihneď sa z celého srdca podrobil vôli Pána a povedal: "Pane, tak potom nielen nohy, ale aj ruky a hlavu." Čím chcel povedať: Ponúkam svoje nohy, aby chodili v poslušnosti, svoje ruky, aby vždy konali z poslušnosti a svoju hlavu, aby sa vzdávala všetkých svojich úsudkov, ktoré by sa priečili predpisom poslušnosti. Pán prijal túto Petrovi povoľnosť a povedal mu: "Kto sa okúpal, potrebuje si umyť už len nohy a je celý čistý. Aj vy ste čistí, ale nie všetci" (Jn 13, 10), lebo sedel medzi nimi nečistý Judáš. Toto povedal Kristus, pretože učeníci, okrem Judáša, boli ospravedlnení a očistení Jeho učením a preto potrebovali očistenie iba od nedokonalostí a všedných hriechov, aby mohli hodnejšie a lepšie pripravení pristúpiť k svätému prijímaniu, ako to vyžaduje úplné podieľanie sa na božských účinkoch a prijatie hojných milostí z neho plynúcich s tým väčšími účinkami a hojnosťou; lebo všedné hriechy, roztržitosť a vlažnosť veľmi prekážajú dosiahnutiu tohoto úžitku. Nato Pán umyl nohy svätého Petra i všetkých ostatných apoštolov, ktorí s veľkým úžasom a so slzami v očiach k tomu privolili, lebo všetci boli naplnení novým osvietením a darmi milosti.

461. Božský Majster pristúpil k umývaniu nôh Judášových, ktorého vierolomná zrada nevedela zabrániť Kristovej láske, aby mu tajne neudelil ešte väčšie dôkazy svojej lásky než ostatným apoštolom. Bez toho, aby dopustil, aby to iní spozorovali, prejavil Judášovi zvláštnu lásku dvoma spôsobmi: Predovšetkým láskavým a nežným spôsobom, s akým k nemu pristúpil, kľakol pri jeho nohách, umyl ich, pobozkal a pritlačil na svoje prsia. A za druhé tým, že sa vynasnažil pohnúť jeho dušu svojimi vnuknutiami, primeranými veľkej pokleslosti Judášovho svedomia.

Pomoc, ktorú Pán poskytol Judášovi, bola sama o sebe väčšia, než akú poskytol všetkým ostatným apoštolom. Pretože však zlovôľa tohoto apoštola bola prílišná, jeho neprávosti s ním už pevne zrástli, schopnosť jeho úsudkov bola veľmi rozrušená a zoslabená, a pretože úplne opustil Boha a ponechal sa diablovi, nastolil vo svojom srdci zlého ducha, odmietal všetky božské ponuky a vnuknutia, ktoré boli spojené s týmto umývaním jeho nôh. Okrem toho bol znepokojovaný obavami pred následkami, aké by malo porušenie jeho zmluvy so zákonníkmi a farizejmi. Pretože osobná prítomnosť Krista, aj vnútorný nátlak Jeho vnuknutí pobúrili Judášov zmysel pre spravodlivosť, nastala v jeho zatemnenej duši hrozná búrka odporujúcich si myšlienok, ktoré ho naplnili strachom, trpkosťou a zúrivým hnevom, ktoré ho ešte viac vzdialili od jeho Spasiteľa, a božský balzam poskytnutý jeho duši zmenil sa na smrtonosný jed pekelnej zloby a úplnej skazy.

462. Tak sa stalo, že Judáš zo zloby odmietal pomocný dotyk tých božských rúk, do ktorých večný Otec vložil zázračnú moc, aby obohacovali všetkých tvorov svojím požehnaním. Keby ani nebol dostal inú pomoc, než tú, ktorá prirodzene plynula z viditeľnej osobnej prítomnosti Pôvodcu života, zloba tohoto nešťastného učeníka by bola ľahko prekonaná. Vonkajší zjav Krista Pána bol veľmi okúzľujúci a vábivý, Jeho tvár pokojne dôstojná, ale príjemne výrazná a krásna, vrúbená bohatými kaderami zlatogaštanových vlasov a fúzov, ktoré voľne rástli podľa spôsobu Nazaretských; Jeho úprimné, primerane otvorené oči žiarili milosťou a majestátom; Jeho ústa, nos a všetky ťahy Jeho obličaja boli nanajvýš dokonale primerané a celá postava bola úchvatne milostná, takže vábil k sebe všetkých, ktorí Ho bez zlomyseľnosti v srdci pozorovali. Okrem toho aj len pohľad na Neho spôsoboval v pozorovateľoch vnútornú radosť a osvietenie, ktoré budili nebeské myšlienky a pocity v duši. Túto božskú Bytosť, takú milovanú a úctyhodnú, Judáš teraz videl pri svojich nohách, snažiacu sa zapáčiť sa mu novými prejavmi náklonnosti a pokúšajúcu sa získať ho novými podnetmi lásky. Avšak Judášova zvrhlosť bola taká veľká, že nič nemohlo pohnúť alebo obmäkčiť jeho zatvrdnuté srdce; naopak, Spasiteľova láskavosť ho dráždila, takže ani nepozrel na Jeho tvár a nevšímal si Jeho jednanie, lebo od tej doby, keď stratil vieru a milosť, bol plný nenávisti voči svojmu Majstrovi a Jeho nebeskej Matke a nikdy sa im nepodíval do tváre. Lucifer v istom ohľade mal v prítomnosti Krista Pána viac bázne než Judáš. Tento diabol sa ubytoval v srdci Judáša a teraz nemohol zniesť pokorenie božského Majstra pred Jeho učeníkmi a snažil sa Judáša opustiť a dostať sa z večeradla. Ale Pán ho svojou všemohúcou mocou držal, aby zdrtil jeho pýchu. Neskoršie bol však z večeradla vyvrhnutý a vyletel plný zlosti a podozrenia, že Kristus asi predsa len je pravým Bohom.

463. Keď Pán dokončil umývanie nôh, vzal na seba opäť vrchné rúcho, posadil sa medzi apoštolov a začal hovoriť, ako to zapísal svätý Ján: "Chápete, čo som vám urobil? Vy ma oslovujete "Učiteľ" a "Pane" a dobre hovoríte, lebo to som. Keď som teda ja, Pán a Učiteľ, umyl nohy vám, aj vy si máte jeden druhému nohy umývať. Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili, ako som ja urobil vám. Veru, veru, hovorím vám: sluha nie je väčší, ako jeho Pán, ani posol nie je väčší, ako ten, kto ho poslal." (Jn 13, 12-16). Potom začal Pán predkladať veľké tajomstvá a pravdy, ktoré tu nebudem uvádzať, pretože si ich čitateľ môže prečítať v evanjeliách. Táto reč ešte viac osvietila apoštolov o tajomstvách najsvätejšej Trojice a o Vtelení, pripravila ich novými milosťami na svätú Eucharistiu a utvrdila v poznaní ohromného významu Jeho učenia a zázrakov. Peter a Ján boli zo všetkých najviac osvietení, hoci každý z apoštolov získal väčšie alebo menšie poznanie, každý podľa svojej schopnosti a božského osvietenia. Čo hovorí svätý Ján o svojej otázke, ktorú predložil Pánovi, kto je ten, ktorý Ho zapredá a o odpovedi Pána, to všetko sa stalo ešte pri večeri, keď milovaný učeník položil svoju hlavu na Majstrovu hruď, lebo svätý Peter vo svojej horlivej oddanosti k Pánovi a vo svojej veľkej láske dychtil sa dozvedieť, kto je zradca, aby ho mohol potrestať a zrade zabrániť. Avšak svätý Ján, hoci poznal zradcu podľa chleba omočeného v omáčke, ktorý Pán podal Judášovi, nechcel to Petrovi povedať. On jediný poznal toto tajomstvo, ale poučený láskou, ktorú získal v škole svojho božského Majstra, pochoval to tajomstvo vo svojom srdci.

464. Keď svätý Ján spočíval na hrudi Ježiša, dostal vtedy aj mnohé iné prednosti: bolo mu dopriate poznať mnohé veľké tajomstvá o božskom človečenstve a o Kráľovnej neba, Jeho presvätej Matke. Už pri tejto príležitosti bola mu zverená starostlivosť o Ňu, ako nasvedčujú Kristove slová, ktoré vyslovil na kríži, lebo Spasiteľ visiaci na kríži nepovedal: Ona bude tvoja

Matka, ani: ty budeš Jej synom, ale: "Hľa, tvoja Matka", pretože to nebola záležitosť rozhodnutá v tej chvíli, ale iba prehlásená verejne, ako už predtým vybavená. O všetkých tých tajomstvách, spojených s umývaním nôh, o slovách a rečiach svojho Syna bola Jeho najčistejšia Matka náležíte upovedomená vnútorným videním ako som už písala na iných miestach a za všetko to vzdávala vďaky a velebila Najvyššieho. A keď potom tieto obdivuhodné skutky Pána boli dokončené, Ona ich videla ináč než tí, ktorí im nerozumeli, lebo videla ako splnené to, o čom už vopred vedela a čo bolo napísané v Jej srdci, tak ako prikázania boli napísané na doskách Mojžišových. Mária poučovala tiež svoje spoločníčky o všetkom čo bolo potrebné im objasniť a čo nemohli porozumieť.

Poučenie, ktoré mi udelila veľká Pani sveta, presvätá Mária.

465. Dcéra moja, prajem si, aby si sa ako nevesta Pána a moja milovaná učeníčka zvlášť horlivo cvičila v tých cnostiach, ktoré si uviedla v predošlej kapitole, ktoré konal môj Syn a Pán. Sú to cvičenia: láska k blížnemu, pokora a poslušnosť, v ktorých chcel Ježiš vyniknúť ku koncu svojho života. Samozrejme ukazoval svoju lásku k ľuďom po celý svoj život, lebo pre nich robil také podivuhodné skutky hneď od okamihu svojho počatia v mojom živote. Ale na koniec svojho života, keď ustanovil zákon evanjelia v Novom zákone, oheň Jeho vrúcnej lásky horiaci v Jeho srdci vyšľahol v mocnejšie stravujúce plamene. Pri tejto poslednej príležitosti láska Spasiteľova k dietkam Adamovým sa prejavila v plnej sile, lebo bola pudená smrteľnými bolesťami, ktoré Ho obkľúčili a pobádaná vonkajším odporom ľudí k utrpeniu, ich svojvoľnými nešťastiami, bezhraničným nevďakom a zvrhlosťou v snahe zničiť česť a život Toho, Ktorý bol ochotný obetovať všetko za ich večnú blaženosť. Týmto zápasom bola Jeho láska roznietená do tej miery, že už nemohla byť uhasená (Veľp. 8, 7); a tak, keď teraz mal opustiť svet, bol nútený použiť všetku svoju vynaliezavosť, aby mohol predĺžiť svoje dobrodenia a obcovanie s ľuďmi svojím učením, skutkami a príkladmi, istými prostriedkami k podieľaniu sa na účinkoch Jeho božskej lásky.

466. Prajem si, aby si bola odborníčkou v umení, ako milovať svojich blížnych pre Boha. A budeš ňou, ak práve tie urážky a utrpenia, ktoré ti spôsobia, budú v tebe vzbudzovať väčšiu lásku. Musíš si pamätať, že iba vtedy budeš pevná a neochvejná, keď ani dobrodenie ani ľudská chvála nebudú na teba účinkovať. Lebo ak miluješ tých, ktorí ti robia dobre, to je povinnosť, ale ak nie si opatrná, nemôžeš vedieť, či v takom prípade ich miluješ pre Boha alebo pre to dobrodenie, ktoré ti preukázali, čo by znamenalo, že miluješ lepšie svoj prospech alebo seba samú, než svojho blížneho pre Boha. Kto miluje pre niečo iné, než pre Boha, alebo iba z márnej zdvorilosti, ten sa ešte nenaučil pravej láske, pretože ešte ho ovláda slepá láska k svojmu pohodliu. Ale ak miluješ tých, ktorí neuspokojujú tvoje žiadosti, vedie ťa to milovať ich pre Boha, ako hlavnú pohnútku a predmet tvojej lásky milovať Ho v Jeho tvoroch, nech je to už kdekoľvek. Musíš sa cvičiť v konaní telesných a duchovných skutkov milosrdenstva; pretože však máš menej príležitostí konať telesné skutky milosrdenstva než duchovné, musíš podľa vôle Pána stále rozmnožovať duchovné skutky lásky k blížnemu, najmä svoje modlitby, žiadosti, zbožné úkony a sprevádzať ich múdrymi svätými radami a napomenutiami a tak podporovať duchovné blaho duší. Pamätaj, že môj Syn a Pán neudelil nikomu žiadne telesné dobrodenie bez toho, aby ho nesprevádzal duchovným dobrodením; a bolo by to na ujmu božskej dokonalosti Jeho skutkov, keby ich bol konal bez tejto plnosti dobra. Podľa toho môžeš poznať, ako máme dávať prednosť dobrodeniam duchovným pred telesnými; preto musíš vždy hľadať najprv tie duchovné dobrá, hoci svetský zmýšľajúci ľudia dávajú prednosť časným dobrám, zabúdajúc na večné a na tie, ktoré smerujú k priateľstvu a k milosti Najvyššieho.

467. Cnosti pokory a poslušnosti veľmi vyvýšil svojím konaním môj najsvätejší Syn pri umývaní nôh svojich apoštolov. Ak ty pri svojom vnútornom osvietení o tomto zvláštnom príklade sa nepokoruješ až do prachu, vtedy je tvoje srdce naozaj zatvrdnuté a si veľmi tupá k poznaniu Pána. Preto teraz vedz, že si nikdy nemôžeš považovať alebo povedať o sebe, že si dosť pokorná, aj keby tebou opovrhovali a šliapali po tebe všetci ľudia, akokoľvek hriešni, lebo tí nikdy nebudú takí zlí ako Judáš a ty nikdy nebudeš taká dobrá, ako tvoj Pán a Majster. Ale ak si zaslúžiš byť ozdobená cnosťou pokory, to ťa urobí dokonalou a hodnou, aby si sa mohla nazývať Kristovou nevestou a stať sa Mu trocha podobnou. Bez pokory žiadna duša nemôže byť povýšená na vysoký stupeň

úzkeho spojenia s Pánom, lebo kto je vysoko, musí sa najprv ponížiť a iba nízki môžu byť a budú povýšení (Mt 23, 12). A Pán stále povyšuje duše podľa toho, ako sa samé pokorujú.

468. Aby si nestratila túto perlu pokory práve vtedy, keď sa domnievaš, že ju máš už zabezpečenú, pamätaj si, že nemáš dávať prednosť tomu, aby si sa v nej cvičila, pred poslušnosťou, ani sa v nej nesmieš cvičiť iba zo svojej vlastnej vôle, ale z poslušnosti k predstaveným; lebo keby si dávala prednosť svojmu názoru pred názorom predstavených, aj keby si to robila z domnelej pokory, previníš sa pýchou; pretože by to nebolo iba nechcením vyhľadávať najnižšie miesto, ale stavaním sa nad predstavených. Podľa toho môžeš poznať, že cúvať ako svätý Peter pred milosťou a požehnaním Pána, je chyba, ktorá ťa olúpi nielen o dary a poklady, ktoré ti ponúkajú, ale aj o cnosť pokory, ktorú hľadáš a ktorú považuješ za najprednejšiu. Obchádzaš tým tiež vďačné uznanie vysokých cieľov a snahu po vyvýšení a oslávení Jeho najsvätejšieho Mena, ktoré Pán hľadá v takých skutkoch. Nemáš sa púšťať do skúmania Jeho tajných, vysokých súdov, ani ich opravovať svojimi dôvodmi a námietkami, pretože sa snáď považuješ za nehodnú Jeho milosti alebo za neschopnú vykonávať práce, ktoré ti boli uložené. To všetko je semeno Luciferovej pýchy, zakrytej domnelou pokorou, ktorý sa týmto spôsobom snaží pripraviť ťa o spojenie s Pánom, o Jeho dary a priateľstvo, za ktorým tak veľmi túžiš. Nech je tvojím neporušiteľným pravidlom: Akonáhle spovedník alebo predstavení schváli isté dary a požehnania ako pochádzajúce od Pána, prijmi ich ako také s patričnou vďakou a úctou. Nedaj sa potom zviesť k novým pochybnostiam a kolísavej bázni, ale spolupracuj s milosťou Pána s pokornou bázňou a pokojnou poslušnosťou.

Kapitola 11.

Kristus, náš Spasiteľ, slávi sviatostnú večeru premenením svojho pravého Tela a svojej Krvi na najsvätejšiu Sviatosť; Jeho modlitby a prosby. Prijímanie Jeho presvätej Matky a iné tajomstvá.

469. S veľkou obavou začínam písať o nevýslovne veľkom tajomstve svätej Eucharistie a o tom, čo sa odohrávalo pri jej ustanovení. Lebo keď zdvihnem zrak svojej duše ku svetlu, ktoré ma obklopuje a riadi pri písaní tohoto diela, to vysoké poznanie, ktoré som dostala o tých veľkých divoch a tajomstvách, ukazuje mi, aká som malá pri porovnaní s tou veľkosťou, ktorú v ňom vidím. Moje schopnosti sú zmätené, takže nemôžem nájsť slová, aby som vysvetlila, čo vidím a chápem, hoci moje chápanie je ďaleko od skutočnosti, ktorá je mojej duši ukázaná. Hoci sa neviem náležíte vyjadriť a som veľmi neschopná pre také pojednanie, musím písať, aby som mohla pokračovať v tomto životopise a povedať, akú účasť mala veľká Pani sveta na týchto divoch. Ak nebudem hovoriť tak náležíte, ako to tento predmet vyžaduje, nech ma ospravedlní moje ohromenie a moja nepatrná schopnosť. Nie je ľahké vyhovieť prísnej požiadavke prenášaných slov, keď vôľa by rada nahradila nedostatok rozumu a zároveň požívala útechu z toho, čo nie je možné, ani radno vyjaviť.

470. Kristus a apoštoli požívali predpísanú večeru napolo ležmo na podlahe okolo stola, ktorý bol iba asi šesť alebo sedem palcov vysoko od podlahy; bolo to podľa židovského zvyku. Ale po umývaní nôh požiadal Pán, aby pripravili iný, vyšší stôl, taký užívame pri jedle my v terajšom čase. Týmto zariadením chcel Pán ukončiť zákonom predpísanú večeru a nižší, obrazný zákon, a ustanoviť novú večeru nového zákona milosti. Prial si, aby od toho dňa sa konali presväté tajomstvá na stoloch či oltároch, aké používa katolícka Cirkev. Stôl vo večeradle bol pokrytý veľmi drahým plátnom a bol naň postavený veľký tanier a či tácka a veľký džbán na víno, podobný kalichu. Toto všetko bolo pripravené podľa vôle Krista, nášho Spasiteľa, ktorý svojou božskou mocou a múdrosťou riadil všetky tieto podrobnosti. Pán domu dostal vnuknutie, aby poskytol tieto drahé nádoby, ktoré boli urobené z niečoho, čo sa podobalo na drahý kameň, akoby emerald. Apoštoli často potom užívali tieto nádoby na premenenie, keď to okolnosti dovoľovali. Pán zasadol k tomuto stolu s apoštolmi i s niektorými inými učeníkmi a požiadal ich, aby položili na stôl niekoľko nekvasených chlebov a trocha vína, z ktorého nalial do kalicha.

471. Potom Pán života hovoril k apoštolom slovami plnými lásky. Hoci Jeho slová obyčajne vždy prenikali srdcia, pri tejto príležitosti boli ako plamene veľkého žiaru lásky, ktorý blčal v dušiach Jeho poslucháčov. Znovu im jasne vysvetlil tajomstvo o svojom Božstve a o diele vykúpenia. Uložil im za povinnosť, aby medzi sebou zachovávali pokoj a vzájomnú lásku, ktorej teraz zanechá záruku v tajomstve, ktoré bude sláviť. Pripomenul im, že ak sa budú navzájom milovať, aj večný Otec ich bude milovať a to takou láskou, akou miluje Jeho. Dal im na vedomie, že pre splnenie tohoto sľubu vyvolil ich k založeniu novej Cirkvi a zákona milosti. Znovu ich osvietením poučil o najvyššej dôstojnosti, vznešenosti a prednostiach Jeho najsvätejšej Matky. Svätý Ján bol zo všetkých apoštolov najviac osvietený o týchto tajomstvách kvôli úradu, ktorým bol poverený. Veľká Pani vo svojom ústraní v božskom nazeraní pozorovala všetko, čo robil Jej Syn vo večeradle. Svojím neobyčajným rozumom vnikala oveľa hlbšie do významu Jeho skutkov než apoštoli a anjeli, ktorí boli tiež prítomní v telesných podobách a klaňali sa svojmu Pánovi, Stvoriteľovi a Kráľovi. Títo anjeli svojimi rukami priniesli z ich príbytkov do večeradla Enocha a Eliáša, lebo Pán si prial, aby títo Otcovia prirodzeného a písaného zákona boli prítomní pri ustanovení zákona evanjelia a aby sa podieľali na jeho tajomstvách.

472. Keď všetci prítomní plní údivu očakávali, čo Pôvodca života zamýšľa robiť, zjavila sa vo večeradle tiež Osoba večného Otca a Duch svätý, tak ako sa zjavili pri Kristovom krste v Jordáne a pri premenení na hore Tábor. Hoci všetci apoštoli i učeníci cítili túto božskú prítomnosť, len niektorým z nich bolo dopriate ich vidieť; medzi tými bol najmä svätý Ján evanjelista, ktorý bol vždy nadaný orlím zrakom, aby mohol prenikať božské tajomstvá. Celé nebo bolo preložené do večeradla v Jeruzaleme, lebo to bolo veľmi dôležité a vznešené dielo, ktorým bola založená nová Cirkev, bol ustanovený zákon milosti a zaistená večná spása. Aby sa lepšie pochopili skutky vteleného Slova, musím čitateľovi pripomenúť, že Ježiš mal v jednej Osobe dve prirodzenosti, božskú a ľudskú, spojené v jednej božskej Osobe Slova; preto skutky oboch prirodzeností sa právom pripisujú jednej a tej istej Osobe, tak ako túto Osobu nazývame Bohočlovekom. Preto, keď hovorím, že vtelené Slovo hovorilo alebo sa modlilo k večnému Otcovi, nesmie sa to rozumieť, ako by som mienila, že sa modlil alebo hovoril ako Boh, pretože v Božstve bol rovný Otcovi, ale že sa modlil alebo hovoril ako človek, nižší a skladajúci sa z tela a z duše, tak, ako my. V tomto zmysle Kristus vyznával a velebil nekonečnosť a neobsiahlosť večného Otca, keď sa modlil za celé ľudské pokolenie:

473. "Otče môj a večný Bože, vyznávam, chválim a velebím Tvoju nekonečnú podstatu a Tvoje nepochopiteľné Božstvo, v ktorom som Ja jedno s Tebou a Duchom Svätým, od večnosti splodený duchom Tvojím ako podoba Tvojej podstaty a obraz Tvojej nerozdielnej prirodzenosti (Jn 10, 30; Ž 109, 3; Žid 1, 3). V tej istej prirodzenosti, ktorú som vzal na seba v panenskom lone svojej Matky prajem si dokonať vykúpenie ľudského pokolenia, ako si mi to uložil. Prajem si navrátiť ľudskej prirodzenosti najvyššiu dokonalosť a plnosť božskej dobrotivosti; a potom si prajem odísť z tohoto sveta na Tvoju pravicu a priviesť so sebou všetkých, ktorých si mi dal, bez toho, aby som stratil čo len jediného z nich v dôsledku nedostatku ochoty z našej strany poskytovať im pomoc (Jn 17, 12). Je mojou rozkošou byť so synmi ľudskými (Prísl 8, 31), a pretože bez mojej prítomnosti boli by ako siroty bez mojej pomoci, preto si prajem, Otče, zanechať im istý a neklamný dôkaz svojej neuhasiteľnej lásky a záruku večnej odplaty, ktorú máš pre nich pripravenú. Prajem si, aby v mojich zásluhách nachádzali ľahko prítomný a mocný liek proti následkom hriechov, ktorým podliehajú v dôsledku neposlušnosti prvého človeka a chcem im v celom rozsahu vrátiť právo na večnú blaženosť, pre ktorú boli stvorení."

474. "Pretože však bude málo tých, ktorí sa udržia v tejto spravodlivosti, budú potrebovať ešte inú pomoc, aby sa mohli vrátiť a posilniť na ceste ospravedlnenia a posvätenia tým, že budú stále zásobovaní novými a veľkými darmi a milosťami Tvojej dobrotivosti na svojej nebezpečnej púti životom. Od večnosti sme ustanovili, že majú obdržať stvorenú existenciu a podieľať sa na našej božskej dokonalosti a blaženosti po celú večnosť. A tvoja láska, ktorá Ma nabádala, aby som prijal prirodzenosť schopnú utrpenia a ochotne prijal potupu kríža (Fil 2, 8) nemala pokoj, kým nevynašla nové prostriedky, ktorými by si sa mohol spájať s ľuďmi podľa ich schopností a našej múdrosti a moci. Tieto prostriedky musia pozostávať z viditeľných a zmyslom prístupných

znamení, prispôsobených ich schopnostiam ako vnímavým bytostiam a spôsobujúcich neviditeľné účinky v duchovnej, nehmotnej časti ich prirodzenosti."

475. "Aby som pomohol dosiahnuť vysoké ciele pre Tvoju chválu a slávu, večný Pane a Otče, menom svojím a menom všetkých úbohých, postihnutých dietok Adamových žiadam Tvoju večnú vôľu o schválenie. Ak ich hriechy volajú po Tvojej spravodlivosti, ich núdznosť a bieda sa dovoláva Tvojho nekonečného milosrdenstva. Zároveň tiež ja k tomu pridávam všetky skutky môjho človečenstva, ktoré je nerozlučne spojené s mojím Božstvom. Obetujem svoju poslušnosť, v ktorej prijímam utrpenie a smrť, svoju pokoru, v ktorej sa ponižujem a podrobujem nespravodlivému súdu ľudí, chudobu a námahy môjho života, urážky, ktoré vytrpím pri svojom umučení a smrti, a lásku, ktorá ma núti, aby som to všetko podstúpil pre rozmnoženie Tvojej slávy a rozšírenie poznania Teba, aby Ťa ctili všetky tvory, schopné prijať Tvoju milosť a blaženosť. Ty, večný Pane a Otče môj si ma urobil bratom a náčelníkom ľudí a určil si ich pre večné požívanie radostí nášho Božstva (Kol 1, 18). Ako Tvoje dietky majú so mnou byť dedičmi večnej blaženosti (Rim 8, 17) a ako údy môjho Tela majú sa podieľať na účinkoch mojej bratskej lásky (I Kor 6, 15). Preto, nakoľko na mne záleží, prajem si získať ich svojmu priateľstvu a vidieť ich podieľať sa na dobrách Božstva, k čomu boli určení pri svojom počiatku v ich prirodzenej hlave, prvom človeku."

476. "Pobádaný touto bezmedznou láskou, Pane a Otče, ustanovujem, aby od terajška človek mohol vojsť s Bohom do plného priateľstva a milosti sviatosťou krstu a aby tak mohol urobiť hneď akonáhle uvidí svetlo sveta; a ich žiadosť po znovuzrodení v milosti, ktorú ako nemluvňatá nemôžu sami prejaviť, urobia namiesto nich, s tvojím dovolením, ich starší. Nech sa neodkladne stanú dedičmi Tvojej slávy; nech sú vnútri a nezmazateľne poznačení ako dietky mojej Cirkvi; nech je z nich zmazaná škvrna dedičného hriechu: nech obdržia dary viery, nádeje a lásky, ktorými budú vstave konať skutky tvojich dietok: poznávať Ťa, dôverovať Ti a milovať Ťa pre Teba samého. Nech dostanú tiež cnosti, ktorými by mohli obmedzovať a riadiť nezriadené náklonnosti a boli schopní rozoznávať dobré od zlého. Nech je táto sviatosť bránou mojej Cirkvi, ktorá urobí ľudí schopnými prijímať všetky ďalšie milosti a prispôsobí ich pre nové dary a požehnania milosti. Ustanovím tiež, aby okrem tejto sviatosti mohli prijať ďalšiu sviatosť, ktorá ich upevní a utvrdí vo svätej viere, ktorú príjmu a stanú sa statoční hájiť vieru akonáhle nadobudnú užívanie rozumu. A pretože ľudská krehkosť ľahko sa odchyľuje od zachovávania môjho zákona, a pretože moja láska nechce dopustiť, aby som ich nechal bez ľahkého a vhodného lieku, chcem ustanoviť sviatosť pokánia, pomocou ktorej ľudia, ktorí uznajú svoje hriechy a s ľútosťou sa z nich vyznajú, môžu opäť nadobudnúť spravodlivosť a dospieť ku sláve, ktorá im bola sľúbená. Tak sa Lucifer a jeho pomocníci nebudú môcť chváliť, že ich čoskoro pripravili o výhody a prednosti, ktoré nadobudli krstom."

477. "Pomocou ospravedlnenia týmito sviatosťami ľudia sa stanú spôsobilí podieľať sa na najväčších dôkazoch mojej lásky vo vyhnanstve ich smrteľného života, najmä aby ma mohli prijímať sviatostne prítomného nevýslovným spôsobom pod spôsobmi chleba a vína. Pod spôsobom chleba zanechám svoje telo a pod spôsobom vína svoju krv. V každom spôsobe budem skutočne a opravdu prítomný a ustanovujem túto tajomnú sviatosť Eucharistie ako nebeský pokrm primeraný schopnostiam, aké majú putujúci ľudia. Kvôli nim urobím tieto zázraky a ostanem s nimi až do konca sveta (Mt 28, 20). Pre posilnenie a ochranu tých, ktorých koniec života sa blíži, ustanovím sviatosť pomazania nemocných, ktorá zároveň bude istou zárukou telesného zmŕtvychvstania takto pomazaných. Aby všetci mohli primerane napomáhať posväteniu údov mystického tela Cirkvi, v ktorom všetci v najlepšom súlade a poriadku musia zaoberať svoje patričné miesta, ustanovím sviatosť svätenia kňazstva, oddelím a vyznamenám niektorých z ich členov zvláštnym stupňom svätosti a postavím ich nad iných veriacich ako vysluhovačov sviatostí a svojich vyvolených kňazov. Hoci všetci svoju moc dostávajú odo mňa, predsa si prajem, aby im prichádzala skrz jedného z ich počtu, ktorý bude mojím vikárom a hlavou, ktorý bude zastupovať moju Osobu a jednať ako môj najvyšší kňaz. Jemu zverím kľúče od neba a všetci na zemi ho budú poslúchať. Pre ďalšie zdokonalenie mojej Cirkvi ustanovím tiež poslednú sviatosť, manželstvo, k posväteniu prirodzeného spojenia muža a ženy pre rozmnoženie ľudského pokolenia. Potom budú všetky stupne v mojej Cirkvi obohatené a ozdobené mojimi nekonečnými zásluhami. Toto, večný Otče, je

moja posledná vôľa, ktorou robím všetkých smrteľníkov dedičmi mojich zásluh, uložených vo veľkom poklade milostí mojej novej Cirkvi."

478. Túto modlitbu Kristus, náš Vykupiteľ, vykonal v prítomnosti apoštolov, ale iba v duchu, bez akéhokoľvek vonkajšieho prejavu. Najblahoslavenejšia Matka, ktorá Ho zo svojho úkrytu pozorovala a nasledovala, ako Jeho Matka, padla na tvár a predkladala večnému Otcovi tie isté prosby, ako Jej Syn. Hoci Ona nemohla nič pridať k zásluhám a skutkom svojho božského Syna, predsa, ako pri iných príležitostiach, ako Jeho pomocníčka spojila svoje prosby s Jeho prosbami, aby tým svojím verným spoločenstvom pohla večného Otca k väčšiemu milosrdenstvu. A večný Otec zhliadol na Nich a milostivo prijal modlitby Syna i Matky vysielané za spásu ľudí. Okrem modlitieb Jej zveril Jej božský Syn na starosť ešte iné diela. Aby sa dalo porozumieť, čo to bolo, musíme si pripomenúť (ako som spomenula v predchádzajúcej kapitole), že keď Pán umýval apoštolom nohy, Lucifer bol prítomný vo večeradle, lebo bol prinútený ostať a pozorovať Kristove skutky vo večeradle, a hneď prefíkane počítal, že niektoré veľké požehnania sú určené pre apoštolov. Hoci drak cítil, že jeho sila je oveľa zmenšená a že proti Vykupiteľovi nič neznamená, predsa vo svojej neskrotnej zúrivosti a pýche snažil sa vypátrať tieto tajomstvá, aby mohol osnovať budúce zlomyseľné plány. Veľká Pani však poznala tieto Luciferove zámery a vedela, že ich zmarenie bolo ponechané Jej. Preto horiac horlivosťou a láskou pre Najvyššieho, ako zvrchovaná Kráľovná rozkázala drakovi i všetkým jeho hordám, aby opustili večeradlo a zostúpili do priepastí pekelných.

479. Aby to mohla previesť, rameno Všemohúceho dalo blahoslavenej Panne novú moc, ktorej odbojný Lucifer ani všetky jeho zástupy nemohli odolať. Boli zvrhnutí do pekelných priepastí, kde museli zostať, kým im nebolo dovolené opäť výjsť, aby boli svedkami umučenia a smrti Spasiteľa a boli konečne presvedčení, že Kristus je Mesiášom a Vykupiteľom, pravým Bohom i človekom. Aby mi bolo dobre porozumené opakujem, že Lucifer a jeho diabli boli prítomní pri večeri predpísanej zákonom i pri umývaní nôh a tiež neskoršie pri celom umučení Krista, ale neboli prítomní pri ustanovení svätej Eucharistie, ani keď učeníci prijímali. Potom bola veľká Kráľovná pozdvihnutá na vysoký stupeň nazerania na tajomstvá, ktoré teraz mali byť vykonané a svätí anjeli spievali Jej ako druhej udatnej Judite, k tomuto slávnemu víťazstvu nad drakom. V tom čase Kristus, náš Pán, vzdával večnému Otcovi vznešené vďaky a chvály za požehnania, ktoré udelil ľudskému pokoleniu na Jeho prosbu.

480. Nato Kristus, náš Pán, vzal do svojich ctihodných rúk chlieb, ktorý ležal na tanieri a v duchu požiadal večného Otca o dovolenie a spolupôsobenie, aby teraz a vždy v budúcnosti mocou slov, ktoré teraz vysloví a neskoršie, kedykoľvek ich budú opakovať v Jeho svätej Cirkvi, On skutočne a doopravdy sa stal prítomný v hostii, aby On sám vždy poslúchol tieto posvätné slová. Keď predkladal túto žiadosť, zdvihol oči k nebesiam s výrazom tak velebného majestátu, že naplnil apoštolov, anjelov a svoju panenskú Matku novou, neobyčajne hlbokou úctou. Potom vyslovil konsekračné ači premeňovacie slová nad chlebom, čím premenil jeho podstatu na podstatu Svojho pravého Tela; a hneď zatým vyslovil konsekračné slová tiež nad vínom a premenil ho na Svoju pravú Krv. Odpoveďou na tie premeňovacie slová bolo počuť hlas večného Otca, ktorý hovoril: "Toto je môj milý Syn, v ktorom sa Mi zapáčilo a bude sa mi v ňom ľúbiť až do konca sveta a bude s ľuďmi po celý čas ich vyhnanstva." Podobné potvrdenie vydal aj Duch Svätý. Najsvätejšie človečenstvo Krista v osobe Slova podalo dôkazy najhlbšej úcty Božstvu, ktoré bolo vo sviatosti Jeho Tela a Krvi. Panenská Matka vo svojom úkryte padla na zem a klaňala sa s neporovnateľnou úctou svojmu Synovi v najsvätejšej Sviatosti. Potom tiež padli a klaňali sa svojmu Pánovi v najsvätejšej Sviatosti Jej strážni anjeli a všetci anjeli nebeskí a s nimi aj duše Enocha a Eliáša v mene svojom a v mene všetkých patriarchov a prorokov Starého zákona.

481. Všetci apoštoli a učeníci, okrem zradcu, uverili v najsvätejšiu Sviatosť a klaňali sa Jej s veľkou pokorou a úctou, každý podľa svojej schopnosti. Slávny najvyšší kňaz Kristus zdvihol svoje vlastné premenené Telo a Krv aby sa Mu všetci prítomní pri tejto prvej Omši svätej zvláštnym spôsobom klaňali, čo oni všetci urobili. Pri tomto pozdvihovaní Jeho najčistejšia Matka, svätý Ján, Enoch a Eliáš boli obdarení zvláštnym nazeraním na tajomstvo Ježišovej prítomnosti pod sviatostnými spôsobmi. Títo porozumeli oveľa hlbšie ako v spôsobe chleba bolo prítomné Jeho Telo

a v spôsobe vína Jeho Krv; ako v oboch spôsoboch v dôsledku nerozdeliteľného spojenia Jeho duše s Jeho Telom a Krvou, bol prítomný živý a pravý Kristus; ako spojené s Osobou Slova boli v nich prítomné tiež Osoby Otca a Ducha Svätého a ako preto, v dôsledku nerozdeliteľnej existencie a spojenia Otca, Syna a Ducha Svätého, svätá Eucharistia obsahuje dokonalé človečenstvo Pána s troma božskými Osobami. To všetko najhlbšie pochopila nebeská Pani a ostatní podľa stupňa stavu svojej duše. Pochopili tiež silu konsekračných slov, obdarených teraz tajomnou božskou mocou, že od tej doby, akonáhle ich ktorýkoľvek kňaz nad príslušnými spôsobmi vysloví s úmyslom urobiť to isté, čo vtedy urobil Kristus, premení chlieb na Jeho Telo a víno na Jeho Krv, takže potom, hoci spôsoby navonok ostávajú nezmenené, nie sú už iba chlebom a vínom, ale Telom a Krvou Pána. Videli, že táto zmena sa stáva tak iste a neomylne, že skôr by pominula zem, než účinok konsekračných slov, keď ich Kristov kňaz náležitým spôsobom vysloví.

482. Nebeská Kráľovná poznala tiež vo zvláštnom videní, ako najsvätejšie Telo Krista je skryté pod spôsobmi chleba a vína bez toho, aby sa na Ne premenilo alebo nejako zmenilo svoje najsvätejšie človečenstvo, lebo Telo nemôže byť nižšie než spôsoby (chlieb a víno), ale spôsoby nedostávajú podobu tela. Spôsoby i naďalej si ponechávajú tú istú veľkosť a vlastnosti, aké mali predtým a každá ich čiastka ostáva na tom istom mieste po premenení, kde bola pred premenením; a najsvätejšie Telo je v nich prítomné v neviditeľnej podobe a taktiež uchová si svoju veľkosť, bez toho aby sa zmiešalo so spôsobmi. Ostáva celé v celej Hostii a je celé aj v každej čiastočke Hostie, a nie je v Hostii stesnané alebo Hostia telom rozšírená. Lebo ani veľkosť Jeho Tela nemá vzájomný vzťah ku spôsobom, ani existencia spôsobom nezávisí na najsvätejšom Tele. Obe majú úplne iný kruh existencie a Telo Kristovo úplne prestupuje spôsoby bez akejkoľvek prekážky. Hoci prirodzene hlava by potrebovala iné miesto, než ruky, alebo ruky iné miesto než hruď alebo ktorákoľvek iná časť tela; ale božskou mocou konsekrované telo vchádza v nezmenšených rozmeroch do maličkého rozmeru spôsobov, pretože nemá žiadne spojenie s miestom, ktoré by prirodzene zaoberalo, pretože odložilo všetky tieto vzťahy, ale napriek tomu ostáva celým telom. Okrem toho oslávené Telo Krista nie je pripútané iba na jediné miesto alebo na jedinú Hostiu, ale môže byť súčasne prítomné v nesčíselnom množstve konsekrovaných Hostií.

483. Presvätá Matka poznala tiež, že najsvätejšie Telo, pretože nie je prirodzene závislé na spôsoboch, ako som vyššie povedala, prestáva v nich byť sviatostne prítomné, akonáhle chlieb alebo víno podľahli skaze alebo zmene; Kristus, pôvodca týchto zázrakov to tak chcel a ustanovil. Preto trvanie najsvätejšieho Tela a Krvi Pána v neporušených spôsoboch chleba a vína spočíva na ľubovoľnom a dobrovoľnom rozhodnutí Stvoriteľa tejto Sviatosti. Akonáhle sa spôsoby prirodzeným stravovacím procesom strávia alebo skazia a zmiznú (ako sa to deje napríklad po svätom prijímaní so sviatostnou Hostiou, ktorá sa žalúdočným teplom rozkladá a mení, alebo keď sa to stane pre nejakú inú príčinu), potom Boh, v poslednom okamihu, keď už posledná čiastočka spôsobov má byť zmenená, tvorí zas novú podstatu. Táto nová podstata, v ktorej už nie je Boh osobne prítomný, živí ľudské telo a konečne splýva s ľudským spôsobom existencie, totiž s dušou. Toto obdivuhodné stvorenie novej podstaty pre prevzatie zmenených spôsobov závisí na vôli Pána, ktorý si nepraje ďalšie trvanie svojho Tela v porušených spôsoboch. Ten istý postup vyžaduje tiež prirodzený zákon, lebo ľudská podstata nemôže rásť než pomocou nejakej inej podstaty, a keď tá je pridaná, je tým ďalšia existencia spôsobov zmarená.

484. Tieto a podobné zázraky pravica Všemohúceho stále činí v tejto prevelebnej sviatosti svätej Eucharistie. Pani neba a zeme ich všetky dobre chápala a hlboko porozumela. Podobne aj svätý Ján, Otcovia starého zákona a apoštoli, ktorí boli prítomní, pochopili tieto tajomstvá každý podľa stupňa svojich schopností. Mária videla, aké veľké požehnanie to obsahuje pre všetkých ľudí, ale predvídala tiež nevďak smrteľníkov voči tejto nevýslovnej Sviatosti, ustanovenej pre ich dobro a preto sa rozhodla zo všetkých svojich síl zadosťučiňovať za naše hanebné a nevďačné chovanie. Vzala na seba povinnosť vzdávať vďaky večnému Otcovi a Jeho božskému Synovi za toto neobyčajné, obdivuhodné dobrodenie, preukázané ľudskému pokoleniu. Táto vrelá túžba ostala v Jej duši po celý Jej život a mnohokrát prelievala krvavé slzy, ktoré Jej vynútila bolesť Jej najčistejšieho Srdca, na zadosťučinenie za našu hanebnú, ľahostajnú zábudlivosť.

485. Ešte viac som sa divila, keď Ježiš, náš Boh, po pozdvihovaní najsvätejšej Sviatosti, ako som predtým povedala, aby sa Jej všetci poklonili, svojimi presvätými rukami Ju rozlámal a najprv jednu čiastku z Nej sám požil, ako prvý a najvyšší zo všetkých kňazov. Uznávajúc seba za človeka, nižšieho než je Božstvo, ktoré teraz má prijať v tomto vlastnom premenenom tele a krvi, pokoril sa a takmer s trasením nižšej časti svojej bytosti hrozil sa sám pred týmto Božstvom, čím nás nielen učil úctivosti, s akou máme pristupovať k svätému prijímaniu, ale tiež nám tým ukázal, akú bolesť Mu spôsobuje tá neúctivá opovážlivosť a smelosť mnohých ľudí, s akou Ho prijímajú a s Ním zachádzajú v tejto vznešenej Sviatosti. Účinky svätého prijímania boli v Tele Kristovom úplne zázračné a božské; lebo po krátku dobu dary slávy obklopili Jeho Telo tak, ako na hore Tábor; hoci toto premenenie bolo zjavené iba Jeho blahoslavenej Matke a čiastočne tiež svätému Jánovi, Enochovi a Eliášovi. Toto bola posledná útecha v Jeho pozemskom živote, ktorú nechal pocítiť svojmu človečenstvu, ako nižšej časti svojej Bytosti. Od tej chvíle až do smrti odmietal všetky také úľavy. Panenská Matka vo zvláštnom videní poznala tiež, ako Kristus, Jej božský Syn, prijal sám seba v najsvätejšej Sviatosti a akým spôsobom bol prítomný vo svojom božskom Srdci. To všetko nevýslovne účinkovalo na našu Kráľovnú a Paniu.

486. Keď Kristus Pán prijímal svoje vlastné Telo a svoju vlastnú Krv, zložil chválospev na česť večného Otca a obetoval sa Mu v najsvätejšej Sviatosti ako obeta za spásu ľudstva. Vzal iný kúsok premeneného Chleba a podal Ho archanjelovi Gabrielovi, ktorý Ho priniesol a podal najblahoslavenejšej Márii. Svätí anjeli, pretože jeden z ich počtu bol vyznamenaný týmto poslaním, považovali sa za dostatočne odškodnených za to, že boli vylúčení z kňazskej hodnosti, ktorá bola udelená ľuďom. Tá výsada, že aj jeden z nich aspoň držal sviatostné Telo ich Pána a pravého Boha, naplnila ich novou nesmiernou radosťou. Naša veľká Kráľovná slziac útechou očakávala toto sväté prijímanie. Keď svätý Gabriel s nesčíselnými inými anjelmi sa k Nej priblížil s presvätým premeneným Chlebom, prijala Ho prvá po svojom Synovi, napodobňujúc Jeho sebaponíženie, úctu a svätú bázeň. Najsvätejšia Sviatosť bola umiestnená v hrudi nad srdcom najsvätejšej Panny a Matky, ako v zákonitej schránke a svätostánku Najvyššieho. Tam toto nevýslovné tajomstvo svätej Eucharistie ostalo uložené od tej hodiny až do tej doby, keď po vzkriesení Peter slúžil prvú svätú Omšu a znovu konsekroval, ako budem hovoriť na patričnom mieste. Všemohúci si to tak prial pre útechu veľkej Kráľovnej, aby splnil svoj sľub, že ostane s dietkami ľudskými až do skončenia sveta (Mt 28, 20), pretože po smrti Jeho najsvätejšie človečenstvo nemohlo ináč ostať v Jeho Cirkvi, než v Jeho premenenom Tele a Krvi. Preto bola táto pravá manna uložená v najčistejšej Márii ako v živej arche spolu s celým zákonom evanjelia, tak ako predtým jej prorocké predobrazy boli uložené v arche Mojžišovej (Žid 9, 4). V srdci Pána a Kráľovnej neba ostali sviatostné spôsoby nestrávené a nezmenené až do budúceho premenenia. Keď presvätá Matka prijala najsvätejšie Telo, vzdávala vďaky večnému Otcovi a svojmu božskému Synovi novými chválospevmi, podobnými tým, akými vtelené Slovo ďakovalo svojmu Otcovi.

487. Potom, keď Spasiteľ najprv vyznamenal nebeskú Kňažnú, podal sviatostný Chlieb apoštolom (Lk 22, 17) a povedal im, aby Ho rozdelili medzi sebou a pojedli. Tým im udelil kňazskú moc a oni ju začali vykonávať tým, že každý sám sebe podal sväté prijímanie. Urobili to s najväčšou úctou, prelievajúc pritom hojné slzy a klaňajúc sa najsvätejšiemu Telu a Krvi nášho Pána, ktorého prijímali. Boli obdarení kňazskou mocou a ako zakladatelia Cirkvi svätej užívajú vyznamenanie prvenstva pred všetkými ostatnými (Efez 2, 20). Svätý Peter na žiadosť Krista podal dve čiastky premeneného chleba dvom patriarchom, Enochovi a Eliášovi. Toto sväté prijímanie ich naplnilo veľkou radosťou a povzbudilo k novej nádeji na blažené nazeranie, ktoré bolo pre nich na mnohé stáročia oddialené, a preto boli tak posilnení, aby mohli v tejto nádeji žiť až do konca sveta. Keď vzdali nanajvýš vrúcne vďaky Všemohúcemu za toto požehnanie, boli opäť rukami svätých anjelov odnesení späť na miesto svojho pobytu. Pán si prial vykonať tento zázrak preto, aby sa zaviazal, že uzatvára starý prirodzený aj písaný zákon do úžitku vtelenia, vykúpenia a všeobecného vzkriesenia, lebo najsvätejšia Eucharistia obsahuje všetky tieto tajomstvá. Tým, že sa vo svätom prijímaní dal týmto dvom svätým mužom, ktorí doteraz žijú vo svojom smrteľnom tele, bolo toto požehnanie rozšírené na celé ľudské pokolenie, na tých, ktorí žili pod zákonom prirodzeným i písaným, kdežto všetky nasledujúce pokolenia budú zahrnuté do nového zákona milosti s apoštolmi

ako vodcami. Enoch a Eliáš všetko to dobre rozumeli a keď sa vrátili medzi svojich vrstovníkov, vzdávali svojmu a nášmu Vykupiteľovi vďaky za toto mystické požehnanie.

488. Iný veľmi podivuhodný zázrak sa stal, keď svätí apoštoli prijímali najsvätejšiu Sviatosť. Vierolomný, zradný Judáš, keď počul rozkaz svojho Majstra, aby prijali svätú Eucharistiu, vo svojej nevere sa rozhodol, že ju nezje, ale ak bude môcť nepozorovane ukryť najsvätejšie Telo, že Ho prinesie kňazom a farizejom, aby im poskytol možnosť obviniť Ježiša, keď im ukáže, čo nazýval svojím Telom; lebo ak sa mu nepodarí toto, že potom urobí niečo iné zlé s božskou Sviatosťou. Pani a Kráľovná neba, ktorá v jasnom nazeraní pozorovala a poznávala všetky vonkajšie a vnútorné účinky, ktoré spôsobilo u apoštolov sväté prijímanie, videla tiež hriešne úmysly zatvrdnutého Judáša. V Jej najčistejšom Srdci sa pozdvihla všetka horlivosť pre česť a slávu Jej Pána, ktorú mala ako Jeho Matka, Nevesta a Dcéra. Poznávajúc, že je to vôľa Božia, aby použila svoju moc ako Matka a Kráľovná, prikázala svätým anjelom, aby vyňali z Judášových úst konsekrované čiastky ako Chleba tak aj Vína a vrátili ich tam, odkiaľ boli vzaté. Plným právom Jej patrilo, aby pri tejto príležitosti chránila česť svojho božského Syna a zabránila Judášovi, aby spôsobil Kristu Pánu takú hanebnú potupu. Svätí anjeli poslúchli svoju Kráľovnú a keď prišiel rad na Judáša, aby prijímal, vyňali konsekrované čiastky z jeho úst, očistili ich od styku s Judášom, najhorším človekom zo všetkých ľudí a vrátili ich na pôvodné miesta bez toho, aby to apoštoli spozorovali. Tak Pán až do konca chránil česť svojho zlomyseľného a zatvrdilého apoštola. Toto všetko anjeli vykonali za niekoľko okamihov a potom sväté prijímanie obdržali ďalší apoštoli, lebo Judáš nebol ani prvý, ani posledný z prijímajúcich. Po prijímaní náš Spasiteľ vzdal večnému Otcovi vďaky a tým ukončil zákonom predpísanú sviatostnú večeru, aby započal tajomstvo svojho umučenia, o ktorom budem hovoriť v nasledujúcich kapitolách. Kráľovná neba sledovala všetko plná obdivu a radostnými chválami velebila Najvyššieho.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba.

489. Ó, dcéra moja! Kiež by všetci veriaci katolíckej Cirkvi otvorili svoje tvrdé, kamenné srdcia, aby dosiahli pravé porozumenie o najsvätejšom, tajomnom požehnaní svätej Eucharistie! Keby sa len odlúčili od pozemských vecí, vykorenili a potlačili svoje pozemské náklonnosti a vášne, venovali sa so živou vierou a s pomocou božského svetla uvažovaniu o svojom veľkom šťastí, že môžu prijímať svojho večného Boha v najsvätejšej Sviatosti, a že sa môžu svätým prijímaním a stálym spojením podieľať na všetkých účinkoch tejto nebeskej Manny! Keby aspoň náležite oceňovali tento prevzácny dar, okúsili jeho sladkosť a podieľali sa na skrytej moci svojho všemohúceho Boha! Potom by im nič nechýbalo v ich vyhnanstve. V tejto šťastnej dobe zákona milosti smrteľníci nemajú žiadnu príčinu sťažovať si na svoju slabosť a svoje vášne, lebo v tomto nebeskom Chlebe majú poruke silu a zdravie. To nevadí, keď ich pokúša a prenasleduje diabol, lebo častým prijímaním tejto sviatosti budú mať schopnosť slávne zvíťaziť nad ním. Veriaci sami nesú vinu za svoju chudobu a námahy, pretože nevenujú pozornosť tomuto božskému tajomstvu, ani nevyužitkujú pre seba božskú silu, ktorú im môj najsvätejší Syn predložil k požívaniu. V pravde ti hovorím, moja najdrahšia, že Lucifer a diabli sa natoľko boja najsvätejšej Eucharistie, že keď sa k Nej musia priblížiť, spôsobuje im to väčšie muky, než keby ostali v pekle. Hoci vchádzajú do kostolov, aby pokúšali duše, idú do nich s odporom, nútiac sami seba k znášaniu krutých múk v nádeji na zničenie duší a na zvedenie ich do hriechu, najmä na svätých miestach, kde je Najsvätejšia Sviatosť. Jedine ich vlastná nenávisť voči Pánovi a voči dušiam ich k tomu doháňa, že sa vystavujú mukám, ktoré im spôsobuje Jeho skutočná sviatostná Prítomnosť.

490. Kedykoľvek sviatostného Spasiteľa nesú po uliciach, obyčajne sa rýchle rozpŕchnu a neodvážili by sa priblížiť k tým, ktorí Ho sprevádzajú, keby z dlhej skúsenosti nevedeli, že sa im podarí priviesť ich k nejakému zanedbaniu úcty, aká patrí ich Pánovi. Preto so zvláštnym úsilím pokúšajú veriacich v kostoloch, pretože vedia, akú veľkú urážku môžu tak spôsobiť samému Pánovi, ktorý tu vo sviatosti Lásky čaká, aby mohol posväcovať ľudí a prijímať od nich lásku a vďačnosť za svoju nežnú a neumdlievajúcu lásku. Z toho tiež môžeš poznať silu tých, ktorí sa náležite pripravujú na prijatie tohoto anjelského chleba a ako sa diabli boja duší, ktoré hodne a nábožne prijímajú Pána a snažia sa zachovať čisté do budúceho svätého prijímania. Je však veľmi

málo takých, ktorí žijú s týmto úmyslom a nepriateľ ustavične číha a snaží sa strhnúť ich spať do ich zábudlivosti, roztržitosti a netečnosti, aby nemusel čeliť takým mocným zbraniam, aké majú ľudia v rukách. Napíš si toto napomenutie do svojho srdca; a pretože Všemohúci bez tvojej zásluhy zariadil, že môžeš denne prijímať, snaž sa používať všetky možné prostriedky, aby si sa zachovala v dobrom stave od jedného svätého prijímania k druhému. Je to vôľa Pána i moja, aby si týmto mečom viedla boj Všemohúceho v mene Cirkvi proti neviditeľným nepriateľom, lebo za našich čias nakopili mnoho utrpenia a zármutku na učiteľku národov a niet nikoho, kto by ju potešil alebo si to bral k srdcu. Aj ty plač a nariekaj pre tú príčinu a v zármutku roztrhni svoje srdce, lebo v dobe, keď všemohúci a spravodlivý Sudca je tak veľmi popudzovaný k hnevu proti katolíkom, ktorí ustavične urážajú Jeho spravodlivosť nesmiernymi priestupkami aj pod rúškom svojej svätej viery, nenachádza nikoho, kto by si to všimol a uvažoval o tej hroznej škode, alebo aby so skrúšeným a pokorným srdcom pristupoval k prijímaniu tak ľahko dosiahnuteľného lieku, ktorý sa mu ponúka vo svätej Eucharistii; ani nik neprosí o moju prímluvu.

491. Hoci všetky dietky Cirkvi sa s veľkou mierou takto previňujú, oveľa trestuhodnejší sú v tom ohľade nehodní a ľahkomyseľní kňazi, pretože ich neúctivosť, s akou zachádzajú s najsvätejšou Sviatosťou, je príčina, že aj iní katolíci sú vedení k podceňovaniu tejto Sviatosti. Keď ľudia vidia, že ich kňazi pristupujú k božským tajomstvám so svätou bázňou a chvením, učia sa chovať k svojmu Bohu a prijímať Ho podobným spôsobom. Tí, ktorí Ho tak ctia, budú v nebi žiariť ako slnko medzi hviezdami, lebo tí, ktorí sa k Nemu v najsvätejšej Sviatosti chovajú patrične a prijímajú Ho so všetkou úctou, obdržia vo zvláštnej miere slávu človečenstva môjho božského Syna, ktorú neobdržia tí, ktorí nepristupovali často so zbožnosťou ku stolu Pána. Okrem toho nábožní budú mať na prsiach, v ktorých tak často prechovávali svätú Eucharistiu, prekrásny žiariaci nápis, značiaci, že boli nanajvýš dôstojnými svätostánkami najsvätejšej Sviatosti. Toto bude veľká mimoriadna odmena pre nich; a pre anjelov a svätých bude zdrojom radosti a obdivu. Budú tiež požívať zvláštnu prednosť, že budú schopní hlbšie vnikať do tajomnej prítomnosti Pána v najsvätejšej Sviatosti a poznávať všetky ostatné divy v Nej ukryté. Toto bude taká veľká výsada, že sama by postačila pre ich večnú blaženosť, aj keby v nebi neboli žiadne iné radosti. Okrem toho podstatná sláva tých, ktorí hodne a nábožne prijímali najsvätejšiu Sviatosť bude v niekoľkých ohľadoch prevyšovať slávu mnohých mučeníkov, ktorí neprijímali najsvätejšie Telo a Krv nášho Pána.

492. Doprajem ti tiež, moja najdrahšia dcéra, aby si z mojich vlastných úst vypočula, aké boli moje pocity, keď som za svojho smrteľného života mala obdržať sväté prijímanie. Aby si mohla lepšie pochopiť, čo hovorím, pripomeň si všetko, čo som ti nariadila napísať o mojich daroch, zásluhách a skutkoch môjho života. Bola som vyňatá spod dedičného hriechu a už v okamihu svojho počatia som obdržala vedomosti o Bohu a nazeraní Naň, ako si mnohokrát napísala. Vedela som viac než všetci svätí, v láske som prevyšovala najvyšších serafov, nikdy som sa nedopustila žiadneho hriechu, ustavične som sa cvičila v cnostiach v hrdinskej miere a v najmenšej z nich som bola väčšia než všetci svätí v ich najvyššej dokonalosti; úmysel a cieľ mojich skutkov bol vždy ten najvyšší a moje zvyky a dary boli nesmierne ušľachtilé; svojho najsvätejšieho Syna som nasledovala čo možno najvernejšie; pracovala som nanajvýš verne; trpela som s dychtivosťou a spolupracovala som skutkami Pána tak presne, ako sa pre mňa slušalo; neprestávala som sa cvičiť v láske a získavať nové prevýborné zásluhy a milosti. Ale pritom všetkom považovala som sa za dokonale odmenenú tým, že mi bolo dovolené prijať Pána v najsvätejšej Sviatosti, i keby to bolo hoci len raz; ba považovala som sa za nehodnú tejto jedinej milosti. Uváž potom, aké majú byť tvoje pocity, aj všetkých ostatných Adamových detí, keď je im dovolené prijímať túto prepodivnú Sviatosť. A keď je pre najväčších zo svätých jediné sväté prijímanie prehojnou odmenou, čo si musia myslieť kňazi a veriaci, keď majú dovolené prijímať tak často? Otvor svoje oči v tej hlbokej tme a zaslepenosti, ktorá obklopuje ľudí okolo teba a pozdvihni ich k božskej jasnosti, aby si pochopila tieto tajomstvá. Pozeraj na všetky svoje skutky ako na nedostatočné, na všetky utrpenia ako na celkom nepatrné, na všetky svoje vďakyvzdávania ako na veľmi nedostatočné za to, čo si povinná za také vynikajúce požehnanie akým je mať v Cirkvi svätej Krista, môjho božského Syna, prítomného v najsvätejšej Sviatosti preto, aby obohacoval všetkých veriacich. Ak nemáš, čím by si prejavila svoju vďačnosť za toto požehnanie a všetky ostatné, ktoré si obdržala, aspoň sa pokor až

do prachu a tak zotrvaj a so všetkou úprimnosťou vyznávaj svoju nehodnosť. Chváľ Najvyššieho, dobroreč Mu a oslavuj Ho a dbaj, aby si bola stále v takom stave, aby si bola hodná prijímať Ho a ochotná zniesť mnohé mučeníctva za takú milosť.

Kapitola 12.

Modlitba nášho Pána v záhrade a jej tajomstvo; čo o nej vedela najblahoslavenejšia Matka.

493. Tými podivuhodnými tajomstvami, ktoré náš Spasiteľ Ježiš slávil vo Večeradle, bolo dobre založené a upevnené panovanie, ktoré Mu zveril večný Otec podľa svojho nevyspytateľného ustanovenia. A pretože už značne pokročili večerné hodiny toho štvrtku, keď slávil poslednú večeru, rozhodol sa nastúpiť ten hrozný boj svojho utrpenia a smrti, ktorým mal naše vykúpenie dokončiť. Vstal, aby odišiel z večeradla, v ktorom slávil tú najzázračnejšiu hostinu a tiež najsvätejšia Mária opustila svoje ústranie a poponáhľala sa k Nemu. Pri stretnutí Kniežaťa večnosti z tváre do tváre s nebeskou Kráľovnou, meč bolesti prenikol srdce Syna i Matky, ktorú im spôsobili muky nad všetko pomyslenie veľkého žiaľu. Bolestná Matka vrhla sa k nohám Ježišovým, klaňajúc sa Mu ako pravému Bohu a vykupiteľovi. Pán pozeral na Ňu s božským majestátom a zároveň s prekypujúcou láskou Syna, povedal Jej len tieto slová: "Matka moja, ja budem s Tebou v Tvojom súžení; vykonajme vôľu večného Otca a spasenie ľudu." Veľká Kráľovná sa s celým srdcom ponúkala za obetu a žiadala Ho o požehnanie. Keď ho obdržala, vrátila sa do svojho ústrania, kde mohla so zvláštnym prispením Pána pozorovať všetko, čo sa odohrávalo a týkalo Jej Syna. Tak bolo možné, aby Ho sprevádzala a spolupracovala s Ním vo všetkom, čo robil, koľko na Ňu pripadalo. Majiteľ domu, ktorý bol prítomný pri stretnutí Ježiša so svojou Matkou, pohnutý božským vnuknutím ponúkol svoj dom i so všetkým zariadením Panovníčke neba k používaniu za dobu, kým bude v Jeruzaleme, a Ona jeho ponuku s pokornou vďakou prijala. Jej tisíc anjelov strážnych vo viditeľných podobách a niektoré z nábožných žien ostali s Ňou.

494. Náš Vykupiteľ a Majster opustil dom, v ktorom bolo večeradlo so všetkými mužmi, ktorí boli prítomní pri slávení večere, ale zakrátko mnohí z nich sa rozišli do ulíc mesta za svojimi záležitosťami. Pán sprevádzaný iba dvanástimi apoštolmi uberal sa k Olivovej hore, ktorá bola za mestom blízko východných múrov Jeruzalema. Judáš vo svojej vierolomnej starosti o prevedenie zrady na svojom božskom Majstrovi súdil, že Ježiš podľa svojho zvyku hodlá stráviť noc modlitbami. To sa mu zdalo nanajvýš vhodnou príležitosťou, aby vydal svojho Majstra do rúk spiklencov. Keď došiel k tomuto príšernému rozhodnutiu, ostal pozadu a nechal Majstra a apoštolov odísť. Akonáhle ich stratil z dohľadu, nespozorovaný ani poslednými, rýchle odišiel za svojou vlastnou skazou a záhubou. Náhle v ňom nastala búrka strachu a úzkosti, vnútorných to svedkov hriešneho skutku, ktorý chcel vykonať. Hnaný búrlivým hurikánom myšlienok, ktoré nastali v jeho zlom svedomí, došiel bez ducha k domu najvyššieho kňaza. Na tejto ceste sa stalo, že Lucifer vidiac Judáša náhliť sa, aby pripravil Ježišovi Kristovi smrť a ako som hovorila v desiatej kapitole, obávajúc sa, že Ježiš by predsa mohol byť pravým Mesiášom, prišiel Judášovi v ústrety v podobe istého veľmi zlomyseľného Judášovho priateľa, ktorý bol zasvätený do zamýšľanej zrady. V tejto podobe mohol Lucifer hovoriť s Judášom bez toho, aby ho poznal. Snažil sa ho presvedčiť, že najprv sa mu ten zámer so zapredaním svojho Majstra zdal byť dobrý kvôli tým zlým skutkom, ktoré sa Mu pripisujú, ale keď to vraj zrelšie uvážil, že sa mu teraz zdá, že by nebolo radné vydať Ho kňazom a farizejom, pretože Ježiš predsa nebol taký zlý, ako si Judáš myslel; ani si nezaslúži smrť; a okrem toho môže sa nejako zázračne vyslobodiť a svojho zradcu dostať do veľkých ťažkostí.

495. Tak sa snažil Lucifer, zachvátený novými obavami, vyvrátiť našepkávania, ktorými predtým naplnil srdce zradného učeníka proti jeho Stvoriteľovi. Nazdal sa, že tým svoju obeť pomýli, ale jeho nové podliactvo bolo márne. Avšak Judáš, ktorý svojvoľne stratil vieru, keďže ho netrápili také silné obavy ako Lucifera, radšej dal prednosť tomu, že vydá svojho Majstra na smrť,

než aby uvalil na seba hnev farizejov, keby Ho nechal žiť v pokoji. Naplnený týmito obavami a svojou ohavnou hrabivosťou, nedbal na Luciferovu radu, hoci tušil, že hovoril s diablom a nie s priateľom, ktorého podobu diabol na seba vzal. Pretože bol zbavený milosti Božej, ani nezatúžil, ani ho nikto nemohol prehovoriť, aby sa odvrátil od svojej zlomyseľnosti. Keď sa kňazi a farizeji dozvedeli, že Ježiš je v Jeruzaleme, zhromaždili sa, aby sa poradili ohľadne sľúbenej zrady. Judáš prišiel do ich zhromaždenia a povedal im, že práve opustil svojho Majstra a Jeho učeníkov, keď išli na horu Olivovú a že sa mu to zdá najvhodnejšia príležitosť zatknúť Ho, pretože tejto noci urobili už dostatočnú prípravu a zariadili, že Mu znemožnia útek z ich rúk pomocou jeho umení a šikovnosti. Bohaprázdni kňazi sa veľmi zaradovali a hneď začali rýchle zháňať vojenské sily, aby zatkli najnevinnejšieho Baránka.

496. Zatiaľ náš božský Pán s jedenástimi apoštolmi konal dielo spasenia nášho a tých, ktorí Mu chystali smrť. Bol to neslýchaný zápas medzi najhlbšou ľudskou zlobou a nezmerateľnou dobrotou a láskou Božou! Ak tento zápas medzi dobrom a zlom začal už s prvým človekom, iste dosiahol najvyšší bod pri smrti Obnoviteľa, lebo vtedy dobro i zlo stáli proti sebe tvárou do tváre a napnuli svoje najvyššie sily: ľudská zloba odnímala život a česť Stvoriteľovi a Vykupiteľovi a Jeho nesmierna láska dobrovoľne obetovala oboje za spásu ľudstva. Podľa nášho spôsobu myslenia to bolo, ako by sa najsvätejšia duša Kristova, ba aj samotné Božstvo muselo obrátiť na svoju blahoslavenú Matku, aby mohlo nájsť nejaký predmet v celom tvorstve, ktorý by Jeho lásku opätoval, aby mal nejakú omluvu, že si nevšíma to, čo vyžadovala Jeho spravodlivosť. Lebo od tohoto Tvora, presvätej Márie, mohol očakávať, že Jeho umučenie a smrť prinesú dokonalé ovocie. V Jej nesmiernej svätosti Jeho spravodlivosť našla akúsi náhradu za ľudskú zlobu. Vo veľkej pokore a stálej láske tejto veľkej Panej mohli byť uložené poklady Jeho zásluh, tak aby neskoršie, ako nový Fénix z opäť rozpáleného popolu, mohla povstať Cirkev z Jeho obety. Útecha, ktorú človečenstvo Krista čerpalo z istoty o svätosti Jeho blahoslavenej Matky, dodávala Mu silu i novú odvahu pre premoženie zloby smrteľníkov a pokladal sa za dostatočne odškodneného za vytrpenie takých krutých bolestí tým, že k ľudstvu patrila tiež Jeho najmilšia Matka.

497. Všetko, čo sa dialo, naša veľká Pani pozorovala zo svojej izbietky pri večeradle. Pozorovala zlovestné myšlienky tvrdošijného Judáša, ako sa odlúčil od ostatných apoštolov, ako s ním hovoril Lucifer v podobe Judášovho priateľa a všetko ostatné, čo sa odohralo, keď prišiel ku kňazom a pomáhal im rýchle všetko zariadiť pre zajatie Pána. Žiaľ, aký vtedy prenikal čisté srdce panenskej Matky, úkony cností, ktoré vzbudzovala pri pohľade na takú bezbožnosť a všetko ostatné, čo v tej dobe robila, nemáme možnosť náležíte popísať; môžeme iba povedať, že všetko robila s dokonalou múdrosťou a svätosťou a so schválením najsvätejšej Trojice. Ľutovala Judáša a plakala nad stratou tohoto zradného učeníka. Snažila sa podať náhradu za jeho zlobu tým, že sa klaňala, vyznávala, chválila a milovala Pána, ktorého vydal s takou diabolskou zlomyseľnosťou a hanebnou zradou. Snažne sa ponúkala, že zomrie namiesto svojho božského Syna, keby to bolo možné. Modlila sa za tých, ktorí osnovali zajatie a smrť Jej božského Baránka , lebo hľadela na nich ako na drahé bytosti, ktoré treba odhadovať podľa nekonečnej ceny Jeho najdrahšej Krvi a Života, ktorými budú vykúpení, ako táto najmúdrejšia Pani už vopred videla.

498. Náš Spasiteľ prešiel cez potok Cedron (Jn 18, 1) a išiel na Olivovú horu do Getsemanskej záhrady. Tam povedal všetkým apoštolom: "Poseďte tu, kým sa budem tam ďalej modliť (Mt 26, 36); modlite sa aj vy, aby ste neupadli do pokušenia" (Lk 22, 40). Božský Majster im dal túto radu, aby boli pevní v pokušeniach, o ktorých im povedal pri večeri, že všetci sa nad Ním pohoršia, keď Ho uvidia tejto noci trpieť, že satan ich chce napadnúť a preosiať a popudiť ich svojimi falošnými našepkávaniami, lebo ako je predpovedané, budú biť Pastiera a rozpŕchnu sa ovce (Zach 13, 7). Potom Pán života zanechal osem apoštolov na tom mieste, kde sa zastavili, vzal so sebou sv. Petra, Jána a Jakuba a odišiel s nimi na iné miesto, kde ich ostatní nevideli ani nepočuli (Mr 14, 33). Keď s týmito troma apoštolmi osamel, zdvihol oči k večnému Otcovi a podľa svojho zvyku Ho vyznával a chválil, vo vnútri však prosil, aby splnil proroctvo Zachariáša a dovolil, aby sa smrť priblížila k Nemu, najnevinnejšiemu z ľudí a rozkázal meču božskej Spravodlivosti, aby sa obnažil nad Pastierom a spustil sa na Bohočloveka s celou svojou smrtiacou silou. V tejto modlitbe sa Kristus, náš Pán znovu obetoval večnému Otcovi na uzmierenie Jeho spravodlivosti a pre

záchranu ľudského pokolenia a dovolil, aby všetky muky Jeho umučenia a smrti boli vykonané na tej časti Jeho ľudskej bytosti, ktorá bola schopná utrpenia. Od tej chvíle prerušil a nepripustil žiadnu útechu alebo úľavu, ktorá ináč pretekala z nesmrteľnej do smrteľnej časti Jeho bytosti tak, aby v tejto opustenosti muky a utrpenia dosiahli čo možná najvyšší bod. Večný Otec vypočul túto žiadosť a prijal túto úplnú obetu presvätého človečenstva.

499. Táto modlitba bola ako stavidlá, cez ktoré rieky Jeho utrpenia mali nájsť prístup ako nezdolný príval oceánu, ako predpovedal Dávid (Ž 68, 2). A ihneď sa začal zarmucovať a pociťoval duševnú úzkosť a preto povedal apoštolom: "Moja duša je smutná až na smrť"(Mk14, 34). Pretože tieto slová a zármutok Krista Pána obsahujú veľké tajomstvá pre naše poučenie, poviem niečo z toho, čo som videla, nakoľko som to mohla pochopiť. Pán dopustil, aby tento zármutok Jeho najsvätejšieho človečenstva dosiahol prirodzene i zázračne čo možno najvyšší stupeň. Tento zármutok prenikal nielen všetky nižšie mocnosti Jeho ľudského života, pokiaľ sa týkal Jeho prirodzenej žiadosti, ale tiež vyššie mocnosti Jeho Tela a duše, ktorými poznával nevyspytateľné súdy a ustanovenia božskej Spravodlivosti a zatratenie tak mnohých, za ktorých mal zomrieť. Toto skutočne bolo príčinou oveľa väčšieho zármutku, ako ďalej uvidíme. Pán nepovedal, že je smutný kvôli svojej smrti, ale "až k smrti", lebo zármutok, ktorý pochádzal z odporu k smrti, ktorú mal podstúpiť, bol iba menší strach. Obeta Jeho prirodzeného života, okrem toho, že bola nutná pre naše vykúpenie, bola požadovaná tiež ako náhrada za radosť, ktorú vo svojom ľudskom tele zažil pri slávnom premenení. Za tú slávu, ktorá vtedy bola Jeho najsvätejšiemu Telu poskytnutá, pokladal si za povinnosť podrobiť sa smrti v náhrade za to, čo obdržalo. Toto potvrdzujú tiež tí traja apoštoli, ktorí boli svedkami ako slávneho, tak aj bolestného tajomstva. Oni sami tiež to teraz porozumeli, keď o tom boli poučení zvláštnym osvietením.

500. Okrem toho aj nesmierna láska nášho Spasiteľa k nám vyžadovala, aby bol daný úplný priechod Jeho tajomnému zármutku. Lebo keby ho bol zastavil prv, než dosiahol najvyšší bod, Jeho láske by nebolo zadosťučinené, ani by nebolo tak zrejmé, že Jeho láska nebola uhasená množstvom utrpenia (Veľp.8, 7). Zároveň tým ukázal svoju lásku k apoštolom, ktorí s Ním boli a ktorých sa teraz zmocňoval veľký nepokoj, keď videli, že sa teraz priblížila hodina Jeho utrpenia a smrti, ktorú tak často a mnohými spôsobmi im predpovedal. Toto vnútorné vzrušenie a obavy ich priviedli do veľkých rozpakov a zmätku, ale žiaden z nich sa neodvážil o tom hovoriť. Preto najláskavejší Spasiteľ snažil sa uspokojiť ich trocha tým, že im zdelil, že je smutný až na smrť. Pohľad na Jeho utrpenie a úzkosti mal ich povzbudiť v obavách a úzkostiach ich duše. V zármutku Pána bolo ešte aj iné tajomstvo, ktoré sa týkalo najmä týchto troch apoštolov, Petra, Jána a Jakuba, ktorí boli viac než ostatní preniknutí vznešenou predstavou o veľkosti a Božstve svojho Majstra, vzhľadom na vznešenosť Jeho učenia, svätosť skutkov a moc Jeho zázrakov. Lepšie poznávali Jeho nadvládu a viac sa divili Jeho moci nad všetkým tvorstvom. Preto, aby boli upevnení vo viere, že bol človek schopný trpieť, bolo potrebné, aby na vlastné oči videli Jeho opravdu ľudský zármutok a utrpenie. Svedectvom týchto troch apoštolov, vyznamenaných takými prednosťami, bola neskoršie Cirkev svätá dobre ozbrojená proti bludom, ktoré sa diabol snažil rozširovať proti viere v človečenstvo Krista, nášho Spasiteľa. Taktiež ostatní veriaci majú útechu vo svojich súženiach, ktorá spočíva na tejto pevne založenej viere.

501. Apoštolov vnútorne osvietených o tejto pravde povzbudil Pán života slovami: "Ostaňte tu a bdejte a modlite sa so Mnou." Chcel im tým vložiť do srdca, aby zachovávali všetko, čomu ich učil a upevniť ich vo viere. Taktiež ich tým upamätal na nebezpečenstvo zľahostajnenia a na nutnosť bdelosti a modlitby, aby boli vstave nepriateľa poznať a odolávať mu, ostať vždy pevní v nádeji, že po potupe a umučení uzrú Jeho meno povýšené. Po tomto povzbudení Pán trochu odišiel od tých troch apoštolov, padol svojou božskou Tvárou na zem a modlil sa k večnému Otcovi: "Otče môj, ak je možné, nech odíde odo mňa tento kalich" (Mt 26, 39). Túto modlitbu Kristus Pán vyslovil, hoci prišiel z neba výslovne preto, aby skutočne trpel a zomrel za ľudí a na potupu svojho utrpenia sa díval akoby nebola ničím, ochotne ju prijal a odmietal všetku ľudskú útechu, i napriek tomu, že s vrúcnou láskou sa náhlil do drápov smrti, k ponižovaniu, bolestiam a protivenstvám a prikladal takú veľkú cenu ľuďom, že sa rozhodol vykúpiť ich za cenu svojej Krvi. Pretože mocou svojej božskej i ľudskej múdrosti a svojej nezahasiteľnej lásky ukázal sa taký povznesený nad

prirodzený strach zo smrti, zdá sa, že tá prosba, aby od neho odišiel ten kalich, nevznikla z pohnútky pochádzajúcej jedine od Neho. Že je to tak skutočne, bolo mi zjavené vo svetle, ktoré som obdržala ohľadne tajomstiev, ktoré obsahuje táto spasiteľná modlitba.

502. Aby som to mohla náležíte vysvetliť, musím upozorniť, že pri tejto príležitosti Ježiš jednal s večným Otcom o nanajvýš dôležitej záležitosti, najmä aký veľký účinok má mať vykúpenie získané Jeho umučením a smrťou na tajné predurčenie svätých. V tejto modlitbe Kristus zo svojej strany obetoval večnému Otcovi svoje muky, svoju predrahú Krv a smrť ako nadbytočne veľkú cenu za všetkých smrteľníkov a za každého človeka, ktorý sa do tej doby narodil a ešte sa až do konca sveta narodí; a zo strany človečenstva uviedol nevernosť, nevďak a pohŕdanie, ktorými sa hriešny človek bude odplácať za Jeho hrozné muky a smrť. Uviedol tiež stratu, ktorú Mu spôsobia tí, ktorí nebudú chcieť využiť Jeho dobrotu a sami sa odsúdia na večné trápenie. Zomrieť za svojich priateľov a za predurčených bolo Spasiteľovi príjemné a túžobne si to žiadal, ale zomrieť za zatratených bolo Mu naozaj trpké a bolestné, lebo v tomto prípade nemal žiadnu pohnútku, ktorá by Ho pobádala prijať za nich bolesti a smrť. Táto bolesť to bola, ktorú Pán nazval kalichom, lebo Židia mali zvyk používať názov kalich pre znázornenie niečoho, čo vyžadovalo veľkú námahu a bolesť. Spasiteľ použil toto slovo už pri inej príležitosti, keď sa pýtal Zebedeových synov, či môžu piť kalich, ktorý bude piť Syn človeka (Mt 20, 22). Tento kalich teda bol taký horký Kristovi, pretože vedel, že jeho pitie nielen že bude pre zatratených bez úžitku, ale bude im ešte pre pohoršenie a rozmnoží ich tresty a bolesti, pretože Ním pohrdli (I Kor 1, 23).

503. Poznala som, že Kristus touto modlitbou prosil svojho Otca, aby od Neho odišiel ten kalich smrti za zatratených. Pretože sa teraz už nemohol smrti vyhnúť, prosil, ak je možné, aby žiaden nebol stratený; poukazoval, že keď Jeho vykúpenie bude nadmerné pre všetkých, že by teda malo platiť pre všetkých, tak aby všetci, ak je možné, mali úžitok z jeho účinkov; ale ak to nie je možné, že sa podriaďuje vôli svojho večného Otca. Náš Spasiteľ v rôznych prestávkach opakoval túto modlitbu trikrát (Mt 26, 44), modliac sa ďalej vo svojej úzkosti, majúc na zreteli dôležitosť a nesmiernosť veci, o ktorú sa jednalo (Lk 22, 43). Podľa nášho spôsobu chápania bol medzi najsvätejším človečenstvom a Božstvom Kristovým zápas; lebo človečenstvo vo svojej vrúcnej láske k ľudstvu, ktorú malo tú istú prirodzenosť, žiadalo, aby skrz Jeho umučenie všetci dosiahli večnú spásu, avšak Jeho Božstvo vo svojich tajných vysokých súdoch ustanovilo istý počet predurčených, a vo svojej božskej Spravodlivosti nemohlo pripustiť, aby bolo udelené požehnanie tým, ktorí ním pohrdli a ktorí zo svojej slobodnej vôle stali sa nehodní života večného tým, že odmietali láskavé úmysly Toho, ktorý im ten večný život získal a ponúkal. Z tohoto zápasu vznikla tá Kristova úzkosť, v ktorej sa tak dlho modlil a v ktorej tak vrúcne apeloval na moc a velebnosť svojho všemohúceho večného Otca.

504. Táto úzkosť Krista, nášho Spasiteľa, vzrastala úmerne k veľkosti Jeho lásky a s istotou Jeho poznania, že ľudia budú stále ľahostajní v používaní zásluh Jeho umučenia a smrti vo svoj prospech. Jeho úzkosť dosiahla až taký stupeň, že veľké kropaje krvavého potu vyprýštili z Jeho Tela a stekali na zem. Hoci táto prosba, vyslovená s podmienkou a bez výsledku pre zatratených, ktorí spadali pod túto podmienku, predsa ňou získal a zaistil väčšiu a častejšiu hojnosť milostí pre smrteľníkov. Pre tých, ktorí nekládli prekážky, tá modlitba rozmnožila požehnania, svätí a spravodliví dostali hojnejší úžitok z vykúpenia a mnoho darov a milostí, ktorých sa zatratení stali nehodní, bolo pridelené vyvoleným. Ľudská vôľa Krista prispôsobila sa vôli Božskej a prijala utrpenie za každého zvlášť; za zatratených ako dostatočné na získanie potrebnej pomoci pre nich, ak použijú Jeho zásluhy a pre predurčených, ako mocný prostriedok, z ktorého môžu brať úžitok pre zaistenie svojho spasenia spolupôsobením s milosťou. Tak bol ustanovený poriadok a rovnako uskutočnené spasenie mystického Tela Jeho svätej Cirkvi, ktorého Kristus Pán bol zakladateľom i hlavou.

505. Ako na potvrdenie tohoto ustanovenia, keď náš Majster ešte trpel úzkosťou, večný Otec poslal tretíkrát na zem archaniela Michaela, aby Krista posilnil výslovným posolstvom a potvrdením toho, čo už poznal pomocou vliatych vedomostí svojej najsvätejšej duše; lebo anjel nemohol povedať Pánovi nič, čo by už predtým nevedel, ani pre ten účel nemohol pridať žiadne ďalšie účinky Jeho vnútornému vedomiu. Ale, ako som napísala vyššie (č. 498), Kristus sa zriekol

útechy, ktorú by z tejto vedomosti a lásky mohol čerpať pre svoju ľudskú prirodzenosť a nechal ju do najvyššej miery trpieť, ako to tiež potom na kríži vyslovil. Namiesto tejto úľavy a útechy, ktorú si odoprel, dostal do istej miery náhradu, nakoľko sa to týkalo ľudských zmyslov, v tomto archanjelovom poslaní, lebo teraz cítil poznanie toho, čo už predtým poznal vnútornou vedomosťou, pretože skutočné prežívanie je akýsi ďalší a nový prídavok, ktorý má pôsobiť na citové telesné mocnosti. Svätý Michal menom večného Otca zdelil a predniesol Mu počuteľnými slovami iba to, čo už vedel; že nie je možné zachrániť tých, ktorí to nechcú; že večný Otec je veľmi potešený počtom spravodlivých, hoci ich je menej a zatratených oveľa viac; k prvým patrí aj Jeho najsvätejšia Matka, ktorá je vzácnym ovocím Jeho vykúpenia; že Jeho vykúpenie prinesie úžitok u patriarchov, prorokov, apoštolov, mučeníkov, panien a vyznavačov, ktorí sa budú vyznamenávať láskou a konaním obdivuhodných skutkov na oslavu mena Najvyššieho. Anjel spomedzi týchto ďalej pripomenul zakladateľov rehoľných rádov a skutky každého z nich. Archanjel sa dotknul mnohých ďalších skrytých tajomstiev, o ktorých nie je potrebné sa tu zmieňovať, ani som nedostala príkaz, aby som o nich písala, a teda to, čo som už povedala, stačí na sledovanie nášho deja.

506. V prestávkach tejto modlitby, ako hovorí evanjelista, prichádzal Kristus k apoštolom a napomínal ich, aby bdeli a modlili sa, aby neprišli do pokušenia (Mt 14, 41);(Mr 14, 38; Lk 22, 42). Toto robil tento najbdelejší Pastier preto, aby ukázal hodnostárom a predstaveným Cirkvi, ako starostlivo majú bdieť nad svojím stádom. Že Kristus pre starostlivosť o svoje malé stádo prerušoval svoju modlitbu, ktorá bola taká dôležitá, to robil preto, aby ich poučil, že pre spásu svojich zverencov musia tiež odkladať rôzne iné záujmy a zamestnania. Aby sme pochopili, ako to apoštoli potrebovali, musím sa zmieniť, že pekelnému drakovi, ktorý bol vyhnaný a zvrhnutý do pekelnej priepasti, Spasiteľ dovolil opäť výjsť, aby svojimi zlovoľnými útokmi napomáhal splniť ustanovenia Pána. Ihneď sa mnohí diabli vyrútili a hnali sa k Judášovi a vyššie popísaným spôsobom snažili sa odvrátiť ho od zradného predaja Majstra. Keď ho nemohli odvrátiť, obrátili svoju pozornosť na iných apoštolov, domnievajúc sa, že vo večeradle obdržali z rúk Pána nejaký veľký dar na pamiatku. Lucifer sa snažil vynájsť, aký dar to bol, ktorý by mu mohol prekážať. Náš Spasiteľ videl krutosť a hnev kniežaťa temnosti a jeho pomocníkov, preto ako najláskavejší Otec a bdelý predstavený náhlil sa na pomoc svojim malým deťom a nove získaným poddaným, svojim apoštolom. Zobudil ich a napomenul, aby bdeli, boli ostražití proti svojim nepriateľom a modlili sa, aby neupadli náhle a nepripravení do pokušenia, ktoré im hrozilo.

507. Pán sa vrátil tiež preto k svojim trom apoštolom, pretože boli viac vyznamenávaní než ostatní a mali tiež viac dôvodov k bdelosti a tak k nasledovaniu svojho Majstra. Ale našiel ich spať, pretože sa nechali premôcť klamným odporom a zármutkom a v tom ich zachvátila taká ochabnutosť a ľahostajnosť, že zaspali. Prv, než k nim Pán prehovoril, chvíľu na nich pozeral a zaplakal nad nimi, lebo videl, že sú obťažení a pohrúžení v smrtonosnom tieni v dôsledku svojej lenivosti a nedbalosti. A povedal Petrovi: "Šimon, spíš? Ani hodinu si nemohol bdieť?" A hneď dodal: "Bdejte a modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia (Mr 14, 37, 38), Duch je síce ochotný, ale telo je slabé, lebo moji a vaši nepriatelia nie sú ako vy." Že napomínal obzvlášť Petra bolo preto, že bol ustanovený za hlavu všetkých ostatných, a nie len preto, že najviac uisťoval Pána, že Ho nezaprie a že je ochotný aj zomrieť za Neho aj keby sa všetci ostatní nad Ním pohoršili a opustili Ho; ale tiež preto, že z celého srdca svojho, dobrovoľne robil to uisťovanie, zaslúžil viac pokarhania a napomenutia, než ostatní. Isté je, že Pán viac trestá tých, ktorých miluje a naše dobré predsavzatia sa Mu vždy páčia, aj keď ich snáď neskoršie nesplníme, ako sa to stalo najhorlivejšiemu z apoštolov, svätému Petrovi. Keď Pán prišiel tretí raz všetkých ich prebudiť, pretože Judáš už prichádzal, aby svojho Majstra vydal do rúk Jeho nepriateľov, ako budem hovoriť v nasledujúcej kapitole.

508. Vráťme sa teraz do večeradla, kam sa uchýlila Kráľovná neba so svätými ženami. Zo svojej izbietky v božskom svetle videla celkom jasne všetky tajomstvá a všetko, čo Jej najsvätejší Syn v záhrade robil. Vo chvíli, keď sa Spasiteľ s troma apoštolmi, Petrom, Jánom a Jakubom odlúčil od ostatných apoštolov, tiež nebeská Kráľovná sa odlúčila od ostatných žien a išla do inej miestnosti. Keď od nich odchádzala, vyzvala ich, aby bdeli a modlili sa, aby neprišli do pokušenia, a vzala so sebou tri Márie, a s Máriou Magdalénou jednala, ako by bola ich predstavená. Keď s

týmito troma dôvernejšími spoločníčkami osamela, prosila večného Otca, aby Ju zbavil všetkej ľudskej útechy ako v telesnej tak aj v duševnej časti Jej bytosti tak, aby Jej nič nebránilo do najvyššej miery trpieť spolu so svojím božským Synom. Prosila, aby Jej bolo dopriate vo svojom panenskom tele cítiť a podieľať sa na všetkých bolestiach, rán a mučenia, ktoré má vytrpieť Ježiš. Najsvätejšia Trojica túto Jej žiadosť vypočula a v dôsledku toho Matka trpela všetky muky svojho najsvätejšieho Syna práve tak ako On, ako budem neskoršie rozprávať. Tieto muky boli také veľké, že keby Ju pravica Všemohúceho nebola zachovala, boli by Ju mnohokrát usmrtili; ale naproti tomu boli tieto utrpenia, ktoré Boh sám dopustil, tiež akousi zárukou a začiatkom nového života, lebo pri svojej veľkej láske pokladala by to za neporovnateľne bolestnejšie, keby videla svojho božského Syna trpieť a zomrieť a Ona keby nemala dovolené podieľať sa na Jeho mukách.

509. Kráľovná neba požiadala tri Márie, aby s Ňou zostali a pomáhali Jej v utrpení; pre ten účel boli obdarené väčším svetlom a milosťou, než ostatné ženy. V izbe, v ktorej bola iba s troma Máriami, začala najčistejšia Matka pociťovať neobyčajný zármutok a úzkosť a povedala im: "Moja duša je zarmútená, pretože môj milovaný Syn bude teraz trpieť a zomrie a ja nemám dovolené trpieť Jeho muky a zomrieť s Ním. Modlite sa, priateľky moje, aby vás nepremohlo pokušenie." Keď to povedala, poodišla od nich a nasledujúc Pána v Jeho prosbách, nakoľko Jej to bolo možné a nakoľko vedela, že sa to zhoduje s ľudskou vôľou Jej Syna, pokračovala v modlitbách a prosbách, pri čom cítila tú istú úzkosť, akú cítil Spasiteľ v záhrade. Ona tiež v prestávkach pristupovala ku svojim spoločníčkam a povzbudzovala ich, pretože vedela, ako ich diabol nenávidí. Plakala nad tými, ktorí mali byť zatratení, lebo bola veľmi osvietená o tajomstvách večného predurčenia k spaseniu a zatrateniu. Aby vo všetkom spolupôsobila a napodobnila Vykupiteľa sveta, veľká Pani tiež sa potila krvou, podobne ako Ježiš v záhrade, a z vôle Božej navštívil Ju archanjel Gabriel, tak ako Krista, Jej Syna, navštívil archanjel Michael. Toto nebeské knieža vysvetlilo Jej vôľu Najvyššieho podobne, ako ju vyložil svätý Michael Kristu Pánu. Obidvaja mali tú istú príčinu k modlitbám i zármutku a preto sa pomerne podobali vo svojom jednaní i vo vedomostiach. Bolo mi zdelené, že naša najmúdrejšia Pani si obstarala nejaké plátno pre prípadnú potrebu pri umučení Jej milovaného Syna a pri tejto príležitosti poslala niektorých zo svojich anjelov s utieradlom do záhrady, v ktorej sa Jej Syn potil krvou, aby utreli a osušili Jeho ctihodný obličaj. Pán pre lásku ku svojej Matke a pre rozmnoženie Jej zásluh dovolil týmto služobníkom Najvyššieho, aby splnili Jej nežné, zbožné prianie. Keď sa priblížil okamih, keď náš Spasiteľ mal byť zajatý, bolestná Matka to oznámila trom Máriám. Všetky tri prepukli v horký plač nad touto potupou, najmä Mária Magdaléna, ktorá vynikala vrúcnou láskou a úctou k svojmu Majstrovi.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba, Mária.

510. Dcéra moja, všetko čo si poznala a napísala v tejto kapitole, poslúži tebe i všetkým pozemšťanom, ktorí o tom budú pozorne uvažovať, k mocnému povzbudeniu. Uvažuj vo svojej duši, aké cenné a dôležité je večné predurčenie ku spáse alebo k zatrateniu duší, keď môj najsvätejší Syn pozeral na to s takou veľkou starostlivosťou, že nesnadnosť, či nemožnosť zachrániť všetkých ľudí spôsobila Mu taký veľký zármutok až na smrť, ktorú mal podstúpiť za všetkých. Týmto zápasom ukázal nám dôležitosť a vážnosť tejto otázky; predĺžil svoje prosby a modlitby k svojmu večnému Otcovi a Jeho láska k ľuďom bola príčinou, že Jeho najsvätejšia Krv prýštila z Jeho Tela, keď videl, že ľudia pre svoju zlú vôľu sa stanú nehodní podieľať sa na úžitkoch Jeho smrti. Pán, môj Syn, zaiste ospravedlnil svoje jednanie, keď takú nezmernosť svojej lásky a zásluh obetoval na vykúpenie spásy pre ľudstvo; a podobne aj večný Otec sa ospravedlnil tým, že svetu poskytol taký prostriedok a urobil ho prístupným a ľahko dosiahnuteľným pre také nesmierne odlišné osudy, ako je smrť a život, oheň a voda (Sir 15, 17).

511. Aký dôvod alebo omluvu uvedú ľudia pre svoje zabúdanie na svoju večnú spásu, keď môj božský Syn i ja sme ju pre nich získali s takými obeťami a neúnavným bdením? Nikto zo smrteľníkov nebude mať žiadnu omluvu pre svoju pochabú nedbalosť a oveľa viac sa nebudú môcť omluviť dietky Cirkvi svätej, lebo oni obdržali dar viery v tieto obdivuhodné tajomstvá a predsa ukazujú svojím životom, že sa nepatrne líšia od nevercov a pohanov. Nemysli si, dcéra moja, že je zbytočne napísané: "Mnoho je povolaných, ale málo vyvolených "(Mt 20, 16). Obávaj sa tohto

výroku a obnov vo svojom srdci starostlivosť a horlivosť o svoju spásu, primeranú zmyslu a povinnostiam vznikajúcim z poznania takých veľkých tajomstiev. Aj keby sa nejednalo o tvoju večnú spásu, máš odpovedať láskyplnej dobrotivosti, s akou ti zjavujem také veľké božské tajomstvá. Že ťa nazývam svojou dcérou a nevestou môjho Pána, malo by ťa prinútiť k tomu, aby si si vôbec nevšímala márne, viditeľné veci a venovala sa iba láske a ochotnému znášaniu utrpenia pre Nebo. Toto som ti ukázala svojím príkladom, lebo ja som stále s najväčšou dokonalosťou používala všetky svoje schopnosti iba na tieto dve veci. Aby si to aj ty mohla dosiahnuť, prajem si, aby si sa bez prestania modlila a bdela so mnou jednu hodinu, to znamená po dobu tvojho života; lebo pri porovnaní s večnosťou celý život je oveľa menej, než jedna hodina, ba menej, než jeden okamih. S takým zmýšľaním sleduj tajomstvá umučenia, s takým zmýšľaním o nich píš, prežívaj ich a vtlač si ich do srdca.

Kapitola 13.

Zradou Judáša je náš Spasiteľ vydaný do rúk svojich nepriateľov a zajatý; čo pritom robila najsvätejšia Mária a niektoré iné tajomstvá z tejto udalosti.

512. Keď sa náš Spasiteľ modlil k svojmu Otcovi za spásu ľudského pokolenia, vierolomný učeník Judáš snažil sa rýchle vydať Krista do rúk kňazov a farizejov. V tej istej dobe Lucifer a jeho diabli, keď nedokázali odvrátiť umienenú vôľu Judáša i ostatných nepriateľov Kristových od ich úmyslu o usmrtení Krista, svojho Stvoriteľa a Majstra, zmenili taktiku svojej satanskej zloby a začali popudzovať Židov k väčšej ukrutnosti a drzosti v ich jednaní so Spasiteľom. Ako som už niekoľkokrát povedala, diabla naplňovali veľké obavy, že tento zvláštny človek by mohol byť Mesiášom a pravým Bohom. Teda teraz sa rozhodol, zistiť, či jeho zlé tušenie je oprávnené ači nie a preto podnecoval židov a ich sluhov k najkrutejším urážkam proti Spasiteľovi. Podelil sa s nimi o svoju úžasnú nenávisť a pýchu, čím doslova splnil proroctvo Šalamúna (Múdr. 2, 17). Diabol si myslel, že ak Kristus nie je Boh, ale iba človek, iste zoslabne a bude v tomto prenasledovaní a mukách premožený. Ak je však Boh, ukáže to tým, že sa sám svojou mocou a novými zázrakmi oslobodí.

513. Podobné myšlienky satan vnútil tiež kňazom a farizejom. Na Judášov podnet rýchle zohnali dohromady veľký zástup ľudí, v ktorom boli pohanskí vojaci, vojenský dôstojník a mnoho židov. Keď im dali Judáša ako rukojemníka, poslali tento zástup, aby sa zmocnil najnevinnejšieho Baránka, ktorý ich očakával a vedel o všetkých myšlienkach a plánoch svätokrádežných kňazov, ako to výslovne predpovedal prorok Jeremiáš (Jer 11, 19). Všetci títo sluhovia neprávostí, opatrení zbraňami, lanami a reťazami, horiacimi fakľami a lucernami, vyšli z mesta smerom k hore Olivovej. Hlavný strojca zrady, Judáš, veľmi naliehal, aby boli opatrní, lebo vo svojej nevernosti a zradnosti sa obával, že najtichší Majster, ktorého považoval za kúzelníka, mohol by urobiť nejaký zázrak, ktorý by Mu pomohol k úteku. Počínal si, ako by zbrane a ľudská opatrnosť niečo prospeli, keby sa Ježiš rozhodol použiť svoju božskú moc! Ako by snáď Kristus nemohol svoju moc uviesť do činnosti, ako ju uviedol pri iných príležitostiach. Nič by im ich opatrnosť neprospela, keby sa Kristus teraz sám dobrovoľne nebol vydal mukám a potupnej smrti na kríži!

514. Keď sa už približovali, Pán sa vrátil tretí raz k apoštolom, a keď ich našiel spať, povedal im: "Teraz už spite a odpočívajte! Hľa, prišla hodina; Syna človeka už vydávajú do rúk hriešnikov. Vstaňte, poďme! Pozrite, môj zradca sa priblížil."(Mt 26, 45-46). Také slová vyslovil Majster svätosti ku trom najprednejším apoštolom; nechcel ich prísnejšie pokarhať, ako len týmto najmiernejším, láskavým spôsobom. Boli rozospatí a nevedeli, ako hovorí Písmo, čo by odpovedali svojmu Pánovi (Mk 14, 40). Vstali a Ježiš išiel s nimi k ostatným ôsmym apoštolom, ktorí taktiež usnuli, premožení a skľúčení veľkým zármutkom. Majster potom nariadil, aby všetci spoločne, tvoriac mystické telo s Ním, svojou Hlavou, išli v ústrety nepriateľom, čím ich poučil o sile, ktorá spočíva vo vzájomnej dokonalej jednote k premoženiu diablov a ich nasledovníkov a pre

zamedzenie ich víťazstva. Trojmo usúkaný povrazec tak chytro sa nepretrhne (Kaz 4, 12) a ten, kto je silný proti jednému, môže byť premožený dvoma, čo je možné docieliť zjednotenosťou. Pán opäť napomenul apoštolov a upozornil ich na to, čo sa teraz stane. Už bolo počuť zmätený lomoz prichádzajúcej hordy vojakov a ich pomocníkov. Náš Spasiteľ im potom vyšiel v ústrety na cestu a s neporovnateľnou láskou, veľkomyseľnou odvahou a nežnou zbožnosťou modlil sa v duchu: "Ó, utrpenie, ktoré túžobne žiadam z hĺbky svojej duše, vy bolesti, rany, protivenstvá, námahy, ponižovania a ty, potupná smrť, poďte, poďte rýchle, lebo žiara lásky, ktorá horí pre spásu ľudí, dychtivo si žiada uvidieť vaše stretnutie s jediným nevinným zo všetkých tvorov. Dobre poznám vašu cenu, preto som vás hľadal, túžil po vás a prosil o vás a s radosťou vám zo svojej slobodnej vôle prichádzam v ústrety; kúpil som vás, keď som vás s horúcou túžbou vyhľadával a vážil som si vás pre vašu záslužnosť. Chcem napraviť a zvýšiť vašu hodnotu a povzniesť vás k najvyššej hodnosti. Nech príde smrť, aby som tým, že ju prijmem, bez toho aby som si ju zaslúžil, zvíťazil nad ňou a získal život pre tých, ktorí boli potrestaní smrťou za svoje hriechy (Oz 13, 14). Dovoľujem svojim priateľom, aby ma opustili, lebo iba ja si prajem a som vstave podstúpiť tento boj a dobyť pre nich víťazstvo a oslavu." (Iz 53, 3).

515. Keď darca života prednášal tieto slová a modlitbu, pristúpil k Nemu Judáš, aby dal svojim spoločníkom dohodnuté znamenie (Mt 26, 48), obvyklé, teraz však neúprimné, predstieraný bozk pokoja, podľa ktorého mali poznať Ježiša, ktorého mali oddeliť od ostatných a hneď zajať. Tak to zariadil nešťastný apoštol, nielen z túžby po peniazoch a z nenávisti k svojmu Majstrovi, ale tiež zo strachu, ktorý sa ho zmocňoval. Hrozil sa pred nevyhnutným stretnutím s Ním a aby predstúpil pred Neho v budúcnosti, keby pri tejto príležitosti nebol usmrtený. Od takého zahanbenia sa bál viac než pred smrťou svojej duše alebo smrti svojho božského Majstra. Aby tomu predišiel, náhlil sa dokončiť svoju zradu a túžil vidieť umierať Darcu života v rukách Jeho nepriateľov. Zradca pristúpil rýchle k najtichšiemu Pánovi a ako dokonalý pokrytec, skrývajúc svoju nenávisť, dal Mu na Tvár bozk pokoja a povedal pritom: "Nech Ťa zachová Boh, Majstre." Týmto zradným skutkom sa dovŕšilo Judášove zatratenie a Boh bol ospravedlnený, keď mu prestal ďalej poskytovať svoju milosť a pomoc. Nenávisť a zaslepenosť tohto neverného učeníka dosiahli najvyšší stupeň; lebo v srdci popieral a neveril vo stvorenú a nestvorenú múdrosť, pomocou ktorej Kristus musel vedieť o jeho zrade a nevšímajúc si to, že ho môže zničiť, chcel zakryť svoju zlomyseľnosť predstieraným priateľstvom pravého učeníka; a to všetko iba preto, aby vydal na takú hroznú a ukrutnú smrť svojho Stvoriteľa a Majstra, ktorému bol zaviazaný vďačnosťou za toľké dobrodenia. Týmto jediným skutkom, zradou, dopustil sa Judáš mnohých hrozných hriechov, že nie je možné vystihnúť ich veľkosť, lebo v tomto skutku sú zahrnuté zrada, vražda, svätokrádež, nevďačnosť, krutosť, neposlušnosť, falošnosť, lož, bezbožnosť a neporovnateľné pokrytectvo. Toho všetkého sa dopustil tým jediným skutkom proti božskej Osobe, ktorá sa stala človekom.

516. Z Pána naproti tomu žiarila nevýslovná dobrota a spravodlivosť, lebo sa na Ňom v najvyššej miere naplnili slová Dávida: "S tými, ktorí nenávideli pokoj, bol som pokojný; keď som s nimi hovorieval, bojovali proti mne bez príčiny."(Ž 119, 7). Tak dokonale splnil Pán toto proroctvo, že keď odpovedal Judášovi na zradný bozk: "Priateľu, prečo si prišiel?" poslal do srdca tohoto zradného učeníka nové, nanajvýš jasné svetlo, ktorým Judáš videl ohavnú zlobu svojej zrady a trest, ktorý ju bude nasledovať, ak sa nepolepší úprimným pokáním, ktorým ešte mohol dosiahnuť odpustenie od božskej dobroty. Judáš jasne pochopil z tých niekoľkých Kristových slov: "Priateľu, hľaď, aby si touto zradou nezneužil moju dobrotu a nepriviedol si si zatratenie. Ak hľadáš moje priateľstvo, ja ti ho neodopriem kvôli tomuto skutku, akonáhle budeš svoj hriech ľutovať. Dobre uváž, ako nerozvážne jednáš, keď ma vydávaš do rúk nepriateľov predstieraním priateľstva, pod kepienkom lživého mieru a bozkom úcty a lásky. Spomeň si na dobrodenia, ktoré si obdržal od mojej dobrotivosti, a že som Synom Panny, ktorá ťa tak často vyznamenávala svojou láskou a potešovala materskými radami v dobe tvojho apoštolstva. A keby sa jednalo iba o Ňu, nemal by si sa dopúšťať tak zradného skutku, ako je zapredanie a vydanie Jej Syna. Jej láskavá tichosť si nijako nezaslúži také urážlivé ublíženie, lebo Ona nebola nikdy neláskavá k Tebe. Ale napriek tomu, že si Jej teraz tak ublížil, neopovrhuj Jej prímluvou, lebo Ona jediná bude u mňa mocná a kvôli Nej ti ponúkam odpustenie a život, pretože ma mnohokrát prosila, aby som tak urobil. Uisťujem ťa, že ťa

milujeme, pretože ešte máš život, v ktorom je nádej a v ktorom ti neodoprieme svoje priateľstvo, ak ho budeš hľadať. Ak ho však odmietneš, zaslúžiš náš odpor, večný trest a bolesti. " Avšak semeno božských slov sa neujalo v srdci tohoto nešťastného zatratenca. Jeho srdce bolo tvrdšie než diamant a krutejšie, než srdce divokej šelmy. Pretože kládol odpor božskej dobrotivosti, nakoniec upadol do zúfalstva, ako budem rozprávať v nasledujúcej kapitole.

517. Keď Judáš dal bozkom znak, Pán a jeho učeníci ocitli sa z tváre do tváre vojakom, ktorí Ho prišli zajať, tvoriac dva nanajvýš protivné nepriateľské šíky, aké kedy svet videl. Na jednej strane stál Kristus, náš Pán, pravý Boh a človek, ako kapitán všetkých spravodlivých, podporovaný svojimi jedenástimi apoštolmi ako náčelníkmi a zápasníkmi Jeho Cirkvi s nesčíselným množstvom anjelských duchov, plných úcty a úžasu pri tomto divadle. Na druhej strane stál Judáš, strojca zrady, plný pokrytectva a nenávisti, a mnoho židov a pohanov, pripravených dať priechod svojej zlobe s najväčšou ukrutnosťou. Týchto obklopoval Lucifer a množstvo jeho diablov, podnecujúcich a podporujúcich Judáša a jeho pomocníkov, aby smelo vložili svoje svätokrádežné ruky na svojho Stvoriteľa. S neopísateľnou láskou k utrpeniu a s veľkou mocou a autoritou obrátil sa potom Pán k vojakom so slovami: "Koho hľadáte?"(Jn 18, 4-5). Oni odpovedali: "Ježiša Nazaretského." Ježiš im riekol: "Ja som to." Týmito nevýslovne vzácnymi a požehnanými slovami prehlásil sa za nášho Vykupiteľa, lebo iba tým, že sa ponúkol dobrovoľne nás vykúpiť svojím umučením a smrťou, mohla byť naša nádej na večný život postavená na pevný základ.

518. Jeho nepriatelia ovšem nemohli pochopiť alebo vystihnúť pravý význam slov: Ja som to. Ale Jeho najblahoslavenejšia Matka a anjeli im porozumeli a do veľkej miery ich pochopili tiež apoštoli. Bolo to akoby povedal: "Ja som, ktorý som," (2. Mojž 3, 14), ako som povedal svojmu prorokovi, Mojžišovi; lebo ja som sám od seba a všetky tvory majú svoje bytie a trvanie zo mňa; Ja som večný, neobsiahnuteľný, nekonečný, jeden v podstate a vlastnostiach; ja som sa stal človekom a skryl som svoju slávu, aby som skrz umučenie a smrť, na ktorú ma chcete odsúdiť, spasil svet. Pretože Pán hovoril s božskou mocou, Jeho nepriatelia to nemohli zniesť a akonáhle Jeho slová počuli, všetci ustúpili späť a padli na zem (Jn 18, 6). A to sa stalo nielen vojakom, ale aj psom, ktorých so sebou priviedli a koňom, na ktorých niektorí prišli; všetci padli na zem a ostali nehybní, ako kamene. Aj Lucifer a jeho diabli boli zrazení s nimi, nemohli sa pohnúť a prežívali nové zahanbenie a muky. Ostali takí nehybní asi sedem alebo osem minút, nedávajúc žiadny znak života, ako by boli mŕtvi. Ó, slovo Božie, také tajomné vo svojom význame a viac než nepremožiteľné v moci! Nech sa múdri nechvascú pred Tebou svojou múdrosťou a prešibanosťou, ani silní silou svojou (Jer 9, 23); nech sa pokorí márnivosť a namyslenosť dietok babylonských, keď vidia, že jedno slovo z úst Pána, vyslovené s takou miernosťou a pokorou, zmätie, zničí a vyhladí všetku pýchu a moc ľudskú i pekelnú. A my, dietky Cirkvi z toho tiež poznajme, že všetky víťazstvá Kristove sa získavajú vyznávaním pravdy, tým, že ponecháme miesto hnevu pre Boha (Rim 13, 19), že budeme prejavovať miernosť a pokoru srdca (Mt 11, 29), premáhať sa a dať sa premôcť holubičou jednoduchosťou, pokojom a poddajnosťou ovečky, bez odporu a zúrivosti dravých vlkov.

519. Smutne hľadel náš Pán na obraz večného zatratenia, ktorý videl na ležiacich pred Ním a počúval prosby svojej najsvätejšej Matky, ktorá prosila, aby ich nechal vstať, lebo ich nechal závislých na Jej prímluve. Keď bol čas, aby vstali, prosil večného Otca a povedal: "Môj Otče a večný Bože, do mojich rúk si dal všetky veci (Jn 13, 3) a zveril si mi vykúpenie, ktoré požaduje Tvoja spravodlivosť. Chcem ho vykonať a vydávam sa na smrť z celého svojho srdca, aby som získal pre svojich bratov možnosť podieľať sa na Tvojich pokladoch a na večnej blaženosti pre nich pripravenej." Týmto prejavom svojej mocnej vôle dal Pán celej tejto biednej bande ľudí, diablov a zvierat dovolenie vstať a vrátiť sa do toho istého stavu, v akom boli pred pádom na zem. A opýtal sa ich Spasiteľ opäť: "Koho hľadáte?" Oni povedali: "Ježiša Nazaretského." Pán im odpovedal veľmi mierne: "Povedal som vám, že ja som to. Ak hľadáte mňa, nechajte týchto odísť (Jn 18, 8)". Týmito slovami dal sluhom a vojakom dovolenie, aby Ho zajali a uskutočnili svoje plány, ktoré, bez toho, aby to vedeli, znamenali, že na Jeho božskú Osobu sa uvalia všetky naše neduhy a bolesti (Iz 53, 4).

520. Prvý, ktorý rýchle pristúpil, aby položil ruky na Pána života, bol sluha najvyššieho kňaza menom Malchus. Napriek strachu a zdeseniu všetkých apoštolov, svätý Peter bol viac než ostatní roznietený horlivosťou pre obranu cti a života božského Majstra a keďže mal meč, vytasil ho,

napadol Malcha a uťal mu úplne od hlavy jedno ucho (Jn 18, 10). Týmto úderom by bol mečom spôsobil oveľa vážnejšiu ranu, keby božská prozreteľnosť Majstra trpezlivosti a tichosti ju nebola zamedzila. Pán nechcel, aby pri Jeho zajatí zomrel niekto iný okrem Neho; Jeho rany, krv a utrpenie sami mali napomáhať pre dosiahnutie večného života ľudskému pokoleniu, a to všetkým tým, ktorí to budú chcieť. Ani to nebola Jeho vôľa a nezhodovalo sa to s Jeho učením, aby Jeho Osoba bola hájená zbraňou, ani si neprial zanechať taký príklad Cirkvi, ktorý by mala nasledovať na svoju obranu. Na potvrdenie tejto náuky, ktorú vždy vštepoval, vzal uťaté ucho, priložil ho na jeho miesto a ranu úplne zahojil a urobil Malchusa zdravším než bol predtým. Ale prv než to urobil, obrátil sa k svätému Petrovi a napomenul ho slovami: "Schovaj meč do pošvy! Lebo všetci, čo sa chytajú meča, mečom zahynú. Alebo si myslíš, že by som nemohol poprosiť svojho Otca a On by mi hneď poslal viac ako dvanásť plukov anjelov? Ale ako by sa potom splnilo Písmo, že to má byť takto?" (Jn 18, 11; Mt 26, 52-54).

521. Tak týmto láskavým napomenutím bol svätý Peter, hlava Cirkvi, poučený a osvietený, že jeho zbrane pre založenie a obranu Cirkvi majú byť duchovné, a že zákon evanjelia neučí vojnám a dobývaniu víťazstiev hmotnými zbraňami, ale pokorou, trpezlivosťou a dokonalou láskou; že tieto zbrane premáhajú diabla, svet a telo; že božské cnosti budú víťaziť nad nepriateľmi Cirkvi a nad mocnosťami a intrigami tohoto sveta; že zbraň pre útočenie a obranu nie je pre nasledovníkov Krista, nášho Spasiteľa, ale iba pre kniežatá tohoto sveta, aby ňou chránili svoje pozemské majetky a práva; ale meč Cirkvi má byť duchovný, zasahujúci viac dušu, než telo. Potom sa Kristus Pán obrátil k svojim nepriateľom a služobníkom židovským a s veľkou velebnosťou a vznešenosťou im povedal: "Vyšli ste na mňa s mečmi a kyjmi ako na zločinca. Deň čo deň som sedával a učil v chráme, a nezajali ste ma. Ale toto je vaša hodina a moc temna."(Mt 26, 55; 22, 53). Všetky slová nášho Spasiteľa obsahujú veľmi hlboké tajomstvá a nie je možné náležíte ich všetky pochopiť alebo vysvetliť, najmä tie, ktoré hovoril pri svojom umučení a smrti.

522. Títo sluhovia mohli byť touto výtkou nášho božského Majstra ľahko obmäkčení a mali sa zahanbiť za svoju zlobu, ale oni boli ďaleko od toho, pretože boli zemou zlorečenou a neplodnou. Avšak darca Života ich napriek tomu chcel o tejto pravde poučiť, aby tak bola ich zloba neospravedlniteľnejšia, aby ich za tento hriech aj za všetky hriechy spáchané v prítomnosti samotnej najvyššej svätosti a spravodlivosti spravodlivo pokarhal, čo samo osebe mohlo byť mocnou pomôckou pre ich obrátenie, keby si ho boli priali. Okrem toho Pán tým zrejme ukázal, že vedel o všetkom, čo sa stane a že sa vydáva do ich rúk a na smrť z vlastnej dobrovoľnej vôle. Z týchto a z iných vznešených príčin vyslovil Pán vyššie uvedené slová, prenikajúce ich myseľ, lebo dobre vedel o príčine ich zloby, nenávisti a zášti, že je to najmä preto, že verejne karhal neprávosti kňazov a farizejov a pretože svojím príkladom a svojimi zázrakmi získal dobrú vôľu pokorných a zbožných ľudí a mnoho hriešnikov získal svojmu priateľstvu a milosti. Pripomenul im, že Ten, ktorý mal moc dosiahnuť také výsledky vo verejnosti a nemohol byť zajatý v chráme alebo v meste, v ktorom učil, nemohol by zaiste byť zajatý na otvorenom mieste, keby s tým sám nesúhlasil. Dal im jasne na vedomie, že príčinou, prečo Ho nemohli zajať skôr, bolo iba to, že k tomu ľuďom a diablom nedal moc, kým neprišla hodina, ktorú sám ustanovil. Aby im naznačil, že už prišla tá hodina, aby Ho zajali, týrali a mučili, povedal: "Ale toto je vaša hodina a moc temna."(Lk 22, 53). Ako by tým povedal: Až doteraz bolo potrebné, aby som bol s vami ako váš Majster a Učiteľ a preto som nedovolil, aby ste mi vzali život. Teraz však túžim dokončiť smrťou dielo vykúpenia, ktoré mi uložil môj večný Otec a preto vám teraz dovoľujem aby ste ma zajali a vykonali na mne svoju vôľu. Hneď potom sa vrhli na najtichšieho Baránka ako zúriví tygri, pevne Ho zviazali povrazmi a reťazami, aby Ho tak mohli viesť do domu najvyššieho kňaza, ako teraz budem rozprávať.

523. Najčistejšia Matka Kristova bedlivo sledovala všetko, čo sa udialo pri tomto zajatí, ktoré pomocou nazerania videla jasnejšie, než keby pri ňom bola prítomná osobne, lebo pomocou toho nadprirodzeného videnia prenikala aj všetky tajomstvá Jeho slov a skutkov. Keď videla vychádzať z domu najvyššieho kňaza bandu vojakov a sluhov, tu múdra Pani už predvídala neúctivosť a urážky, ktorými budú zasypávať svojho Stvoriteľa a Vykupiteľa a preto, aby urobila, čo bolo v Jej moci, pozvala svojich svätých anjelov strážnych a veľa iných anjelov, aby spolu s Ňou vzdávali úctu a

chválu Pánovi všetkého tvorstva, aby tak urobila opak proti potupe a urážkam, ktoré dostane od tých služobníkov temnosti. Požiadala o to tiež ženy, ktoré sa s Ňou modlili. Oznámila im, že Jej najsvätejší Syn dal teraz dovolenie svojim nepriateľom, aby Ho zajali a zle s Ním zachádzali, a že práve sa chystajú s najväčšou bezbožnosťou a krutosťou použiť toto dovolenie. Sprevádzaná svätými anjelmi a zbožnými ženami konala verná Kráľovná vnútorné a zovňajšie úkony najoddanejšej viery a lásky, vyznávala, klaňala sa, chválila a velebila nekonečné Božstvo a najsvätejšie človečenstvo svojho Stvoriteľa a Pána. Sväté ženy Ju napodobňovali, pokľakávali a padali na tvár a anjelské kniežatá odpovedali na chválospevy, ktorými velebila, ctila a oslavovala Božstvo a človečenstvo Krista. V akej miere dietky neprávosti rozmnožovali neúctivosť a urážky, v takej Ona sa snažila dávať Pánovi náhradu svojimi chválami a poctami. Tak stále utišovala božskú spravodlivosť, aby nepovstala proti svojim prenasledovateľom a nezničila ich; lebo iba najblahoslavenejšia Mária bola vstave zadržať tresty za také veľké urážky.

524. Veľká Pani nielen že utišovala spravodlivého Sudcu, ale aj vymáhala milosti a požehnania od Božskej dobrotivosti pre tie osoby, ktoré Ho popudzovali a tak oplácala dobrým tým, ktorí zahrňovali Krista bezprávím za Jeho učenie a dobrodenia. Toto milosrdenstvo dosiahlo najvyšší stupeň u neverného zatvrdilého Judáša; lebo keď najútlocitnejšia Matka videla, ako zrádza Ježiša bozkom predstieraného priateľstva a pomyslela si, ako krátko predtým v jeho ústach spočívalo sviatostné Telo Pána, s ktorého presvätou Tvárou tak skoro potom bolo tým istým nečistým perám dovolené prísť do styku, bola preniknutá veľkou bolesťou a zároveň tiež unesená láskou. Prosila Pána, ak bude chcieť, aby udelil nové milosti, ktorými by sa mohol zachrániť od záhuby tento muž, ktorému bola dopriata prednosť, aby sa dotknul Tváre, na ktorú si žiadajú pozerať anjeli. Jej Syn, náš Pán, vypočul prosbu svojej najsvätejšej Matky a udelil Judášovi mocnú milosť práve v tom okamihu, keď vykonal svoj zradný skutok. Keby tento nešťastný muž bol na ňu dbal a začal s ňou spolupracovať, bola by mu Matka milosrdenstva vyprosila mnoho ďalších milostí a tiež odpustenie toho hriechu. Urobila to mnohým iným veľkým hriešnikom, ktorí boli ochotní urobiť Jej tú radosť a dosiahli tak pre seba radosť večnú. Judáš však si to nevšímal a tak stratil všetku možnosť spasenia, ako budem rozprávať v nasledujúcej kapitole.

525. Taktiež, keď veľká Pani videla, ako všetci služobníci a vojaci, ktorí prišli Ježiša zajať, na Jeho božské slovo padli na zem, prepukla spolu s anjelmi v piesne chvály o Jeho nekonečnej moci a sile Jeho človečenstva, ktorou obnovil víťazstvo Najvyššieho nad Faraónom a jeho vojskom v Červenom mori (2 Mojž 15, 4). Velebila Pána zástupov, pretože sa chcel takým obdivuhodným spôsobom vydať na mučenie a smrť, aby zachránil ľudské pokolenie zo zajatia Lucifera. Potom prosila Pána, aby dovolil všetkým onemelým a porazeným nepriateľom vstať a opäť užívať svoje zmysly. K tejto prosbe Ju pohla Jej veľkomyseľná láskavosť a hlboký súcit s tými mužmi, ktorých Pán stvoril na svoj obraz a podobu; taktiež tým chcela v najvyššom stupni splniť zákon lásky k nepriateľom a robiť dobro tým, ktorí nás prenasledujú, ktorý zákon vštepoval a zachovával Jej Syn a Majster (Mt 5, 44); a konečne tiež pre tú príčinu, že vedela, že proroctvá o vykúpení ľudstva sa musia splniť. Hoci sa všetko toto dialo, neprekážalo to presvätej Márii v modlitbe aby pohnula Najvyššieho k udeleniu tých milostí, lebo v nekonečnej múdrosti i v ustanoveniach Jeho najsvätejšej Vôle všetky tieto prostriedky boli predvedené (predpoznané), že budú spôsobovať tieto účinky tak, aby sa najlepšie zrovnával s tým, ktorý Pán predpoznal a predvídal. Nie je však potrebné púšťať sa teraz do ďalšieho vysvetľovania týchto tajomstiev. Keď sa služobníci najvyššieho kňaza chopili Spasiteľa a spútali Ho, Jeho najsvätejšia Matka cítila na svojich rukách bolesti, ktoré Mu spôsobili povrazy a reťaze, akoby sama bola zviazaná a okovami spútaná; rovnakým spôsobom cítila na svojom tele týrania a rany, ktoré potom uštedrovali Pánovi, lebo, ako som predtým povedala, táto milosť bola udelená Jeho Matke, ako pri Jeho utrpení uvidíme. Táto Jej citeľná účasť na Jeho utrpení bola Jej akousi úľavou v bolestiach, ktoré by bola trpela vo svojej milujúcej duši pri myšlienke, že s Ním nie je v Jeho mukách.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba, presvätá Mária.

526. Dcéra moja, vo všetkom, čo si poznala a napísala o týchto tajomstvách, privedieš na seba (aj na všetkých smrteľníkov) prísny súd, ak nepremôžeš svoju malomyseľnosť, nevďačnosť a

náklonnosť ku zlu, rozjímaním vo dne i v noci o umučení a smrti ukrižovaného Ježiša. Toto je veľká veda svätých, ktorej svetskí ľudia venujú tak málo pozornosti. Je to chlieb života a duchovná potrava maličkých, ktorá im dáva múdrosť a pre nedostatok ktorej hynú hladom milovníci tohoto pyšného sveta (Múdr 15, 3). Prajem si, aby si v tejto vede bola pilná a múdra, lebo spolu s ňou dostaneš všetky dobré veci (Múdr 7, 11). Môj Syn a Pán nás učil tejto vede, keď povedal: "Ja som cesta, pravda a život; nik neprichádza k môjmu Otcovi, iba cez Mňa (Jn 14, 6). Povedz mi teda, dcéra moja: keď môj Pán a Majster sa urobil životom a cestou pre ľudí svojím umučením a smrťou, či nie je samozrejmé, ak chcú ísť touto cestou a žiť podľa tejto pravdy, že musia nasledovať Krista ukrižovaného, zraneného, zbičovaného a potupeného? Uváž ten nerozum ľudí, ktorí chcú prísť k Otcovi bez nasledovania Krista, a očakávajú, že budú kraľovať s Bohom bez utrpenia alebo bez toho aby sa Mu pripodobnili v utrpení, ba vôbec bez pomyslenia, aby prijali nejaký diel z Jeho utrpenia a smrti, alebo Mu za to ďakovali. Chcú, aby im Boh udeľoval rozkoše v tomto živote a potom tiež vo večnom, kdežto Kristus, ich Stvoriteľ, trpel najhoršie bolesti a muky, aby tak vošiel do neba a ukázal im svojím príkladom, ako aj oni majú hľadať cestu a svetlo.

527. Večný pokoj nie je možné zlúčiť so zahanbením, ktoré si zaslúži ten, kto sa patrične nesnaží, aby ho dosiahol. Nie je pravým synom svojho otca ten, kto ho nenapodobňuje, ani nie je dobrým učeníkom ten, kto nenasleduje svojho Majstra, ani dobrým sluhom, kto nesprevádza svojho pána; ani ja nepokladám za dobré dieťa toho, kto netrpí so mnou a s mojím božským Synom. Avšak naša láska a túžba po ich večnom spasení nútia nás zosielať námahy a tresty na tých, pri ktorých vidíme, že zabúdajú na túto pravdu a ktorým sa utrpenie tak protiví, aby - keď ho nechcú prijímať dobrovoľne, boli aspoň prinútení znášať ho a tak prispôsobení nastúpili na cestu spásy. A ešte ani toto všetko nestačí, pretože ich náklonnosti a slepá láska k viditeľným veciam ich zdržuje a robí ich srdce ťažkopádnym a tvrdým a olupuje ich o to, aby pamätali na vyššie veci a boli k nim naklonení, čo by ich mohlo povzniesť nad seba samých a nad všetky stvorené veci. Preto sa stáva, že ľudia nenachádzajú radosť vo svojom súžení, odpočinok vo svojich prácach, útechu v zármutku, ani pokoj v protivenstvách. Svätí sa chválili svojimi protivenstvami, akoby sa im splnili ich najvrúcnejšie priania, ale títo, úplne odlišne od nich, nechcú nič také a nenávidia všetko, čo je bolestivé. U mnohých veriacich ide táto nevedomosť ešte ďalej; niektorí z nich očakávajú, že ich Boh vyznamená tou najdôvernejšou láskou, iní, že im odpustí bez pokánia a ešte iní očakávajú veľké výhody. Nič z toho neobdržia, pretože neprosia v mene Krista Pána a nechcú sa Mu pripodobniť a nasledovať Ho v utrpení.

528. Preto, dcéra moja, objím kríž a nepripúšťaj si žiadne iné útechy okrem neho v tomto pozemskom živote. Rozjímaním a prežívaním v srdci bolestí presvätého umučenia dosiahneš vrchol dokonalosti a lásky, s akou miluje nevesta. Dobroreč môjmu najsvätejšiemu Synovi a chváľ Ho za tú lásku, s akou sa vydal pre spasenie ľudstva. Pozemšťania venujú málo pozornosti tomuto tajomstvu; ja však ako očitá svedkyňa ťa uisťujem, že okrem nanebovstúpenia a keď usadol na pravicu svojho večného Otca, Kristus nič tak vysoko necenil a po ničom tak vrúcne netúžil, ako po tom, aby sa ponúkol na mučenie a smrť a aby sa úplne vydal svojim nepriateľom. Prajem si tiež, aby si s veľkým zármutkom plakala nad tým, že oveľa viac ľudí nasleduje Judáša v jeho neprávostiach a vierolomnosti, než Krista v cnostiach. Mnoho je neveriacich, mnoho je zlých katolíkov, mnoho pokrytcov, ktorí pod menom kresťana predávajú a vydávajú Krista a prajú si znovu Ho ukrižovať. Oplakávaj všetko toto zlo, ktoré chápeš a poznáš, aby si v tom napodobnila a nasledovala mňa.

Kapitola 14.

Útek a rozpŕchnutie apoštolov po zajatí ich Majstra; ako Jeho presvätá Matka vedela o všetkom čo sa dialo a čo konala; Judášova záhuba a obavy diablov pre to, čo museli prežiť.

529. Po zajatí Ježiša, nášho Spasiteľa, splnilo sa Jeho proroctvo, ktoré vyslovil pri poslednej večeri, že všetci apoštoli sa nad ním pohoršia (Mt 26, 31), a že satan ich napadne, aby ich osial ako pšenicu. Lebo keď videli, že ich Majster bol zajatý a že nenávisť kňazov a farizejov nevedela utíšiť ani Jeho tichosť, ani slová plné lahody a moci, ani Jeho zázraky a učenie potvrdzované tak bezúhonným životom, upadli do veľkej skľúčenosti a zármutku. Celkom prirodzene strach pred osobným nebezpečenstvom oslabil ich statočnosť a dôveru v rady Majstra, začali kolísať vo viere a každý bol zachvátený úzkostlivými myšlienkami, ako uniknúť hroziacemu prenasledovaniu, ktoré predvídali podľa toho, čo sa stalo ich Vodcovi a Majstrovi. Apoštoli využili prílišnú pozornosť vojakov a sluhov, ktorú venovali najtichšiemu Baránkovi, keď Ho sputnávali a nepozorovane ušli. Ich nepriatelia, keby to bol darca života dopustil, boli by ich zaiste tiež všetkých zajali, najmä keby boli spozorovali, že utekajú ako zbabelci alebo zločinci (Mt 26, 56). Ale nenastal ešte čas, aby ich už teraz zajali a mučili. Bolo to tiež jasne naznačené ako vôľa Pána, keď povedal že ak hľadajú Jeho, aby Jeho spoločníkov nechali na pokoji; tieto slová mali moc božského ustanovenia a touto udalosťou boli potvrdené. Nenávisť kňazov a farizejov sa vzťahovala tiež na apoštolov a bola dosť silná, aby žiadali usmrtiť aj ich. Preto sa najvyšší kňaz Annáš pýtal božského Majstra na Jeho učeníkov a na Jeho učenie (Jn 18, 19).

530. Lucifer, ktorý už pri úteku apoštolov bol znepokojený a akosi zmätený, kolísal medzi dvoma rozdielnymi úkolmi svojej zdvojnásobenej zlomyseľnosti. Zaiste si prial vidieť, aby učenie Spasiteľa aj všetci Jeho učeníci boli zo sveta vyhladení tak, aby po nich neostala ani pamiatka. Preto by bol veľmi rád, keby Židia aj ich zajali a usmrtili. Nemal však nádej, že by sa mu ľahko podarilo dosiahnuť to, preto sa snažil apoštolov znepokojovať vnuknutiami a pobádal ich k úteku, aby nevideli trpezlivosť a iné cnosti svojho Majstra, ktoré osvedčoval pri svojom utrpení. Ľstivý drak sa obával, že tieto nové potvrdenia Jeho učenia by apoštolov svojím živým príkladom utvrdili a posilnili vo viere a tým viac by odporovali jeho pokušeniam, ktoré pre nich chystal; preto si myslel, keby ich oslabil teraz, že by sa mu potom ľahšie podarilo priviesť ich k úplnému odpadu pri nasledujúcom prenasledovaní, ktoré by ľahko vyvolal u nepriateľov ich Majstra, ktorí iste k tomu budú veľmi ochotní. Tak pekelný drak oklamal sám seba svojím vlastným zlomyseľným výpočtom. Keď teda videl, že apoštoli sú plní zbabelého strachu a veľmi vzrušení zármutkom svojho srdca, radoval sa z ich zlého postavenia a považoval to za najvýhodnejší čas pre pokušenie. Napadol ich s besnou zúrivosťou tým, že ich naplnil silnými pochybnosťami a podozreniami proti Pánovi života a povzbudzoval ich, aby sa Ho vzdali a dali sa na útek. Vnuknutiu k úteku ľahko privolili, ale množstvo pochybností o viere odmietali; hoci niektorí klesli viac, iní menej, neboli všetci rovnako vzrušení alebo pohoršení.

531. Jeden od druhého sa odlúčili a rozpŕchli sa rôznymi smermi, pretože spoločne by sa ťažko ukryli, ako by si priali. Iba svätý Peter a svätý Ján ostali spolu, aby išli za svojím Bohom a Majstrom, aby videli koniec Jeho nešťastia (Mt 26, 58). Ale v srdci každého z jedenástich apoštolov zúril veľký boj zármutku a žiaľu, ktorý zvieral ich srdcia a zanechával ich bez útechy a najmenšieho oddychu. Na jednej strane bojoval rozum, milosť, viera, láska a pravda; na druhej pokušenie, podozrenie, bázeň, zbabelosť a zármutok. Rozum a pravda im vytýkali nestálosť a nevernosť, pretože opustili svojho Majstra a zbabelé utekali pred nebezpečenstvom, hoci krátko predtým boli varovaní a ponúkli sa, že aj zomrú za Neho, keby to bolo treba. Spomenuli si tiež na svoju neposlušnosť, že zanedbali modliť sa a tak sa posilniť proti pokušeniam, ako im to Pán prikázal. Ich láska k Jeho láskavým rečiam a spoločnosti, k Jeho učeniu a zázračnej moci, aj ich presvedčenie, že je pravým Bohom, nutkala ich, aby sa vrátili, vyhľadali Ho a vydali sa nebezpečenstvu smrti ako verní služobníci a učeníci. K tomu všetkému sa ešte pripojila spomienka na Jeho presvätú Matku, myšlienka na Jej veľký zármutok, túžba vyhľadať Ju a byť s Ňou v Jej súžení. Proti tomu sa však stavala ich nesmelosť, ktorá zväčšovala ich obavy pred židmi a strach pred smrťou a zahanbením. Báli sa vyhľadať bolestnú Matku, lebo sa obávali, že by ich prehovorila vrátiť sa ku Kristovi, alebo že nepriatelia by ich ľahko mohli zajať, keby ostali v tom istom dome s Ňou. Najmä bezbožné a hrozné vnuknutia diabla ich veľmi desili, lebo drak ich naplňoval trápnymi pochybnosťami, či by to nebola sebevražda, keby sa vydali nebezpečenstvu istej smrti; že keď Majster nemohol vyslobodiť seba, tým menej bude môcť vyslobodiť ich z rúk kňazov; že teraz iste bude usmrtený a teda ich

zväzky s Ním sú už uvoľnené, pretože Ho už viac neuvidia; že hoci Jeho život pripadal bezúhonný, predsa hlásal niektoré veľmi ťažké náuky, z ktorých o niektorých doteraz nebolo slýchať, a že preto na seba uvalil nenávisť učených zákonníkov a kňazov, ako aj hnev a roztrpčenie všetkého ľudu. Okrem toho je na uváženie, či majú nasledovať Človeka, odsúdeného na hroznú, potupnú smrť.

532. Taký boj viedli apoštoli vo svojom vnútri. Satan pod záštitou tohto rozčúlenia stále sa snažil vnukať im pochybnosti o Kristovom učení a Jeho proroctvách, ktoré sa týkali tajomstva Jeho umučenia. Pretože vo svojom vnútornom zápase nemohli nájsť ani najmenšiu záruku, že sa ich Majstrovi podarí živému ujsť z rúk kňazov, preto ich obavy ich uvrhli do veľkého zármutku a žiaľu, v ktorom sa rozhodli, že utečú pred nebezpečenstvom a zachránia si život. Zachvátila ich veľká plachosť a bázlivosť, takže sa tej noci necítili nikde bezpeční a každý tieň alebo šum ich poľakal, že sa triasli od strachu. Myšlienka na Judášovu zradu ich strach ešte zvyšovala, lebo keď ho nevideli so žiadnym z jedenástich apoštolov po jeho zradnom vydaní Pána, báli sa, že popudzuje kňazov k hnevu proti nim. Svätý Peter a Ján, pretože viac milovali svojho Majstra, prejavili väčší odpor proti bázni a diablovi; rozhodli sa, že pôjdu za svojím Pánom opodiaľ. Pri tomto rozhodnutí sa veľa spoliehali na známosť svätého Jána s Annášom, ktorý sa striedal s Kaifášom v úrade najvyššieho kňaza. Toho roku bol najvyšším kňazom Kaifáš, ktorý dal prorockú radu, že je lepšie, aby jeden človek zomrel za ľud, než aby celý národ zahynul (Jn 18, 14). Táto známosť pochádzala z toho, že svätý Ján bol vážený ako muž z vyššieho, ušľachtilejšieho kmeňa a vyznamenával sa prívetivým a zdvorilým chovaním a bol príjemný človek. Spoliehajúc na tieto priaznivé okolnosti, nasledovali títo dvaja apoštoli Pána s menšou bázňou. Hlboko v srdci im tkvela myšlienka na ich nebeskú Kráľovnú, spomínali na Jej trpkú bolesť, túžili priniesť Jej úľavu a ak to bude možné, potešiť Ju. V tej zbožnej a láskyplnej túžbe vynikal najmä svätý Ján.

533. Nebeská Kňažná, zotrvávajúca vo večeradle jasne poznávala a videla všetko: nielen svojho najsvätejšieho Syna, trpiaceho v zajatí, ale aj všetko, čo sa odohrávalo v duši aj navonok s apoštolmi. Pozorovala ich súženie a pokušenia, ich myšlienky a rozhodnutia, kde kto z nich je a čo robí. Ačkoľvek všetko ich jednanie poznala táto najšľachetnejšia Holubička, necítila žiadnu nevôľu voči apoštolom a nikdy ich ani v najmenšom nevinila z nevernosti; naopak, bola vždy hlavným nástrojom privádzajúcim ich na lepšie myšlienky, ako uvidíme neskôr (č.746 a 747). Od tej hodiny sa za nich začala modliť. S nežnou láskou a so súcitom Matky ich v duchu oslovila: "Ó, vy prosté ovečky, vyvolené Pánom, vy opúšťate svojho najláskavejšieho Pastiera, ktorý sa o vás stará a pasie vás na pasienkoch večného života? Vy, žiaci tak pravdivého učenia, prečo opúšťate svojho Dobrodincu a Majstra? Ako môžete zabudnúť na sladké a láskyplné rozhovory, ktoré tak pútali vaše srdcia? Prečo počúvate majstra lži a nasledujete hltavého vlka, ktorý hľadá vašu záhubu? Ó, najtrpezlivejší a najsladší Pane, akým miernym, láskavým a milosrdným Ťa robí Tvoja láska k ľuďom! Rozšír svoju nežnú lásku na toto malé stádo, ktoré je teraz súžené a rozohnané zúrivosťou hada. Nevydávaj tým beštiám tie duše, ktoré vyznávajú Tvoje meno (Ž 73, 19). Veľkú nádej si vložil do tých, ktorých si vyvolil za svojich služobníkov a cez ktorých si už vykonal veľké veci. Daj, nech nie je taká milosť márna a neodmietaj tých, ktorých si slobodne vyvolil za základy svojej Cirkvi. Nech sa Lucifer nechvasce, že pred Tvojimi očami premohol najlepších členov Tvojej domácnosti. Synu a Pane môj, zhliadni na svojich milovaných učeníkov, Jána, Petra a Jakuba, ktorých si tak vyznamenával svojou láskou a priazňou. Obráť svoje milosrdné oči tiež na ostatných a znič pýchu draka, ktorý ich teraz s neskrotiteľnou zlosťou prenasleduje."

534. Vo všetkom, čo najsvätejšia Mária pri tejto príležitosti konala a v zaľúbení, ktoré spôsobovala Všemohúcemu svojou svätosťou, predstihla veľkosťou všetko, čo kedy mohli anjeli i ľudia vykonať. Napriek všetkým telesným i duševným bolestiam, ktoré Jej spôsobovali muky Jej božského Syna a hrubým urážkam páchaným proti Jeho božskej Osobe (ku ktorej blahoslavená Matka mala najvyššiu úctu, aká je tvorovi možná), premáhal Ju zármutok, ktorý Jej spôsoboval pád apoštolov, ktorého veľkosť jedine Ona bola vstave náležíte odhadnúť. Musela pozorovať ich slabosť a zábudlivosť, ktorej podľahli napriek všetkým božským dobrodeniam, a to tak skoro po poslednej večeri, pri ktorej ich tak láskyplne varoval, podával im sväté prijímanie a povýšil ich k veľkej dôstojnosti kňazskej. Videla, že sú v nebezpečenstve, aby upadli ešte do väčších hriechov pre ľstivé a zúrivé útoky Lucifera a jeho diablov a v dôsledku neopatrnosti v ich väčšom alebo menšom

zmätku a strachu. Hoci Jej bolesť bola veľká ako more, predsa ešte rozmnožovala a zosilňovala svoje prosby, aby pre nich získala dostatočnú pomoc a rýchle odpustenie od svojho Syna, aby sa mohli vrátiť ku svojej viere a k Jeho priateľstvu a milosti. Ona jediná bola mocným, účinným nástrojom týchto výsledkov. V tých hodinách naša veľká Pani sústreďovala v sebe všetku vieru, všetku svätosť, všetko klaňanie a božskú poctu Cirkvi svätej; lebo v Nej boli uschované a uzavreté zákon evanjelia a obeť; ako v živej, neporušiteľnej arche a ako v chráme a svätyni. Ona sama vtedy tvorila celú Cirkev, pretože Ona jediná zachovala úplnú vieru, nádej a lásku, úplnú úctu a klaňanie pre veľký predmet našej viery, k čomu neprispievala plným dielom sama za seba, ale aj za apoštolov a za celé ľudské pokolenie. Ona dala náhradu, nakoľko to bolo tvorovi možné, za nedostatky a chyby ostatných mystických údov Cirkvi. Konala hrdinské úkony viery, nádeje a lásky k svojmu Synovi a k pravému Bohu, uctievala Ho tým, že padala na tvár a kľakala, dobrorečila Mu obdivuhodnými chválospevmi a nedovolila, aby hlboký, horký žiaľ prekážal krásnemu, harmonickému stavu a plnému pôsobeniu všetkých Jej schopností, ako to Všemohúci predurčil. Čo hovorí Sirach o hudbe, že nie je vhodná pre zármutok (Sir 22, 6), to sa nevzťahovalo na Ňu, lebo jedine blahoslavená Mária bola vstave a vedela zvýšiť harmonickú krásu cností uprostred zármutku.

535. Predbežne ponechávam jedenásť apoštolov v ich smutnom stave, ako bol vyššie popísaný, predbehnem trocha beh udalostí a budem teraz hovoriť o smutnom konci zradcu Judáša, aby som potom mohla pokračovať v rozprávaní o umučení Pána. S bandou, ktorá zajala Pána, prišiel zradný učeník do domu najvyššieho kňaza Annáša a potom do domu Kaifáša, kde so zákonníkmi a farizejmi očakával výsledok. Keď neverný učeník videl, ako jeho božského Majstra zahrňujú zlorečením, urážkami a zasypávajú Ho ranami a ako to všetko znášal s obdivuhodnou mlčanlivosťou, tichosťou a trpezlivosťou, začal premýšľať o svojej zrade, že jedine tá je príčinou takej krutej nespravodlivosti páchanej na nevinnom Človekovi a jeho Dobrodincovi. Spomínal na zázraky, ktoré videl, na učenie, ktoré počúvaval, na dobrodenia, ktoré dostal z Kristových rúk, pripomenul si láskavosť a miernosť najsvätejšej Matky, lásku, s akou sa snažila ho obrátiť a zlomyseľnosť, s akou urazil Syna aj Matku pre taký nepatrný zisk. Všetky hriechy, ktoré spáchal, nahromadili sa pred jeho duchovným zrakom ako temná, nepreniknuteľná hora, plná zmätkov.

536. Ako som sa vyššie zmienila, Judáš stratil božskú milosť v tej chvíli, keď dokonal svoju zradu, keď sa pri zradnom bozku dotknul nášho Spasiteľa Ježiša Krista. Podľa tajných súdov Najvyššieho, hoci bol Judáš teraz ponechaný svojmu vlastnému rozumu, božská spravodlivosť a nestrannosť, zakorenená v prirodzenom rozume, dopustila, aby v jeho mysli povstali tie úvahy a boli ešte doplnené mnohými vnuknutiami Lucifera, ktorý ho ovládol. Judáš síce usudzoval správne o týchto veciach, ale to diabol vyvolával v ňom tieto pravdy a pridal k nim aj mnohé iné, falošné a zavádzajúce myšlienky, ale nie preto, aby z nich vyvodil spasiteľnú nádej a liek, ale aby ho presvedčil, že už nie je možné napraviť tú škodu a priviedol ho k zúfalstvu, ku ktorému Judáš nakoniec privolil. Lucifer v ňom vyvolal veľkú ľútosť nad jeho zlým skutkom, ovšem nie pre dobrý účel, ani sa tá ľútosť nezakladala na tom, že urazil božskú Pravdu, ale na tom, že teraz bude pred ľuďmi v potupe a že jeho Majster ho potrestá, lebo poznal Jeho zázračnú moc a vedel, že Mu nik na svete neunikne. Všade a vždy bude proti nemu krv Spravodlivého volať o pomstu. Naplnený takými a inými myšlienkami, ktoré mu diabol našepkával, upadol do veľkého zmätku, zatemnelosti a zúrivému hnevu proti sebe samému. Utiekol od ľudí a pokúsil sa vrhnúť dole z najvyššej strechy kňazského domu, ale nemohol to uskutočniť. Ako dravá šelma, zúrivo hrýzol svoje ramená a ruky, tĺkol sa do hlavy, trhal si vlasy, utekal preč s hrozným preklínaním a zlorečil sám sebe, ako najnešťastnejšiemu a najbiednejšiemu zo všetkých ľudí.

537. Keď Lucifer videl, že Judáš je tak bez seba, vnukol mu myšlienku, aby vyhľadal kňazov, vrátil im peniaze a vyznal sa z hriechu. Judáš ihneď rýchle išiel tak urobiť a zvolal silným hlasom: "Zhrešil som, lebo som zradil nevinnú krv!" (Mt 27, 4). Oni mu však tvrdo odpovedali, že to mal vedieť skôr. Diabol ponúkal Judáša k tomu skutku s úmyslom, že zabráni usmrteniu Krista, ak to bude možné z príčin, ktoré už boli a ešte budú uvedené (v č. 1180). Toto odmietnutie kňazov, také plné bezbožnej krutosti, odňalo Judášovi všetku nádej a presvedčil sa, že už nie je možné odvrátiť smrť od jeho Majstra. Aj diabol myslel to isté, hoci neskôr sa o to ešte pokúsil cez osobu Piláta. Pretože však Judáš mu už nemohol nijako poslúžiť, preto rozmnožil jeho úzkosti a zúfalstvo a

presvedčoval ho, že ak chce ujsť pred väčšími trestami, musí urobiť koniec svojmu životu. Judáš podľahol tomuto hroznému pokušeniu, vybehol z mesta a obesil sa na suchom figovom strome Mt 27, 5). Tak ten, kto bol vrahom svojho Stvoriteľa, stal sa vrahom tiež seba samého. To sa stalo v piatok o dvanástej hodine, tri hodiny pred smrťou nášho Spasiteľa. Nepatrilo by sa, aby dokončenie nášho vykúpenia stalo sa časove príliš blízke s ohavným koncom zradného učeníka, ktorý svojho Majstra tak veľmi nenávidel.

538. Diabli ihneď popadli Judášovu dušu a priviedli ju do pekla. Keď visel na strome, pukol mu život a vyšli z neho všetky vnútornosti (Sk 1, 18). Všetci, ktorí videli tento hrozný trest neverného a zlomyseľného učeníka za jeho zradu, boli naplnení úžasom a hrôzou. Telo viselo na strome po tri dni vystavené zrakom verejnosti. Židia sa v tom čase pokúšali sňať ho zo stromu a tajne pochovať, lebo pohľad na neho spôsoboval veľkú hanbu farizejom a kňazom, ktorí nemohli poprieť také svedectvo jeho zloby. Ale všetky pokusy odpútať Judášovo telo od stromu a odvliecť ho boli márne, telo ostalo v takom stave po tri dni; až po uplynutí troch dní, podľa dopustenia božskej spravodlivosti, diabli sami strhli jeho telo zo stromu a priniesli ho k jeho duši, aby spolu s ňou trpelo večný trest v najhlbšej pekelnej priepasti. Pretože to, čo som mohla poznať o bolestiach a trestoch Judášových si zaslúži pozornosť budiacu hrôzu, podľa príkazu, ktorý som dostala, zdelím, čo mi o tom bolo zjavené. Medzi temnými priepasťami pekelných žalárov bola jedna veľmi veľká priepasť, zariadená pre oveľa hroznejšie muky, než ostatné, a tá bola doteraz prázdna. Diabli do nej nemohli uvrhnúť žiadnu dušu, hoci už od dôb Kainových ich mnohokrát pobádala ich ukrutnosť, aby sa o to pokúsili. Celé peklo žaslo nad nezdarom tých pokusov, lebo nevedeli, aké tajomstvo sa v tom skrýva. Až keď prišla duša Judáša, tú sa im tam hneď podarilo uvrhnúť a pochovať v tomto väzení, v ktorom doteraz nebol žiaden zatratenec. Tajomstvo tejto priepasti bolo, že tie väčšie muky a pálčivejšie pekelné plamene boli od stvorenia sveta určené pre tých, ktorí po prijatí krstu sami zavinia svoje zatratenie zanedbávaním svätých sviatostí, že nedbajú na učenie a nevenujú pozornosť umučeniu a smrti nášho Spasiteľa a nedbajú o príhovor Jeho najsvätejšej Matky. Pretože Judáš bol prvý, ktorý sa tak neobyčajne podieľal na týchto milostiach, ale tak hrozne ich zneužil, preto bol prvý, ktorý bol uvrhnutý do toho miesta muk,. pripraveného pre neho a tých, ktorí sa mu podobajú a ho nasledujú.

539. Bolo mi nariadené, aby som toto tajomstvo popísala podrobnejšie, ako strašnú výstrahu pre všetkých kresťanov, ale najmä pre kňazov, hodnostárov a rehoľníkov, ktorí sa často stýkajú s Telom a Krvou Krista Pána a ktorí pre svoj úrad a stav sú jeho najbližšími priateľmi. Aby som sa vyhla pokarhaniu, rada by som našla slová a výrazy, ktoré by boli dosť silné, aby urobili mocný dojem na našu bezcitnú zatvrdilosť, aby sme si z toho všetci vzali spasiteľnú výstrahu a naplnila nás bázeň pred trestami, aké očakávajú všetkých zlých kresťanov, každého podľa jeho životného postavenia. Diabli mučia Judáša s nevýslovnou ukrutnosťou, pretože nechcel upustiť od zrady svojho Majstra, ktorého umučením a smrťou boli premožení a zbavení vlády nad svetom. Svoj veľký hnev, ktorý ich zachvátil proti Spasiteľovi a Jeho presvätej Matke, ochladzujú, nakoľko im je to dovolené, na všetkých, ktorí napodobňujú zradného učeníka a nasledujú ho v tom, že pohŕdajú zákonom evanjelia, svätými sviatosťami a ovocím vykúpenia. Tým ovšem diabli vykonávajú spravodlivý trest na tých údoch mystického Tela Kristovho, ktorí roztrhli spojenie so svojou hlavou Kristom a svojvoľne sa od Neho odlúčili a vydali sa prekliatej nenávisti a neskrotiteľnej zlosti svojich nepriateľov. Ako nástroje božskej spravodlivosti trestajú vykúpených za ich nevďačnosť voči svojmu Vykupiteľovi. Dietky Cirkvi svätej by mali dobre uvážiť túto pravdu, lebo tá iste pohne ich srdciami a prinúti ich, aby sa snažili uniknúť takému hroznému osudu.

540. Po celý čas mučenia Krista Pána pohyboval sa Lucifer so svojimi diablami okolo, skúmali dychtivo okolnosti každej udalosti, aby zistili, či Kristus Pán je skutočne Mesiášom a Vykupiteľom sveta. Na jednej strane Kristove zázraky zdali sa, že dokazujú pravdivosť jeho domnienky, ale naproti tomu často ukazovali na opak toho jednanie a bolesti, ktoré znášal, v čom sa tak veľmi podobal na ostatných ľudí so slabou ľudskou prirodzenosťou. Najsilnejším dôvodom pre potvrdenie Luciferovho podozrenia bola Vykupiteľova moc, ktorú pocítil, keď povedal: "Ja som to", čo jeho i všetkých jeho pomocníkov zrazilo k zemi a zbavilo všetkej sily; a to sa stalo krátko potom, čo mu bolo dovolené výjsť z pekla, kam boli diabli zvrhnutí z večeradla. Ovšem vtedy ich od

Poslednej večere vyhnala Mária, ale Lucifer i jeho pomocníci tušili, že Jej moc má spojenie s mocou Ježišovou a museli pripustiť, že táto moc Matky i Syna je niečo úplne nové, čo doteraz nezažili. Keď mu bolo v záhrade dovolené opäť vstať, radil sa s ostatnými a vyslovil názor, že to nemôže byť iba ľudská moc, ale nepochybne Toho, kto je Bohom a zároveň človekom. "Ak zomrie, ako sme to vyplánovali, uskutoční tým vykúpenie ľudstva a urobí zadosť spravodlivosti Božej; potom naša vláda prestane a všetky naše plány budú zmarené. Urobili sme chybu, že sme hľadali Jeho smrť. Keď už nemôžeme zabrániť Jeho smrti, skúsme teda, ako ďaleko pôjde Jeho trpezlivosť; podnecujme Jeho nepriateľov, aby Ho týrali s najväčšou bezbožnou ukrutnosťou. Popudzujme ich zúrivý hnev proti Nemu; vnuknime im, aby Jeho Osobu zahrnuli novými urážkami, potupou, ponižovaním a mukami; dožeňme ich, aby si na Ňom vyliali všetku svoju zlosť, aby vyčerpali Jeho trpezlivosť a pritom bedlivo pozorujme výsledok." Diabli sa snažili tieto návrhy uskutočniť, ale poznali, že následkom skrytých tajomstiev, o ktorých bola zmienka vyššie a bude ešte aj neskoršie (v č. 579, 627, 631), všetky ich plány sa nevydarili. Kedykoľvek popudzovali katanov, aby Pána mučili nejakým spôsobom, ktorý sa pre Jeho kráľovskú a božskú Osobu neslušal, Pán nedovolil, aby také hanobenie išlo ďalej, než sa slušalo, hoci vo všetkom ostatnom im ponechal úplnú voľnosť.

541. Veľká vládkyňa neba, Mária, taktiež kládla prekážky a brzdila nestydatosť Luciferovej zlomyseľnosti, lebo dobre poznala všetky zámery pekelného draka. Niekedy ako Kráľovná použila svoju veľkú moc, ktorou zabránila, aby niektoré pokyny neboli katom dané, inokedy zase svojimi modlitbami zabránila, že ich nemohli previesť, alebo poslala svojich svätých anjelov, aby zmiatli a odohnali tyranov od Jej Syna. Tie muky, o ktorých vo svojej veľkej múdrosti vedela, že ich Jej Syn chce podstúpiť, pripustila, plniac vo všetkom vôľu Božiu. Vedela, že ich Jej Syn chce podstúpiť, pripustila, plniac vo všetkom vôľu Božiu. Vedela všetko o nešťastnej smrti Judáša, o jeho mukách a mieste jeho uväznenia v pekle; poznala jeho ohnivé lôžko, na ktorom má ležať po celú večnosť ako majster všetkých pokrytcov a vodca všetkých, ktorí zapierajú nášho Vykupiteľa Ježiša Krista, ako v mysli tak v skutkoch, ktorí, podľa proroka Jeremiáša (17, 3), opustili prameň vody živej, t.j. Krista, ktorých mená sú zapísané a zapečatené na zemi, ďaleko od neba, v ktorom sú zapísané mená predurčených. Toto všetko Matka milosrdenstva vedela a horko plakala nad osudom nešťastného apoštola a prosila za blaho ľudí, aby boli chránení od takej veľkej zaslepenosti a hroznej záhuby. Vo všetkom sa však zrovnávala so spravodlivými, tajnými ustanoveniami božskej Prozreteľnosti.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba, Mária.

542. Dcéra moja, žasneš, a to nie bez príčiny, nad tým, čo si sa dozvedela a čo si napísala o nešťastnom osude Judáša a o páde apoštolov, ktorí boli žiakmi školy Kristovej, chovaní na Jeho prsiach, sýtení Jeho učením, príkladom Jeho života a Jeho zázrakmi, ktorí sa tešili z milého a nežného obcovania s Ním a mnohých iných dobrodení, ktoré dostali na môj príhovor. Ale vpravde ti hovorím, keby všetky dietky Cirkvi svätej pozorne uvažovali o tomto príklade, našli by v tom spasiteľné napomenutia pre tento pozemský život a upozornenie na nebezpečenstvá, ktoré ich obklopujú aj pri tých mnohých milostiach a požehnaniach, ktoré stále dostávajú z rúk Pána. Nemôžu tak všetci vidieť Pána telesným zrakom ako apoštoli a obcovať s Ním ako so živým obrazom všetkej svätosti. Apoštoli dostali aj odo mňa mnoho osobných poučení a boli očitými svedkami môjho bezúhonného a svätého jednania; obdržali veľké dôkazy mojej dobrotivosti a lásky, pochádzajúcej priamo od Boha a tečúcej cez mňa do nich, a keď oni, práve vtedy, keď dostávali také milosti, a to v samotnej prítomnosti svojho Boha a Spasiteľa, všetci zabudli na všetko a na všetku povinnosť spolupôsobiť s nimi, kto teda by bol taký smelý a nebál by sa v tomto živote nebezpečenstva večnej záhuby, i keby bol obdržal od Všemohúceho neviem koľko milostí? Oni boli apoštoli,. vyvolení svojím božským Majstrom, pravým Bohom, a predsa jeden z nich klesol hlbšie než ktokoľvek iný z ľudského pokolenia; a ostatní ochabli vo viere, ktorá je základom všetkých cností. Avšak všetko toto sa dialo podľa spravodlivých ustanovení Najvyššieho. Prečo sa teda neboja tí, ktorí nie sú apoštoli, nepracovali toľko v Kristovej škole a nezaslúžili si tak môj príhovor?

543. Čo sa týka Judášovho zatratenia jeho spravodlivého trestu, o tom si napísala dosť, aby sa z toho dalo poznať, k akým koncom môže človek dospieť, ak povolí neprávostiam a diablovi a

nechce počuť a nasledovať hlas milosti. Okrem toho ja ti hovorím, že nielen muky zradného učeníka Judáša, ale aj tých mnohých iných kresťanov, ktorí si sami pripravujú zatratenie a budú poslaní do toho istého miesta trestov, ktoré bolo pre nich aj pre Judáša pripravené od počiatku sveta, sú väčšie, než trápenie mnohých diablov. Lebo môj najsvätejší Syn nezomrel za anjelov, ale za ľudí; ani ovocie a výsledky vykúpenia neboli určené pre diablov, ale výhradne k ľubovoľnému používaniu dietkami Cirkvi skrz sväté sviatosti. Pohŕdanie týmito nesmiernymi milosťami nie je v skutočnosti hriech diablov, ale kresťanov; a preto musia očakávať zvláštny a primeraný trest za toto pohŕdanie. Chyba, že Lucifer a jeho diabli nepoznali Krista ako pravého Boha, je príčinou najväčšieho trápenia, ktoré musia znášať cez celú večnosť. Preto v dôsledku tejto chyby sú plní nenávistí k tým, ktorí boli vykúpení, najmä ku kresťanom, pretože tí majú najväčší prospech z vykúpenia krvou Baránka. Preto sa diabli natoľko snažia pôsobiť na kresťanov, aby na tieto milosti zabúdali a zneužívali ich, aby sa potom v pekle mohli s tým väčšou besnosťou vypomstiť na zlých kresťanoch. Keby nebolo nestranného ustanovenia božskej Spravodlivosti, ktoré určuje muky podľa veľkosti previnenia, diabli by sa na nich pomstili ešte ukrutnejšie. Ale dobrota Pána sa vzťahuje aj na toto miesto a obmedzuje diabolskú zlobu svojou nekonečnou mocou a múdrosťou.

544. Prajem si, moja drahá, aby si podľa pádu jedenástich apoštolov poznala krehkosť ľudskej prirodzenosti, ktorá aj pri takých veľkých milostiach a požehnaniach, aké dostávali od Pána, tak ľahko upadá do návyku hrubej nedbalosti a nevďačnosti, akú prejavili apoštoli útekom od svojho nebeského Majstra, ktorého opustili v duchu pochybností. Ľudia sa vydávajú tomuto nebezpečenstvu v dôsledku svojich pozemských a zmyselných náklonností, ktoré majú ako následok minulých hriechov a návykov, ktoré si utvorili pozemským, telesným a zmyselným životom, prázdnym, bez všetkého duchovného. V dôsledku toho si žiadajú a milujú milosti a dobrodenia Božie iba telesným spôsobom. Akonáhle v nich nenachádzajú také útechy, obracajú sa k zmyselným útechám, sú nimi unesení a strácajú správny pojem o duchovnom živote, pretože naň pozerajú a oceňujú ho iba podľa nízkeho meradla zmyselnosti. Preto apoštoli, hoci ich môj najsvätejší Syn tak vysoko omilostil, dopustili sa takej hrubej nerozvážnosti a hriechu, pretože zázraky, učenie a príklady pôsobili iba na ich city; hoci boli povznesení k spravodlivosti a dokonalosti, pripúšťali, aby na nich účinkovali iba zvonka a preto boli teraz rozrušení pokušením a povolili mu. Jednali ako ľudia, ktorí si dávali málo práce, aby vnikli do tajomstva a do ducha toho, čo videli a počuli v škole svojho Majstra. Týmto príkladom, dcéra moja, a mojím poučovaním, mala by si byť už dobre vycvičená, aby si mohla byť mojou duchovnou učeníčkou a nie pozemskou, aby si vedela pohŕdať iba povrchnosťou aj pri milostiach, ktoré ti udeľuje Pán alebo ja. Keď ich obdržíš, neprilipni iba k tomu, čo je na nich hmotné a zmyselné, ale povznes sa v duchu k tomu, čo je na nich vznešené a duchovné; k tomu, čo sa dá vidieť vnútornými a duchovnými zmyslami a nie zvieracími (1 Kor 2, 14). Keď už len to, čo je iba zmyslové, môže prekážať duchovnému životu, o čo viac to platí o živote, ktorý je úplne pozemský, zvierací a telesný? Teda si iba prajem, aby si zabudla a vymazala zo svojej pamäti všetky obrazy a spomienky na tvory, aby si sa stala spôsobilou prijímať moje spasiteľné naučenia a schopná napodobňovať ma.

Kapitola 15.

Náš Spasiteľ Ježiš Kristus je spútaný ako väzeň a vlečú Ho do domu Annáša; udalosti s tým spojené a čo v tej dobe trpela Jeho najblahoslavenejšia Matka.

545. O utrpení, potupe a smrti nášho Spasiteľa Ježiša Krista by sa malo hovoriť takými živými a pôsobivými slovami, aby vnikali do duše ako dvojsečný meč, prenikajúci naše srdcia najhlbšou bolesťou (Žid 4, 13). Bolesti, aké Pán trpel, neboli obyčajného druhu a nie je taká bolesť, aká bola bolesť Jeho (Plač Jer. 1, 12). Lebo Jeho telo nebolo také, aké sú telá iných ľudí, ani netrpel

Pán za seba, za svoje hriechy, ale za nás a za naše hriechy (1. Petr. 2,21). Preto slová a výroky, ktorými popisujeme Jeho muky a bolesti by nemali byť obyčajné a všedné. Ľutujem, že svojim slovám nemôžem dať dostatočnú silu a nemôžem nájsť slová,. aké si moja duša žiada pre opísanie tohoto tajomstva! Budem teda hovoriť ako najlepšie viem podľa svojich schopností, aké som obdržala, hoci moje schopnosti zoslabujú a umenšujú veľkosť toho, čo som poznala a moje nedostatočné slová nemôžu vyjadriť, čo srdce chápe. Nech živosť a sila viery, ktorú ako dietky Cirkvi poznávame, doplní, čo nedokážu moje slová. Ak sú naše slová iba obyčajné, nech je zato neobyčajný náš súcit a nevšedná naša bolesť; nech naše myšlienky sú najvznešenejšie a naše pochopenie nanajvýš pravdivé, naše uvažovanie čo najhlbšie, vďakyvzdávanie srdečné a naša láska najvrúcnejšia; lebo všetko, čo urobíme, bude veľmi nedostatočné a vzdialené od toho, čo skutočnosť vyžaduje a od toho, čo sme povinní konať ako priatelia a ako dietky prijaté za vlastné Jeho presvätým umučením a smrťou.

546. Keď najtichší Baránok Ježiš bol zajatý a pevne spútaný, viedli Ho zo záhrady do domu najvyššieho kňaza, najprv do domu Annášovho (Jn 18, 13). Hrmotná banda vojakov a sluhov, varovaná zradným učeníkom, ktorý im povedal, že jeho Majster je čarodejník a môže ľahko uniknúť z ich rúk, ak Ho náležíte nespútajú povrazmi a reťazami prv, než sa vydajú na cestu, plní nedôvery urobili všetky možné opatrenia (Mt 14, 44). Lucifer a jeho druhovia temnosti potajomky ich dráždili a podnecovali, aby rozmnožovali svoje bezbožné a svätokrádežné týranie Pána až nad všetky hranice ľudskosti a slušnosti. Pretože to boli ochotní spoluúčastníci Luciferovej zloby, nezabudli sa dopustiť žiadnej urážky proti Osobe svojho Stvoriteľa v medziach, ktoré položil Všemohúci. Sputnali Ho ťažkou železnou reťazou s takou dômyselnosťou, že mal reťaz okolo pásu aj okolo krku. Dva voľné konce pripevnili na veľké kruhy čiže okovy na rukách, ktorými sputnali ruky Pána, Stvoriteľa nebies, anjelov i celého vesmíru. Ruky Mu potom sputnali nie vpredu,. ale vzadu. Túto reťaz priniesli z domu najvyššieho kňaza Annáša, kde slúžila pre dvíhanie padacích dverí väzenia. Museli ju násilne vytrhnúť z miesta a pripevniť na ňu zamykacie okovy. Ale neboli spokojní ani s týmto neslýchane bezbožným spútaním; vo svojej nedôvere pridali ešte dva silné povrazy; jeden uviazali Pánu Ježišovi okolo krku, na prsiach skrížili, naviazali dva veľké uzly, uviazali ho okolo tela a dva voľné konce vpredu ponechali voľne, aby Ho za ne služobníci mohli viesť a cestou Ním rôznymi smermi mykať. Druhý povraz slúžil na spútanie rúk a tiež ho uviazali okolo pása a dlhými koncami dvaja kati mykali Pána zozadu.

547. Takým spôsobom sa Všemohúci a svätý nechal spútať a urobiť bezmocným, ako by bol najväčší zločinec ľudského spoločenstva a najslabší zo všetkých ľudí, lebo vzal na Seba všetky neprávosti a slabosti našich hriechov (Iz 53, 6). Keď Ho sputnávali, bili Ho pritom a hovorili hrubé, urážlivé reči. Ako jedovatí hadi chŕlili zo seba svätokrádežný jed nadávok a rúhania proti Tomu, ktorému sa klaňali anjeli i ľudia a ktorý je velebený na nebi i na zemi. Uprostred strážili Spasiteľa a s veľkým krikom a hlukom opustili záhradu. Jedni ťahali Pána povrazmi dopredu a iní zadržiavali Jeho kroky tak, že mykali povrazmi uviazanými na okovách, ktoré mal na rukách, dozadu. Chvíľkami Ho s neslýchaným násilím nútili utekať dopredu, až padol, a chvíľkami zase Ho mykali dozadu alebo zo strany na stranu, podľa svojich diabolských chúťok. Veľakrát Ho násilne zrazili na zem a pretože mal ruky vzadu zviazané, padol vždy tvárou na zem a následkom toho Jeho tvár bola zranená a rozodratá. Pri týchto pádoch sa Naň vrhli, bili a kopali Ho, šliapali po Ňom, aj po Hlave a po Tvári. Všetky tie diabolské kúsky sprevádzali výskaním a hanebnými urážkami, ako predpovedal prorok Jeremiáš (Jer 3, 30).

548. Po celý čas, keď Lucifer podnecoval týchto služobníkov zla, pozoroval všetky činy a pohyby nášho Spasiteľa, ktorého trpezlivosť podrobil takej skúške, aby prišiel na to, či je Kristus iba človek, lebo tá neistota a úzkosť trápila jeho zlomyseľnú pýchu viac, než všetko ostatné. A keď musel uznať miernosť, trpezlivosť a láskavosť Krista a že pri všetkých tých urážkach a bolestiach stále zachováva bez zmeny a vzrušenia svoju pokojnú dôstojnosť, rozzúril sa pekelný drak, že bol od zlosti ako zmyslov zbavený a so svojimi spoludiablami pokúšal sa chytiť povrazy, aby mohli nimi mykať oveľa silnejšie, než jeho ľudskí spojenci a tak snáď premôcť Spasiteľovu tichosť. Od toho však ho zadržala najblahoslavenejšia Mária, ktorá videla zo svojho úkrytu v jasnom videní všetko, čo robili s Jej božským Synom. Akonáhle Mária spozorovala, čo chce Lucifer urobiť,

použila svoju moc ako Kráľovná a rozkázala mu, aby s tým prestal. Ihneď Lucifera opustila všetka sila, takže nemohol previesť svoj zlý úmysel. Neslušalo sa, aby jeho zloba prispievala ešte priamo k utrpeniu a smrti Vykupiteľa. Bolo však Luciferovi dovolené podnecovať svojich spoludiablov proti Pánovi a tí zasa mali voľnú ruku, aby podnecovali úhlavných nepriateľov Ježišových medzi židmi, lebo títo mali slobodnú vôľu a mohli k tomu privoliť alebo neprivoliť. Lucifer využil túto slobodu v celom rozsahu a preto povedal ostatným zlým duchom: Čo je to za človeka, ktorý nás svojou trpezlivosťou a svojimi skutkami trápi a ničí? Od Adama až doteraz nik nezachoval tak pokojnú myseľ pri tak dlho trvajúcom utrpení. Doteraz sme nenašli u žiadneho smrteľníka takú pokoru a tichosť. Akože môžeme ostať pokojní, keď vidíme na svete taký neobyčajný a mocný príklad, ktorý k Nemu priťahuje iných ľudí? Ak je to Mesiáš, zaiste otvorí nebo a zatvorí cestu, po ktorej sme až doteraz vodili ľudí do večných muk a my budeme premožení a všetky naše plány zničené. Aj keby bol iba obyčajný človek, nemôžem dovoliť, aby zanechal taký príklad ostatným ľuďom. Poponáhľajte sa teda, služobníci mojej veľkej moci, poďte, prenasledujte Ho pomocou Jeho ľudských nepriateľov, ktorí sú povoľní na môj vplyv a prijali niečo z našej vlastnej zúrivej nenávisti."

549. Darca našej spásy, skrývajúc svoju moc, ktorou mohol premôcť svojich nepriateľov, aby naše vykúpenie bolo tým hojnejšie, podroboval sa všetkým následkom bezbožnej zlosti, ku ktorej Lucifer a jeho pekelné hordy podnecovali židov. Za ustavičného týrania viedli Pána zviazaného reťazami do domu Annáša, pred ktorého Ho predviedli ako zločinca hodného smrti. Takým spôsobom spútaných obyčajne predvádzali židia zločincov, ktorí si zaslúžili ten najväčší trest, a teraz použili ten zvyk pre Ježiša, aby tým prehlásili Jeho odsúdenie už pred súdnym výsluchom. Bohaprázdny kňaz Annáš sa posadil pyšne a naduto na vyvýšené miesto, čiže na súdnu stolicu vo veľkej sieni a Lucifer s množstvom zlých duchov sa postavil hneď vedľa neho. Sluhovia a vojaci predviedli pred neho Ježiša zviazaného a sputnaného a povedali: "Konečne tu privádzame toho zlého Muža, ktorý svojím čarodejníctvom a zlými skutkami znepokojoval celý Jeruzalem a Júdsko. Tentoraz Mu jeho kúzelné umenie nepomohlo, aby unikol z našich rúk a moci."

550. Nášho Spasiteľa sprevádzali nesčíselní anjeli, ktorí Ho vyznávali a klaňali sa Mu plní úžasu nad nepochopiteľnými súdmi Jeho múdrosti (Rím 11, 33), podľa ktorých Pán dovolil, aby Ho považovali za hriešnika a zločinca. Nespravodlivý najvyšší kňaz predstieral spravodlivosť a horlivosť pre česť Pána, ktorého chcel dostať o život. Najtichší Baránok mlčal a neotvoril svoje ústa, ako predpovedal prorok Izaiáš (53, 7). Najvyšší kňaz sa Krista panovačne a pyšne pýtal na Jeho učeníkov (Jn 18, 19) a aké učenie hlásal a učil. Túto otázku Mu dal iba preto, aby mohol nesprávne vyložiť Jeho odpoveď, keby bol Ježiš vyslovil nejaké slovo, ktoré by Annášovi poskytlo takú príležitosť. Avšak Majster svätosti, ktorý je Vodcom i Opravcom najmúdrejších (Múdr. 7, 15), obetoval večnému Otcovi to pokorenie, že Ho pred najvyššieho kňaza predviedli ako zločinca a vypočúvali Ho ako prekrucovača Zákona a pôvodcu falošného učenia. Náš Vykupiteľ s pokornou a kľudnou Tvárou odpovedal na otázku o svojom učení: "Ja som hovoril k svetu zjavne; ja som učil vždy v synagóge a v chráme, kde sa všetci židia schádzajú a tajne som nehovoril nič. Prečo sa ma pýtaš? Pýtaj sa tých, ktorí počuli, čo som hovoril; hľa, tí vedia, čo som hovoril." (Jn 18, 20-21). Pretože učenie Krista Pána pochádzalo od Jeho večného Otca, preto prehovoril, aby toto učenie i česť svojho Otca obhájil. Odvolal sa na poslucháčov svojich kázní, za prvé preto, že tí, ktorí Ho teraz obklopovali, by Mu neuverili a prekrucovali by všetko, čo by im povedal, a za druhé, pretože pravda a sila Jeho učenia doporučovala a vtierala sa sama svojou vznešenosťou do myslí aj Jeho najväčších nepriateľov.

551. O apoštoloch Pán nepovedal nič, pretože to pri tejto príležitosti nebolo potrebné a tiež preto, že svojím terajším jednaním príliš dobré svetlo na svojho Majstra nevrhali. Hoci Jeho odpoveď bola taká plná múdrosti a veľmi primeraná na položenú otázku, predsa jeden sluha najvyššieho kňaza vstúpil s pozdvihnutou rukou a drzo uderil Pána Ježiša do Jeho ctihodnej a svätej Tváre so slovami: "Tak odpovedáš veľkňazovi?" Pán prijal túto bezmedznú urážku a modlil sa za onoho človeka, ktorý Ho uderil; a bol ochotný, keby bolo treba nastaviť ešte aj druhé líce pre ďalšiu ranu, konajúc podľa učenia, ktoré sám ľuďom vštepoval (Mt 5, 39). Aby sa však ten krutý, opovážlivý útočník nemohol chvastať svojou bezbožnosťou, Pán mu veľmi pokojne a mierne

povedal: "Ak som zle povedal, dokáž, čo bolo zlé, ale ak dobré, prečo ma biješ?!" (Jn 18, 23). Ó, aký úžasný pohľad pre nebeských duchov! Lebo toto je Ten, pri ktorého čo len zvuku hlasu sa trasú nebeské základy a chveje sa celá obloha! Toto je ten Pán, o ktorom Jób hovorí, že je múdry v srdci a silný v moci; ktože sa Mu kedy postavil na odpor a mal pokoj? On hory prenáša a nevedia tí, ktorí podvracajú v prchkosti svojej; On zemou pohne z vlastného jej miesta, že jej stĺpy budú sa zachvievať. On slnku káže, aby nevychádzalo a pod pečaťou hviezdy zatvára.... On robí veci preveľké, nesmierne, ktorého hnevu žiaden človek nemôže odolať a pred ktorým klonia sa tí, ktorí nesú okršlek zemský (Jób 9, 4-13). Toto je Ten, ktorý z lásky k ľuďom trpezlivo zniesol, aby Ho sluha uderil a poranil Jeho tvár zauchom!

552. Bezbožnosť rúhavého služobníka Pán pokarhal patričnou odpoveďou. Avšak ani toto zahanbujúce pokarhanie, ani hanebná ľahostajnosť najvyššieho kňaza, ktorý dovolil, aby v jeho prítomnosti bola spáchaná taká zločinná krivda, nepohla ním ani ostatnými židmi a nepriviedla ich k miernejšiemu jednaniu s Darcom života. Zatiaľ, čo toto potupné zachádzanie s Pánom pokračovalo, svätý Peter a druhý učeník, ktorý nebol nik iný než svätý Ján, prišli do domu Annáša. Pretože svätý Ján tam bol dobre známy, ľahko si vymohol vstup, kdežto svätý Peter ostal vonku. Neskoršie vrátnička, ktorá poznala svätého Jána, dovolila tiež svätému Petrovi, aby vošiel (Jn 18, 16) aby videli, čo sa stane s Pánom. Obidvaja učeníci ostali v stĺpovej sieni, priliehajúcej k súdnej sieni najvyššieho kňaza. Svätý Peter pristúpil k ohňu, ktorý vojaci zapálili v ohrade blízko siene, pretože bolo v tú noc zima. Slúžka, ktorá tam stála a podívala sa bližšie na svätého Petra, spozorovala, že je zronený. Pristúpila k nemu a poznala, že je učeníkom Ježišovým a povedala: "Či nie si aj ty z učeníkov toho človeka?" (Jn 18, 17). Slúžka túto otázku vyslovila s pohŕdaním a výtkou. Peter vo svojej veľkej slabosti a nerozhodnosti povolil pocitu hanby a prekonaný tiež bázňou, povedal: Nie som Jeho učeníkom." Keď to povedal, odišiel preč z toho miesta, aby sa vyhol ďalšiemu vypytovaniu. A čoskoro na to išiel za svojím Majstrom do domu Kaifáša, kde Ho ešte dvakrát zaprel, ako budem hovoriť ďalej.

553. Petrovo zapretie bolelo Pána viac, než zaucho, ktoré dostal od Annášovho služobníka, lebo tento hriech priamo odporoval Jeho nesmiernej láske, kdežto bolesti a utrpenia boli Mu milé a vítané, pretože nimi mohol zadosťučiniť za naše hriechy. Po prvom Petrovom zapretí Kristus sa zaň modlil k svojmu večnému Otcovi a ustanovil, aby na príhovor blahoslavenej Panny Márie dostal odpustenie aj po treťom zapretí. Veľká Pani, ako som povedala, zo svojej modlitebne pozorovala všetko, čo sa dialo. Pretože mala vo svojom srdci Stolicu milosti a zmiernu obetu svojho Syna a Pána vo sviatostnom spôsobe, obracala sa vo všetkých svojich prosbách a žiadostiach k Nemu a vzbudzovala najhrdinskejšie úkony súcitu, vďaky, klaňania a úcty. Horko plakala pre Petrovo zapretie a neprestala, kým nespozorovala, že Pán mu neodoprie potrebnú pomoc, aby mohol po svojom páde povstať. Najčistejšia Matka cítila tiež všetky rany a muky svojho Syna na tých miestach svojho panenského tela, na ktorých trpel Spasiteľ. Keď bol Pán spútaný reťazami a povrazmi, cítila v zápätí také veľké bolesti, že Jej pod nechtami presakovala krv, ako by Jej ruky boli skutočne sputnané a zmačkané; a podobným spôsobom cítila na svojom Tele aj iné rany. Ako tieto muky pribúdali, tak pribúdali bolesti aj v Jej srdci, keď videla Krista Pána tak veľmi trpieť, takže od bolesti ronila krvavé slzy. Pocítila to zaucho práve tak, ako by tá svätokrádežná ruka bola udierila súčasne Jej Syna aj Ju. Pri tejto hriešnej potupe a rúhavej urážke spôsobenej Pánovi, vyzvala svojich svätých anjelov, aby spoločne s Ňou chválili a velebili svojho Stvoriteľa zo súcitu nad urážkami, ktoré Mu spôsobovali hriešnici a s veľkým zármutkom a žialom sa zhovárala s anjelmi o príčine svojho súženia a zármutku.

Poučenie, ktoré mi udelila veľká Pani a Kráľovná.

554. Dcéra moja, si povolaná a pozvaná, aby si vykonala veľké skutky v dôsledku božského osvietenia, ktoré si dostala o tajomstvách utrpenia môjho najsvätejšieho Syna aj o utrpení mojom, ktoré sme trpeli za ľudské pokolenie a pre poznanie, ktoré si dostala o malej náhrade, ktorú za všetky naše bolesti dostávame od bezcitných a nevďačných ľudí. Aj ty doteraz žiješ v smrteľnom tele a si podrobená tejto nevedomosti a slabosti; ale moc pravdy ťa teraz pohnala k veľkému obdivu, zármutku a súcitu nad nedostatkom pozornosti a záujmu, aký javia pozemšťania k týmto

veľkým tajomstvám a nad stratou, ktorú trpia v dôsledku svojej vlažnosti a ľahostajnosti. Čo si teda myslia anjeli a svätí a čo si myslím aj ja, keď vidím tento svet i všetkých veriacich v takom nebezpečnom a hroznom stave ľahostajnosti, hoci majú umučenie a smrť môjho božského Syna pred očami a mňa majú za Matku a Prímluvkyňu a majú príklad v Jeho i mojom najčistejšom živote? Vpravde ti hovorím, moja najdrahšia dcéra, jedine moja prímluva a zásluhy Syna Božieho, ktoré obetujem večnému Otcovi, sú vstave, aby oddialili tresty a skrotili Jeho hnev, zadržali skazu sveta a prísne tresty, ktoré si zaslúžia dietky Cirkvi, ktoré poznajú Jeho vôľu, ale neplnia ju (Jn 15, 15). Som však veľmi rozhorčená, že nachádzam tak málo ľudí, ktorí majú so mnou súcit a snažia sa potešiť môjho Syna v bolestiach, ako hovorí Dávid (Ž 68, 21). Táto tvrdosť srdca im spôsobí veľké zahanbenie pri poslednom súde, lebo vtedy poznajú s veľkou ľútosťou, ktorou už nič nenapravia, nielen že boli nevďační, ale aj neľudskí a krutí k môjmu božskému Synovi, ku mne, aj k sebe.

555. Uvažuj, moja najdrahšia, o svojej povinnosti a povznes sa nad všetky pozemské veci, i nad seba samú; lebo ja ťa pozývam a volám, aby si ma napodobnila a nasledovala do samoty a opustenosti, v ktorej ma zanechali tvorovia, ktorým môj Syn aj ja sme stále udeľovali tak mnohé požehnania a milosti. Uvažuj vo svojom srdci, čo to stálo Pána, aby zmieril ľudstvo s večným Otcom (Kolos 1, 22) a opäť im vydobyl Jeho priateľstvo. Plač a trúchli nad tým, že tak mnohí žijú vo veľkej zábudlivosti a tak mnohí sa z nich zo všetkých síl namáhajú, aby zničili a stratili, čo bolo kúpené Krvou samého Boha a čo ja hneď od svojho počatia som sa snažila a doteraz sa snažím získať pre ich spasenie. Vzbuď vo svojom srdci najhlbšiu ľútosť nad tým, že v Jeho svätej Cirkvi je tak veľa nasledovníkov pokryteckých a svätokrádežných kňazov, ktorí pod plášťom klamnej zbožnosti stále odsudzujú Krista, a že pýcha a prepych s inými veľkými neprávosťami bývajú povyšované k autorite a vychvaľované, kdežto pokora, pravda, spravodlivosť a všetky cnosti sú potlačované a znižované a vládne hrabivosť a márnivosť. Málokto pozná Kristovu chudobu a ešte menej je tých, ktorí sa jej pridržiavajú. V dôsledku bezbožnej ctižiadosti mocných tohoto sveta sa svätej viere prekáža a nerozširuje sa medzi národmi; u mnohých katolíkov je viera nečinná a mŕtva; a čo by malo byť živé, je blízko k smrti a večnému zahynutiu. Na rady svätého evanjelia sa zabúda, po prikázaniach Pána sa šliape, láska takmer vymrela. Môj Syn a pravý Boh trpezlivo a ticho nastavuje svoje líce, aby Ho zauškovali a zraňovali (Plač Jer 3, 30). Kto odpúšťa urážky preto, aby Ho napodobnil? Práve opak toho je vo zvyku, je to zákon tohoto sveta, a to nielen u neveriacich, ale aj u dietok viery a svetla.

556. Prajem si, aby si v poznávaní týchto hriechov napodobňovala ma v tom, čo som robila pri umučení a po celý svoj život, najmä konaj cnosti smerujúce proti týmto neprávostiam. Ako vynáhradu za ich rúhanie som velebila Boha; za ich prísahy som Ho chválila; za ich neveru vzbudzovala som úkony viery a podobne som konala proti všetkým ostatným hriechom, ktoré páchali. A to si prajem tiež od teba, kým budeš žiť na tomto svete. Vyhýbaj sa tiež nebezpečnému styku s tvormi, poučená príkladom svätého Petra, lebo nie si silnejšia, než bol tento Kristov apoštol; a keď vo svojej slabosti klesneš, ihneď oplakaj svoj hriech a hľadaj môj príhovor. Za svoje chyby dávaj vynáhradu trpezlivosťou v súženiach; prijímaj ich s radostnou mysľou a bez nepokoja, nech už sú akékoľvek, či je to nemoc alebo obtiaže pochádzajúce od tvorov, alebo ktoré vznikajú s protivenia sa tela duchu, alebo zo zápasu s viditeľnými alebo neviditeľnými nepriateľmi. Pri všetkých týchto veciach môžeš trpieť a musíš ich znášať s vierou, nádejou a s veľkomyseľným zmýšľaním. Upozorňujem ťa, že nie je žiadne prospešnejšie a užitočnejšie cvičenie pre dušu, než keď niečo trpí, lebo utrpenie poskytuje svetlo, vyvádza z klamu, odlučuje srdce od viditeľných vecí a pozdvihuje ho k Pánovi. Tým, ktorí trpia, vyjde Pán v ústrety, pretože je s trpiacimi a poskytuje im svoju ochranu a pomoc (Ž 40, 13).

Kapitola 16.

Krista vlečú do domu Kaifášovho, kde Ho krivo obvinia a spytujú sa, či je Syn Boží; svätý Peter Ho zapiera po druhý raz a po tretí; čo pri tom všetkom robila najblahoslavenejšia Mária.

557. Keď sa Pánu Ježišovi vyposmievali, poslal Ho Annáš sputnaného ku kňazovi Kajfášovi, ktorý bol Annášovým zaťom, a toho roku úradoval ako knieža a najvyšší kňaz; boli u neho zhromaždení zákoníci a poprední židovskí mužovia, aby vymohli odsúdenie najnevinnejšieho Baránka (Mt 26, 57). Nepremožiteľná trpezlivosť a tichosť Pána všetkých cností (Ž 23, 10) ohromila pekelných duchov, že boli preto plní zmätku a tak veľkej zlosti, že sa to nedá slovami popísať. Pretože nemohli vniknúť do vnútornej svätyne Jeho človečenstva a keď nepozorovali na najtichšom Pánovi žiadne nezriadené hnutie ani znak sťažnosti, ani žiadne vzdychanie, ba ani najmenšiu snahu po nejakej ľudskej úľave, čím obyčajne skúmali srdce iných ľudí, to pekelného draka najviac trápilo a prekvapovalo, ako niečo úplne nové a neslýchané u slabých, nedokonalých smrteľníkov. Preto vo svojej zlosti zdvojnásobil dráždenie zákonníkov a kňazských služobníkov proti Nemu a prinútil ich k tomu, že Pána zasypávali hanobnými urážkami a tupením. Vo všetkom, čo im diabol vnukol, ukazovali sa veľmi horliví a vykonávali to do tej miery, do akej to božská vôľa pripúšťala.

558. Celá zberba pekelných duchov a nemilosrdných nepriateľov Kristových opustila Annášov dom a vliekla nášho Spasiteľa ulicami k domu Kaifáša, pričom Ho ustavične týrali s hanebnou zlosťou a krutosťou. Najvyšší kňaz a všetci u neho zhromaždení vybuchli v hlasný, potupný smiech, keď uzreli Ježiša, ktorého priviedli pred nich za veľkého hluku a bol teraz podrobený ich moci a súdu, bez nádeje na únik. Ó, bláznovstvá a nevedomosti pekelné a zaslepená nerozumnosť smrteľníkov! Akú nesmiernu vzdialenosť vidím medzi chovaním Najvyššieho a vaším! Práve vtedy, keď Kráľ slávy ako Pán všetkých cností a mocný v boji (Ž 23, 8) víťazí nad neprávosťami, smrťou a nad všetkými hriechmi svojimi cnosťami, trpezlivosťou, pokorou a láskou, svet sa chvastá, že Ho premohol a podrobil svojej nadutosti a pyšnej domýšľavosti! Aké celkom iné myšlienky mal Kristus, náš Pán, než služobníci neprávostí! Darca života obetoval večnému Otcovi víťazstvo, ktoré získal nad hriechom svojou tichosťou a pokorou; modlil sa za kňazov, zákonníkov a služobníkov, dávajúc svoju trpezlivosť a bolesti ako vynáhradu za ich prenasledovanie a ospravedlňoval ich, že sú nevedomí. Tie isté modlitby a prosby vysielala súčasne Jeho blahoslavená Matka za svojich nepriateľov i za nepriateľov svojho božského Syna; nasledovala a napodobňovala tak Pána vo všetkom Jeho jednaní, lebo - ako som už mnohokrát povedala - videla všetko, ako by bola prítomná osobne. V jednaní Syna a Matky bola krásna zhoda a obdivuhodná harmónia a súlad, nanajvýš príjemný očiam večného Otca.

559. Najvyšší kňaz Kaifáš, plný hroznej nenávisti proti Pánovi života, sedel na svojom sudcovskom tróne. Boli s ním aj Lucifer a jeho diabli, ktorí prišli z domu Annáša. Zákoníci a farizeji ako krvilační vlci obklopili mierneho Baránka; všetci boli plní radosti, akú cíti človek, ktorý vidí predmet svojej nenávisti zahanbený a ponížený. Po spoločnej dohode hľadali svedkov, ktorých by mohli podplatiť, aby falošne svedčili proti nášmu Spasiteľovi (Mt 26, 59). Tí, ktorých získali, vystupovali, aby vyslovovali svoje obvinenia a svedectvá, ale ich svedectvá sa nezrovnávali a žiadne z tých lživých obvinení nebolo vhodné a nemohlo byť dokázané, lebo sama Jeho prirodzenosť bola nevinná a svätá (Mk 14, 59; Žd 7, 26). Aby neboli porazení, priviedli ešte ďalších dvoch svedkov, ktorí svedčili, že počuli, ako Ježiš hovoril, že môže zboriť chrám Boží, postavený rukou ľudskou a za tri dni postaví iný, nie rukou ľudskou urobený (Mk 14, 58). Ani toto svedectvo nemalo veľkú cenu, ale predsa na ňom založili svoje obvinenie, že si prisvojuje božskú moc. Keby toto svedectvo nebolo samo osebe falošné a keby ten výrok bol vyslovil všemohúci Pán, bol by úplne pravdivý a nemohol byť ani domýšľavosťou, ani falšou; avšak Pán nepovedal tieto slová ohľadne hmotného chrámu Božieho, ako to svedkovia chceli nahovoriť. Vtedy, keď Pán vyhnal predavačov a kupujúcich z chrámu a spytovali sa Ho akou mocou to robí, odpovedal: "Zrušte tento chrám," to je: zrušte toto sväté človečenstvo a tretí deň ho obnovím, čo skutočne tiež urobil pri svojom zmŕtvychvstaní, aby tým dosvedčil svoju božskú moc.

560. Náš Spasiteľ neodpovedal ani slovo na všetky tie ohovárky a lži, ktoré boli vyslovené proti Jeho nevinnosti. Kaifáš popudený trpezlivou mlčanlivosťou Pána vstal a povedal: "Prečo neodpovedáš na to, čo tak mnoho svedkov svedčí proti Tebe?" Pán však ani na to nič neodpovedal, lebo Kaifáš i všetci ostatní nielen že neboli ochotní Mu uveriť, ale úskočne chceli použiť Jeho odpoveď k ohovárke a k uspokojeniu ľudu pri svojom ďalšom jednaní proti Galilejskému, aby sa o

nich nemyslelo, že Ho odsúdili na smrť bez príčiny. Toto pokorné mlčanie, ktoré by malo uspokojiť zlostného kňaza, ešte viac ho podráždilo a to preto, že sa tým zmaril jeho zlý zámer. Lucifer,. ktorý podnecoval najvyššieho kňaza i všetkých ostatných, bedlivo pozoroval jednanie Spasiteľa. Avšak úmysel draka bol iný, než najvyššieho kňaza; drak chcel Pána iba popudiť, alebo počuť od Neho nejaké slovo, podľa ktorého by mohol zistiť, či je skutočne Bohom.

561. Pre ten účel satan rozdráždil Kaifáša až do najvyššej zúrivosti, ktorý s veľkým hnevom a pýchou sa spýtal Pána Ježiša: "Zaprisahám Ťa na živého Boha, aby si nám povedal, či si Mesiáš, Boží Syn? (Mt 26, 63). Táto otázka najvyššieho kňaza zaiste ho hneď usvedčila z najväčšej pošetilosti a hrozného rúhania, lebo ak bola úprimná, vtedy dovolil, aby Kristus bol postavený pred súd s neistotou, či je pravým Bohom alebo nie je, a tým sa dopustil hrozného a odvážneho zločinu. Pochybnosť v takom prípade mala sa riešiť celkom iným spôsobom, ktorý by sa zhodoval s požiadavkami zdravého rozumu a spravodlivosti. Keď Kristus, náš Spasiteľ počul, že Ho zaprisahal na živého Boha, v duchu sa klaňal Tomu a velebil Toho, ktorého sa dovolávali tak svätokrádežné pery. Pán preto z úcty k menu Božiemu odpovedal: "Ty si povedal; Ja som. Ale hovorím vám: Odteraz uvidíte Syna človeka, (ktorý som Ja), sedieť po pravici Moci a prichádzať na nebeských oblakoch." (Mt 26, 64). Táto božská odpoveď mala rôzne účinky na diablov a na ľudí. Lucifer a jeho diabli ju nemohli zniesť a okamžite pocítili vyššiu Moc, ktorá ich zvrhla do priepasti pekelnej a drvila ich pravdou, ktorú obsahovali. A neboli by sa odvážili priblížiť sa opäť ku Kristovi, nášmu Spasiteľovi, keby ich božská Prozreteľnosť nebola nechala upadnúť opäť do pochybností, či ten človek, Kristus, povedal pravdu, alebo sa iba chcel takým spôsobom dostať z rúk Židov. Táto neistota im dodala novú odvahu a preto prišli ešte raz na bojisko. Konečné víťazstvo nad diablami bolo vyhradené až samému krížu, na ktorom mal Spasiteľ premôcť ich aj smrť, ako prorokoval Zachariáš a ako uvidíme neskoršie.

562. Avšak najvyšší kňaz, rozhnevaný odpoveďou Pána, namiesto toho, aby sa na ňu pozeral ako na rozlúštenie svojej pochybnosti, povstal znovu z kresla a roztrhnúc si rúcho na znak horlivosti za česť Božiu, zvolal: "Rúhal sa! Načo ešte potrebujeme svedkov? Sami ste teraz počuli rúhanie. Čo na to poviete? (Mt 26, 65). Skutočné rúhanie bolo však v tých Kaifášových slovách, pretože poprel pravdu, že Kristus je Syn Boží už svojou prirodzenosťou a pripisoval Božskej Osobe hriešnosť, ktorá naprosto odporuje Jeho prirodzenosti. Tak pochabé jednal tento zlomyseľný kňaz, ktorý mocou svojho úradu mal poznať a prehlásiť všeobecnú pravdu. Stal sa sám ohavným rúhačom, keď prehlásil, že Ten, ktorý je svätosť sama, sa rúhal. Predtým pod vplyvom diabla zneužil svoj úrad tým, že prorokoval, že je lepšie, aby zomrel jeden človek, než aby zahynul všetok ľud a teraz mu jeho hriechy nedali pochopiť svoje vlastné proroctvo. Pretože príklad a mienka kniežat a prelátov povzbudzuje pochlebovačnosť a ochotu nižších, celé zhromaždenie bezbožných bolo proti Spasiteľovi rozjatrené a preto všetci kričali: "Hoden je smrti!" (Mt 26, 66), "nech zomrie!" Podráždení diabolskou zlosťou vrhli sa na najtichšieho Majstra a vylievali si na Ňom svoj hnev. Niektorí Ho bili do tváre, iní Ho kopali, trhali Mu vlasy a fúzy, pľuvali do Jeho úctyhodnej tváre, dávali Mu zauchá, čo sa medzi Židmi robievalo iba najväčším zločincom.

563. Ľudia sa nikdy nedopúšťali takých hrozných urážok a potupovaní, akými zahrňovali nášho Vykupiteľa. Svätý Lukáš a svätý Marek hovoria, že Židia a kati zahaľovali Jeho tvár a fackali, i päsťami Ho bili a hovorili pritom: Proroku, prorokuj nám, kto Ťa uderil? - Príčinou tohoto jednania bolo isté tajomstvo, najmä tá radosť, s akou náš Spasiteľ znášal všetky tieto urážky a rúhania (ako budem hneď rozprávať), ktoré spôsobili, že Jeho obličaj žiaril neobyčajnou krásou a preto sa týchto služobníkov zla zmocnil neobyčajný úžas a zmätok. Snažili sa to pripisovať čarodejníctvu a kúzelníctvu a preto vo svojej nízkosti a zlých sklonoch zakrývali tvár Pána nečistou handrou, aby nevideli Jeho božské svetlo a mohli si smelšie na Ňom vyliať svoju diabolskú zlosť. Všetku tú potupu, pohany, urážky a bitie videla aj cítila najsvätejšia Panna a ich rany Jej spôsobovali tie isté bolesti a zraňovali Ju na rovnakých miestach tela a v tej istej dobe, kedy ich dávali Pánovi. Rozdiel bol iba v tom, že zauchovanie a týranie robili Židia priamo Pánovi, avšak Jeho prečistej Matke boli na Jej snažnú prosbu zázračným spôsobom spôsobované Všemohúcim. Podľa prirodzeného zákona prudkosť Jej vnútorných bolestí bola by zavinila Jej smrť, keby Ju

nebola posilňovala moc Pána, aby mohla pokračovať v utrpení so svojím milovaným Synom a Pánom.

564. Ľudský rozum a schopnosti nemôžu zmerať vnútorné úkony, ktoré náš Spasiteľ konal pri tomto barbarstve a neslýchanom týraní. Jedine presvätá Mária ich plne chápala, aby ich mohla nanajvýš dokonale napodobňovať. Ale pretože božský Majster prežíval teraz na svojej vlastnej Osobe, ako veľmi budú potrebovať súcit tí, ktorí Ho mali nasledovať a zachovávať Jeho učenie, preto sa tým viac snažil, aby pre nich získal milosť a požehnanie pre také príležitosti, v ktorých ich učil svojím vlastným príkladom úzkej ceste dokonalosti. Pri tých urážkach a mukách, aj pri nasledujúcich, Pán ustanovil pre svoje dokonalé a vyvolené duše blahoslavenstvá, ktoré im pred nedávnym časom prisľúbil. Pozeral na chudobných duchom, ktorí Ho budú v tejto cnosti nasledovať a povedal: "Blahoslavení ste, že ste zbavení pozemských majetkov, lebo svojím umučením a smrťou vám odkazujem nebeské kráľovstvo ako bezpečný a istý majetok dobrovoľnej chudoby. Blahoslavení ste, ktorí ticho znášate prenasledovania a protivenstvá, lebo okrem útechy, že ste Ma nasledovali, budete vládnuť nad pôdou sŕdc a nad dobrou vôľou ľudí ich pokojným obcovaním a pôvabom ich cností. Blahoslavení, ktorí rozsievate s plačom a slzami, lebo v nich obdržia chlieb porozumenia a života a potom budú zberať ovocie večnej radosti a blaženosti."

565. "Blahoslavení sú tiež tí, ktorí lačnia a smädia po spravodlivosti a pravde, lebo Ja im získam uspokojenie presahujúce ďaleko ich túžby ako v kráľovstve milosti, tak v kráľovstve slávy. Blahoslavení, ktorí ma nasledujú tým, že ponúkajú odpustenie a priateľstvo a súcitne ľutujú tých, ktorí ich urážajú a prenasledujú, lebo Ja im sľubujem plnosť milosrdenstva od môjho Otca. Blahoslavení budú čistého srdca, ktorí ma napodobňujú križovaním svojho tela preto, aby zachovali čistotu svojej duše. Sľubujem im videnie pokoja a môjho Božstva, keď sa mi stanú podobní, že ma budú požívať. Blahoslavení sú pokojní, ktorí sa vzdávajú svojho práva, nekladú odpor zlomyseľným a jednajú s nimi s úprimným a kľudným srdcom bez pomsty; tých budú nazývať mojimi deťmi, pretože napodobňujú môjho večného Otca a ja ich zapíšem do svojej pamäti a do svojej mysle ako synov prijatých za vlastných. Tí, ktorí trpia prenasledovanie pre spravodlivosť, budú blahoslavení dedičia môjho nebeského kráľovstva, pretože trpia so mnou; a kde som Ja, budú tiež oni na večnosti. Radujte sa, chudobní, potešte sa, ktorí trpíte alebo budete trpieť. Chváľte sa svojím údelom, vy malí a opovrhovaní týmto svetom, ktorí trpezlivo znášate poníženie, znášajte ho s vnútornou radosťou, lebo všetci ma nasledujete na ceste pravdy. Zriekajte sa márnivostí, opovrhujte okázalosťami a namyslenosťou falošného a klamného Babylonu; Prechádzajte cez oheň a vodu utrpenia, kým nedosiahnete mňa, svetlo, pravdu a vášho Vodcu, ktorý vás povediem k večnému odpočinku a občerstveniu."

566. Takýmito božskými úkonmi a túžbami pre dobro hriešnikov sa náš Pán zaoberal, keď Ho obklopovali zlomyseľní nepriatelia ako hladní psi (Ž 21, 17), ktorí Ho prenasledovali a zasypávali urážkami, týraním, rúhaním a ranami. Panna Mária, ktorá veľmi pozorne sledovala všetko, čo sa odohrávalo, sprevádzala Ho vo všetkých Jeho úkonoch a prosbách a vysielala tie isté prosby za Jeho nepriateľov, aké vysielal Jej najsvätejší Syn. Vzala si na starosť všetky požehnania, ktoré Jej Syn uštedril spravodlivým a predurčeným a stala sa ich Matkou, pomocníčkou a ochrankyňou. V mene týchto všetkých zložila chválospevy vďaky za to, že Pán určil také vysoké postavenie v kráľovstve milosti tým, ktorí sú chudobní a týmto svetom opovrhovaní. Pre tú príčinu, i kvôli tomu, čo neskoršie videla v duši Kristovej, znovu si zvolila prácu, opovrhnutie, utrpenie a bolesti za svoj údel v dobe umučenia Pána aj pre zbytok svojho života.

567. Svätý Peter nasledoval Pána Ježiša z domu Annášovho do domu Kaifášovho, ale z opatrnosti išiel opodiaľ za zástupom nepriateľov pre strach pred Židmi, že by aj jeho mohli zajať. Túto bázeň čiastočne potlačovala jeho láska k Majstrovi a prirodzená srdnatosť. Vo veľkom zástupe ľudí, ktorí vchádzali i vychádzali z domu Kaifášovho a vo tme nebolo apoštolovi ťažké dostať sa do domu Kaifášovho. Ale podobne ako u Annáša, tak aj tu vrátnička, ktorá stála pri dverách vedúcich do nádvoria, všimla si svätého Petra a hneď išla k vojakom, ktorí neďaleko stáli pri ohni a povedala im: "Tento človek je jeden z tých, ktorí chodili s Ježišom Nazaretským." A jeden z nich povedal: "Ty si iste Galilejčan a jeden z nich." Svätý Peter zaprel a dodal s prísahou, že nebol učeníkom Ježišovým a hneď odišiel od skupiny stojacej pri ohni. Ale túžil vidieť koniec a hoci odišiel z

nádvoria, ostal ešte opodiaľ. Jeho prirodzená láska a súcit s Pánom ešte ho zadržiavali na mieste, odkiaľ videl Pána, ako veľmi trpí. Tak obchádzal skoro hodinu, niekedy sa približoval k súdnej sieni a niekedy sa vzdiaľoval, až ho poznal Malchov príbuzný a povedal mu: "Aj ty si Galilejčan a učeník Ježiša, videl som ťa s Ním v záhrade." Peter sa domnieval, že bol prezradený a zachvátil Ho ešte väčší strach a začal s prísahou tvrdiť a preklínať sa, že toho Človeka nepozná (Mt 26, 72). A hneď potom kohút zaspieval druhý raz. Tak sa do písmena splnilo, čo božský Majster Petrovi predpovedal, že prv než kohút dvakrát zaspieva, trikrát Ho zapre.

568. Pekelný drak sa veľmi snažil svätého Petra zničiť. Bol to Lucifer, ktorý pohnul tie dve slúžky, ktoré ľahšie podľahli jeho vplyvu a potom vojakov, aby obťažovali apoštola svojou pozornosťou a otázkami. A zároveň, akonáhle videl Petrovu nebezpečnú nerozhodnosť a zmenu mysle, ukazoval mu v živých predstavách kruté muky, aké mu hrozia. Pre toto pokušenie Peter Pána najprv jednoducho zaprel, pri druhom zapretí už pridal prísahu a pri treťom sa zaklínal a prisahal. Tak padal z jedného hriechu do druhého, vždy ťažšieho, povoľujúc tak krutému prenasledovaniu svojich nepriateľov. Keď však teraz svätý Peter počul zaspievať kohúta, rozpamätal sa na výstrahu svojho Božského Majstra (Lk 22, 61). Kráľovná neba vo svojej nežnej láske sa za neho prihovorila a Pán naň pohliadol očami nekonečného milosrdenstva. Zo svojej modlitebne vo večeradle sledovala Petrove zapretie i so všetkými jeho okolnosťami a príčinami, ktoré ho doviedli k takému hlbokému pádu. Videla, ako ho stiesnil prirodzený strach a ešte viac nemilosrdné Luciferove útoky. Vrhla sa na zem a so slzami prosila za Petra, poukazovala na jeho krehkosť a dovolávala sa milosrdenstva svojho božského Syna. Pán sám pohnul Petrovým srdcom a pomocou svetla, ktoré mu zoslal, láskavo ho pokarhal a vyzval, aby uznal svoj pád a oplakával svoj hriech. Svätý apoštol ihneď opustil dom najvyššieho kňaza a prepukol v horký plač z veľkej ľútosti nad svojím hriechom. Aby sa mohol z horkosti svojho srdca voľnejšie vyplakať, odišiel do jaskyne, ktorá sa až doteraz nazýva jaskyňou spievajúceho kohúta. Tam prúdmi sĺz vylieval svoju bolesť a zahanbenie. Po uplynutí troch hodín boli mu hriechy odpustené; po celý ten čas dostával sväté vnuknutia a povzbudzovania, až sa opäť navrátila milosť. Najčistejšia Matka a Kráľovná poslala k Nemu jedného svojho anjela, ktorý ho tajne tešil a povzbudzoval k nádeji na odpustenie, aby snáď neodďaľoval úplné odpustenie pre nedostatok dôvery v dobrotu Božiu. Matka Božia prikázala anjelovi, aby sa mu neukazoval, pretože apoštol sa iba nedávno dopustil hriechu. Preto anjel splnil svoje poslanie bez toho, aby ho apoštol zazrel. Svätého Petra tieto vnuknutia potešili a posilnili v jeho veľkom zármutku a tak príhovorom najsvätejšej Márie dosiahol úplné odpustenie.

Poučenie, ktoré mi dala veľká Kráľovná a Pani.

569. Dcéra moja, tajuplné tajomstvo trpezlivosti môjho Syna, s akou znášal všetku potupu a urážky, je zapečatená kniha, ktorú možno otvoriť a pochopiť iba božským osvietením. Ty si ju pochopila, pretože bola pre teba čiastočne otvorená, hoci pre svoje obmedzené schopnosti píšeš o tom oveľa menej, než si videla. Pretože však ti toto tajomstvo v skrytosti tvojho srdca bolo objasnené a ozrejmené, preto si prajem, aby tam bolo tiež zapísané a aby si pomocou tohoto živého príkladu študovala túto božskú vedu, ktorej ťa telo a krv nemôžu naučiť. Lebo svet nepozná, ani si nezaslúži poznať túto vedu. Táto filozofia spočíva v tom, že poznáme a milujeme šťastný údel chudobných, pokorných, prenasledovaných, opovrhovaných a tie, ktoré deti márností nepoznajú. Túto školu založil vo svojej Cirkvi môj najsvätejší, milovaný Syn, keď oznámil a ustanovil osem blahoslavenstiev (Mt 5, 2-10). Neskoršie, keď sám prijal všetky utrpenia svojho umučenia, stal sa naším učiteľom, ktorý konal to, čo učil, ako si sama videla. Avšak napriek tomu, hoci sa to katolíkom stavia pred oči a môžu to po celý život zreteľne čítať v tejto knihe života, je iba veľmi málo a poriedko duší, ktoré prichádzajú do tejto školy a študujú túto knihu, avšak blúdiacich a pochabých je nespočetné množstvo, ktorí pre svoju neochotu poučiť sa, si nevšímajú túto vedu.

570. Chudobou všetci pohŕdajú a túžia po bohatstve a nik nie je ochotný uznať svoju prázdnotu. Nekonečný počet je tých, ktorí sa nechávajú uniesť hnevom a pomstychtivosťou a zavrhujú miernosť. Málo je tých, ktorí oplakávajú svoju skutočnú biednosť a skoro všetci vyhľadávajú iba pozemské útechy. Zriedka kto miluje spravodlivosť a jedná úprimne so svojimi blížnymi. Milosrdenstvo takmer vymrelo, čistota srdca je poškvrnená a porušená, mier je

obmedzovaný. Nik neodpúšťa, nik nechce trpieť pre spravodlivosť ani to najmenšie trápenie a bolesť, ktoré každý spravodlivo zaslúžil. Tak, moja najdrahšia, je málo tých, ktorí dosiahnu požehnanie, ktoré prisľúbil môj Syn a ja. Často učitelia pravého náboženstva popudzujú spravodlivý hnev Všemohúceho, pretože majú pred zrakom živý príklad svojho Majstra a žijú skoro ako pohania, ba mnohí z nich vedú ešte horší život, než pohania, to sú skutočne tí, ktorí opovrhujú ovocím vykúpenia, ktoré poznali a vyznávajú. V zemi svätých páchajú bezprávie (Iz 26, 10) a robia sa nehodní liekov, ktoré sa im predkladajú s hojnejším milosrdenstvom.

571. Od teba, dcéra moja, žiadam, aby si pracovala statočne pre toto požehnanie tak, že sa budeš snažiť dokonale ma nasledovať podľa milosti, ktorá ti bola udelená takým hlbokým porozumením tejto náuky, ktorá je skrytá pred múdrymi a opatrnými tohoto sveta (Mt 11, 25). Zo dňa na deň ti zjavujem nové tajomstvá z mojej múdrosti, aby si ich trvalé uložila vo svojom srdci a mohla vztiahnuť svoju ruku k statočným skutkom (Prísl. 31, 19). A teraz ti poviem o cvičení, ktoré som ja konala a v ktorom ma do istej miery môžeš nasledovať. Už vieš, že od prvého okamihu môjho života bola som milosti plná, bez najmenšej škvrny alebo následkov dedičného hriechu. Skrz túto zvláštnu výsadu bola som požehnaná vo všetkých cnostiach a necítila som nechuť alebo odpor k tomu, aby som ich konala a konala som ich bez vedomia, že by som bola povinná zadosťučiniť za svoje hriechy. Avšak božským osvietením som bola poučená, že podľa prirodzenosti som dcéra Adamova, ktorý zhrešil a preto som sa cítila povinná pokorovať sa až do prachu, ačkoľvek som nemala žiaden podiel na tom hriechu. A pretože som mala tie isté zmysly ako tí, ktorí zmyslami zhrešili a ktoré tak ak vtedy, až doteraz sú v ľudskej prirodzenosti činné, pokladala som si za povinnosť umŕtvovať ich, pokorovať ich a odopierať im požívanie toho, čo im prirodzene patrí, a to iba pre ten svoj pôvod od Adama. Jednala som ako najvernejšia dcéra rodiny, ktorá prevzala na seba dlh svojho otca a svojich bratov, akoby bol jej vlastný, hoci nemala na tom žiaden podiel, že dlh urobili; snaží sa však tým horlivejšie dlžobu splatiť, čím viac miluje svoju rodinu a čím viac sú neschopní zaplatiť ho sami a nedopraje si žiaden oddych, kým sa jej to nepodarí. Tak som robila ja voči celému ľudskému pokoleniu, ktorého biedu a hriechy som oplakávala. Pretože som bola dcéra Adamova, umŕtvovala som svoje zmysly a schopnosti, ktorými ľudia zhrešili a pokorovala som sa ako človek, ktorý zhrešil a previnil sa hriechom neposlušnosti, hoci som ho vôbec nemala. Toto všetko som robila nielen za Adama, ale za všetkých, ktorí podľa prirodzenosti sú moji bratia. Ty ma ovšem nemôžeš nasledovať za podobných podmienok, pretože si podielničkou na ich hriechu a previnení. Ale ja ti ukladám za povinnosť, aby si bezprestania pracovala a namáhala sa za seba i za svojich bližných a pokorovala sa až do prachu, pretože skrúšené a pokorné srdce zvoláva z neba od božskej Dobroty zmilovanie.

Kapitola 17.

Čo trpel náš Spasiteľ odkedy Ho zaprel svätý Peter až do rána a aký veľký bol zármutok Jeho najsvätejšej Matky.

572. Svätí evanjelisti obchádzajú mlčaním všetko, čo a kde trpel náš Spasiteľ po týraní, ktoré prežil v dome Kaifáša a potom, keď Ho svätý Peter zaprel a všetci pokračujú až udalosťami, ktoré sa prihodili ráno, keď sa opäť zišla vysoká rada, aby Ježiša vydali Pilátovi, ako budem rozprávať v nasledujúcej kapitole. Trochu som bola neistá, či by bolo vhodné písať o tom, čo mi bolo zjavené, čo sa odohrávalo v tej dobe, ktorú evanjelisti vynechali, lebo mi bolo zdelené, že sa nemôže všetko poznať v tomto živote a ani nie je dobré, aby sa všetko povedalo ľuďom. Až na súdny deň budú tieto a mnohé iné tajomstvá zo života a umučenia Pána oznámené všetkým ľuďom. Nemôžem nájsť slová, ktorými by som popísala, čo by som ináč mohla zdeliť; nenachádzam náležité výrazy, aby som vyjadrila to, čo som pochopila a tým menej, aby som popísala skutočnosť samotnú; všetko je nedostatočné a presahuje moje schopnosti. Aby som však poslúchla rozkazy, ktoré som dostala, poviem, čo mi bude možné, aby som sa vyhla výčitke, že som skrývala pravdu, ktorá priamo karhá a zahanbuje našu márnivosť a zábudlivosť. Pred celým nebom vyznávam tvrdosť svojho srdca, keď

som nezomrela od zármutku a hanby nad tým, že som spáchala také veľké hriechy, ktoré tak mnoho stáli môjho Boha a Pôvodcu môjho života a mojej bytosti. Nesmieme prehliadnuť zlobu a ťarchu hriechu, ktorá bola príčinou takého týrania a tupenia pôvodcu milosti a slávy. Bola by som najnevďačnejšia žena, keby som sa teraz nehrozila pred hriechom viac než pred smrťou, alebo ako samého diabla a musím zdeliť a prehlásiť, že toto je povinnosťou všetkých dietok svätej katolíckej Cirkvi.

573. Týranie, ktoré Pán vytrpel pred Kaifášom, značne utíšilo hnev tohoto veľkňaza a jeho prívržencov a sluhov, ale nie úplne. Pretože sa však chýlilo už k polnoci, celá rada týchto zlých mužov sa dohodla postarať sa o to, aby Ho dobre strážili a do rána bezpečne uväznili a aby snáď neunikol, keď budú spať. Pre ten účel nariadili, aby tak, ako bol zviazaný, Ho zamkli do jednej väzenskej cely, ktorá bola určená pre najhorších zločincov v štáte, do ktorej vnikalo iba málo svetla. Táto cela bola taká plná nečistoty a zápachu, že by naplnil celý dom, keby nebola taká vzdialená a dobre uzavretá, pretože nebola už veľa rokov čistená; za prvé, pretože bola tak hlboko a za druhé, že sa od nej každý štítil kvôli opovrhnutiu, v akom bola u všetkých, pretože v nej bývali väznení tí najhorší zločinci; každý myslel, že nie je hodná urobiť z nej lepšie obydlie, než aké si zaslúžia divoké šelmy, nehodné akejkoľvek ľudskej láskavosti.

574. Rozkaz rady bezbožníkov bol vykonaný; služobníci vliekli Stvoriteľa neba i zeme do tohoto špinavého podzemného žalára, aby Ho tak uväznili. Pretože Pán bol doteraz spútaný tak, ako Ho spútali v záhrade, zlovoľní sluhovia s Ním jednali ľubovoľne podľa svojej nenávistnej ukrutnosti, ku ktorej ich popudzoval knieža temností; ťahali Ho na povrazoch dopredu a tým zavinili, že sa potkýnal a padal a potom Ho s rúhavými nadávkami kopali a bili päsťami. V jednom kúte toho podzemného väzenia vyčnieval z podlahy kameň, ktorý nebol vysekaný a odstránený, pretože bol veľmi tvrdý. K tomuto kameňu, ktorý sa podobal na kus stĺpa, kati veľmi krutým spôsobom priviazali teraz Pána Ježiša. Pritiahli Ho ku stĺpu a priviazali Ho k nemu tak, že musel byť zohnutý a nemohol sa ani zohnúť, ani sa vzpriamiť. Zanechali Ho tu v takom veľmi bolestnom postavení, pevne priviazaného a sputnaného. Zamkli dvere a kľúč dali na starosť najhoršiemu z nich.

575. Ale stará pýcha nedala pekelnému drakovi odpočinúť. Bol žiadostivý dozvedieť sa, kto je tento Kristus a či sa mu podarí zlomiť Jeho nezdolateľnú trpezlivosť, vynašiel nový pekelný plán a na jeho prevedenie naviedol toho žalárnika, ktorému zverili kľúč a niektorých iných služobníkov. Tomu, kto mal kľúč od božského skrytého Pokladu, najväčšiemu na nebi i na zemi, vnukol myšlienku, aby pozval niektorých spoločníkov, rovnako zlomyseľných ako bol on sám, aby zostúpili do väzenia a chvíľu sa bavili s Pánom života a donútili Ho, aby im povedal nejaké proroctvo, alebo urobil niečo zvláštne, neslýchané, lebo Ho považovali za veštca alebo čarodejníka. Zvedený týmto diabolským vnuknutím pozval niektorých vojakov a sluhov, ktorí k tomu ochotne privolili. Zatiaľ, čo sa títo zlomyseľníci o tom radili, zástupy anjelov, ktorí Vykupiteľa sprevádzali pri Jeho umučení, keď Ho videli tak bolestne priviazaného v takej nečistej miestnosti, padli pred ním na tvár a klaňali sa Mu ako svojmu pravému Bohu a Pánovi a preukazovali Mu tým väčšiu úctu a klaňanie, čím viac obdivovali lásku, ktorá Ho pohnala k tomu, že sa podrobil takému poníženiu a týraniu pre ľudí. Spievali Mu niektoré z tých chválospevov, ktoré na Jeho česť a chválu zložila Jeho najsvätejšia Matka, ako som sa zmienila vyššie. Celý zástup anjelských duchov Ho prosil v mene presvätej Panej, aby - keď nechce použiť svoju všemohúcnosť na uľavenie svojho utrpenia, dovolil im rozviazať povrazy a putá, aby si mohol uľaviť z tej mučivej polohy a aby Ho mohli brániť pred tou hordou katov, ktorých teraz popudzujú diabli, aby Ho zahrnuli novými urážkami.

576. Pán však nechcel anjelom dovoliť, aby Mu preukázali túto službu a povedal im: "Služobní duchovia môjho večného Otca, nežiadam si teraz žiadnu úľavu vo svojom utrpení a túžim znášať tieto muky a urážky, aby som ukojil svoju vrúcnu lásku k ľuďom a svojim vyvoleným priateľom zanechal príklad k nasledovaniu a pre ich útechu v utrpeniach, aj aby si náležíte vážili poklad milosti, ktorý im hojne zaslúžim svojimi bolesťami. Zároveň tým chcem ospravedlniť svoje jednanie, aby v deň môjho hnevu všetci poznali, ako spravodlivo budú zatratenci odsúdení za to, že pohŕdali Mojím prehorkým utrpením, ktorým som sa snažil zachrániť ich. Povedzte mojej Matke, aby sa potešila v tomto utrpení, lebo príde deň radosti a odpočinku. Nech ma teraz sprevádza pri

mojich skutkoch a utrpeniach pre ľudstvo, pretože Jej láskyplný súcit, aj všetko, čo robí, poskytuje mi útechu a obveselenie." Ihneď potom sa odobrali anjeli ku svojej veľkej Kráľovnej a Panej a potešili Ju tým posolstvom, hoci Ona už iným spôsobom poznala vôľu svojho božského Syna i všetko, čo sa odohralo v dome Kaifáša. Keď videla tú novú ukrutnosť, s akou nechali Krista Pána pripútaného v polohe tak obťažnej a bolestnej, aj Ona vo svojom najčistejšom Tele cítila tie isté bolesti, tak ako cítila zauchá, bitie päsťami a iné týrania, ktoré trpel Darca života. Všetko utrpenie Pána zázračne pôsobilo aj na panenské telo tejto najprostejšej Holubičky, rovnaké bolesti cítili Syn aj Matka a ten istý meč prenikal srdcia ich oboch, iba s tým rozdielom, že Kristus trpel ako Bohočlovek a jediný Vykupiteľ ľudstva, avšak Mária trpela ako tvor a verná pomocníčka svojho najsvätejšieho Syna.

577. Keď presvätá Kráľovná spozorovala, že tá banda zvrhlých zlosynov, podnietená diablom, chce vojsť do žalára, horko plakala v očakávaní toho, čo tam budú robiť. Predvídajúc zlomyseľné úmysly Lucifera, chystala sa použiť svoju vyššiu moc, aby zabránila konať niečo na osobe Kristovej, čo by bolo proti slušnosti, k čomu sa drak snažil prinútiť tých nešťastných mužov. Hoci všetko, čo doteraz na Vykupiteľovi páchali bolo nanajvýš neúctivé a neslušné, predsa ešte boli urážky, ktoré by boli oveľa neslušnejšie, ktoré diabol doteraz nevedel uskutočniť a preto sa snažil skúšať nimi teraz tichú trpezlivosť Pána. Úkony presvätej Panej, ktoré v tom čase a po celé umučenie Pána konala, boli také vznešené a nevídané, obdivuhodné a hrdinské, že by sa nemohli náležíte opísať a patrične vychváliť, i keby sa napísalo veľa kníh jedine o nich; a pretože v tomto živote nie je možné ich popísať, musíme ponechať ich úplné zjavenie až pre nebeské nazeranie.

578. Služobníci zla vnikli do cely, rúhavo pásli svoje zraky na obeti nastavajúceho povyrazenia, urážok a posmechov, za čo teraz pokladali Pána všetkého tvorstva. Pristúpili k Nemu a začali Ho znečisťovať ošklivými pľuvancami svojich úst, ktoré Naň pľuvali, zasypávali Ho zauchami a ranami pästí a neopísateľne urážlivými úškrnkami. Pán však ani neotvoril svoje ústa a nič nepovedal; nezdvihol svoj zrak a nestratil pokorný pokoj, ktorý sa zračil na Jeho Tvári. Bohaprázdní tupitelia si priali vynútiť na Ňom nejaké slovo alebo zvláštny výrok alebo skutok, aby si z Neho potom mohli robiť posmech ako z čarodejníka. Keď však videli Jeho nezmeniteľnú miernosť a tichosť, nechali sa od diablov podnietiť ešte k horším skutkom. Odviazali božského Majstra od kamenného stĺpa, postavili Ho uprostred cely, zaviazali Mu oči a potom jeden po druhom pristupovali a bili Ho päsťami, zauchovali a kopali Ho, v čom sa každý snažil prekonať ostatných prudkosťou úderov a v surovej ukrutnosti a žiadali Ho aby prorokoval, kto Ho uderil. Bolo to podobné týranie, lenže oveľa prudkejšie a dlhšie než to, čo Mu robili Židia u Kaifáša, čo zapísali evanjelisti Matúš (26, 67), Marek (14, 65), Lukáš (22, 64), ale obchádzajú mlčaním všetko, čo nasledovalo.

579. Najtichší Baránok mlčky znášal túto záplavu urážok a rúhaní. Lucifera trápila nedočkavá túžba, aby na Ňom videl nejaký znak netrpezlivosti a veľmi sa rozzúril nad tou pokojnou mysľou, s akou Spasiteľ všetko znášal. Preto vnukol tým svojim otrokom a priateľom, aby Pána úplne obnažili a pokračovali v týraní, aké len prekliaty diabol mohol vymyslieť. Tyrani boli ochotní vykonať, čo im diabol vnukol a hneď to chceli urobiť, ale najmúdrejšia Pani prosila vrúcnou, usilovnou modlitbou Otca nebeského a tiež sama ako Kráľovná zakročila svojou mocou, aby k tomu nedošlo. Otca nebeského prosila, aby prerušil svoje spolupôsobenie s vedľajšími či stvorenými príčinami k takému kroku a sama prikázala schopnostiam tých služobníkov, aby prestali vykonávať svoje prirodzené služby. Tak sa stalo, že žiaden z tých lotrov nemohol previesť tie neslušnosti, na ktoré ich popudzoval diabol a povzbudzovala vlastná zvrhlosť. Niektoré z tých nápadov ihneď zabudli a iné nemohli previesť, pretože ich údy boli ako zamrznuté alebo ochromené tak dlho, kým nezmenili svoj úmysel. Akonáhle upustili od svojho zámeru, opäť mohli používať svoje údy, lebo ochrnutím neboli postihnutí z trestu, ale iba preto, aby sa tým zabránilo vykonať niečo neslušné. Pre iné ukrutnosti, týranie a neúctivosť, ktoré neboli také neslušné, alebo ktoré Pán pripustil, mali ponechanú voľnosť.

580. Mocná Kráľovná tiež prikázala diablom, aby mlčali a zakázala im konať podľa neslušných zámerov ich vodcu Lucifera. Týmto zákazom mocnej Panej drak úplne stratil moc pre tie veci, ktoré si Mária priala zahrnúť do toho zákazu. Nemohol už viac dráždiť nerozumný hnev

tých zvrhlých mužov a oni nemohli v neslušnosti ísť ďalej, než koľko Ona dovolila. Ale hoci cítili na sebe podivuhodné, zvláštne účinky Jej rozkazov, neboli hodní poznať božskú moc, hoci pozorovali na sebe, ako sa u nich strieda ochrnutie a hneď zas nadobúdajú plnú silu. Oni to pripisovali iba kúzelníctvu Majstra Pravdy. Vo svojej diabolskej zaslepenosti ďalej pokračovali v urážaní, posmievaní a týraní Krista, kým nespozorovali, že noc už ďaleko pokročila a blíži sa ráno. Potom Ho zas priviazali k stĺpu a odišli aj so všetkými diablami. Božskou múdrosťou bolo ustanovené, aby blahoslavená Matka svojou mocou zabezpečila náležitú slušnosť, aká patrila Osobe Jej najsvätejšieho Syna, pred nepatričnými útokmi Lucifera a jeho pomocníkov.

581. Spasiteľ opäť osamel vo väzení, obklopený anjelskými duchmi, plnými obdivu nad skutkami a tajnými súdmi Pána, že si prial tak trpieť. S najhlbšou úctou sa Mu klaňali, velebili a vychvaľovali Jeho sväté Meno. Vykupiteľ sveta vysielal k svojmu nebeskému Otcovi dlhú modlitbu za dietky Cirkvi svätej, za rozšírenie svätej viery, za apoštolov, najmä za svätého Petra, ktorý v tom čase oplakával svoj hriech. Modlil sa tiež za tých, ktorí Ho urážali a týrali; ale nadovšetko sa modlil za svoju najsvätejšiu Matku a za všetkých, ktorí Ho budú nasledovať a svet ich bude preto prenasledovať a nimi opovrhovať. Zároveň na tieto úmysly obetoval svoje umučenie a smrť, ktoré mal zakrátko podstúpiť. Jeho žiaľom skľúčená Matka nasledovala Ho v tých modlitbách a predkladala tie isté prosby za dietky Cirkvi svätej a za jej nepriateľov, bez akéhokoľvek pocitu hnevu, trpkosti, alebo odporu voči nim. Iba na diabla bola rozhorčená, pretože bol úplne neschopný milosti pre svoju nenapraviteľnú zatvrdnutosť. Bolestne skľúčená povedala Pánovi:

582. "Ty Božská Láska mojej duše, Synu a Pane môj, zaslúžiš si, aby Ťa Tvoje tvory ctili, chválili a velebili, lebo si odlesk večného Otca a výraz Jeho podstaty (Ž 1, 3), nekonečný vo svojej bytosti i v dokonalosti. Ty si počiatok všetkej svätosti (Zj 1, 8). Ale ak Ti majú všetky tvory s úplnou poddanosťou slúžiť, prečo Tebou teraz, Pane a Bože môj, opovrhujú, hanobia, urážajú a týrajú Tvoju Osobu, ktorá je najvyššej úcty a klaňania hodná? Prečo dosiahla ľudská zloba takú výšku? Prečo sa ľudská pýcha opovažuje vyvyšovať sa až nad nebesia? Ako sa môže nenávisť stať taká silná? Ty si jediné nezatienené slnko spravodlivosti, ktoré osvetľuje a rozptyľuje tmy hriechu (Jn 1, 9). Ty si prameň milosti, ktorý nikomu neodmieta svoje vody. Ty vo svojej štedrej láske dávaš bytie a život všetkému, čo žije na tejto zemi a všetky veci závisia od Teba, kdežto Ty nepotrebuješ žiadnu (Sk 17, 28). Čo teda videli v Tvojich skutkoch a čo teda hľadajú v Tvojom umučení, že s Tebou tak ukrutne zaobchádzajú? Ó, ty najukrutnejšia zloba hriechu, ktorá si tak znetvorila nebeskú krásu a zatienila svetlo Jeho obličaja! Ó, ty krutý hriech, ktorý tak neľudsky prenasleduješ Napraviteľa všetkých tvojich následkov! Ale ja viem, Synu a Majstre môj, ja viem, že si Tvorcom pravej lásky, Pôvodcom ľudského spasenia, Majstrom a Pánom všetkých cností (Ž 23, 10). Praješ si sám robiť, čomu učíš pokorných žiakov svojej školy. Praješ si ponížiť pýchu, zahanbiť namyslenosť a stať sa príkladom, ktorý poslúži všetkým k večnému spaseniu. a keď si žiadaš, aby Ťa všetci nasledovali v nevysloviteľnej trpezlivosti, je to teda predovšetkým moja povinnosť, lebo ja som Ti poskytla lásku a priodiala Ťa týmto telom, ktoré je teraz vystavené utrpeniu, ranám, pľuvaniu, úderom päsťami. Ó, kiež by som mohla ja sama trpieť tieto bolesti a ušetriť pred nimi Teba, môj najnevinnejší Synu! Pretože však to nie je možné, dovoľ mi aspoň trpieť s Tebou až do smrti. Ó, vy nebeskí duchovia, ktorí plní obdivu nad dlhým utrpením môjho Syna uznávate Jeho nezmeniteľné Božstvo, i nevinnosť a vznešenosť Jeho človečenstva, snažte sa podávať Mu náhradu za tie urážky a rúhania, ktorými Ho zasypávajú ľudia, lebo hodný je slávy a chvály, múdrosti, cti, sily a moci (Zj 5, 12). Vyzvite nebesia, planéty, hviezdy a živly, aby Ho uznávali a vyznávali; a pozrite sa a viďte, či je niekde iná bolesť ako bolesť moja!" (Plač Jer. 1, 12). Mnoho takých vzdychov vysielala najčistejšia Pani, ktorými uľavovala svojej horkosti, zármutku a bolesti.

583. Trpezlivosť nebeskej Kňažnej pri umučení a smrti Jej milovaného Syna a Pána bola nevyrovnateľná, takže všetko, čo trpela, nikdy sa Jej nezdalo príliš mnoho, ani Jej utrpenie nestačilo na to, čo si želala Jej láska, ktorá sa mohla zmerať iba láskou a dôstojnosťou Jej Syna a veľkosťou Jeho utrpenia. Ani na žiadnu z tých urážok a na potupu, ktorými bol Pán zahrňovaný, nepozerala, akoby sa Jej týkali. Nemyslela na to, aký podiel tých utrpení znáša sama, hoci ich všetky tak veľmi cítila a trpela ich spolu s Pánom. Žalovala sa na ne iba preto, že nimi bola urazená božská Osobnosť

Jej Syna a že spôsobujú škodu útočníkom. Modlila sa za nich za všetkých, aby im Najvyšší odpustil hriechy a udelil im osvietenie, aby mohli získať ovocie vykúpenia.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba, presvätá Mária.

584. Dcéra moja, v evanjeliu (Jn 5, 27) je napísané, že večný Otec dal svojmu a môjmu jedinému Synovi moc súdiť a odsúdiť zatratencov v posledný deň, v deň všeobecného súdu. Je to nanajvýš správne nielen preto, aby všetci hriešnici videli svojho Sudcu, ktorý ich odsúdi podľa najspravodlivejšej vôle Božej, ale tiež preto, aby videli a poznali Jeho človečenstvo, ktorým boli vykúpení a v ktorom sa proti nim postaví so všetkými mukami a urážkami, ktoré vytrpel, aby ich zachránil od večného zatratenia. Ten istý Sudca a Pán, ktorý ich bude súdiť, vystúpi proti nim tiež ako žalobca. A pretože nebudú môcť odpovedať ani zadosťučiniť za zločiny, z ktorých ich obviní, zmocní sa ich veľký zmätok a zahanbenie, ktoré bude iba začiatkom večných múk, ktoré si zaslúžili svojou zatvrdilou nevďačnosťou. Vtedy sa pred celým svetom stane zrejmá veľkosť Jeho nanajvýš milosrdného vykúpenia a spravodlivosť ich zatratenia. Veľký bol zármutok a prehorký žiaľ môjho najsvätejšieho Syna nad tým, že všetci nepoužijú ovocie Jeho vykúpenia. Tá istá myšlienka prenikala nesmierne bolestivo aj moje srdce a spájala sa so zármutkom, ktorý som mala, keď som videla, ako Naň pľujú, bijú Ho pästami a rúhajú sa tak hrozne, že to človek nemôže ani pochopiť. Ja som však jasne rozumela všetky tie utrpenia, preto podľa toho bol veľký tiež zármutok a miera mojej úcty a lásky k osobe Krista, môjho Syna a Pána. Druhým mojím najväčším žiaľom bolo vedomie, že ešte aj po všetkom tomto hroznom utrpení Pána tak mnohí ľudia sa vrhajú do záhuby, hoci majú na dohľad aj na dosah všetky tie nesmierne poklady milosti.

585. Prajem si, aby si ma v tomto zármutku nasledovala a žialila nad tým hrozným nešťastím, lebo zo všetkých strát, ktoré ľudia trpia, žiadna z nich si nezaslúži byť natoľko oplakávaná, ako táto, ani sa k nej žiadna nemôže prirovnať. Môj Syn a ja pozeráme so zvláštnou láskou na tých, ktorí nás nasledujú v tomto bôle a zarmucujú sa pre záhubu tak mnohých duší. Snaž sa, moja najdrahšia , vynikať v tomto cvičení a stále sa modli. Ani si nevieš predstaviť, aké príjemné sú Všemohúcemu také modlitby. Pamätaj si, že prisľúbil, kto prosí, obdrží (Lk 11, 9), a že tým, ktorí búchajú na bránu nekonečných pokladov, sa otvorí. Aby si mala niečo, čo by si za to ponúkla, zapíš si do srdca to, čo môj najsvätejší syn a tvoj Ženích vytrpel pod rukami tých nehodných a zvrhlých ľudí, i Jeho nepremožiteľnú trpezlivosť, miernosť a mlčanlivosť, s akou sa podroboval ich bezbožným rozmarom. Snaž sa odteraz, posilňovaná týmto príkladom, aby nad tebou nemal žiadnu vládu hnev ani žiadna iná vášeň Adamových dcér. Nech je v tvojom srdci zakorenená stále účinná ošklivosť proti pýche a bázeň, aby si nejako neurazila svojho blížneho. Snažne pros Pána za trpezlivosť, tichosť a mierumilovnosť a za lásku k utrpeniu a ku Kristovmu krížu. Objímaj tento kríž so zbožnou láskou a nasleduj Krista, svojho Ženicha, aby si Ho nakoniec dosiahla (Mt 16, 24).

Kapitola 18.

V piatok ráno sa zhromaždila vysoká rada, aby potvrdila žaloby podané na Spasiteľa Ježiša a poslala Ho k Pilátovi; presvätá Mária so svätým Jánom a troma Máriami Mu idú v ústrety.

586. V piatok, keď sa brieždilo, hovoria evanjelisti (Mt 27, 1; Lk 22, 66; Jn 18, 28), starší ľudu, najvyšší kňazi a zákoníci, na ktorých podľa zákona ľud hľadel s najväčšou úctou, sa zišli, aby sa spoločne dohodli ohľadne Kristovej smrti. Všetci žiadali o ňu, ale dbali o to, aby pred ľudom zachovali zdanie spravodlivosti. Toto zhromaždenie sa konalo v dome Kaifáša, kde bol Pán uväznený. Opäť rozkázali, aby Ježiša priviedli z väzenia do siene pred radu, aby Ho vypočúvali. Sluhovia spravodlivosti rýchlo išli dolu, aby Pána privliekli tak, ako bol spútaný, a keď Ho odväzovali od kamenného stĺpa, s veľkým opovrhnutím sa Mu posmievali slovami: "Tak, Ježišu Nazaretský, ako málo Ti teraz pomáhajú zázraky na obhajobu. Moc, ktorou si sa chválil, že môžeš opäť za tri dni postaviť chrám, Ťa teraz úplne opustila a nepomohla ti k úteku. Teraz budeš draho platiť za svoju domýšľavosť a Tvoje pyšné snahy budú ponížené. Poď teraz pred najvyššieho kňaza

a zákonníkov. Očakávajú Ťa, aby urobili koniec Tvojmu klamstvu a pošlú Ťa k Pilátovi, ktorý Ťa rýchle odpraví." Keď Pána odviazali od stĺpa, vliekli Ho pred Veľradu. Pán ani ústa neotvoril ale týranie, zauchá, sliny a nečistota ich úst, ktorou Ho opľuvali a ktorú nemohol zotrieť, pretože bol spútaný, Pána tak zohyzdili, že členov veľrady pojala akási hrôza, ale nie súcit. Ich nenávistný hnev voči Pánovi bol príliš veľký.

587. Opäť sa Pána opýtali, aby im povedal, či je Kristus (Lk 22, 1), to jest Pomazaný. Ako všetky svoje predošlé otázky, tak aj túto Mu položili so zlomyseľným rozhodnutím, že nebudú dbať, ani nepripustia pravdu, ale aby Jeho odpoveď mohli použiť k nactiutŕhaniu a urobiť z nej žalobu proti Nemu. Pán však, pretože bol celkom ochotný zomrieť za pravdu, nezaprel, ale zároveň si ju neprial vysloviť takým spôsobom, aby ju mohli zamietnuť, alebo si z nej vziať niečo k podfarbeniu svojich ohovárok, pretože sa to nepatrilo pre Jeho nevinnosť a múdrosť. Preto zaodial svoju odpoveď tak, že keby si farizeji chceli pripustiť aspoň trošičku láskavého citu, boli by vstave poznať tajomstvo, ktoré sa skrývalo v Jeho slovách. Keby však taký cit nemali, tak by z ich odpovedí bolo jasné, že to zlo, ktoré Mu pripisovali, je výsledkom ich zlomyseľných úmyslov a nespočíva v Jeho odpovedi. Preto im povedal: "Ak vám to poviem, neuveríte mi, keď sa však tiež opýtam, neodpoviete mi, ani ma neprepustíte. Ale od tej chvíle Syn človeka bude sedieť na pravici moci Božej!" (Lk 22, 67-69). Kňazi povedali: "Ty si teda Syn Boží?" A Pán odpovedal: "Vy hovoríte, Ja Som." Čo znamenalo, akoby povedal: Správne ste usúdili, som Synom Božím, lebo moje skutky, moje učenie i vaše Písmo sväté, ako aj to, čo so mnou teraz robíte, potvrdzuje pravdu, že som Kristus, ktorý bol Zákonom prisľúbený.

588. Avšak toto zhromaždenie bezbožníkov nebolo vstave pripustiť božskú pravdu hoci ju sami odhadli správne z predošlých udalostí a mohli Ju ľahko uveriť. Oni ju však nechceli pripustiť, ani jej uveriť a radšej ju nazvali rúhaním, ktoré si zaslúži smrť. Pretože Pán znovu potvrdil, čo už predtým povedal, zvolali všetci: "Načo ešte potrebujeme svedectvo? Veď sami sme počuli z Jeho úst." (Lk 23, 71). A hneď sa jednohlasne uzniesli, aby ako človek zasluhujúci si smrť bol predvedený Pontskému Pilátovi, ktorý v mene rímskeho cisára spravoval Judeu a bol dočasným pánom Palestíny. Podľa zákona rímskeho cisárstva veľké tresty boli vyhradené senátu alebo cisárovi a vo vzdialených provinciách jeho zástupcom. Dôležité prípady, ako keď niekto bol zapletený do vraždy, taký bol považovaný, že si zaslúži väčšiu pozornosť a nesmelo sa o ňom rozhodovať bez predchádzajúceho výsluchu a musela sa mu poskytnúť príležitosť pre obhajobu a ospravedlnenie. V týchto záležitostiach spravodlivosť rímskeho ľudu viac uplatňovala požiadavky prirodzeného rozumu než iné národy. V Kristovom prípade kňazi a zákoníci sa tešili nádejou, že keď ortieľ smrti nad Kristom vynesie pohan Pilát, oni potom budú môcť ľudu povedať, že ho odsúdil rímsky vladár a že by sa to zaiste nebolo stalo, keby nebol zistil, že je smrti hodný. Natoľko ich zaslepili ich hriechy a pokrytectvo, že ani nepoznali, o čo viac a svätokrádežnejšie sa previňujú oni než pohanský sudca. Ale Pán to zariadil tak, že svojím chovaním pred Pilátom jasne ukázali všetku svoju zlobu, ako hneď uvidíme.

589. Drábi teda viedli nášho Spasiteľa Ježiša Krista do Pilátovho domu, aby Ho predviedli pred jeho súdnu stolicu, tak spútaného, ako Ho spútali v záhrade. Jeruzalem bol plný cudzincov, ktorí sem prišli z celej Palestíny, aby tu oslávili veľký sviatok Veľkej noci, baránka a nekvasené chleby. Pretože správa o zajatí Pána sa už rozšírila medzi ľuďmi a pretože Pána života všetci poznali, zhromaždilo sa nespočetné množstvo ľudu v uliciach, aby Ho videli, ako Ho vedú spútaného reťazami. Vo svojich predstavách o Mesiášovi sa rozchádzali. Niektorí pokrikovali, nech zomrie, nech zomrie tento bezbožný podvodník, ktorý klamal celý svet. Iní hovorili: Jeho učenie sa nezdá také zlé, ani Jeho skutky, veď robil veľa dobrého. A tí, ktorí v Neho uverili boli veľmi zarmútení a plakali. Celé mesto bolo kvôli Kristovi plné zmätku a hluku. Lucifer a všetci diabli dávali bedlivý pozor na všetko, čo sa dialo; pretože Lucifer tajne pozoroval, že ho premohla nepremožiteľná trpezlivosť a tichosť Krista Pána, pýcha a nadutosť ho popudzovali k neviazanej zlosti a prenasledovala ho myšlienka, že také cnosti nemôže mať obyčajný človek. Naproti tomu nemohol však pochopiť, ako by sa mohlo s Božstvom zhodovať dovolenie, aby Ním tak pohŕdali, týrali Ho, aby od telesnej slabosti zamdlel a bol ako úplne zničený. Keby bol pravý Boh, povedal si drak, Jeho Božstvo by nikdy nedovolilo také zníženie a moc vrodená Jeho božskej prirodzenosti a

udelená Jeho človečenstvu by zaiste bránila takej slabosti. Lucifer rozumoval takto, lebo nič nevedel o zadržaní pretekania Božstva na ľudskú prirodzenosť, čo Pán urobil tajne preto, aby si zaistil čo možno najvyšší stupeň utrpenia, ako som sa zmienila vyššie (č. 498). Toto zlé tušenie a pochybnosti podráždili satanovú pýchu a ešte zúrivejšie sa snažil prenasledovať Pána, aby zistil, kto tento človek vlastne je, že vie takým spôsobom znášať také veľké muky.

590. Zatiaľ čo sa tieto veci odohrávali, vyšlo slnko. Najsvätejšia Matka videla všetko zdiaľky, teraz sa však rozhodla opustiť svoju samotu a ísť za svojím Synom do domu Piláta a sprevádzať Pána až k smrti na kríži. Keď už veľká Kráľovná a Pani chcela opustiť večeradlo, prišiel svätý Ján, aby Jej povedal o všetkom, čo sa doteraz stalo, lebo tento milovaný učeník vtedy ešte nevedel o videniach, v ktorých Jej boli zjavované všetky muky Jej najsvätejšieho Syna. Potom, keď svätý Peter zaprel svojho Majstra, svätý Ján odišiel nabok a opodiaľ pozoroval, čo sa deje. Uznával svoj útek v záhrade za zlo a teraz, keď prišiel k Matke Božej, vyznal sa Jej z toho a prosil za odpustenie. A potom rozpovedal všetko, čo sa dialo v jeho srdci, čo robil a čo videl, keď sprevádzal svojho Majstra. Svätý Ján pokladal za dobré pripraviť trpiacu Matku na stretnutie s Jej najsvätejším Synom, aby Ju nepremohol strašný pohľad na Neho v Jeho terajšom stave. Preto sa snažil trochu Jej znázorniť Jeho utrpenie slovami: "Ó, Pani moja, v akom stave bolestí je náš božský Majster! Človeku pri pohľade Naň puká srdce, lebo od rán päsťami, od zaúch a pľuvania je Jeho prekrásny obličaj taký znetvorený a znečistený, že Ho vlastnými očami ťažko poznáš." Najsvätejšia Pani počúvala jeho líčenie, akoby o tom nič nevedela a prepukla v srdcelomný plač. Sväté ženy, ktoré tiež vyšli s presvätou Paňou a počuli Jánovo rozprávanie, naplnil pri jeho slovách veľký zármutok a hrôza. Kráľovná neba požiadala apoštola, aby Ju a nábožné ženy sprevádzal a všetkých ich povzbudzovala slovami: "Zrýchlime svoje kroky, aby moje oči mohli uvidieť Syna večného Otca, ktorý v mojom lone prijal ľudskú podobu; a uvidíte, moji najdrahší priatelia, k čomu môjho Pána a Boha priviedla láska k ľuďom a čo Ho to stojí, aby ich vykúpil od hriechu a smrti a otvoril im nebeskú bránu."

591. Kráľovná neba išla ulicami Jeruzalema sprevádzaná svätým Jánom a niektorými svätými ženami. Všetky sväté ženy s Ňou nešli, iba tri Márie a niektoré iné obzvlášť zbožné ženy sprevádzali najsvätejšiu Matku až do konca. Sprevádzali Ju ovšem tiež Jej anjeli strážni, ktorých požiadala, aby Jej otvorili cestu k Jej božskému Synovi. Svätí anjeli poslúchli a jednali ako Jej stráž. Na uliciach počula ľudí, ako vyslovujú svoje názory a pocity o smutných udalostiach s Ježišom Nazaretským, ktoré sa teraz všade pretriasali. Tí, ktorí mali láskavejšie srdce, nariekali nad Jeho osudom, ale bolo ich veľmi málo. Iní hovorili o úmysle Jeho nepriateľov, že Ho chcú ukrižovať; ďalší hovorili, kde sa teraz Kristus nachádza a ako Ho viedli po uliciach spútaného ako veľkého zločinca; niektorí hovorili o tom, ako zle s Ním zachádzajú a ako to všetko znáša; iní sa spytovali, čo zlého urobil, že sa s Ním tak kruto jedná; a opäť iní udivení a pochybujúci volali: K tomu Ho teda priviedli Jeho zázraky? Nepochybne to všetko bol iba klam, keď teraz sa nemôže brániť ani oslobodiť! Všetky ulice a námestia boli plné vzrušene hovoriaceho ľudu. Ale vo všetkom tom rozčúlení nepremožiteľná Kráľovná, hoci bola plná najtrpkejšieho zármutku, zachovala statočnosť a pokojnú myseľ a modlila sa za tých, ktorí neverili a páchali zlo, akoby nemala žiadnu inú starosť, než vyprosovať im odpustenie hriechov a milosť. Milovala ich takou úprimnou láskou, akoby z ich rúk dostávala dary a požehnanie. Nedopustila, aby v Jej srdci vzniklo nejaké rozhorčenie alebo hnev proti bohaprázdnym účastníkom pri mučení a usmrtení Jej milovaného Syna, ani navonok svojím chovaním neukázala žiaden znak takých citov. Na všetkých pozerala s láskou a túžbou robiť im dobré.

592. Niektorí ľudia, ktorí Ju stretli na uliciach, Ju poznali ako Matku Ježiša Nazaretského a pohnutí prirodzeným súcitom Jej povedali: "Ó, bolestná Matka! Aké nešťastie Ťa stretlo! Akým drásavým zármutkom musí byť zranené Tvoje srdce!" Iní však Jej bezcitne povedali: "Prečo si Ho nechala zavádzať také novoty medzi ľuďmi? Bolo by lepšie, keby si Ho bola od toho odhovárala a bránila Mu v tom; ale bude to výstrahou pre iné Matky, ktoré sa poučia z Tvojho nešťastia, ako majú viesť svoje dietky." Také a ešte horšie názory vyslovovali, že ich mohla počuť táto najúprimnejšia Holubička a Ona ich všetkých vypočula s vrúcnou láskou, prijímala sústrastné

prejavy od láskavých a zlomyseľné a zraňujúce od neveriacich. Neprekvapila Ju nevďačnosť neochotných a nevedomých, ale prosila večného Otca, aby všetkým udelil potrebné milosti.

593. Medzi vzrušenými, prúdiacimi davmi ľudu anjeli viedli Cisárovnú neba k ostrému záhybu ulice, kde stretla svojho najsvätejšieho Syna. S najhlbšou úctou padla pred Ním na kolená a klaňala sa Jeho najsvätejšej Osobe horlivejšie, úctivejšie, hlbšie a s väčšou vrúcnosťou, než to kedy všetky tvory budú môcť urobiť. Potom vstala a Matka i Syn na seba navzájom pozreli s nevýslovnou nežnosťou, zhovárajúc sa spolu duchovne, preniknutí nevýslovným žiaľom. Najmúdrejšia Pani potom ustúpila nabok a išla za Kristom Pánom, pokračujúc opodial vo vnútornom obcovaní s Kristom a s večným Otcom. Slová Jej duše nie sú pre smrteľný a porušiteľný jazyk; ale medzi inými modlitbami zarmútená Matka povedala: "Najvyšší Bože a môj Synu, dobre poznám Tvoju vrúcnu lásku k ľuďom, ktorá Ťa priviedla k tomu, aby si ukryl nekonečnú moc svojho Božstva pod spôsobom pominuteľného tela (Filip 2, 7), utvoreného v mojom lone. Vyznávam Tvoju nevystihnuteľnú múdrosť i v tom, že prijímaš také urážky a týrania a obetuješ sa, hoci si Pánom všetkého tvorstva, za vyslobodenie človeka, ktorý je iba sluha, prach a popol (I Mojž 3, 19). Tvoju dobrotu nech všetky tvory chvália, velebia, vyznávajú a vyvyšujú; ale ako by som si ja, Tvoja Matka, mohla niekedy prestať žiadať, aby sa všetky tie bezprávia obrátili na mňa a nie na Tvoju božskú Osobu, ktorý si krásou anjelov a slávou večného Otca? Ako si môžem prestať žiadať, aby už skončili tieto bolesti? Aká bolesť a žiaľ naplňujú moje srdce, keď Ťa vidím tak zraneného, Tvoj prekrásny obličaj tak znečistený, a keď vidím, že jedine Stvoriteľovi a Vykupiteľovi sa odmieta útrpnosť a súcit pri takom horkom utrpení! Ak to však nie je možné, aby som Ti ako Tvoja Matka uľavila, prijmi teda ako obetu tú bolesť, ktorú mám preto, že Ti nemôžem poskytnúť úľavu, aká patrí pravému, najsvätejšiemu Synovi Božiemu."

594. Obraz Jej božského Syna tak zraneného, znečisteného a spútaného, vtlačil sa silne do duše našej Kráľovnej, že cez celý Jej ďalší život z nej nezmizol a bol vždy taký zreteľný, akoby ho stále mala pred očami. Kristus, náš Boh, prišiel do Pilátovho domu, sprevádzaný mnohými členmi vysokej rady a nespočetným množstvom ľudu. Židia sa chceli pred zákonom zachovať čistí, aby mohli sláviť Veľkú noc a jesť z veľkonočných obetí, ospravedlňovali sa Pilátovi, aby im prepáčil, že nechcú vojsť s Ježišom do jeho súdneho dvora. Ako nanajvýš nezmyselní pokrytci nevšimli si svätokrádežnú nečistotu, ktorou poškvrnili svoje duše tým, že sa stávali vrahmi najnevinnejšieho Bohočloveka. Pilát, hoci bol pohan privolil ich obradnej úzkostlivosti a vidiac, že sa zdráhajú vojsť do súdneho dvora, vyšiel k nim von. Podľa obvyklej rímskej formality sa ich spýtal: "Akú žalobu máte proti tomuto človeku?" Oni mu odpovedali: "Keby tento nebol zločinec, neboli by sme ti Ho vydali." (Jn 18, 29-30). To bolo, akoby povedali: My sme sa presvedčili o Jeho zločinoch a tak sme dbali na spravodlivosť a svoje povinnosti; a neboli by sme proti nemu podali žiadnu žalobu, keby nebol veľkým zločincom. Pilát však ďalej naliehal otázkou: "Akéže sú to zločiny, ktorými sa previnil?" Oni odpovedali: "Je usvedčený, že porušuje pokoj ľudu, praje si byť náš kráľ a zabraňuje, aby sa platila daň cisárovi (Lk 23, 2); robí sa Synom Božím a hlása nové učenie, od Galileje a po celom Júdsku až po Jeruzalem." Pilát im povedal: "Vezmite Ho teda vy a súďte podľa vášho zákona, lebo ja na ňom nenachádzam žiadnu vinu, pre ktorú by som Ho mohol odsúdiť." Ale židia odpovedali: "Nám nie je dovolené niekoho odsúdiť na smrť, ani vykonať taký ortieľ."

595. Najsvätejšia Matka so svätým Jánom a ženami, ktoré Ju nasledovali, bola prítomná pri tomto rozhovore, lebo svätí anjeli urobili pre nich miesto, odkiaľ mohli všetko vidieť a počuť. Zahalená plášťom prelievala krvavé slzy, ktoré Jej vynútila bolesť prenikajúca Jej panenské srdce. Vo svojich vnútorných úkonoch cností verne napodobňovala svojho najsvätejšieho Syna a svojimi bolesťami a trpezlivosťou napodobňovala skutky Jeho tela. Prosila večného Otca, aby Jej udelil milosť, aby - nakoľko to bude prirodzene možné - svojho božského Syna až do Jeho smrti nestratila z očú. Táto milosť Jej bola udelená, s výnimkou tej doby, keď bol uväznený. Pokladala za spravodlivé, aby pri všetkých tých židovských falošných obviňovaniach vyšla najavo nevinnosť Spasiteľa a nespravodlivosť ich súdu, a preto sa najmúdrejšia Pani vrúcne modlila, aby sudca nebol oklamaný a aby jasne poznal, že Krista mu predviedli kňazi a zákoníci iba z nenávisti. Pre moc Jej modlitby Pilát jasne poznal pravdu a bol presvedčený o Kristovej nevinnosti a že je obeťou ich nenávisti (Mt 27, 18). Kvôli Nej Pán tiež hovoril s Pilátom otvorenejšie, hoci Pilát nespolupôsobil s

pravdou, ktorú mal príležitosť poznať. Jemu to neprospelo, zato prospelo to nám a zároveň to prispelo k usvedčeniu kňazov a farizejov zo ľstivého konania.

596. Židia vo svojej zlosti si priali, aby sa Pilát priaznivo naklonil ich zámeru a bezodkladne vyniesol nad Ježišom rozsudok smrti. Keď však videli jeho váhanie, pozdvihli zúrivo svoje hlasy a znovu opätovne obviňovali Ježiša, že klame a poburuje ľud (Lk 23, 5), nazýva sa Kristom, to znamená pomazaným kráľom. Najmä toto zlomyseľné obviňovanie zdôrazňovali v nádeji, že tým vzbudia u Piláta obavu o časný prospech svojej vlády, ktorým ho Rimania poverili. U židov králi boli za kráľa pomazávaní, preto tvrdili, že keď sa Ježiš nazýva Kristom, má v úmysle urobiť sa kráľom. Pilát bol pohan a preto nevedel nič o kráľovskom pomazaní, nuž sa snažili presvedčiť ho, že nazývať sa Kristom znamená u Židov to isté ako nazývať sa židovským kráľom. Pilát sa teda opýtal Pána: "Čo hovoríš na to, čo títo proti tebe svedčia?" Ale Spasiteľ v prítomnosti žalobcov nepovedal ani slovo a Pilát sa veľmi divil, keď videl takú mlčanlivosť a trpezlivosť. Ale snažil sa dozvedieť niečo bližšie o tom, či je Ježiš skutočne kráľom, vzal Ho do súdneho dvora a tam sa Ho z tváre do tváre opýtal: "Povedz mi, či si ozaj kráľom židovským." Pilát sa nemohol zmieriť s myšlienkou, že by Ježiš bol skutočne kráľom, lebo vedel, že Kristus nepanoval. Preto si prial zistiť, či si Ježiš robil alebo mal nejaké právo na kráľovský titul. Náš Spasiteľ mu odpovedal: "Hovoríš to sám od seba, alebo ti to iní povedali o mne?" (Jn 18, 34). Pilát odpovedal: "Vari som ja žid? Tvoj národ a veľkňazi mi Ťa vydali. Čo si vykonal?" Ježiš odpovedal: "Moje kráľovstvo nie je z tohoto sveta. Keby moje kráľovstvo bolo z tohto sveta, moji služobníci by sa bili, aby som nebol vydaný Židom. Lenže moje kráľovstvo nie je stadiaľto." Sudca čiastočne veril tejto Ježišovej výpovedi a preto povedal: "Tak predsa si kráľ?" Ježiš odpovedal: "Sám hovoríš, že som kráľ. Ja som sa na to narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde. Každý, kto je z pravdy, počúva môj hlas." Pilát sa podivil tejto odpovedi a spýtal sa: "čo je pravda? Ale nečakajúc na odpoveď, zanechal Ježiša v súdnom dvore, vyšiel von a povedal Židom: "Ja na ňom nenachádzam nijakú vinu. Je však u vás zvykom, že vám na Veľkú noc prepúšťam jedného väzňa. Chcete teda, aby som vám prepustil židovského kráľa, alebo Barabáša?" Barabáš bol zlodej a vrah, ktorý kohosi pri hádke zavraždil. Všetok ľud skríkol: "Prajeme si, aby si nám prepustil Barabáša a Ježiša ukrižoval:" (Jn 18, 33-40). Na túto žiadosť natoľko naliehali, až im vyhovel.

597. Pilát bol veľmi znepokojený Ježišovými odpoveďami a umienenosťou Židov. Lebo na jednej strane videl, ako boli Židia rozhodnutí pre smrť Ježišovu a vedel dobre, aké ťažké by bolo upokojiť ich, keby ich žiadosti nevyhovel a naproti tomu jasne poznával, že prenasledujú Ježiša iba preto, že Ho na smrť nenávidia a že ich obviňovanie z poburovania ľudu bolo falošné a smiešne. (Mt 27, 18). Ohľadne obvinenia, že sa robí kráľom, bol Pilát taktiež uspokojený a Ježišova odpoveď ho presvedčila o opaku, čo potvrdzovala tiež Jeho pokora, chudoba a trpezlivé znášanie ich ohováraní. Svetlom milosti, ktoré Pilát dostal, bol úplne presvedčený, že Ježiš je celkom nevinný, hoci nikdy neprenikol tajomstvo Jeho božstva a veľkosť tej nevinnosti. Kristove živé slová vzbudili v Pilátovej mysli vznešenú predstavu o Pánovi, takže myslel, že je s Ním spojené nejaké veľké tajomstvo, preto si prial Ho prepustiť. Konečne sa rozhodol, že Ho pošle k Herodesovi. Avšak všetko toto premýšľanie skončilo nezdarom, pretože Pilát svojim hriechom sa stal nehodný ďalšieho svetla, a venoval všetku svoju pozornosť iba pozemským záujmom a nechal sa nimi ovládať, nedbajúc na požiadavky spravodlivosti; a ešte viac jednal podľa vnukaní Lucifera, ako som sa zmienila vyššie (č. 423), než podľa pravdy, ktorú tak jasne poznal. Napriek tomu, že pochopil pravé okolnosti, hral úlohu nespravodlivého sudcu, keď pokračoval v prejednávaní prípadu nevinného človeka s Jeho zaprisahanými nepriateľmi a falošnými žalobcami. Takto sa dopustil ešte väčšieho zločinu, keď Ježiša odsúdil k neľudskému bičovaniu a potom na smrť bez akejkoľvek inej príčiny, než iba aby uspokojil Židov.

598. Ale napriek tomu, že Pilát bol pre tieto a iné príčiny veľmi zlý a nespravodlivý sudca, že odsúdil Krista, ktorého pokladal za obyčajného človeka, hoci dobrého a nevinného, bol jeho hriech oveľa menší, než hriech kňazov a farizejov. A to nielen preto, že týchto viedla nenávisť, krutosť a iné neprávosti, ale tiež preto, že hrešili tým, že nechceli uznať Krista za pravého Mesiáša a Vykupiteľa, Boha a človeka, aký bol prisľúbený Zákonom, ktorý uznávali a verili mu. Kvôli ich vlastnému odsúdeniu dopustil Pán, aby Ho vo vlastnom obvinení nazývali Kristom a pomazaným

Kráľom a tam svojimi vlastnými perami vyznali, čo v súdnom konaní zneuznali a potupili. Boli povinní veriť tejto pravde, ktorú slovami vyznávali a prišli k poznaniu pravého pomazania Spasiteľa, ktoré bolo predobrazené pomazávaním kráľov a kňazov za dávnych dôb. Pomazanie Spasiteľa spočívalo v pomazaní, o akom sa zmieňuje Dávid (Ž 44, 8), ktoré sa líšilo od ich pomazania dávnych kráľov tým, že pomazanie Božského vzniklo z Jeho spojenia s človečenstvom, ktorým bola duša Krista pomazaná darmi milosti a slávy, ktoré odpovedali podstatnému spojeniu. Všetky tieto tajomstvá pravdy boli prozreteľnostne skryté pred obviňovaním Židov, hoci oni vo svojej vierolomnosti im nechceli uveriť a vo svojej nenávisti ich vysvetľovali falošne. Oni totiž pripisovali Spasiteľovi túžbu, že sa chce stať kráľom bez toho, aby ním bol, čoho pravý opak bola pravda, lebo Ježiš bol v každom ohľade najvyšší Pán, ale nechcel ukazovať alebo užívať moc pozemského kráľa. Neprišiel na tento svet, aby sa Mu slúžilo, ale aby slúžil (Mt 20, 28). Ešte väčšia zaslepenosť Židov bola v tom, že očakávali Mesiáša ako pozemského kráľa a pritom lživo tvrdili, že Ježiš sa vydáva za kráľa. Zdá sa, že za svojho Mesiáša očakávali mocného kráľa, ktorému by nemohli odporovať; tak ovšem by potom museli kráľa poslúchať z prinútenia a nie zo slobodnej vôle, ako si blahovoľne prial Pán Ježiš.

599. Naša veľká Pani hlboko chápala tieto skryté tajomstvá a vo svojej múdrosti a čistote srdca používala ich na vzbudzovanie hrdinských úkonov cností. Iné dietky Adama, počaté v dedičnom hriechu a poškvrnené aj svojimi vlastnými hriechmi, sú obyčajne znepokojené, stiesnené a pudené k netrpezlivosti a k iným nezriadeným vášniam, podľa toho, ako sa množí ich žiaľ a súženie, ale najsvätejšia Mária, ktorú nenutkal hriech alebo jeho následky alebo číra prirodzenosť, ale Ju pobádala vznešená milosť práve k opačnému smeru konania. Veľké prenasledovania a množstvo vody utrpenia a bolesti neuhasili v Jej srdci žiar božskej lásky (Veľp. 8, 7), ale boli novým palivom pre oheň božskej lásky v Jej duši, ktorý sa prejavoval prosbami za hriešnikov tým viac a vrúcnejšie, čím viac stúpala ľudská zloba. Ó, Kráľovná cností, Pani tvorstva a najdobrotivejšia Matka milosrdenstva! Aké tvrdé je moje srdce, aké ľahostajné a bezcitné, že moja duša nie je úplne zničená zármutkom nad tým, čo poznávam o Tvojom utrpení a o utrpení Tvojho božského Syna! Ako že ešte žijem pri tom všetkom, o čom viem, že by ma malo zarmucovať až k smrti! Je to zločin proti láske a zbožnosti, keď prosíme milosti od nevinného, ktorého vidíme trpieť muky. Akým právom môžeme my, tvory, povedať, že milujeme Boha, nášho Vykupiteľa a Teba, moja Kráľovná, ktorá si Jeho Matkou, keď iba Vy samí, Ty a On, pijete z kalicha takého veľkého utrpenia a bolestí a my zatiaľ popíjame z kalicha rozkoší Babylonu? Ó, kiež by som náležíte pochopila túto pravdu! Kiež by vnikla hlboko do môjho srdca a prenikla moju dušu pri pohľade na také neľudské mučenie môjho Spasiteľa a na muky Jeho trpiacej Matky! Ako by som sa mohla domnievať, že mi niekto krivdí, keď ma prenasleduje, ubližuje mi a nevšíma si ma? Ako by som si mohla sťažovať na utrpenie, aj keby ma celý svet obviňoval a prehliadal ma? Ó, veľká Vodkyňa mučeníkov, Kráľovná statočných, Majsterka všetkých nasledovníkov Tvojho Syna, ak som Tvoja dcéra a učeníčka, ako ma ráčiš nazývať, a ako si to odo mňa Pán praje, neodmietaj moju túžobnú žiadosť, aby som mohla ísť po Tvojich šľapajach na ceste krížovej. Keby som zo slabosti klesla, Ty, Pani a Matka moja, vypros mi odvahu a skrúšené srdce, ktoré bolo právom pokorené pre jeho ohavnú nevďačnosť. Vypros mi svojimi modlitbami lásku k večnému Otcovi, ktorá je taká drahocenná, že iba Tvoj mocný príhovor ju môže od Pána získať a Vykupiteľ mi ju môže zaslúžiť.

Poučenie, ktoré mi dala veľká Kráľovná neba.

600. Dcéra moja, príliš veľká je nedbalosť a nevšímavosť ľudí, s akou zanedbávajú uvažovať o skutkoch môjho najsvätejšieho Syna a snahu preniknúť s pokornou úctou tajomstvá, ktoré v nich ukryl pre spásu všetkých. Mnohí však nevedia a iní sa divia tomu, že Pán dovolil, aby bol predvedený ako zločinec pred nespravodlivých sudcov a aby Ho vypočúvali ako biedneho zločinca, že s Ním smeli zachádzať ako s bláznom a On nepoužil svoju božskú múdrosť, aby obhájil svoju nevinu a usvedčil Židov a všetkých svojich nepriateľov zo zlomyseľnosti a nenávisti, hoci to mohol celkom ľahko urobiť. Ale s takými pocitmi, ktoré nás privádzajú do údivu, mala by byť spojená tiež obzvláštna hlboká úcta k súdom Pána, ktorý riadil všetky veci spojené s vykúpením podľa svojej dobroty a nestrannosti a spôsobom vhodným pre všetky Jeho vlastnosti a neodmietal žiadnemu zo

svojich nepriateľov dostatočnú pomoc, aby každý mohol jednať dobre, keby len chcel k tomu použiť svoju slobodnú vôľu. On si prial, aby všetci dosiahli spásu (1 Tim 2, 4), a keď ju nedosiahnu všetci, nik nebude mať právo nariekať si na Jeho preveľkú dobrotu.

601. Ale okrem toho si prajem, moja najdrahšia, aby si pochopila užitočné naučenia, ktoré obsahujú Jeho skutky, lebo v každom z nich môj Syn jednal ako Vykupiteľ a Učiteľ ľudí. V mlčanlivosti a tichosti, akú zachovával v dobe svojho umučenia, dovoľuje, aby Ho pokladali za hriešnika a nerozumného človeka, zanechal ľuďom poučenie tak dôležité, ako si ho dietky Adama nevšímajú a nepoužívajú. Pretože si nevšímajú, ako Lucifer kazí svet hriechom, ktorý sa na svete stále pácha, nehľadajú u lekára liek utrpenia, ktorý Pán vo svojej nesmiernej láske zanechal vo slovách a skutkoch. Nech si ľudia uvážia, že sú počatí v hriechu (Ž 50, 7) a poznajú, ako silne v nich vzrástlo pekelné semeno pýchy, domýšľavosti, márnivosti, samoľúbosti, hrabivosti, pokrytectva, ľsti a všetkých ostatných neprávostí. Každý sa obyčajne snaží aby zvýšil svoju úctu a márnu slávu a namáha sa, aby získal chválu a verejnú úctu. Učení, a ktorí sa považujú za múdrych, si prajú, aby sa im tlieskalo a pozeralo sa na nich ako na vysoko postavených a radi sa chvastajú svojimi vedomosťami. Neučení sa chcú zdať múdri. Bohatí sa chvália svojím bohatstvom a prajú si, aby si ich kvôli nemu vážili. Chudobní sa chcú stať a zdať bohatí a túžia, aby ich bohatí za takých pokladali. Mocní si žiadajú, aby sa ich každý bál, ctil a poslúchal ich. Všetci sa snažia dosiahnuť ten istý klamný cieľ, aby sa zdali, že sú niekým, kým vskutku nie sú a v skutočnosti nedosiahnu ani to, akí sa v skutočnosti zdajú byť. Omlúvajú svoje chyby a vychvaľujú svoje cnosti a schopnosti a pripisujú si dobrá a požehnania, akoby ich neboli dostali od Boha. Prijímajú ich, akoby Boh bol povinný ich im udeľovať a nepovažujú ich za dary Jeho štedrej dobrotivosti; namiesto toho, aby za ne ďakovali, zneužívajú ich ako zbrane proti Bohu a tiež proti sebe samým. Obyčajne sú všetci nafúknutí smrteľným jedom hada a žiadajú si piť ho tým viac, čím hlbšie sú ich rany a čím viac slabnú v dôsledku jeho poľutovaniahodných útokov. Cesta kríža a nasledovanie Krista s pokornou kresťanskou úprimnosťou je opustená, pretože je veľmi málo tých, ktorí po nej kráčajú.

602. Môj Syn, aby rozšliapal Luciferovu hlavu a premohol pýchu a namyslenosť, zachovával pri svojom umučení trpezlivo mlčanlivosť a dovolil, aby s Ním jednali ako s nerozumným, bláznivým zločincom. Ako učiteľ tejto filozofie a ako lekár choroby hriechu, nechcel popierať to, z čoho Ho obviňovali, ani sa nechcel obhajovať a ospravedlňovať a vyvracať ich žaloby a dal nám tak žiarivý príklad, ako máme odrážať a odporovať útokom pekelného hada. Pán uviedol skutkom to, čo učil múdry muž: Lepšie je malé bláznovstvo vo svojom čase, než múdrosť a sláva (Kaz 10, 1), lebo je lepšie, aby niekedy ľudskú krehkosť považovali za nerozum a nepeknosť, než aby sa márne ukazovala cnosť a múdrosť. Je nevýslovný počet takých, ktorí sú zapletení do tejto nebezpečnej chyby, chcú sa zdať múdri, mnoho hovoria a množia svoje slová ako blázni. (Kaz 1, 14). Tí vlastne strácajú to, čo sa tak veľmi snažia dosiahnuť, pretože ich budú považovať za nerozumných. Všetky tieto neprávosti vznikajú z pýchy, ktorá je zakorenená v ľudskej povahe. Ty však, dcéra moja, zachovávaj učenie môjho Syna a moje. Nech sa ti oškliví ľudská chvastavosť, trp ticho a mlčky a nedbaj na to, či ťa svet pokladá za nevedomú, lebo ten nevie, v čom spočíva pravá múdrosť.

Kapitola 19.

Pilát posiela Židov s Ježišom k Herodesovi, kde pokračujú vo svojich žalobách; Herodes jedná s Ježišom pohŕdavo a posiela Ho späť k Pilátovi; Mária nasleduje Spasiteľa.

603. Jedno z obvinení, ktoré kňazi a farizeji predniesli Pilátovi bolo, že náš Spasiteľ svojím učením poburuje ľud po celej Judeji, od Galileje až sem (Lk 23, 5). To bolo príčinou, že sa Pilát pýtal, či je ten človek Galilejčan; a keď mu povedali, že Ježiš sa v tej zemi narodil a tam bol vychovávaný, myslel si, že to bude vhodná zámienka, ako vyriešiť svoje ťažkosti ohľadne Ježiša a že tak unikne dotieravosti Židov, ktorí sa s takým úsilím domáhali, aby odsúdil Ježiša na smrť. Herodes bol v tých dňoch v Jeruzaleme na židovskej veľkonočnej slávnosti. Bol to syn prvého Herodesa, ktorý dal povraždiť neviniatka, aby tak usmrtil Ježiša krátko po Jeho narodení (Mt 2, 16).

Tento vražedník prijal židovskú vieru, keď si vzal za ženu židovku a preto tiež jeho syn Herodes zachovával zákon Mojžišov a teraz prišiel do Jeruzalema z Galileje, v ktorej bol vladárom. Pilát bol s Herodesom znepriatelený, lebo obidvaja boli vladármi dvoch hlavných palestínskych provincií, Judska a Galileje a nedávno Pilát vo svojej horlivosti pre nadvládu rímskeho cisárstva zavraždil niektorých Galilejčanov pri verejných obradoch v chráme a tak zmiešal krv povstalcov s krvou svätej obety. Herodes sa pre toto znesvätenie na Piláta veľmi hneval a preto Pilát, aby Herodesovi dal akési zadosťučinenie, ktoré ho nič nestalo, rozhodol sa poslať k nemu Krista Pána, aby Ho vyšetrovali a súdili ako Herodesovho poddaného. Pritom Pilát očakával, že Herodes Ježiša prepustí ako nevinnú obeť zloby a nenávisti kňazov a zákonníkov.

604. Krista Pána teda viedli z domu Piláta do paláca Herodesovho; bol doteraz spútaný povrazmi a reťazami tak, ako Ho sputnali v záhrade a sprevádzali Ho Jeho žalobci, zákoníci a kňazi. Išiel s nimi tiež veľký počet vojakov a sluhov, ktorí viedli Krista na povrazoch a razili cestu po uliciach preplnených zástupmi ľudí, ktorí si žiadali vidieť neobyčajné divadlo. Vojaci taktiež razili cestu medzi zástupmi a služobníci s kňazmi, ktorí tak dychtivo túžili po krvi Spasiteľa, ktorú si priali preliať ešte v ten istý deň, náhlili sa s Pánom, ba skoro bežali po uliciach s veľkým krikom, Mária so svojou spoločnosťou tiež opustila Pilátov dom, aby nasledovala svojho najmilšieho Syna a bola Mu spoločníčkou na cestách, ktoré ešte pred svojou smrťou mal vykonať. Nebolo by možné, aby naša Pani nasledovala svojho milého Syna tak zblízka, aby Ho mala v dohľade, keby nebola požiadala anjelov, aby Jej razili cestu. Anjeli Jej umožnili, že mohla byť stále blízko svojho Syna a mohla sa tešiť z Jeho prítomnosti, hoci s tým bola spojená tiež živšia účasť na všetkých Jeho mukách a bolestiach. Dosiahla splnenie všetkých svojich prianí; chodila ulicami vedľa Spasiteľa a videla všetky rany päsťami, ktoré Mu dávali, aj všetky urážky, ktoré dostával od služobníkov, aj hanlivé reči ľudí, ktoré hovorili sami od seba, alebo opakovali, čo počuli od druhých.

605. Keď Herodes počul, že Pilát k nemu poslal Ježiša Nazaretského, veľmi sa z toho zaradoval. Vedel, že Ježiš bol veľkým priateľom Jána Krstiteľa, ktorého dal stať (Mk 6, 27) a počul veľa správ o Jeho kázniach. Z márnej a pochabej zvedavosti dostal túžbu, aby Ježiš urobil pred ním niečo nové a zvláštne pre jeho pobavenie (Lk 23, 8). Darca života prišiel teda pred vraha Herodesa, proti ktorému krv Krstiteľa volala o pomstu hlasnejšie, než svojho času krv Ábelova (I Mojž 4, 10). Avšak tento nešťastný cudzoložník, nevediac o hroznom súde Všemohúceho, prijal Pána s hlasným smiechom, ako nejakého kúzelníka alebo zaklínača. V tomto hrozne mylnom pojme začal Pána vypočúvať a vypytovať sa Ho, v presvedčení, že Ho tak bude môcť prinútiť k vykonaniu nejakého zázraku pre ukojenie svojej zvedavosti. Ale Pán múdrosti a rozvahy stál pred svojím nehodným sudcom s pokornou skromnosťou a neodpovedal mu ani slovo. Pre svoje zlé skutky Herodes si plne zaslúžil tento trest, že nepočul slová života, ktoré by zaiste bol počul, keby bol ochotný počúvať ich s úctou.

606. Kniežatá kňazské a židovskí kňazi stáli okolo a stále opakovali to isté obviňovanie a tie isté žaloby, ktoré hovorili u Piláta. Pán však, na veľké Herodesove sklamanie, mlčal pri všetkých tých ohováračkách. V Herodesovej prítomnosti Pán nechcel otvoriť svoje pery ani odpoveďou na jeho otázky, ani vyvracaním krivých žalôb. Herodes bol absolútne nehodný, aby počul pravdu, čo bol pre neho najväčší trest pred akým sa majú veľmi obávať všetky kniežatá a mocní tohoto sveta. Herodes bol mlčanlivosťou a tichosťou Spasiteľa veľmi namrzený a sklamaný vo svojej márnej zvedavosti. Avšak tento nespravodlivý sudca snažil sa zakryť svoje zahanbenie posmechom a zosmiešňovaním nevinného Majstra. Posmieval sa Mu s celou časťou svojho vojska. Herodesovi služobníci sa k nim pripojili a jednali s Ježišom ako s pomätencom a s človekom nepríčetným. Obliekli Ho do bieleho rúcha, aby tým naznačili, že je nepríčetný, a že sa Ho preto má každý varovať ako nebezpečného človeka. Ale tajnou prozreteľnosťou Najvyššieho tento šat naznačoval čistotu a nevinnosť Spasiteľa a títo služobníci neprávostí tým mimovoľne vydali svedectvo o pravde, ktorú sa snažili zastrieť tým, že sa posmievali zázračnej moci Pána. Keď sa Mu naposmievali, poslal Ho Herodes naspäť k Pilátovi.

607. Herodes poďakoval Pilátovi za jeho pozornosť, ktorú mu prejavil tým, že k nemu poslal Ježiša Nazaretského, aby bol postavený pred jeho súdnu stolicu. Oznámil Pilátovi, že na ňom nenašiel žiadnu vinu, ale že sa mu zdá, že je to človek nechápavý a celkom bezvýznamný.

Riadením božskej Prozreteľnosti sa Herodes s Pilátom v ten deň pomeril a odvtedy žili v priateľstve. Ježiš sa vracal od Herodesa k Pilátovi, vedený mnohými vojakmi Herodesovými i Pilátovými, ešte s väčšími zástupmi ľudu a s krikom a rozčúlením davu. A tí istí ľudia, ktorí Ho nedávno pozdravovali a ctili ako Spasiteľa a Mesiáša a požehnaného Pána (Mt 21, 9), teraz, prehovorení kňazmi a vysokou radou, zmenili svoje zmýšľanie a toho istého Pána zavrhovali a odsudzovali, taký vplyv obyčajne má zlý príklad vodcov pri zvádzaní ľudu. V takom zmätku a potupe išiel Pán po uliciach Jeruzalema, opakujúc si v duchu s nevýslovnou láskou, pokorou a trpezlivosťou slová, ktoré už dávno predtým hovoril ústami Dávida: "Červom som však ja a nie človekom, potupou pre ľudí a pre ľud opovrhnutím. Vysmievajú ma všetci, čo ma vidia, vyškierajú sa, pokyvujú hlavou." (Ž 21, 7-8). Pán bol červíkom a nie človekom nielen preto, že nebol počatý ako iní ľudia, lebo bol pravý Boh a človek, ale tiež preto, že sa s Ním nezachádzalo ako s človekom, ale ako s biednym a opovrhnutým červíkom. Pri všetkom tom posmechu, ktorým Ho zahrňovali a takmer zašliapali, nevydal hlas, práve tak ako malý, nepatrný červík, ktorým ľudia pohŕdajú a pošliapavajú ho ako nepatrného, bezvýznamného malého tvora. Všetky tie nespočetné zástupy, ktoré nášho Spasiteľa videli, hovorili o ňom a potriasali hlavou, akoby odvolávali svoj predošlý názor a mienku o tomto nazaretskom Prorokovi.

608. Hoci Jeho bolestná Matka vnútorne vedela o všetkom, čo sa udialo, nebola osobne prítomná, keď kňazi hovorili proti Kristovi svoje urážlivé obvinenia pred Herodesom, a keď tento rýchle chrlil svoje otázky, ktoré kládol Darcovi života, lebo ostala vonku a nevošla do súdnej siene, kam uviedli Pána. keď však vyšiel von, stretla sa s Ním a pozreli sa na seba navzájom s rovnakou bolesťou v duši, aká zodpovedala láske takého Syna a takej Matky. Pohľad na biele rúcho, ktorým prehlásili za oprávnené, aby sa s Ním zachádzalo ako s nepríčetným bláznom, zranil Jej srdce novou bolesťou; ale zo všetkých ľudí iba Ona sama poznala tajomstvo Jeho čistoty a nevinnosti, ktorú znázorňovalo toto rúcho. Klaňala sa Mu v ňom s najhlbšou úctou a nasledovala Ho ulicami mesta späť k Pilátovi, v dome ktorého malo byť uskutočnené božské ustanovenie nášho vykúpenia. Na tejto ceste, od Herodesa k Pilátovi v dôsledku tlačenice ľudu a veľkého náhlenia, niekoľkokrát Pánovi podrazili nohy, v dôsledku čoho niekoľkokrát padol na zem. Pretože Ho kruto ťahali za povrazy, ktorými bol zviazaný, pretrhli niektoré žily, z ktorých potom tiekla Jeho presvätá Krv. Ruky mal pevne zviazané vzadu, preto si nimi nemohol pomáhať, aby mohol ľahšie vstať. V dôsledku toho ľudia, ktorí sa tlačili za Ním a nemohli sa zastaviť, ba ani sa o to nesnažili, šliapali po božskom Spasiteľovi a kopali Ho. Rany, ktoré Mu spôsobili bitím a pri tých pádoch, namiesto toho, aby pohli vojakov k súcitu, boli im na smiech, pretože v dôsledku diabolského štvania úplne stratili všetok ľudský súcit a boli ako divé šelmy.

609. Najbolestnejšiu a milujúcu Matku pohľad na tú nesmiernu ukrutnosť pohnal k najhlbšej útrpnosti a obrátiac sa ku svojim svätým anjelom požiadala ich, aby pozbierali božskú Krv, aby Ju nepošliapali a nezneuctili nohy hriešnikov. Nebeskí služobníci to rýchle a ochotne urobili. Okrem toho im tiež prikázala, aby v prípade, že Jej božský Syn padne na zem, prispeli Mu rýchle na pomoc a zabránili tým, aby tí zločinci Ho netýrali a nešliapali po Jeho najsvätejšom Tele. Pretože však bola zo všetkých ľudí najmúdrejšia, nepriala si, aby Jej príkaz bol vyplnený bez schválenia Pána; preto ich nútila, aby to Pánovi sami navrhli a požiadali o dovolenie, i aby Mu súčasne oznámili, aké úzkosti trpí Jeho Matka, keď Ho vidí takého zneucteného pod nohami hriešnikov. Aby Pána pohnula rýchlejšie privoliť k tej žiadosti, prosila Ho cez svätých anjelov, aby to veľké poníženie, akým je to pošliapanie a bitie chátrou, zamenil za skutok poslušnosti tým, že privolí žiadosti svojej strápenej Matky, ktorá sa však zároveň uznávala za Jeho otrokyňu, utvorenú zo zemského prachu. Anjeli všetky tieto žiadosti v Jej mene predniesli Kristovi Pánovi; ovšem nie preto, akoby o nich nevedel, lebo On vedel o všetkom a sám svojou božskou milosťou bol ich pôvodcom, ale Pán si prial, aby sa všetky také veci uskutočňovali podľa náležitého postupu, ktorý náleží rozumu. Veľká Pani vedela o tomto prianí a vo svojej veľkej múdrosti konala cnosti rôznymi spôsobmi a rôznymi výkonmi, ktorým neprekážalo, že Pán vedel dopredu o všetkých týchto veciach.

610. Náš Spasiteľ Ježiš Kristus privolil k prianiam a žiadostiam svojej najsvätejšej Matky a dovolil anjelom, ako Jej služobníkom, aby urobili podľa Jej priania. Preto na ostatku cesty k domu Pilátovmu anjeli už nedopustili, aby Pánovi podrážali nohy, alebo aby Ho zrazili na zem, alebo aby

po Ňom niekto šliapal, ako sa stávalo predtým. Čo sa však týkalo iných bezpráví, v tom Pán dal priechod zaslepenej zlomyseľnosti a nerozumnej zúrivosti sluhov zákona a davu, aby si ho bez prekážky a plne schladili na Jeho božskej Osobe. Jeho najsvätejšia Matka počula i videla všetko s rozdrásaným, ale nepremoženým srdcom. Do istej miery to videli všetko aj ostatné Márie a svätý Ján, ktorí stále so slzami v očiach Pána nasledovali spolu s Jeho najčistejšou Matkou. Nemôžem sa zdržiavať a popisovať bolesti týchto i iných nábožných žien, ktoré sprevádzali našu Kráľovnú, pretože by som sa príliš vzdialila od svojho predmetu, najmä keby som popisovala jednanie Magdalény, ktorá najviac vynikala vrúcnou láskou ku Kristovi, pre ktorú sa Pánovi najviac zapáčila; na nej sa splnili slová Kristove, ktoré povedal, keď jej odpustil hriechy, že ten, komu sa odpustili väčšie hriechy, viac miluje (Lk 7, 43).

611. Pilát bol opäť s Kristom tvárou do tváre vo svojom paláci a Židia znovu búrlivo žiadali, aby Ho odsúdil na smrť kríža. Pilát presvedčený o Kristovej nevine a o veľkej nenávisti Židov, bol namrzený tým, že Herodes opäť poslal Ježiša naspäť, aby Ho súdil on. Vedel, že nejaké rozhodnutie bude musieť urobiť, preto sa snažil Židov uspokojiť rôznymi spôsobmi. Jedným z nich bola súkromná porada s niektorými služobníkmi a priateľmi kňazov a veľkňazov, ktorých pobádal, aby už nežiadali za prepustenie lotra Barabáša, ale namiesto neho nech žiadajú o prepustenie nášho Vykupiteľa, a aby sa uspokojili s tým, že Ho nejako potresce prv, než Ho prepustí. Pre tento krok sa Pilát rozhodol skôr, než prišli druhý raz, aby vymáhali odsúdenie Ježiša. Návrh, aby si zvolili k prepusteniu Barabáša alebo Ježiša, urobil Židom nielen raz, ale dva razy alebo tri razy. Prvýkrát im ho dal skôr, než Ježiša poslal k Herodesovi a druhýkrát po Jeho návrate. Evanjelisti o tom píšu trochu rozdielne, ale v podstate neodporujú pravde (Mt 27, 17). Pilát prehovoril k Židom a povedal: Priviedli ste mi tohoto človeka a obviňujete Ho, že svojím učením búri ľud, a ja som Ho pred vami vyšetroval a presvedčil som sa, že vaše obvinenie nie je pravdivé. Aj Herodes, ku ktorému som Ho poslal a pred ktorým ste opakovali svoje žaloby, odmietol odsúdiť Ho na smrť. Bude teda stačiť, keď Ho teraz potrestám, aby sa polepšil. Ak mám na Veľkú noc prepustiť jedného väzňa, prepustím Krista, ak budete o to žiadať, a Barabáša potrestám." Ale celý zástup Židov, keď poznal, ako veľmi si Pilát praje prepustiť Ježiša, vykríkol ako jedným hlasom: "Dosť, dosť, nie Krista, ale Barabáša nám prepusti!"

612. Obyčaj udeľovať slobodu jednému väzňovi na veľkonočnú slávnosť zaviedli Židia ako vďačnú pamiatku oslobodenia svojich predkov z poddanstva prechodom Červeným morom, keď Všemohúci pobil všetkých egyptských prvorodených a potom Židov vyslobodil z faraónovej moci, keď ho aj s jeho armádou utopil v Červenom mori (II Mojž 12, 29). Z vďačnosti za toto dobrodenie Židia každý rok vybrali najväčšieho zločinca a odpustili mu jeho zločiny, ale tým, ktorí sa menej previnili, také milosrdenstvo nedávali. V zmluve s Rimanmi si túto výsadu výslovne vyhradili a vládcovia sa podľa toho riadili. Ale v tomto prípade sa nezachovali podľa svojich požiadavkov, hoci Ježiša prehlasovali za najväčšieho previnilca. Podľa zákona mali teda žiadať, aby Ježiš bol prepustený, ale oni trvali na svojej žiadosti, aby Ježiš bol potrestaný a prepustený Barabáš, ktorého považovali za menej trestuhodného. Do takej zaslepenosti a prevrátenosti ich priviedol diabol svojím hnevom a nenávisťou, že stratili svetlo rozumu aj vo vlastnom záujme a konali proti sebe.

613. Medzitým čo Pilát vyjednával so Židmi, jeho manželka Prokula počula o čom sa jedná a poslala mu odkaz: "Nemaj nič s týmto Mužom! Prepusti Ho, lebo som dnes mala o Ňom videnie!" Toto varovanie Prokuly malo svoj pôvod v pôsobení Lucifera a jeho diablov. Lebo keď videli, čo všetko kati páchali na Kristovej Osobe a pozorovali Jeho nezmeniteľnú trpezlivosť s akou znášal všetky urážky, boli tým ohromení. Hoci Lucifer vo svojej pyšnej nadutosti nevedel si vysvetliť, ako by sa Kristove Božstvo mohlo podrobiť takým veľkým urážkam a dovoliť, aby Jeho telo znášalo také veľké týranie a nevedel dôjsť k žiadnemu určitému presvedčeniu, či tento Ježiš je Bohočlovek alebo nie, predsa tento pekelný drak bol presvedčený, že všetkých ľudí tu zhromaždených preniká nejaké veľké tajomstvo, ktoré jemu i jeho zlým zámerom spôsobia veľkú škodu a porážku, ak sa mu nepodarí prekaziť jeho postup na svete. Keď so svojimi diablami dospel k takému záveru, mnohokrát sa pokúšal presvedčiť farizejov, že podľa spravodlivosti by mali prestať s prenasledovaním Krista. Avšak tieto vnuknutia, pretože pochádzali zo zlomyseľnosti a nemali žiadnu silu dobra, neúčinkovali na zatvrdilé a prevrátené srdcia Židov. V zúfalstve nad svojím

neúspechom obrátili sa zlí duchovia na Pilátovu manželku a vo sne jej ukázali, že ten Muž je spravodlivý a úplne bez viny a ak Ho jej manžel odsúdi, stratí svoj úrad a ju samu stihne veľké protivenstvo. Nútili ju, aby poradila Pilátovi, nech prepustí Ježiša a potresce Barabáša, ak nechce privolať nešťastie na ich dom a na ich osoby.

614. Prokula bola týmto videním veľmi podesená a vystrašená a hneď akonáhle počula, o čom vyjednávajú Židia s jej manželom, poslala mu odkaz, o ktorom sa zmieňuje svätý Matúš, aby nemal nič s týmto Spravodlivým a neodsudzoval Ho na smrť. Podobné obavy Lucifer vnukol tiež Pilátovi a varovanie jeho manželky ich ešte rozmnožilo. Ale pretože všetky jeho pohnútky spočívali iba na svetskom uvažovaní a pretože nespolupôsobil s pravou pomocou, ktorú mu poskytol Spasiteľ, všetky tie obavy zadržali jeho nespravodlivé jednanie iba dovtedy, kým sa nevyskytli mocnejšie pohnútky, ako poznáme ďalej. V tejto chvíli začal Pilát však tretí raz dokazovať (ako nám hovorí svätý Lukáš), že Kristus Pán je nevinný, že nenašiel na ňom žiadnu vinu, pre ktorú by si zaslúžil smrť a že Ho tedy potrestá a potom prepustí (Lk 23, 22). Ako uvidíme v nasledujúcej kapitole, skutočne Krista potrestal, aby sa presvedčil, či sa Židia uspokoja. Židia sa však nielen neuspokojili, ale naopak žiadali, aby Kristus bol ukrižovaný. Potom Pilát požiadal o vodu a prepustil im Barabáša. Potom si pred všetkými ľuďmi umyl ruky a povedal: "Ja nemám žiaden podiel na smrti tohoto spravodlivého Muža, ktorého ste vy odsúdili. Je to vaša vec, čo robíte, lebo ja som si umyl ruky, aby ste poznali, že nie sú poškvrnené Krvou tohoto Nevinného." Pilát myslel, že týmto obradom sa úplne zbavil viny a tak všetku zodpovednosť môže zvaliť na židovské kniežatá a na ľud, ktorý odsúdenie žiadal. Židia boli nenávisťou takí zaslepení a pochabí, že za to ukojenie svojej žiadosti súhlasili s Pilátom a vzali na seba i na svoje dietky zodpovednosť za tento zločin. Hlasne zvolávali na seba hrozný súd a kliatbu: "Krv Jeho na nás a na naše deti!" (Mt 27, 25).

615. Aká je to neslýchaná pochabosť a ukrutná zaslepenosť! Aká nepochopiteľná ľahkomyseľnosť! Nespravodlivé odsúdenie Spravodlivého a krv Nevinného, ktorého sám sudca bol nútený prehlásiť za nevinného, vy si prajete vziať na seba a na svoje deti, aby Jeho krv až do konca sveta mohla volať proti vám! Ó, neverní a bohaprázdní Židia! Na takú ľahkú váhu beriete krv Baránka, ktorý vzal na seba hriechy sveta, a život Človeka, ktorý je zároveň Bohom! Ako je možné, že si beriete také bremeno na seba a vkladáte ho aj na svoje deti? Veď keby bol iba vaším bratom, dobrodincom a majstrom, bola by vaša odvážnosť hrozná a vaša nenávisť ohavná. Právom si zaslúžite trest, ktorý vás stihol; a to bremeno, ktoré ste uvalili na seba a na svoje deti, nedopraje vám pokoj a odpočinok nikde na celom svete. Je to spravodlivé, aby toto bremeno vás zaťažovalo viac než nebo a zem. Je však žiaľ, že hoci božská Krv bola určená na obmytie a očistenie všetkých dietok Adamových a skutočne bola vyliata na všetky dietky Cirkvi svätej, sú predsa mnohí jej príslušníci, ktorí svojimi skutkami sa stávajú vinní na tejto Krvi a práve tak ako Židia Ju zvolávajú na seba slovami i skutkami. Židia však nevedeli alebo neverili, že je to Krv Spasiteľova, avšak katolíci vedia aj vyznávajú, že je to Krv ich Vykupiteľa.

616. Hriechy a zlý život kresťanov volajú hlasnejšie než jazyky tých, ktorí potupili Krv Kristovu a ich súhlas s vinou na Jeho smrti, ktorú na seba uvalili. Nech je Kristus urážaný, popľuvaný, bitý, natiahnutý na kríž, opovrhovaný, nech ustúpi Barabášovi a zomrie; nech je týraný, bičovaný, tŕním korunovaný pre naše hriechy; my sa príliš nezaujímajme o to, že Jeho krv za nás hojne tiekla a bude nás obviňovať cez celú večnosť, nech vtelený Boh trpí a zomrie, len keď nám nechá slobodu, aby sme mohli užívať zdanlivé dobrá tohoto sveta, užiť hodiny rozkoše, používať tvory pre naše pohodlie, korunovať sa ružami, žiť v radostiach; nech našu moc nikto neobmedzuje a nevyhľadáva uprednostnenie pred nami; nech sa nám dovolí pohŕdať pokorou, zavrhovať chudobu, hromadiť bohatstvá, dopúšťať sa podvodu, neodpúšťať žiadnu urážku, oddávať sa telesným rozkošiam a nech sa nám dopraje všetko, čo naše oči uzrú a po čom zatúžime. nech je také naše životné pravidlo bez ohľadu na čokoľvek iné. A keď týmto všetkým križujeme Krista, nech Jeho Krv príde na nás a na naše deti.

617. Spýtajte sa zatratených v pekle, či neprejavovali také zmýšľanie svojimi skutkami, ako to popísal Šalamún, a či práve preto, že tak bláznivo hovorili vo svojom srdci ich nenazývali bezbožníkmi, ktorými skutočne tiež boli. Čo iné môžu očakávať, než zatratenie, tí, ktorí zneužívajú Krv Kristovu a premrhávajú Ju na sebe, pretože Ju nepoužívajú tak, ako tí, ktorí v nej hľadajú liek?

Kde nájdeme medzi dietkami Cirkvi niekoho, kto by ochotne dovolil, aby dostal prednosť zlodej a zločinec pred ním? Učenie o pokore sa tak málo zachováva, že človek budí obdiv, keď dá prednosť inému, práve tak dobrému a čestnému alebo aj čestnejšiemu, než je on sám. Hoci je isté, že nie je nik, kto by bol taký dobrý ako je Kristus a ťažko by sa našiel taký zlý ako bol Barabáš, predsa je nesčíselný počet ľudí, ktorí napriek tomuto príkladu sa cítia urazení a ponížení, ak sa im nedáva prednosť a ak ich nezahrňujú poctami, bohatstvom a hodnosťami a všetkým, čo patrí k okázalosti a svetskej chvastavosti. Také veci vyhľadávajú, s nimi sa uspokojujú a o ne sa starajú; s takými vecami sa ľudia zaoberajú vo svojich myšlienkach a vynakladajú na ne všetky svoje sily bezmála od tej chvíle, keď začínajú užívať rozum a schopnosti až do poslednej chvíle, kým ich nestratia. Najsmutnejšie je, že aj tí, ktorí sa svojím povolaním a stavom odriekli takých vecí a obrátili sa k nim chrbtom, sa ich nezbavujú. Spasiteľ im prikázal, aby zabudli na svoj ľud a na dom otca svojho (Ž 44, 11), ale oni mu venujú najlepšiu časť svojho života tým, že rodičom venujú veľa pozornosti a starajú sa o spravovanie ich záležitostí, prajú im a starajú sa o rozmnoženie ich pozemských majetkov. A pripadá im to ako maličkosť, že sa zaoberajú takými márnosťami. Namiesto toho, aby zabudli na dom svojho otca, zabúdajú na dom svojho Boha v ktorom žijú a kde dostávajú božskú pomoc, aby dosiahli spasenie, česť a vážnosť, aké svet nemôže dať a kde dostávajú všetko potrebné bez akejkoľvek svojej starosti a znepokojovania. Za všetky tieto dobrodenia sa javia ako nevďační tým, že sa odchyľujú od pokory, aká patrí ich stavu. Tak pokora nášho Spasiteľa Ježiša Krista, Jeho trpezlivosť, urážky a potupa kríža, napodobňovanie Kristových skutkov a zachovávanie jeho učenia, to všetko sa ponecháva chudobným a opovrhnutým, slabým a pokorným tohoto sveta, zatiaľ čo cesty Sionu sú opustené a plné kvílenia, pretože je tak málo tých, ktorí prichádzajú oslavovať Krista Pána slávnym nasledovaním (Plač Jer. 1, 4).

618. Pilát si neuvedomil, že je nezmyselné prehlasovať sa za nevinného tým, že si umyl ruky a zvalil zodpovednosť za Krv Kristovu na Židov a pokladal, že sa dostatočne očistil pred svojím svedomím a pred ľuďmi, pretože týmto obradom, tak plným pokrytectva a klamú, chcel uspokojiť svoje svedomie aj ľud. Je síce pravda, že Židia boli hlavní činitelia a viac sa previnili, že bol odsúdený nevinný Bohočlovek a že oni sami výslovne vzali na seba tú vinu, ale tým Pilát nebol zbavený viny; lebo vedel o nevine Krista Pána a nemal dovoliť, aby bola daná prednosť lotrovi pred Kristom, ani nemal trestať a karhať Krista, v ktorom nebolo čo karhať alebo napravovať (Lk 23, 25). A ešte menej bol oprávnený odsúdiť a vydať Ho Jeho zaprisahaným nepriateľom, ktorých nenávisť a ukrutnosť bola taká zrejmá. Nie je spravodlivý sudca ten, kto pozná pravdu a spravodlivosť a nekladie na ňu väčšiu váhu, než na ľudské ohľady a svoje osobné záujmy, lebo ľudí zbabelého srdca to olupuje o zdravý úsudok. Pretože nemajú silu a dokonalosť ducha, aké potrebuje sudca, nemôžu odporovať svojej hrabivosti alebo ľudským ohľadom. Vo svojich zaslepených vášniach nedbajú na spravodlivosť a hľadia, tak ako Pilát, aby len nepoškodili svoje časné postavenie.

619. S pomocou svätých anjelov dostala naša Pani v dome Pilátovom také miesto, že mohla počuť ako vyjednával sudca so zákonníkmi a kňazmi o Kristovej nevine a o prepustení Barabáša namiesto Ježiša. Všetok krik týchto ľudských tigrov vypočula mlčky a s obdivuhodnou tichosťou, v čom bola živým obrazom svojho najsvätejšieho Syna. Hoci vo svojom vonkajšom chovaní a skromnosti sa nijako nezmenila, predsa všetky zlomyseľné slová Židov prenikali Jej srdce ako dvojstranný meč. Ale volanie Jej bolesti nevyslovenej ústami doliehalo k sluchu večného Otca príjemnejšie a milšie, než nárek krásnej Ráchel, ktorá - ako hovorí Jeremiáš - plakala nad svojimi dietkami, pretože ich nebolo (Jer 31, 15). Naša najkrásnejšia Ráchel, najčistejšia Mária, nehľadala pomstu, ale odpustenie pre svojich nepriateľov, ktorí Jej brali Jednorodeného Otcovho a Jej jediného Syna. Napodobňovala všetky úkony najsvätejšej duše Kristovej a nasledovala Ho v skutkoch najvznešenejšej svätosti a dokonalosti, lebo muky, ktoré trpela, nemohli prerušiť Jej lásku, útrapy nemohli zmenšiť Jej horlivosť, povyk a zhon nemohol odvrátiť Jej pozornosť, krivdy a urážky neprekážali Jej vnútornej usobranosti; pri všetkých okolnostiach konala najvzácnejšie cnosti v najvyššom stupni.

Poučenie, ktoré mi dala veľká Pani neba, najblahoslavenejšia Mária.

620. Dcéra moja, vidím, že sa divíš, keď podľa toho, čo si napísala, poznávaš, že Pilát a Herodes pri umučení môjho božského Syna prejavovali menej neláskavosti a krutosti než kňazi, veľkňazi a farizeji a veľmi si sa pozastavovala nad tým, že Pilát a Herodes boli svetskí a pohanskí sudcovia, avšak kňazi a farizeji boli učiteľmi izraelského ľudu, vyznávajúci pravú vieru. Ako odpoveď na tvoje myšlienky pripomínam ti náuku, ktorá nie je nová a ktorú si poznala pri predošlej príležitosti; ale prajem si, aby si si ju vo svojej mysli obnovila a po celý ďalší život si na ňu pamätala. Vedz teda, moja najdrahšia, že pád z najvyššieho miesta je nesmierne nebezpečný a tým spôsobená škoda je alebo nenapraviteľná, alebo ju možno napraviť iba s veľkými obtiažami, Lucifer mal v nebi veľmi vysoké miesto ako vzhľadom na dary prirodzené, tak aj na dary milosti, lebo krásou prevyšoval všetkých tvorov, ale svojím hriechom spadol do najhnusnejšej priepasti biedy a klesol do zatvrdlivejšej svojhlavosti, než všetci jeho nasledovníci. Prví rodičia ľudského pokolenia Adam a Eva boli povýšení k najväčšej hodnosti a obdarení vynikajúcimi milosťami a priazňou Božou, pretože vyšli z ruky Všemohúceho; svojím pádom však zavinili záhubu svoju i všetkých svojich potomkov a viera učí, aká cena bola potrebná za ich vykúpenie. Záchrana ich a ich potomkov bola dielom nekonečného milosrdenstva.

621. Mnoho iných duší dosiahlo veľkú výšku dokonalosti a potom z tej výšky veľmi žalostne klesli, takže došli až tak ďaleko, že si takmer zúfali, lebo zistili, že nemôžu vstať. Taký smutný stav vzniká z mnohých príčin. Prvá z nich je malomyseľnosť a pocit úplného zničenia, aké cíti človek, ktorý klesol z vysokého stavu cností, lebo vie, že stratil nielen veľké milosti, ale ani nemôže očakávať, že dosiahne väčšie, než boli tie, ktoré stratil; ani si nesľubuje viac sily pre zachovanie tých, ktoré snáď s obnoveným úsilím môže dosiahnuť, než ju mal pri tých, ktoré už získal, ale pre svoju nevďačnosť stratil. Z tejto nebezpečnej nedôvery pochádza vlažnosť, nedostatok vrúcnosti a vytrvalosti, horlivosti a zbožnosti, pretože nedôvera udusí v takých dušiach všetko, tak ako zase naopak duševná životnosť a vrúcna nádej prekonáva mnohé ťažkosti, posilňuje a oživuje slabé ľudské tvory pre podnikanie veľkých skutkov. Ďalšia nie menej nebezpečná prekážka je: že duše navyknuté na milosti a požehnanie Božie, ktoré dostávajú buď prostredníctvom svojho stavu, ako kňazi a rehoľníci, alebo tým, že sa cvičia v cnostiach a majú hojnosť božskej priazne, ako duchovne založené osoby, obyčajne robia svoje hriechy ťažšími akýmsi zľahčovaním týchto milostí a zneužívaním duchovných vecí. V dôsledku hojnosti božských milostí upadajú do nebezpečnej otupenosti ducha. Začínajú si málo vážiť božské milosti a dary a strácajú k nim úctu. Ako následok toho prestávajú spolupôsobiť s milosťou Božou a prekážajú jej pôsobivosti. Strácajú milosť svätej bázne Pána, ktorá prebúdza a posilňuje vôľu, aby poslúchala božské prikázania, aby bola bdelá pri vyhýbaní sa hriechom, vyhľadávala život večný a priateľstvo s Bohom. Tomuto zrejmému nebezpečenstvu podliehajú najmä vlažní kňazi, ktorí často prijímajú svätú Eucharistiu a iné sviatosti bez svätej bázne a úcty a tiež učení, múdri a mocní tohoto sveta, ktorí s veľkou nechuťou napravujú a polepšujú svoj život. Tí stratili správne oceňovanie a úctu k liečivým prostriedkom Cirkvi svätej najmä k svätým sviatostiam, ku kázniam a poučovaniu. Tak tieto lieky, ktoré sú pre iných hriešnikov veľmi spasiteľné a odstraňujú nevedomosť, oslabujú lekárov duchovného života.

622. Sú ešte aj iné príčiny pre také nebezpečenstvo, ktoré však musíme ponechať samému Pánovi, lebo hriechy tých duší, ktoré buď svojím stavom alebo pokrokom v cnostiach sú tesnejšie pripútané k Bohu, sú na váhe Božej spravodlivosti vážené celkom ináč, než hriechy tých, ktorí dostali menej milosrdenstva. Hoci hriechy všetkých sú podstatne skoro rovnaké, predsa okolnosti ich robia rozdielnymi. Lebo kňazi a učitelia, mocní a hodnostári, ktorých v dôsledku ich postavenia a povesti považujú za pokročilých vo svätom živote, dávajú veľké pohoršenie svojím pokleskom alebo akýmkoľvek hriechom, ktorého sa dopustili. Vo svojej domýšľavosti a opovážlivosti majú oveľa viac sebavedomej smelosti voči Bohu, ktorého lepšie poznajú a oveľa viac Mu dlhujú, ktorého však urážajú s väčšou rozvahou a vedomím, než ľudia nevzdelaní a neuvedomelí. Podľa výrokov Písma a všetkých posvätných spisov je zrejmé, že Boha viac urážajú hriechy katolíkov a najmä tých, ktorí sú vzdelaní a osvietení. Ako je životná doba každého človeka predurčená a vymeraný čas, za ktorý si má zaslúžiť odmenu, tak je tiež ustanovená miera a počet hriechov, ktoré Pán vo svojej trpezlivosti dovolí. Táto miera božskej spravodlivosti je ustanovená nielen podľa počtu a množstva hriechov, ale tiež podľa ich akosti a závažnosti. Tak sa môže stať, že u duší, ktoré

dostali väčšie osvietenie a väčšie milosti z neba, ťarcha hriechov doplní to, čo chýba do ich počtu a tak tú dušu aj pri menšom počte hriechov môže Boh opustiť skôr a trestať oveľa prísnejšie, než iné s väčším počtom hriechov. Tiež nemôžu všetci očakávať, že ich koniec bude taký ako Dávidov a svätého Petra, pretože nemajú k svojmu dobru toľko dobrých skutkov, na ktoré by sa mal Pán pamätať. Podľa zvláštnych výsad niektorých sa nemôže určovať miera pre všetkých ostatných, pretože podľa tajných súdov Pána nie sú všetci určení pre zvláštne miesta.

623. Podľa tohoto vysvetlenia, moja najdrahšia, budeš schopná vysvetliť si to, čomu si sa divila a pochopiť aké trpké nešťastie privolávajú na seba mnohé duše, ktoré Všemohúci vykúpil svojou Krvou, uviedol na cestu svetla a tiahol ich k sebe; a tak niektorí môžu klesnúť z vyššieho stavu do väčšej a prevrátenejšej zatvrdilosti než tí, ktorí mali nižšie postavenie. Táto pravda je dobre znázornená v tajomstve utrpenia môjho Syna, pri ktorom sa oveľa viac previnili kňazi, zákoníci a všetci ľudia, ktorí boli oveľa viac zaviazaní svojmu Bohu než pohani, ktorí pravé náboženstvo nepoznali. Prajem si, aby ťa táto pravda, ukázaná na ich príklade, presvedčila o tomto hroznom nebezpečenstve a prebudila v tebe svätú bázeň, aj aby si spojila s ňou pokorné vďaky a vysoko si oceňovala dobrodenia Pána. V dňoch hojnosti pamätaj na hodinu nedostatku (Kaz 13, 25). Uvažuj dobre o jednom aj o druhom a pamätaj, že svoj poklad nosíš v krehkej nádobe a že ho môžeš ľahko stratiť (II Kor 4, 7). Buď presvedčená, že udeľovanie takých milostí a dobrodení nedeje sa podľa zásluh a že podľa spravodlivosti máš na ne právo, ale že ich dostávaš iba zo štedrosti a láskavosti Božej. Keď ťa Najvyšší vyznamenal takým dôverným obcovaním, to nie je žiadna záruka, že by si nemohla klesnúť, ani žiadne povolenie, že môžeš žiť bezstarostne, bez úctivosti a bázne. Všetko, čo sa ti stáva, deje sa podľa počtu a veľkosti tvojich požehnaní lebo úmerne k nim hnev pekelného hada proti tebe vzrastá a číha na teba bedlivejšie, než na iné duše. Už poznal, že Pán nebol taký štedrý v láske k ľuďom mnohých pokolení ako k tebe, a ak budeš prijímať s nevďakom toľké milosti a milosrdenstvá, staneš sa najbiednejším tvorom, hodným prísneho trestu, proti ktorému nebudeš môcť nič namietať.

Kapitola 20.

Na rozkaz Piláta nášho Spasiteľa bičujú, tŕním korunujú a posmievajú sa. Ako v tej dobe sa chovala najblahoslavenejšia Mária.

624. Pilát vidiac odpor Židov voči Ježišovi Nazaretskému, nechcel Ho odsúdiť na smrť, pretože vedel, že je nevinný a myslel si, že kruté zbičovanie Ježiša utíši hnev nevďačného ľudu a zmierni nenávisť kňazov a zákonníkov. Keď Kristus v niečom nevyhovel ich nariadeniam, snáď uznajú, že je dostatočne potrestaný a odstúpia od ďalšieho prenasledovania a dožadovania sa Jeho smrti. K takému úsudku došiel Pilát podľa toho, čo mu povedali pri prejednávaní žaloby, pretože neprávom a pochabo obviňovali Krista, že nezachovával sobotu a iné obrady, ako je zjavné z evanjelia svätého Jána (9, 16). Ale Pilát sa vo svojej vypočítavosti veľmi zmýlil a konal ako človek neskúsený a nepoznajúci záležitosť; lebo Majster všetkej svätosti nemohol sa previniť nejakým nedostatkom v zachovávaní Zákona, ktorý neprišiel zrušiť, ale splniť (Mt 5, 17); ba keby obvinenie bolo aj pravdivé, nezaslúžil si zaň taký potupný trest. Zákony židovské ani zďaleka nevyžadovali také neľudské a kruté bičovanie; na potrestanie takých obyčajných priestupkov boli v nich stanovené iné tresty. A ešte viac sa zmýlil tento sudca, keď od Židov očakával zmilovanie alebo prirodzenú dobrotu. Ich hnev a nenávisť proti najčistejšiemu Majstrovi neboli ľudské, ani nie také, ktoré sa obyčajne upokojili porazením a pokorením nepriateľa. Veď ľudia majú srdce z mäsa, majú vrodenú nejakú lásku, kde je žriedlo aspoň nejakého súcitu, ale títo neverní Židia predstavovali, či skôr sa premenili na diablov, ktorí tým besnejšie zúria proti tým, ktorí sa stali bezmocní a nešťastní a keď vidia niekoho, že si nijako nemôže pomôcť, hovoria: teraz ho prenasledujme, lebo nemá nikoho, kto by ho bránil alebo vytrhol z našich rúk.

625. Nenávisť kňazov a ich stúpencov proti Darcovi života bola nezmieriteľná, pretože Lucifer, keď videl, že nemôže odvrátiť Židov od úmyslu usmrtiť Krista, naplnil ich svojou vlastnou

hroznou zlobou a zúrivou ukrutnosťou. Pilát bol postavený medzi poznanú pravdu a svoje osobné, pozemské uvažovanie a riadil sa týmto posledným, mylným uvažovaním a nariadil, aby Ježiša prísne potrestali zbičovaním, napriek tomu, že sám Ho prehlásil za nevinného (Jn 19, 1). Hneď nato títo satanoví sluhovia s mnohými inými priviedli Ježiša, nášho Spasiteľa, na miesto, kde sa také tresty zvykli konať. Bolo to ohradené nádvorie, priliehajúce k domu, ktoré bolo určené pre týranie zločincov, ktorých chceli prinútiť, aby sa priznali k svojim vinám. Nádvorie bolo obohnané nízkou, otvorenou stavbou, či skôr stĺporadím, na ktorom bola strecha. Niektoré stĺpy boli nižšie a stáli voľne. K jednému z týchto nižších stĺpov, ktorý bol z mramoru, priviazali veľmi bezpečne Ježiša, lebo stále Ho považovali za kúzelníka a obávali sa, že by im mohol uniknúť.

626. Najprv z Neho strhli biele, potupné rúcho, čo urobili nie s menšou potupou, ako keď Ho do neho obliekli v dome zvrhlého Herodesa. Pri rozväzovaní povrazov a reťazí, ktorými Ho spútali v záhrade, s neľudskou ukrutnosťou rozdrásali Jeho rany, ktoré Mu spôsobili putá na rukách a v zápästí. Keď Mu uvoľnili ruky, prikázali Mu s hanebným rúhaním, aby zvliekol nezošívané rúcho. Bolo to ono rúcho, ktoré Mu Jeho najsvätejšia Matka obliekla v Egypte, keď začal chodiť, ako som to na príslušnom mieste hovorila. Iné rúcho na sebe teraz nemal, pretože plášť Mu odňali, keď Ho zajali v záhrade. Syn večného Otca poslúchol katov a začal sa vyzliekať; bol ochotný znášať hanbu úplného obnaženia svojho najsvätejšieho a najcudnejšieho Tela pred takým množstvom ľudí. Avšak Jeho mučitelia, ktorým sa zdalo, že sa - ako Jeho cudnosť vyžadovala - zvlieka príliš pomaly, aby zvliekanie urýchlili, strhli z Neho šaty násilne, ako sa hovorí, odrali ovečku s vlnou. Okrem širokého, pláteného pása, ktorý nosil pod nezošívaným rúchom a ktorým Ho tiež opásala Jeho Matka v Egypte, stál teraz Pán úplne nahý. Tieto rúcha, ktoré Pán nikdy nezvliekal, rástli s Jeho najsvätejším Telom. To isté platí tiež o Jeho topánkach, čiže sandáloch, ktoré Mu jeho Matka obula. Ale, ako som už pri inej príležitosti povedala, Pán často chodil bosý, keď hlásal svoje učenie.

627. Dozvedela som sa, že niektorí učitelia hovorili, alebo boli presvedčení, že náš Spasiteľ pri bičovaní a ukrižovaní pre svoje väčšie pokorenie dovolil katom, aby Ho zbavili všetkého oblečenia. Keď ma však pod poslušnosťou vyzvali, aby som zistila pravdu v tejto záležitosti, bolo mi zdelené, že božský Majster bol pripravený znášať všetky urážky, ktoré boli v medziach slušnosti; že kati sa pokúšali zneuctiť a zahanbiť Ho úplným obnažením Jeho tela a chceli Mu strhnúť aj ten opasok, ktorý pokrýval Jeho boky, ale nepodarilo sa im to, pretože akonáhle sa Ho dotkli, ruky im ochrnuli, ako sa im stalo, keď Ho chceli obnažiť vo väzení v dome Kaifáša. Každý z tých šiestich katov, ktorý Ho bičovali, sa o to pokúšal, ale každý s tým istým výsledkom. Neskoršie však títo sluhovia neprávosti nadvihli trochu túto prikrývku, aby Ho mohli bolestivejšie zraniť bičovaním; toľko Pán dovolil, ale nie, aby bol zbavený všetkého rúcha a úplne obnažený. Avšak tento zázrak, že sa im zabránilo a ich ruky ochrnuli pri ich brutálnom pokuse, nepohol a neobmäkčil srdcia týchto ľudských šeliem; vo svojej diabolskej zúrivosti pripisovali to všetko čarodejníctvu a kúzelníctvu Autora pravdy a života.

628. Tak obnažený stál Pán pred veľkým množstvom ľudu a šesť katov Ho kruto priviazalo k jednému stĺpu, aby Ho mohli pohodlnejšie bičovať. Potom Ho striedavo vždy dvaja bičovali s takou neľudskou ukrutnosťou, akú mohli mať iba ľudia posadlí Luciferom, ako boli títo kati. Prví dvaja bičovali nevinného Spasiteľa tvrdými, silnými, uzlovitými povrazcami a vo svojej bezbožnej zlosti šľahali Ho so všetkými silami. Pri tomto prvom bičovaní nabehli na božskom Tele Pána veľké pruhy a zmodralé, krvou podliate hrče, ktoré pokryli a zohyzdili celé Jeho telo. Z mnohých týchto rán presakovala krv. Keď prví dvaja kati konečne sa unavili, pokračovali v bičovaní ďalší dvaja. Títo Ho šľahali tvrdými, koženými remienkami a mierili svoje rany na tie zranenia a boľavé miesta, pričom krvou podliate hrče pretrhli a presvätá Krv striekala na všetky strany, i na šaty katov, až ich premočila a tiež tiekla prúdom na dlažbu. Títo dvaja potom ustúpili tretiemu páru katov, ktorí začali Pána biť veľmi tuhými korbáčmi (tzv. býkovcami) z nevypracovanej, usušenej kože, spletenými ako korbáče z vŕbových prútov. Títo šľahali Pána ešte ukrutnejšie, preto nešľahali doteraz nezranené Telo, ale hlbšie pretínali rany spôsobené predošlým bičovaním. Okrem toho ich tiež tajne podnecovala väčšia zlosť, ku ktorej ich navádzali zlí duchovia, ktorých opäť rozbesnila Kristova trpezlivosť.

629. Pretože teraz boli na najsvätejšom Tele Kristovom otvorené žily a celé telo bolo už ako jedna nepretržitá rana, tretí pár katov už nenašiel pre nové rany zdravé miesta. Neprestajné šľahanie neľudsky drásalo nepoškvrnené panenské Telo nášho Vykupiteľa Ježiša Krista a mnoho čiastok Tela, ktoré korbáčmi odtrhli, bolo roztrúsene po dlažbe. Šľahanie bolo také ukrutné, že na ramenách sa už pod krvou beleli veľké časti vyčnievajúcich holých kostí; tiež na iných miestach boli už kosti obnažené vo veľkosti viac ako jednej dlane. Aby úplne zničili krásu, ktorou Pán prevyšoval všetkých ostatných ľudí (Ž 44, 3) , rozšľahali mu tiež obličaj, ruky a nohy, takže neponechali na celom Tele ani jediné miestečko, na ktorom by ešte mohli všetkými silami ukázať svoju zúrivosť a hnev proti najnevinnejšiemu Baránkovi. Božská krv tiekla hojne na dlažbu a sem-tam sa jej zhromaždilo veľké množstvo. Bičovanie obličaja, rúk a nôh bolo nevýslovne bolestné, pretože tieto časti tela sú plné jemných a citlivých nervov. Úctyhodná tvár Kristova bola taká zranená a napuchnutá, že krv a opuchliny Ho úplne oslepili. K tomu ešte kati pľuvali na Pána svoje ošklivé chrchle a zahrňovali Ho potupnými názvami (Plač Jer. 3, 30). Presný počet rán, ktoré Spasiteľ dostal od hlavy až po päty, bol 5.115. Veľký Pán a Tvorca všetkého tvorstva, ktorý vo svojej božskej prirodzenosti nemohol trpieť, stal sa v ľudskom tele pre nás Mužom bolestí, ako bolo predpovedané a bolesti naše vzal na seba, bol opovrhnutý a najposlednejší z ľudí, mužom bolesti, pred akým si ľudia zastierajú tvár (Iz 53, 3).

630. Veľké zástupy, ktoré išli za Pánom, naplnili nádvorie Pilátovho domu aj okolité ulice, lebo všetci čakali, ako táto vec dopadne a rokovali o tom, každý podľa svojich názorov. V tomto zmätku panenská Matka Ježišova znášala neslýchané urážky a hlboko Ju zraňovali tiež urážky a rúhania, ktorými Židia a pohania zasypávali Jej božského Syna. Keď priviedli Ježiša na miesto, kde Ho mali bičovať, uchýlila sa v spoločnosti troch Márií a svätého Jána do kúta nádvoria. S pomocou božského videnia pozorovala celý priebeh bičovania a všetky muky nášho Spasiteľa. Hoci ich nevidela telesnými očami, predsa nič nebolo pred Ňou ukryté, videla všetko, akoby stála celkom blízko. Ľudská myseľ nemôže pochopiť, aké veľké a aké rôzne boli bolesti a zármutok veľkej Kráľovnej a Panej anjelov; taktiež ani mnohé iné tajomstvá o Božstve nevieme pochopiť, ale budú nám zjavené pre oslavu Syna a Matky až na večnosti. Už som sa niekoľkokrát zmienila v tomto životopise, a najmä v časti o umučení, že blahoslavená Matka cítila na svojom Tele všetky muky svojho Syna. To isté platí tiež o bičovaní, ktoré cítila vo všetkých častiach svojho panenského Tela práve tak prenikavo, ako ho cítil Kristus vo svojom Tele. Ona ovšem neprelievala krv, iba tú, ktorá Jej so slzami tiekla z očú, ani nebolo Jej telo rozdrásané. Ale telesné bolesti Ju tak zmenili a znetvorili, že svätý Ján a sväté ženy Ju ani nemohli poznať. Okrem muk telesných trpela tiež nevýslovné bolesti duševné, pretože tam sa Jej bolesť zvyšovala podľa miery Jej nazerania (Kaz 1, 18). Jej bolesti nevyplývali iba z Jej prirodzenej lásky ako matky a z najvyššej lásky ku Kristovi ako k Jej Bohu, ale boli primerané Jej schopnosti, s ktorou presnejšie než všetky ostatné tvory, oceňovala Kristovu nevinnosť, dôstojnosť Jeho božskej Osoby, ohavnosť urážok, ktorými Ho urážali vierolomní Židia a dietky Adamove, ktoré On vyslobodzoval od večnej smrti.

631. Keď konečne kati ukončili bičovanie, odviazali Pána od stĺpa a s pánovitou a rúhavou domýšľavosťou Mu rozkázali, aký sa rýchle obliekol do svojich šiat. Ale pri bičovaní najtichšieho Pána jeden z katov, popudený diablom, skryl Kristove šaty, aby predĺžil Jeho nahotu a aby ďalej bol vystavený ich posmechu a rozptýleniu. Tento zlý úmysel však dobre poznala Matka Pána. Preto, používajúc svoju moc ako Kráľovná, prikázala Luciferovi a všetkým jeho diablom, aby odišli z tohoto miesta a oni hneď utiekli, prinútení vyššou mocou. Potom požiadala anjelov, aby priniesli tuniku Jej najsvätejšiemu Synovi na dosah, takže sa mohol hneď obliecť a zakryť svoje najsvätejšie, rozdrásané Telo. Toto všetko sa vykonalo rýchle. Bezbožní kati nepoznali, že to bol zázrak, ani ako sa to stalo; pripisovali to diabolským kúzlam. Pri tom dlhom obnažení okrem rán trpel Pán tiež veľmi od zimy, lebo v to ráno, ako nám hovoria evanjelisti, bola zima (Mr 14, 54; 22, 55; Jn 18, 18). Krv Pánovi primrzávala na ranách, ktoré sa zapálili a nevýslovne boleli. Zima Mu tiež odňala silu a odolnosť, hoci oheň Jeho nekonečnej lásky napínal svoje sily do najvyššej miery, len aby mohol ešte viac trpieť. Hoci rozumné tvory majú súcit vrodený, On ho vo svojich mukách a nahote nenašiel, s výnimkou u svojej bolestnej Matky, ktorá nad Ním súcitne plakala a ľutovala Ho v mene celého ľudského pokolenia.

632. Medzi inými božskými tajomstvami, ktoré sú skryté pred múdrymi tohoto sveta, nad ktorými tiež človek veľmi žasne, je, že nenávisť Židov, ktorí tiež boli z mäsa a krvi ako sme my, predsa nebola ukojená, ani keď uvideli Krista rozdrásaného a zraneného 5115-mi šľahnutiami, že pri pohľade na bytosť tak rozodranú nepohol nimi prirodzený súcit, ba že ich to ešte viac popudilo a vo svojej nenávisti chceli svojej obeti spôsobiť ešte väčšie, neslýchané muky. Vo svojom neskrotiteľnom hneve hneď plánovali ďalšiu ukrutnosť. Išli k Pilátovi a pred jeho radcami mu povedali: "Tento podvodník a zvodca ľudu, Ježiš Nazaretský, vo svojej márnivej chvastavosti si prial, aby Ho všetci uznávali za Kráľa Židovského. Aby sme mohli Jeho pýchu pokoriť a zahanbiť Jeho domýšľavosť, žiadame, aby si nám dovolil dať Mu kráľovské odznaky, aké si zaslúži za tie svoje fantastické nároky." Pilát privolil k nespravodlivej žiadosti Židov a nechal ich robiť, čo si priali.

633. Hneď teda priviedli Ježiša do súdnej siene, kde opäť s krutosťou zvliekli z Pána odev, a aby Ho pred všetkým ľudom potupili ako falošného kráľa, priodiali Ho veľmi roztrhaným a špinavým purpurovým plášťom. Na Jeho presvätú hlavu položili čapicu upletenú z tŕňových prútov tak aby sa mnoho tvrdých tŕňov zarylo hlboko do hlavy a niektoré i do očí a do uší. Korunovanie tŕňovou korunou bola jedna z najväčších muk, ktorú náš Pán vytrpel. Namiesto žezla dali Mu na potupu do ruky trstinu. Na ramená Mu prehodili fialový pláštik, niečo podobné, ako je na veľkom plášti, ktorý kňaz používa pri požehnaní, lebo to patrilo ku kráľovskému rúchu. Tak ako lžikráľa Židia priodiali Toho, ktorý prirodzene a všetkým právom bol Kráľom a Pánom pánov (Zj 19, 16). Potom za prítomnosti kňazov a farizejov zhromaždili sa okolo Neho a zaplavovali Ho rúhavým posmechom. Niektorí si posmešne kľakali a hovorili: Zdrav buď, Kráľ židovský. Iní Ho bili päsťami, niektorí Mu brali trstinu z ruky a bili ňou tŕním korunovanú Hlavu a iní na Neho pľuvali. Všetci popudzovaní besnými diablami sa Mu rúhali všetkými možnými spôsobmi a tupili Ho.

634. Ó, nepochopiteľná láska, presahujúca všetku mieru! Ó, trpezlivosť nikdy nevídaná a u ľudí nepredstaviteľná! Kto, ó Pane a Bože môj, keď Ty sám si pravý a mocný Boh v podstate i vo svojich dielach, mohol Ťa prinútiť, aby si trpel také poníženie a také neslýchané muky, potupu a rúhanie? Kto naopak z ľudí, Bože môj, neurobil mnoho vecí, ktoré Ťa urážajú a mali by Ťa nútiť, aby si odmietol trpieť za nich a dávať im milosti? Kto by to všetko mohol uveriť, keby sme nepoznali Tvoju nekonečnú Dobrotu? Aké je však teraz naše zmýšľanie, keď to všetko vidíme a s pevnou vierou pozeráme na také obdivuhodné požehnanie a zázraky lásky? Ako na nás pôsobí svetlo pravdy? Akože nás to dojíma, keď aj pri samotnom pohľade na Tvoje bolesti, bičovanie, korunovanie tŕním, urážky a potupu, bez najmenšej hanby a bázne vyhľadávame rozkoše, bohatstvá, pohodlie, prednosti a márnosti tohoto sveta? Naozaj veľký je počet bláznov (Kaz 1, 15), lebo najväčšia pochabosť a nepoctivosť je uznávať dlžobu, bez ochoty splatiť ju; prijímať milosti a nikdy za ne neďakovať; mať pred očami najväčšie dobro a pohŕdať ním; žiadať si ho a nepoužívať ho; odvracať sa utekať pred životom a hľadať večnú smrť. Najnevinnejší Ježiš ani ústa neotvoril pri tých veľkých a mnohých urážkach. Ale zúrivú nenávisť Židov neukojil ani posmech a potupa, ktoré božský Majster prežíval; ani muky a pohŕdanie Jeho najsvätejšou Osobou.

635. Pilát sa domnieval, že pohľad na človeka tak hrozne stýraného ako bol Ježiš Nazaretský, zaiste pohne srdciami a naplní hanbou ten nevďačný ľud. Preto nariadil, aby Ježiša priviedli zo súdnej siene k otvorenému oknu, odkiaľ Ho všetci mohli vidieť korunovaného tŕňovou korunou, zohaveného bičovaním, v potupnom rúchu ako lžikráľa. Pilát sám prehovoril k ľudu a povedal: "Ecce Homo!" - "Ajhľa, človek!" (Jn 19, 5). Pozrite na tohoto Človeka, ktorého považujete za svojho nepriateľa! Čo ešte viac Mu môžem urobiť, než som urobil, keď som Ho tak prísne potrestal? Zaiste sa už od Neho nemusíte obávať. Ja na Ňom nič smrti hodné nenachádzam. - Čo tento sudca povedal, bolo zaiste pravdivé; ale svojimi vlastnými slovami odsúdil tiež svoju hanebnú nespravodlivosť, lebo vedel a prehlasoval, že je to Človek spravodlivý a nezaslúži si smrť, a aj napriek tomu predsa nariadil, aby Ho mučili a ztýrali tak, že podľa prirodzeného zákona Ho to mohlo niekoľkokrát usmrtiť. Ó, zaslepená sebaláska? Ó, pekelná zloba, ktorá ceníš iba vplyv tých, ktorí môžu udeliť alebo vziať jedine pozemské hodnosti! Ako hlboko také pohnútky zatemňujú rozum, ako veľmi prekrucujú cestu spravodlivosti, ako úplne prevracajú najväčšie pravdy, keď súdia Spravodlivého podľa mieridla nespravodlivých! Traste sa, zemskí sudcovia (Ž 2, 10), hľaďte,

aby rozsudky, ktoré vynášate, neboli plné podvodu, lebo vy sami budete súdení a odsúdení svojimi nespravodlivými rozsudkami! Pretože však kňazi a farizeji vo svojej veľkej nenávisti boli neodvolateľne rozhodnutí nášho Spasiteľa usmrtiť a nemohlo ich nič iné uspokojiť, než Jeho smrť, preto odpovedali Pilátovu: "Ukrižuj Ho! Ukrižuj Ho!" (Jn 19, 6).

636. Keď požehnaná medzi ženami, najsvätejšia Mária uvidela, ako Pilát ukazuje Jej božského Syna ľudu a začula jeho slová "Ecce Homo!", padla na kolená a verejne sa Mu klaňala ako Bohočlovekovi. To isté urobil tiež svätý Ján a sväté ženy a všetci strážni anjeli našej Panej, pretože poznali, že nielen Matka Spasiteľa, ale aj Boh sám si prial, aby tak urobili. Najmúdrejšia Pani prednášala večnému Otcovi, k anjelom, ale najmä k svojmu najmilšiemu Synovi vzácne slová, aké mohlo vymyslieť iba jej čisté a láskou planúce Srdce, ktorými vyjadrila svoj žiaľ, súcit a hlbokú úctu. Vo svojej veľkej múdrosti premýšľala tiež, akým spôsobom a akými prostriedkami by bolo možné najvhodnejšie ukázať dôkazy o Jeho nevinnosti práve vtedy, keď Ho Židia tak urážali, posmievali a opovrhovali Ním. S týmto nanajvýš dobrým úmyslom obnovila všetky vyššie uvedené prosby, najmä, aby Pilát ako sudca stále tvrdil, že Ježiš, náš Vykupiteľ je nevinný a aby celý svet poznal, že Ježiš si nezaslúžil smrť, ani nebol vinný zo žiadneho zločinu, ktoré Mu Židia pripisovali.

637. Tieto modlitby najblahoslavenejšej Matky boli príčinou, že Pilát cítil veľký súcit s Ježišom, keď Ho videl tak strašne zbičovaného a potupeného a ľutoval, že Ho tak kruto potrestal. Hoci bol Pilát prirodzene naklonený k takým pocitom v dôsledku svojej mäkkej a súcitnej povahy, predsa tento súcit s Ježišom spôsobilo u neho ono svetlo, ktoré obdržal na príhovor Kráľovnej a Matky milosti. To isté svetlo pohlo tohoto nespravodlivého sudcu po korunovaní tŕním, aby ďalej vyjednával so Židmi snažiac sa prepustiť Ježiša, ako je zapísané v deväťnástej kapitole evanjelia svätého Jána. Keď Židia opäť žiadali Piláta, aby Pána ukrižoval, odpovedal im: "Vezmite Ho vy a ukrižujte, lebo ja na ňom žiadnu vinu nenachádzam". Oni odpovedali: "Podľa nášho zákona má umrieť lebo sa robil Synom Božím." Táto odpoveď naplnila Piláta ešte väčším strachom, lebo podľa jeho predstavy o božstve si myslel, že by to mohla byť pravda, že Ježiš je Synom Božím. Preto vošiel s Ježišom opäť do súdnej siene, kde sa Ho súkromne opýtal: "Odkiaľ si?" Ale Ježiš mu neodpovedal, pretože Pilát nebol vstave pochopiť Jeho odpoveď, ani si ju nezaslúžil. Predsa však naliehal na Kráľa neba a povedal Mu. "So mnou nehovoríš? Či nevieš, že mám moc Ťa prepustiť a mám moc Ťa ukrižovať?" Pilát chcel Pána pohnúť, aby sa hájil a zdelil mu, čo chcel vedieť. Pilát si myslel, že človek tak zbedačený a zmučený s radosťou príjme od sudcu akúkoľvek ponuku, ktorá je na Jeho prospech.

638. Majster pravdy odpovedal však Pilátovi bez toho, aby sa hájil, ale s neobyčajnou dôstojnosťou: "Nemal by si žiadnu moc nado mnou, keby ti to nebolo dané zhora. Preto ten, kto ma vydal tebe, má väčší hriech." Táto odpoveď sama urobila Piláta neomluviteľným za odsúdenie Krista, pretože podľa nej mohol poznať, že ani on, ani cisár nemá žiadnu súdnu moc nad týmto človekom, Ježišom; že iba z ustanovenia oveľa vyššieho bol tak bez príčiny a nespravodlivo vydaný jeho súdu, a že preto Judáš a kňazi sa dopustili väčšieho hriechu než on tým, že Ho neprepustil, ale že aj on sa dopustil toho istého zločinu, hoci nie v takom vysokom stupni. Pilát však nepochopil tieto tajomné pravdy, ale pri slovách Kristových sa ho zmocnil ešte väčší strach a preto ešte viac sa vynasnažoval prepustiť Ho. Kňazi, ktorí teraz už dostatočne poznali jeho úmysly, vyhrážali sa mu, že sa tým znepáči cisárovi, keby prepustil a nechal uniknúť pred smrťou človeka, ktorý chcel byť kráľom. "Ak Ho prepustíš, nie si priateľ cisára, lebo každý, kto sa robí kráľom, protiví sa cisárovi." Na toto kládli dôraz, pretože rímski cisári nikdy nedovolili, aby si niekto v ich cisárstve bez ich dovolenia osvojoval titul alebo odznaky kráľovské. Keby to Pilát dovolil, konal by proti cisárskemu ustanoveniu. Tieto zlomyseľné vyhrážky Židov Piláta veľmi vzrušili, a keď sa už okolo šiestej hodiny posadil na súdnu stolicu, aby vyniesol rozsudok, ešte raz sa obrátil k Židom a povedal im: "Hľa, váš kráľ!" Ale oni všetci kričali: "Preč s Ním, preč s Ním, ukrižuj Ho!" Pilát im povedal: "Či mám vášho kráľa ukrižovať?" Nato všetci jedným hlasom skríkli: "Nemáme kráľa, iba cisára!"

639. Pilát sa nechal prekonať zatvrdilosťou a zlomyseľnosťou Židov. Na veľkonočný piatok zasadol teda na súdnu stolicu, ktorá sa grécky nazýva Lithostratos a hebrejsky Gabbatha a vyniesol rozsudok smrti nad Pôvodcom života, ako budem rozprávať v nasledujúcej kapitole. Židia hneď s veľkým jasotom a radosťou odišli zo súdnej siene a rozhlasovali odsúdenie najnevinnejšieho

Baránka. Že nepoznali, koho tak veľmi sa snažili zničiť, to bolo príčinou nášho vykúpenia. Toto všetko dobre vedela bolestná Matka, ktorá - hoci nebola v súdnej sieni - videla všetko jednanie vo zvláštnom videní. Keď kňazi a farizeji sa poháľali zo siene s jasotom nad odsúdením Krista na smrť kríža, najčistejšie Srdce najblahoslavenejšej Matky naplnila nová bolesť a prenikla ho mečom nesmiernej horkosti. Pretože bolesť najsvätejšej Márie pri tejto príležitosti prevyšovala všetko ľudské pomyslenie, bolo by márne hovoriť o nej viac a musí sa to prenechať zbožnému rozjímaniu kresťanov. A práve tak nie je možné vypočítať ani Jej vnútorné úkony úcty, klaňania, lásky, súcitu, žiaľu a odovzdanosti.

Poučenie, ktoré mi dala veľká Kráľovná a Pani neba.

640. Dcéra moja, divíš sa zatvrdlivosti a nenávisti Židov a slabosti Piláta, ktorý poznal ich zlú povahu a dal sa nimi premôcť, hoci bol celkom presvedčený o nevine môjho Syna a Pána. Chcem tvoj úžas zmierniť tým, že ti dám poučenie a vhodnú výstrahu, ktorá ťa naučí opatrne kráčať po ceste života večného. Musíš teda vedieť, že dávne proroctvá týkajúce sa tajomstva vykúpenia a všetky sväté Písma sa celkom iste museli splniť, lebo skôr pominie nebo a zem, než aby sa nesplnilo to, čo bolo v božskej mysli ustanovené (Mt 24, 35; Zj 3, 18). Aby sa uskutočnila nanajvýš potupná smrť, predpovedaná pre môjho Pána (Jer 11, 19), bolo nutné, aby Ho ľudia prenasledovali. Že však týmito ľuďmi boli Židia, kňazi a nespravodlivý Pilát, to bolo ich nešťastie a nie voľba Všemohúceho, ktorý si praje, aby všetci ľudia boli spasení. (I. Tim 2, 4). Ich vlastná bezbožnosť a zloba ich priviedla ku skaze, lebo odmietali veľkú milosť, ktorú dostali tým, že mali uprostred seba svojho Vykupiteľa a Majstra, poznali Ho, rozprávali sa s Ním, počuli jeho učenie a kázne, boli svedkami Jeho zázrakov; a dostali také veľké milosti, aké nedostali ani dávni patriarchovia pri všetkých svojich túžbach. (Mt 13, 17). Preto záležitosť Spasiteľa bola ospravedlnená. Verejne svojimi vlastnými rukami obrábal svoju vinicu a zalieval ju milosťami (Mt 21, 33). Ona Mu však priniesla iba tŕnie a hložie a jej správcovia Mu vzali život, pretože Ho nechceli uznať, hoci mali príležitosť i väčšiu povinnosť uznať Ho, než všetci ostatní ľudia.

641. Čo sa prihodilo Hlave, Kristovi Pánovi, Synovi Božiemu, to isté sa bude diať až do konca sveta tiež všetkým údom Jeho mystického Tela, to jest spravodlivým a predurčeným. Bolo by odporné vidieť telo, ktoré by malo údy k hlave neprimerané, alebo dietky, na ktorých nevidno žiadnu príbuznosť s otcom, alebo učeníkov, ktorí sa vôbec nepodobajú na svojho Majstra. Hriešnici ovšem musia vždy byť (Mt 18, 7), pretože na tomto svete vždy budú spravodliví medzi nespravodlivými, vyvolení medzi zatratenými, prenasledovaní medzi prenasledovateľmi a vrahovia medzi vraždenými, utláčajúci medzi utláčanými; ale tieto rozdielne úlohy určuje buď zloba alebo dobrota ľudí. Beda tomu, skrz koho prichádza pohoršenie na svet a kto robí zo seba diablov nástroj. Také jednanie začali v novej Cirkvi kňazi a Pilát, ktorí prenasledovali Hlavu tohoto mystického Tela a ďalej behom časov to robili a robia všetci, ktorí prenasledujú Jeho údy, svätých a predurčených, čim nasledujú Židov a diabla v ich zlom diele.

642. Dobre si teda rozmysli, moja najdrahšia, ktorý z týchto osudov si praješ zvoliť, keď sa dívaš na môjho syna a na mňa. Keď vidíš, ako tvoj Vykupiteľ, Ženích a Vodca je týraný a mučený, tŕním korunovaný a presýtený potupou a zároveň si praješ mať s Ním účasť a byť údom Jeho mystického Tela, nebolo by zaiste slušné, ba ani možné, aby si s Ním mala účasť a pritom si lebedila v telesných príjemnostiach. Musíš byť prenasledovanou a nie prenasledovateľkou, utláčanou a nie utláčateľkou; musíš byť tá, ktorá nesie kríž, bojuje proti pohoršeniam a nie tá, ktorá ich dáva; tá, ktorá trpí, ale nespôsobuje bolesť iným. Naopak, musíš sa pričiňovať, aby sa obrátili a boli spasení, nakoľko sa to zrovnáva s dokonalosťou tvojho stavu a povolania. Toto je podiel priateľov Božích a dedičstvo Jeho dietok v tomto živote; tak sa budú podieľať na milosti a sláve, ktorú pre nich získal môj Syn a Pán svojimi mukami, svojou potupou a smrťou na kríži. Ja som tiež spolupracovala na tomto diele a platila som zaň bolestným utrpením, ako si poznala a prajem si, aby si to nikdy nestratila z pamäti. Všemohúci je ovšem dosť mocný, že by mohol svojich vyvolených na tomto svete povýšiť, dať im bohatstva a priazne viac než iným a dať im leviu silu, aby podrobili všetko ľudstvo Jeho neviditeľnej moci. Bolo by však nevhodné, aby ich povýšil týmto spôsobom, ľudí by to mohlo zviesť k mylnej domnienke, že veľkosť záleží v tom, čo je viditeľné a že šťastie

tkvie v pozemských majetkoch; a snáď by ich to viedlo, aby upustili od cností a poškvrnili slávu Pána; prestali by prežívať pôsobenie božskej milosti a snažiť sa dosiahnuť veci duchovné a večné. Toto je veda, ktorú podľa môjho priania máš stále študovať a každodenne v nej pokračovať uvádzajúc do skutočnosti všetko, čomu si sa naučila a čo si porozumela.

Kapitola 21.

Pilát vynáša rozsudok smrti nad Pôvodcom života; Pán berie na seba kríž, na ktorom má zomrieť; Jeho najsvätejšia Matka Ho nasleduje; čo pri tejto príležitosti robila, aby obmedzila diablovu moc.

643. Na veľkú spokojnosť a radosť kňazov a farizejov Pilát vyniesol ortieľ smrti na kríži nad tým, ktorý sám je Život, nad Ježišom, naším Spasiteľom. Keď to oznámili Pánovi, ktorého odsúdili napriek Jeho absolútnej nevinnosti, zaviedli Ho do inej časti Pilátovho domu, kde z Neho strhli šarlátový plášť, v ktorom sa Mu posmievali ako lžikráľovi. To všetko sa stalo z dopustenia Božieho; z ich strany sa to ovšem stalo vinou zlomyseľných Židov, ktorí si priali, aby podstúpil smrť kríža vo svojom vlastnom rúchu, aby Ho mohli poznať. Lebo iba podľa rúcha Ho mohli ľudia poznať, pretože Jeho obličaj bol bičovaním zohyzdený na nepoznanie, nečistými pľuvancami a tŕňovou korunou. Opäť Mu obliekli nezošívané rúcho, ktoré Mu na prianie Kráľovnej nebies priniesli anjeli, lebo kati ho hodili do kúta v inej miestnosti domu, kde ho nechali, keď Ho priodiali potupným šarlátovým plášťom. Židia si však tieto okolnosti ani nevšimli, pretože ich príliš zaujala túžba, aby čo najrýchlejšie Krista usmrtili.

644. Správa o odsúdení Ježiša Nazaretského sa rýchle rozšírila a ľudia v zástupoch sa náhlili k Pilátovmu domu, aby videli, ako budú viesť Ježiša na popravu. Pretože obvyklý počet obyvateľstva zvyšoval príchod mnohých cudzincov, ktorí prišli sláviť Veľkú noc, v meste bolo plno ľudí. Všetci boli veľmi rozrušení a naplnili všetky ulice okolo Pilátovho paláca. Bolo to na veľkonočný piatok, v deň prípravy, lebo v ten deň sa Židia pripravovali na veľkonočnú sobotu, ich najväčší sviatok, kedy nesmeli konať žiadne služobné práce, ani variť jedlo; to všetko sa konalo v piatok. Pred zrakmi zástupov vyviedli von nášho Spasiteľa v Jeho vlastnom šate, s obličajom tak zohaveným ranami, krvou a slinami, že by v Ňom nik nepoznal toho istého Ježiša, ktorého poznali predtým. Na prianie bolestnej Matky svätí anjeli niekoľkokrát zotreli niektoré nečisté sliny, ale Jeho nepriatelia tak vytrvalo pokračovali v tomto ošklivom tupení, že teraz sa objavil opäť celý pokrytý ich hnusnými pľuvancami. Pri pohľade na taký bolestiplný obraz nastal medzi ľudom zmätený krik a hluk, že z toho nebolo možné nič rozumieť. Ale nad to všetko vynikali hlasy kňazov a farizejov, ktorí vo svojej bezhraničnej radosti volali na ľud, aby sa upokojili a vyprázdnili ulice, cez ktoré božská Obeť mala ísť, a aj aby mohli vypočuť verejné oznámenie rozsudku smrti nad Ním. Ľudia boli rozdelení a zmätení vo svojich náhľadoch podľa toho, ako im srdce kázalo. Pri tomto pohľade boli prítomní rôzni ľudia, ktorí dostali zázračnú pomoc i láskavosť od Ježiša, aj takí, ktorí počúvali a prijali Jeho učenie a stali sa Jeho nasledovníkmi a priateľmi. Títo teraz prejavovali svoju sústrasť, niektorí horko plakali, iní sa pýtali, čo ten človek urobil, že si zaslúžil taký trest, iní boli ohromení, znepokojovali sa a boli zmätení tým všeobecným neporiadkom a zhonom.

645. Z jedenástich apoštolov bol prítomný iba svätý Ján, ktorý s bolestnou Matkou a troma Máriami stál na dohľad Krista v jednom odľahlom kútiku. Keď tento svätý apoštol uzrel svojho božského Majstra, v akom stave Ho vyvádzajú von, v tom okamihu mu prišla na um spomienka, s akou láskou ho Majster miloval a prenikol ho taký žiaľ, že mu krv tuhla v žilách a v tvári vyzeral ako mŕtvola. Tri Márie upadli do dlhej mdloby. Ale Kráľovná cností ostala nepremožená a napriek tomu, že Jej veľkodušné Srdce bolo presýtené neopísateľným žiaľom, nikdy neomdlela, lebo nemala tie nedokonalosti ako iní. Vo všetkom konaní postupovala nanajvýš múdro, statočne a dôstojne; ticho dodala v mysli odvahu Jánovi i nábožným ženám. Prosila Pána, aby ich posilnil, aby Ju mohli sprevádzať až do konca umučenia. Mocou tejto modlitby boli apoštol a sväté ženy posilnení a povzbudení, takže zase prišli k sebe a mohli s Paňou neba hovoriť. Vo všetkých tých horkostiach a vo všetkom zmätku, hoci ustavične prelievala hojné slzy, neurobila nič nepatričné alebo nerozvážne, ale vždy si zachovávala dôstojnosť Kráľovnej. Všetku svoju pozornosť upierala

na svojho Syna a Boha. Modlila sa k večnému Otcovi a obetovala Mu bolesti a muky Ježišove, napodobňujúc svojimi skutkami všetko, čo robil náš Spasiteľ. Poznávala zlobu hriechu, prehliadla a chápala tajomstvo vykúpenia, apelovala na anjelov a primlúvala sa za priateľov a nepriateľov. Aj keď dávala voľný priebeh svojej materinskej láske a primeranej bolesti, súčasne konala aj všetky cnosti, čím vzbudzovala najvyšší obdiv celého neba a v najvyššej miere spôsobovala radosť večnému Božstvu. Pretože nemôžem popísať všetky pocity, ktoré preplňovali prečisté Srdce Matky múdrosti, ani tie, ktoré občas vyslovovali Jej pery, ponechám predstavu o tom zbožnej mysli veriacich.

646. Kňazi a sluhovia sa snažili upokojiť zástupy, aby mohli vypočuť rozsudok vynesený nad Ježišom Nazaretským, lebo hneď akonáhle ho oznámili Jemu, priali si, aby bol v Jeho prítomnosti prečítaný tiež ľudu. Keď sa konečne ľud utíšil, začali silným hlasom čítať rozsudok tak, aby ho všetci mohli počuť; Ježiš pritom stál na mieste, kde Ho všetci videli; ako zločinec. Rozsudok bol vyhlásený tiež v rôznych uliciach a tiež pri päte kríža; neskoršie bol veľakrát opísaný a tými opismi uverejnený a rozšírený. Bolo mi zdelené, že to boli verné opisy, iba niektoré slová boli pridané. Nebudem ich preberať, lebo mi tento rozsudok bol doslovne ukázaný a podávam ho tu bez zmeny:

DOSLOVNÉ ZNENIE ROZSUDKU SMRTI, VYNESENÉHO NAD JEŽIŠOM NAZARETSKÝM, NAŠÍM SPASITEĽOM:

647. "Ja, pontský Pilát, vladár nižšej Galileje a správca Jeruzalema, verný Rímskemu mocnárstvu, súc v sídle výkonným sudcom, rozhodujem a prehlasujem, že odsudzujem na smrť Ježiša z ľudu Nazaretského a rodom z Galileje, človeka buričského a protiviaceho sa našim zákonom, nášmu senátu a veľkému cisárovi Tiberiovi Caezarovi. Pre vykonanie tohoto rozsudku prehlasujem, aby zomrel na kríži, na ktorý bude pribitý klincami, ako sa obyčajne robieva zločincom, pretože okolo seba každý de ň zhromažďoval veľa ľudí, chudobných i bohatých a stále ich poburoval po celej Judeji, vydávajúc sa za Syna Božieho a kráľa izraelského a pritom tomuto verejne známemu mestu Jeruzalemu a jeho chrámu i nedotknuteľnej ríši hrozil skazou, a zavrhoval platenie dani cisárovi; a pretože sa opovážil vojsť víťazne do tohoto mesta Jeruzalema a do chrámu Šalamúnovho, sprevádzaný veľkým množstvom ľudu, ktorý niesol palmové ratolesti. Prikazujem prvému stotníkovi, menom Quintus Cornelius, aby Ho pre väčšie jeho zahanbenie viedol po menovanom meste Jeruzaleme, tak spútaného, ako je, a na môj rozkaz zbičovaného. Nech je oblečený do svojho vlastného rúcha, aby Ho mohli všetci poznať a nech nesie kríž, na ktorom má byť ukrižovaný. Nech ide po všetkých uliciach medzi dvoma inými lotrami, ktorí sú taktiež odsúdení na smrť pre svoje lúpeže a vraždy, tak aby tento trest bol príkladom všetkému ľudu a všetkým zločincom."

"Prajem si tiež a týmto rozsudkom nariaďujem, aby tento zločinec bol tak verejnými ulicami vedený, vyvedený von za mesto bránou pagorskou, teraz nazývanou bránou Antonionskou, a za vyhlasovania rozsudku hlásateľom, ktorý pripomenie všetky zločiny uvedené v mojom rozsudku. Bude privedený na vrchol hory menom Kalvária, kde sa obyčajne popravujú najhorší vinníci. Tam pribitý a ukrižovaný na kríži, ktorý ponesie, ako je vyššie nariadené, ostane Jeho telo medzi dvoma vyššie zmienenými lotrami. Nad krížom, totiž na jeho vyššom konci bude daný nápis s Jeho menom a titulom v troch rečiach: hebrejsky, grécky a latinsky; a vo všetkých a v každej z nich bude napísané: TOTO JE JEŽIŠ NAZARETSKÝ, KRÁĽ IZRAELSKÝ, aby to všetci mohli rozumieť a aby to bolo všeobecne známe."

"Zároveň prikazujem, aby sa nik, so žiadnou podmienkou, pod trestom straty svojho majetku a života, a pod trestom, ktorý je stanovený za vzburu proti rímskemu mocnárstvu, neodvážil drzo prekážať vykonaniu tohoto spravodlivého rozsudku, ktorý som ustanovil, aby bol vykonaný so všetkou prísnosťou podľa ustanovení a zákonov rímskych a židovských. V roku od stvorenia sveta 5233, dvadsiateho piateho marca." Pontius Pilatus Judex et Gubernator Galiloeae inferioris pro Romano Imperio qui supra propria manu." (Pontský Pilát, sudca a vladár nižšej Galileje pre rímske mocnárstvo, ktorý toto vlastnoručne podpísal.)

648. Podľa vyššie uvedeného výpočtu, stvorenie sveta bolo vykonané v marci; a odo dňa, kedy Adam bol stvorený, až do vtelenia Slova uplynulo 5199 rokov; ak pripočítame deväť

mesiacov, ktoré strávil v živote svojej najsvätejšej Matky a tridsať tri rokov Jeho života, dostaneme počet 5233 rokov a tri mesiace, ktoré podľa rímskeho počítania uplynuli od výročia Jeho narodenia do 25. marca, do dňa Jeho smrti. Podľa počítania Cirkvi Rímskej nie je viac než deväť mesiacov a sedem dní do prvého roku, pretože Cirkev začína počítať roky od 1. januára druhého roku po stvorení sveta. Podľa úsudku všetkých cirkevných učiteľov som poznala, že ten letopočet, ktorý sa zhoduje s letopočtom Cirkvi Rímskej, v Rímskom martyrologiu, je správny. Uviedla som to už v kapitole o vtelení Krista Pána v prvej knihe, v druhej časti, v kapitole jedenástej.

649. Keď bol rozsudok Piláta vynesený nad naším Spasiteľom silným hlasom oznámený, kati položili ťažký kríž, na ktorom mal byť ukrižovaný, na Jeho citlivé a zranené ramená. Aby ho mohol niesť, rozviazali putá na Jeho rukách, avšak iné nie, preto že Ho chceli za volné dlhé konce povrazov opásaných okolo tela ťahať a sem-tam mykať. Aby Ho mohli viac týrať, urobili z povrazov dve slučky okolo Jeho krku. Kríž mal dĺžku pätnásť stôp, zo silného, ťažkého kmeňa. Hlásateľ začal vyvolávať rozsudok a celé množstvo vzrušeného a hučiaceho ľudu, kati a vojaci, s veľkým hlukom, hrmotom a neporiadkom začali sa pohybovať od domu Pilátovho po uliciach Jeruzalemských k hore Kalvárii. Pán a Vykupiteľ sveta, Ježiš, prv než prijal kríž, pozrel naň s tvárou plnou veľkej radosti, akú by asi prejavoval ženích pri pohľade na bohato ozdobenú nevestu, a keď ho prijímal, oslovil ho takto:

650. Ó, ty kríž, drahý mojej duši, teraz už prichystaný pre uspokojenie mojej túžby, poď ku mne a prijmi ma na svoje ramená, aby som pribitý k nim ako na oltári mohol byť večným Otcom prijatý ako obeť pre Jeho večné zmierenie s ľudským pokolením. Zostúpil som z neba preto, aby som prijal na seba smrteľné a citu schopné telo a zomrel na tebe. Lebo ty budeš žezlom, s ktorým zvíťazíš nad svojimi nepriateľmi, kľúčom, ktorým otvorím brány neba pre všetkých vyvolených (Iz 22, 22), svätyňou, v ktorej previnilí synovia nájdu milosrdenstvo a pokladnicou pre obohatenie ich chudoby. Na tebe si žiadam povýšiť a odporúčať ľuďom potupu a pohanu, aby moji priatelia ich prijímali s radosťou, s túžobnou žiadosťou ich vyhľadávali a nasledovali ma na ceste, ktorú im tebou otvorím. Môj Otče a večný Bože, vyznávam Ťa ako Pána neba a zeme (Mt 11, 25), podrobujem sa Tvojej moci a Tvojim božským prianiam, prijímam na svoje ramená drevo, aby som obetoval svoje nevinné, citlivé človečenstvo a prijímam ho ochotne pre spásu ľudí. Prijmi, večný Otče, túto obetu ako obetu príjemnú Tvojej spravodlivosti, aby od tohoto dňa nemuseli byť už viac služobníkmi, ale synmi a dedičmi Tvojho kráľovstva spolu so mnou (Rim 8, 17).

651. Z týchto posvätných tajomstiev a z toho, čo sa dialo, nebolo nič skryté pred veľkou Paňou sveta, Máriou, lebo ich najdôvernejšie poznávala a chápala, oveľa viac, než anjeli. Udalosti, ktoré nemohla vidieť telesným zrakom, videla svojou dušou a zjavenými vedomosťami, ktoré Jej ukazovali, čo sa odohrávalo vo vnútri Jej najsvätejšieho Syna. Týmto božským svetlom poznávala nekonečnú cenu dreva kríža, ktorú dostalo, akonáhle prišlo do styku s božským človečenstvom Ježiša, nášho Vykupiteľa. Ihneď ho primeraným spôsobom uctievala. To isté robili aj nebeskí duchovia, ktorí sprevádzali svoju Kráľovnú. Mária napodobňovala svojho božského Syna v prejavoch lásky s akými prijal kríž a oslovila ho slovami, ktoré prislúchali Jej postaveniu ako Pomocníčke Vykupiteľa. Modlitbami k večnému Otcovi nasledovala svojho najsvätejšieho Syna vo vznešenom zmýšľaní ako pravý, živý vzor, nezabúdajúc ani na jediný bod. Keď nebeská Matka počula, ako volá hlásateľ a oznamuje i opakuje rozsudok po uliciach, na protest proti obvineniu, ktoré sa uvádzalo v rozsudku, aj aby poukázala na slávu a česť Pána, zložila pieseň chvály a úcty o nevine a bezhriešnosti svojho nanajvýš svätého Syna a Boha. Pri skladaní tejto piesne pomáhali Jej anjeli, s ktorými spoločne ju usporiadala a opakovala, zatiaľ čo obyvatelia Jeruzalema sa rúhali svojmu Stvoriteľovi a Spasiteľovi.

652. Pretože všetka viera, vedomosť a láska tvorov v čase umučenia boli v najvyššej podstate uzavreté vo veľkomyseľnej duši Matky múdrosti, mala jedine Ona najsprávnejší pojem a úsudok o utrpení a smrti Boha za ľudstvo. Ani na okamih nezabúdala dávať pozor na potrebné vonkajšie skutky, ale pritom Jej rozum prenikal všetky tajomstvá vykúpenia aj spôsob, ako sa má uskutočniť. Začala hlboko uvažovať o veľkej dôstojnosti Toho, ktorý trpí, čo trpí, od koho a za koho trpí, o dôstojnosti osoby Krista, nášho Vykupiteľa, v ktorom sú spojené božská a ľudská prirodzenosť; o ich dokonalostiach a vlastnostiach okrem samotného Pána jedine najblahoslavenejšia Mária mala

najvyššie a nazeravé poznanie. Preto tiež iba Ona jediná zo všetkých tvorov prikladala patričnú dôležitosť umučeniu a smrti svojho Syna a pravého Boha. A nielen očitou svedkyňou bola toho, čo trpel, ale cítila to na sebe osobne, čim dala podnet k závisti nielen ľuďom, ale aj samým anjelom, ktorí nedostali také vyznamenanie. Títo však dobre vedeli, že ich veľká Kráľovná cíti a trpí na duši i na tele tie isté muky a bolesti, aké Jej najsvätejší Syn, a že najsvätejšej Trojici sa nevýslovne páčila a preto sa snažili vynahradiť svojimi chválami a klaňaním za bolesti, ktoré nemohli trpieť. Keď niekedy bolestná Matka nemohla byť očitou svedkyňou toho, čo Jej Syn trpel, cítila na svojom panenskom tele a duši účinky Jeho muk prv, než bola o nich upovedomená. Tak prekvapene občas hovorila: "Ach, aké nové mučenie zase vynašli pre môjho najmilšieho Pána a Majstra"! A potom dostala najjasnejšie poznanie o tom, čo Pán trpí. Nanajvýš milujúca Matka bola tak obdivuhodne verná vo svojich utrpeniach a v napodobňovaní príkladu Krista Pána, že si nikdy nedopriala nejakú úľavu v telesných bolestiach, ako odpočinok, pokrm a spánok; ani žiadne uľavenie ducha, ako potešiteľné myšlienky alebo úvahy, jedine keď ich dostala božským pôsobením zhora. Iba v takých prípadoch pokorne a vďačne prijímala úľavu, aby opäť nadobudla silu s tým väčšou horlivosťou pozorovať predmet svojej bolesti a príčinu Jeho utrpenia. Rovnako múdru pozornosť venovala zlomyseľnému počínaniu Židov a ich sluhov, potrebám ľudského pokolenia, záhube, aká mu hrozí a nevďačnosti ľudí, za ktorých trpel. Tak dokonale a dôverne vedela o všetkých tých veciach a oveľa viac ich cítila, než všetky tvory.

653. Ďalší tajný a úžasný zázrak všemohúca pravica Božia vykonala prostredníctvom blahoslavenej Márie proti Luciferovi a jeho pekelným duchom nasledujúcim spôsobom: Pekelný drak a jeho spojenci, napriek tomu, že nemohli pochopiť pokorovanie Pána, dávali bedlivý pozor na všetko, čo sa pri umučení Pána odohrávalo. Teraz, keď Pán vzal na seba kríž, všetci títo nepriatelia pocítili zvláštne chvenie a slabosť, čo ich naplnilo veľkým ľakom, zmätkom a úzkosťou. Knieža temnosti pozorujúc tieto neobyčajné a neodolateľné pocity, bál sa, že umučením a smrťou Krista Pána hrozí jeho panovaniu nejaká hrozná a nenapraviteľná skaza. Aby sa mu to nestalo v prítomnosti Krista, nášho Boha, pekelný drak sa rozhodol utiecť aj so všetkými svojimi nasledovníkmi a ukryl sa v pekelných priepastiach. Keď však chcel previesť toto rozhodnutie, zabránila mu v tom veľká Kráľovná a Pani všetkého tvorstva; lebo Najvyšší Ju osvietil a zdelil Jej, čo má urobiť, a zároveň Ju obdaril svojou mocou. Nebeská Matka sa obrátila k Luciferovi a k jeho bande a svojím panenským rozkazom zabránila ich úteku a nariadila im, aby ostali a boli svedkami konca umučenia na hore Kalvárii. Diabli nemohli odporovať rozkazu mocnej Kráľovnej, lebo poznávali a cítili, že skrz ňu pôsobí božská moc. Podrobení Jej nadvláde uberali sa za Kristom ako väzni, vlečúci sa v okovách na Kalváriu, kde večná Múdrosť ustanovila sláviť nad nimi víťazstvo z trónu kríža, ako neskoršie uvidíme. Nič sa nedá porovnať s ich ohromením a strachom, ktorý začal od toho okamihu zaťažovať Lucifera a jeho diablov. Podľa nášho spôsobu vyjadrovania, išli na Kalváriu ako zločinci odsúdení na hroznú smrť, zachvátení hrôzou a ohromením pred neodvratiteľným trestom. Tento trest Lucifera a pekelných duchov bol úmerný k ich zlomyseľnej povahe a ku zlu, aké spáchali tým, že priviedli hriech na svet, pre nápravu ktorého sám Boh teraz podstupuje smrť.

654. Náš Spasiteľ uberal sa na Kalváriu a niesol na svojich ramenách, podľa výroku proroka Izaiáša, vládu a kniežatstvo (Iz 9, 6), čo nebolo nič iné, než Jeho kríž, na ktorom si mal podmaniť a z neho spravovať svet; na ňom si zaslúžil, aby Jeho meno bolo povýšené nad všetky mená a vyslobodil ľudské pokolenie od tyranskej moci satana, ktorou vládol nad synmi Adamovými (Kol 2, 15). Izaiáš to nazýva jarmom a žezlom utláčateľa a vykonávateľa rozsudku, ktorý naliehavo vymáhal daň za prvý hriech. Náš Spasiteľ, Kristus, aby zničil toto tyranstvo a zlomil žezlo jeho panovania a jarmo nášho sluhovstva, vzal kríž na svoje ramená, totiž na tie miesta, kde sa obyčajne nosí jarmo otroctva a žezlo kráľovskej moci. Kristus nám tým chcel naznačiť, že olúpil diabla o túto moc a preniesol ju na svoje ramená, aby od tej doby zajaté dietky Adamove uznávali Ho za svojho zákonitého Pána a pravého Kráľa. Všetci smrteľníci Ho mali nasledovať po ceste kríža (Mt 16, 24) a učiť sa, že skrz kríž boli poddaní Jeho moci (Jn 12, 32) a stali sa Jeho poddanými a služobníkmi, vykúpenými Jeho vlastnou krvou a smrťou (1 Kor 4, 20).

655. Avšak žiaľ a škoda, že sme tak veľmi zábudliví! Že Židia a ich pomocníci pri umučení nepoznali toto tajomstvo, skryté kniežatám tohoto sveta, a že sa štítili dotknúť sa kríža nášho Spasiteľa, pretože ho považovali za drevo potupy a hanby, to bola ich vlastná vina, a veľmi veľká; ale nie taká veľká, aká je naša vina, pretože jeho tajomstvo nám už bolo zjavené, a my sa predsa rozhorčujeme iba nad zaslepenosťou tých, ktorí nášho Pána a Boha prenasledovali. Lebo keď ich obviňujeme preto, že nepoznali, čo mali poznať, o čo väčšie pokarhanie si zaslúžime my, ktorí vieme a vyznávame, že Kristus je náš Vykupiteľ a predsa Ho prenasledujeme a križujeme svojimi hriechmi? (Žid 6, 6) Ó, najsladšia Láska moja, Ježišu, svetlo môjho rozumu a sláva mojej duše! Nespoliehaj na moju lenivú ľahostajnosť v tom, aby som ťa nasledovala so svojím krížom na Tvojej ceste! Preukáž mi to dobrodenie, vezmi svoj kríž na seba a tiahni ma za Sebou, aby som bežala za vôňou Tvojej najsladšej lásky (Veľp. 1, 3), Tvojej nevýslovnej trpezlivosti, najhlbšej pokory, aby som aj ja túžila po opovrhnutí a úzkostiach, aby som sa snažila podieľať na Tvojom ponížení, urážkach a bolestiach. Nech je to môj podiel a dedičstvo v tomto pozemskom a strastiplnom živote, nech je to moja sláva a môj odpočinok; a nech okrem kríža a jeho potupy si nežiadam život alebo útechy a nechcem si dopriavať nejaký odpočinok alebo radosť. Pretože Židia a všetko zaslepené množstvo ľudu uhýbalo a chránilo sa, aby sa nedotkli kríža Toho, ktorý bol tak nevinne odsúdený, aby na ňom zomrel, Pán si ním otvoril priechod a vyprázdnil cestu. Jeho vierolomní prenasledovatelia pozerali na Jeho slávne poníženie ako na nákazu a utekali, keď sa k nim blížil; aj vo všetkých ostatných uliciach, kde bolo plno lomoziaceho a kričiaceho ľudu, všetci sa tlačili na stranu, akonáhle sa blížil hlásateľ oznamujúci rozsudok.

656. Kati postrádajúci akúkoľvek ľudskú láskavosť a súcit, ťahali nášho Spasiteľa s neuveriteľnou krutosťou a potupou. Niektorí Ním mykali za povrazy dopredu, aby zrýchlil chôdzu, iní zas ťahali dozadu, aby Jeho chôdzu zdržiavali. V dôsledku toho mykania a veľkej ťarchy kríža potácal sa Pán dozadu a dopredu a často padal na zem. Od nárazov na drsné kamene utrpel veľké rany, najmä na kolenách, ktoré sa každým ďalším pádom zväčšovali. Ťažký kríž Mu tiež spôsobil veľkú ranu na ramene, na ktorom ho niesol. Pri neistej, potácavej chôdzi, kríž Ho občas uderil do presvätej Hlavy, niekedy zas Hlava narazila na kríž a tým tŕne koruny vnikali stále hlbšie do hlavy a zraňovali tie miesta, ktoré doteraz neboli zranené. K týmto hrozným telesným mukám služobníci neprávostí pridávali mnoho urážlivých slov a hrubých nadávok, a pretože sa na nich pozeral s takým božským milosrdenstvom, pľuvali a hádzali Mu blato do Tváre tak nemilosrdne, že Ho oslepili. Tak sa vlastnou vôľou odsúdili na stratu milosti, ktorá bola spojená práve s tými Jeho pohľadmi. V náhlivosti, s akou Ho hnali, s túžbou, aby Ho videli umierať, nedopriali Mu ani najmenší oddych; Jeho najnevinnejšie Telo, ktoré bolo v niekoľkých hodinách zaplavené takým prívalom muk, bolo také zranené a zoslabené, že pri pohľade Naň by každý myslel, že pri takých bolestiach a mukách môže každú chvíľu vypustiť dušu.

657. Z domu Pilátovho bolestná a žiaľom skľúčená Matka nasledovala svojho božského Syna na Jeho bolestnej ceste so zástupom ľudu, sprevádzaná svätým Jánom a zbožnými ženami. Pretože valiace sa zástupy Jej znemožnili, aby sa dostala k Pánovi hodne blízko, prosila večného Otca, aby jej bolo umožnené stáť pri päte kríža svojho požehnaného Syna a vlastnými očami Ho vidieť umierať. S božským súhlasom požiadala svätých anjelov, aby zariadili všetko tak, aby Jej bolo možné dosiahnuť to, čo si priala. Svätí anjeli Ju s najväčšou úctou poslúchli a viedli rýchle svoju Kráľovnú bočnými ulicami, aby mohla stretnúť svojho Syna. Tak sa stalo, že sa stretli z tváre do tváre vo vzájomnom poznaní jeden druhého, ako aj so vzájomným obnovením bolestí a vnútorného žiaľu. Nehovorili však spolu, ani by im zúrivá ukrutnosť katov nebola dovolila nejaký rozhovor. Ale najmúdrejšia Matka sa klaňala svojmu božskému Synovi a pravému Bohu, obťaženému krížom a v duchu Ho prosila, keď Mu nemôže obľahčiť ťarchu kríža, ani nesmela požiadať svojich svätých anjelov, aby Mu uľahčili: nech vnukne aspoň tým vykonávateľom krutého diela, aby Mu obstarali niekoho, kto by Mu pomáhal. Túto prosbu Kristus Pán vypočul a tak sa stalo, že Šimona Cyrenského potom prinútili niesť kríž s Pánom (Mt 27, 32) niektorých farizejov a katov k tomu pohnal prirodzený súcit, iných obava, aby snáď Kristus, darca Života, nezomrel vyčerpaním skôr, než Ho budú môcť pribiť na kríž.

658. Bolesť, akú cítila najprostejšia Holubička, panenská Matka, keď na vlastné oči uzrela svojho Syna nesúceho kríž na Kalváriu, presahovala všetko ľudské pomyslenie, lebo iba Ona sama bola vstave náležíte Ho poznať a milovať, ako toho bol hodný. Bolo by Jej nemožné prežiť túto bolesť, keby Ju božská moc nebola posilňovala, a pri živote zachovala. S najhorkejším žiaľom prehovorila k svojmu Synovi a Pánovi: "Synu môj a večný Bože, svetlo mojich očí a život mojej duše, prijmi, ó Pane, ako obeť tú bolesť, ktorú mám preto, že Ti nemôžem uľahčiť bremeno kríža a niesť ho sama, ako Adamova dcéra, lebo podľa práva by som mala na ňom zomrieť ja z lásky k Tebe, ako Ty si teraz praješ zomrieť z vrúcnej lásky k ľudskému pokoleniu. Ó, ty najmilovanejší Prostredník medzi vinníkmi a spravodlivosťou! Ako môžeš milovať milosrdenstvo pri takých veľkých krivdách a ohavných urážkach! Ó Ty nezmerateľná láska, ktorá znášaš také muky a urážky iba preto, aby si získala väčšie pole pre svoju horlivosť a svoje pôsobenie! Ó, nekonečná a najsladšia láska, kiež by som mala všetky srdcia a všetku vôľu ľudí, aby sa Ti nemohli odplácať takým nevďakom, aký sa ti dostáva za všetko, čo trpíš". Och, kto bude hovoriť k srdciam smrteľníkov, aby ich poučil, čo sú Ti dlžní za to, že si tak draho platil za ich záchranu pred večnou záhubou!" Také a mnohé iné veľmi múdre prejavy robila veľká Pani, ktoré svojimi slovami nemôžem vyjadriť.

659. Ako evanjelista píše, boli medzi zástupmi aj iné ženy, ktoré išli za Spasiteľom, ktoré horko plakali a nariekali (Lk 23, 27). Láskyplný Ježiš sa k nim obrátil a povedal: "Dcéry jeruzalemské, neplačte nado mnou, ale plačte samy nad sebou a nad svojimi deťmi. Lebo prichádzajú dni, keď povedia: Blažené neplodné a loná, čo nerodili a prsia, čo nepridájali!" Vtedy začnú hovoriť vrchom: "Padnite na nás!" Lebo keď toto robia so zeleným stromom, čo sa stane so suchým?" Týmito tajomnými slovami prejavil Pán uznanie slzám, ktoré tieto ženy prelievali nad Jeho mukami a do istej miery týmto svojím ocenením ich schválil. Na týchto ženách chcel nás Pán poučiť, prečo máme prelievať slzy, aby dosiahli svoj účel. Tieto súcitné učeníčky Pána vtedy nepoznali pravú príčinu, pre ktorú mali plakať, plakali teda iba nad Jeho utrpením a potupou a nie preto, čo bolo ich príčinou; a preto bolo potrebné, aby boli napomenuté a poučené o pravde. Bolo to, akoby im Spasiteľ povedal: Plačte nad svojimi hriechmi a nad hriechmi svojich detí a to, čo trpím, pripisujte tým hriechom. Ja netrpím za svoje hriechy, pretože žiadne nemám a nemôžem mať. Schvaľujem síce váš súcit so mnou ako dobrý a oprávnený, ale oveľa viac túžim, aby ste plakali nad svojimi hriechmi, pre ktoré trpím, lebo takým plačom získate pre seba a pre svoje dietky cenu mojej Krvi a môjho vykúpenia, ktoré si zaslepení ľudia nevšímajú. Lebo prídu dni, najmä dni posledného súdu a potrestania, kedy budú považovať za šťastné tie, ktoré nesplodili dietky a predpoznaní budú volať k horám a pahorkom, aby ich chránili pred mojím hnevom. Lebo keď ich hriechy, ktoré som Ja teraz iba prijal na seba, sú tak trestané na Mne, ktorý som úplne bez viny, aký hrozný trest čaká však na tých, ktorí sú takí neplodní a neprinášajú žiadne ovocie z mojich milostí a zásluh?

660. Ako odmenu za svoje slzy a súcit boli tieto ženy osvietené, že toto Kristovo poučenie pochopili. Pre splnenie zbožného priania blahoslavenej Matky, farizeji a kati dostali vnuknutie a myšlienku, že Ježišovi, nášmu Spasiteľovi, niekto musí pomôcť doniesť kríž na horu Kalvária. V tej chvíli náhodou išiel okolo Šimon Cyrenský, otec učeníkov Pána Alexandra a Rufa (Mr 15, 21). Nazýval sa Cyrenským, pretože bol rodákom z Cyreny, mesta v Líbii a prišiel do Jeruzalema. Tohto Šimona teraz Židia prinútili, aby na zbytok cesty niesol kríž. Oni sami sa kríža nechceli ani dotknúť, ba ani sa k nemu priblížiť, pretože to bol nástroj na potrestanie človeka, ktorého považovali za všeobecne povestného, známeho zločinca. Týmto predstieraním, že sa varujú a uhýbajú pred Jeho krížom, chceli v ľude vzbudiť hrôzu pred Ježišom. Šimon vzal kríž a Ježiš išiel za ním medzi dvoma lotrami, čím chceli u všetkých získať vieru, že Ježiš je podobný lotor ako tí dvaja. Panenská Matka išla veľmi blízko za Ježišom, ako si to priala a vyprosila od večného Otca. Do Jeho božskej vôle sa tak odovzdala vo všetkých námahách a mukách svojho Syna, že pozorujúc vlastnými očami a berúc podiel na všetkom Jeho utrpení, ako na duši tak na svojom tele, nikdy nepripustila, aby v Jej srdci povstal alebo aby navonok prejavila nejaký pocit alebo prianie, ktoré by sa mohlo vykladať, že ľutuje tú obetu, ktorú urobila, keď svojho Syna obetovala na muky a na smrť

kríža. Jej dobrotivá láska k ľuďom a Jej milosrdenstvo a svätosť boli tak veľké, že nimi potlačila všetky také hnutia ľudskej prirodzenosti.

Poučenie, ktoré mi dala veľká Kráľovná a Pani neba.

661. Prajem si, aby ovocím poslušnosti, pre ktorú píšeš môj životopis, bolo, že sa staneš pravou učeníčkou môjho najsvätejšieho Syna a mojou. Hlavným účelom vznešených a posvätných tajomstiev, ktoré sú ti zverené a učenia, ktoré ti tak často opakujem je, aby si sa zapierala a odriekla sama seba, aby si odlúčila svoje srdce od všetkých náklonností k veciam stvoreným a nepriala si ich mať a používať ináč, než k sebamŕtveniu. Ak sa budeš riadiť touto radou, prekonáš prekážky, ktoré sa diabol snaží klásť do cesty tvojej nebezpečne miernej a mäkkej povahe. Ja ťa poznám a preto ti tak radím a vediem ťa poučovaním a napomínaním ako tvoja Matka a Učiteľka. Z božského učenia poznáš tajomstvo umučenia a smrti Kristovej a jedinú pravú cestu života, ktorou je kríž; vieš, že tí, ktorí sú povolaní, nie sú všetci vyvolení. Mnohí z nich si žiadajú nasledovať Krista, ale veľmi málo je tých, ktorí sa skutočne rozhodnú ho nasledovať, lebo mnohí, akonáhle pocítia ťarchu kríža, ho odhodia. Namáhavá práca je veľmi bolestná a odporná ľudskej prirodzenosti, ktorá žije podľa tela; a plody ducha sú skrytejšie a málo je tých, ktorí sa dajú viesť svetlom. Preto je medzi smrteľníkmi mnoho takých, ktorí zabúdajú na večné pravdy a vyhľadávajú iba veci telesné a stále sa oddávajú iba rozkošiam telesným. Horlivo sa zháňajú za cťou a utekajú pred potupou; bažia po bohatstve a nenávidia chudobu; túžia po zábavách a od umŕtvovania sa priamo hrozia. Títo všetci sú nepriateľmi Kríža Kristovho (Fil 3, 18) a s veľkým odporom pred ním utekajú, pretože ho považujú za potupný, ako tí, ktorí ukrižovali Krista Pána.

662. Ešte aj iný klam je rozšírený po svete: mnohí si nahovárajú, že nasledujú Krista, svojho Majstra, hoci nič netrpia, ani sa nenamáhajú a nekonajú žiadne práce. Uspokoja sa s tým, že sa nedopúšťajú ťažkých hriechov a všetku svoju dokonalosť zakladajú na istej opatrnosti alebo jalovej sebaláske, ktorá im bráni niečo si odoprieť, alebo konať cnosti, ktoré vyžadujú nejakú námahu. Tohoto klamú by sa ľahko vyvarovali, keby uvážili, že môj Syn nebol iba Vykupiteľom, ale tiež Učiteľom, a že zanechal tomuto svetu poklady svojho vykúpenia nielen ako prostriedok proti večnej záhube, ale aj ako potrebný liek proti chorobám hriechu, ktorý je zakorenený v ľudskej prirodzenosti. Nik nevedel toľko, ako môj Syn a Pán; a nik lepšie nerozumel vlastnostiam lásky, než božský Pán, ktorý bol a je Múdrosť a Láska sama; a nik nebol viac schopný splniť všetky svoje priania než On (I Jn 4, 16). Hoci to mohol ľahko urobiť, nevyvolil si život, v ktorom by hovel telesnému pohodliu, ale život plný námah a bolestí, pretože vedel, že Jeho kázanie by bolo neúplné a nedostatočné pre vykúpenie ľudstva, keby ho nenaučil, ako má premáhať diabla, telo a samo seba. Prial si do nás vštepiť, že svoje vznešené víťazstvo dosiahol pomocou kríža, námahy, pokánia a tým, že znášal pohŕdanie; to všetko sú znaky a dôkazy pravej lásky a zvláštne heslá vyvolených.

663. Ty, dcéra moja, poznáš cenu svätého kríža a česť, akú prepožičiava potupám a súženiam; objím kríž a nes ho s radosťou a nasleduj môjho Syna a tvojho Majstra (Mt 16, 24). Tvojou slávou v tomto pozemskom živote nech sú súženia a prenasledovania (Rim 5, 3), pohŕdania, choroby, chudoba, pokorovania a všetko, čo je pre smrteľné telo nepríjemné. Aby si Ma všetkými svojimi cvičeniami mohla nasledovať a potešovať Ma, nesmieš vyhľadávať úľavu alebo útechu v pozemských veciach. Nesmieš premýšľať o tom, čo trpíš, ani hľadať útechu v súcite iných. Tým menej smieš svoje súženie zveličovať, alebo sa pokúšať, aby si urobila taký dojem u iných, keď im budeš rozprávať o prenasledovaniach alebo nepríjemnostiach, ktoré musíš znášať od iných tvorov, nikdy nech ťa nik nepočuje, že si sťažuješ, ako veľa trpíš, ani neporovnávaj svoje utrpenie s tým, čo trpia iní. nechcem tým povedať, že je to hriech, keď prijmeš nejakú rozumnú a miernu úľavu, alebo keď sa zmieniš o svojom utrpení. U teba však, moja drahá, mnoho úľavy, aj keby nebolo hriechom, bolo by nevernosťou voči tvojmu Ženíchovi a Pánovi, pretože na teba osobne vložil väčšiu zodpovednosť než na mnohé ľudské pokolenia a tvoja ozvena v utrpení a láske by bola nedostatočná a chybná, keby nebola v každom ohľade úplná a verne oddaná. Pán si od teba praje takú vernú ozvenu, že nesmieš svojej slabej prirodzenosti dovoliť ani jediný vzdych iba pre prirodzenú úľavu a útechu. Ak ťa láska samotná povzbudzuje, nechaj sa unášať od jej sladkej sily a jedine v nej odpočívaj; a láska ku krížu ihneď ti poskytne takú prirodzenú úľavu a takým spôsobom,

aký poznáš podľa môjho konania a podľa môjho úplného sebaobetovania. Nech je pre teba hlavným pravidlom: všetka ľudská útecha je nedokonalá a nebezpečná a že máš ochotne prijímať jedine tú útechu, ktorú ti posiela Najvyšší sám alebo prostredníctvom svojich svätých anjelov. Ale aj tieto dobrodenia Božskej pravice musíš prijímať iba potiaľ, kým ti dodávajú silu k väčšej stálosti v utrpení a vzďaľujú ťa od toho, čo slúži zmyslom.

Kapitola 22

Náš Spasiteľ Ježiš Kristus ukrižovaný na hore Kalvárii, sedem posledných slov, ktoré vyslovil na kríži, prítomnosť Jeho bolestnej matky pri Jeho utrpeniach.

664. Náš Spasiteľ, nový a pravý Izák, Syn večného Otca, konečne došiel na obetnú horu a bola to tá istá, na ktorú patriarcha Abrahám priviedol Jeho predobraz Izáka (Gen. 22,9). Na najnevinnejšom Baránkovi Božom má sa však vykonať prísny rozsudok., ktorý pre syna patriarchu bol zrušený. Hora Kalvária sa považovala za miesto hanby a potupy, ktoré bolo určené pre popravovanie odsúdených zločincov, ktorých mŕtvoly, ktoré tam boli pohodené, robili ho svojím zápachom ešte opovrhnutejším. Náš najmilší Ježiš prišiel na temeno tejto hory taký vysilený, zranený, rozodratý a znetvorený, že bol pravým obrazom bolestí a muk. Božská moc, ktorá svojím podstatným spojením robila Jeho najsvätejšie človečenstvo božským, nenapomáhala Mu na zmiernenie bolestí, ale Ho posilňovala, aby nezomrel, ale ostal nažive tak dlho, kým nebude mať smrť dovolené, aby Mu odňala život na kríži, aby mohol uspokojiť svoju lásku na najvyššiu mieru. Bolestná a zarmútená Matka v horkosti svojej duše prišla na vrchol hory Kalvárie a ostala veľmi blízko k svojmu božskému Synovi; ale v dôsledku duševných bolestí vyzerala, akoby to ani nebola Ona, taká bola celá zmenená od lásky a bolesti, ktoré Jej spôsoboval pohľad na to, čo trpel Ježiš. Blízko Nej stáli svätý Ján a tri Márie, ktorí boli jediní, ktorí na Jej prímluvu a z dobroty večného Otca dostali tú výsadu, že zotrvávali blízko Spasiteľa a Jeho kríža.

665. Keď najmúdrejšia Matka poznala, že nastáva okamih, kedy má byť splnené tajomstvo vykúpenia, a že kati sa chystajú pred ukrižovaním Pána Ježiša obnažiť, obrátila sa v duchu k večnému Otcovi a prosila Ho takto: " Môj Pane a večný Bože, Ty si Otcom svojho jednorodeného Syna. Večným plodením je splodený, Boh z pravého Boha, totiž z Teba a ako človek sa narodil z môjho lona a prijal odo mňa túto ľudskú prirodzenosť, v ktorej teraz trpí. Ja som Ho chovala a napájala svojimi prsiami, a ako najlepšieho zo všetkých synov, aký sa vôbec z ľudí mohol narodiť, milujem Ho materskou láskou. Ako Jeho Matka mám prirodzené právo na Osobu Jeho najsvätejšieho človečenstva a Tvoja Prozreteľnosť nikdy neukracuje svoje tvory od ich práv. Toto právo matky teraz prenechávam Tebe a znovu odovzdávam do Tvojich rúk Tvojho a môjho Syna ako obeť na vykúpenie ľudstva. Prijmi Pane môj, túto príjemnú obetu, lebo toto je viac než kedykoľvek budem môcť obetovať, keď odovzdávam aj seba ako obetu k utrpeniu. Táto obeta je väčšia nielen preto, že môj Syn je pravý Boh a z Tvojej vlastnej podstaty, ale tiež preto, že ma stojí oveľa viac horkostí a bolestí. Lebo keby naše losy (osudy) boli zamenené a bolo mi dovolené, aby som zomrela, aby sa tým zachoval Jeho najsvätejší život, považovala by som to za veľkú úľavu a za splnenie môjho najsvätejšieho priania." Večný Otec prijal túto modlitbu vznešenej Kráľovnej s nevýslovným zaľúbením a uspokojením. Patriarcha Abrahám mal dovolené iba predobraziť túto obetu a pokúsiť sa obetovať svojho Syna, ale skutočné vykonanie takej obety Boh vyhradil pre seba a svojho jednorodeného Syna. A Sára, matka Izákova, vôbec nevedela o tomto mystickom obrade, lebo rýchla poslušnosť Abraháma to nedovolila, ale tiež preto, že sa Abrahám obával, aby snáď materská láska Sáry ju nepohla k tomu, aby zabránila uskutočniť božský rozkaz. Ale u najsvätejšej Márie to tak nebolo, Jej mohol večný Otec bez obavy zdeliť svoju nezmeniteľnú vôľu, aby sa mohla, nakoľko Jej sily stačia, spojiť s Ním v obeti Jeho jednorodeného.

666. Nepremožiteľná Matka dokončila svoju modlitbu a spozorovala, že bezbožní kati sa pripravujú podať Pánovi nápoj, víno so žlčou a myrhou, ako zapísali evanjelisti svätý Matúš (27,34) a svätý Marek (15 ,23). Podľa slov Šalamúna: Podaj silný nápoj zarmútenému a trpiacemu a víno tomu, kto trpí horkosťou srdca, Židia obyčajne dávali tým, ktorí mali byť popravení, silné, korenené

víno, aby rozjarili ich myseľ a pomohli im znášať ich muky statočnejšie. Tento zvyk teraz zmenili, aby zväčšili muky Spasiteľa, lebo do nápoja, ktorý bol určený pre posilnenie odsúdených, zlomyseľní Židia primiešali žlč, aby tou horkosťou spôsobili utrpenie Spasiteľovej chuti. Blahoslavená Matka vedela o ich úmysle a vo svojej materskej nežnosti prosila Pána, aby to nepil. Ježiš z úcty k prosbe svojej Matky neodmietol síce toto nové utrpenie úplne, okúsil tú zmiešaninu, ale viac nechcel piť. (Mt 27, 34).

667. Bolo už šesť hodín, čo je našich dvanásť hodín napoludnie, keď kati, chcejúc nášho Spasiteľa ukrižovať obnaženého, zvliekali z Neho nezošívanú tuniku. Pretože tá tunika bola veľká a vpredu nebola otvorená, kati ju ťahali Pánovi cez Hlavu bez toho, aby predtým sňali tŕňovú korunu, ale pretože to rúcho z Neho strhávali s veľkou rýchlosťou a surovosťou, strhli ním z hlavy tiež tŕňovú korunu. Tým otvorili Pánovi na Hlave všetky rany, niektoré tŕne sa odlomili a ostali väzieť v hlave. A potom, s akou bezcitnosťou korunu z hlavy strhli, s takou zase Mu ju na Hlavu narazili a spôsobili rany na ranách. Brutálnym strhávaním rúcha obnovili tiež rany po celom Jeho tele, pretože rúcho k ranám prischlo, pridalo toto vyzliekanie, ako hovorí Dávid, nové bolesti k Jeho ranám (Ž 68, 27). Za celú dobu mučenia Ježiša štyrikrát zvliekli a opäť obliekli. Prvýkrát sa tak stalo pri bičovaní, druhýkrát keď Ho chceli zaodiať posmešným šarlátovým plášťom, tretíkrát, keď Mu ten plášť strhli, aby Ho obliekli do Jeho rúcha a štvrtýkrát, keď Ho olúpili o rúcho na hore Kalvárii. Toto posledné vyzliekanie bolo najbolestnejšie, pretože bolo na Jeho tele oveľa viac rán, Jeho sväté Telo bolo veľmi zoslabnuté a nebol žiaden úkryt proti ostrému vetru, ktorý na hore Kalvárii bol prudkejší a studenejší, lebo tiež tento živel mal dovolené, aby rozmnožil muky smrteľného zápasu Krista na kríži.

668. Ku všetkým tým mukám pripájalo sa ešte zahanbenie, keď bol zbavený všetkého rúcha v prítomnosti svojej najsvätejšej Matky, Jej zbožnej spoločnosti a pred zhromaždenými zástupmi stojacimi okolo. Svojou božskou mocou si však podržal spodné krátke rúcho, ktoré mu Matka ovinula okolo bedier už v Egypte, lebo ako pri bičovaní, tak aj pri ukrižovaní kati Mu ho nemohli odňať a bol s ním aj pochovaný. Bolo mi mnohokrát zjavené, že to tak bolo skutočne. Ovšem, že túžil zomrieť v najväčšej chudobe, aby nemal nič s toho, čo stvoril a mal na tomto svete. Rád by bol zomrel olúpený aj o túto pokrývku, keby Jeho požehnaná Matka nebola vrúcne prosila, aby si ju ponechal a Pán Jej v tomto ohľade vyhovel. Kvôli Nej zamenil krajnú chudobu pri svojej smrti za dokonalú poslušnosť, keď ako Syn podrobil sa svojej Matke. Svätý kríž ležal na zemi a drábi rýchle konali prípravy pre ukrižovanie Krista medzi dvoma lotrami. Medzitým sa náš Vykupiteľ a Pán modlil k svojmu nebeskému Otcovi týmito slovami:

669. " Večný Otče a Pane Bože môj, Tvojej nevystihnuteľnej Velebnosti a nekonečnej Dobrote a Spravodlivosti obetujem celé svoje človečenstvo a všetko, čo som vykonal, keď som zostúpil z Tvojho Lona, aby som prijal na seba utrpenia schopné, smrteľné Telo pre vykúpenie ľudí, mojich bratov. So Mnou spolu Ti obetujem, Pane, tiež svoju najmilšiu Matku, Jej lásku, Jej najdokonalejšie skutky, Jej zármutok a utrpenie, Jej horlivú a múdru starostlivosť, s akou mi slúžila, napodobňovala a sprevádzala Ma až k smrti. Obetujem Ti malé stádo mojich apoštolov, svätú Cirkev a zhromaždenie veriacich, také, aké je teraz a aké bude až do konca sveta a s ním Ti obetujem aj všetky dietky Adamove. Toto všetko kladiem do Tvojich rúk, pravý a všemohúci Pane a Bože. Čo sa týka mojich prianí, trpím a umieram za všetkých a túžim, aby všetci boli spasení, s podmienkou, keď Ma všetci budú nasledovať a ťažiť z môjho vykúpenia. Tak môžu prísť z diablovho otroctva do stavu Tvojich dietok a stať sa mojimi bratmi a spoludedičmi milosti, ktorú som ja zaslúžil. Obzvlášť Ti, ó môj Pane, obetujem chudobných, opovrhovaných a trpiacich, ktorí sú moji priatelia, nasledujúci ma na krížovej ceste. Žiadam si, aby spravodliví a predurčení boli zapísaní do Tvojej večnej pamäti. Prosím Ťa, Otče môj, aby si zadržal trest a nedvíhal metlu svojej spravodlivosti nad ľuďmi, netrestaj ich tak, ako si za svoje hriechy zaslúžia. Buď odteraz ich Otcom tak ako si mojím. Prosím Ťa tiež, aby dostali pomoc a osvietenie zhora, aby uvažovali o mojej smrti so zbožnými citmi a s láskou, a prosím Ťa aj za tých, ktorí Ma prenasledujú, aby sa obrátili k pravde. Ale nadovšetko Ťa prosím za povýšenie Tvojho nevýslovného, najsvätejšieho Mena."

670. O tejto modlitbe a prosbách nášho Spasiteľa Ježiša vedela tiež Jeho najsvätejšia Matka a napodobnila Ho a nakoľko sa Jej týkalo, prednášala večnému Otcovi tie isté prosby. Najmúdrejšia

Panna nikdy nezabudla a nezanedbala prvé slová, ktoré počula z úst svojho božského Syna, ktoré Jej povedal ako nemluvňa: " Staň sa podobná mne, moja najmilšia." Stále sa splňovali jeho prisľúbenia, že ako odmenu za novú ľudskú existenciu, ktorú Mu dala vo svojom panenskom lone, On Jej svojou všemohúcnosťou udelí novú existenciu božskej a najvyššej milosti viac než všetkým ostatným tvorom. K tejto milosti patrili tiež Jej hlboké vedomosti a osvietenia týkajúce sa všetkého jednania najsvätejšieho človečenstva Jej Syna, z čoho nič neuniklo Jej vedomiu a pozornosti. Čokoľvek týmto spôsobom spozorovala, to napodobňovala; stále starostlivo študovala a prenikala skutky Pána a hneď ich tiež sama statočne a horlivo konala po celý svoj život. Ani zármutok Jej v tom neprekážal, úzkosť Jej nebránila, prenasledovanie Ju nezdržiavalo, horkosť jej utrpenia Ju neoslabovala. Keby veľká Kráľovná bola prítomná pri umučení Pána s takými pocitmi ako ostatní spravodliví, bolo by to naozaj obdivuhodné, ale nie také obdivuhodné ako to, akým spôsobom to znášala. Bola jedinečná a neobyčajná vo všetkom svojom utrpení; lebo, ako som vyššie povedala, Mária cítila na svojom panenskom Tele všetky muky Krista Pána, ako vnútorné tak aj vonkajšie. Pre túto podobnosť môžeme povedať, že aj nebeská Matka bola bičovaná, tŕním korunovaná, popľuvaná, päsťami bitá, obťažená krížom a pribitá na kríž, lebo na svojom najsvätejšom Tele cítila tieto, aj všetky ostatné bolesti. Ačkoľvek ich cítila iným spôsobom, predsa ich cítila v takej zhode a miere, že Matka bola úplne vernou podobou svojho Syna. Okrem veľkosti Jej dôstojnosti, ktorá už kvôli tomu musela u najsvätejšej Matky v najvyššej miere zodpovedať dôstojnosti Kristovej, bolo v tom skryté ešte iné tajomstvo, totiž to, že sa na Nej splnila Kristova túžba, aby videl svoju vznešenú lásku a dobrotivosť, akú prejavil svojím umučením, v celej veľkosti napodobenú púhym tvorom; lebo nikto nemal väčšie právo na to vyznamenanie, než Jeho najsvätejšia Matka.

671. Aby kati mohli zistiť, na ktorých miestach majú v kríži vyvŕtať diery pre klince, rozkázali panovačne Stvoriteľovi vesmíru, (aká hrozná smelosť !), aby sa položil a rozpažil na kríži. A učiteľ pokory poslúchol bez váhania. Oni však hnaní svojou neľudskou ukrutnosťou nenaznačili miesto pre diery podľa veľkosti Jeho Tela, ale ďalej, majúc na mysli nové muky pre svoju obeť. Tento neľudský úmysel poznala Matka svetla a spôsobilo to Jej najčistejšiemu Srdcu jednu z najväčších bolestí, ktoré pri umučení Pána vytrpela. Videla úmysel týchto služobníkov hriechu a vopred videla, aké muky to spôsobí Jej najmilšiemu Synovi, keď Jeho údy budú vyťahovať z kĺbov a pribíjať na kríž. Nemohla však nič urobiť, aby tomu zabránila, pretože to bola vôľa Pána, aby tieto bolesti vytrpel za ľudí. Keď vstal a kati začali vŕtať diery, naša veľká Pani pristúpila k Pánovi, vzala jednu Jeho ruku a klaňajúc sa Mu, s najväčšou úctou ju pobozkala. Kati tomu nebránili, pretože si mysleli, že pohľad na svoju Matku spôsobí Pánovi tým väčšie utrpenie, lebo Ho nechceli ušetriť žiadnej muky akú Mu len mohli spôsobiť. Nepoznali však skryté tajomstvá, lebo Pán pri svojom umučení nemal z ničoho vnútornú útechu a vnútornú radosť, než keď mohol pozorovať v duši svojej najblahoslavenejšej Matky tú krásnu svoju podobu a úplné ovocie svojho umučenia a smrti. Táto radosť do istej miery potešila Krista Pána tiež v tejto hodine.

672. Keď kati vyvŕtali v kríži diery, opäť prikázali Kristovi Pánovi, aby sa naň položil, aby Ho naň pribili. Najvyšší a všemohúci kráľ, ako autor trpezlivosti poslúchol a podľa priania drábov položil sa na požehnané drevo a rozpažil ruky. Pán bol taký zoslabnutý, znetvorený a vysilený, že keby tí zúriví ukrutníci dali len trochu miesta prirodzenému rozumu a láskavosti, neboli by sa mohli odhodlať na to, aby ešte ďalšie muky spôsobovali tomuto nevinnému, tichému Baránkovi, trpiacemu pokorne také nevýslovné bolesti. Oni však boli vzdialení od nejakého lepšieho citu lebo sudcovia a kati (podľa hrozného a tajného súdu Pána) sa vo svojej zlobe a smrteľnej nenávisti akoby premenili na diablov, postrádajúc akýkoľvek cit cítiacich pozemských ľudí a hnala ich iba diabolská besnota a zúrivosť.

673. Teraz jeden z katov chytil ruku Ježiša, nášho Spasiteľa a položil ju na vyvŕtanú dieru, druhý začal s kladivom zatĺkať veľký, drsný klinec do dlane. Žily a svaly sa pretŕhali a kosti najsvätejšej ruky, ktorá stvorila nebo i zem, boli oddelené. Keď natiahli druhú ruku, zistili, že nedosahuje k vyvŕtanej diere, lebo svaly a nervy ruky sa od bolesti stiahli a okrem toho drábi zlomyseľne vyvŕtali diery príliš ďaleko od seba, ako som sa zmienila vyššie. Aby si pomohli vzali reťaz., ktorou pána spútali v záhrade, zakliesnili ju okolo ruky v zápästí a s neslýchanou ukrutnosťou ťahali, až ruku dotiahli k vyvŕtanej diere a pribili druhým klincom. Na to chytili Jeho

nohy, položili jednu na druhú, obviazali ich tou istou reťazou a s barbarskou ukrutnosťou ich ťahali k tretej diere. Potom prehnali dlhý klinec cez obe nohy a pribili ich ku krížu. Tak bolo najsvätejšie Telo, v ktorom prebývalo Božstvo, pribité nehybne na svätý kríž a jeho sväté údy, ktoré boli dielom a výtvorom Ducha Svätého, boli tak natiahnuté a oddelené od seba, že sa mohli spočítať kosti Jeho Tela, násilne vyšinuté a vykĺbené zo svojho prirodzeného miesta. Hrudné kosti, ako aj kosti v ramenách, v lakťoch a zápästiach, a v celom tele povolili krutému násiliu a boli vytrhnuté z kĺbov a od seba oddelené.

674. Nie je možné ľudským jazykom popísať muky nášho božského Spasiteľa, aké vytrpel, keď Ho pribíjali na kríž. Jedine až pri poslednom súde sa dozvieme viac, aby hriešnici poznali, aký je spravodlivý rozsudok, ktorý nad nimi bude vynesený a tiež, aby tým väčšia bola chvála a povýšenie svätých. Teraz však, keď nám viera v túto pravdu poskytuje príležitosť a núti nás, aby sme používali svoj rozum (ak ho máme), žiadam, vyzývam a prosím dietky Cirkvi svätej, aby každý z nich premýšľal o týchto úctyhodných tajomstvách. Rozjímajme o nich a uvážme všetky okolnosti a nájdeme mocné pohnútky, aby sme nenávideli hriech a pevne si umienili varovať sa ho ako príčiny všetkého utrpenia, ktoré znášal Pôvodca života. Pozorujme Jeho panenskú Matku takú skľúčenú na duchu a zdrtenú mukami na svojom najčistejšom Tele, aby sme cez túto bránu svetla mohli vojsť k hľadeniu na slnko ožarujúce naše srdce. Ó, Majsterka a Kráľovná cností! Ó, pravá Matka nesmrteľného Kráľa vekov, ktorý sa stal človekom! Je síce pravda, Pani moja, že tvrdosť našich nevďačných srdc robí nás veľmi nespôsobilými a nehodnými, aby sme trpeli Tvoje bolesti, ako aj bolesti Tvojho najsvätejšieho Syna a nášho Pána, ale svojou dobrotivosťou urob nás podielnikmi na tých milostiach, ktoré si nezaslúžime. Očisti a osloboď nás od otupujúcej vlažnosti a hrubej nedbalosti. Ak sme príčinou tých utrpení, aká správnosť a spravodlivosť by to bola, aby si za ne trpela iba Ty a Tvoj milovaný Syn ? Nech ten kalich obíde pery nevinných, aby z neho mohli okúsiť vinníci, ktorí si to zaslúžia. Ale bohužiaľ, kde je náš zdravý rozum? Kde je naša múdrosť a poznanie? Kde je svetlo našich očú? Kto nás tak úplne pripravil o rozum? Kto nás olúpil o naše ľudské, citlivé srdce? Či som, ó Pane, nedostala od Teba svoju bytosť, stvorenú na Tvoj obraz a podobu? Či si mi Ty nedal život a silu? A keď všetky živly a všetky tvory, ktoré urobila Tvoja ruka pre službu (Sir 39, 30), stále mi nepripomínajú Tvoju nekonečnú lásku, malo by aspoň Tvoje potupné pribitie na kríž, všetky tvoje muky a bolesti, ktoré si vytrpel pre moje spasenie, stačiť, aby ma k Tebe pritiahli putami súcitu a vďačnosti, lásky a dôvery v Tvoju nevýslovnú láskavosť. Ak nemôžu ani toľké hlasy vzbudiť a taká láska roznietiť moju lásku, ak ma Tvoje umučenie a smrť nepohnú a také veľké dobrodenia ma neprinútia k vďačnosti a lepšiemu životu, aký koniec môžem očakávať za svoju pochabosť?

675. Keď kati pribili Spasiteľa na kríž, uznali za nutné zahnúť konce klincov, ktoré vzadu vyčnievali, aby sa pod ťarchou tela neuvolnili a nevytiahli. Pre ten účel zdvihli kríž, aby ho obrátili, čím by Telo Pána spočívalo Tvárou na zemi a ťarcha kríža na Ňom. Pred touto novou ukrutnosťou sa zdesili všetci okolostojaci a v zástupe sa ozvali súcitné výkriky. Ale bolestná a súcitná Matka zakročila a zabránila tomu svojou prosbou, ktorú predniesla večnému Otcovi, aby nedopustil takú bezmedznú potupu, akú mali žoldnieri v úmysle. Prikázala svojím svätým anjelom, aby prišli svojmu Stvoriteľovi na pomoc. Keď teda kati zdvihli kríž s Ukrižovaným a chceli Ho nechať padnúť tvárou na zem, svätí anjeli Ho aj Jeho kríž zachytili a držali nad kamenistou, zapáchajúcou zemou, takže sa Jeho božská Tvár zeme ani nedotkla. Kati zohli konce klinov a zázrak vôbec ani nezbadali, pretože najsvätejšie Telo Krista bolo tak blízko pri zemi a anjeli držali kríž tak pevne, že Židia si mysleli, že spočíva na tvrdej skale.

676. Potom pritiahli spodnú časť kríža s ukrižovaným Bohom k jame, do ktorej sa mal kríž zasadiť. Niektorí z nich sa opreli ramenami o hornú časť kríža, iní ho tlačili hore svojimi halapartňami a kopijami a tak zdvihli Spasiteľa na kríži, ktorý potom upevnili v diere, ktorú vyvŕtali v zemi. Tak náš pravý život a naša spása pnela vo vzduchu na posvätnom dreve pred zrakmi nespočetného množstva ľudí z rôznych národov a zemí. Nesmiem zabudnúť zmieniť sa ešte o jednom barbarstve, ktorého sa dopustili na Pánovi, keď Ho dvíhali s krížom. Niektorí opreli ostré špice svojich kopijí a halapartní do jamiek pod pažami a hrozne Ho tam zranili. Pri pohľade na to ozvali sa nové a silnejšie výkriky protestu zo zástupu ľudí. Židia sa rúhali, dobrosrdeční ľudia

nariekali, cudzinci žasli, niektorí upozorňovali svojich susedov na to, čo sa odohrávalo, iní si vzali z tohoto bolestného divadla výstrahu a iní Ho prehlasovali za človeka spravodlivého. Všetky tieto rôzne prejavy zmýšľania ako ostré šípy prenikali poranené srdce Matky. Z presvätého Tela Kristovho prúdilo teraz veľa krvi, najmä z rán okolo klincov, ktoré od ťarchy tela a pri zapadnutí kríža do jamy sa zväčšili. To boli pramene, ktoré sa teraz otvorili, ku ktorým prorok Izaiáš vyzýva, aby sme sa náhlili s radosťou, aby sme uhasili svoj smäd a obmyli sa od poškvrny hriechov (Iz 12, 3). Nik nebude ospravedlnený, kto rýchlo nepríde a nenapije sa z týchto prameňov, pretože sa tieto vody predávajú bez zlata a striebra a dostávajú ich úplne zadarmo tí, ktorí ich len chcú prijať. (Iz 55, 1).

677. Potom ukrižovali dvoch lotrov, ktorých kríže postavili jeden po pravici, druhý po ľavici Spasiteľa, čím chceli Židia naznačiť, že Ježiš, ako najväčší zločinec si zaslúži najvýznačnejšie miesto. Farizeji a kňazi zabudli však na tých dvoch lotrov a všetok jed svojej zúrivosti obrátili iba tomu, ktorý bol bez hriechu a už podľa svojej prirodzenosti svätý. Pokyvovali posmešne hlavami (Mt 27, 39), hádzali na kríž Pána a na Jeho kráľovskú Osobu kamenie a blato, hovoriac: " Hľa, ktorý zboríš chrám Boží a o tri dni ho zase postavíš, pomôž si teraz sám sebe; iným pomáhal, sám sebe nemôže pomôcť; ak je Syn Boží, nech zostúpi z kríža a uveríme mu." (MT 27, 42). Obidvaja lotri spočiatku sa tiež Pánovi posmievali a hovorili: " Ak si Syn Boží, pomôž sebe i nám. " Toto rúhanie lotrov Pána zvlášť veľmi zarmucovalo, pretože boli tak blízko k smrti a strácali úžitok, aký plynie zo smrteľných bolestí, ktorým mohli čiastočne zadosťučiniť za svoje spravodlivo trestané zločiny. Čoskoro potom však jeden z nich využil pre seba tú najväčšiu príležitosť, akú kedy hriešnik na svete dostal, obrátil sa a dosiahol odpustenie hriechov.

678. Keď veľká Kráľovná anjelov najblahoslavenejšia Mária videla, že Židia vo svojej nevere a zatvrdilej nenávisti závodili v zneuctievaní Krista a rúhali sa Mu ako najhoršiemu z ľudí a že sa snažia vyhladiť Jeho meno zo zeme živých, ako Jeremiáš prorokoval (11, 19), roznietila Ju nová horlivosť pre česť svojho Syna a pravého Boha. Padla na kolená pred ukrižovaným Kristom a klaňajúc sa Mu prosila večného Otca, aby sa postaral o česť svojho Jednorodeného a ukázal to takými zrejmými znameniami, aby nimi nevera Židov bola zahanbená a ich úmysel zmarený. Keď predniesla večnému Otcovi túto žiadosť, s horlivosťou a mocou Kráľovnej vesmíru oslovila všetko nerozumné tvorstvo a povedala: "Necítiaci, nerozumní tvorovia, stvorení rukou Všemohúceho, prejavte svoj súcit, ktorý z nezmieriteľnej a pochabej nenávisti Mu odpierajú ľudia schopní myslieť. Vy nebesia, ty slnko, mesiac, vy hviezdy a planéty, zastavte sa vo svojom lete a prerušte svoje služby, ktoré poskytujete smrteľníkom. Vy živly zmeňte svoje vlastnosti, zem nech uvoľní svoju pevnosť, nech sa jej skaly roztrhnú. Vy hroby a hrobky mŕtvych sa otvorte a vyšlite to, čo je vo vás pre postrach živých. Ty mystická, obrazná opona chrámová, roztrhni sa na dva diely a svojím rozdelením pohroz neveriacim trestom, vydaj svedectvo pravde pre slávu ich Stvoriteľa a Vykupiteľa, ktorú sa oni snažia zatemniť.

679. Mocou tejto modlitby a rozkazov Márie, Matky Ukrižovaného, Boh ustanovil, aby sa toto všetko stalo pri smrti Jeho Jednorodeného. Pán tiež osvietil a pohol srdcia mnohých okolo stojacich v dobe, keď sa tieto veci udiali na zemi a tiež aj pred tým, aby vyznali, že ukrižovaný Ježiš je svätý, spravodlivý a pravý Syn Boží. Urobil tak napríklad stotníkovi a mnohým iným, ako uvádzajú evanjelia, ktorí odchádzali z Kalvárie bijúc sa kajúcne v prsia. Medzi nimi boli nielen tí, ktorí predtým počuli a uverili v Jeho učenie, ale tiež veľký počet takých, ktorí Ježiša nikdy predtým nevideli a neboli svedkami Jeho zázrakov. Pre tú istú príčinu si tiež Pilát umienil, že nezmení nápis na kríži, pripevnený nad hlavou Spasiteľa, ktorý bol napísaný židovsky, grécky a latinsky. Keď Židia namietali a žiadali, aby nepísal: Ježiš Nazaretský, Kráľ Židovský (Judeorum), ale že sa robí kráľom Židovským. Pilát im odpovedal: Čo som napísal, napísal som a nebudem nič meniť. Všetko neživé tvorstvo z Božej vôle poslúchlo rozkaz najblahoslavenejšej Márie. Od dvanástej hodiny na poludnie až do tretej odpoludnia, keď Pán zomrel, ukazovalo veľké rozrušenie a zmeny ako uvádzajú evanjelia. Slnko sa zatmelo, planéty ukazovali veľké zmeny, zem sa triasla, mnohé hory sa roztrhli, skali klopali jedna o druhú, hroby sa otvárali a niektoré telá zmŕtvych vstali a vyšli z nich. Zmeny v živloch a v celom vesmíre boli také znateľné a neobyčajné, že boli pozorované na celom

svete. Všetci Židia v Jeruzaleme boli vystrašení a ohromení, napriek tomu však ich urážlivá nevera a zloba ich urobila nehodnými pravdy a bránila im prijať to, čo im nerozumné tvorstvo hlásalo.

680. Vojaci, ktorí Ježiša, nášho Spasiteľa ukrižovali, podľa obyčaje dovolili katom, aby si vzali majetok tých, ktorých popravili. Tí sa teraz delili o rúcho nevinného Baránka. Vrchný plášť, ktorý Kristus odložil, keď apoštolom umýval nohy, ktorý božským riadením priniesli na horu Kalváriu, rozrezali teraz na štyri diely a každý si vzal jeden diel. Ale nezošívanú sukňu tajomným ustanovením Božím nerozdelili, ale ťahali o ňu lósy a pripadla celá tomu, ktorý určený lós vytiahol. Tak sa naplnilo proroctvo dvadsiateho prvého žalmu. Mystický význam nerozdelenej tuniky vykladajú svätí a učitelia cirkevní rôzne. Jeden z tých výkladov hovorí, že hoci Židia rozdrásali a roztrhali mnohými ranami najsvätejšie človečenstvo Krista Pána, nemohli sa dotknúť a poškodiť Božstvo, ktoré bolo uzavreté v jeho najsvätejšom človečenstve, a ktokoľvek vytiahne lós ospravedlnenia tým, že sa bude podieľať na Jeho božstve, obdrží Ho celé.

681. Pretože drevo kríža bolo trónom Jeho Velebnosti a stolicou náuky o živote a pretože Kristus teraz bol na ňu povýšený, potvrdzujúc svoje učenie príkladom, vyslovil teraz slová najvyššej lásky a dokonalosti: " Otče, odpusť im, lebo nevedia čo robia! " (Lk 23, 34). Túto zásadu kresťanskej a bratskej lásky si božský Učiteľ prisvojil a svojimi perami ju prehlásil (Jn 15, 12: Mt 25, 44-45). Teraz ju potvrdil a uskutočnil na kríži nielen tým, že svojim nepriateľom odpustil a prejavil im lásku, ale tiež omlúval nevedomosťou tých, ktorých zloba dosiahla najvyšší stupeň, aký bol ľudom možný v prenasledovaní, v rúhaní a v ukrižovaní svojho Boha a Vykupiteľa. Taký bol rozdiel v konaní nevďačných ľudí, ktorí dostali také veľké osvietenia, poučenia a požehnania a medzi jednaním Ježišovým v Jeho najvrúcnejšej láske, keď trpel bolesti, ktoré Mu spôsobila tŕňová koruna, klince, kríž a rúhanie, ktoré dostával od ľudí. Ó, nepochopiteľná láska! Ó, nevyslovená dobrota! Ó, trpezlivosť pre ľudí nepochopiteľná, anjelmi obdivovaná a pre ľudí nepochopiteľná, anjelmi obdivovaná a pre diablov hrozná! Jeden zo zločincov, ukrižovaný s Ježišom, menom Dismas, poznal niektoré z tých tajomstiev. Bol súčasne podporovaný modlitbami a príhovormi najsvätejšej Márie, a bol vo svojom vnútri osvietený ohľadne svojho Vysloboditeľa a Pána prvým slovom na kríži. Pohnutý pravou ľútosťou a skrúšenosťou nad svojimi hriechmi, obrátil sa k svojmu druhovi a povedal: " Ani ty sa Boha nebojíš, hoci trpíš rovnaký trest? My zaiste (trpíme) spravodlivo, lebo dostávame to, čo nám patrí za naše skutky. Ale Tento nič zlé neurobil." A potom povedal Ježišovi: " Pane, spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva! " (Lk 23, 40-42).

682. Na tomto najšťastnejšom lotrovi, na stotníkovi a iných, ktorí vyznali Ježiša Krista na kríži, začal sa javiť výsledok vykúpenia. Ale najväčšie dobrodenie dostal Dismas, ktorý si zaslúžil počuť druhé slovo Spasiteľa na kríži: " Amen, hovorím ti: Dnes budeš so mnou v raji." (Lk 23, 43). Ó ty prešťastný lotor, ktorý zo všetkých ľudí jediný si počul slová, po ktorých veľmi túžili všetci svätí a spravodliví tejto zeme! Také slovo ani dávni patriarchovia a proroci nepočuli, tí sa považovali za veľmi šťastných, keď mohli zostúpiť do predpeklia a čakať dlhé storočia na raj, ktorý si ty, šťastnou zmenou svojho zmýšľania, získal v jednom okamihu. Teraz si prestál kradnúť svetské statky svojich blížnych a okamžite si z rúk svojho Pána uchvátil nebo. Ty si ho uchvátil spravodlivosti a ON ti ho udelil v milosti, lebo ty si bol posledným učeníkom Jeho náuky na zemi a zo všetkých si podľa nej jednal najrýchlejšie, akonáhle si ju počul z Jeho úst. Láskavo si napomenul svojho brata, vyznal si svojho Stvoriteľa, pokarhal si tých, ktorí sa Mu vysmievali, v utrpení si Ho napodobil v trpezlivosti, požiadal si Ho pokorne, ako svojho Vykupiteľa, aby nezabudol na tvoju biedu, a On ako tvoj chválorečník ihneď splnil tvoju žiadosť a neodkladal s odmenou, ktorú zaslúžil pre teba i všetkých smrteľníkov.

683. Keď Ježiš ospravedlnil dobrého lotra, obrátil svoj láskyplný zrak na svoju bolestnú Matku, ktorá so svätým Jánom stála pri päte kríža. Hovoriac k nim obom, oslovil najprv svoju Matku a povedal Jej: " Žena, hľa syn Tvoj! " a potom povedal tomu učeníkovi: " Hľa, Matka tvoja! " (Jn 19, 26). Pán Ju nazval Ženou a nie Matkou, pretože názov Matka má v sebe niečo nežné a utešujúce, a už len vyslovenie tohoto názvu by Mu bolo akousi úľavou. V dobe svojho umučenia nechcel však pripustiť žiadnu vonkajšiu útechu, pretože sa pre ten čas zriekol každej vonkajšej úľavy a útechy, ako som sa predtým zmienila. Slovom "žena", bez toho, aby to výslovne vyslovil, chcel povedať: Žena, požehnaná medzi ženami, najmúdrejšia z dcér Adamových, Žena silná a

statočná, nepremožená žiadnym vlastným hriechom, spoľahlivá v mojich službách a najvernejšia v láske ku mne, ani prúdy vôd môjho umučenia nemohli zahasiť alebo Jej prekážať (Veľp.8,7), ja teraz idem k svojmu Otcovi a nemôžem s Tebou ďalej ostať; môj milovaný učeník sa teraz o Teba bude starať a slúžiť Ti ako svojej Matke a bude Tvojím synom. Kráľovná neba tomu všetkému dobre rozumela. A svätý apoštol prijal Ju od tej hodiny za svoju matku, lebo bol znovu osvietený, aby poznal a vážil si tento najväčší poklad Božstva, najväčšiu zo svojich tvorov, najbližšiu človečenstvu nášho Spasiteľa Ježiša Krista. V tomto svetle Ju ctil a slúžil Jej po celý Jej život, ako budem neskoršie rozprávať. Naša Pani s pokornou poddanosťou a poslušnosťou prijala ho tiež ako svojho syna. Vždy konala všetko s najväčšou možnou dokonalosťou a svätosťou, nezabúdajúc na žiadnu príležitosť a nenechávajúc sa strhnúť dole ani nesmiernosťou terajšieho utrpenia svojho veľkodušného a nanajvýš múdreho Srdca, prisľúbila tam vtedy, že bude svätého Jána po celý život poslúchať.

684. Približovala sa už deviata hodina denná, hoci podľa tmy a zmätku v prírode sa zdalo, že jej to skôr nepokojná noc. Náš Spasiteľ vyslovil silným hlasom štvrté slovo na kríži, takže Ho všetci okolostojaci mohli počuť: " Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil ? " (Mt 27, 46). Hoci Pán povedal tieto slová svojím hebrejským jazykom, predsa ich všetci neporozumeli. Pretože začínal slovami " Eli, eli ", mnohí sa domnievali, že volá Eliáša a preto sa Mu posmievali: " Uvidíme, či príde Eliáš a vyslobodí Ho z našej moci. " Avšak tajomstvo, ktoré sa skrýva v týchto slovách, je také hlboké, ako bolo Židom a pohanom nezrozumiteľné a učitelia cirkevní ich vykladajú mnohými rôznymi spôsobmi. Ja tu podám výklad, aký mi bol zjavený. Opustenosť, o ktorej Kristus hovorí, neznamenala odlúčenie podstatného zlúčenia, ani zastavenie blaženého nazerania Jeho duše, ktorým obidvom sa tešil od okamihu svojho počatia Duchom svätým v panenskom lone a nemohol to nikdy stratiť. Je však isté, že najsvätejšie človečenstvo Kristovo bolo natoľko opustené Božstvom, že už prestalo oddiaľovať smrť a predlžovať horké bolesti svojho utrpenia, hoci na druhej strane večný Otec Ho neopustil úplne, lebo prejavoval svoj záujem tým, že spôsobil také veľké zmeny vo viditeľnom tvorstve, aby tým vydal svedectvo Jeho cti pri Jeho smrti. Náš Spasiteľ Ježiš Kristus si týmito slovami sťažoval na celkom inú opustenosť, ktorá mala svoj pôvod v nesmiernej láske k ľudom, najmä v láske k tým, o ktorých vopred vedel, že budú stratení a zatratení, ktorí v Jeho poslednej hodine Mu spôsobili tú istú úzkosť, ako pri modlitbe v záhrade Gethsemanskej. Žialil, že Jeho dostatočné a prehojné zásluhy vykúpenia, prinesené za celé ľudské pokolenie, zatrateným neprospejú a že budú o ne ukrátení pri večnej blaženosti, pre ktorú ich stvoril a vykúpil. Pretože toto sa deje z vôle večného Otca, preto sa nežne a bolestne na to posťažoval slovami: " Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil? ", totiž v tom, ako ďaleko Mu Boh odoprel záchranu zatratených.

685. Na potvrdenie tejto bolesti Pán dodal: " Žížnim! " Utrpenie Pána a Jeho úzkosť mohli ovšem spôsobiť veľký prirodzený smäd. On však nemal teraz čas sťažovať si na taký smäd, alebo si žiadať ho uhasiť, o takom smäde Pán nechcel hovoriť, veď bol tak blízko k smrti, ale chcel tým iba vyjadriť veľké tajomstvo. Smädil po pohľade na zajaté dietky Adama, ako používajú slobodu, ktorú pre ne zaslúžil a im ponúkol, ktorú však mnohí zneužívajú. Smädil dychtivou túžbou po tom, aby všetci s Ním spolupôsobili vo viere a v láske, aká Mu patrí, aby čerpali z Jeho zásluh a utrpení, aby prijali Jeho priateľstvo a milosť, ktorú pre nich teraz získal, aby nestratili večnú blaženosť, ktorú chcel zanechať ako dedičstvo tým, ktorí si ju chceli zaslúžiť a obdržať. To bol skutočný smäd nášho Spasiteľa a Majstra, ktorému jedine najblahoslavenejšia Panna Mária rozumela a hneď tiež s vrúcnou láskou začala v duchu pozývať všetkých chudobných, sužovaných, pokorných, opovrhovaných a utláčaných, aby sa priblížili k svojmu Spasiteľovi a aspoň čiastočne uhasili Jeho smäd, ktorý sa nedá uhasiť úplne. Avšak neveriaci Židia a žoldnieri, prejavujúci svoju nešťastnú tvrdosť srdca, upevnili hubu naplnenú octom a žlčou na trstinu a s posmechom ju priložili k Jeho ústam, aby sa napil. Tak sa naplnilo, čo prorokoval Dávid: " V mojom smäde ma napájali octom. " (Jn 19, 29; Ž 68, 22). Náš najtrpezlivejší Spasiteľ okúsil ten nápoj s mystickou poddanosťou odsúdenca. Avšak vzhľadom na svoju Matku ihneď prestal piť, pretože Matka milosti mala byť bránou a prostredníčkou tých, ktorí mali ťažiť z umučenia a vykúpenia ľudstva.

686. V spojení s týmto tajomstvom povedal Spasiteľ šieste slovo: " Dokonané je! " (Jn 19,30). Teraz je ukončené dielo, pre ktoré som prišiel z neba a poslúchol som prikázania svojho večného

Otca, ktorý ma poslal, aby som trpel a zomrel pre spásu človečenstva. Teraz sa splnili výroky Písma svätého, proroctvá a predobrazy Starého zákona, aj ukončená doba môjho pozemského smrteľného života, počatého v živote mojej Matky. Teraz som zanechal svetu svoje príklady, moje učenie, moje sviatosti a lieky proti chorobe hriechu. Teraz je uzmierená spravodlivosť môjho večného Otca, čo sa týka dlžoby Adamových dietok. Teraz je moja svätá Cirkev obohatená prostriedkami proti hriechom spáchaným ľuďmi; celé dielo môjho príchodu na svet je zdokonalené, pokiaľ sa týka mňa, ako Obnoviteľa. Pevný základ pre Cirkev víťaznú je teraz položený v Cirkvi bojujúcej a nič s ním nemôže pohnúť alebo ho zmeniť. Také tajomstvá obsahujú slová: " Dokonané je."

687. Keď dokončil a založil dielo vykúpenia v plnej jeho dokonalosti, slušalo sa, aby Vtelené Slovo, ako vyšlo od Otca, aby vošlo to smrteľného života (Jn 16, 28), opäť vošlo späť do nesmrteľného života nebeského Otca cez smrť. Preto náš Spasiteľ, Kristus, dodal posledné slovo, ktoré vyslovil: " Otče, do rúk Tvojich odovzdávam svojho ducha! " (Lk 23, 46). Pán povedal tieto slová silným hlasom, takže ich všetci prítomní počuli. Keď tieto slová vyslovoval, pozdvihol svoje oči k nebu, ako človek hovoriaci s večným Otcom a s poslednou slabikou vypustil dušu a sklonil hlavu. Božskou mocou týchto slov Lucifer a všetci zlí duchovia boli zrazení do najhlbších pekelných priepastí, kde ostali nehybne ležať, ako budem rozprávať v nasledujúcej kapitole. Nepremožiteľná Kráľovná a Majsterka všetkých cností poznávala toto tajomstvo nad všetko pochopenie všetkých tvorov, lebo bola Matkou Spasiteľa a spolutrpiteľkou v Jeho umučení. Aby Jej bolo možné podieľať sa v ňom až do konca, ako cítila na svojom tele všetky muky svojho Syna, tak teraz hoci ostala živá, cítila a trpela muky a úzkosť Jeho smrti. Mária v skutočnosti nezomrela, ale len preto, že Boh zázračne zachoval Jej život, hoci podľa prirodzeného poriadku bola by nasledovala smrť. Táto zázračná pomoc bola obdivuhodnejšia, než všetky ostatné milosti, ktoré obdržala v dobe umučenia Pána, pretože táto posledná bolesť bola silnejšia a prenikavejšia. Všetko, čo vytrpeli mučeníci a ľudia odsúdení na smrť od začiatku sveta, nevyrovná sa tomu, čo vytrpela blahoslavená Panna Mária pri umučení Pána Ježiša. Veľká Pani ostala pri kríži až do večera, kedy presväté Ježišovo telo (ako budem rozprávať) bolo pochované. Avšak ako odmenu za tú poslednú smrteľnú úzkosť všetko, čo bolo doteraz z tohoto smrteľného života v panenskom tele najčistejšej Matky, bolo viac než kedykoľvek doteraz povznesené a oduševnené.

688. O mnohých tajomstvách spojených s úkonmi Kristovými na kríži sa evanjelisti nezmieňujú a my katolíci môžeme si utvoriť iba rozumné predstavy založené na neomylnej istote našej viery. Ale v tom, čo mi bolo o tom zjavené v tomto životopise a čo sa týka tejto časti umučenia, je tiež modlitba, ktorú Kristus predniesol svojmu večnému Otcovi prv než vyslovil sedem posledných slov, poznačených v evanjeliách. Nazývam to modlitbou, pretože to bolo prednesené nebeskému Otcovi, ale v skutočnosti to bola posledná vôľa a či závet, ktorý urobil ako pravý a nanajvýš múdry Otec, aby odkázal svoj majetok rodine, to jest celému ľudskému pokoleniu. Aj prirodzený rozum nám hovorí, že ten, kto je hlavou rodiny a pánom veľkého alebo malého majetku, nebol by dobrým deliteľom svojich majetkov a dbalým svojho úradu a dôstojnosti, keby pred svojou smrťou neoznámil svoju vôľu, ako sa má naložiť s jeho majetkom a nehnuteľnosťami, aby každý člen rodiny vedel, čo mu patrí a čo si môže pokojne privlastniť bez súdneho poriadku. Pre tú príčinu, aj aby mali pokojnú myseľ pre prípravu na hodinu smrti, svetskí ľudia robia poslednú vôľu. Aj rehoľné osoby vzdávajú sa vecí, ktoré im boli zverené pre denné používanie, pretože tieto pozemské veci rady naplňujú myseľ nepokojom a starosťami a bránia pozdvihnúť ju k Stvoriteľovi. Ovšem nášho Spasiteľa svetské veci nemohli znepokojovať, pretože ich nemal, a keby ich mal, nemohli by Ho znepokojovať v Jeho nekonečnej moci. Avšak predsa bolo vhodné a patrilo sa, aby v tejto hodine odkázal svoje duchovné bohatstvo a poklady, ktoré nahromadil počas svojej pozemskej púti.

689. O týchto večných majetkoch urobil náš Spasiteľ posledné rozhodnutie na kríži, rozdelil ich, označil tých, ktorí majú byť Jeho zákonití dedičia a ktorí majú byť vydedení a uviedol tiež príčiny pre jedných aj pre druhých. Všetko to robil po porade so svojím večným Otcom ako s najvyšším Pánom a nanajvýš spravodlivým Sudcom všetkých tvorov, lebo v tomto závete sa znovu pripomínajú všetky tajomstvá o predurčení svätých a o zatratení hriešnikov. Bol to závet tajný a pre ľudstvo zapečatený; iba blahoslavená Panna Mária mu rozumela, pretože okrem toho, že poznala

skutky a činnosť božskej duše Kristovej, mala tiež byť hlavnou dedičkou všetkého tvorstva. Ako bola pomocníčkou pri vykúpení, tak bola tiež spoluvykonávateľkou poslednej vôle, pretože Syn všetko zveril do Jej rúk, tak ako Otec odovzdal všetko tvorstvo Jemu. Ona bola ustanovená za vykonávateľku Jeho poslednej vôle a aby rozdávala všetky poklady, ktoré získal a patrili Jej Synovi ako Bohu pre Jeho nekonečné zásluhy. Toto poznanie mi bolo oznámené ako časť tohoto životopisu pre povznesenie našej Kráľovnej , aj aby hriešnici mohli prichádzať k Nej ako Opatrovníčke všetkých pokladov, ktoré pred zrakom svojho večného Otca získal Jej Syn, náš Vykupiteľ. Všetka pomoc a podpora je v rukách najblahoslavenejšej Panny Márie a Ona ich má rozdávať podľa svojej najnežnejšej láskavosti a štedrosti.

Závet, ktorý urobil Kristus, náš Pán na kríži vo svojej modlitbe prednesenej večnému Otcovi.

690. Keď bolo na Kalvárii vyvýšené sväté drevo kríža, na ktorom sa hore vznášalo ukrižované vtelené Slovo, prv než povedal niektoré zo siedmich slov, Kristus sa v duchu modlil k svojmu nebeskému Otcovi a povedal: " Môj Otče a večný Bože, vyznávam a velebím Ťa z tohoto stromu kríža a prinášam Ti obetu chvály v mojom umučení a smrti; lebo podstatným spojením s božskou prirodzenosťou povzniesol si moje človečenstvo na najvyššiu dôstojnosť Krista, Bohočloveka, pomazaného Tvojím vlastným Božstvom. Vyznávam Ťa pre hojnosť najvyšších milostí, aké sú možné a pre slávu, ktorú si od prvého okamihu môjho vtelenia udeľoval môjmu človečenstvu a preto, že od večnosti až do tejto hodiny si mi udelil plnú moc nad vesmírom ako v ohľade milosti tak aj prirodzenosti. Ustanovil si ma za Pána neba i zeme (Mt 28, 18), slnka, mesiaca a hviezd, ohňa, vzduchu, zeme a mora a všetkých živých a neživých tvorov na nich a v nich; urobil si ma usporiadateľom ročných časov, dní a nocí, s plnou mocou a vládou podľa mojej slobodnej vôle a urobil si ma Hlavou, Kráľom a Pánom anjelov a ľudí (Ef 1, 21), aby som ich spravoval a riadil, aby som trestal zlých a odmeňoval dobrých (Jn 5, 22); dal si mi vládu a moc, aby som ľubovoľne nakladal so všetkými vecami od najvyššieho neba až do najhlbších priepastí pekelných (Zj 20, 1). Do mojich rúk si vložil večne ospravedlnenie ľudstva, cisárstva, kráľovstva a kniežatstvá, veľkých i malých , bohatých i chudobných; a pre všetkých, ktorí sú schopní Tvojej milosti a slávy, si ma urobil Ospravedlniteľom, Vykupiteľom, neobmedzeným Pánom celého ľudského pokolenia, života a smrti, svätej Cirkvi, jej pokladov, zákonov a požehnaní milosti; vôbec všetko si, môj Otče, odovzdal mne a podriadil mojej vôli a mojim ustanoveniam a preto vyznávam, vyvyšujem a velebím Tvoje sväté Meno."

691. "Teraz v tejto chvíli, môj Pane a večný Otče, keď sa vraciam z tohoto sveta na Tvoju pravicu cez túto smrť kríža, ktorou dovršujem svoj úkol vykúpenia ľudí, ktorý mi bol uložený, prajem si, aby sa ten istý kríž stal súdnou stolicou našej spravodlivosti a nášho milosrdenstva. Pribitý naň žiadam si, aby som súdil tých, za ktorých dávam svoj život. Keď som ospravedlnil svoje stanovisko, prajem si rozdeliť poklady zásluh, ktoré som získal svojím príchodom na svet, svojím umučením a smrťou, medzi spravodlivých a nespravodlivých, podľa toho, ako si každý zaslúži za svoje skutky lásky alebo nenávisti. Snažil som sa získať všetkých smrteľníkov a pozýval som ich k účasti na svojom priateľstve a milosti; od prvého okamihu svojho vtelenia ustavične som pre nich pracoval; znášal som nepohodlie, únavu, urážky, potupu, výčitky, bičovanie, tŕním korunovanie a teraz podstupujem hroznú smrť na kríži; vzýval som Tvoju nesmiernu láskavosť za všetkých; bdel som pri modlitbách, postil som sa, chodil som sem a tam, učiac ich ceste života večného. Čo sa mňa týka, snažil som sa zaistiť večnú blaženosť všetkým ľudom, ako som ju pre všetkých zaslúžil bez toho, aby som niektorého z nich vylúčil. Založil a zriadil som zákon milosti, pevne a navždy som založil Cirkev, v ktorej všetky ľudské bytosti môžu byť spasené."

692. "Avšak podľa našej vedomosti a prezieravosti vieme, môj Bože a Otče , že v dôsledku ich zloby a odbojnej svojhlavosti nechcú všetci ľudia prijať našu večnú spásu ani použiť naše milosrdenstvo a cestu, ktorú som im otvoril svojimi námahami, životom a smrťou, ale že mnohí pôjdu radšej po svojich hriešnych cestách do záhuby. Ty si spravodlivý, môj Pane a Otče a nanajvýš spravodlivé sú Tvoje súdy (Ž 68, 37); a preto je spravodlivé, keď si ma ustanovil za sudcu živých i mŕtvych, dobrých i zlých (Sk 10, 3); aby som dobrým dal odmenu za to, že mi slúžili a nasledovali ma a hriešnikom trest za ich zvrhlú zátvrdlivosť; aby sa spravodliví podieľali na mojich dobrotách,

a zlí aby boli zbavení dedičstva, ktoré nechceli prijať. Teraz teda, môj večný Otče, v mene mojom i Tvojom a pre Tvoju oslavu, robím svoj posledný odkaz podľa mojej ľudskej vôle, ktorá sa zhoduje s Tvojou večnou božskou vôľou. Najprv uvádzam svoju najčistejšiu Matku, ktorá mi dala ľudskú existenciu; Ju ustanovujem za jedinú a hlavnú dedičku všetkých mojich darov prirodzenosti, milosti a slávy. Ona bude paňou a majiteľkou všetkého, čo je moje. Dary milosti, ktorých ako púhy tvor je schopná, obdrží už teraz, kdežto dary slávy sľubujem, že Jej udelím, keď príde príhodný čas. Prajem si, aby bola Paňou anjelov i ľudí, mala nad nimi plné vlastnícke právo a vládu a vyžadovala od všetkých služby a poslušnosť. Diabli sa Jej musia báť a byť Jej poddaní. Všetko nerozumné tvorstvo, nebesia, hviezdy, planéty, živly so všetkými živými tvormi, s vtákmi a rybami a so všetkými zvieratami, ktoré v nich sú, bude Jej taktiež poddané a bude Ju uznávať za svoju paniu a bude Ju so mnou oslavovať. Prajem si tiež, aby bola pokladníčkou a rozdávateľkou všetkých bohatstiev nebeských i zemských . Čokoľvek ustanoví a zariadi v mojej Cirkvi pre moje dietky, synov ľudských, potvrdia aj tri božské Osoby; a čokoľvek bude žiadať pre smrteľníkov teraz, neskoršie a vždy, my urobíme podľa Jej vôle a Jej priania."

693. "Pre svätých anjelov, ktorí boli poslušní Tvojej svätej a spravodlivej vôli, ustanovujem za obydlie najvyššie nebo, ako ich pravý a večný príbytok a s ním aj blaženosť večného nazerania a požívania nášho Božstva. Prajem si, aby Ho večne používali ako svoj majetok, ako aj našu spoločnosť a priateľstvo. Ustanovujem, aby uznávali moju Matku za svoju zákonitú Kráľovnú a Paniu, aby Jej slúžili , sprevádzali a chránili Ju, aby Ju všade a vždy nosili na rukách a poslúchali ju vo všetkom, čo si bude priať, čo nariadi alebo rozkáže. Diablov, ktorí sa protivia našej dokonalej a svätej vôli, zavrhujem a zbavujem našej spoločnosti a pohľadu na Nás; znovu ich odsudzujem, aby u nás boli v ošklivosti a na večnú stratu nášho priateľstva a slávy, ku strate pozerania na Moju Matku, na svätých a mojich priateľov, spravodlivých. Vykazujem a určujem im za obydlie na večné časy miesta, ktoré sú najvzdialenejšie od nášho trónu, totiž pekelné priepasti uprostred zeme, kde nie je žiadne svetlo, ktoré sú plné hrôz a nepreniknuteľnej tmy (Juda 6). Ustanovujem, aby toto bolo ich údelom a dedičstvom, čo si sami vyvolili svojou pýchou a svojhlavosťou proti božskej Bytosti a Jej ustanoveniam. V tých večných žalároch ich bude trápiť večný, neuhasiteľný oheň.

694. "Z množstva ľudu v plnosti svojej dobrej vôle volám, vyberám a oddeľujem všetkých spravodlivých a predurčených, ktorí pomocou mojej milosti sa zachránia tým, že Ma budú nasledovať, plniť moju vôľu a poslúchať Môj svätý zákon. Týchto hneď po Mojej najčistejšej Matke ustanovujem za dedičov všetkých mojich tajomstiev, mojich požehnaní, mojich sviatostných pokladov, tajomstiev skrytých v Písme svätom; mojej pokory, tichosti srdca, cností viery, nádeje a lásky; opatrnosti, spravodlivosti, miernosti a statočnosti; mojich božských darov a dobrodení; môjho kríža, námah, opovrhnutí, chudoby a nahoty. - Toto bude ich údel a dedičstvo v tomto smrteľnom živote. Pretože si musia všetko toto vyvoliť, aby pracovali úspešne, ako záruku môjho priateľstva (zanechávam im) odkazujem im utrpenie, ktoré som si Ja vyvolil, aby ho mohli znášať s radosťou. Ponúkam im svoju ochranu a obranu, moje sväté nadšenie, každému podľa jeho spôsobilosti a stupňa lásky. Sľubujem, že im budem Otcom, bratom a priateľom a oni budú moje vyvolené a milované dietky, a ako takých ustanovujem ich za dedičov všetkých mojich zásluh a pokladov bez obmedzenia. Prajem si, aby všetci, ktorí sa stanú schopnými, podieľali sa na dobrách mojej svätej Cirkvi a na sviatostiach; a keď stratia moje priateľstvo, opäť ho môžu získať a nadobudnúť moje milosti a požehnania skrz moju očisťujúcu Krv. Pre všetkých bude otvorená a prístupná prímluva Mojej Matky a svätých a Ona ich bude uznávať za svoje dietky, ochraňovať ich a považovať za vlastné. Moji anjeli ich budú brániť, riadiť a chrániť a na rukách svojich ich ponesú, aby sa nepotkli, a ak padnú, pomôžu im vstať." (Ž 90, 11-12).

695. "Taktiež je moja vôľa, aby moji spravodliví a vyvolení stáli vysoko nad zatratenými a nad diablami, aby sa ich moji nepriatelia báli a poslúchali ich; aby im slúžilo všetko rozumné a nerozumné tvorstvo; aby všetok vplyv neba, planét a hviezd im bol priaznivý a pôsobil dobre na ich život; aby zem, jej živly a zvieratá ich živili. Všetky tvory, ktoré sú moje a slúžia mi, budú im patriť a budú tiež im slúžiť ako mojim dietkam a priateľom, (1 Kor 3, 22; Múdr 16, 24), a ich požehnanie bude z rosy nebeskej a tučnosti zemskej (I Mojž 27, 28). Prajem si mať s nimi svoju rozkoš (Prísl 8, 31), zdelovať im svoje tajomstvá, dôverne s nimi obcovať a žiť s nimi v bojujúcej Cirkvi pod

spôsobom chleba a vína, ako neklamná záruka večnej blaženosti a slávy, ktorá im je sľúbená; robím ich účastníkmi a dedičmi tejto slávy, aby ju mohli so mnou požívať v nebi večným právom a v neklamnej blaženosti,"

696. "Dovoľujem, aby predvedení k zatrateniu (hoci boli stvorení pre iné, oveľa vyššie ciele) mohli mať za svoj podiel a dedičstvo žiadosť tela a očú (Jn 1, 1-16), i pýchu so všetkými jej následkami; aby jedli a uspokojovali sa s prachom zemským, to jest s bohatstvom, s vášňami, s porušenosťou tela a jeho rozkošami a s márnivosťou a domýšľavosťou sveta. O také statky sa namáhali a venovali im všetku snahu myšlienok i tela; v takom zamestnaní vyčerpali svoje sily, dary a požehnania, ktoré sme im udelili a oni si so svojou slobodnou vôľou zvolili klam, pohŕdajúc pravdou, ktorej som ich učil vo svätom Zákone (Rim 2, 8). Zavrhli zákon, ktorý som vpísal do ich sŕdc, vnuknutý mojou milosťou ; pohrdli mojím učením a mojimi požehnaniami a počúvali mojich a svojich nepriateľov; prijali ich lži a márnosti (Ž 4,3), konali neprávosti, išli za svojimi chúťkami, hľadali potešenie v pomste, prenasledovali chudobných, pokorovali spravodlivých, posmievali sa jednoduchým a nevinným, snažili sa vyvyšovať a byť povznesení nad všetky cédri libanonské v konaní podľa zákona neprávosti." (Ž 36,35).

697. "Pretože toto všetko robili proti našej božskej dobrotivosti a zatvrdilo zotrvali vo svojej zlobe a pretože sa zriekli synovských práv, ktoré som pre nich zaslúžil, aj ja ich vydeľujem zo svojho priateľstva a zo svojej slávy. Ako Abrahám oddelil deti otrokyne a určil pre ne nejaký majetok, ale hlavné dedičstvo vyhradil pre Izáka, syna slobodnej (neotrockej) Sáry (I Mojž 25, 5), tak aj ja odkladám na bok ich nárok na moje dedičstvo a dávam im pominuteľné majetky, ktoré si sami vyvolili. Odlučujem ich od našej spoločnosti aj od mojej Matky, od anjelov a svätých a odsudzujem ich do večného žalára a pekelného ohňa v spoločnosti Lucifera a jeho diablov, ktorým dobrovoľne slúžili a zbavujem ich akejkoľvek nádeje na úľavu. Toto je, Otče môj, rozsudok, ktorý vynášam ako hlava a sudca ľudí a anjelov (Ef 4, 14); (Kolos 2, 10), a toto je závet urobený pred mojou smrťou, a je to výsledok môjho vykúpenia, podľa ktorého je každý odmenený tak, ako si zaslúžil podľa svojich skutkov a podľa Tvojej nevystihnuteľnej múdrosti a podľa rovnoprávnosti tvojej najprísnejšej spravodlivosti."(2 Tim 4, 8). Takú modlitbu predniesol Kristus, náš Spasiteľ, na kríži svojho večného Otca. Bola zapečatená a uložená v srdci presvätej Márie, ako mystický a posvätný závet, aby Jej príhovormi a starostlivou opatrnosťou mohol byť od toho okamihu svojho času používaný v Cirkvi svätej, tak ako bol predtým pripravený a zdokonalený múdrou prozreteľnosťou Božou, v ktorom všetko minulé i budúce je vždy jedna prítomná doba.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba, Mária.

698. Dcéra moja, snaž sa zo všetkých síl svojej mysle po celý život pamätať na tie tajomstvá, ktoré ti boli zjavené v tejto kapitole. Ja, ako tvoja Matka a Učiteľka budem prosiť Pána, aby svojou božskou mocou vtlačil do tvojho srdca vedomosti, ktoré som ti zdelila, aby v ňom ostali navždy vtlačené a stále boli živé v Tvojej pamäti po celý život. Mocou tohoto požehnania maj vždy na pamäti ukrižovaného Krista, ktorý je môj božský Syn a tvoj Ženích a nikdy nezabúdaj na to, čo vytrpel na kríži a na Jeho náuky, ktoré nás na ňom učil. Toto je zrkadlo, ktoré máš používať pre úpravu svojich ozdôb a prameň, z ktorého máš čerpať svoju vnútornú krásu ako pravá dcéra kniežacia (Ž 44, 14), aby si bola pripravená ujať sa vlády ako nevesta najvyššieho Kráľa. Pretože tento čestný titul ťa zaväzuje, aby si sa zo všetkých síl snažila napodobňovať Ho, nakoľko to Tvoje postavenie dovoľuje a nakoľko z Jeho milosti môžeš; pretože to má byť pravým výsledkom mojich náuk, prajem si, aby si odo dneška žila ukrižovaná s Kristom, úplne pripodobnená svojmu vzoru a modelu a mŕtva pre tento pozemský život (2 Kor 5, 15). Prajem si, aby v tebe zmizli všetky následky dedičného hriechu, aby si žila pre pôsobenie a hnutia božských cností a zriekla sa dedičstva ako dcéra prvého Adama, aby sa v tebe mohlo zrodiť ovocie druhého Adama, ktorým je Ježiš Kristus, tvoj Vykupiteľ a Učiteľ.

699. Pre tvoje životné postavenie je nutný veľmi tvrdý kríž, na ktorom musíš zotrvať ukrižovaná a nesmieš rozširovať svoju cestu vyhľadávaním úľav a dišpenzácii a oslabujúcim výkladom robiť svoju reholu ľahšou a pohodlnejšou, ale zároveň tiež neistou a plnou nedokonalostí. Toto je klam, do akého upadajú dietky Babylonu a dietky Adamove, že každý podľa svojho stavu sa

snaží nájsť obľahčenie pri svojich prácach, ktoré mu ukladá zákon Boží. Snažia si kúpiť veľmi lacno nebo a pri tom zabúdajú na spásu svojej duše, lebo sa vystavujú nebezpečenstvu, že ju stratia, pretože sa hrozia pred obmedzovaním a úplným sebapodriaďovaním, aké je nutné k dokonalému, prísnemu zachovávaniu božských zákonov a predpisov. Z toho vzniká túžba nájsť nejaké vysvetlenia a dobrozdania, ktoré by spríjemnili chodníčky a cesty vedúce k životu večnému, bez ohľadu na učenie môjho božského Syna, ktorý povedal, že cesta k životu je veľmi úzka (Mt 7, 14). Zabúdajú, že Pán sám kráčal po tejto úzkej ceste, aby sa žiaden nemohol domnievať, že môže dosiahnuť život večný po ceste širokej a pohodlnejšej pre svoje telo a pokazené hriechmi náklonnosti. Toto nebezpečenstvo je väčšie pre osoby duchovné a rehoľné, ktorým už ich stav ukladá za prísnu povinnosť nasledovať Krista a prispôsobiť sa k Jeho životu chudoby. Pre ten účel si musia zvoliť cestu kríža. Niektorí však radi vyhľadávajú hodnosti a vyššie úrady, ktoré sú s rehoľným stavom spojené a to iba pre svoje časné výhody a pre rozmnoženie svojej cti a chvály. Aby ich dosiahli, obľahčujú si kríž, ktorý sľúbili niesť, takže vedú život telesný, málo obmedzený a veľmi obľahčený klamnými úľavami a márnymi výhovorkami. Po čase poznajú pravdu výroku Ducha Svätého: Každému zdá sa byť jeho cesta priama, ale Hospodin váži srdce (Prísl. 21, 2).

700. Prajem si, aby si bola vzdialená od takéhoto klamú, preto musíš žiť presne podľa prísnych požiadaviek svojho povolania tak, aby si sa nemohla odchýliť na žiadnu stranu, takže budeš nepohnute pribitá s Kristom na kríž. Musíš odložiť všetky svoje časné výhody hoci aj len pre ten najmenší bod najvyššej dokonalosti tvojho stavu. Tvoja pravá ruka, dcéra moja, musí byť pribitá na kríž poslušnosti a nevyhradzuj si pre seba ani ten najmenší pohyb, najmenšiu činnosť, slovo alebo myšlienku, ktorá by sa neriadila touto cnosťou. Nesmieš držať žiadne miesto, ktoré by bolo podľa tvojho výberu, ale iba také, ktoré ti určia iní. Nesmieš sa ukazovať múdra vo svojej mienke o niečom, ale nevedomá a slepá, aby si sa úplne riadila návodom svojich predstavených (Prísl. 3, 7). Ten, ktorý sľubuje, hovorí múdry muž (Prísl. 4, 1), zväzuje svoje ruky a svojim slovom bude zaviazaný a sputnaný. Ty si zviazala svoje ruky sľubom poslušnosti a tým si stratila slobodu a právo niečo si priať alebo nepriať. Svoju ľavú ruku si pribila na kríž sľubom chudoby, ktorý ti odníma všetko právo rozhodovať podľa svojej vôle o predmetoch, po ktorých obyčajne oči túžia. Lebo ako v žiadostiach, tak aj v používaní vecí musíš presne napodobňovať Krista, ktorý je na kríži chudobný a o všetko olúpený. Tretím sľubom, sľubom čistoty sú pribité na kríž tvoje nohy, aby všetky tvoje kroky a pohyby boli čisté a krásne. Preto vo svojej prítomnosti nesmieš dovoliť ani najmenšie slovo, ktoré by smerovalo proti čistote, ani si nesmieš dovoliť pozerať sa na niekoho alebo dotýkať sa nejakého ľudského tvora, dovoliť si zmyselný obraz alebo nejakú zmyselnú predstavu vo svojej mysli. Tvoje oči a všetky tvoje zmysly majú ostať zasvätené čistote a nesmieš ich používať pre nič iné, než by si ich upierala na Ježiša ukrižovaného. Štvrtým sľubom stálej klauzúry (stáleho uzatvorenia) budeš sa stále zdržovať v Srdci môjho božského Syna, ktorému ťa odkazujem. Aby sa ti táto náuka zdala sladká a cesta menej úzka, rozjímaj vo svojom srdci o obraze môjho Syna a Pána, ktorý plný krvi, muk a bolestí, bol konečne pribitý na kríž, žiadna časť a žiaden úd jeho najsvätejšieho Tela nebol ušetrený od zranenia a krutých bolestí. Pán a ja mali sme veľkú starosť a sústrasť voči ľuďom, pre nich sme trpeli a znášali také horké bolesti, aby sme ich povzbudili, aby neodmietali oveľa menšie utrpenia pre svoje večné dobro, aby dali vynáhradu za takú obetavú lásku. Preto nech sa smrteľníci ukazujú vďační a ochotní pri nastupovaní drsnej a tŕnistej cesty, pri prijímaní krížov a nasledovaní Krista s nimi (Mt 16, 24). Tak pôjdu priamou cestou do neba a dosiahnu večnú blaženosť.

Kapitola 23.

Kristovo víťazstvo nad diablom, Jeho smrť a proroctvo Habakuka, snem diablov v pekle.

701. Úctyhodné skryté tajomstvá tejto kapitoly odpovedajú na mnohé iné tajomstvá uvedené na rôznych miestach tohoto dlhého životopisu. Jedno z nich je, že Lucifer a diabli po celý život Spasiteľa, aj pri jeho zázrakoch, nikdy nemohli zistiť, či je Pán skutočne Bohom a Vykupiteľom sveta. V dôsledku toho tiež nezistili dôstojnosť blahoslavenej Panny Márie. Božská prozreteľnosť to

tak zariadila, aby sa celé tajomstvo vtelenia a vykúpenia mohlo tým vhodnejšie vykonať. Lucifer, hoci vedel, že Boh má na seba vziať ľudské telo, nevedel nič o spôsobe a okolnostiach vtelenia. A pretože bol ponechaný, aby si utvoril úsudok podľa svojej pýchy, bol plný preludov. Niekedy, keď videl Kristove zázraky, veril, že je Bohom, inokedy zase zavrhoval takú domnienku, keď videl Pána chudobného, poníženého, trpiaceho a unaveného. Mučený týmito odporujúcimi si dôkazmi ostával v pochybnostiach a stále pátral, až do predurčenej hodiny Kristovej smrti na kríži, keď mocou umučenia a smrti jeho presvätého človečenstva, ktorú Lucifer sám spôsobil, bol presvedčený a porazený úplným rozlúštením tohoto tajomstva.

702. Toto víťazstvo Krista a Spasiteľa sa vykonalo takým vznešeným a zázračným spôsobom, že cítim ťažkopádnosť a nedostatočnosť svojich síl na popísanie toho. Stalo sa to spôsobom veľmi duchovným a príliš ďalekým, aby sa to dalo pochopiť zmyslami, podľa ktorých musím celý ten dej popísať. Aby som to mohla náležíte znázorniť, priala by som si, aby sme vedeli hovoriť a dorozumievať sa vzájomne pomocou jednoduchých stykov a zjavovaní, akými sa dorozumievajú anjeli, lebo taký spôsob hovoru by bol potrebný, aby sme správne porozumeli tomuto veľkému zázraku všemohúcnosti Božej. Poviem, čo môžem a ostatné ponechám pre lepšie porozumenie a osvietenie o tom vierou, čo nemôžem vyjadriť svojimi bezvýznamnými slovami.

703. V predchádzajúcej kapitole som povedala, že Lucifer a jeho diabli akonáhle videli, že Pán berie kríž na svoje sväté ramená, chceli odletieť a vrhnúť sa do pekla, pretože v tom okamihu začali cítiť s väčšou silou pôsobenie Jeho božskej moci. Božským riadením toto nové mučenie ich presvedčilo, že im hrozí veľká skaza smrťou tohto nevinného Muža, ktorý nemohol byť iba človek a ktorého zničenie sami zosnovali. Preto si priali utiecť a prestali popudzovať Židov a žoldnierov, ako to robili do tej chvíle. Ale rozkaz najblahoslavenejšej Márie, posilnený božskou mocou, ich zadržal a sputnal reťazami ako najhroznejších drakov a prinútil ich, aby išli za Kristom na Kalváriu. Konce tých mystických reťazí, ktorými boli sputnaní, boli dané do rúk veľkej Kráľovnej Márie, ktorá mocou svojho božského Syna držala ich všetkých v poddanosti a zajatí. Hoci sa mnohokrát pokúsili odtrhnúť sa a zúrili bezmocnou zlosťou, nemohli prekonať moc nebeskej Panej. Prinútila ich, aby prišli až na Kalváriu a stáli okolo kríža, kde na jej rozkaz museli stáť nepohnuto a pozorovať koniec veľkých tajomstiev, ktoré sa tam odohrávali pre spásu ľudí a záhubu diablov.

704. Lucifer a jeho pekelné zástupy boli také premožené bolesťami a mukami, ktoré im spôsobovala prítomnosť Pána a Jeho požehnanej Matky a strachom pred hroziacou im skazou, že by im to bolo veľkou úľavou, keby im bolo dovolené vrhnúť sa do pekelných temnôt. Keď im to však nebolo dovolené, vrhali sa jeden na druhého a zúrivo sa rvali navzájom, ako sršni pobúrení vo svojom hniezde, alebo ako plemeno ohavných tvorov, hľadajúcich zmätene nejakú tmavú skrýšu. Ale ich zúrivá zlosť nebola ako zvieracia, ale ako diabolská, ktorí sú oveľa ukrutnejší než draci. Potom sa spupná pýcha Lucifera videla úplne zničená a všetky pyšné myšlienky, že si postaví trón nad nebeskými hviezdami a vypije vody Jordánu, boli mu na zahanbenie (Iz 14, 13, Job 40, 18). Aký slabý a zničený bol teraz ten, ktorý sa tak často pýšil, že prevráti celý svet! Aký biedny a zahanbený bol ten, ktorý zviedol tak mnoho duší falošnými sľubmi a márnymi vyhrážkami! Ako sa zľakol tento nešťastník, keď uvidel šibenicu, na ktorú chcel povesiť Mardochea! (Ester 7, 9). Aké hrozné zahanbenie pre neho, keď videl pravú Ester, najblahoslavenejšiu Pannu Máriu, prosiť za oslobodenie svojho ľudu a o zahubenie zradcu a potrestanie jeho pýchy! Tam naša nepremožiteľná Judit sťala jeho hlavu (Jud 13, 10), tam šliapala na jeho pyšnú šiju. Ó, Luciferu, teraz viem, že tvoja namyslenosť a pýcha je oveľa väčšia, než tvoja sila (Iz 16, 6). Namiesto lesku teraz ťa pokrývajú červíci (Iz 14, 11) a hniloba ťa obklopuje a stravuje tvoju zdochlinu! Ty, ktorý si sužoval národy, si teraz viac zranený, spútaný a zovretý, než celý svet. Od teraz sa nebudem báť tvojich falošných hrozieb, nebudem viac počúvať tvoje zlé našepkávanie, lebo vidím, aký si teraz zničený, zoslabnutý a úplne bezmocný.

705. Teraz prišiel čas, aby tento starý drak bol premožený Pánom života. Pretože toto mala byť hodina, v ktorej mal byť vyvedený z klamú a pretože táto jedovatá zmija nemohla uniknúť pred hlasom Kúzelníka tým, že si zapchá uši (Ž 57,5), Pán začal vyslovovať sedem posledných slov na kríži a zároveň tiež ustanovil, aby Lucifer a jeho diabli rozumeli tajomstvá, ktoré obsahovali tie slová lebo práve týmto odhalením oných tajomstiev chcel Pán zvíťaziť nad nimi, nad hriechom a

smrťou a zbaviť ich tyranskej moci nad ľudským pokolením. Spasiteľ potom vyslovil prvé slovo: "Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia!"(Lk 23,34). Z týchto slov knieža temností došiel k plnému presvedčeniu, že Kristus, náš Pán, hovoril k večnému Otcovi, že teda je Jeho prirodzeným Synom a pravým Bohom s Ním a s Duchom Svätým, že prijíma smrť vo svojom najsvätejšom a dokonalom človečenstve, spojenom s Božstvom, za spásu celého ľudského pokolenia; že teraz obetuje svoje nekonečné, drahocenné zásluhy za odpustenie hriechov všetkých dietok Adamových, ktoré ich použijú pre svoje vyslobodenie, nevynímajúc ani úbožiakov, ktorí Ho ukrižovali. Pri tomto poznaní zmocnila sa Lucifera a jeho diablov taká zúrivosť a zúfalstvo, že sa ihneď chceli rýchle vrhnúť do pekelných priepastí a napínali všetky sily, aby to docielili napriek veľkej moci Kráľovnej.

706 Z druhého slova, ktoré Pán vyslovil ku kajúcemu lotrovi: "Amen, hovorím ti ešte dnes budeš so mnou v raji," zloduchovia poznali, že ovocie vykúpenia pri ospravedlnení hriešnikov vedie k oslave spravodlivých. Poznali, že od tejto hodiny zásluhy Kristove začínajú účinkovať s novou mocou a silou, že oni otvoria brány raja, ktoré prvý hriech zatvoril a že odteraz budú ľudia vchádzať do večnej blaženosti a zaujmú svoje určené nebeské miesta, čo doteraz bolo nemožné. Videli, ako moc Kristova volá hriešnikov, ospravedlňuje ich a okrášľuje, a títo cítili víťazstvo, ktoré dobyli nad sebou vznešenými cnosťami pokory, trpezlivosti, tichosti a všetkými cnosťami svojho života. Nie je možné ľudským jazykom vyjadriť zmätok a muky Lucifera, ktoré cítil pri pohľade na to; boli také veľké, že sa znížil až natoľko, že prosil najblahoslavenejšiu Pannu, aby mu dovolila zostúpiť do pekla, a aby ho od seba odohnala; avšak veľká Kráľovná to nedovolila, pretože na to ešte neprišiel čas.

707. Pri treťom slove, ktoré Pán prehovoril ku svojej Matke: "Žena, hľa syn Tvoj!" diabli poznali, že táto nebeská Pani je pravou Matkou Bohočloveka, že je to tá istá Žena, ktorej podoba a prorocké znamenie im bolo ukázané v nebesiach pri ich stvorení, a že táto Žena ma šliapať po ich hlave, ako to Pán oznámil v pozemskom raji. Poznali veľkú dôležitosť a vznešenosť tejto veľkej Panej, vyvýšenej nad všetko tvorstvo, aj Jej moc, ktorú aj teraz cítili nad sebou. Pretože od počiatku sveta a od stvorenia prvej ženy používali všetku svoju vychytralosť, aby zistili, ktorá by bola tá veľká Žena, oznámená im v nebesiach a pretože Ju teraz poznali v Márii, ktorú doteraz prehliadali, zachvátila týchto drakov nevýslovná zúrivosť; to, že sa tak zmýlili, zdrtilo ich namyslenosť natoľko, že to prevyšovalo všetky ich ostatné muky a vo svojej zlosti zúrili sami proti sebe ako krvilačné levy, pričom ich bezmocný hnev a nenávisť voči nebeskej Panej vzrástli tisícnásobne. Okrem toho poznali, že Kristus ustanovil svätého Jána ako za strážneho anjela svojej Matky, ktorý bol obdarený kňazskou mocou. V tom poznali v skutočnosti ochranu proti svojmu hnevu, ktorý svätý Ján dobre poznal. Lucifer videl nielen evanjelistovu moc, ale aj moc, ktorú dostali všetci kňazi v moci ich účasti na dôstojnosti a moci Vykupiteľa; a že ostatní spravodliví, aj keď nie sú kňazmi, boli postavení pod zvláštnu ochranu Pána a stali sa mocní proti peklu. Toto všetko ochromilo silu Lucifera i jeho diablov.

708. Štvrtým slovom oslovil Kristus večného Otca: "Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?" Zlí duchovia odkryli v týchto slovách, že Božia láska k ľuďom je bezvýhradná a večná a aby ju uspokojil, že tajomne zastavil vplyv Božstva na svoje najsvätejšie človečenstvo, čím Jeho utrpenie dosiahlo najvyšší stupeň, aby z neho bolo možné čerpať čo najhojnejšie ovocie; poznali, že vedel a láskyplne si posťažoval na to, že je zbavený o spásu časti ľudského pokolenia a ako ochotne a rád by trpel viac, keby to bola vôľa večného Otca. Závisť Lucifera a jeho diablov zvýšilo šťastie človeka, ktoré požíva tým, že je Bohu taký milý, a predvídali, že božská Všemohúcnosť bude jednať bez obmedzenia podľa tejto nesmiernej lásky. Toto vedomie drtilo pyšnú zlomyseľnosť nepriateľov a dobre si boli vedomí svojej slabosti a bezmocnosti vo vzdorovaní tejto láske, keby sa ľudia sami nerozhodli, že nebudú dbať na jej vplyv.

709. Piate slovo Krista, "Smädím!" potvrdzovalo víťazstvo nad diablom a jeho nasledovníkmi; títo boli naplnení hnevom a zlosťou, pretože Pán im dal jasne poznať ich úplné zatratenie. Z tohoto slova vyrozumeli, že im hovorí: Ak to, čo trpím pre ľudí a moja láska k nim sa vám zdá veľká, teda vedzte, že moja láska k nim nie je tým ešte uspokojená, že stále ešte túži po ich večnom spasení a že mocné prúdy vôd utrpenia a muk ju neuhasili (Veľp. 8, 7). Oveľa viac by som

za nich chcel trpieť, keby to bolo potrebné, aby som ich vyslobodil z vášho tyranstva a urobil ich mocnými a silnými proti vašej zlobe a pýche.

710. Šiestym slovom Pána: "Dokonané je!" bolo Luciferovi a jeho hordám oznámené, že tajomstvo vtelenia a vykúpenia je teraz dokončené v celej dokonalosti podľa ustanovenia božskej múdrosti. Poznali, že náš Vykupiteľ Ježiš Kristus poslušne splnil vôľu večného Otca, že splnil všetky prisľúbenia a proroctvá, ktoré svetu zvestovali dávni otcovia, že svojou pokorou a poslušnosťou dal Otcovi nebeskému vynáhradu za ich pýchu a neposlušnosť v nebi, keď sa nechceli podrobiť a uznať Ho za svojho Pána v ľudskom tele, a oni sú teraz, podľa múdrosti Božej, spravodlivo pokorení a premožení práve tým Pánom, ktorého odmietli. Veľká dôstojnosť a nekonečné zásluhy Krista vyžadovali, aby práve v tejto hodine konal úrad mocného Sudcu nad anjelmi a ľuďmi, ktorý mu zveril Jeho večný Otec. Teraz použil túto moc tým, že nad Luciferom a všetkými jeho prívržencami vyniesol rozsudok, ktorým ich odsúdil do večného ohňa a oni sa okamžite vrhli do najhlbších pekelných priepastí. Tento rozsudok obsahovalo vyslovené siedme slovo: "Otče, do rúk Tvojich porúčam svojho ducha!" (Lk 23, 46). Mocná Kráľovná a Matka spolupôsobila s touto vôľou svojho Syna Ježiša a v spojení s Ním tiež Ona rozkázala Luciferovi a všetkým jeho diablom, aby odišli do pekelných hĺbok. Mocou týchto nariadení najvyššieho Kráľa a Kráľovnej boli zlí duchovia zahnaní z Kalvárie a zvrhnutí do najhlbšieho pekla oveľa rýchlejšie a s väčšou silou, než blesk z mračien.

711. Keď náš Spasiteľ Ježiš Kristus ako víťazný Premožiteľ pošliapal veľkého nepriateľa, odovzdal svoju dušu Otcovi a naklonením hlavy dovolil, aby sa dostavila smrť (Jn 19, 30). Týmto dovolením premohol tiež smrť, ktorá sa v Ňom sklamala podobne ako zlí duchovia. Lebo smrť by nemohla ľudí napádať alebo mať nad nimi nejakú moc, keby nebolo prvého hriechu, za ktorý bola trestom. Preto hovorí apoštol, že zbraňou, čiže ostňom smrti je hriech, ktorý otvára brány, cez ktoré prichádza smrť na tento svet; pretože však Spasiteľ zaplatil dlžobu za hriech, ktorého sa nemohol dopustiť, preto keď smrť vzala Jeho život nespravodlivo, stratila moc, ktorú mala nad ostatnými potomkami Adamovými (1. Kor 15, 55; Rim 5, 12). Preto od tej doby smrť ani diabol nemôžu napadnúť ľudí ináč, než keď zanedbávajú používať pre svoj prospech víťazstvo Krista a tak sa sami dobrovoľne podrobujú smrti i diablovi. Keby nebol zhrešil náš prvý otec Adam a my v ňom, neboli by sme trestaní smrťou, ale boli by sme prišli do radosti večnej vlasti. Avšak hriech nás urobil otrokmi diablovými. Ten používal smrť, aby nás najprv obral o milosť, požehnanie a priateľstvo Božie, a tým nám tiež znemožnil dosiahnuť život večný. Tak sme ostávali v otroctve hriechu a diabla, poddaní jeho tyranskej moci (I Jn 3, 8). Náš Spasiteľ Ježiš Kristus olúpil diabla o všetky jeho výhody a umierajúc bez hriechu zadosťučinil za naše hriechy a zaslúžil tým, že má zomrieť iba naše telo, ale duša nie; že smrť má moc vziať nám iba život pozemský, ale nie večný; život prirodzený, nie však nadprirodzený; a že naďalej má byť smrť iba bránou do večnej blaženosti, ak sa my sami toho požehnania nezriekneme. Tak Pán zadosťučinil za trest zaslúžený prvým hriechom a zároveň nám obstaral prostriedky, ktoré môžeme obetovať na zadosťučinenie vlastným menom, keď prijmeme našu prirodzenú, telesnú smrť z lásky k Bohu. Kristus pohltil smrť (1 Kor 15, 55) a obetoval svoju vlastnú smrť ako vnadidlo na oklamanie smrti (Oz. 13, 14). Svojou smrťou zlomil jej moc, premohol ju a bol sám smrťou samotnej smrti.

712. Týmto víťazstvom Spasiteľ splnil proroctvo obsiahnuté v piesni, alebo v modlitbe Habakuka, z ktorej vyberám pre svoj účel niektoré výroky. Prorok bol poučený o tajomstve a moci Kristovej nad smrťou a diablom. V prorockom videní modlil sa k Pánovi, aby oživil dielo svojich rúk, to jest človeka; a keď sa hnevá, aby sa rozpomenul na svoje milosrdenstvo. Prorok predpovedal, že sláva a zázraky Pána zahalia nebesia a zem bude plná Jeho chvály; že blesk Jeho bude ako svetlo, a v rukách svojich bude držať rohy, to jest ramená kríža, v ktorých je skrytá Jeho sila; smrť pôjde pred ním premožená a zajatá; diabol bude pred nohami Pána porazený na hlavu a premeria zem (Hab 3, 2-6). Toto všetko sa doslova splnilo; Lucifer ušiel, keď Kristus a Jeho blahoslavená Matka svojimi nohami na hlavu ho porazili a podmanili si ho svojím utrpením a svojou mocou. Keď bol diabol prinútený vrhnúť sa do najhlbšieho pekla, ktoré je uprostred zeme a najďalej od jej povrchu, hovorí sa o ňom, že premeral zem. Ďalšia časť tej piesne sa týka víťazstiev Krista Pána, ktoré dobyl v nasledujúcich storočiach Cirkvi; ale to nie je potrebné tu uvádzať. Je

však dôležité, aby ľudia vedeli, že Lucifer a jeho diabli boli obmedzení, ochromení a zoslabení vo svojej moci pokúšať rozumné tvory, a nemôžu im uškodiť, len keď ich tvory samé svojimi hriechmi a svojou slobodnou vôľou uvolnia a povzbudia k návratu a ku zničeniu sveta. Toto lepšie pochopíme, keď budeme sledovať jednanie snemu, ktorý zlí duchovia konali v pekle a podľa toho poviem ešte niečo ďalšie v tomto životopise.

Snem, ktorý konal Lucifer a jeho diabli v pekle po smrti Krista Pána.

713. Porážka, zahnanie a zvrhnutie Lucifera a jeho anjelov z Kalvárie do pekelných priepastí bola oveľa násilnejšia a zhubnejšia, než pri ich vyhnaní z neba. Hoci, ako hovorí svätý Job (10, 21-22), je to miesto tmavé a prikryté mrákotou smrti, plné biedy, neporiadku, zmätkov a hrôzy, pri tejto príležitosti bol chaos a neporiadok tisíckrát väčší, a zatratenci pocítili nové hrôzy a ďalšie tresty pri rýchle zvolanej schôdzi zúrivých diablov, ktorú konali s besnou zúrivosťou. Diabli ovšem nemajú moc určovať zatratencom miesta väčších alebo menších muk, lebo všetky ich muky sú ustanovované božskou Spravodlivosťou podľa miery previnenia každého zatrateného. Ale okrem tohoto hlavného trestu, necháva ich občas, podľa príležitosti, trpieť aj mimoriadne tresty, pretože ich hriechy zanechali na svete korene a spôsobujú mnoho škody iným, ktorí sú kvôli nim zatratení a ešte ďalšie následky vznikajúce z prvých hriechov sú príčinou takých mimoriadnych trestov zatratencov. Tak zlí duchovia vynašli nové muky pre Judáša za to, že predal Krista a tým spôsobil Jeho smrť. Diabli vtedy tiež poznali, že ono miesto hrozných muk, kam ho uvrhli, o ktorom som sa zmienila na príslušnom mieste, bolo určené pre potrestanie tých, ktorí sa sami odsúdili tým, že na zemi nechceli žiť podľa svojej viery a tých, ktorí svojvoľne nechceli uveriť a používať pre svoj prospech ovocie vykúpenia. Na týchto si diabli vylievajú hnev oveľa zúrivejšie o nenávisť, ktorá sa podobá tej nenávisti, akú majú k Ježišovi a Márii.

714. Akonáhle bolo Luciferovi dovolené prikročiť k tým záležitostiam a prebrať sa z toho ohromenia, v ktorom sa nejaký čas nachádzal, začal predkladať svojim spoludiablom nové plány svojej pýchy. Pre ten účel ich zvolal dohromady a postaviac sa na vyvýšené miesto, mal k nim reč: "Vy, ktorí ste ma po mnohé roky nasledovali a doteraz nasledujete moje vedenie pre pomstenie môjho potupenia, dobre viete, akej potupy sa mi teraz dostalo od toho Bohočloveka, ako ma tridsať tri rokov klamal, skrývajúc svoje Božstvo a činnosť svojej duše a ako nad nami teraz zvíťazil práve tou smrťou, ktorú sme mu spôsobili. Prv než vzal na seba telo, nenávidel som Ho a odmietol som uznať, že je viac hodný než ja, aby sa mu všetky tvory klaňali. Bol som ovšem kvôli tomuto odporu i s vami vyvrhnutý z neba a znížený do tohoto hnusného stavu, tak nehodného mojej veľkosti a predošlej krásy, ale ešte viac premôžený a utláčaný tým Človekom a Jeho Matkou. Odo dňa, keď bol stvorený prvý človek, bez spánku a odpočinku som sa snažil nájsť a zničiť ich, alebo keby to nebolo možné, prial som si aspoň Jeho tvory privádzať do záhuby a nútiť ich, aby Ho neuznávali za svojho Boha, aj aby žiaden z nich nikdy nečerpal úžitok z Jeho námah. To bol môj úmysel, tam smerovali všetky moje snahy a námahy. Avšak nadarmo, lebo On ma premohol svojou pokorou a chudobou, zdrvil ma svojou trpezlivosťou a nakoniec svojím umučením a hroznou smrťou ma olúpil o moju nadvládu nad svetom. Toto mi spôsobuje také hrozné bolesti, že aj keby sa mi podarilo zvrhnúť Ho z jeho miesta po pravici Otca, kde teraz víťazne sedí a keby som strhol do pekla všetky duše, ktoré vykúpil, môj hnev by tým nebol uspokojený a moja zúrivosť utíšená."

715. "Teraz je možné to, aby ľudská prirodzenosť, hoci oveľa nižšia, než je moja, bola povýšená nad všetky tvory! A bude milovaná a bude požívať také prednosti, že bude spojená so Stvoriteľom v osobe večného Slova! On najprv proti mne bojoval skôr než vykonal toto dielo a potom ma premohol a takto zničil! Hneď od začiatku som považoval toto človečenstvo za svojho najväčšieho nepriateľa; vždy ma naplňovalo neznesiteľným odporom. Ó, ľudia, vyznamenaní a obdarení takými darmi vaším Bohom, ktorého ja nenávidím a ktorý vás tak vrúcne miluje! Ako budem môcť zabrániť vášmu šťastiu? Ako na vás budem môcť uviesť svoje nešťastie, keď nemôžem zničiť existenciu, ktorú ste obdržali? Čo si teraz počneme, moji nasledovníci? Ako obnovíme svoje panovanie? Ako získame znovu našu moc nad ľuďmi? Ako ich premôžeme? Lebo ak nebudú odteraz ľudia úplne bez rozumu a nanajvýš nevďační, ak nebudú horšie zmýšľať než my o tomto Bohočloveku, ktorý ich s takou láskou vykúpil, je jasné, že všetci Ho budú horlivo

nasledovať a nik si nebude všímať naše zvádzanie; budú pohŕdať cťou, ktorú som im podvodne ponúkal a budú milovať opovrhovanie; budú vyhľadávať umŕtvovanie tela, poznávať nebezpečenstvo telesných rozkoší a pohodlia; budú pohŕdať bohatstvom a pokladmi a milovať chudobu, ktorú ich Majster tak veľmi poctil; a všetko, čo môžeme ponúkať ich žiadostiam, budú odmietať, aby napodobnili svojho pravého Vykupiteľa. Tým naša vláda bude zničená, keď nikto nerozmnoží náš počet v tomto mieste zmätku a múk; všetci dosiahnu blaženosť, ktorú sme my stratili, všetci sa budú pokorovať až do prachu a budú trpezlivo všetko znášať a môj hnev a pýcha mi nič neprospejú."

716. "Ach, beda mi, aké muky mi tento omyl spôsobil! Keď som Ho pokúšal na púšti, jediný výsledok toho bol, že som Mu poskytol príležitosť, aby zanechal príklad svojho víťazstva, aby ma ľudia tým ľahšie premohli, keď Ho budú nasledovať. Moje prenasledovanie len tým lepšie objasnili jeho učenie o pokore a trpezlivosti. Keď som zvádzal Judáša k zrade a Židov, aby Ho na smrť mučili a ukrižovali, tým som iba urýchlil svoju skazu a spásu ľudí; a Jeho učenie, ktoré som sa snažil vytrhnúť (s koreňom), sa tým pevnejšie zakorenilo. Ako sa mohol človek, ktorý bol Bohom, do takej miery pokorovať? Ako mohol toľko zla znášať od zlých ľudí? Ako som sa ja mohol prepožičať k tomu, aby som tak veľmi napomáhal toto hojné a obdivuhodné spasenie? Ó, aká je božská moc toho Človeka, ktorý ma môže natoľko mučiť a zoslabiť! A ako tá Žena, Jeho Matka a moja Nepriateľka, môže byť taká mocná a nepremožiteľná vo svojom nepriateľstve voči mne? Taká moc u púheho tvora je niečo nové a bezpochyby ju dostala od božského Slova, ktoré zaodiala ľudským telom. Skrz túto Ženu Všemohúci stále bojoval proti mne, hoci ja som Ju vo svojej pýche nenávidel hneď od toho okamihu, keď som Ju poznal v jej obraze a či v nebeskom znamení. Ak môj pyšný hnev nebude utíšený, nič mi neprospeje môj ustavičný boj proti tomuto Vykupiteľovi, proti Jeho Matke a proti ľudom. Teraz teda, vy diabli, ktorí ma nasledujete, teraz je čas, aby sme dali priechod nášmu hnevu proti Bohu. Poďte všetci, poradíme sa, čo by sme mali robiť, lebo si žiadam počuť vaše názory.

717. Na tento hrozný návrh niektorí z hlavných diablov odpovedali povzbudzovaním Lucifera a navrhovaním rôznych plánov, ako obmedziť úžitok vykúpenia u ľudí. Všetci sa zhodli v tom, že osobe Kristovej nemožno škodiť, nie je možné zmenšiť nekonečnú cenu Jeho zásluh, účinkov svätých sviatostí, nie je možné sfalšovať alebo odstrániť učenie, ktoré Kristus hlásal; ale rozhodli, že podľa nového poriadku, pomocou a dobrodeniami určenými Bohom pre spásu ľudí musia teraz hľadať nové cesty pre prekážanie a obmedzovanie diela Božieho tým väčším klamaním a pokúšaním. Vzhľadom na tieto plány niektorí prešibaní a zlomyseľní diabli hovorili: "Je síce pravda, že ľudia dostali teraz nové a veľmi mocné učenie a zákon, nové účinné sviatosti, majú nový vzor a Učiteľa cností, mocnú prímluvkyňu a zástankyňu v tej Žene, ale prirodzené náklonnosti a vášne tela ostali tie isté a citové a rozkoš milujúce tvory nezmenili svoju prirodzenosť. Využime teda s väčšou prešibanosťou túto situáciu a snažme sa podľa možnosti čo najviac mariť účinky toho, čo tento Bohočlovek pre ľudí vykonal. Začnime usilovný boj proti človečenstvu vnukaním nových lákadiel, podnecujme ich, aby hoveli svojim vášniam a žiadostiam a zabúdali na všetko ostatné. Keď tak ľudia budú zaujatí týmito nebezpečnými vecami, nebudú môcť venovať pozornosť veciam opačným."

718. Postupovali podľa tejto rady a rozdelili medzi sebou prácu tak, aby každý oddiel diablov mohol s odbornou a odlišne vycvičenou prešibanosťou a šikovnosťou pokúšať k rôznym neprávostiam. Rozhodli sa rozširovať po svete modlárstvo, aby ľudia nemohli dospieť k poznaniu pravého Boha a svojho vykúpenia. Kde by sa nedarilo modlárstvu, dohodli sa, že budú zakladať sekty kacírstva, pre ktoré budú vyhľadávať za vodcov a učiteľov bludov najprevrátenejšie a najskazenejšie osoby z ľudského pokolenia. Vtedy tam títo zlí duchovia zosnovali sekty a bludy Mohameda, Ária, Pelagia, Nestoria a všetky ďalšie rôzne bludy, ktoré vznikli v Cirkvi od začiatku až do dnešnej doby aj s tými, ktoré mali pripravené, o ktorých však nie je potrebné ani radno sa tu zmieňovať. Lucifer prejavil veľkú spokojnosť s týmito pekelnými radami, ktoré odporovali božskej pravde a boli vhodné pre zničenie samotných základov ľudského vyslobodenia, najmä božskej viery. Zahrnul pochlebovačnou chválou a vyznamenal vysokými úradmi tých, ktorí sa ukázali ochotní vziať si na starosť a vyhľadávať bezbožných pôvodcov oných bludov.

719. Niektorí diabli si vzali na starosť prevracanie náklonností detí pri ich počatí a narodení; iní zvádzali rodičov k nedbalosti vo vyučovaní a poučovaní svojich detí buď pre nezriadenú lásku alebo pre nechuť a vyvolávanie nenávisti medzi rodičmi a deťmi. Niektorí sa ponúkli, že budú spôsobovať nenávisť medzi manželmi a ich manželkami a privádzať ich na cestu cudzoložníctva, alebo aby brali na ľahkú váhu sľúbenú manželskú vernosť. Všetci sa uzniesli na tom, že budú medzi ľuďmi rozsievať spory a roztržky, nenávisť a pomstu, pyšné a zmyselné myšlienky, túžbu po bohatstve a cti a chytrácke námietky proti všetkým cnostiam, ktorým Kristus učil. Nadovšetko všetci hodlali zoslabovať spomienku a pamätanie na Jeho umučenie a smrť, na prostriedky spásy a na večné muky v pekle. Diabli dúfali, že takými prostriedkami sa im podarí zaťažiť všetky mocnosti a schopnosti ľudí, aby sa venovali úplne iba pozemským záležitostiam a zmyselným rozkošiam a ostane im málo času pre duchovné myšlienky a starostlivosť o svoje spasenie.

720. Keď Lucifer vypočul všetky tie rozmanité návrhy diablov, povedal im:" Som vám veľmi vďačný za vaše návrhy. Schvaľujem a prijímam ich všetky, bude ľahké uskutočniť ich u tých, ktorý sa nehlásia k zákonu, ktorý tento Vykupiteľ dal ľuďom, ale s tými, ktorí ho prijmú a pevne sa ho budú pridržiavať, bude ťažšia práca. Avšak proti tomuto zákonu a proti tým, ktorý sa budú podľa neho riadiť, obrátim všetok svoj hnev a zúrivosť a budem veľmi kruto prenasledovať tých, ktorý budú počúvať učenie tohoto Vykupiteľa a stanú sa Jeho stúpencami. Proti týmto musíme nanajvýš neúprosne a kruto bojovať až do konca sveta. V tej novej Cirkvi sa musíme snažiť zasievať svoj kúkoľ (Mt 14, 25), ctižiadosť, hrabivosť, zmyselnosť a smrteľnú nenávisť so všetkými ostatnými neprávosťami, nad ktorými som hlavou. Lebo ak sa raz tieto hriechy medzi veriacimi rozmnožia, budú zároveň so svojimi sprievodnými neprávosťami a nevďakom hnevať Boha a všetkým právom ich potom zbaví pomáhajúcej milosti, ktorú im Vykupiteľ získal svojim zásluhami. Keď sa tak jedenkrát zbavia týchto prostriedkov spasenia, máme víťazstvo nad nimi zaistené. Musíme sa tiež snažiť oslavovať u ľudí zbožnosť a všetko, čo je duchovné a Božské, tak aby neuznávali moc svätých sviatostí a prijímali ich v stave ťažkého hriechu alebo aspoň bez horlivosti a zbožnosti. Pretože tieto sviatosti sú duchovné, je potrebné prijímať ich s dobrou prípravou a náležíte prispôsobenou vôľou, aby z nich bolo možné získať úžitok. Keď raz ľudia opovrhnú týmto liekom, budú vo svojej chorobe slabnúť a budú menej schopní odolávať našim pokušeniam, nezbadajú náš klam a na svojho Vykupiteľa a na príhovor Jeho Matky si nespomenú. Tak pre svoj ošklivý nevďak stanú sa nehodní milosti a rozhnevajú svojho Boha a Spasiteľa, že im odníme svoju pomoc. Prajem si, aby ste mi všetci pri tom všetkom zo všetkých síl napomáhali, nestrácajúc žiaden čas ani príležitosť v prevádzaní mojich rozkazov."

721. Nie je možné uvádzať tu všetky plány, ktoré vtedy drak so svojimi spojencami zosnoval proti Cirkvi svätej a jej dietkam, aby všetky tie vody Jordánu mohli vplynúť do jeho hrtanu (Jób 40, 18). Stačí povedať, že skoro celý rok po smrti Kristovej sa radili a uvažovali spoločne o stave sveta, aký bol do tej doby a aké zmeny urobil na ňom Kristus, náš Boh a Pán, svojou smrťou, keď najprv zjavil svetlo svojej viery, ktoré potvrdil takými mnohými zázrakmi, požehnaniami a príkladmi svätých osôb. Keď ani toto všetko nestačilo priviesť všetkých ľudí na cestu spasenia, ľahko pochopíme, prečo Lucifer prevládal a že jeho hnev bol taký veľký, že nás to právom núti zvolať so svätým Jánom:" Beda zemi a moru, lebo zostúpil k nám diabol, plný zlosti...!" Ale tiež beda, že tieto pravdy, ktoré sú také neklamné a pred ktorými by sme sa mali hroziť a varovať, sú v dnešných dňoch z pamäti smrteľníkov vymazané na nenapraviteľné nebezpečenstvo a škodu celého sveta! Náš nepriateľ je vychytralý, krutý a bdelý, my naproti tomu sme ospalí, vlažní a nedbalí! Aký teda div, že sa Lucifer na svete tak silno upevnil (udomácnil), keď ho tak mnohí počúvajú, prijímajú jeho klam a nasledujú ho, zabúdajúc úplne na večnú smrť, ktorú im satan tak nenávistne a zlomyseľne sa snaží spôsobiť a iba tak málo je tých, ktorí mu odolávajú? Prosím snažne všetkých, ktorí toto čítajú, aby nezabúdali na tieto strašné nebezpečenstvá. Ak nie sú presvedčení o tomto nebezpečenstve v dôsledku zlých svetových pomerov a zla, ktoré sami na sebe zakúšajú, nech poznajú toto nebezpečenstvo aspoň z tých veľkých a mocných prostriedkov a opatrení, ktoré Spasiteľ uznal za potrebné zanechať vo svojej Cirkvi. Nebol by pripravil také protilieky, keby naša choroba a nebezpečenstvo večnej smrti neboli také veľké a hrozné.

Poučenie, ktoré dala Kráľovná neba.

722. Dcéra moja, božským osvietením dostala si hlboké pochopenie o slávnom víťazstve môjho Syna a Pána, ktoré dobyl na kríži nad diablami a o tom, že ich zahnal a pošliapal im hlavu. Musíš si však pamätať, že je toho ešte oveľa viac, čo nevieš, než to čo si poznala o týchto nevýslovných tajomstvách, lebo tvor v smrteľnom tele nie je v stave pochopiť ich v skutočnosti a v ich podstate a božská Prozreteľnosť ponechala, aby ich ako odmenu plne pochopili svätí na nebesiach a pre blažené nazeranie, v ktorom sa tieto tajomstvá jasne poznajú. Toto poznanie bude tiež udelené zatrateným na konci ich života, každému v takom stupni, ako si zaslúžil, pre jeho zahanbenie a trest. Avšak to, čo si poznala, stačí ti pre odhadnutie nebezpečenstva tohoto pozemského života a pre oživenie tvojej nádeje na premoženie tvojich nepriateľov. Musím ťa tiež upozorniť na nový hnev, akým vzbĺkol drak najmä proti tebe preto, čo si napísala v tejto kapitole. Stále ťa s hnevom prenasledoval a snažil sa ti prekážať v písaní môjho životopisu, ako si stále pociťovala, keď si ho písala. Teraz však je jeho domýšľavá pýcha proti tebe popudená najmä preto, že si zverejnila najmä jeho pokorenie a zdrcujúcu skazu pri smrti môjho požehnaného Syna a stav v akom bol ponechaný, aj tajné porady konané preto, aby sa pomstil na dietkach Adama a obzvlášť na údoch Cirkvi svätej. Toto všetko ho rozčúlilo a opäť vzrušilo, keď videl, že tieto tajomstvá sa zjavia tým, ktorí o nich doteraz nevedeli. Pocítiš jeho hnev v obtiažiach, aké ti bude klásť do cesty, v pokušeniach a v prenasledovaniach, ktoré si už skúsila. Preto ťa varujem, aby si bola bdelá a opatrná pred besnou zúrivosťou a ukrutnosťou tvojho nepriateľa.

723. Divíš sa, a to právom, keď vidíš na jednej strane moc zásluh môjho Syna a jeho vykúpenia, a na druhej strane skazu a slabosť, akú spôsobujú zlí duchovia u ľudí, a moc diabla, s akou v pýche a domýšľavosti ovláda svet. Hoci svetlo, ktoré si dostala pri písaní tohoto životopisu, sa rovná tvojmu úžasu, prajem si dodať k tomu ešte jeden bod poučenia, aby si sa mohla tým opatrnejšie chrániť pred nepriateľmi, ktorí sú tak plní nenávisti a zlomyseľnosti. Isté je, že keď peklo plne poznalo tajomstvá vtelenia a chudobu, pokoru a poníženosť, v akej sa Ježiš narodil, jeho život a zázraky, ukončenie v tajomnom umučení a smrti a všetky ostatné skutky a námahy, ktoré vykonal preto, aby k sebe pritiahol ľudí, Lucifer a jeho diabli boli zoslabení a zneschopnení a poznali, že nemôžu pokúšať veriacich tak, ako iných ľudí, ako by si to vždy priali. V prvotnej Cirkvi tento strach a hrôza z pokrstených a nasledovníkov Krista Pána trvali po mnohé roky, pretože božské cnosti žiarili jasne z ich nasledovania Krista, v ich horlivosti vo vyznaní viery, zo zachovávania učenia svätého evanjelia, z konania hrdinských cností a z cvičenia sa vrúcnej láske, v pokore, v trpezlivosti a v pohŕdaní márnosťami a zvodmi sveta. Mnohí prelievali krv a obetovali svoje životy za Krista Pána; konali mnohé obdivuhodné, vznešené skutky pre oslavu Jeho Mena. Táto nepremožiteľná statočnosť pochádza z toho, že žili v dobe takej blízkej k umučeniu a smrti svojho Vykupiteľa a tak blízko k úžasnému príkladu Jeho trpezlivosti a pokory; ale tiež preto, že boli menej pokúšaní od diablov, ktorí nemohli tak skoro vstať zo svojej zdrvujúcej porážky, ktoré im spôsobilo víťazstvo ukrižovaného Boha.

724. Tohto úzkeho nasledovania a živého napodobňovania Krista, ku ktorým pri prvých dietkach Cirkvi mali diabli odpor, báli sa títo zloduchovia tak veľmi, že sa ani neodvážili priblížiť ku kresťanom a preto utekali pred apoštolmi a spravodlivými, ktorí boli preniknutí náukami môjho božského Syna. V nich bolo podané Všemohúcemu prvé ovocie milosti a vykúpenia. To, čo vidíme na svätých a dokonalých kresťanoch tých časov, dialo by sa aj za našich čias so všetkými katolíkmi, keby prijímali milosť a spolupracovali s ňou namiesto toho, aby ju nechávali nepoužitú, a keby hľadali cestu kríža, lebo toho sa Lucifer bojí aj teraz práve natoľko ako v dobe, o ktorej si písala. Avšak čoskoro u mnohých veriacich začala láska, horlivosť a zbožnosť chladnúť, zabúdali na požehnanie vykúpenia, povoľovali svojim telesným náklonnostiam, a žiadostiam, milovali márnivosť a hrabivosť, nechávali sa okúzľovať a zvádzať Luciferovými falošnými námietkami, zatemňujúcimi slávu ich Spasiteľa a lákajúcimi ich do osídiel ich zaprisahaných nepriateľov. Tento škaredý nevďak zvrhol svet do terajšieho stavu a povzbudil diablov, aby opäť vo svojej pýche povstali proti Bohu, drzo sa odvažovali privlastňovať si všetky dietky Adamove, a to práve pre túto zábudlivosť a nedbalosť katolíkov. Opovážili sa zosnovať plány aj na zničenie celej Cirkvi pomocou prevrátenosti tých mnohých, ktorí od nej odpadli a zvádzaním tých, ktorí v nej sú, aby si ju málo vážili, alebo tým, že im prekážali v prinášaní ovocia z krvi a smrti ich Vykupiteľa.

Najväčším nešťastím je, že mnoho katolíkov nepoznáva túto veľkú škodu a nepomýšľajú vážne na nápravu, hoci si môžu domyslieť, že ten čas, pred ktorým Ježiš varoval Jeruzalemské ženy, je už blízko, totiž ten čas, keď neplodné budú považované za šťastné a mnohí budú volať k horám a pahorkom, aby na nich padli a prikryli ich, aby nevideli ohavnosť spustošenia, kácajúcu synov ľudských do záhuby ako suché stromy, ktoré neprinášajú ovocie cností. V tejto zlej dobe žiješ, moja najdrahšia. Aby si nebola zahrnutá do počtu tých mnohých duší, ktoré hynú, oplakávaj s horkosťou svojho srdca tú ich skazu a nikdy nezabúdaj na tajomstvo vtelenia, umučenia a smrti môjho božského Syna. Prajem si, aby si za tieto milosti ďakovala, aj za ten veľký počet tých , ktorí na ne zabúdajú; a ja ťa uisťujem, že aj samotná zmienka a premýšľanie o týchto tajomstvách sú hrozné pre peklo, mučí a zaháňa diablov, a že sa chráni pred tými a uteká pred takými, ktorí vďačne spomínajú na život a umučenie môjho božského Syna.

Kapitola 24

Bok Krista prebodnú kopijou; telo Krista snímu z kríža a pochovajú. Čo pritom robila blahoslavená Matka až do návratu do večeradla,

725. Svätý Ján evanjelista nám hovorí, že pri kríži Ježišovom stáli Mária, najsvätejšia Matka Ježišova, Mária Kleofášová a Mária Magdaléna (Jn 19, 25). Hoci toto je povedané o dobe pred úmrtím Ježiša, je samozrejmé, že nepremožiteľná Kráľovná pri ňom ostala aj keď Kristus zomrel a klaňala sa svojmu zomrelému Ježišovi a Jeho božstvu, nerozdielne spojenému s Jeho najsvätejším Telom. Aj v tom čase, keď Ju zaplavovali prúdy bolestí a žalostí, ktoré prenikali Jej najčistejšie Srdce, veľká Pani stále verne konala veľké cnosti a uvažovala v duchu o tajomstvách ľudského vykúpenia a o poriadku, akým božská Múdrosť všetky tieto tajomstvá riadila. Najviac Matku milosrdenstva zarmucovala neverná nevďačnosť, akú ľudia na svoju škodu ukazujú voči týmto zvláštnym požehnaniam, ktoré si zaslúžia večné vďaky. Teraz sa však starala najmä o pochovanie presvätého tela svojho božského Syna a ako by našla niekoho, kto by ho sňal z kríža. Plná bolestnej starosti upierala svoj zrak na Kristovo telo, obrátila sa na svojich svätých anjelov, ktorí stáli okolo Nej a povedala im: "Služobníci Najvyššieho a moji priatelia v súžení, vy viete, že nie je bolesť ako bolesť moja; povedzte mi teda, ako mám sňať z kríža Toho, ktorého duša moja miluje, ako a kam Ho mám úctivo pochovať, lebo táto povinnosť patrí mne ako Matke. Povedzte mi, čo mám robiť a pomôžte mi v tejto záležitosti.

726. Svätí anjeli odpovedali: "Kráľovná a Pani naša, rozšír svoje utrápené Srdce pre to, čo ešte musí zniesť. Všemohúci Pán skryl svoju slávu a moc pred smrteľníkmi, aby sa mohol podrobiť krutosti ľudskej bezbožnej zloby a stále ponechával, aby sa uskutočňovali zákony ustanovené pre bežné ľudské udalosti. Jeden z tých zákonov je, že popravený sa nesmie sňať z kríža bez dovolenia sudcu. My sme ochotní a schopní Ťa poslúchnuť a hájiť nášho Boha a Stvoriteľa, ale Jeho vôľa nás zdržiava, pretože si praje ospravedlňovať svoju vec až do konca a vycediť ešte poslednú krv, ktorá je v Ňom, v prospech ľudstva, aby ho tým pevnejšie zaviazal k vďačnosti za takú hojnú spasiteľnú lásku (Ž 79,7). Ak nebudú ľudia používať toto požehnanie ako náleží, ich trest bude krutý a jeho prísnosť bude zadosťučinením za dlhú zhovievavosť Božiu s ktorou odkladal svoj trest." Táto odpoveď anjelov rozmnožila bolesť zarmútenej Matky, lebo do tej doby Jej nebolo zjavené, že Jej božský Syn má byť prebodnutý kopijou a obavy pred tým, čo sa bude diať s Jeho najsvätejším Telom, obnovili Jej súženia a úzkosť.

727. Čoskoro na to zazrela prichádzať na Kalváriu skupinu ozbrojencov. V strachu pred novým zneuctením mŕtveho Spasiteľa povedala svätému Jánovi a nábožným ženám: "Ach, teraz moje utrpenie dosiahne vrchol a prenikne moje srdce! Či je to možné, že kati a Židia nie sú ešte spokojní ani s tým, že môjho Syna a Pána usmrtili? Či chcú ešte aj Jeho mŕtve Telo potupiť? "Bol predvečer veľkej židovskej soboty a Židia, aby ju mohli sláviť s pokojnou mysľou, požiadali Piláta, aby dal zlámať údy tých troch popravených mužov, aby ich smrť bola urýchlená a ich telo sňaté z kríža prv, než nastane sviatočný deň. S týmto úmyslom prišla na Kalváriu oná skupina vojakov, ktorých Mária videla. Keď vojaci videli, že obidvaja lotri ešte žijú, zlámali im hnáty a tým uskorili

ich smrť (Jn 19, 32). Keď však prišli k Ježišovi, zistili, že je už mŕtvy, preto Jeho kosti nezlámali, čím sa splnilo proroctvo uvedené v II. knihe Mojžišovej (12, 46),ktoré prikazuje, aby žiadna kosť nebola zlámaná v predobraznom Baránkovi, ktorého jedli na Veľkú noc. Bol tu však jeden vojak menom Longín, ten pristúpil ku Kristovmu krížu a prebodol kopijou bok Spasiteľa. Ihneď vytryskla z rany krv a voda, ako svedčí o tom svätý Ján, ktorý to videl a uisťuje nás o tejto pravde (Jn 19, 34-35).

728. Toto prebodnutie kopijou presväté mŕtve Telo Pána už síce necítilo, ale namiesto Neho to pocítila najblahoslavenejšia Matka a to tak, ako by Jej prečisté Srdce bolo prebodnuté. Avšak aj túto bolesť prevyšovala bolesť, ktorú pocítila v duši, keď videla, ako kruto otvorili Srdce Jej mŕtveho Syna. V tom istom okamihu bola však pohnutá sústrasťou a láskou a rýchle zabúdajúc na svoju vlastnú bolesť povedala Longinovi: "Nech zhliadne na Teba Všemohúci očami svojho milosrdenstva za tú bolesť, ktorú si spôsobil mojej duši!" Tak ďaleko a o nič ďalej siahalo Jej rozhorčenie (či skôr Jej najmilosrdnejšia tichosť), pre poučenie nás všetkých, keď nás niekedy urážajú. Pre dušu tejto najúprimnejšej Holubičky toto zranenie mŕtveho Krista bolo veľkou bolesťou; a zadosťučinenie, ktoré požadovala za to od previnilca bolo jedným z najväčších požehnaní, totiž, aby Boh na neho zhliadol očami svojho milosrdenstva a odplatil mu túto vinu požehnaním a darom milosti. A tak sa aj stalo; lebo Spasiteľ pohnutý prosbou svojej blahoslavenej Matky zariadil to tak, že niekoľko kvapiek krvi a vody, ktorá vytryskla z Jeho posvätného boku, skropila Longinovu tvár a vrátila mu zrak, ktorý už skoro úplne strácal. Zároveň bol udelený zrak tiež Jeho duši, takže v Ukrižovanom poznal svojho Spasiteľa, ktorého tak neľudsky zranil. V dôsledku tohoto osvietenia bol Longinus obrátený; oplakávajúc svoje hriechy, keď ich zmyl krvou a vodou z boku Krista, verejne Ho uznal a vyznal ako pravého Boha a Spasiteľa sveta. Toto vyznanie urobil tiež pred Židmi a zahanbil týmto svojím svedectvom ich neveru a tvrdosť srdca.

729. Najmúdrejšia Kráľovná poznala potom tajomstvo tohoto prebodnutia kópiou, najmä, že z tohoto posledného vyliatia krvi a vody vzišla nová Cirkev, očistená a obmytá umučením a smrťou Ježišovou, a že z tohoto presvätého boku ako z koreňa sa bude teraz šíriť po celom svete ovocie života večného. Uvažovala v duchu tiež o tajomstve skaly uderenej palicou božskej Spravodlivosti (II Mojž 17, 6), aby z nej vytryskli živé vody, hasiace smäd celého ľudského pokolenia, oživujúce a občerstvujúce všetkých, ktorí sa k nej prichádzajú napiť. Uvažovala tiež o zhode piatich prameňov prýštiacich z rán Jeho rúk, nôh a boku, ktoré otvorili nový raj najsvätejšieho človečenstva nášho Spasiteľa a ktoré boli hojnejšie a mocnejšie pre zavlaženie zeme, než boli tie v pozemskom raji, rozdelené na štyri rieky, tečúce po povrchu zemskom (1 Mojž 2, 10). Tieto a iné tajomstvá pripomínala veľká Pani v chválospeve, ktorý po prebodnutí boku zložila ku cti svojho božského Syna. S týmto chválospevom vysielala tiež najvrúcnejšiu modlitbu, aby všetky tieto tajomstvá vykúpenia boli potvrdené požehnaním a rozšírené na celé ľudské pokolenie.

730. Blížil sa už večer tohoto prípravného dňa a milujúca Matka nemala ešte rozlúštenú ťažkosť s pochovaním svojho mŕtveho Syna, po čom veľmi túžila. Ale Pán to zariadil, aby v tejto ťažkosti Jeho najnežnejšej Matke poskytli úľavu Jozef z Arimatie a Nikodém, ktorým vnukol myšlienku, aby sa postarali o pohreb svojho Majstra. Obidvaja boli mužovia spravodliví a boli učeníkmi Pána, ale nie z počtu sedemdesiatichdvoch učeníkov, lebo sa ešte verejne nehlásili, že sú Jeho učeníci, pre strach pred Židmi, ktorí považovali za svojich nepriateľov a nenávideli všetkých, ktorí nasledovali Krista a uznávali Ho za Učiteľa. Toto ustanovenie, ktoré božská Prozreteľnosť urobila ohľadne pohrebu svojho Syna, najmúdrejšia Panna ešte nepoznala a preto Jej trápna starosť vzrástla do takej miery, že už nevidela zo svojho neľahkého postavenia žiadne východisko. Vo svojom súžení pozdvihla zrak k nebu a povedala: Môj večný Otče a Pane, blahosklonnosťou Tvojej Dobroty a nekonečnej Múdrosti bola som povýšená na hodnosť Matky Tvojho Syna; a z tej istej dobrotivosti nekonečného Boha dovolil si mi kojiť ho svojimi prsiami, ošetrovať a sprevádzať Ho až k Jeho smrti. Teraz ako Jeho Matka mala by som dať čestne pochovať Jeho presväté telo, ale nemôžem urobiť nič viac, než túžiť po tom a úprimne želieť, že nemám možnosť svoje prianie splniť. Preto vrúcne prosím Tvoju božskú Velebnosť, aby si sa nejako postaral o uskutočnenie mojej túžby.

731. Túto modlitbu vyslala milujúca Matka po prebodnutí presvätého Tela Pána. Čoskoro potom videla prichádzať ku Kalvárii ďalší hlúčik ľudí s rebríkmi a inými nástrojmi, ktoré - ako sa zdalo - niesli pre ten účel, aby Jej drahocenný Poklad sňali z kríža. Pretože však nepoznala ich úmysel, mučili Ju nové obavy pred ukrutnosťou Židov a preto povedala svätému Jánovi: "Synu môj, za akým účelom asi idú títo ľudia so všetkými tými nástrojmi?" Apoštol Jej odpovedal: "Neboj sa ich príchodu, Pani moja, lebo je to Jozef a Nikodém s niektorými svojimi sluhami, tí všetci sú priatelia a sluhovia Tvojho božského Syna a môjho Pána." Jozef bol muž spravodlivý v očiach Najvyššieho, šľachetný desiatnik vo vládnej službe, člen vysokej rady, ktorý - ako nám hovorí evanjelium, nesúhlasil s rozsudkom a jednaním Kristových vrahov (Lk 23, 50) a ktorý uznával Ježiša za pravého Mesiáša. Hoci Jozef bol iba tajným učeníkom Ježišovým, pri Jeho smrti, v dôsledku účinného pôsobenia vykúpenia, otvorene vyznal, že je Jeho stúpencom. Odložil všetku bázeň a ohľad na nenávisť Židov, vošiel smelo k Pilátovi a žiadal ho o telo Ježišovo (Mt 15, 43), aby ho mohol sňať z kríža a úctivo pochovať. Verejne prehlasoval, že Ježiš bol nevinný a že bol pravý Syn Boží, ako to dokazovali zázraky za Jeho života i po smrti.

732. Pilát sa neodvážil odmietnuť Jozefovu žiadosť, ale dal mu úplné právo, aby s mŕtvym Telom Ježišovým naložil ako za dobre uzná. S týmto dovolením opustil Jozef dom sudcu a zavolal Nikodéma. Tento bol tiež muž spravodlivý, učený v božských i ľudských spisoch, aj v Písme svätom, ako je zrejmé z toho, čo o ňom píše svätý Ján, keď vyhľadal Krista v noci, aby počul Jeho učenie (Jn 3, 2). Jozef obstaral plátno pre zabalenie a pochovanie Tela Ježišovho a Nikodém kúpil asi sto libier korenia a voňavých mastí (Jn 19, 39-40), ktoré Židia obyčajne používali pri pohrebe vynikajúcich osôb. S týmito a inými potrebami vystrojení vydali sa na cestu na Kalváriu. Sprevádzali ich služobníci a niekoľko iných zbožných osôb, u ktorých všetkých preliata krv ukrižovaného Boha mala taktiež blahodárne účinky.

733. Keď prišli k najsvätejšej Márii, ktorá so svätým Jánom a svätými ženami stála pri kríži v nevýslovnom zármutku, pretože pri pohľade na ukrižovaného božského Syna ich prenikla veľká horkosť a bolesť, namiesto pozdravu Jozef i Nikodém aj všetci ostatní padli pred krížom a presvätou Kráľovnou na zem a zotrvali tak dlhšiu chvíľu bez slova. Všetci horko plakali a bolestne vzdychali, až nepremožiteľná Kráľovná ich pozdvihla, povzbudila a potešila; až potom Ju s pokornou sústrasťou pozdravili. Nanajvýš pozorná Matka im láskavo poďakovala za ich pozdrav a sústrasť a najmä za službu, ktorú prišli preukázať svojmu Bohu a Spasiteľovi a v Jeho mene im sľúbila odmenu za to, že Jeho telo chceli pochovať do hrobky. Jozef z Arimathie Jej odvetil: "Už teraz, Pani naša, cítime v hĺbke našich sŕdc útechu božského Ducha, ktorý nás roznietil takou láskou, akú by sme si nikdy nemohli zaslúžiť alebo ju vysvetliť." Potom zvliekli svoje plášte a Jozef i Nikodém vlastnými rukami postavili ku krížu rebríky, po ktorých vystúpili hore, aby sňali presväté Telo. Slávna Matka Ježišova pritom stála blízko kríža, opierala sa o rameno svätého Jána a Márie Magdalény. Jozef z Arimathie sa obával, že bolesť nebeskej Panej sa obnoví, keď presväté telo spustia dole a Ona sa Ho dotkne a preto radil apoštolovi, aby Ju odviedol nabok a aby tým Jej pozornosť bola odvrátená. Ale svätý Ján, ktorý lepšie poznal neochvejné Srdce našej Kráľovnej, odvetil, že od začiatku stála blízko a pozorovala muky Pána, že by Ho teraz nechcela opustiť, lebo Ho uctieva ako svojho Boha a miluje ako svojho Syna.

734. Oni však napriek tomu ešte namietali, že by pre Ňu bolo lepšie, keby na chvíľu išla trocha ďalej, kým nesnímu svojho Majstra z kríža. Avšak veľká Pani im povedala: "Moji drahí páni, keď som bola prítomná pri pribíjaní môjho najmilšieho Syna na kríž, nebojte sa mi dovoliť, aby som bola pri tom, keď Ho budete snímať z kríža, lebo tento nábožný úkon, hoci spôsobí môjmu Srdcu novú bolesť, poskytne mi sám o sebe veľkú úľavu." Hneď nato začali snímať presväté Telo. Najprv sňali z hlavy tŕňovú korunu, čím odkryli odreniny a hlboké rany spôsobené korunou. S veľkou úctou a s hojnými slzami podali ju najsvätejšej Matke. Ona ju prijala, padla na kolená a s najhlbšou úctou zmáčala ju slzami, pričom ju pritisla k svojej tvári, ktorú ostrými tŕňmi poranila. Prosila večného Otca, aby prenikol náležitou úctou k týmto posvätným tŕňom tých kresťanov, ktorí ich v budúcnosti dostanú.

735. Svätý Ján, nábožne ženy a všetci prítomní veriaci nasledovali príklad najsvätejšej Matky v uctievaní tŕňovej koruny; taktiež klince, keď ich najprv podali k ucteniu najsvätejšej Matke,

potom všetci prítomní uctili pobozkaním. Potom presvätá Pani padla na kolená a držala vo vystretých rukách rozprestreté plátno, pripravená prijať mŕtve Telo svojho Syna. Jozefovi a Nikodémovi pomáhal pri snímaní svätý Ján, ktorý podopieral hlavu Ježišovu a Mária Magdaléna nohy a tak Ho so slzami v očiach položili úctivo do náručia najnežnejšej Matky. Bol to pre Ňu okamih zmiešanej bolesti a útechy; lebo keď Ho videla takého zraneného a tak zohavenú všetku spanilosť, ktorou prevyšoval všetkých synov ľudských (Ž 44, 3), znovu vo svojom najčistejšom Srdci cítila bolesť; ale zároveň tiež, pretože Ho opäť mala vo svojich rukách a pri svojich prsiach, Jej neporovnateľný žiaľ sa zmiešal s útechou a Jej láska sa uspokojila tým, že zase mala svoj Poklad. Hľadela Naň s najväčšou zbožnosťou a úctou, prelievajúc pritom krvavé slzy. Spolu s Ňou, keď spočíval v Jej náručí, celý zástup Jej anjelov strážnych Mu vzdal poctu, čo ovšem videla iba presvätá Matka. Potom svätý Ján prvý a po ňom všetci ostatní uctili presväté Telo Kristovo. Najmúdrejšia Matka sediac na zemi držala ho pritom v náručí, aby všetci mohli uspokojiť svoju zbožnosť.

736. Pri všetkom tomto naša nebeská Kráľovná jednala s takou nebeskou múdrosťou a obozretnosťou, že vzbudzovala obdiv anjelov i ľudí, lebo všetky Jej slová boli plné najhlbšieho významu, nežnej lásky a súcitu k Jej mŕtvemu Synovi, útlocitnosťou v Jej náreku a plné tajomstiev v spôsobe zmýšľania a mienenia. Jej žiaľ prevyšoval všetko, čo smrteľníci mohli kedy pocítiť a pohnula všetky srdcia k súcitu a k slzám. Prispôsobujúc sa rovnako všetkým okolnostiam, hovorila pokojne so svojím milovaným Synom, i večným Otcom, s anjelmi a s okolostojacimi a oslovovala celé ľudské pokolenie, pre vykúpenie ktorého Pán podstúpil prehorké umučenie a smrť. Nebudem sa zdržovať podrobným líčením nanajvýš múdrych a bolestiplných slov našej Panej, ktoré hovorila pri tejto príležitosti. Kresťanská zbožnosť bude vstave urobiť si o nich pojem, lebo ja nemôžem uvádzať všetky tajomstvá.

737. Bolestná Matka držala po nejaký čas mŕtve Telo Ježišovo na kolenách, ale pretože sa schyľovalo k večeru, svätý Ján a Jozef z Arimathie Ju prosili, aby im dovolila prikročiť k prípravám na pohreb. Najmúdrejšia Matka ihneď poslúchla a oni nabalzamovali presväté Telo, k čomu použili všetkých sto libier korenia a voňavej masti, ktoré priniesol Nikodém. Takto pripravené božské Telo položili na máry, aby Ho mohli odniesť ku hrobu. Nebeská Kráľovná vo svojej láske nanajvýš pozorná, pozvala nebeské chóry anjelov, aby spolu s Jej strážnymi anjelmi sa zúčastnili na pohrebe svojho Stvoriteľa. Anjeli okamžite zostúpili z výšin nebeských v podobách viditeľných iba nebeskej Kráľovnej. Jeden sprievod tvorili nebeskí duchovia a druhý ľudia, keď presväté Telo Krista niesli ku hrobu. Niesli Ho svätý Ján, Jozef, Nikodém a stotník, ktorý vyznal Pána a teraz pomáhal pri pohrebe. Za nimi išla blahoslavená Matka, potom Mária Magdaléna a ostatné ženy a učeníci. Okrem týchto nasledoval ešte veľký počet veriacich, lebo mnohí, ktorí po otvorení Kristovho boku dostali osvietenie, prišli na Kalváriu. Všetci sa mlčky, slziac, pripojili k sprievodu. Išli do blízkej záhrady, kde Jozef z Arimathie vytesal v skale nový hrob, do ktorého ešte nikto nebol položený (Jn 19, 41). Do tohoto nanajvýš požehnaného hrobu položili najsvätejšie Telo Ježišovo. Prv než na hrob položili ťažký kameň, zbožná a múdra Matka Kristova sa ešte poklonila Kristovi, čím opäť vzbudila obdiv anjelov a ľudí. Všetci Ju napodobnili, poklonili sa ukrižovanému Spasiteľovi, teraz odpočívajúcemu v hrobe a potom uzavreli hrob kameňom, ktorý podľa výroku evanjelistu bol veľmi ťažký (Mt 27, 60).

738. Súčasne sa opäť zavreli všetky hroby, ktoré sa pri smrti Kristovej otvorili. Jedno z tajomstiev ich otvorenia bolo, že tieto hroby sa otvorili preto, aby prijali Toho, ktorého Židia zavrhli pokiaľ žil a bol ich dobrodincom. Na žiadosť Kráľovnej anjeli ostali na stráži pri hrobe, v ktorom zanechala svoje srdce. V tom istom poriadku, v akom prišli, vracali sa teraz všetci na Kalváriu. Nebeská Učiteľka všetkých cností pristúpila ku krížu a s najhlbšou úctou sa mu poklonila. Jozef z Arimathie a všetci trúchliaci Ju v tom nasledovali. Zatiaľ čas pokročil, slnko už zapadlo, keď veľká Pani sa odobrala z Kalvárie do večeradla. Keď Ju tam priviedli, svätý Ján, obidve Márie a ostatní požiadali Ju o požehnanie a s plačom sa s Ňou rozlúčili. Najpokornejšia a najmúdrejšia Pani už poďakovala za služby, ktoré preukázali Jej Synovi, aj za útechu, ktorú poskytli Jej a nechala ich odísť s mnohými skrytými duchovnými darmi a s požehnaním Jej nanajvýš dobrotivého a láskavého Srdca.

739. Židia zmätení a vzrušení udalosťami predchádzajúceho dňa išli v sobotu ráno k Pilátovi a požiadali ho, aby poslal ku Kristovmu hrobu vojenskú stráž, lebo ten zvodca, povedali, verejne prehlásil, že po troch dňoch vstane z mŕtvych; preto Jeho učeníci by mohli Jeho telo ukradnúť a povedať, že vstal z mŕtvych. Pilát vyhovel ich zlomyseľnej žiadosti, dal im žiadanú stráž, ktorú Židia postavili pri hrobe (Mt 27, 62-65). Neveriaci kňazi chceli tým ovšem iba zastrieť túto udalosť, ale v skutočnosti sa obávali, že sa tak opravdu stane, ako sa ukázalo neskoršie, keď podplatili vojenských strážcov, aby svedčili, že Jeho telo ukradli učeníci (Mt 28, 12-13). Pretože však žiadna rada nič nezmôže proti Bohu (Prísl. 21,30), vzkriesenie Krista len tým viac sa dostalo na verejnosť a bolo dokonalejšie potvrdené.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba.

740. Dcéra moja, prebodnutie boku môjho najsvätejšieho Syna kópiou bolo kruté a veľmi bolestné iba pre mňa; ale jeho účinky a tajomstvá sú veľmi sladké pre tie duše, ktoré vedia túto sladkosť prežívať. Pre mňa to bola veľká bolesť, ale ktokoľvek pozná toto tajuplné dobrodenie, nájde v ňom veľkú úľavu a útechu vo svojich súženiach. Aby si toto tajomstvo pochopila a mohla sa na ňom podieľať, musíš vedieť, že môj Syn a Pán, v dôsledku svojej prevrúcej lásky k ľudom, okrem rán na rukách a nohách si prial, aby tiež Jeho srdce, sídlo lásky, bolo otvorené ranou, ktorú Mu spôsobilo otvorenie boku, aby cez túto bránu mohli duše vchádzať a nájsť v Jeho srdci útočište a uspokojenie. Toto je jediný útulok, ktorý máš vyhľadávať v dobe svojho vyhnanstva, ako si to prajem a ktorý musíš počas svojho pobytu na zemi považovať za svoje obydlie. Tam nájdeš podmienky a zákony lásky, aby si ma napodobňovala a naučila sa, ako máš všetkým splácať žehnaním za urážky, kto sa ich dopustí, tak ako si videla robiť mňa, keď moje srdce bolo zranené pri prebodnutí môjho mŕtveho Syna. Uisťujem ťa, moja najdrahšia , že nemôžeš urobiť nič lepšie pre dosiahnutie účinných milostí od Všemohúceho. Modlitba, ktorú vykonáš v duchu odpustenia, je mocná nielen pre tvoje vlastné dobro, ale aj pre dobro toho, kto ťa urazil, lebo láskavé srdce môjho Syna sa dá ľahko pohnúť, keď vidí, že tvory ho nasledujú v odpúšťaní tým, ktorí ich urážajú a modlia sa za nich, pretože tým sa podieľajú na Jeho vrúcnej láske, akú ukázal na kríži. Napíš si túto náuku do srdca a nasleduj ma v tejto cnosti, ktorú som ja tak vysoko cenila. Cez tú ranu v boku pozeraj na srdce Krista, tvojho Ženícha, aj na mňa a v Ňom miluj nežne a vrúcne svojich nepriateľov a všetky tvory.

741. Pozoruj tiež starostlivú a vždy ochotnú prozreteľnosť Najvyššieho, s ktorou sa zvyčajne náhli na pomoc tvorom, ktorí Ho o ňu s úprimnou dôverou prosia. Videla si to v mojom jednaní, keď ma trápila starosť o slušné pochovanie môjho božského Syna. Aby mi v tom súžení prispel na pomoc, ukázal mi Pán svoju lásku tým, že pohnul srdce Jozefa a Nikodéma aj iných veriacich, aby mi boli nápomocní pri Ježišovom pohrebe. Ich včasná pomoc ma v mojom trápení veľmi potešila a za toto ich počínanie, aj na moju prosbu Najvyšší ich naplnil podivuhodnými účinkami Božstva, ktoré ich opojili v dobe, keď snímali Ježiša z kríža a pri Jeho pohrebe; a od tej doby boli títo veriaci osvecovaní a naplňovaní tajomstvami vykúpenia. Také podivuhodné je riadenie dobrotivej a mocnej Prozreteľnosti Božej, že keď sa chce zaviazať, aby urobil niečo dobré niektorému zo svojich tvorov, zošle súženie na iných, čím niektorým poskytuje príležitosť pre konanie dobrých skutkov a zároveň udeľuje pomoc tým, ktorí sú v tiesni. Takým spôsobom dobrodinec za svoj dobrý skutok, ktorý vykonal a pre modlitbu, ktorú za neho vykonal chudobný, dostáva ako odmenu milosti, ktorých by ináč nebol hodný. Otec milosrdenstva, ktorý dobrý skutok vnukne aj napomáha k jeho vykonaniu, odplatí potom zaň tak, ako by podľa spravodlivosti bol povinný tak urobiť. My nemôžeme spolupôsobiť s Jeho vnuknutiami iba svojimi nepatrnými silami, ale všetko, čo je skutočne dobré, prichádza z ruky Božej (Jak.1, 17).

742. Uvažuj tiež o spravodlivosti tejto Prozreteľnosti Božej ako odmeňuje za krivdy a urážky, ktoré sme trpezlivo znášali. Keď môj Syn za veľkého pohŕdania, potupy a rúhania podstúpil smrť, Najvyšší sa hneď postaral o čestný pohreb a pohnul mnohých, aby Ho vyznali ako pravého Boha a Vykupiteľa, aby Ho vyhlasovali za svätého, nevinného a spravodlivého práve vtedy, keď bolo dokončené hrozné ukrižovanie, aby sa Mu klaňali ako Synovi Božiemu. Aj Jeho nepriatelia cítili vo svojom vnútri hrôzu a zahanbenie za svoj hriech, že Ho prenasledovali. Hoci tieto dobrodenia

neprospeli všetkým ľuďom, predsa všetci pocítili účinok nevinnej smrti Pána. Ja som tiež spolupôsobila svojimi modlitbami a prosila som, aby Pána poznali a ctili tí, ktorých som poznala.

Kapitola 25.

Ako Kráľovná neba tešila Petra i ostatných apoštolov; ako múdro postupovala po pohrebe svojho Syna; ako videla, keď Jeho božská duša zostúpila do predpeklia k svätým patriarchom.

743. Plnosť múdrosti v duši našej veľkej Kráľovnej a Panej pri všetkých Jej utrpeniach nepripustila, aby sa dopustila nejakej chyby alebo nedopatrenia čo sa týka sledovania a starostlivosti o všetky svoje povinnosti pri každej príležitosti a vždy. S touto nebeskou prezieravosťou konala svoje povinnosti a cvičila sa v najvyšších a najdokonalejších cnostiach. Ako som povedala, naša Kráľovná sa po pohrebe Krista uchýlila do večeradla. Ostala chvíľu v sieni poslednej večere v spoločnosti svätého Jána, Márie a iných žien, ktoré prišli za Ježišom z Galileje; všetkým s najhlbšou pokorou a slzami ďakovala za to, že s Ňou až to tejto chvíle zotrvali a boli s Ňou cez celý čas umučenia Jej milovaného Syna a sľúbila im v Jeho mene odmenu za to, že Ho s takou vytrvalosťou a zbožnosťou nasledovali. Zároveň tým svätým ženám ponúkla svoje služby a priateľstvo. Všetky ženy, aj svätý Ján oceňovali Jej veľkú priazeň, bozkávali Jej ruky a prosili o požehnanie. Tiež Ju prosili, aby si odpočinula a niečím sa posilnila. Kráľovná však na to odpovedala: "Mojím odpočinkom a útechou bude, keď uvidím svojho Syna a Pána zmŕtvychvstalého. Vy, moji najdrahší priatelia, sami sa postarajte o svoje potreby, ja zatiaľ budem sama so svojím Synom."

744. Potom sa uchýlila do jednej miestnosti so svätým Jánom a keď boli osamelí, kľakla pred ním a povedala so slzami: "Nezabudni na slová môjho Syna, ktoré nám povedal na kríži. Ráčil ťa nazvať mojím synom a mňa tvojou matkou. Ty teda si mojím pánom a si kňazom Najvyššieho a pre túto dôstojnosť sa patrí, aby som ťa vo všetkom poslúchala; a preto si prajem, aby si mi od tejto hodiny dával rozkazy a vo všetkom ma riadil a pamätaj vždy na to, že som tvoja služobníčka a všetka moja radosť bude, aby som ti slúžila až do smrti." Apoštol okrem iného povedal: "Moja Pani a Matka Vykupiteľa a Pána, ja mám byť poddaný Tvojej autorite, lebo názov syn ukladá mi za povinnosť oddanosť a poddanosť k mojej matke. Ten, ktorý ma vyvolil za kňaza, vyvolil teba za svoju Matku a bol ti poddaný, hoci bol Stvoriteľom vesmíru (Lk 2, 51). Preto je spravodlivé, aby som Ti aj ja bol poddaný a snažil sa zo všetkých síl stať sa hodným úradu, ktorý mi uložil, slúžiť Ti ako Tvoj syn, pre čo by som si prial byť radšej anjelom, než pozemským tvorom." Táto apoštolská odpoveď bola nanajvýš pravdivá, ale nedokázala premôcť pokoru Matky všetkých cností, ktorá odvetila: "Synu môj, Ján, mojou útechou bude, keď ťa budem poslúchať ako svojho predstaveného, ktorým skutočne si. Ja v tomto živote musím mať stále predstaveného, ktorému by som mohla odovzdať svoju vôľu v poslušnosti. Preto si ty zástupcom Najvyššieho a ako môj Syn si povinný poskytnúť mi to ako útechu v mojej opustenosti." - "Nech sa teda stane podľa Tvojej vôle, Matka moja," odpovedal svätý Ján, "lebo v tom je všetka moja istota." Bez ďalšej reči nebeská Matka hneď zažiadala o dovolenie, aby smela byť sama a rozjímať o tajomstvách svojho božského Syna, a požiadala tiež svätého Jána, aby obstaral nejaké občerstvenie svätým ženám, ktoré Ju sprevádzali a aby im pomáhal a tešil ich. Vyňala iba Márie, lebo tie si priali postiť sa až do tej doby, keď uvidia zmŕtvychvstalého Pána a poprosila svätého Jána, aby im dovolil splniť túto ich zbožnú žiadosť.

745. Svätý Ján potom odišiel od Matky Božej, aby potešil dve Márie a vykonal rozkazy Veľkej Panej. Zbožné ženy, keď sa postarali o svoje potreby, všetky sa odobrali do svojich spální, aby strávili noc v zármutku a bolestnom rozjímaní o tajomstvách umučenia Pána. S takou nebeskou múdrosťou blahoslavená Panna Mária pracovala uprostred záplavy svojich starostí a súžení a nikdy nezanedbávala ani najmenší bod najdokonalejšej poslušnosti, pokory, lásky k blížnemu a opatrnej prezieravosti vo všetkom, čo bolo potrebné. Nezabudla sa starať o potreby tých nábožných žien, ale kvôli tomu ani nezabudla na nič, čo bolo potrebné, aby sa cvičila vo svojej vlastnej najvyššej dokonalosti. Schválila pôst Márií, pretože boli silné a horlivé v láske a zároveň sa postarala o

slabosť iných. Poučila apoštola o povinnostiach voči Nej a počínala si vo všetkom ako učiteľka dokonalosti a Pani milosti. To všetko konala, keď vody utrpenia dostúpili až k Jej duši (Ž 68, 2). Keď potom vo svojej izbietke osamela, uvoľnila mohutnú záplavu svojej zmučenej lásky a nechala sa úplne ovládnuť vnútornou a vonkajšou horkosťou svojej duše. V duchu si znovu predstavovala hroznú smrť svojho božského Syna, tajomstvo Jeho života, Jeho kázania, zázraky a nesmiernu cenu Jeho vykúpenia, novú Cirkev, ktorú založil a okrášlil bohatstvom svätých sviatostí a pokladmi milostí, šťastie a blaho ľudského pokolenia, teraz tak prehojne a slávne vykúpeného, nesmierne bohatstvo predurčených, ktorí skutočne to blaho dosiahnu, hrozné nešťastie zatratených, ktorí svojou vlastnou vinou stávajú sa nehodní večnej slávy, ktorú pre nich zaslúžil Jej Syn.

746. Hlboko uvažujúc o týchto vysokých skrytých tajomstvách strávila veľká Pani celú noc, plačúc a vzdychajúc, chváliac a velebiac diela svojho božského Syna, Jeho umučenie, Jeho skryté súdy a všetky ostatné veľké tajomstvá božskej múdrosti a nevyspytateľnej Prozreteľnosti Pána. O každom z nich uvažovala, ako Matka pravej Múdrosti, každé rozumela, niekedy hovorila so svätými anjelmi, inokedy zase s Pánom samotným, o tom, čo božským pôsobením vo svojom najčistejšom Srdci cítila. Po štvrtej hodine nasledujúceho sobotného rána vstúpil svätý Ján, aby potešil trúchliacu Matku. Ona pred Ním padla na kolená a ako od svojho predstaveného a kňaza žiadala o Jeho požehnanie. Jej nový syn so slzami v očiach žiadal požehnanie zase od Nej, a tak si navzájom jeden druhému udelili požehnanie. Nebeská Kráľovná poprosila svätého Jána, aby vyhľadal svätého Petra, ktorý svätého Jána hľadal cestou do mesta. Prikázala svätému Jánovi, aby ho láskavo prijal a potešil a priviedol k Nej. To isté mal urobiť aj s ostatnými apoštolmi, aby ich povzbudil k nádeji na odpustenie a ponúkol im Jej priateľstvo. Svätý Ján opustil večeradlo a čoskoro stretol svätého Petra, ktorý plný zahanbenia a slz nesmelo hľadal príležitosť na stretnutie s veľkou Kráľovnou. Práve prichádzal z jaskyne, kde oplakával svoje zapretie Krista, ale teraz ho svätý Ján potešil a povzbudil odkazom nebeskej Matky. Potom obidvaja išli hľadať ostatných učeníkov. Keď niektorých z nich našli, odobrali sa do večeradla s nádejou, že získajú odpustenie. Najprv vošiel svätý Peter sám k Matke milosti a padnúc k Jej nohám povedal s veľkým žiaľom: "Zhrešil som, Pani, zhrešil som pred Bohom a urazil som svojho Majstra i Teba!" Ďalej nemohol, lebo ďalšie slová udusil usedavý plač a vzlyk, ktorý vychádzal z hlbín jeho stiesneného srdca.

747. Keď najmúdrejšia Panna pozorovala Petra ležiaceho na zemi a považujúc ho jednak za kajúcnika, ktorý robí pokánie za hriechy, ktorých sa nedávno dopustil, ale tiež za hlavu Cirkvi, ktorého Jej božský Syn vyvolil za svojho Námestníka, nepovažovala to za správne, aby Ona padla pred kňazom, ktorý práve zaprel svojho Majstra; ale tiež Jej pokora nemohla zniesť, aby neprejavila patričnú úctu jeho úradu. Aby teda prispôsobila svoje jednanie k obidvom týmto okolnostiam, rozhodla sa preukázať mu úctu bez toho, aby mu povedala, prečo to robí. Preto padla na kolená, aby ho uctila, ale pritom zakryla svoj úmysel slovami: "Prosme môjho Syna a tvojho Majstra za odpustenie tvojej viny." Modlila sa za neho, posilnila jeho nádej tým, že mu pripomenula, ako jednal Pán s dobre známymi hriešnikmi a poukázala, že on ako hlava zboru apoštolov je povinný dať príklad vytrvalosti vo vyznaní viery. Týmito a inými veľmi presvedčivými dôvodmi a svojou láskavosťou upevnila Petra v nádeji na odpustenie. Potom vstúpili tiež ostatní apoštoli a padli na zem pred najblahoslavenejšou Máriou prosiac za odpustenie svojej zbabelosti, s akou opustili Jej božského Syna v dobe Jeho umučenia. Oplakávali horko svoj hriech, lebo ich pohla k väčšej ľútosti prítomnosť tejto Matky, ktorá k nim bola plná bolestného súcitu. Jej obdivuhodne láskavá tvár spôsobila v nich božské pohnutie k ľútosti nad ich hriechmi, a lásky k svojmu Majstrovi. Naša slávna Pani ich pozdvihla a povzbudila, sľubovala im odpustenie, po ktorom túžili, aj svoj príhovor, aby ho dosiahli. Potom všetci, jeden po druhom rozprávali, čo sa každému z nich prihodilo pri úteku. Hoci blahoslavená Pani vedela o všetkom až do najmenších podrobností týkajúcich sa tých príhod, všetkých láskavo vypočula, používala z toho, čo hovorili príležitosť, aby sa dotkla ich srdc a utvrdila ich vo viere v ich Vykupiteľa a Majstra a aby v nich vzbudila božskú lásku. V tom nebeská Pani dosiahla úplný úspech. Všetci odchádzali z tejto schôdze horiac novou horlivosťou a ospravedlnení novým rozmnožením milostí.

748. To bola časť zamestnania nebeskej Kráľovnej v sobotu. Keď sa priblížil večer, uchýlila sa opäť do súkromia, zanechala apoštolov teraz na duchu obnovených a plných útechy, radujúcich

sa z Pána, ale tiež naplnených zármutkom nad umučením svojho majstra. Vo svojej samote naša Pani pozorovala v ten večer činnosť najsvätejšej duše svojho Syna po jej odlúčení od presvätého Tela. Blahoslavená Matka vedela hneď od počiatku, že duša Kristova spojená s Božstvom zostúpila do predpeklia, aby vyslobodila svätých otcov z podzemného väzenia, kde sa zdržiavali od smrti prvého spravodlivého človeka, ktorý zomrel v očakávaní príchodu Vykupiteľa ľudského pokolenia. Aby som mohla písať o tomto tajomstve, ktoré je jedným z článkov viery týkajúcich sa najsvätejšieho človečenstva Krista Pána, považujem za najlepšie zmieniť sa o tom, čo mi bolo zjavené o tomto predpeklí a kde sa nachádzalo. Hovorím teda, že priemer Zeme, od jedného povrchu cez stred Zeme k povrchu na druhej strane zeme meria 2 502 ligy (liga je 3,45 míle); a od povrchu do prostriedku 1 251 líg; a podľa priemeru si môžeme vypočítať obvod tohoto glóbusu. V prostriedku, ako v srdci zeme, je peklo zatratených. Toto peklo je veľká dutina, plná neporiadku a zmätku, v ktorom je mnoho tmavých obydlí pre rôzne tresty, ktoré všetky sú hrozné a desivé. Tieto všetky dohromady tvoria priestorný glóbus, ako nejakú ohromnú baňovitú nádobu, so širokým hrdlom. V tomto hroznom väzení, plnom zmätku a muk, boli diabli a všetci zatratení a budú tam po celú večnosť, kým Boh bude Bohom, lebo z pekla niet vyslobodenia (Mt 25, 41).

749. Na jednej strane pekla je očistec, kde sú očisťované duše spravodlivých, keď nezadosťučinili za svoje previnenia, alebo neodišli z tohoto pozemského života úplne bez všetkých poškvŕn, ktoré ich robia neschopnými blaženého nazerania. Táto roklina ("sluj") je tiež veľká, ale nie taká veľká ako peklo; a hoci sú v očistci kruté tresty, nie sú nijako spojené s trestami pekelnými. Na druhej strane pekla je limbus, alebo ako v slovenčine hovoríme predpeklie, s dvoma oddeleniami; jedno je pre dietky, ktoré zomreli nepokrstené a poškvrnené iba dedičným hriechom, bez vlastných dobrých alebo zlých skutkov, vykonaných z vlastnej vôle. Druhé oddelenie slúžilo za miesto pobytu pre spravodlivých, ktorí už zadosťučinili za svoje hriechy, ale nemohli vojsť do neba, ani požívať nazeranie na Boha, kým nebolo uskutočnené vykúpenie ľudstva a kým Spasiteľ Ježiš Kristus neotvoril brány nebeské, ktoré hriech Adama zatvoril (Ž 23, 9). Táto miestnosť je tiež menšia, než peklo a nemá s ním žiadne spojenie, ani v nej nie je trápenie zmyslov ako v očistci. Toto miesto bolo určené pre duše, ktoré sa už v očistci očistili, ale nemali blažené nazeranie na Boha, čo bola ich jediná bolesť. Tu sa nachádzali tiež duše tých, ktorí pred smrťou Vykupiteľa zomreli v stave milosti. Do tohoto miesta zostúpila duša Kristova s Božstvom, ktorého sa týkajú slová "zostúpil k zosnulým", predtým: zostúpil do pekiel. Slovo "peklo" možno použiť na označenie všetkého, čo je v oblasti pekla v hĺbke zeme, hoci obyčajne ho používame iba pre ono peklo, v ktorom sú diabli a zatratení. Toto je najvhodnejší význam toho slova, ako "nebo" obyčajne znamená nadpozemské nebo, príbytok svätých, kde budú prebývať večne, kdežto zatratení ostanú večne v pekle. Ostatné časti pekla sú označené zvláštnymi názvami, totiž očistec a predpeklie. Po poslednom súde budú obývané iba nebo a peklo, pretože iné už nebudú potrebné a nemluvniatka budú prenesené na iné miesto.

750. Duša Kristova zostúpila teda do predpeklia sprevádzaná nesčíselným množstvom anjelov, ktorí oslavovali statočnosť a Božstvo svojho víťazného a triumfujúceho Kráľa. V zhode s Jeho veľkosťou a velebnosťou prikázali bránam tohoto dlhovekého väzenia, aby sa otvorili, aby Kráľ slávy, mocný v bojoch a Pán cností mohol ich pri svojom príchode nájsť odomknuté a otvorené. Na ich rozkaz niektoré skaly, tvoriace vchod, sa rozpukali a zosypali, hoci to skutočne nebolo potrebné, pretože Kráľ i Jeho armáda boli nehmotní duchovia. Prítomnosťou najsvätejšej duše Kristovej zmenila sa temná jaskyňa na nebo a naplnila sa obdivuhodným jasom a duše, ktoré sa tam nachádzali, dostali jasné videnie Boha. V okamihu prešli zo stavu dlhotrvajúcej nádeje k požívaniu slávy, zo tmy do neprístupného svetla, ktoré teraz začali požívať. Všetci v Ňom poznali pravého Boha a Vykupiteľa, prepukli v chválospevy vďaky a dobrorečenia, hovoriac: "Hodný je Baránok, ktorý bol zabitý, prijať moc, česť a slávu a dobrorečenie. Ty si nás vykúpil, Pane, svojou Krvou, zo všetkých pokolení a jazykov, ľudu a národov a urobil si nás Bohu nášmu kráľovstvom a kňazmi a budeme vládnuť zemi (Zj 5, 9-12). Tvoja je, ó Pane, moc, Tvoje panovanie a Tvoja je sláva v Tvojom diele. "Nato Pán rozkázal anjelom, aby priviedli všetky duše z očistca, čo sa ihneď stalo. Akoby pre horlivú túžbu po ľudskom vykúpení boli vtedy oslobodené svojim Vykupiteľom od trestov, ktoré ešte mali trpieť a boli oslávené s ostatnými dušami spravodlivých a obdarené

oblažujúcim nazeraním. Tak príchodom Kráľa boli v ten deň vyľudnené žaláre ako v predpeklí, tak v očistci.

751. Avšak pre zatratených v pekle to bol hrozný deň, pretože riadením Najvyššieho všetci uzreli i pocítili zostúpenie Vykupiteľa do predpeklia. Tiež svätí otcovia a spravodliví boli svedkami toho, akú zdesenosť toto tajomstvo vyvolalo u diablov a zatratencov. Diabli boli ešte ohromení a stiesnení zdrvujúcou porážkou, ktorú utrpeli na Kalvárii, a keď podľa spôsobu ich počúvania a hovorenia počuli hlasy anjelov predchádzajúce Kráľa do predpeklia, znovu ich to zmiatlo a vydesilo. Ako prenasledovaní hadi sa skrývali v najodľahlejších pekelných dierach a kútoch. Zatratencov sa zmocnil zmätok nad zmätok, lebo si ešte lepšie uvedomili svoje poblúdenie a stratu spasenia, ktoré teraz dostali spravodliví. Judáš a nekajúci lotor, pretože iba nedávno a takým zvláštnym spôsobom spadli do tohoto miesta hrôzy, pocítili ešte väčšie muky a diabli boli proti nim ešte viac popudení. Vtedy sa pekelní duchovia rozhodli, že budú prenasledovať a oveľa krutejšie týrať katolíkov a trestať oveľa prísnejšie tých, ktorí zaprú katolícku vieru alebo sa jej zrieknu, pretože usúdili, že títo si zaslúžia väčšie tresty než neveriaci, ktorým tú vieru nehlásali.

752. O všetkých týchto a iných tajomstvách, o ktorých sa nemôžem zmieňovať, naša veľká Pani sveta mala vo svojom úkryte zjavenie a jasné poznanie. Hoci toto poznanie, ktoré sa dialo vo vyššej časti Jej bytosti, čiže v Jej duši, kde vzniklo, spôsobovalo Jej veľkú radosť, predsa ju nenechala pretekať do svojho panenského tela, do zmyslov a nižších schopností, ktoré by sa na nej prirodzene účastnili (podieľali). Naopak, keď pocítila, že dačo z tej radosti pretieklo do nižšej časti Jej bytosti, prosila večného Otca, aby toto pretekanie zastavil, pretože si nepriala dovoliť také útechy svojmu telu, kým Jej božský Syn odpočíval v hrobe a nebol ešte oslávený. Takú opatrnú a vernú lásku mala blahoslavená Matka k svojmu Synovi a Pánovi, že sa snažila byť v každom ohľade živým, pravým a dokonalým obrazom Jeho božského človečenstva. Sledujúc pozorne aj tie najmenšie podrobnosti bola vo svojej duši nesmierne rozradostená, kdežto v tele doteraz cítila zármutok a skľúčenosť napodobňujúc tak stav nášho Spasiteľa Ježiša Krista. Počas tohoto videnia skladala chválospevy, ktorými ospevovala, chválila a velebila tajomstvo tohoto víťazstva a najláskavejšiu a najmúdrejšiu Prozreteľnosť Vykupiteľa, ktorý ako milujúci Otec a všemohúci Kráľ prial si osobne sa ujať nového panovania, ktoré Mu dal Otec, a ktorý teraz svojou prítomnosťou vyslobodil svojich poddaných, aby ihneď mohli začať požívať odmenu, ktorú pre nich zaslúžil. Pre túto príčinu, aj pre iné tajomstvá, ktoré poznávala, radovala sa a chválila Pána ako Jeho pomocníčka a ako Matka Víťaza.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba, najsvätejšia Mária.

753. Dcéra moja, všimni si poučenia, ktoré ti poskytuje táto kapitola a ktoré sú veľmi primerané a potrebné pre stav, ktorý ti Najvyšší určil a pre splácanie lásky, ktorú Mu dlhuješ. Toto vyžaduje, aby si pri svojich prácach a pri obcovaní s tvormi, či už pri rozkazovaní, keď ich riadiš ako predstavená, alebo keď poslúchaš ako podriadená, nikdy sa nedala žiadnou z týchto povinností alebo akýmkoľvek vonkajším zamestnaním natoľko zaujať, aby si v dôsledku toho zanedbala v skrytosti a vo vyššej časti duše venovať príslušnú pozornosť prítomnosti svojho Spasiteľa; ani sa nevzďaľuj od svetla Ducha Svätého a Jeho stálych vnuknutí, pretože môj božský Syn hľadá v tajomstvách tvojho srdca také cesty, ktoré sú pred diablom skryté a ku ktorým tvoje vášne nemajú prístup, ktoré vedú do svätyne, kam jedine Veľkňaz smie vystupovať (Žid 9, 7) a kde duša požíva skryté objatie svojho Kráľa a Ženícha, akonáhle pre Neho pripraví izbietku k odpočinku s prostou a horlivou mysľou. Tam nájdeš svojho Pána milostivého, Najvyššieho štedrého, svojho Stvoriteľa milosrdného, svojho milého Ženícha a Vykupiteľa milujúceho; potom sa nebudeš báť moci temnosti, ani následkov hriechu, ktoré sú neznáme v krajinách svetla a pravdy. Ale duša, ktorá je rozháraná starosťami o viditeľné veci alebo nedbalá pri zachovávaní božského zákona, uzavrie tieto cesty; bude znepokojovaná nezriadenými náklonnosťami svojich vášní, budú jej prekážať zbytočné starosti a ešte viac nepokoj mysle, nedostatok pokoja a vnútorného mieru, lebo srdce musí byť nespútané, čisté a odlúčené od všetkého, čo nie je pravda a svetlo.

754. Ty si dobre pochopila i vyskúšala túto náuku a okrem toho ja som ti ju aj skutkami ukázala ako v najčistejšom zrkadle, najmä svojim chovaním v zármutku, ťažkostiach a v utrpení pri

umučení môjho božského Syna, pri starostiach, zamestnaniach a bdelosti pri Jeho pohrebe a v dobe, keď som poskytovala pomoc apoštolom a svätým ženám. Videla si, že po celý svoj život som tak konala, spájajúc skutky ducha s vonkajším zamestnaním bez prekážok a obmedzovaní. Aby si ma pri tom všetkom nasledovala, ako to od teba žiadam, je potrebné, aby si kvôli nevyhnutnému styku s tvormi, ani kvôli zamestnaniam svojho stavu alebo obtiažiam tohoto života vyhnanstva, ani kvôli pokušeniam zlomyseľného diabla, nepovolila svojmu srdcu, aby túžilo po niečom, čo by ťa zdržiavalo, alebo aby si venovala pozornosť niečomu, čo by rozrušilo tvoju usobranosť. A upozorňujem ťa, moja najdrahšia, že ak nebudeš v tejto veci veľmi bdelá a ostražitá, stratíš veľa času, zneužiješ nesmierne a zvláštne požehnania, zmaríš vysoké a sväté úmysly Pána a zarmútiš mňa aj anjelov; preto všetci túžime, aby tvoje obcovanie bolo s nami. Stratíš pokoj ducha i vnútorné útechy, mnoho stupňov milosti, želateľný vzrast v božskej láske a konečne prehojnú odplatu v nebi. Tak veľa záleží od toho, aby si ma počúvala a poslúchala ma vo všetkom, čomu ťa s materinskou láskavosťou učím. Uvažuj a premýšľaj o tom, dcéra moja, a nakloň k tomu svojho ducha, tak aby si to uskutočňovala s pomocou môjho príhovoru a božskej Milosti. Snaž sa tiež napodobňovať ma vo vernej láske, pomocou ktorej som sa ja zdržiavala od sladkých nižších útech, nasledujúc svojho Majstra. Chváľ Ho za to požehnanie, ktoré priniesol svätým v predpeklí, keď tam jeho duša zostúpila, aby ich oslobodila a naplnila radosťou, akú prežívali pri pohľade na Neho, čo všetko spôsobila Jeho nekonečná láska.

Kapitola 26.

Zmŕtvychvstanie Ježiša Krista a ako sa zjavil svojej najsvätejšej Matke v spoločnosti svätých otcov z predpeklia.

755. Božská duša Krista, nášho Vykupiteľa ostala v predpeklí od pol štvrtej v piatok odpoludnia až do tretej hodiny nasledujúcej nedele ráno. Po tretej hodine sa vrátila do hrobu ako víťazné Knieža anjelov a svätých, ktorých vyslobodil z podzemného väzenia a viedol so sebou ako korisť svojho víťazstva a ako zálohu svojho slávneho triumfu nad potrestanými a pokorenými odbojníkmi pekla. V hrobe bolo mnoho anjelov, ktorí Ho strážili a uctievali najsvätejšie telo spojené s Božstvom. Niektorí z nich na žiadosť svojej Kráľovnej a Panej pozbierali čiastočky najsvätejšej Krvi, ktoré prelial Jej božský Syn a malé kúsky presvätého Tela, roztrúsené na rôznych miestach, vlasy a fúzy vytrhané z Jeho najsvätejšej Hlavy a tváre a všetko ostatné, čo patrilo k celistvosti Jeho najsvätejšieho človečenstva. Tieto ostatky najmúdrejšia Matka starostlivo opatrovala. Anjeli si tieto ostatky vzali na starosť a každý bol naplnený veľkou radosťou, že sa mu dostala tá výsada, že držal čiastočku, ktorú sa mu podarilo nájsť. Zmučené Telo Krista, prv než bolo premenené, bolo ukázané svätým anjelom v stave tak zbedačenom a zranenom, v akom Ho zanechala ukrutnosť Židov. Keď Ho patriarchovia, proroci a ostatní svätí videli také zohavené a mŕtve, klaňali sa Mu a opäť vyznávali Pána, ako vtelené Slovo, ktoré skutočne vzalo na seba naše choroby a bolesti (Iz 53, 4), zaplatilo hojne naše dlžoby a svojou nevinnosťou a bezhriešnosťou napravilo to, čo sme my boli dlžní spravodlivosti večného Otca. Tam uvideli naši prví rodičia spustošenie, aké spôsobili svojou neposlušnosťou, aký neoceniteľný liek musela obstarať nekonečná dobrota a milosrdenstvo Vykupiteľa. Pretože vo svojich oslávených dušiach cítili účinky Jeho hojného vykúpenia, znovu chválili Všemohúceho a Svätého svätých, ktorý s takou podivuhodnou múdrosťou vykonal také spasenie.

756. Potom v prítomnosti všetkých tých svätých, s prisluhovaním tých anjelov, ktorí tam boli prítomní, boli pripojené k najsvätejšiemu Telu všetky čiastočky, ktoré pozbierali a tak bolo Telo vrátené do prirodzenej dokonalosti a celistvosti. V tom istom okamihu sa najsvätejšia duša spojila s Telom a dala mu nesmrteľný život a slávu. Namiesto prestieradiel pre zavinutie a mastí, v ktorých bolo pochované, bolo zaodiate štyrmi darmi slávy, totiž: jasnosťou, bezcitovosťou, rýchlosťou a jemnosťou. Tieto dary pretekali z nesmiernej slávy duše Kristovej do najsvätejšieho Tela. Tieto dary mu síce patrili ako prirodzené dedičstvo a účastenstvo od prvého okamihu Jeho počatia, pretože Jeho duša už od toho okamihu bola oslávená a celé Jeho človečenstvo bolo spojené s Božstvom, ale

boli zbavené svojho pôsobenia na najčistejšie Telo, aby ostalo schopné citu a mohlo zaslúžiť slávu pre nás. Pri vzkriesení boli tieto dary právom privedené do činnosti v primeranom stupni, odpovedajúcom sláve Jeho duše a Jeho spojeniu s Božstvom. Pretože sláva najsvätejšej duše Kristovej je pre ľudí nepochopiteľná, je absolútne nemožné náležíte popísať našimi slovami alebo prirovnaniami slávne dary Jeho božského Tela, lebo krištáľ pri porovnaní s čistotou Jeho Tela by bol tmavý. Jasnosť, ktorá je vlastnosťou Jeho tela a ktorá z Neho vychádza, prevyšuje všetky iné jasnosti, ako deň prevyšuje noc, alebo ako mnoho slnk prevyšuje svetlo jednej hviezdy; a keby sa všetka krása tvorov zlúčila, zdala by sa ošklivá pri porovnaní k Jeho kráse, lebo žiadnu stvorenú krásu nie je možné prirovnať k Jeho kráse.

757. Dokonalosť týchto darov pri vzkriesení ďaleko prevyšovala slávu Jeho premenenia alebo slávu o akej sa pri rôznych príležitostiach robí zmienka v tomto životopise, pretože pri týchto príležitostiach bola iba prechodná a pre zvláštne účely, kdežto pri vzkriesení ju obdržal v plnosti a naveky. Bezcitovosťou stalo sa Jeho telo nepremožiteľné voči všetkým stvoreným silám, pretože žiadna moc Ním nikdy nepohne alebo Ho nezmení. Jemnosťou a či prenikavosťou bola veľkosť pozemskej hmoty tak očistená a zjemnená, že mohla prenikať iné hmoty tak ako duch. Preto prešiel cez hrobovú skalu bez toho, aby ju odstránil, práve tak ako vyšiel zo života Svojej najblahoslavenejšej Matky. Rýchlosť Ho zbavila všetkej váhy a hmotnej zdĺhavosti, takže rýchlosťou predstihol nehmotných anjelov, že sa mohol pohybovať rýchlejšie než oni, ako dosvedčujú Jeho zjavenia sa apoštolom a iné príležitosti. Presväté rany, ktoré znetvorili Jeho Telo, teraz žiarili na Jeho rukách, nohách a boku tak jasne a trblietavo, že Mu dodávali nevýslovnú krásu a pôvab. V takej sláve a nebeskej kráse vstal teraz Spasiteľ a vyšiel z hrobu a za prítomnosti svätých patriarchov sľúbil, že budú všeobecne vzkriesení, i všetci ostatní ľudia vo svojich vlastných telách a že oni v dôsledku a pôsobením Jeho vzkriesenia budú podobne oslávení. A ako na dôkaz a záruku všeobecného vzkriesenia prikázal Pán dušiam z mnohých prítomných svätých, aby sa spojili so svojimi telami a vstali k životu nesmrteľnému. Tento božský rozkaz bol ihneď vykonaný a ich telá vstali, ako sa o tomto tajomstve zmieňuje svätý Matúš (Mt 27, 52). Medzi týmito vzkriesenými boli svätý Jozef, svätá Anna, svätý Joachim a iní starí otcovia a patriarchovia, ktorí vynikali vierou a nádejou vo vtelenie a s väčšou túžbou a horlivosťou prosili Boha o príchod Pána. Ako odmenu za svoju horlivosť a túžby boli teraz prv než ostatní ľudia vzkriesení a oslávení.

758. Ó, aký mocný a obdivuhodný, aký víťazný a silný sa teraz ukázal tento Lev z Júdu, Syn Dávida! Ešte nik nevstal tak rýchlo zo sna, ako Kristus z mŕtvych (Ž 3, 4). Na Jeho veliteľský hlas suché a rozptýlené kosti dávno zomrelých spojili sa dohromady a mäso, ktoré sa už dávno obrátilo na prach, spojilo sa s kosťami, ich predošlý život bol obnovený a obdarený darmi slávy, ktoré im poskytovala oživujúca duša. Za jeden okamih zhromaždili sa všetci títo svätí okolo svojho Spasiteľa, žiariaceho väčším jasom než slnko, čistí, priehľadní, krásni a hybkí, prispôsobení všade Ho nasledovať; svojou blaženosťou potvrdzovali teraz Jóbove proroctvo, ktoré hovorí, že vo svojom vlastnom tele a svojimi vlastnými očami a nie zrakom iných, uzrie svojho Vykupiteľa pre našu útechu (Jób 17, 26). Veľká Kráľovná neba vedela o všetkých týchto tajomstvách a zo svojho úkrytu vo večeradle sa na nich podieľala. V tom okamihu keď najsvätejšia duša Kristova vošla do Jeho Tela a dala mu život, radosť Jej nepoškvrnenej duše, o ktorej som v predchádzajúcej kapitole povedala, že bola obmedzená a akoby zadržaná, začala opäť pretekať do Jej nepoškvrneného Tela. A toto pretekanie bolo také neobyčajné vo svojich účinkoch, že ním bola prenesená zo zármutku do radosti, z bolesti do rozkoše, zo žiaľu do nevýslovného blaha a pokoja. Stalo sa, že práve v tej chvíli, tak ako predošlého dňa ráno, prišiel Ju navštíviť a v Jej horkej opustenosti potešiť svätý Ján a tak Ju neočakávane zastihol v žiare slávy, hoci predtým v Jej skľučujúcom zármutku Ju sotva mohol poznať. Teraz Ju apoštol pozoroval s údivom a s najhlbšou úctou a usúdil z toho, že Pán vstal z mŕtvych, keď Jeho požehnaná Matka bola taká úplne zmenená radosťou.

759. V tejto novej radosti a pod božským vplyvom svojho nadprirodzeného videnia začala sa pripravovať na návštevu Pána, ktorá bola už blízko. Keď vzbudzovala úkony chvály, spievala piesne a modlila sa, odrazu pocítila v sebe novú neobyčajnú radosť a blaženosť, ktorá ďaleko presahovala prvú radosť, ktorá obdivuhodným spôsobom odpovedala veľkosti zármutku a utrpenia, ktoré prežívala pri umučení, a táto nová milosť bola iná a oveľa vyššia než radosti, ktoré prirodzene

pretekali z Jej duše do tela. Okrem toho pozorovala v sebe ešte tretie a celkom odlišnejšie účinky, obsahujúce nové božské dary. Najmä cítila, že do Jej bytosti plynie nebeské svetlo, oznamujúce príchod blaženého nazerania, ktoré tu nebudem vysvetľovať, pretože je to vysvetlené v prvom zväzku (viď č.620). Tu iba dodávam, že Kráľovná neba pri tejto príležitosti obdržala toto božské pôsobenie oveľa hojnejšie a vo vyššom stupni, pretože teraz predchádzalo Kristovo umučenie, pri ktorom získala zásluhy tohoto umučenia. Preto útechy, ktoré dostávala z rúk svojho božského Syna, rovnali sa množstvu Jej bolestí.

760. Keď tak blahoslavená Matka bola pripravená, zjavil sa Jej zmŕtvychvstalý a oslávený Kristus, náš Spasiteľ, v spoločnosti všetkých svätých patriarchov. Vždy pokorná Kráľovná padla na svoju tvár a klaňala sa svojmu božskému Synovi, Pán Ju však pozdvihol a privinul k sebe. V tomto objatí, ktoré bolo oveľa užšie, než dotyk človečenstva a rán Spasiteľových, o ktoré sa neskôr pokúsila Magdaléna, dostala panenská Matka zvláštne dary a milosti, ktoré mohli byť udelené iba Jej, od hriechu ochránenej. Hoci toto nebola tá najväčšia milosť, ktorú pri tejto príležitosti obdržala, predsa by ju nemohla prijať bez toho, aby pritom Jej zmysly nezastavili svoju činnosť, keby Ju predtým neboli posilnili anjeli a sám Pán. Táto milosť pozostávala v tom, že oslávené Telo Syna spojilo sa tak úzko s Jeho najčistejšou Matkou, že preniklo do Jej Tela a Ona do Jeho, ako napríklad kryštáľová guľa prijíma do seba slnečné svetlo a je preniknutá leskom a krásou jeho svetla. A rovnakým spôsobom vošlo telo najsvätejšej Márie v tomto nebeskom objatí do tela Jej božského Syna. Bolo to ako nejaká brána, ktorou vošla k vnútornému poznaniu slávy najsvätejšej duše a tela svojho Pána. V dôsledku tejto milosti, ktorá tvorila vyššie a vyššie stupne nevýslovných darov, povzniesol sa duch panenskej Matky k poznaniu najskrytejších svätých tajomstiev. Počula v tej chvíli hlas, ktorý Jej povedal: "Moja milovaná, postúp vyššie!" (Lk 14, 10). Mocou týchto slov bola úplne zmenená a videla božstvo jasne a bez zatienenia, v čom našla úplný, hoci iba dočasný odpočinok a odmenu za všetky svoje bolesti a námahy. Tu sa patrí jedine mlčať, pretože rozum a jazyk sú úplne neschopné pochopiť alebo vysloviť, čo blahoslavená Panna Mária prežívala v tomto blaženom videní, ktoré prevyšovalo všetky ostatné, ktoré do tej doby dostala. Oslávme tento deň v obdivovaní a chvále, s blahoprianím a s láskyplnými a pokornými vďakami za to, čo nám vtedy vyprosila a za Jej povýšenie a blaženosť.

761. Niekoľko hodín nebeská Kňažná požívala podstatu Božstva so svojím božským Synom, podieľajúc sa teraz na Jeho víťazstve, ako sa podieľala na mukách. Potom ako po stupňoch zostupovala z tohoto videnia a keď sa skončilo, zistila, že sa skláňa na pravé rameno najsvätejšieho človečenstva svojho Syna a je občerstvovaná pravicou Jeho Božstva (Veľp. 2, 6). Zhovárala sa sladko so svojím Synom o tajomstvách Jeho umučenia a o Jeho sláve. V tomto rozhovore bola opäť napájaná vínom lásky k Bohu a blížnemu, ktorú teraz požívala z pôvodného zdroja. Všetko, čo púhy človek môže prijať, bolo pri tejto príležitosti blahoslavenej Márii udelené, lebo podľa nášho pojmu o takých veciach, božská Spravodlivosť si priala nahradiť Jej tie urážky (ako to musím nazvať, pretože nemôžem nájsť vhodnejšie slovo), ktoré tvor taký nepoškvrnený a čistý musel znášať pri zármutku a bolestiach umučenia. Lebo, ako som sa mnohokrát zmienila, Mária trpela tie isté bolesti ako Jej Syn a preto teraz v tomto tajomstve bola zaplavená primeranou radosťou a blaženosťou.

762. Keď nebeská Pani bola ešte v povýšenom stave, obrátila sa k svätým patriarchom a k všetkým spravodlivým, poznávala ich a prihovárala sa ku každému zvlášť, chváliac Všemohúceho za Jeho milosrdenstvo ku každému z nich. Zvláštnu útechu Jej spôsobilo, keď hovorila so svojimi rodičmi, so svätým Joachimom a Annou, so svojím snúbencom svätým Jozefom a so svätým Jánom Krstiteľom, s ktorými sa dlhšie zhovárala než s patriarchami, prorokmi a prarodičmi Adamom a Evou. Všetci sa hlboko poklonili nebeskej Panej, uznávajúc Ju za Matku Vykupiteľa sveta a za príčinu svojich radostí a za pomocníčku pri ich vykúpení. Božská Múdrosť ich pohla, aby Ju tak uctili. Avšak Kráľovná všetkých cností a Majsterka pokory padla na tvár a vzdávala úctu svätým, aká každému patrila. Pán to dovolil, pretože svätí, hoci v milosti nižší, boli vyšší stavom blaženosti, obdarení nepominuteľnou večnou slávou, kdežto Matka Milosti bola doteraz pútničkou vo smrteľnom živote a neprešla ešte do stavu požívania večnej blaženosti. Spasiteľ Ježiš Kristus ostal pri svojej Matke v dobe, keď sa rozprávala so svätými otcami. Najblahoslavenejšia Mária vyzvala všetkých prítomných anjelov a svätých, aby chválili Víťaza nad smrťou, hriechom a peklom. Potom

všetci spievali nové piesne, žalmy a hymny chvály a velebenia, kým neprišla hodina, v ktorej vzkriesený Spasiteľ sa mal zjaviť na iných miestach, ako budem hovoriť v nasledujúcej kapitole.

Poučenie, ktoré mi dala veľká Pani, presvätá Mária.

763. Dcéra moja, raduj sa z toho, že nemôžeš podľa svojho priania popísať slovami to, čo si vnútornými schopnosťami pochopila o vysokých tajomstvách spomenutých v tom, čo si napísala. Uznať sa za prekonaného takými vysokými tajomstvami ako sú tieto, musí byť tvorom považované za víťazstvo, ktoré rozmnožuje slávu Božiu. Ja som nestratila bolesti svojho Syna a pretože som nestratila život, vytrpela som mysticky smrteľné úzkosti; preto som tiež v sebe pociťovala toto podivuhodné mystické vzkriesenie k najvyššiemu stavu milosti a činnosti. Súcnosť Božia je nekonečná a hoci tvor sa na nej môže v takej vysokej miere podieľať, predsa ešte ostáva veľa k porozumeniu, láske a k požívaniu. Aby si teraz s pomocou svojho rozumu mohla niečo načrtnúť zo slávy Krista, môjho Syna, z mojej a svätých, chcem ti dať niektoré pravidlá, podľa ktorých budeš môcť prejsť z uvažovania o daroch osláveného tela k darom duše. Už vieš, že dary duše sú nazeranie, poznávanie a požívanie, kdežto dary tela, ako si sa už zmienila, sú jasnosť, bezcitovosť, prenikavosť a rýchlosť.

764. Každý z týchto darov sa primerane zväčšuje u každého, kto s milosťou posväcujúcou koná hoci aj najmenší skutok, ako odstránenie slamky alebo podanie hrnčeka vody z lásky k Bohu (Mt 10, 42). Za každý najnepatrnejší skutok získa človek rozmnoženie týchto darov: Zvýšená jasnosť prevyšujúca mnohokrát jasnosť slnka bude pridaná k jeho stavu blaženosti, zvýši sa bezcitovosť, ktorou sa človek vzdiali od ľudskej a pozemskej porušenosti ďalej než by stvorené úsilie vedelo docieliť všetkou svojou snahou a silou, aby uniklo nejakej chorobe a zmenám, zvýši sa jemnosť, ktorou prechádza cez všetko, čo by sa mu mohlo postaviť do cesty a dostáva novú moc prenikavosti, zvýši sa rýchlosť, ktorá ďaleko prevyšuje rýchlosť vtákov, vetra a všetkých iných tvorov, ako je oheň a živly smerujúce k svojmu stredu. Podľa tohoto rozmnoženia darov tela získaných dobrými skutkami môžeš posúdiť aj rozmnoženie darov duše, pretože dary tela pochádzajú z darov duše a sú im úmerné. V blaženom nazeraní každá zásluha zaisťuje väčšiu jasnosť a poznanie božských vlastností a dokonalostí, než akú dosiahli všetci učitelia a osvietení členovia Cirkvi. Taktiež dar dosahovania alebo privlastňovania si božského Predmetu sa rozmnožuje, lebo istota, že má najvyššie Dobro, ktoré nikdy nestratí, je prameňom pokoja a odpočinku oveľa vzácnejšieho, než keby duša mala všetko, čo je vzácne a drahé, žiaduce a hodné dosiahnutia vo všetkom tvorstve, aj keby to mala všetko naraz. Požívanie, čo je tretím darom duše, pre lásku, s ktorou človek vykonáva aj najmenšie skutky, natoľko zvyšuje stupne účinnej lásky, že najväčšia láska ľudí na zemi nikdy sa jej nevyrovná, a k rozkoši, ktorá z nej pochádza, sa nikdy nemôžu prirovnať ani všetky rozkoše tohto pozemského života.

765. Preto, dcéra moja, pozdvihni teraz svoje myšlienky a uváž, keď za malé skutky pre Boha vykonané je taká obdivuhodná odmena, aký bude údel svätých, ktorí sú známi v Cirkvi Kristovej, ktorí z lásky k Bohu konali veľké a hrdinské skutky, znášali také kruté týranie a mučenie. A keď také veci sa stávajú obyčajným ľuďom, ktorí sú podrobení chybám a nedokonalostiam, ktoré prekážajú zásluhám, predstav si ako len môžeš, povýšenie môjho božského Syna. Potom pocítiš, aké obmedzené sú ľudské schopnosti, najmä v pozemskom živote, aby náležíte pochopili toto tajomstvo a urobili si náležitý pojem o takej veľkosti. Najsvätejšia duša môjho Pána bola podstatne spojená s Božstvom a v dôsledku tohoto podstatného spojenia oceán Jeho Božstva nutne sa zdeloval Jeho božskej a ľudskej Osobe, ktorá sa podieľala nevýslovným spôsobom na samej podstate Božej. Hoci Jeho oslava sa nezakladala na zásluhách, pretože ju obdržal už v dôsledku podstatného spojenia už hneď v prvom okamihu, keď sa počal v mojom živote, predsa skutky tridsiatich troch rokov Jeho života, Jeho narodenie v chudobe, život práce, vľúdnosť a láska ako pútnika, konanie všetkých cností, vykúpenie ľudského pokolenia, založenie Cirkvi a hlásanie náuk viery, to všetko vyžadovalo, aby sláva Jeho tela sa merala podľa slávy Jeho duše. Preto jej veľkosť je nevýslovná a nezmerateľná a bude ju možné uzrieť iba v živote večnom. V spojení s vynikajúcim povýšením môjho božského Syna, pravica Všemohúceho aj vo mne vytvorila účinky primerané obyčajnému tvorovi, v ktorých som zabudla na všetky súženia a bolesti umučenia. Taký údel dostali aj otcovia v

predpeklí, aj ostatní svätí, keď obdržali svoju odmenu. Ja som zabudla na horkosti a námahy, ktoré som zažila, pretože veľká radosť zapudila všetku bolesť, hoci som nikdy nepustila z mysle, čo môj Syn vytrpel pre ľudské pokolenie.

Kapitola 27.

O niektorých zjaveniach nášho Spasiteľa Máriám a apoštolom, múdrosť Kráľovnej neba, keď počúvala ich správy o tých zjaveniach.

766. Keď zmŕtvychvstalý a oslávený Pán Ježiš navštívil a naplnil slávou svoju najblahoslavenejšiu Matku, rozhodol sa, že ako milujúci Otec a Pastier, zhromaždí malé stádo svojich oviec, ktoré potupa Jeho umučenia rozrušila a rozptýlila. Svätí patriarchovia a všetci, ktorých Pán vyslobodil z predpeklia, stále Ho sprevádzali, hoci pri Jeho zjaveniach ostávali neviditeľní; iba naša veľká Kráľovná dostala výsadu, že ich videla, poznala a hovorievala so všetkými v dobe medzi zmŕtvychvstaním a nanebovstúpením svojho božského Syna. Kedykoľvek sa Pán neukázal iným, ostával so svojou milovanou Matkou vo večeradle, ktoré cez celú dobu tých štyridsiatich dní neopustila. Tam sa tešila z prítomnosti Vykupiteľa sveta, so zborom prorokov a zástupmi svätých, ktorí sprevádzali svojho Kráľa a Kráľovnú. Aby sa o zmŕtvychvstaní Pána dozvedeli apoštoli, začal sa ukazovať najprv ženám, a to nie kvôli ich slabosti, ale preto, že boli pevnejšie vo viere a v nádeji na Jeho zmŕtvychvstanie. To je pravá príčina, prečo dostali vyznamenanie, aby prvé uzreli vzkrieseného Ježiša.

767. Svätý evanjelista Marek sa zvlášť zmieňuje, že Mária Magdaléna a Mária Jozefova sa dívali, kde bolo položené telo Ježišovo (Mk 15, 47). Potom, keď v sobotu večer s inými svätými ženami opustili večeradlo, išli do mesta a nakúpili ďalšie voňavé masti a korenie, aby sa zavčas ráno po sobote vrátili ku hrobu a ešte raz uctili sväté Telo návštevou a pomazaním. V nedeľu ráno, nevediac o tom, že hrob bol zapečatený a z nariadenia Pilátovho bola k nemu postavená stráž (Mt 27, 65), vstali ešte pred svitaním, aby uskutočnili svoj zbožný úmysel. Po ceste mysleli iba na obtiaž s odvalením veľkého kameňa od hrobových dvier, na ktorý si až teraz spomenuli. Ale ich láska urobila ľahkou aj túto prekážku, hoci nevedeli, ako ho odvalia. Keď vyšli z večeradla, bola ešte tma, tie tri hodiny temnoty pri smrti Pána boli vynahradené včasnejším východom slnka. Tento zázrak vysvetľuje rôznosť výrokov svätého Marka a svätého Jána; svätý Marek hovorí, že Márie prišli k hrobu, keď už slnko vyšlo, kdežto svätý Ján hovorí, že bola ešte tma (Mk 16, 2; Ján 20, 1). Obidvaja hovoria pravdu, že vyšli zavčasu, ešte pred svitaním, i že už slnko svojím zrýchleným letom náhle vyšlo práve, keď ženy prišli k hrobu, hoci sa na svojej krátkej ceste nikde nezdržali. Hrob tvorila klenutá hrobka ako jaskyňa, ktorej vchod bol uzavretý veľkou kamennou doskou. Vnútri, trochu stranou a vyvýšená od zeme, bola vyhĺbená kamenná doska, na ktorej odpočívalo telo Spasiteľa.

768. Krátko pred tým, než si Márie spomenuli a hovorili o ťažkosti spojenej s odvalením kameňa, nastalo silné, podivné zemetrasenie; v tú istú dobu anjel Pána otvoril hrob a odvalil na stranu kameň, ktorý bol na dverách hrobových a bránil voľnému vstupu (Mt 28, 2). Pri hluku, ktorý bol tým spôsobený a pri zemetrasení, strážcovia hrobu poľakaní a zdesení strachom padli na zem a ostali nehybne ležať, hoci Pána nevideli, pretože Jeho telo nebolo už v hrobe, keďže Pán vstal a vyšiel z hrobu prv, než anjel odvalil kameň. Márie, hoci sa trochu báli, dodali si odvahy a posilnené Bohom pristúpili k hrobke a vošli do nej. Pri vchode videli na odvalenom kameni sedieť skvejúceho sa anjela v snehobielom rúchu, ktorý im povedal: "Nebojte sa! Hľadáte Ježiša Nazaretského, ukrižovaného? Ten vstal, niet Ho tu! Hľa, tu je miesto, kam Ho položili." (Mk 16, 5-6). Sväté ženy vošli a keď uzreli hrob prázdny, zarmútili sa, lebo neprítomnosť Pána na ne pôsobila viac než slová anjela. Uzreli dvoch iných anjelov, každý stál pri jednom konci kamennej dosky, ktorí im povedali: "Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi? Spomeňte si, ako vám hovoril, keď bol ešte v Galileji, že na tretí deň musí vstať z mŕtvych." (Lk 24, 5-7). "Ale choďte a povedzte Jeho učeníkom i Petrovi, že vás predchádza do Galileje, tam Ho uvidíte." (Mk 16, 7).

769. Keď ich anjel takto upamätal, Márie si spomenuli, čo ich božský Majster povedal. Uistené o Jeho vzkriesení, náhlili sa od hrobu a zvestovali všetko jedenástim apoštolom a všetkým ostatným nasledovníkom Pána. Avšak mnohí z nich boli vo viere tak otrasení, že zabudli na slová svojho Majstra a Vykupiteľa, preto považovali slová svätých žien za bláznovstvo (Lk 24, 11). Medzitým, keď sväté ženy plné rozochvenia a radosti rozprávali čo videli, strážcovia pri hrobe sa prebrali zo svojho strnutia a vstali. Keď videli hrob otvorený a bez svätého Tela, utiekli, aby to oznámili kniežatám kňazským (Mt 28, 11). Títo nad tým veľmi užasli a hneď sa zhromaždili so staršími na poradu, aby sa dohodli, čo by mali urobiť, aby zatienili ten zázrak, ktorý bol taký zjavný, že nemohol ostať utajený. Uzniesli sa, že ponúknu vojakom veľa peňazí a prinútia ich, aby hovorili, že zatiaľ, kým oni spali, prišli Jeho učeníci a ukradli Jeho telo z hrobu. Kňazi uistili strážcov, že ich budú chrániť a rozširovali potom onú lož medzi Židmi. Mnohí boli takí pochabí, že to uverili a sú niektorí ešte aj za našich čias, že to veria a dávajú prednosť výpovedi svedkov, ktorí hovorili, že spali v tej dobe, o ktorej svedčili.

770. Napriek tomu, že apoštoli a učeníci považovali zvesť Márií za pochabú reč, predsa svätý Peter a Ján, chcejúc sa na vlastné oči presvedčiť, opustili večeradlo a bežali k hrobu a ženy sa náhlili za nimi (Jn 20, 3). Svätý Ján pribehol k hrobu prvý a bez toho, aby vošiel, videl prestieradlá ležať na boku. Počkal na príchod svätého Petra, ktorý vošiel do hrobu prvý. Obidvaja videli, že sväté Telo nie je v hrobe. Svätý Ján bol potom utvrdený v tom, čo začal veriť, keď videl veľkú zmenu na Kráľovnej neba, ako som rozprávala v predchádzajúcej kapitole a hneď potom túto vieru vyznal. Obidvaja apoštoli sa vrátili, aby podali správu o zázraku, ktorý videli v hrobe. Márie však ostali opodiaľ hrobu a s údivom hovorili o tejto udalosti. Mária Magdaléna vo veľkom vzrušení a v slzách vošla znovu do hrobu, aby ho prehľadala. Hoci apoštoli nevideli anjelov, ona ich videla a pýtali sa jej: "Žena, prečo plačeš?" Ona odpovedala: "Pretože vzali môjho Pána a neviem, kam Ho položili." (Jn 20, 13). Po tých slovách vyšla z hrobu a keď od neho poodišla, stretla Pána. Ona Ho však nepoznala, ale sa domnievala, že je to záhradník. A Pán sa jej spýtal: "Žena, prečo plačeš? Koho hľadáš?" (Jn 20, 15). Magdaléna nevediac, že je to Pán a domnievajúc sa, že je to záhradník, Mu povedala: "Pane, ak si Ho vzal ty, povedz mi, kam si Ho položil a ja si Ho odnesiem." Láskavý Majster potom povedal: "Mária!" a vyslovujúc jej meno dal sa jej poznať podľa hlasu.

771. Akonáhle Magdaléna poznala Ježiša, vzbĺkla radostnou láskou a povedala: "Raboni, Majstre môj!" Vrhla sa k Jeho nohám, chcela ich objať a pobozkať, ako to predtým robievala, ale Pán jej v tom zabránil a povedal jej: "Nedotýkaj sa Ma, lebo som ešte nevystúpil k svojmu Otcovi, od ktorého som prišiel, ale vráť sa a povedz mojim bratom, apoštolom, že idem k Otcovi svojmu a Otcovi ich." Magdaléna išla plná radosti a útechy. Čoskoro stretla iné Márie a oni sotva vypočuli, čo sa jej prihodilo, ako videla Ježiša zmŕtvychvstalého, a keď ešte stáli pohromade a rozprávali sa s údivom a so slzami radosti, ukázal sa im Pán a povedal: "Pozdravujem vás!" A ako hovorí svätý Matúš, všetci Ho poznali, pristúpili, objali Jeho nohy a poklonili sa Mu. Pán im opäť prikázal, aby išli k apoštolom a povedali im, že Ho videli a nech odídu do Galileje, že tam Ho uvidia zmŕtvychvstalého (Mt 28, 10). Ježiš potom zmizol a sväté ženy sa náhlili do večeradla a povedali apoštolom všetko, čo sa im prihodilo; ale apoštoli stále tomu nechceli veriť (Lk 24, 11). Ženy potom išli ku Kráľovnej neba a povedali Jej o tých udalostiach. Hoci z duševného videnia Mária vedela o všetkom, čo sa prihodilo, predsa však počúvala ich rozprávanie s neobyčajnou láskavosťou a múdrosťou; použila to, čo Jej povedali, aby ich utvrdila vo viere v tajomstvo o zmŕtvychvstaní a uviedla im výroky Písma svätého, ktoré sa Ho týkali. Ale nepovedala im všetko, čo sa stalo, hoci bola učiteľkou tých verných a zbožných učeníčiek, ako Pán bol Učiteľom apoštolov vo veciach viery.

772. Evanjelisti neuvádzajú, kedy sa Pán ukázal svätému Petrovi, hoci svätý Lukáš hovorí, že sa mu ukázal (Lk 24, 34); ale ukázal sa mu neskoršie, než svätým ženám. Ako hlave Cirkvi zjavil sa Petrovi v súkromí a skôr, než sa zjavil všetkým, keď boli pospolu, alebo ktorémukoľvek z nich. To sa stalo ešte v ten istý deň, čoskoro potom, keď mu sväté ženy zvestovali, že sa im Pán zjavil. Čoskoro na to ukázal sa Pán dvom učeníkom idúcim do Emauz, čo podrobne popisuje svätý Lukáš (24, 13-35). Toto mestečko bolo od Jeruzalema 60 honov ďaleko, približne deväť míl, čiže tri hodiny cesty. Jeden z nich sa menoval Kleofáš a druhý bol sám svätý Lukáš. Stalo sa to takto: Dvaja

učeníci opustili Jeruzalem potom, keď počuli správy, ktoré hovorili Židia. Cestou sa rozprávali o udalostiach týkajúcich sa umučenia Pána, o svätosti svojho Majstra a o ukrutnosti Židov. Divili sa tomu, že Všemohúci dopustil, aby človek taký svätý a nevinný trpel také bezprávia a muky. Jeden z nich hovoril: "Či videl niekedy niekto takú miernosť a láskavosť?" A druhý dodal: "Kto kedy videl alebo počul o takej trpezlivosti, aby niekto ostal pri takých mukách taký trpezlivý, aby si ani slovom neposťažoval, alebo neprejavil ani najmenší znak nespokojnosti vonkajším chovaním? Jeho učenie bolo sväté, Jeho život bezúhonný, Jeho slová boli slová života večného, Jeho skutky boli pre dobro všetkých. Čo len tí kňazi mohli na Ňom vidieť, že voči Nemu mali takú nenávisť?" Druhý povedal: "Bol naozaj v každom ohľade obdivuhodný a nik nemôže odmietnuť, že bol veľkým prorokom; urobil veľa zázrakov, slepým dal zrak, chorým zdravie, mŕtvym život a všetkým preukazoval obdivuhodné dobrodenia. Ale povedal, že na tretí deň po svojej smrti vstane z mŕtvych, čo je dnes, a to sme ešte nevideli splnené." Druhý povedal: "Predpovedal tiež, že bude ukrižovaný a to sa doslova splnilo (Mt 20, 19).

773. Pri takom a podobnom rozhovore sa im ukázal Pán v šate pútnika a akoby sa s nimi náhodou stretol ako pocestný, idúci rovnakým smerom ako oni. Pozdravil ich a povedal im: "O čom ste to hovorili, lebo sa mi zdá, že ste smutní?" Kleofáš odpovedal: "Ty si jediný cudzinec v Jeruzaleme, ktorý nevieš o tých veciach, ktoré sa tam v týchto dňoch stali?" Pán povedal: "Ktoré?" Na čo učeník odpovedal: "Či nevieš, čo kniežatá a kňazi urobili Ježišovi Nazaretskému, ktorý bol Muž svätý a mocný v slovách aj v skutkoch, ako Ho odsúdili a ukrižovali? My sme však dúfali, že On vykúpi národ Izraelský svojím zmŕtvychvstaním a dnes je už tretí deň a nevieme, čo sa prihodilo. A niektoré z našich žien nás podesili, lebo boli ráno pri hrobe a Jeho telo nenašli. Tvrdili, že videli nejakých anjelov, ktorí im povedali, že Ježiš vstal z mŕtvych. I odišli niektorí z našich ku hrobu a zistili, že je to tak, ako ženy povedali. My ideme do Emauzov, aby sme vyčkali, ako sa veci vyvinú." Pán im nato odvetil: "Vy nechápaví a ťarbaví srdcom uveriť všetko, čo hovorili proroci, pretože nemôžete pochopiť, že Kristus musel trpieť všetky tie bolesti a takú hroznú smrť, a tak vojsť do svojej slávy!"

774. A rozvíjajúc tieto tajomstvá vysvetlil im božský Majster svoj život a smrť, ktorú musel podstúpiť pre vykúpenie ľudského pokolenia; vyložil im rôzne časti Písma svätého: o baránkovi, ktorého Mojžiš nariadil zabiť, jeho krvou poznačiť vchody do domov a baránka zjesť (II.Mojž. 12, 7); o smrti najvyššieho kňaza Arona (IV Mojž 20, 23); o smrti Samsona pre lásku ku svojej snúbenici Dalile (Sudc. 16, 30), mnohé Dávidove žalmy poukazujúce na bezbožnícku radu, na ukrižovanie, na rozdelenie rúcha (Ž 10, 15, 17, 19, 21), o tom, že Jeho telo neuzrie porušenie; o tom, čo sa hovorí v Knihe múdrosti (2, 20) a ešte jasnejšie u Izaiáša (53, 2) a Jeremiáša (11, 19) ohľadne Jeho umučenia, najmä, že bude ako malomocný a Muž bolestí, že bude vedený na zabitie ako baránok a neotvorí svoje ústa; a u Zachariaša, ktorý Ho videl pobodaného mnohými ranami; a mnoho ďalších výrokov z Písma svätého, ktoré jasne ukazujú na tajomstvo Jeho svätého života a smrti. Vrúcnosť týchto dôvodov obidvoch učeníkov pomaly roznecovala láskou a osvecovala vierou, ktorá u nich potemnela. A keď prišli už k Emauzom, božský Majster im povedal, že On pôjde ďalej; oni Ho však horlivo prosili, aby ostal u nich, že sa už zvečerieva a nastáva večer. Pán im vyhovel a na ich pozvanie zasadol s nimi k večeri podľa židovského spôsobu. Pán vzal chlieb, ako obyčajne robieval, požehnal ho, lámal a podával im a s ním zároveň im dal istotu, že On je ich Vykupiteľ a majster.

775. Poznali Ho, pretože otvoril oči ich duší. V tom okamihu však zmizol pred ich telesným zrakom a viac Ho nevideli, ale ostali stáť plní údivu a radosti, zhovárali sa spolu, ako horeli láskou, keď k nim po ceste hovoril a vykladal Písma. Bez meškania sa vrátili do Jeruzalema (Lk 24, 33), hoci už bola noc. Vošli do domu, v ktorom sa pre strach pred Židmi skrývali apoštoli a našli ich ako rokujú o správach o vzkriesení Spasiteľa a ako sa už zjavil Petrovi. K tomu teraz títo dvaja učeníci dodali všetko, čo sa im stalo na ceste do Emauzov a ako poznali Spasiteľa pri lámaní chleba v Emauzoch. V tomto zhromaždení bol aj svätý Tomáš, ktorý - hoci počul dôkazy a svedectvo svätého Petra, ktorý tvrdil, že videl zmŕtvychvstalého Majstra, - nechcel uveriť týmto trom učeníkom ani ženám, ale ostal pri svojich pochybnostiach a nevere . Potom v dôsledku svojej nevery opustil rýchle ich spoločnosť. Krátko po jeho odchode, a keď boli dvere zamknuté, vošiel

Pán a ukázal sa zhromaždeným. Zastal medzi nimi a pozdravil ich slovami: "Pokoj vám! Ja som to, nebojte sa!" (Lk 24, 36).

776. Pri tomto neočakávanom zjavení sa apoštoli báli a domnievali sa, že vidia ducha alebo nejaký prelud. Preto Pán dodal: "Prečo sa ľakáte a prečo vám srdcia naplňujú také myšlienky? Pozrite na moje ruky a nohy, že som to ja. Dotknite sa ma a presvedčte sa! Veď duch nemá mäso a kosti - a vidíte, že ja mám." (Lk 24, 38, 39). Apoštoli boli takí vzrušení a zmätení, že hoci Ho videli a dotýkali sa Jeho zranených rúk, nemohli uveriť, že skutočne je to Ten, s ktorým hovorili a ktorého s a dotýkali. Láskavý Majster, aby ich ešte lepšie presvedčil, povedal im: "Dajte mi jesť, ak niečo máte." Oni Mu radostne podali kus pečenej ryby a plást medu. Keď si pred nimi zajedol, zbytok rozdelil prítomným a povedal: "Či neviete, že všetko, čo sa mi stalo, bolo napísané Mojžišom a prorokmi v žalmoch a Písme svätom a že všetko sa muselo na mne splniť, ako to bolo predpovedané?" Pri týchto slovách im otvoril myseľ a hneď Ho poznali a pochopili výroky písma, ktoré sa týkali Jeho umučenia, smrti a zmŕtvychvstania na tretí deň. Keď ich poučil, povedal im opäť: "Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás, aby ste učili svet poznávať pravdu, Boha a život večný, kázali pokánie za hriechy a ich odpustenie v Mojom mene." Po týchto slovách dýchol na nich a povedal im: "Prijmite Ducha svätého, aby tie hriechy, ktoré odpustíte, boli odpustené, a tie ktoré neodpustíte, ostali neodpustené. Kážte všetkým národom, počnúc od Jeruzalema." Keď tak Pán apoštolov potešil a utvrdil vo viere a dal im aj všetkým kňazom moc odpúšťať hriechy, zmizol z ich stredu.

777. Toto všetko sa stalo za neprítomnosti Tomáša; ale riadením Pána Tomáš sa čoskoro potom vrátil do zhromaždenia a apoštoli mu rozprávali, čo sa stalo počas jeho neprítomnosti. Avšak napriek tomu, že ich našiel takých zmenených a v radostnom nadšení, ostal neveriaci a zatvrdilý a trval na svojej mienke, že neuverí to, čo všetci tvrdili, pokým Ho svojimi vlastnými očami neuvidí a nedotkne sa Ho svojimi rukami, nevloží svoj prst na miesto klincov a nevloží svoju ruku do Jeho boku (Jn 20, 25). V tejto zatvrdilej nevere zotrval osem dní, keď opäť prišiel Spasiteľ cez zatvorené dvere a postavil sa uprostred apoštolov, medzi ktorými bol aj Tomáš. Pozdravil ich ako obyčajne slovami: "Pokoj vám!" Potom vyvolal Tomáša, láskavé ho pokarhal a povedal mu: "Poď, Tomáš, a dotkni sa svojou rukou rán mojich rúk a rany môjho boku a nebuď neveriaci, ale veriaci," Tomáš sa dotkol svätých rán a bol vnútri osvietený, uveril a uznal svoju chybu. Padol tvárou na zem a povedal: "Pán môj a Boh môj!" Na to mu Pán povedal: "Pretože si videl, uveril si; blahoslavení, ktorí ma nevideli a uverili vo mňa." Potom Pán zmizol, zanechajúc apoštolov i Tomáša plných svetla a radosti. Ihneď vyhľadali najsvätejšiu Máriu, aby Jej povedali, čo sa stalo, tak ako to urobili po prvom zjavení Pána.

778. Apoštoli vtedy ešte nemohli pochopiť veľkú múdrosť Kráľovnej neba a zeme a tým menej porozumeli Jej vedomosti, aké mala o všetkom, čo sa im prihodilo a o všetkých skutkoch Jej božského Syna; preto počúvala s najväčšou múdrosťou a láskavou nežnosťou Matky a Kráľovnej. Po prvom zjavení niektorí z apoštolov Jej povedali o zatvrdilosti Tomáša, že nechce veriť ich jednohlasnému svedectvu o zmŕtvychvstaní Majstra. V tých ôsmych dňoch, keď Tomáš trval vo svojej nevere, roztrpčenosť niektorých apoštolov voči nemu značne vzrástla. Išli k nebeskej Panej a žalovali na Tomáša, že je hlavatý a zatvrdilý hriešnik a človek svetlu neprístupný. Láskavá Kňažná ich vľúdne vypočula, a keď videla vzrastajúci hnev apoštolov, ktorí vtedy boli ešte nedokonalí, prehovorila s tými, ktorí boli najviac rozhorčení a upokojila ich dôvodmi, že súdy Pána sú hlboko ukryté, a že nevera Tomášova môže byť náhodou na veľký prospech pre iných a na oslavu Božiu; že majú počkať a nerozčuľovať sa tak rýchlo. Nebeská Matka vysielala za Tomáša vrúcne modlitby a prosby a pre tieto Pán uskoril vyliečenie neveriaceho apoštola. Keď potom uveril a všetci prišli s tou radostnou správou k Márii, svojej Majsterke a Panej, utvrdila ich vo viere a zároveň ich pokarhala a napomenula. Povedala im, aby poďakovali Najvyššiemu za toto požehnanie, aby boli stáli v odopieraní pokušeniam, pretože všetci podliehajú nebezpečenstvu pádu. Pridala ešte mnohé iné láskavé slová napomenutia, poučenia a výstrahy, čím ich pripravovala na to, čo ešte bude treba vykonať pri zakladaní novej Cirkvi.

779. Ako nám svätý evanjelista Ján zdeľuje, Pán sa po svojom zmŕtvychvstaní mnohokrát zjavil a konal rôzne veci, ale v Písme svätom je uvedené iba toľko, koľko stačilo na dokázanie, že

Kristus skutočne vstal zmŕtvych. Ten istý evanjelista popisuje tiež zjavenie Pána pri jazere Tiberiadskom svätému Petrovi, Tomášovi a Nathanaelovi, synom Zebedeovým a dvom iným učeníkom, ktoré myslím by nebolo radno vynechať v tejto kapitole, pretože je také mystické. Zjavenie sa stalo takto: Apoštoli po vyššie uvedených udalostiach v Jeruzaleme odobrali sa do Galileje, lebo Pán sám ich vyzval, aby tam išli a sľúbil, že Ho tam uzrú. Stalo sa, že keď boli na brehu onoho jazera, svätý Peter navrhol, aby išli loviť ryby, lebo to bolo jeho remeslo. Všetci sa k nemu pripojili a strávili celú noc rozostieraním sietí, ale nechytili ani jednu rybičku. Ráno sa im ukázal náš Spasiteľ Ježiš, stál na brehu bez toho, aby sa im dal poznať. Loď nebola ďaleko od brehu, takže Ho mohli ľahko počuť. Ježiš sa ich spýtal: "Máte niečo k jedlu?" Oni odpovedali: "Nemáme nič." Pán im povedal: "Vrhnite sieť na pravú stranu a niečo ulovíte." Poslúchli a ich sieť sa tak naplnila, že ju ani nemohli vytiahnuť na loď. V dôsledku tohoto zázraku svätý Ján poznal Krista Pána a pristúpil k Petrovi so slovami: "To je Pán, ktorý stojí na brehu a hovorí s nami. "Svätý Peter taktiež poznal Ježiša a ihneď, zachvátený svojou obyčajnou horlivosťou, prehodil si vrchné rúcho, ktoré predtým odložil, vrhol sa do mora a kráčal po vode k Pánovi života a ostatní ho loďou nasledovali.

780. Vyskočili na breh a zistili, že Pán pre nich už pripravil pokrm; uvideli žeravé uhlie a na ňom rybu a chlieb. Pán ich však požiadal, aby priniesli z tých rýb, ktoré ulovili. Svätý Peter potom vytiahol ulovené ryby a zistil, že ich bolo 153, a že ani s takým veľkým počtom sa sieť nepotrhala. Ježiš ich vyzval, aby si zajedli. Napriek tomu, že Pán bol k nim taký dôverný a láskavý, žiaden sa Ho neodvážil opýtať: Kto si ty? Lebo zázraky a vznešenosť Pána ich naplňovali veľkou úctou. Rozdelil medzi nich rybu a chlieb. Akonáhle si zajedli, obrátil sa k svätému Petrovi a povedal: "Šimon, syn Jána, miluješ ma viac než títo?" Svätý Peter odpovedal: "Ovšem, Pane, ty vieš, že Ťa milujem." Pán povedal: "Pas baránkov mojich!" A ihneď sa opäť opýtal" "Šimon, syn Jána, miluješ ma?" Svätý Peter opäť rovnako odpovedá: "Ovšem, Pane, Ty vieš, že Ťa milujem."! Pán zase opakoval: "Pas mojich baránkov!" Ježiš položil tú istú otázku ešte tretí raz" "Šimon, syn Jána, miluješ ma?" Pri tomto treťom opakovaní sa svätý Peter zarmútil a odpovedal: "Pane, Ty vieš všetko, Ty vieš, že Ťa milujem." Pán mu odvetil: "Pas moje ovce!" Týmito slovami Pán ustanovil Petra za jedinú hlavu svojej jedinej všeobecnej Cirkvi a udelil mu najvyššiu zastupiteľskú autoritu nad všetkými ľuďmi. Preto sa ho pýtal trikrát po jeho láske, akoby tá jediná ho mohla urobiť schopným najvyššej dôstojnosti a sama osebe by postačila a bola hodná, aby sa v nej cvičil.

781. Potom mu Pán naznačil povinnosti úradu, ktorý mu zveril a povedal mu: "Áno, áno, hovorím ti, keď zostarneš nebudeš sa sám opasovať, ako robievaš teraz, a nepôjdeš, kam by si chcel, lebo iný ťa opáše a povedie, kam ty nechceš." Svätý Peter porozumel, že Pán pre neho pripravil smrť kríža, v ktorej má napodobniť a nasledovať svojho Pána. A pretože svätého Jána Pán tak veľmi miloval, Peter bol dychtivý vedieť, čo sa s ním stane, preto sa spýtal Spasiteľa: " A čo urobíš s týmto, ktorý je Ti taký milý?" Ježiš mu povedal: "Čo ťa je do toho? Ak chcem, aby ostal, kým opäť neprídem na svet, to bude v mojich rukách. Ty poď za Mnou a nestaraj sa o to, čo sa teba netýka a čo si s ním prajem urobiť." V dôsledku týchto slov rozšírila sa medzi apoštolmi mienka, že svätý Ján nezomrie. Avšak evanjelista sám poznamenáva, že Kristus nepovedal určite, že nezomrie, ako je zrejmé z Jeho slov, ale chcel výslovne zatajiť svoju vôľu ohľadne smrti evanjelistu a ponechať si to tajomstvo pre seba. Blahoslavená Panna Mária svojím jasným nazeraním, o ktorom sa tu tak často zmieňujem, vedela úplne o všetkých týchto tajomstvách a zjaveniach Pána a ako klenotnica tajomstiev Jeho Cirkvi zachovávala a porovnávala ich vo svojom najmúdrejšom a najčistejšom srdci. Apoštoli, a najmä Jej nový syn Ján, hovorili Jej o všetkom, čo sa im prihodilo. Presvätá Pani ostala vo svojom ústraní celých štyridsať dní po zmŕtvychvstaní, kde požívala videnie na svojho božského Syna, anjelov a svätých. Oni zato spievali Pánovi hymny ospevujúce slávu a cnosti Pána, ktoré Ona zložila, a ktoré Jej anjeli takrečeno od úst brali.

Poučenie, ktoré mi udelila presvätá Kráľovná Mária.

782. Dcéra moja, poučenie, ktoré ti dám z tejto kapitoly, bude zároveň odpoveďou na Tvoje prianie dozvedieť sa, prečo sa môj božský Syn zjavil raz ako záhradník a inokedy ako cudzinec a prečo sa nedal vždy na prvý pohľad poznať. Vedz teda, moja najdrahšia, že sväté ženy a apoštoli,

hoci boli nasledovníkmi Kristovými a v tejto dobe vyznamenaní a dokonalí pri porovnaní s inými ľuďmi, boli predsa iba na nízkom stupni dokonalosti a svätosti a ďaleko ešte nepokročili v škole svojho Majstra. Boli slabí vo viere, aj v iných cnostiach, boli menej stáli a horliví, než by sa patrilo na ich povolanie a milosti, ktoré obdržali. Malé chyby v dušiach vyznamenaných a vyvolených k priateľstvu a k dôvernému obcovaniu s Bohom vážia na váhe Jeho najdokonalejšej Spravodlivosti viac, než niektoré veľké poklesky iných duší, ktoré neboli vyvolené k takým prednostiam. Preto, hoci apoštoli a sväté ženy boli priateľmi Spasiteľa, v dôsledku svojich chýb a slabostí, svojej vlažnej a nestálej lásky, neboli pripravení na bezprostredné účinky poznania prítomnosti svojho Majstra. Preto vo svojej otcovskej láske vzbudil v nich najprv patričnú spôsobilosť, tým že ich osvietil a roznietil slovami večného života prv, než sa im zjavil. Keď ich srdcia boli pripravené vierou a láskou, dal im poznať svoje božstvo a udelil im niečo zo svojej hojnosti spolu s inými obdivuhodnými darmi a milosťami, ktoré ich posilnili a povzniesli nad seba. Keď potom už požívali Jeho milosti a priazeň, zmizol im opäť, aby tým viac a tým vrúcnejšie túžili po sladkostiach Jeho prítomnosti a po obcovaní s Ním. To bolo tajomstvo, prečo sa zjavil v inej podobe Magdaléne, učeníkom idúcim do Emauzov, i apoštolom pri jazere. Podobne zvykne jednať aj s mnohými dušami, ktoré si volí, aby s nimi dôverne rozprával a obcoval.

783. Uvažovaním o tomto podivuhodnom jednaní božskej Prozreteľnosti budeš poučená i pokarhaná za tvoje pochybnosti a nedôveru, s ktorou si často prijímala božské požehnania a milosti od môjho Syna. Poznáš, že je načase, aby si už potlačovala svoje ustavičné obavy, aby si snáď neprešla od pochybovania k svojhlavosti a k ľahostajnosti srdca v ďakovaní. Ak budeš náležíte uvažovať, získaš tiež veľmi užitočné poučenie o tom, ako rýchle nekonečná láska Najvyššieho odpovedá tým, ktorí sú skrúšení a pokorní srdcom (Ž 33, 19) a aký je ochotný rýchle pomôcť tým, ktorí Ho hľadajú s láskou, ktorí rozjímajú a hovoria o Jeho umučení a smrti (Múdr 6, 13). Toto všetko vidíš dobre znázornené na svätom Petrovi, Márii Magdaléne a učeníkoch. Preto, moja najdrahšia, napodobňuj horlivosť Magdalény v hľadaní svojho Majstra, ktorá sa od toho nedala odvrátiť ani anjelmi, a nechcela s ostatnými opustiť hrob a uspokojiť sa, kým Ho nenašla takého plného nežnosti a láskavosti. Toto si zaslúžila tiež tým, že ma s vrúcnym a neochvejným srdcom sprevádzala po celú dobu pri umučení. Podobne jednali aj ostatné ženy, ktoré si tým zaslúžili, aby sa im pred mnohými inými dostalo radosti zo zmŕtvychvstania. Po nich svätý Peter svojou pokorou a ľútosťou, s akou oplakával zapretie svojho Majstra, zaslúžil si tú istú odmenu; Pán sa ihneď sklonil, aby ho potešil a poslal ženy, aby povedali najmä jemu o Jeho zmŕtvychvstaní a čoskoro potom ho navštívil, upevnil vo viere a naplnil radosťou a darmi milosti. Potom, prv než sa zjavil ostatným, ukázal sa dvom učeníkom, pretože - hoci pochybovali, so zármutkom sa zhovárali o Jeho smrti. Uisťujem ťa, dcéra moja, že žiaden zo skutkov, ktoré ľudia vykonajú s dobrým a úprimným srdcom, neostane bez rýchlej odmeny. Lebo ani oheň nespáli najsuchšiu kúdeľ s takou silou a tak rýchle, ani zadržiavaný kameň, keď je uvoľnený, nepadne tak rýchle k svojmu stredu, ani morské vlny sa neženú s takou mocnou silou, ako rýchle a mohutne prichádza dobrotivosť a milosť Najvyššieho do duší tých, ktorí sú dobre pripravení a odstránili prekážky hriechu. Toto je pravda, ktorej sa najviac podivujú svätí v nebi, ktorí to vedia. Chváľ Ho za túto dobrotu a za to, že vyvodí veľké dobro zo zla, ako to urobil z nevery apoštolov, lebo skrze ňu im ukázal svoje milosrdenstvo a svoje zmŕtvychvstanie tým urobil jasným pre všetkých ľudí, a zároveň ukázal, ako láskavo odpúšťal apoštolom. Ukázal, aký je ochotný rýchle odpúšťať a zabúdať na ich previnenia, vyhľadávať ich a zjavovať sa im, jednať s nimi milosrdne ako otec, osvecovať ich podľa potreby a slabosti ich viery.

Kapitola 28.

Niektoré skryté božské tajomstvá v živote Panny Márie v dňoch po vzkriesení Pána; dostáva meno Matka a Kráľovná Cirkvi; Kristus sa zjavuje pred svojim nanebovstúpením, ako príprava naň.

784. Pri písaní tohoto životopisu v dôsledku množstva a nesmiernosti tajomstiev, vždy som pociťovala nedostatok patričných slov. Čo sa mi v božskom svetle ukazuje a dáva pochopiť je

nesmierne, ale čo môžem jazykom vysloviť, je nepatrné. Následkom tohoto nepomeru a nedostatku pochádzajúceho z plodnosti môjho ducha a neplodnosti, či nedostatku slov, trpeli moje schopnosti veľké napätie; pretože nedostatok odpovedajúceho výsledku medzi hovoreným slovom a tým, čo rozum chápe, stále u mňa vyvoláva nedôveru a nespokojnosť so slovami, ktoré sú nedostatočné pre vyjadrenie zmyslu; robí ma to beznádejne neschopnou, aby som napravila svoju nedostačnosť alebo vyplnila odchýlky medzi tým, čo sa hovorí a tým, čo sa poznáva. V takom stave sa nachádzam aj teraz, keď mám popisovať, čo mi bolo zjavené o skrytých tajomstvách a vysokej svätosti Máriinho života v tých štyridsiatich dňoch po zmŕtvychvstaní Jej Syna a nášho Vykupiteľa, po Jeho nanebovstúpenie. Stav, do akého Ju božská moc uviedla po umučení a zmŕtvychvstaní bol celkom nový a vyšší; jej činnosť bola viac mystická, dary a milosti, ktoré Jej boli udeľované, boli primerané k Jej neobyčajnej svätosti a vôli Toho, ktorý to spôsoboval a podľa tohoto pravidla postupoval. Keby som musela popísať všetko, čo mi bolo ukázané , bolo by nutné tento životopis predĺžiť o mnoho veľkých kníh. Poviem z toho iba niečo, podľa čoho bude možné urobiť si nejaký pojem o týchto nanajvýš božských tajomstvách pre oslavu tejto veľkej Panej a Kráľovnej.

785. Na začiatku predchádzajúcej kapitoly som povedala, že v tých štyridsiatich dňoch po zmŕtvychvstaní Pán bol vo večeradle v spoločnosti svojej Matky, okrem chvíľ, kedy sa zjavoval niektorým svojim vyvoleným priateľom. Všetok ostatný čas strávil v Jej spoločnosti. Každý môže s istotou usudzovať, že všetok ten čas, keď tieto dve najvyššie bytosti sveta boli spolu, trávili úplne božsky a nad všetko ľudské pochopenie sväto. Čo mi o tom bolo zjavené, nie je možné slovami vyjadriť. Často sa oddávali sladkým rozhovorom o nevyspytateľnej múdrosti Božej a tieto rozhovory boli radosťou milujúcej Matky, lebo hoci boli nižšie, než nebeské nazeranie, predsa Jej spôsobovali nepredstaviteľnú útechu a radosť. Inokedy zase veľká Kráľovná, patriarchovia a svätí, ktorí tam boli prítomní vo svojom oslávenom stave, oddávali sa chválam a velebeniu Najvyššieho. Mária mala hlboké vedomosti o skutkoch a zásluhách týchto svätých, o požehnaniach, priazni a daroch, aké každý z nich obdržal od Všemohúceho, o tajomstvách, obrazoch a proroctvách, ktoré plynuli pred zrakmi dávnych patriarchov. Bola Majsterkou toho všetkého a bolo to Jej duchu prítomné a poznala to oveľa dôkladnejšie, než my vieme odriekavať Zdravas Mária. Vznešená Pani pozorovala všetky veľké pohnútky týchto svätých, pre ktoré mali dôvod chváliť a velebiť Pôvodcu všetkého dobra. Hoci pritom, že požívali blažené nazeranie plnili a ustavične plnia svoju povinnosť, predsa, keď hovorili s nebeskou Kráľovnou, ešte ich stále povzbudzovala, aby chválili a velebili božskú Velebnosť za všetky požehnania a za všetko, čo robí , čo zraku ich duše bolo také zrejmé.

786. Celý ten posvätný zbor svätých spojil sa s ich Kráľovnou a začal konať toto božské cvičenie podľa určitej požiadavky, takže všetci tvorili jeden chorálový zbor, v ktorom každý z blahoslavencov odriekaval jeden verš, pričom Matka múdrosti odpovedala na každý iným veršom. Pri takýchto, často konaných ľúbezných striedavých spevoch nebeská Pani sama zložila toľko hymien a chválospevov, ako všetci svätí a anjeli dohromady. Anjeli sa tiež pridali k týmto závodom nových piesní, ktoré oni sami aj svätí obdivovali, pretože múdra úcta, ktorú v tomto živote Bohu vzdávala Kňažná neba, prevyšovala úctu všetkých ostatných tvorov aj s tými, ktorí už požívali blažené nazeranie v nebi. Všetko, čo v tých dňoch blahoslavená Panna Mária robila, presahuje možnosť ľudskej predstavy. Avšak Jej vysoké myšlienky a pohnútky boli múdro odmerané Jej nanajvýš vernou láskou; lebo vedela, že Jej božský Syn zotrváva na tomto svete najmä kvôli Nej, aby Jej pomáhal a tešil Ju a preto sa rozhodla odškodniť Ho za to, nakoľko Jej to bolo možné a zo všetkých síl sa vynasnažovala vzdávať Mu tú istú chválu a poctu, akú Mu vzdávali svätí v nebi. Spolupôsobiac s týmito chválami, pozdvihla ich hodnotu na najvyšší stupeň a premenila večeradlo na nebo.

787. V takých duchovných cvičeniach strávila väčšiu časť tých štyridsiatich dní a v tej dobe bolo skomponované viac chválospevov a hymien, než nám zanechali všetci patriarchovia a svätí pre naše používanie. Niekedy toto nebeské zhromaždenie používalo Dávidove žalmy alebo proroctvá z Písma svätého, akoby ich vykladali alebo zadosťučinili tým hlbokým božským tajomstvám. A svätí otcovia , ktorí boli autormi tých proroctiev, keď poznávali dary a milosti, ktoré pochádzali z ruky Božej a zjavenie tak mnohých a veľkých tajomstiev, vzťahovali ich najmä na našu Kráľovnú. Obdivuhodná bola tiež útecha, ktorú čerpala z rozhovorov so svojou svätou matkou Annou, so

svojím otcom Joachimom, so svätým Jánom Krstiteľom a s vynikajúcimi patriarchami. Nemôžeme si v smrteľnom tele predstaviť žiaden stav, ktorý by sa trochu približoval blaženému pôžitku, aký vtedy prežívala slávna Pani a Kráľovná. Počas tých štyridsiatich dní sa stal tiež zázrak, že všetky duše spravodlivých, ktorí v tých dňoch zomreli, zhromaždili sa vo večeradle, a tie, ktoré nemuseli platiť žiadne dlhy, boli tam oblažené. Tie však, ktoré podliehali očistcovým trestom, museli tam čakať bez toho, aby videli Pána, niektoré tri dni, iné päť dní a niektoré kratšiu alebo dlhšiu dobu, pretože Matka Milosrdenstva zadosťučinila za ich previnenia tým, že pokľakávala, padala na tvár alebo konala nejaké kajúce skutky, ale najviac vrúcnou láskou, ktorú za nich vzbudzovala a obetovala za nich nekonečné zásluhy svojho božského Syna. Tak im pomáhala skrátiť tresty a bolesť, ktorú mali z toho, že nevideli Pána. Lebo žiadne očistcové bolesti netrpeli a boli čoskoro oblažení a pripustení do zboru svätých. Pre každú dušu, ktorá bola tak pripojená k ich radom, slávna Pani zložila nový chválospev Pánovi.

788. Pri všetkých týchto rozkošiach a radostiach najláskavejšia Matka nezabúdala na biedu a nedostatok dietok Evy, pripravených o túto slávu, ale s nevýslovnou veľkomyselnosťou, ako pravá Matka Milosrdenstva, obracala svoje oči na postavenie smrteľníkov a za všetkých vysielala najvrúcnejšie modlitby. Prosila večného Otca za rozšírenie nového Zákona po celom svete, za rozmnoženie dietok Cirkvi, za jej obranu a ochranu a za rozšírenie ovocia vykúpenia na všetkých ľudí. Splnenie tejto žiadosti sa riadilo podľa večných ustanovení božskej Múdrosti; čo sa však týkalo túžob a lásky najláskavejšej Kráľovnej, priala si, aby ovocie vykúpenia a večný život boli rozšírené na celé ľudské pokolenie. Okrem týchto všeobecných prosieb vysielala ešte zvláštne prosby za apoštolov a najmä za svätého Jána a svätého Petra, pretože prvý bol Jej synom, druhý hlavou Cirkvi. Modlila sa tiež za Magdalénu a sväté ženy a všetkých ostatných veriacich, ktorí vtedy patrili k Cirkvi. Prosila tiež za rozšírenie viery a vyvýšenia mena svojho božského Syna Ježiša.

789. Niekoľko dní pred Nanebovstúpením Pána, keď sa blahoslavená Panna Mária zamestnávala jedným z vyššie uvedených cvičení, večný Otec a Duch Svätý sa zjavili vo večeradle, sediac na tróne nevýslovného lesku, obklopení chórmi anjelov a svätých, ktorí tam boli prítomní a inými nebeskými duchmi, ktorí prišli s božskými Osobami. Vtelené Slovo tiež vystúpilo na trón a posadilo sa s Otcom a Duchom Svätým. Vždy pokorná Matka Najvyššieho padla v kúte izby na svoju tvár, v najhlbšej úcte sa klaňala najsvätejšej Trojici a v nej aj svojmu vtelenému Synovi. Večný Otec prikázal dvom najvyšším anjelom, aby zavolali Máriu, čo oni urobili; priblížili sa k Nej a preľúbeznym hlasom Jej oznámili božskú vôľu. Mária s najhlbšou pokorou, skromnosťou a úctou vstala z prachu a sprevádzaná anjelmi priblížila sa k podnožiu trónu, znovu sa pokorujúc. Večný Otec Jej povedal: "Milovaná, postúp vyššie!" (Lk 14, 10). Pretože tieto slová zároveň uskutočnili to, čo znamenali, bola vyzdvihnutá a posadená na trón kráľovskej Velebnosti troch božských Osôb. To vzbudilo u svätých nový obdiv, keď videli, že púhy tvor je povýšený k takej dôstojnosti. Keď im bolo udelené, aby poznali svätosť a spravodlivosť skutkov Najvyššieho, vzdávali Mu nové chvály a slávu, prehlasovali Ho za nekonečného, spravodlivého, svätého a podivuhodného vo všetkých svojich ustanoveniach.

790. Nebeský Otec povedal potom blahoslavenej Panne Márii: "Dcéra moja,. zverujem Ti Cirkev, ktorú založil môj Jednorodený, a Nový zákon milosti, ktorý založil na svete, aj ľud, ktorý vykúpil; toto všetko ti zverujem." Taktiež Duch Svätý k Nej prehovoril a povedal: "Nevesta moja, vyvolená zo všetkých tvorov, Ja Ti udeľujem múdrosť a milosť, s ktorou budú v tvojom srdci uložené tajomstvá, skutky, učenie a všetko, čo vtelené Slovo vykonalo na svete." Syn tiež prehovoril a povedal: "Moja najmilšia Matka, ja idem k svojmu Otcovi a namiesto seba ponechávam tu Teba a zverujem Ti starostlivosť o Moju Cirkev; odporúčam Ti jej dietky a mojich bratov, ako ich Otec zveril Mne." Potom všetky tri božské Osoby oslovili chóry anjelov a svätých a povedali: "Táto je Kráľovnou všetkých stvorených vecí na nebi i na zemi; je tiež ochrankyňa Cirkvi, Pani tvorstva, Matka svätosti, prímluvnica veriacich, zástankyňa hriešnikov, Matka krásneho milovania a svätej nádeje (Sir 24, 24). Je mocná k nakloneniu našej vôle k milosrdenstvu a zhovievavosti. V Nej budú zložené podklady našich milostí a Jej nanajvýš verné srdce bude tabuľkou, na ktorej bude napísaný a vyrytý náš svätý zákon. V Nej sú ukryté tajomstvá Našej

všemohúcnosti pre spásu človečenstva. Ona je dokonalým dielom našich rúk, skrze Ňu plnosť našich prianí bude zdeľovaná a uspokojovaná bez zadržiavania prúdov našich božských dokonalostí. Ktokoľvek bude k Nej zo srdca volať, nezahynie; ktokoľvek získa si Jej priazeň, zaistí si život večný. Čokoľvek Ona bude od nás žiadať, bude udelené a vždy vypočujeme Jej žiadosti a prosby a splníme Jej priania, pretože Ona sa dokonale zasvätila tomu, čo sa Nám ľúbi." Najblahoslavenejšia Panna Mária, keď počula, ako je povýšená, tým hlbšie sa pokorovala, o toľko hlbšie, čím vyššie Ju pravica Najvyššieho vyvýšila nad všetkých ľudských aj anjelskych tvorov. Akoby bola zo všetkých najmenšia, klaňala sa Pánovi a premúdrymi slovami s najvrúcnejšou láskou ponúkala sa do práce najvernejšia služobníčka Cirkvi a na to, že bude rýchle poslúchať všetky pokyny božskej vôle. Od tohoto dňa opäť vzala seba starostlivosť o Cirkev svätú, ako milujúca Matka všetkých jej dietok; obnovila všetky prosby, ktoré do toho času urobila, ktoré po celý Jej ďalší život boli nanajvýš horlivé a neprestajné, ako uvidíme v ďalšom zväzku, kde jasnejšie poznáme, čo Cirkev vďačí tejto veľkej Kráľovnej a Panej, a aké požehnanie pre ňu dosiahla a zaslúžila. S týmito darmi, ktoré Jej teraz boli udelené a s tými, ktoré obdržala neskoršie, bola povýšená na také účastenstvo v bytosti svojho Syna, že to nie je vôbec možné slovami ani vyjadriť; lebo Jej udeľoval svoje vlastnosti a dokonalosti v zhode s Jej povolaním ako Učiteľky a Matky Cirkvi a ako na doplnenie svojho vlastného úradu. Povýšil Ju do nového stavu vedomostí a moci a s pomocou týchto darov nemalo byť pred Ňou skryté nič, či už z božských tajomstiev alebo z najtajnejších hlbín ľudského srdca. Obdržala poznanie a vedomosť, kedy a ako má používať túto zdeľovanú božskú moc, vo svojom jednaní s ľuďmi, s diablami a so všetkými tvormi. Skrátka, naša veľká Pani a Kráľovná obdržala v plnej miere a dokonalosti všetko, čo bolo možné udeliť púhemu tvorovi. Svätý Ján bol do istej miery uvedomený o tajomnom pôsobení, aby si mohol urobiť akýsi úsudok, ako si má vážiť tento neoceniteľný Poklad, zverený jeho starostlivosti. Od toho dňa si ctil veľkú Paniu a slúžil Jej s novou starostlivosťou a úctivosťou.

791. Najvyšší ešte aj iné obdivuhodné dary a milosti udelil v tých štyridsiatich dňoch najsvätejšej Panne Márii a v každej z nich prejavil svoju dobročinnú moc a svätosť voči svojej Matke a starostlivo Ju viac a viac obohacoval pred svojím vstúpením na nebesia. Keď nastal večnou Múdrosťou ustanovený čas, aby sa vrátil k svojmu Otcovi a keď už mnohými dôkazmi a zjaveniami dokázal pravdivosť svojho zmŕtvychvstania (ako hovorí svätý Lukáš v skutkoch apoštolských 1,3), rozhodol sa ešte raz ukázať celému zhromaždeniu apoštolov a učeníkov, ktorých bolo 120 osôb. Toto zjavenie sa stalo vo večeradle v deň Nanebovstúpenia , ešte mimo toho, o ktorom sa zmieňuje svätý Marek (16, 14): Toto všetko sa stalo v jednom dni. Po pobyte apoštolov v Galileji, kam im Pán prikázal ísť a kde sa im zjavil pri mori Tiberiatskom, a keď Ho potom videli na hore a klaňali sa Mu, ako sa zmieňuje svätý Matúš (28, 16) a potom, a keď Ho videlo 500 učeníkov, ako hovorí svätý Pavol (I Kor. 15 , 6), vrátili sa do Jeruzalema, aby podľa priania Pána boli prítomní pri obdivuhodnom nanebovstúpení. Keď jedenásť apoštolov bolo za stolom, ako hovorí svätý Marek (16, 14) a svätý Lukáš v Skutkoch apoštolských, Pán sa im ukázal a jedol s nimi, pričom s obdivuhodnou vľúdnosťou a blahosklonnosťou zmiernil lesk svojej krásy a slávy, aby Naň všetci mohli hľadieť. Keď si zajedli, prehovoril k nim s vážnym, ale nežným majestátom.

792. "Vedzte, moji učeníci, že môj večný Otec mi dal všetku moc na nebi i na zemi, ktorú si Ja prajem udeliť tiež vám, aby ste mohli založiť moju Cirkev na celom svete. Boli ste zdĺhaví a neochotní, aby ste uverili v moje zmŕtvychvstanie; teraz však je čas, aby ste ako praví a verní učeníci boli učiteľmi viery pre všetkých ľudí. Kážte evanjelium, ako ste ho počuli z Mojich úst a všetkých, ktorí uveria, krstite v mene Otca, i Syna i Ducha svätého. Kto uverí a bude pokrstený, bude spasený; kto však neuverí, bude zatratený. Učte veriacich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. Na potvrdenie toho budú veriaci konať znamenia a zázraky: budú v Mojom mene vyháňať zlých duchov, hovoriť novými jazykmi, uzdravovať poštipnutých od hadov, keby vypili niečo jedovaté, neuškodí im to, budú uzdravovať nemocných vkladaním rúk." (Mk 16, 15-18). Také zázraky prisľúbil Kristus, náš Spasiteľ pre zakladanie Cirkvi a kázanie evanjelia a všetky boli v prvých storočiach Cirkvi potvrdené. Pre rozšírenie viery v ostatnom svete a pre zachovanie Cirkvi, kde už existuje, pokračuje Pán s týmito znameniami, kedy a ako Jeho Prozreteľnosť to uzná za dobré; lebo Pán nikdy neopustí svoju najmilšiu nevestu Cirkev svätú.

793. V ten istý deň, keď bol Pán s jedenástimi apoštolmi za stolom, božským riadením zhromaždili sa vo večeradle aj ostatní učeníci a zbožné ženy v počte 120, pretože božský Majster si prial, aby boli prítomní pri Jeho vystúpení na nebesia. Okrem toho, tak ako poučil apoštolov, chcel teraz poučiť tiež týchto verných o tom, čo každý mal vedieť prv než ich opustí vystúpením na nebesia. Keď tak boli zhromaždení a spojení v mieri a láske medzi tými stenami, kde slávil poslednú večeru, Pôvodca života ukázal sa všetkým ako láskavý a milujúci Otec a povedal im:

794. "Moje najmilšie dietky, Ja už vystúpim k svojmu Otcovi, z lona ktorého som zostúpil, aby som vyslobodil, a zachránil ľudstvo. Namiesto seba zanechávam vám svoju vlastnú Matku ako Ochrankyňu, Tešiteľku a Radkyňu a vašu Matku, ktorú budete vo všetkom poslúchať. Ako som vám povedal, že kto vidí Mňa, vidí Otca a kto pozná Mňa, pozná tiež Jeho, tak vám teraz hovorím, kto pozná moju Matku, pozná Mňa; kto počuje Ju, počuje Mňa; a kto si Ju ctí, uctieva Mňa. Všetci Ju budete mať za svoju Matku, za svoju predstavenú a za hlavu a taktiež všetci tí, ktorí prídu po vás. Ona vám dá odpoveď na vaše pochybnosti, rozlúšti vaše ťažkosti; tí, ktorí v Nej budú hľadať Mňa, vždy Ma nájdu; lebo Ja budem v Nej až do konca sveta, ako som v Nej teraz, hoci nechápete, ako." Toto Pán povedal, pretože bol prítomný v Jej srdci sviatostne, pretože sväté spôsoby, ktoré prijala pri poslednej večeri, boli v Nej zachované až do premenenia prvej sv. Omše, ako budem neskoršie hovoriť. Pán tým splnil, čo podľa evanjelia svätého Matúša prisľúbil: "Ja som s vami po všetky dni, až do skončenia sveta." (Mt 28, 20). Pán ešte dodal: "Petra budete mať za najvyššiu hlavu Cirkvi, lebo ho ustanovujem za svojho zástupcu; a budete ho poslúchať ako najvyššieho kňaza. Svätého Jána budete považovať za syna mojej Matky, lebo som ho pre tento úrad ustanovil na kríži." Pán potom pohliadol na svoju milovanú Matku, ktorá tam bola prítomná a prejavil svoje prianie výslovným nariadením, aby Ju celé zhromaždenie ctilo tak, ako sa sluší a patrí ctiť dôstojnosť Matky Božej a zanechal toto nariadenie ako príkaz pre celú Cirkev. Ale najpokornejšia Pani prosila svojho Jednorodeného, aby neráčil pre Ňu zaisťovať viac cti, než je nutne potrebné pre vykonanie toho, čím Ju poveril, aj aby nové dietky Cirkvi neboli vyzývané preukazovať Jej väčšiu úctu, než robili doteraz. Naopak, Ona si priala obrátiť všetku zbožnú úctu Cirkvi priamo na Pána samotného, a rozširovanie evanjelia aby prispievalo výhradne na zvelebovanie Jeho svätého Mena. Kristus vyhovel tejto nanajvýš múdrej žiadosti svojej Matky, ale vyhradil si pre seba úkol rozširovať o Nej známosť v príhodnom čase; tajne však Jej udelil nové zvláštne milosti, ako uvidíme v ďalšej časti tohoto životopisu.

795. Pozorujúc tie láskavé poučovania svojho božského Majstra, tie tajomstvá, ktoré im zjavil, a že ich mieni opustiť, celé zhromaždenie bolo z hĺbky duše pohnuté, lebo živou vierou v Jeho Božstvo a človečenstvo roznietil v nich božskú lásku. Oživil v nich spomienky na Jeho slová a na Jeho učenie o večnom živote, útechy z Jeho preláskavého obcovania s nimi a so zármutkom poznávali, že teraz odrazu majú tieto požehnania stratiť. Preto všetci horko z hĺbky duše plakali a vzlykali. Túžili Ho zadržať, hoci zároveň poznávali, že by to nebolo správne; slová rozlúčenia mali na perách, ale nemohli sa odhodlať vysloviť ich; každý cítil zármutok zmiešaný s citmi radosti a zbožného žiaľu. Ako budeme žiť bez takého Majstra? mysleli si. Kto k nám bude môcť hovoriť také slová života a útechy, ako On? Budeme bezmocné deti a opustené siroty na tomto svete. Niektorí prerušili svoje mlčanie a zvolali: "Ó, najláskavejší Pane a Otče! Ó, ty radosť a život našich duší! Teraz, keď sme Ťa poznali ako nášho Vykupiteľa, odchádzaš a opúšťaš nás! Vezmi nás so sebou, Pane,; neodháňaj nás od svojej Tváre. Ty, naša požehnaná nádej, čo si počneme bez Tvojej prítomnosti? Kam sa máme obrátiť, keď Ty od nás odchádzaš? Kam máme obrátiť svoje kroky, keď nemôžeme ísť za Tebou, náš Otče, náš Vodca, a náš Učiteľ!?" Na všetky tieto a na iné náreky Pán odpovedal tým, že ich vyzval, aby neodhádzali z Jeruzalema a zotrvávali na modlitbách, kým im nepošle Ducha Utešiteľa, ako prisľúbil Otec a ako bolo predpovedané apoštolom pri poslednej večeri. Čo sa potom ďalej stalo, budem rozprávať v nasledujúcej kapitole.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná neba, presvätá Mária.

796. Dcéra moja, bolo by spravodlivé pri obdivovaní tých skrytých dobrodení, ktoré mi udelila pravica Všemohúceho, aby sa tvoja láska prebudila k večnému dobrorečeniu a chvále Jeho obdivuhodných skutkov. Hoci som Ti o mnohých z nich nehovorila, ktoré poznáš, keď opustíš

smrteľné telo, napriek tomu si prajem, aby si považovala za svoju zvláštnu povinnosť chváliť a velebiť Pána, pretože, hoci som bola utvorená z tej istej hmoty ako Adam (Lk 1, 31), pozdvihol ma z prachu a ukázal mi moc svojho ramena a urobil mi také veľké veci, aké si nikdy nie je možné zaslúžiť. Aby si sa v týchto chválach cvičila, opakuj často Magnificat, v ktorom som ich krátko zhrnula. Keď budeš sama, odriekavaj ho kľačiac na nohách, ale nadovšetko tak konaj s najúprimnejšou láskou a úctou. Toto cvičenie bude mi obzvlášť milé a príjemné a predložím ho Pánovi, ak ho budeš konať takým spôsobom, ako som ti povedala.

797. Pretože sa teraz opäť divíš, že evanjelisti neurobili žiadnu zmienku o týchto podivuhodných milostiach, ktoré mi Pán udelil, opakujem, čo som ti už predtým povedala, pretože si prajem, aby si všetci ľudia pamätali, aká je príčina tohoto mlčania v evanjeliách. Ja sama som prikázala evanjelistom, aby nič nepísali o mojich prednostiach a výsadách, okrem toho, čo obsahujú články viery, prikázania božského zákona a čo bolo potrebné pre založenie Cirkvi. Ako Učiteľka Cirkvi som pomocou vliatych vedomostí, ktoré mi udelil Najvyšší, vedela, čo vtedy bolo vhodné pre jej začiatok. Zjavenie mojich predností, ktoré zahrňovala dôstojnosť Matky Božej a že som bola milosti plná, Božská Prozreteľnosť ponechala na neskoršiu a príhodnejšiu dobu, najmä keď viera bude viac rozšírená a upevnená. Behom stáročí niektoré tajomstvá týkajúce sa mňa, boli objasnené, ale plnosť svetla bola daná tebe, úbohému a nepatrnému tvorovi; a to sa stalo vzhľadom na potreby a neblahý stav sveta. Boh vo svojej dobrotivosti si praje ponúknuť ľudstvu tento vhodný liek, aby všetci mohli hľadať pomoc a večné spasenie cez môj príhovor. Ty si to vždy rozumela a teraz to ešte lepšie chápeš. Ale nadovšetko si prajem, aby si sa celkom venovala nasledovaniu môjho života pri ustavičnom rozjímaní o mojich cnostiach a skutkoch, aby si dosiahla to žiadúce víťazstvo nad mojimi a tvojimi nepriateľmi.

Kapitola 29.

Náš Vykupiteľ Ježiš Kristus vystupuje na nebesia sprevádzaný všetkými svätými; vzal so sebou tiež svoju najsvätejšiu Matku a obdaril Ju slávou.

798. Najšťastnejšia hodina pre Jednorodeného večného Otca po Jeho zostúpení z neba, aby prijal ľudské telo, bola tá, keď mal svojou vlastnou mocou podivuhodným spôsobom vystúpiť na nebesia a usadiť sa na pravici Boha Otca ako Dedič Jeho večnosti, jeden s Ním a rovný Jemu v prirodzenosti a v nekonečnej sláve. Mal tiež vystúpiť, pretože predtým zostúpil do nižších častí zeme, ako hovorí apoštol k Efezanom (4, 9), keď splnil všetko, čo bolo napísané a predpovedané o Jeho príchode na svet, o Jeho živote, smrti a vykúpení človečenstva, a keď tiež, ako Pán všetkého, prenikol až do stredu zeme. Svojím vystúpením spečatil všetky tajomstvá a urýchlil splnenie svojho prisľúbenia, že po svojom vystúpení na nebesia, spolu s Otcom pošle svojej Cirkvi Utešiteľa (Jn 16, 7). Pre oslávenie tohoto slávneho a tajuplného dňa, vyvolil Kristus tých 120 osôb, ku ktorým - ako som povedala v predchádzajúcej kapitole - prehovoril vo večeradle. Medzi nimi bola ovšem predovšetkým Jeho najsvätejšia Matka Mária, boli tam jedenásti apoštoli, 72 učeníci, Mária Magdaléna, jej brat Lazar, ostatné Márie a veriaci mužovia i ženy, ktorých bolo spolu 120 osôb, ako je vyššie uvedené.

799. S týmto malým stádom náš božský Pastier Ježiš opustil večeradlo spolu so svojou najblahoslavenejšou Matkou, ktorá išla pri Jeho boku a viedol ich po uliciach Jeruzalema. Apoštoli a všetci ostatní podľa svojho poradia uberali sa smerom k Bethánii, ktorá ležala za horou Olivovou a nebola ani na pol hodiny cesty od Jeruzalema. Zbor anjelov a svätých z predpeklia a z očistca nasledoval Víťaza prespevujúc nové piesne chvály, ale iba Panna Mária ich videla a počula. Správa o vzkriesení Ježiša Nazaretského bola vtedy rozhlásená už po celom Jeruzaleme aj po celej Palestíne. Hoci neveriaci a zatvrdliví kňazi a kňazské kniežatá rozširovali lživú správu, že Ho ukradli Jeho učeníci, mnohí im neverili. Boh to tak zariadil, že nik z Jeruzalemských obyvateľov nevenoval pozornosť tomuto svätému sprievodu a nič im neprišlo do cesty, keď sa uberali z večeradla. Všetci, okrem týchto 120 spravodlivých, ktorých Pán vyvolil za svedkov svojho

nanebovstúpenia, boli zaslúžene potrestaní tým, že nespozorovali toto obdivuhodné tajomstvo a Náčelník a Vodca tohoto sprievodu bol pre nich neviditeľný.

800. Pod takou bezpečnou ochranou a nespozorovaní vystúpili na temeno hory Olivovej. Tam utvorili tri zbory, jeden pozostával z anjelov, druhý zo svätých a tretí z apoštolov a veriacich, ktorí sa ešte rozdelili na dve menšie skupiny, ktoré Kristus Pán riadil. Najmúdrejšia Matka padla pri nohách svojho božského Syna na tvár, klaňajúc sa Mu v najhlbšej pokore ako pravému Bohu a Vykupiteľovi sveta a poprosila Ho o Jeho posledné požehnanie. Všetci prítomní veriaci Ju v tom nasledovali. S plačom a vzdychajúc sa Ho pýtali, či teraz obnoví kráľovstvo izraelské (Sk 1, 6). Pán im odpovedal, že to je tajomstvo večného Otca, ktoré im má ostať neznáme; ale teraz je potrebné, aby prijali Ducha Svätého a kázali v Jeruzaleme, v Samárii a po celom svete o tajomstvách vykúpenia sveta.

801. Po tých slovách sa rozlúčil so svojim svätým, šťastným zhromaždením veriacich, pričom Jeho tvár žiarila pokojom a velebnosťou, zopjal ruky a svojou vlastnou mocou začal sa vznášať do výšky, zanechajúc na zemi, kde stál, odtlačky svojich svätých nôh. Miernou rýchlosťou vystupoval k nebeským končinám, pričom Ho sprevádzali zraky i srdcia tých prvorodených dietok, ktoré svoju lásku prejavovali plačom a vzdychaním. A pretože vystupovala hlavná Príčina všetkého pohybu, patrilo sa, aby sa aj nebeské zbory anjelov, svätých patriarchov a všetkých ostatných svätých dali do pohybu a sprevádzali Spasiteľa Ježiša, niektorí s telom i s dušou, iní iba s dušou. Všetci v nebeskom poriadku boli spoločne vyzdvihnutí zo zeme a sprevádzali svojho Kráľa a Vodcu. Všemohúci pri tejto príležitosti urobil svojou pravicou nový tajomný div so svojou najsvätejšou Matkou tým, že Ju vzal so sebou do neba a obdaril Ju slávou, ktorú pre Ňu určil ako pre svoju pravú Matku a ktoré si aj sama svojimi zásluhami získala a pripravila. Túto milosť naša veľká Kráľovná bola vstave požívať aj predtým než sa to stalo, lebo Jej božský Syn Jej to ponúkal v tých štyridsiatich dňoch po zmŕtvychvstaní, ktoré trávil v Jej spoločnosti. Aby táto neobyčajná milosť bola zachovaná v tajnosti pred všetkými tvormi vtedy žijúcimi na zemi, a tiež, aby nebeská Pani mohla byť prítomná v zhromaždení apoštolov a veriacich, keď zotrvávali na modlitbách očakávajúc príchod Ducha Svätého (Sk 1, 14), božskou mocou bolo presvätej Matke umožnené zázračne byť súčasne na dvoch miestach: s dietkami Cirkvi svätej pre ich útechu v dobe ich pobytu vo večeradle a zároveň vystúpiť s Vykupiteľom sveta a usadiť sa na Jeho nebeský trón, kde ostala tri dni. Tam požívala dokonalé užívanie všetkých svojich schopností a mocností, kdežto vo večeradle ich v tej dobe tým viac obmedzovala.

802. Najblahoslavenejšiu Paniu Jej božský Syn pozdvihol a posadil na svoju pravicu, čím sa splnilo, čo povedal Dávid: "Na pravici Tvojej stojí Kráľovná v pozlátenom odeve, ozdobená pestrým rúchom" (Ž 44, 10) Jeho darov a milostí, pred očami vystupujúcich anjelov a svätých. Aby toto úžasné tajomstvo bolo schopné povzbudiť zbožnosť a oživiť vieru veriacich, aj aby ich to povzbudilo na chválenie Pôvodcu tohoto zvláštneho a nepochopiteľného zázraku, opäť pripomínam tým, ktorí toto čítajú, že od tej doby, kedy ma Najvyšší poveril napísaním tohoto životopisu, znovu a znovu počas mnohých rokov mi výslovne prikazoval, aby som napísala tento životopis a zjavoval mi mnohé rôzne tajomstvá a veľké skutky Božie, ktoré som už napísala a ešte napíšem, pretože vysoký ráz tohoto životopisu vyžadoval takú prípravu a uspôsobenie. Neobdržala som všetky tieto zjavenia naraz, pretože obmedzenosť tvora nie je vstave prijať také množstvo veľkých a neobyčajných tajomstiev. Aby som však bola schopná písať, dostala som zvláštne osvietenie pre každé jednotlivé tajomstvo. Tieto zvláštne osvietenia o jednotlivých tajomstvách som dostávala obyčajne na sviatky Krista Pána a našej nebeskej Panej. Najmä to veľké tajomstvo, že Panna Mária bola vzatá do neba svojím božským Synom pri Jeho nanebovstúpení a súčasne podivuhodným spôsobom bola tiež vo večeradle, mi bolo vždy ukazované na tento sviatok počas niekoľkých po sebe nasledujúcich rokov.

803. Keď sa božská pravda poznáva a pozoruje v samotnom Bohu, ktorý je celý iba svetlom bez prášku temnosti a v ktorom tak predmet ako aj jeho príčina sú zrejmé, to vytvorí v človekovi úplnú istotu bez tieňa pochybnosti . Ale tí, ktorí sa dozvedajú o týchto tajomstvách z rozprávania iných, musia roznietiť svoju zbožnosť, aby si vyprosili vieru v to, čo je nejasné. Preto by som bola v rozpakoch, keby som mala písať o tejto neznámej udalosti, aká bola tá nebeská návšteva našej

Kráľovnej, keby nebolo vážnou chybou vynechať takú veľkú, dôležitú a podivuhodnú Jej výsadu. Tieto rozpaky sa ma zmocnili, keď som dostala prvý raz správu o tomto tajomstve; teraz však, keď som už rozprávala v prvom zväzku, že dieťatko Mária bolo vzaté do najvyššieho neba hneď pri svojom narodení a neskoršie, že bola dvakrát vynesená do neba v deviatich dňoch prípravy na vtelenie božského Slova, už nie som tak v rozpakoch, keď mám písať o tomto zázraku. Keď božská Prozreteľnosť udelila tieto podivuhodné milosti blahoslavenej Panne prv než sa stala Matkou Božou, pri príprave na túto dôstojnosť, je to tým vierohodnejšie, že to opakovala potom, keď už bola posvätená tým, že Ho nosila vo svojom panenskom lone, dala Mu zo svojej krvi ľudskú podobu, kojila Ho svojimi prsiami a vychovávala Ho ako pravého Syna a potom Mu počas tridsať tri rokov slúžila, nasledovala a napodobňovala Ho v Jeho živote i v Jeho umučení a smrti s takou vernosťou, že to ľudským jazykom ani nie je možné vyjadriť.

804. Pri skúmaní týchto tajomstiev a zvláštnych milostí blahoslavenej Matky, príčina, prečo ich Najvyšší konal, je celkom odlišná od príčiny, prečo boli po toľké stáročia v Cirkvi neznáme. Ohľadne prvej príčiny musíme sa riadiť svojimi vedomosťami o božskej moci a o láske Boha ku svojej Matke, ako aj vedomosťami o Jeho prianí, aby Ju pozdvihol k dôstojnosti nad všetky ostatné tvory. Pretože ľudia v smrteľnom tele nikdy nemôžu dokonale poznať vznešenosť a dôstojnosť tejto Matky, ani Jej lásku, ani lásku Jej Syna alebo najsvätejšej Trojice, ani zásluhy a svätosť, ktorú Jej Všemohúci udelil, preto ich vedomosť smeruje k tomu, aby položila hranice medzi božskou mocou a jej pôsobeniu. Boh urobil pre Pannu Máriu všetko, čo mohol a toho bolo toľko, koľko si prial. On však aj sám sa Jej daroval takým zvláštnym spôsobom, že sa stal Jej Synom z Jej podstaty, z čoho nutne nasleduje, že v poriadku milostí s Ňou jednal celkom mimoriadnym spôsobom, ako si nezaslúžil jednať žiaden, ani celé ľudské pokolenie. Jej teda nielen že právom patrili zvláštne dary, dobrodenia a požehnania Všemohúceho, ale meradlom na ich posúdenie musí nám byť to, že potom, keď Jej dal svoje vlastné najsvätejšie človečenstvo, nič Jej neodoprel, čo by nejako mohlo rozmnožiť Jej slávu a svätosť.

805. Čo sa však týka zjavenia týchto divov v Jeho Cirkvi, nepostihnuteľná prozreteľnosť Božia, ktorá Cirkev riadi a dáva Jej nový lesk podľa okolností doby, v tom sa riadi podľa iných príčin. Šťastný deň milosti, ktorý vzišiel svetu vo vtelení Slova a vo vykúpení človeka, má svoje ráno, poludnie a tiež večernú dobu, a to všetko božská Múdrosť riadi podľa toho, kedy a aká k tomu príde príležitosť. Hoci všetky tajomstvá o Kristovi a Jeho Matke sú zjavené v Písme Svätom, neboli všetky zjavené v rovnakom čase, ale postupne krok za krokom Pán odsunuje záclonu z obrazov, významu slov a záhad, pod ktorými boli skryté mnohé tajomstvá. Ako slnečné papršleky bývajú zakryté predchádzajúcim mrakom, tak aj tie posvätné tajomstvá boli skryté, kým niektoré z mnohých papršlekov Božského svetla nepadli na ľudí. Veď ani anjeli, hoci všeobecne vedeli o vtelení, že jeho účelom je pomôcť ľudstvu, nepoznali všetky podmienky, účinky a okolnosti tohoto tajomstva, ale iba postupne prichádzali k ich poznaniu behom doby 5 200 rokov, ktoré uplynuli od stvorenia po Vtelenie. Toto získavanie nových poznatkov poskytovalo im príležitosť pre stály obdiv a pre nové chválenie a oslavovanie Pôvodcu týchto tajomstiev, ako som to počas tohoto životopisu ukázala. Uvádzam tento príklad iba ako odpoveď na údiv, ktorý by mohol vzniknúť u tých, ktorí počujú o tomto tajomnom povýšení najblahoslavenejšej Panny Márie, ktoré až doteraz boli skryté, s mnohými inými tajomstvami, ktoré som už napísala a ešte napíšem, kým Najvyšší nebol ochotný ich zjaviť.

806. Kým som nebola schopná na tieto myšlienky a dôvody, keď som prvýkrát poznala tieto tajomstvá, že Kristus vzal svoju blahoslavenú Matku so sebou do neba, nie málo som nad tým žasla, a to nielen kvôli sebe, ale hlavne kvôli tým, ktorí to odo mňa budú počuť. Medzi iným, čo mi vtedy Pán povedal, bola tiež poznámka, aby som si spomenula, čo svätý Pavol zanechal Cirkvi napísané o sebe, keď poukazuje na svoje vytrženie až do tretieho neba, ktoré je nebom blahoslavencov, a že nemal istotu, či tam bol uchvátený v tele alebo mimo tela (II Kor 12, 2), neodvážil sa tvrdiť ani jedno, ani druhé, ale iba predpokladal, že sa to mohlo stať ktorýmkoľvek spôsobom. Toto hneď objasnilo moje ťažkosti; lebo keď taká vec, ako byť vzatý do neba s telom mohla sa prihodiť tomuto apoštolovi na začiatku jeho obrátenia, keď nemal ešte žiadne zásluhy ale iba hriechy, a keď pripustenie takej výsady nespôsobuje Božej Cirkvi žiadne nebezpečenstvo alebo obtiaže, ako by

niekto mohol pochybovať, že Pán preukázal tú istú milosť tiež svojej Matke, najmä keď už získala také nevýslovné zásluhy a svätosť? Pán tiež dodal, že keď niektorí zo svätých, ktorí vstali so vzkrieseným Kristom, boli obdarení výsadou vstúpiť do neba spolu s Kristom so svojimi telami, mal zaiste pádnejší dôvod udeliť túto milosť svojej najčistejšej Matke. Aj keby toto vyznamenanie nebolo nikdy žiadnemu smrteľníkovi udelené, najblahoslavenejšej Panne Márii prináležalo, pretože s Pánom trpela. Patrilo sa teda, aby sa s Ním podieľala tiež na Jeho víťazstve a sláve a spolu s Ním zaujala v nej miesto na pravici Najvyššieho, keď ako Matka dala Mu zo svojej podstaty ľudskú prirodzenosť, v ktorej teraz víťazoslávne vystúpil na nebesia. A ako sa slušalo a patrilo, aby nebola odlúčená od svojho Syna v sláve, tak Jej tiež prináležala prednosť, aby nikto z ľudského pokolenia nevošiel s telom i dušou do neba, aby požíval večnú slávu prv, než najsvätejšia Mária, nevynímajúc ani Jej matku a otca, svätého Jozefa alebo ktoréhokoľvek z ostatných svätých . Títo všetci, ba aj sám Spasiteľ boli by ukrátení o toto mimoriadne rozmnoženie svojich radostí, keby najblahoslavenejšia Panna Mária, ako Matka Vykupiteľa a Kráľovná všetkého tvorstva, ktorá také prednosti a milosti si zaslúžila viac než ostatní, nebola s nimi v ten deň vystúpila na nebesia.

807. Myslím, že tieto dôvody stačia pre poznanie tohoto tajomstva, aj na roznietenie zbožnej radosti a útechy z neho aj z iných tajomstiev, o ktorých sa ešte zmienim v ďalšej časti tohoto životopisu Panny Márie. Vraciam sa teraz k svojmu rozprávaniu a hovorím, že Pán pri svojom nanebovstúpení vzal so sebou svoju presvätú Matku do neba a s neuveriteľnou radosťou a obdivom naplnil Ju pred všetkými anjelmi a svätými leskom slávy. Bolo tiež veľmi dobré, aby apoštoli a veriaci nič nevedeli o tomto tajomstve, lebo keby boli videli svoju Matku a Paniu vystupovať s Kristom, ich zármutok by bol príliš veľký a nemali by sa ku komu utiekať pre útechu. Nič ich nemohlo v zármutku pre odchod Krista viac potešiť, než vedomie, že ešte je s nimi najblahoslavenejšia Pani a najláskavejšia Matka. Ale ešte aj napriek tomu s najúprimnejším srdcom plakali, vzlykali, keď videli, ako ich milovaný Majster a Vykupiteľ miznul vo vzdušných končinách. A keď už Ho takmer úplne stratili z dohľadu, veľmi svetlý oblak vošiel medzi Neho a tých, ktorých zanechal na zemi (Sk 1, 9), a úplne Ho ukryl pred ich zrakmi. V tomto oblaku Osoba večného Otca zostúpila z neba do vzdušných priestorov v ústrety svojmu Synovi a Jeho Matke, ktorá Mu poskytla nový spôsob existencie, v ktorej sa teraz vracal k svojmu Otcovi. Keď k nim nebeský Otec prišiel, prijal ich do náručia svojej nekonečnej lásky na radosť anjelov, ktorí od nebeského trónu Ho s nesčíselným zástupom sprevádzali. V kratučkej chvíli prenikli cez nebeské dráhy hviezd a celý svätý sprievod vošiel do najvyššieho neba. Pri ich príchode anjeli, ktorí vystúpili zo zeme spoločne so svojimi Panovníkmi Ježišom a Máriou, i tí, ktorí sa k nim pripojili vo vzdušných končinách, volali na tých anjelov, ktorí ostali v nebeských výšinách, opakujúc Dávidove slová uvedené v žalme 23 a mnohé iné, ktoré sa vzťahovali k tomuto tajomstvu:

808. "Otvorte, kniežatá, svoje brány, zvýšte sa brány večné; nech sa zvýšia a otvoria a prijmú do svojich príbytkov veľkého Kráľa slávy, Pána cností, Mocného v boji, Silného a Nepremožiteľného, ktorý prichádza víťazoslávny, lebo zvíťazil nad všetkými svojimi nepriateľmi. Otvorte brány nebeského raja a nechajte ich otvorené a voľné naveky, lebo prichádza nový Adam, Napraviteľ celého ľudského pokolenia, bohatý v milosrdenstve, pretekajúci zásluhami svojho prehojného vykúpenia, ktoré získal na svete svojou smrťou. Nahradil naše straty a pozdvihol ľudskú prirodzenosť k najvyššej dôstojnosti. Prichádza s kráľovstvom vyvolených a vykúpených, ktorých Mu dal Jeho večný Otec. Teraz Jeho štedré milosrdenstvo udelilo smrteľníkom moc v spravodlivosti znovu získavať právo, ktoré stratili svojimi hriechmi; aby zachovávaním Jeho zákona zaslúžili si byť ako Jeho bratia a spoludedičia dobier Jeho Otca, života večného; a pre Jeho väčšiu slávu a pre našu väčšiu radosť privádza so sebou po svojom boku Matku svätosti, ktorá Mu dala ľudskú podobu na premoženie diabla; Tá prichádza ako naša okúzľujúca a krásna Kráľovná, oblažujúca všetkých, ktorí Ju pozorujú. Vyjdite v ústrety, vy nebeskí dvorania a uvidíte nášho najkrajšieho Kráľa s korunou, ktorú Mu dala Jeho Matka, a Jeho Matku korunovanú slávou, ktorou Ju korunoval Jej Syn."

809. S takým plesaním a inými prejavmi radosti, ktoré presahovali všetku našu predstavu, priblížila sa nová, božsky usporiadaná procesia k najvyššiemu nebu. Medzi dvoma zbormi, anjelov a svätých, vošli do neho Kristus a Jeho najsvätejšia Matka. Všetci po poriadku, vzdali im každému

osve i obom spoločne najvyššiu poctu tým, že prepukli v prespevovanie chválospevov ku cti pôvodcu milosti a života. Večný Otec posadil vtelené Slovo na trón svojho Božstva po svojej pravici a to s takou slávou a velebnosťou, že všetci obyvatelia neba boli naplnení novým obdivom a úctivou bázňou. V jasnom, priamom nazeraní poznávali nekonečnú slávu a dokonalosť Božstva nerozlučne a podstatne spojeného ako jedna osoba v najsvätejšom človečenstve, okrášlenom a vyvýšenom prednosťami a slávou, aká prináležala tomuto spojeniu, aké oko nevidelo ani ucho nepočulo, ani do srdca ľudského nevstúpilo (Iz 64, 4).

810. Pokora a múdrosť našej najmúdrejšej Kráľovnej vystúpili pri tejto príležitosti na najvyšší bod, lebo premožená takými obdivuhodnými božskými poctami, zostúpila k podnoži kráľovského trónu, pokorila sa uvedomujúc si, že je iba zemsky tvor, padla na tvár, klaňala sa večnému Otcovi a prepukla v nové chválospevy za tú slávu, ktorú udelil svojmu Synovi a za vyvýšenie Jeho božského človečenstva k takej veľkosti a sláve. Anjeli a svätí boli znovu naplnení obdivom a radosťou, keď videli najmúdrejšiu pokoru svojej Kráľovnej a závodili medzi sebou v napodobňovaní tohoto živého príkladu, ktorý im bol pri tejto príležitosti ukázaný. Potom bolo počuť hlas večného Otca, ktorý povedal: "Dcéra moja, vystúp vyššie!" Jej božský Syn tiež Ju vyzval slovami: "Matka moja, vstaň a zaujmi svoje miesto, ktoré som Ti dlžný za to, že si Ma nasledovala a napodobňovala." A Duch Svätý povedal: "Moja milá Nevesta, poď do môjho večného objatia!" Ihneď bolo oznámené všetkým blaženým nebešťanom ustanovenie najsvätejšej Trojice, ktorým najblahoslavenejšia Matka, za to, že svojmu Synovi poskytla svoju krv pri vtelení, že Ho kojila, slúžila Mu, napodobňovala a nasledovala Ho so všetkou dokonalosťou, aká je tvorovi možná, bola povýšená a posadená po pravici svojho Syna na celú večnosť. Žiaden iný tvor nikdy nezaujme toto miesto a postavenie, ani sa Jej nevyrovná v nepomíňajúcej sláve, ktorá je s ním spojená, lebo bolo vyhradené pre Kráľovnú a k Jej právoplatnému vlastníctvu po Jej pozemskom živote, ako Tej, ktorá nadmerne prevýšila všetkých ostatných svätých a svätice.

811. Pre splnenie tohoto ustanovenia bola najblahoslavenejšia Panna Mária povýšená na trón najsvätejšej Trojice po pravici svojho Syna. Zároveň bolo oznámené Jej aj všetkým svätým, že tento trón dostala nielen pre celú večnosť, ale že Jej bolo dané, aby si zvolila: ak chce, môže tam ostať už teraz a nevrátiť sa viac na svet, lebo to bolo podmienečnou vôľou božských Osôb, že čo sa ich týka, Mária môže ostať v tomto stave. Aby si mohla sama vyvoliť, čo si praje, bol Jej znovu ukázaný stav Cirkvi na zemi, osirelosť a postavenie veriacich, ktorí Ju potrebovali a ktorým mohla podľa potreby pomáhať. Toto obdivuhodné jednanie božskej Prozreteľnosti malo Matke milosrdenstva poskytnúť príležitosť, aby mohla aj samu seba prekonať v konaní dobra a zaviazať si ľudstvo k vďačnosti úkonom najnežnejšej Lásky, podobným tomu, aký urobil Jej Syn, keď prijal utrpenie schopné telo v tom čase, a pre naše spasenie obmedzil slávu, aká Mu prináležala. Najblahoslavenejšia Matka Ho aj tomto ohľade nasledovala, aby sa vo všetkom podobala vtelenému Slovu. Veľká Pani teda, majúc pred zrakom všetky obete, zahrnujúce aj tento návrh, zostúpila z trónu, padla na svoju Tvár pri nohách troch božských Osôb a povedala: "Večný a všemohúci Bože a Pane môj, keby som hneď prijala túto odmenu. ktorú mi Tvoja dobrotivá láskavosť ponúka, zaistila by som si odpočinok; ale ak sa vrátim na svet a ak budem v smrteľnom živote pokračovať v práci pre dobro Adamových dietok a veriacich Cirkvi svätej, bolo by to na Tvoju oslavu a na zaľúbenie Tvojej Velebnosti a môj pobyt a putovanie s vyhnanými dietkami na zemi bude im na prospech. Prijímam tú prácu a predbežne sa zriekam toho pokoja a radosti v Tvojej prítomnosti. Dobre viem, čo mám a čo obdržím, ale budem to obetovať pre podporovanie lásky, ktorú máš v ľuďoch. Prijmi, Pane a Majster celej mojej bytosti túto obetu a Tvoja božská sila nech ma riadi v prácach, ktoré mi budú zverené. Viera v Teba nech sa šíri a Tvoje sväté Meno nech je velebené, Tvoja svätá Cirkev nech vzrastá, pretože si ju získal krvou Jednorodeného Syna Tvojho a Môjho; opäť sa Ti ponúkam pre prácu na Tvoju oslavu a pre získanie duší, nakoľko mi to bude možné."

812. Takú obetu priniesla najláskavejšia Matka a Kráľovná. Bola to obeta väčšia, než by si niektorý tvor mohol kedy predstaviť a bola Pánovi taká milá, že ju ihneď odmenil tým, že v Nej začal s očisťovaním a osvecovaním, o ktorých som sa inde zmienila, že sú potrebné pre priame nazeranie na Boha, lebo doteraz Ho videla iba v nepriamom videní. Takto povýšená podieľala sa na

blaženom nazeraní a bola naplnená leskom a nebeskými darmi, ktoré človek nemôže popísať ani v tomto živote pochopiť.

813. Najvyšší obnovil v Nej všetky dary, ktoré Jej do tej doby udelil a znovu ich potvrdil a spečatil v tom stupni, aký vtedy bol vhodný, aby Ju mohol poslať späť na svet ako Matku a Učiteľku Cirkvi svätej a potvrdil všetky tituly, ktoré Jej udelil, ako napríklad Kráľovná všetkého tvorstva, Prímluvnica a Pani všetkých veriacich. A ako vosk prijíma podobu pečatidla, tak blahoslavená Panna Mária božskou všemohúcnosťou sa stala obrazom Kristovho človečenstva, aby sa tak mohla vrátiť k Cirkvi bojujúcej a bola pravou záhradou, zamknutou a zapečatenou pre zachovanie vody milosti (Veľp. 4, 12). Ó, tajomstvo najvyššej Velebnosti, zasluhujúce si všetku úctu! Ó, tajomstvá také ctihodné, ako sú vznešené! Ó, dobrota a láskavosť najsvätejšej Márie, ktorú nevedomé Evine dietky nemôžu nikdy vystihnúť! Voľba, ktorú urobil Boh, keď vyvolil túto najsladšiu Matku za Útočisko všetkých svojich verných dietok, nebola bez veľkého tajomstva: Tým vynašiel, ako nám môže ukázať túto materskú lásku, ktorú by sa nám snáď v iných veľkých skutkoch nepodarilo nájsť. Bolo to v súhlase s božským ustanovením, ktoré by ani Ju nezbavilo príležitosti, aby dosiahla takú vznešenosť, ani by ich to nezbavilo požehnanej povinnosti, aby nasledovali Jej príklad. Komuže by sa to teraz zdalo príliš veľa pri porovnaní s touto prevelikou láskou, keď vidí, že svätí a mučeníci odmietajú chvíľkové uspokojenie, aby dosiahli večný odpočinok, keď naša nanajvýš milujúca Matka sa tejto úplnej blaženosti zriekla kvôli tomu, aby prispela na pomoc svojim malým dietkam? Ako budeme môcť uniknúť hroznému zahanbeniu, keď ani z vďačnosti za toto dobrodenie, ani aby sme nasledovali Jej príklad, ani aby sme sa tejto Panej zaľúbili a zaistili si Jej spoločnosť alebo spoločnosť Jej Syna, my sami si nechceme odoprieť ani nepatrný klamný pôžitok, ktorý nám privedie iba ich nepriazeň a samotnú smrť? Nech je požehnaná táto Žena! Nech Ju chvália celé nebesia a všetky pokolenia nech Ju nazývajú šťastnou a blahoslavenou (Lk 1, 48).

814. Prvú časť tohoto životopisu som zakončila tridsiatouprvou kapitolou knihy Príslovia, v ktorej som vychválila cnosti tejto veľkej Panej, jedinej statočnej Ženy Cirkvi svätej a končím aj túto časť tak, že poukážem na tú istú kapitolu, pretože Duch Svätý v nej zhrňuje všetko, čo sa týka plodnosti slov tejto časti. Veľké tajomstvo, o ktorom som práve písala je v tej časti spomenutej kapitoly Prísloví dôkladnejšie potvrdené, najmä najvyššie povýšenie najblahoslavenejšej Panny Márie, založené na tomto požehnaní. Nebudem sa však zdržiavať opakovaním toho , čo som už predtým popísala; lebo mnohé z toho, čo by som mohla povedať, môže sa vyrozumieť, keď si tú časť prečítame. Tam som povedala, že táto Kráľovná je Žena statočná, ktorej cena prevyšuje veci privezené zďaleka (Prísl. 31,10), z najďalších končín najvyššieho neba, odmeraná odhadom, aký urobila najsvätejšia Trojica; a srdce Jej Muža nebolo sklamané, lebo v ničom nesklamala, čo od Nej očakával. Ona bola kupecká loď, ktorá priniesla z neba zachovanie Jeho Cirkvi; Ona ju vštepila prácou svojich rúk; opásala sa silou a vztiahla ruky svoje k veľkým veciam; vztiahla ruky svoje k chudobným a otvorila svoje dlane opusteným; okúsila a videla, že Jej dielo je dobré , lebo na vlastné oči videla odmenu večnej blaženosti; zaodiala svojich služobníkov dvojnásobným rúchom; jej svetlo nezhaslo v noci utrpenia a nemusela sa obávať pred prudkými pokušeniami. Prv, než zostúpila s neba, aby splnila všetko, čo sa od Nej očakávalo, prosila večného Otca o Jeho silu, Syna o múdrosť a Ducha Svätého o lásku a všetky tri božské Osoby o ich pomoc a požehnanie. Toto Jej udelili, keď padla pred ich trónom na svoju tvár a Oni Ju naplnili novými účinkami a zdelením svojho Božstva s Ňou. Potom Jej láskavo dovolili odísť s nevýslovnými pokladmi milostí. Anjeli a svätí Ju velebili obdivuhodnými chválami a vyvyšovaním a Ona sa vrátila na zem, ako budem rozprávať v ďalšom zväzku. Tam poviem tiež všetko, čo vykonala pre Cirkev v tej dobe, kým žila, a že Jej skutky boli na obdiv nebesiam a pre veľké dobro ľudí, pretože všetky svoje práce podnikala a všetky utrpenia podstupovala preto, aby získala väčšiu blaženosť pre svoje dietky. Keď poznala vznešenosť lásky a že jej zdrojom je večný Boh, ktorý je Láska (I Jn 4, 16), bola stále roznietená jej žiarom a jej chlebom vo dne - v noci bola láska. Ako usilovná včielka zniesla sa od Cirkvi víťaznej k Cirkvi bojujúcej, naplnená peľom lásky, aby urobila plást medu lásky Božej pre nasýtenie malých dietok v prvotnej Cirkvi. Vychovala ich až do mužného veku také silné a vyspelé v dokonalosti, že utvorili dostatočne pevný základ pre vysokú budovu Cirkvi svätej (Ef 2, 20).

815. Aby som ukončila túto kapitolu a s ňou aj tento zväzok, vrátim sa ku zhromaždeniu veriacich, ktorých sme opustili zarmútených na hore Olivovej. Najblahoslavenejšia Panna Mária na nich nezabudla vo svojej sláve v nebesiach; keď stáli plačúc a pohrúžení do zármutku a zabraní pozeraním do vzdušných končín, v ktorých ich Vykupiteľ a Majster zmizol, Mária obrátila k nim svoje oči z oblaku, na ktorom vystúpila, aby im zoslala svoju pomoc. Pohnutá ich zármutkom láskyplne prosila Ježiša, aby potešil tie dietky, ktoré nechal na zemi ako siroty. Vykupiteľ ľudského pokolenia vypočul prosbu svojej Matky, poslal na zem dvoch anjelov v bielom skvúcom rúchu, ktorí sa zjavili všetkým učeníkom i veriacim a povedali im: "Mužovia galilejskí, nehľaďte do neba s takým veľkým úžasom, lebo tento Pán Ježiš, ktorý od vás odišiel, vystúpil na nebesia a opäť sa vráti s takou slávou a velebnosťou, s akou ste Ho videli vystupovať." /Sk 1, 11). Týmito a inými slovami, ktoré pridali, potešili apoštolov, učeníkov i všetkých ostatných, aby nezmalomyseľneli, ale v ústraní očakávali príchod a útechu Ducha Svätého, ktorého im ich božský Majster prisľúbil.

816. Musím však pripomenúť, že tie slová anjelov, hoci oných mužov a ženy potešili, obsahovali zároveň pokarhanie za nedostatok ich viery. Lebo keby ich viera bola dobre založená a preniknutá čistou láskou, nebolo by potrebné, aby ostali na hore so zrakom tak upnutým na nebesia, keď nemohli Majstra vidieť, ani Ho zadržať svojím vonkajším, citovým prejavom lásky, ktorú ukazovali tým, že pozerali hore do vzduchu, kde Ho videli zmiznúť, ale mali oživiť svoju vieru a hľadať Ho tam, kde skutočne bol a boli by Ho našli. Ich spôsob, ako hľadali Krista , bol márny a nedokonalý, pretože pre získanie prítomnosti a pomoci Jeho milosti nebolo nutné Ho vidieť s Ním osobne. U ľudí tak osvietených a zdokonalených to bola pokarhania hodná chyba, že ešte túto pravdu nepoznali, pretože apoštoli i učeníci už dlhý čas boli v škole Krista, nášho Boha a čerpali náuky o dokonalosti priamo z Jeho studne, z prameňa tak čistého a výborného a mali byť už ďaleko pokročilí v ohľade duchovnom, aj v najvyššej dokonalosti. Ale to je to nešťastie našej prirodzenosti, že v jej závislosti na zmysloch a v tom, že sa uspokojí cvičením ich nižších mocností, praje si milovať a požívať aj to najsvätejšie duchovné požehnanie zmyselným spôsobom. Prirodzenosť zvyknutá na tento hrubý omyl je veľmi zdĺhavá pri očisťovaní sa od nižších živlov; a niekedy sa tak klame, aj keď sa opravdivo a horlivo snaží dosiahnuť najvyšší cieľ. Táto pravda bola pre naše poučenie dobre znázornená na apoštoloch, ktorých Pán učil, že On je svetlo a pravda a zároveň tiež cesta (Jn 14, 6), a že pre poznanie večného Otca majú prísť cez Neho, ktorý je pravou cestou; pretože svetlo nesvieti iba pre seba a cesta nie je postavená preto, aby sa na nej odpočívalo.

817. Toto učenie, tak často opakované v evanjeliách, počúvané z úst Jeho Autora a potvrdené príkladom Jeho života, malo povzniesť srdce a chápavosť apoštolov, aby ho pochopili, i podľa neho jednali. Ale práve tá útecha, ktorú ich duch a ich zmysly nachádzali v rozhovoroch a v styku so svojím Majstrom, istota ich lásky a uistenie o pravej láske ich Majstra, držala sily ich vôle upútané na zmysly, takže nevedeli ako by sa vyslobodili z neoprávneného obmedzovania svojich nižších mocností, ani si nikdy neuvedomili, ako veľa bolo sebavyhľadávania v ich zbožnosti a ako veľmi boli zvádzaní duchovnou útechou, pochádzajúcou iba od zmyslov. Keby ich božský Majster nebol opustil tým, že vystúpil na nebesia, neboli by sa mohli od Neho odlúčiť bez veľkej horkosti a zármutku, a preto by neboli schopní kázať evanjelium, ktoré sa malo hlásať po celom svete s mnohými námahami a obtiažami, aj s nebezpečenstvom straty života. To by nedokázali úzkoprsí ľudia, ale iba muži statoční a silní v láske, muži, ktorí neboli spútaní alebo zmäkčili zmyslovými útechami, ktoré zvierajú ducha, ale ochotní ísť v hojnosti i v nedostatku, pri zlej i dobrej povesti, pri pocte i potupe, v zármutku i v radosti, zachovávajúc si pritom všetkom lásku a horlivosť Pána a veľkomyseľné srdce, povznesené nad všetok zdar i nezdar (II Kor 6 , 8). Po napomenutí anjela sa odobrali apoštoli aj učeníci aj s najblahoslavenejšou Pannou Máriou z hory Olivovej do večeradla, zotrvávajúc tam na modlitbách a očakávajúc príchod Ducha Svätého, ako uvidíme v nasledujúcom zväzku.

Poučenie, ktoré mi udelila Kráľovná neba, presvätá Mária.

818. Vhodným uzavretím tejto časti môjho životopisu bude, keď si pripomenieš poučenie o najúčinnejšej sladkosti božskej lásky a nesmiernej štedrosti Božej v tých dušiach, ktoré neprekážajú jej prítoku. Toto je v zhode s náchylnosťou Jeho svätej a dokonalej vôle, ktorá si praje radšej

občerstvovať než zarmucovať tvorov, radšej odmeňovať než trestať, radšej obveseľovať než zarmucovať. Smrteľníci si však nevšímajú toto božské umenie, pretože si žiadajú dostávať z rúk Najvyššieho iba pozemské a nebezpečné útechy, rozkoše a odmeny, ktorým dávajú prednosť pred pravými a istejšími požehnaniami. Božská láska potom napravuje tieto chyby poučeniami, ktoré im poskytuje v utrpeniach a trestoch. Ľudská povaha je zdĺhavá, drsná a nevyškolená, a ak nie je vzdelaná a zjemnená, neprináša v pravý čas žiadnu úrodu a v dôsledku svojich zlých náklonností sama od seba sa nikdy nestane spôsobilá pre nanajvýš sladké a láskyplné obcovanie s najvyšším Dobrom. Preto musí byť prispôsobená a privedená do patričného stavu kladivom protivenstva, očistená v tavidle súženia, aby sa stala spôsobilá a schopná prijať božské dary a milosti a mohla poznávať a zavrhovať pozemské a klamné dobrá, v ktorých sa skrýva smrť.

819. Ja som považovala za maličkosť všetko, čo som vytrpela, keď som uzrela tú odmenu, akú božská Dobrota pre mňa pripravila; a preto vo svojej obdivuhodnej Prozreteľnosti Boh určil, aby som sa vrátila k Cirkvi bojujúcej, ako som si to sama priala a sama vyvolila. Vedela som, že to neobyčajne zvýši moju slávu a prispeje ku zvelebeniu Jeho svätého Mena a zároveň poskytne pomoc Jeho Cirkvi i Jeho dietkam (I Tim 1, 17). Zdalo sa mi to svätou povinnosťou, aby som sa zriekla večnej blaženosti , ktorú som požívala a návratom na zem získavala nové ovocie z práce a lásky pre Všemohúceho. Toto všetko som bola dĺžna božskej Dobrote, ktorá ma tak vyzdvihla z prachu. Uč sa preto, moja drahá, z môjho príkladu a rozpáľ sa, aby si ma horlivo napodobňovala v tejto dobe, kedy je Cirkev svätá taká skormútená a skľúčená prenasledovaním a nie je v nej nikto z jej dietok, ktoré by ju potešili. Prajem si, aby si v tomto prípade pracovala usilovne a bola hotová trpieť, aby si v modlitbách a prosbách volala z hĺbky svojho srdca k Všemohúcemu. A keby to bolo potrebné, buď ochotná aj život položiť. Uisťujem ťa, dcéra moja, že tvoja snaha bude veľmi príjemná v očiach môjho božského Syna aj v mojich.

820. Nech je to všetko na česť a slávu Najvyššieho, Kráľa všetkých vekov, Nesmrteľného a Neviditeľného (I Tim 1, 17) i na česť a slávu Jeho Matky, najblahoslavenejšej Panny Márie, na veky vekov.

KONIEC TRETIEHO ZVÄZKU.

O b s a h

K a p i t o l a 1 **str.**

Kristus, náš Spasite¾ na žiados□ svojej najblahoslavenejšej Matky zaèína sa zjavovova□ svetu svojím prvým zázrakom.....1
- Ozdoba žien na hostinách: mlèanlivos□, zdržanlivos□, skromnos□. Pre zábudlivos□ a ¾ahostajnos□ niet omluvy. Zodpovednos□ mocných sveta a prelátov.

K a p i t o l a 2:

Presvätá Mária sprevádza Spasite¾a na Jeho kazate¾ských cestách. Znáša mnohé obtiaže a stará sa o ženy, ktoré Ho nasledujú a poèína si pri všetkom nanajvýš dokonale.....5
-Súkromné pouèovania a rozhovory P. Márie. Pozor na zakrývanie vlastných slabostí a nedostatkov.

K a p i t o l a 3:

Pokora blahoslavenej Márie aj pri zázrakoch, ktoré Pán konal. Pouèenie o pokore, ktoré dala apoštolom oh¾adne zázrakov, ktoré sami mali kona□ a iné úvahy.....8
-Zásluha P. Márie na evanjeliume. Veda o pokore. Nákaza pýchy. Pretvárka, lož, snaha o vysoké postavenie.

K a p i t o l a 4:

Diabol je ve¾mi znepokojený a zmätený v dôsledku Kristových zázrakov a
svätého Jána Krstite¾a. Herodes uväznil a dal s□a□ sv. Jána, nieèo o jeho smrti.....13
- Krá¾ovská cesta Márie a Ježiša. Úklady Luciferove. Ako sa dnes ¾udia dostávajú do nebezpeèia záhuby nasledujúc Herodesa a Herodiádu. Kazate¾ská sila a moc Ježiša Krista a Jána Krstite¾a.

K a p i t o l a 5:

Milosti, ktoré udelil Kristus apoštolom za ich úctu a oddanos□ Jeho najsvätejšej
Matke a smutný koniec Judáša, pretože túto úctu zanedbával.....18
- Mária Magdaléna dožíva ako pustovníèka. Jednanie pod¾a povahy a návyku bez rozmýš¾ania. Hrabivos□ a iné hriechy v jednom rozhovore. Znaky zatratenia, odpor k spravodlivým je jedným z nich. Príklad sv. Jána a záhuba Judáša ako povzbudenie a výstraha.

K a p i t o l a 6:

Kristus sa premenil na hore Tábor pred svojou najsv. Matkou uberajúc sa z Galileje do Jeruzalema a pripravujú sa na umuèenie. Spasite¾ pomazaný Magdalenou
v Bethánii.....25
- Láskavé napomenutia neobmekèili zatvrdnuté srdce Judášovo, jeho zaryté mlèanie. Dobrí a zlí sa majú navzájom znáša□.

K a p i t o l a 7:

Posvätné tajomstvá, ktoré predchádzali slávny vjazd Krista do mesta a ako Ho
prijali jeho obyvatelia.....31
- ¼udské pochlebovanie a lichotenie.

K a p i t o l a 8:

Zlí duchovia sa zhromaždili v pekle, aby rokovali o slávnom vjazde Krista Pána
do Jeruzalema. Výsledky tejto schôdze a kroky, na ktorých sa uzniesli kòazi a farizeji.....37
-Judáš stratil milos□ Božiu. Satan ovplyvòuje Judáša, židov a Pilátovu manželku. Omyly. Hriechy nenávisti a pomsty. Strata milosti u ¾udí.

K a p i t o l a 9:

Náš Spasite¾ Ježiš Kristus sa lúèi v Bethánii so svojou najsv. Matkou, aby vo štvrtok po poslednej veèeri zaèal svoje utrpenie. Presvätá Pani žiada o sv. prijímanie s ostatnými a potom ide za Ním s Magdalénou a inými sv. ženami.....41
-Veda o ponížení a bolestiach Vykupite¾a. Meradlo povinnosti. Pohàdanie a zanedbávanie èastého sv. prijímania a prijímanie bez prípravy.

K a p i t o l a 10:

Náš Spasite¾ J. Kristus slávi pod¾a zákona Poslednú veèeru so svojimi apoštolmi a umýva im nohy. Jeho najsvätejšia Matka dostáva plné poznanie a porozumenie
všetkých týchto tajomstiev.....46
-Znáša□ protivenstvá. Rozèu¾ovanie a vášne. Zvrhlos□ Judášovho srdca.Umenie. milova□ blížneho pre Boha. Cnos□ pokory a poslušnosti.

K a p i t o l a 11:

Kristus, náš Spasite¾ slávi sviatostnú veèeru premenením svojho pravého Tela a svojej Krvi na najsv. Sviatos□. Jeho modlitby a prosby. Prijímanie Jeho presvätej
Matky a iné tajomstvá.....53

-Judášova úèas□ a prijímanie.

K a p i t o l a 12:

Modlitba nášho Pána v záhrade a jej tajomstvo, èo o nej vedela najblahoslavenejšia Matka.....61
- Èo znamená "bdejte" a "nech odíde odo mòa tento kalich". Obnovova□ starostlivos□ a horlivos□ o svoju spásu.

K a p i t o l a 13:

Zradou Judáša je náš Spasite¾ vydaný do rúk svojich nepriate¾ov a zajatý. Èo pri tom robila najsv. Mária a niektoré iné tajomstvá z tejto udalosti..... 67
-Stupòovanie Judášovej zatvrdnutosti srdca. Judáš zradou sa dopúš□a ïalších hriechov. Väèšina ¾udí nasleduje Judáša v jeho neprávostiach a vierolomnosti.

K a p i t o l a 14:

Útek a rozprchnutie apoštolov po zajatí ich Majstra; ako Jeho presv. Matka vedela o všetkom èo sa dialo a èo konala. Judášova záhuba a obavy diablov pre to, èo museli preži□.....73
-Hrdinské skutky viery, nádeje a lásky P. Márie. Judáš v pekle. Spásonosná výstraha pre kres□anov. Milosti vykúpenia - sviatosti v Cirkvi. Pád jedenástich apoštolov. Správny pojem o duchovnom živote. Meradlo zmyselnosti.

K a p i t o l a 15:

Náš Spasite¾ J. Kristus je spútaný ako väzeò a vleèú Ho do domu Annáša. Udalosti s tým spojené a èo v tej dobe trpela Jeho najbl. Matka.....80.
-Tvrdos□ srdca a ¾ahostajnos□ ¾udí nad utrpením J. Krista. Bezbožná ctižiadostivos□ mocných. Príklad sv. Petra.

K a p i t o l a 16:

Krista vleèú do domu Kajfášovho, kde Ho krivo obvinia a spytujú sa, èi je Syn Boží. Sv. Peter Ho zapiera po druhý a tretí raz. Èo pri tom všetkom robila najbl. Mária....84
-Rozdráždený Kajfáš! Osem blahoslavenstiev - božská veda. Petrove kajanie.

K a p i t o l a 17:

Èo trpel náš Spasite¾ odkedy Ho zaprel sv. Peter až do rána a aký ve¾ký bol zármutok Jeho najsv. Matky.....89
- Kto prosí, dostane. Pozor na hnev a iné vášne.

K a p i t o l a 18:

V piatok ráno sa zhromaždila vysoká rada, aby potvrdila žaloby podané na Spasite¾a a posielajú Ho k Pilátovi. Presv. Mária so sv. Jánom a troma Máriami Mu idú v ústrety.....93
- Pilát nespolupôsobil s pravdou. Pekelné semeno pýchy vzrástlo.

K a p i t o l a 19:

Pilát posiela židov s Ježišom k Herodesovi, kde pokraèujú vo svojich žalobách. Herodes jedná s Ježišom pohàdavo a posiela ho spä□ k Pilátovi.Mária nasleduje Spasite¾a.....99
- Zlý príklad vodcov pri zvádzaní ¾udu. Štvanie. Pilát a ako jednajú nespravodliví sudcovia. Príèina vlažnosti. Duševná živos□, sv. bázeò, vïaènos□ a iné pouèenia.

K a p i t o l a 20:

Na rozkaz Piláta bièujú Spasite¾a, tànim korunujú a posmievajú sa. Ako sa v tej dobe chovala najbl. Mária.....107
- Utláèajúci a utláèaní. Tieto rozdielne úlohy urèuje zloba alebo dobrota ¾udí. Beda tomu, kto robí zo seba diablov nástroj.

K a p i t o l a 21:

Pilát vynáša rozsudok smrti nad Pôvodcom života. Pán berie na seba kríž, na ktorom má zomrie□. Jeho najsv. Matka Ho nasleduje.....112
- Na krížovej ceste. Rady pre mäkkú a miernu povahu. Klam kres□anov: netrpie□, nenamáha□ sa, opatrnos□, jalová sebaláska. Obja□ kríž.

K a p i t o l a 22:

Náš Spasite¾ J. Kristus ukrižovaný na Kalvárii. Sedem posledných slov na kríži. Prítomnos□ Jeho bolestnej Matky pri Jeho utrpeniach.....120
- Záve□ - rozsudok z kríža. Tajomstvá pre celý život. Reho¾né s¾uby.

K a p i t o l a 23:

Kristovo ví□azstvo nad diablom. Jeho smr□ a proroctvo Habakuka. Snem diablov v pekle.....132
- Nové cesty zlých duchov pre zvádzanie, ich vychytralos□ a krutos□. Príkladná horlivos□ prvých kres□anov.

K a p i t o l a 24:

Bok Krista prebodnú kopijou. Telo Krista snímu z kríža a pochovajú. Èo pri tom robila bl. Matka Božia až do návratu do veèeradla.....140

K a p i t o l a 25:

Ako Krá¾ovná neba tešila Petra i ostatných apoštolov. Ako múdro postupovala po pohrebe svojho Syna. Ako videla, keï Jeho božská Duša zostúpila do predpeklia k sv. patriarchom.....145
- Je užitoèné ma□ predstaveného, mala ho i P. Mária. Oèistec, limbus.

K a p i t o l a 26:

Zmàtvychvstanie J. Krista a ako sa zjavil svojej najsv. Matke v spoloènosti svätých otcov z predpeklia.....149
- Pravidlá pre prechod z uvažovania o daroch osláveného tela k darom duše.

K a p i t o l a 27:

O niektorých zjaveniach nášho Spasite¾a Máriam a apoštolom. Múdros□ Krá¾ovnej neba, keï poèúvala správy o tých zjaveniach.....153

- Spôsobilos□. Napodobòova□ horlivos□ Magdalény v h¾adaní Pána.

K a p i t o l a 28:

Niektoré skryté božské tajomstvá v živote P. Márie v dòoch po vzkriesení Pána. Dostáva meno Matka a Krá¾ovná Cirkvi. Kristus sa zjavuje pred nanebovstúpením ako prípravu naò.....159
- Ježiš nám zanecháva svoju Matku miesto seba a seba v Nej. Tieto knihy sú plnos□ svetla a liek pre potreby a neblahý stav sveta.

K a p i t o l a 29:

Náš Vykupite¾ Ježiš Kristus vystupuje na nebesia sprevádzaný všetkými svätými.
Vzal so sebou tiež svoju najsv. Matku a obdaril Ju slávou.....164
- Roznieti□ zbožnos□. Rozhodnutie a obeta P. Márie osta□ na zemi pomáha□ ¾uïom.

V obsahu na ¾avej strane znamienko "-" znamená, že ide o rozšírený obsah slovenského prekladu.

U. I. G. D.